

Giới thiệu Thập Thế Ác Nữ

Thể loại: 21+, Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, Hiện đại, Tình cảm, Hệ thống, Mau xuyên, Loạn luân

Tên khác: Khoái xuyên chi thập thế ác nữ (快穿之十世恶女)

Convert: -"-hachan ♡ (wikidich)

Edit: Thanh Anh

Ở thế giới hiện đại thì Tần Trân thân là một kim bài luật sư, trong suy nghĩ của nàng thì chưa bao giờ cho rằng mình là sứ giả pháp luật hay chính nghĩa, niềm yêu thích nhất của nàng chỉ ham tiền, cũng chỉ phục vụ kẻ có tiền, nàng biện hộ cho những kẻ từ phạm tội cưỡng gian, giết người, trộm buôn thuốc phiện đến các loại phần tử tội ác chồng chất thoát án, nàng cũng không cho rằng mình sai, trong lòng nàng, xét tội và báo ứng là việc của thượng đế, cho đến ngày nàng bị tai nạn xe cộ, thật sự gặp được thẩm phán địa ngục.

Thẩm phán nói, nàng chính là thập thế ác nữ, chín kiếp trước đều là hạng người đại gian đại ác, đến kiếp này làm súc sinh còn không đủ tư cách, phải bị ném vào trong mười tám tầng địa ngục, ở luyện ngục tiếp thu vĩnh thế tra tấn.

Thẩm phán nói, trừ phi nàng có thể hoàn thành một nhiệm vụ, như vậy chẳng những không bị tra tấn, còn có thể chuộc lại tội ác của nàng ở thập thế.

Tần Trân chẳng những ham tiền, còn ham mệnh, sau khi bị thẩm phán mang vào luyện ngục tham quan miễn phí, nàng bị dọa thành công, nàng không muốn chết, nàng muốn sống, cho nên nàng liền đáp ứng.

Thẩm phán nói nhiệm vụ, là muốn nàng đi cứu vớt mười nam nhân bị hãm sâu trong vũng bùn thống khổ, còn phải làm bọn họ yêu thương, cho bọn họ hạnh phúc 100% mới tính thành công.

Vì mạng sống, Tần Trân không thể không bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Phần 1. Cứu vớt tổng tài tàn phế (1): Ác nữ gặp phải tổng tài bá đạo

Khi Tần Trân tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên giường, nàng mới vừa ở địa phủ cùng người ký kết một phản hiệp ước không bình đẳng, hiện giờ lại tỉnh dậy ở một căn phòng xa lạ, việc này rốt cuộc là mơ hay là thật?

"Đương nhiên không phải nằm mơ!" Như nghe thấy tiếng lòng nàng, một con thỏ trắng bông xuất hiện trên bàn sách trống rỗng, con thỏ trừng mắt nhìn nàng: "Tôi là chủ nhân phái tới trợ giúp cô. Cô có thể kêu tôi Tiểu Bạch, cô nhanh thu thập chuẩn bị. Trong chớp lát sẽ đi gặp người cần cô giúp đỡ."

Con thỏ mắt đỏ nói xong, cánh miệng mấp máy thêm vài cái, "Còn có, về sau mỗi ngày chuẩn bị cho tôi mấy cây hồ lô." Nói xong, nó lười biếng gãi mao chân, lần nữa lại biến mất vào hư không.

Tần Trân trừng mắt hư không, chậm chậm ngồi dậy, đột nhiên cảm thấy trong ngực có áp lực thật lớn, nàng kéo chăn nhìn xuống, đã bị bộ ngực chính mình làm kinh sợ.

Cái sân bay của nàng đã đi đâu?

"Cô muốn đi câu dẫn nam nhân, không có tiền vốn làm thế nào?" Trong đầu vang lên tiếng nói đắc ý của Tiểu Bạch, "Nam nhân đều sẽ thích cặp vú lớn của cô!"

"Ta không cần được chưa?" Nàng xuống giường đi đến trước gương, đánh giá chính mình trong gương, mặt vẫn là khuôn mặt cũ, nhưng lại trẻ hơn rất nhiều, nhìn bộ dáng giống như mới mười bốn, mười lăm tuổi, ngực có thể nói là một thước nước mười trượng sóng, loại ngực lớn như vậy nàng thật sự không muốn a!

"Ha ha." Tiểu Bạch hừ một tiếng, lại không ra tiếng, nghe nàng ngán hô vạ gọi cũng không ra.

Tần Trân thờ dài, cầm lấy tư liệu trên bàn xem qua, nàng muốn đi trợ giúp nam nhân đầu tiên, kêu Mộ Dung Thương, người thừa kế Mộ Dung thế gia, một tháng trước vốn định cùng bạn gái Trang Tinh kết hôn, kết quả Trang Tinh lại đào hôn bỏ trốn cùng nam nhân khác, khi Mộ Dung Thương đuổi theo nàng thì xảy ra tai nạn xe cộ, đôi chân tê liệt.

Mộ Dung Thương cùng lúc chịu hai đả kích nặng nề, bị tàn phế cùng bạn gái phản bội, hiện giờ tính tình hoàn toàn thay đổi, trở nên bạo liệt lạ thường, dọa tới năm sáu người hầu gái chuyên gia chăm sóc hắn, Mộ Dung hai lão thập phần lo lắng trạng thái hắn hiện giờ.

Mà Tần Trân, mới chỉ là học sinh cao trung năm nhất, mười lăm tuổi, có ba ruột ham ăn biếng làm, mẹ kế khắc nghiệt chanh chua, còn có em gái cùng cha khác mẹ. Tần Trân sau khi xem xong tư liệu, cảm thấy thân phận nữ chính bị kịch sao lại giống phim thần tượng cầu huyết như vậy.

Tuy không cam lòng, nàng lại không thể không tiếp thu hiện thực. Chuẩn bị thay quần áo, sau đó chọn kiện áo somi, mấy cái cúc ngực bởi vì ngực lớn mà căng ra.....

Thật là đủ rồi.....

Nàng đành phải mặc thêm áo hai dây màu đen ở bên trong, lại đem ba cái cúc ngực cởi bỏ, ngực vẫn như cũ sẽ hơi lộ, nhưng không đến mức quá phận.

Sau đó nàng liền ra cửa.

Đánh xe đến cửa lớn biệt thự Mộ Dung gia, sau khi thấy trang viên rộng lớn kia, nàng từ trước đến nay vốn đã nhìn quen nhà cao cửa rộng cũng nhìn không được ngấy người, loại địa phương tắc tắc vàng, diện tích lớn bá chiếm như vậy, quả nhiên là nhà tư bản hút máu! Nghĩ tới nàng phấn đấu như vậy nhiều năm, che lại lương tâm kiếm tiền, cũng không đủ mua một góc biệt thự cao cấp nhà người ta.....

Tần Trân là người tiền chui vào mắt, bằng không cũng sẽ không rơi xuống kết cục loại này, nhưng cho dù được làm lại, tính tình vô pháp thay đổi, nàng vẫn là người yêu tiền, cái gì coi tiền tài như cặn bã, nàng không thanh cao như vậy.

Đại biệt thự gần mười vạn mét vuông trước mắt, hình chữ T, ở giữa có một trảng lầu chính, hai bên trái phải một đường dài phân bố, làm nàng trong nội tâm sinh ra ghen ghét trần trụi.

Cửa hông tự động mở ra, gần hai mươi phút sau, nàng đi vào một tòa nhà hình vuông, phòng khách có người đang chờ nàng, thấy nàng mang theo hành lý, hướng nàng mỉm cười vẫy vẫy tay.

"Mau tới đây!"

"Chào phu nhân ạ." Nàng hơi hơi mỉm cười.

Mộ Dung phu nhân trên dưới đánh giá nàng, vừa lòng gật đầu: "Ta thực xem trọng cháu, ta hy vọng cháu có thể tận lực lâu hơn người làm trước đây một chút....." Sau khi Mộ Dung Thương đuổi đi năm sáu người hầu gái, các công ty giúp việc gia đình đều cực tuyệt hợp tác, các công nhân khác nghe nói Mộ Dung Thương tính tình không tốt, dù trả lương cao vẫn không muốn đến.

Không có biện pháp, cuối cùng nàng chỉ có thể đăng báo hứa trả lương cao để tìm người. Phòng vấn vô số nhân viên chuyên nghiệp đọc được tin tìm đến, cuối cùng lại nhìn trúng Tần Trân, tuy tuổi nàng không thích hợp, nhưng cảm giác lại khác nhau, Mộ Dung phu nhân tin tưởng ánh mắt chính mình, quyết định thuê nàng.

"Đa tạ phu nhân, cháu sẽ tận lực."

Nàng thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, làm Mộ Dung phu nhân thực vừa lòng, tiểu cô nương này tuy tuổi nhỏ, lại có phong độ đại tướng, ánh mắt càng không giống thiếu niên hơn mười tuổi, trầm ổn nội liễm càng có chút tàn nhẫn, đây là chỗ làm nàng cảm thấy bất đồng.

Dĩ vãng nữ hài tới chăm sóc Thương nhi, đều sẽ bị hắn trừng mắt dọa sợ, tiu nghỉu ừ rừ, ngay từ đầu đều là người tự tin, cuối cùng đều khóc lóc chạy tới tìm nàng từ chức.

"Đi thôi, đi gặp con trai ta, ở phòng một lầu hai."

Mộ Dung phu nhân nói xong liền ra cửa, sau khi con trai xảy ra chuyện, việc ở công ty lại lần nữa chuyển tới tay hai lão nhân bọn họ, rốt cuộc không còn một ngày tiêu sái trước kia, cho nên nàng hy vọng con trai mau chóng khỏe lại, bọn họ lại có thể đi ngao du bốn biển a.....

Tần Trân mở cửa, rốt cuộc thấy đối tượng của nhiệm vụ lần này, khi xem đến mặt mũi đối phương, chân mày hung hăng nhíu. Tư liệu nói Mộ Dung Thương lớn lên anh tuấn phi phàm, sao trước mặt lại giống như gấu lớn?

"Lăn!" Mộ Dung Thương ngồi ở bên cửa sổ, vốn dĩ đang ngấy người, thấy nàng đẩy cửa tiến vào, lạnh lùng ra lệnh.

Tần Trân nhướng mày, đánh giá hắn, Mộ Dung Thương ngồi ở trên xe lăn, tóc loạn bông bông, hắn có một đôi mày kiếm sắc bén, đôi mắt sâu thâm thúy mê người, mà nửa khuôn mặt dưới, hoàn toàn bị chòm râu rậm rạp che khuất.....

Nàng đi vào, ngồi xuống đối diện hắn, "Mộ Dung Thương tiên sinh, tôi tên Tần Trân, hai tháng tới, tôi sẽ là hầu gái chuyên chăm sóc ngài."

Nàng đơn giản tự giới thiệu xong, nhìn một đồng hồ đồng hồ đầy trên đất, hung hăng nhíu mày, nơi nơi đều là bình rượu báo chí sách vở, lại hợp với khuôn mặt lôi thôi lếch thếch như gấu chó, giống như đem một gian biệt thự cao cấp biến thành ổ chó!

Tần Trân về mặt đau lòng, khom người nhặt đồ vật vương vãi trên mặt đất.

"Không quan tâm cô là ai! Cút ra ngoài cho ta, ta không cần người chăm sóc! Lăn!" Mộ Dung Thương không xem nàng vào mắt, chỉ không kiên nhẫn rống lên.

"Mộ Dung Thương, tôi không phải đến xin, sẽ không lăn, nếu không ngài lăn trước cho tôi?" Tiếng quát tức giận của hắn, thiếu chút làm ù lỗ tai nàng, nàng khó chịu đứng lên, chế nhạo nói: "Tư thái của ngài hiện tại, vô pháp đi đường, thật ra rất thích hợp lăn."

"Cô nói cái gì?" Mộ Dung Thương đột nhiên ngừng đầu, đôi mắt hung tợn trừng nàng, phảng phất như ác thú, đáng tiếc nàng chính là ác nhân, cuộc đời cũng phục vụ đều là ác ôn, sao lại sợ hắn.

Tần Trần cười nhạo: "Xem ra ngài không chỉ có chân tàn phế, lỗ tai cũng tàn phế."

"Cô thật to gan!" Hai chữ "tàn phế" như mũi tên nhọn bắn trúng tim hắn, Mộ Dung Thương khuôn mặt có chút vặn vẹo, u ám nhìn nàng chăm chăm. Từ khi hắn xảy ra tai nạn xe cộ tới nay, tất cả mọi người đều thật cẩn thận, ở trước mặt hắn tránh đi bất kì chữ nào có khả năng đâm hắn bị thương, nàng lại thích ngược, nói thẳng hắn là tàn phế!

Được lắm! Nàng thành công khiến cho hắn chú ý! Bởi vì hắn hận không thể đem nàng xé thành mảnh nhỏ! Người dám cả gan cười nhạo Mộ Dung Thương hắn, nàng vẫn là đầu tiên!

Tần Trần cười tủm tỉm đi lên trước, sau đó hơi cúi xuống, nhìn thẳng vào hai tròng mắt vẫn còn đang phẫn nộ, gọi lên một mặt cười mỉa mai hoặc: "Tôi không chỉ có lá gan lớn, ngực cũng rất lớn."

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Phần 1. Cứu vớt tổng tài tàn phế (2): Đồi chài gay gắt

"Cái gì....." Mộ Dung Thương hơi không theo kịp tiết tấu, nhưng nghe lời nàng nói, đôi mắt không tự chủ từ trên mặt nàng dời về phía ngực, hai vú vì nàng cúi người mà lộ ra nhũ nương thật sâu...

Mộ Dung Thương là người thế nào, có mỹ nữ nào chưa từng thấy qua, nhưng lúc này, không biết là do một thoáng không có phát tiết, hay là do cái khác, khi thấy kia tuyết trắng tròn trịa, làm hắn trong lòng nổi lên chút khác thường.

"Không biết xấu hổ!" Hắn âm trầm dời đi ánh mắt, giọng nói lạnh lẽo như băng: "Ánh mắt mẩu thân càng ngày càng kém, đây là tìm hầu gái hay là kỹ nữ?"

"Nga? Xem ra Mộ Dung tiên sinh cảm thấy mình so với kỹ nữ cao quý?" Tần Trần không chút nào sinh khí, lại tới bên tai hắn, thấp thấp nói: "Nếu ngài cao quý như vậy, vì sao vị hôn thê của Mộ Dung tiên sinh không cần, lại bỏ trốn cùng một giáo viên cao trung bình thường?"

"Cô nói cái gì!" Mộ Dung Thương giận tím mặt, tay nâng lên muốn đánh vào mặt nàng, nữ nhân này muốn chết có phải hay không? Tất cả mọi người không dám ở trước mặt hắn nói đến chuyện này, nàng lại dám đâm hắn chỗ đau nhiều lần như vậy!

Lúc hắn đưa tay muốn đánh tới, Tần Trần tùy tay cầm bông xương rồng bà trên bàn máy tính, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng Mộ Dung Thương đau đớn hừ hừ.

"Nữ nhân, cô là muốn chết sao?" Trùng trùng nhìn trên tay dính hơn mười chiếc gai xương rồng, Mộ Dung Thương cười phát giận, tiểu nha đầu mẩu thân từ nơi nào tìm đến? Rốt cuộc là ngu xuẩn tốt đỉnh, vẫn là điếc không sợ súng? Cứ luôn dám khiêu khích hắn.

"Tôi đương nhiên không muốn chết, trên thực tế tôi rất sợ chết." Thấy hắn tức giận đến thối râu tròng mắt, Tần Trần tâm tình thoải mái nói không nên lời. Nàng chỉ là biết cách trị loại người này. Nói xong, nàng bắt lấy tay Mộ Dung Thương, nhỏ sạch sẽ gai, vội giúp tiêu độc.

Mà Mộ Dung Thương vẫn luôn mặt vô biểu tình nhìn nàng chăm chăm, tựa như nghiên cứu cái gì quái dị.

Tần Trần mặc kệ hắn nhìn mình, đem thư phòng lộn xộn dọn dẹp hoàn toàn, sau đó đem rèm cửa kéo ra, toàn bộ phòng mới sáng ngời lên.

"Kéo vào cho ta!" Mộ Dung Thương sắc mặt âm trầm rống lên, từ sau khi bị tai nạn xe cộ, hắn liền thích như vậy, chán ghét ánh sáng bên ngoài.

Tần Trần không để ý, đi đến ban công, duỗi eo, ngắm toàn bộ trang viên rộng lớn mà hoa lệ, thờ dài, ôm ngực quay đầu nhìn hắn, tấm tắc lắc đầu: "Mộ Dung tiên sinh, ngài nhìn xem nhà ngài đẹp như vậy, ngài biết trên đời có bao nhiêu người còn không có phòng để ở, cuộc sống tốt như vậy, lại không biết quý trọng, sẽ bị thiên lôi đánh chết!"

"Cô cười nhạo ta?" Hắn lạnh lùng nói, bộ dáng mình tàn phế như bây giờ, còn gọi cuộc sống tốt đẹp?

"Không phải chặt đứt hai chân? Ngài còn có tay, ngài còn có tiền. Trên đời này bao nhiêu người thèm hơn ngài, đừng có nhìn tôi kiểu đó, ngài cho

rằng tôi muốn đến chăm sóc ngài? Nếu không phải mẹ ngài trả nhiều tiền, có quý mới chịu được tính tình quái dị của ngài!"

Nói xong, nàng khom người tìm kiếm một hồi, rốt cuộc tìm được dao cạo râu tự động cầm tay, lại nhìn bốn phía, không có đồ vật thích hợp, cuối cùng đành phải cời tạp dề buộc vào cổ hần.

"Nữ nhân đáng chết, cô làm cái gì!" Trùng mắt nhìn đồ vật trước ngực, hần cảm thấy lửa giận bạo trướng nhanh như vận tốc ánh sáng, tiểu nha đầu này thật là khiến hần bốc hỏa.

"Chỉnh trang dung mạo!" Nàng vừa nói, tay vừa cầm lấy dao cạo râu, nâng cằm hần lên, "Ngài nếu không muốn lưỡi dao cạo đâm vào động mạch cổ, thì nên phối hợp chút. Tiên sinh gấu." Nàng xem mặt gấu như vậy thực khó chịu.

"Cô kêu ta cái gì..... Tê....." Mộ Dung Thương bực bội trừng mắt, quay đầu nháy mắt, trên cổ truyền đến nhàn nhạt đau ngứa.

"Nhiều râu giống như người sống trên núi vậy, không phải gấu là cái gì?" Nàng liếm liếm môi, ngón tay đẩy dao cạo lực đạo không nhẹ không nặng, một nhát một nhát chom râu rơi xuống.

Mộ Dung Thương lòng đầy bực bội, nhưng suy xét đến tánh mạng lại không dám nhúc nhích, chỉ nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cô nói ta là người rừng? Còn nói ta là gấu?"

Trước kia hần theo chủ nghĩa hoàn hảo, công tác yêu cầu như thế, sinh hoạt cũng như vậy, nhưng sau tai nạn, cả người hần đều chìm vào bóng tối, hai chân tàn phế, người yêu phản bội đào hôn, đem Mộ Dung Thương tự tin cuồng ngạo đá kích đến lại vô pháp đứng lên, cả ngày co đầu rút cổ trong căn phòng nhỏ liếm láp miệng vết thương. Nào có thời gian đi cố kỵ dung nhan tư thái?

Cho nên hần đã một tháng không cạo râu không tắm rửa..... Tuy người hầu tới chăm sóc hần lúc trước cũng nhắc qua, nhưng mỗi lần bị hần trừng trừng không dám nói, chỉ có nữ nhân này thực to gan lớn mật.

Mặc kệ hần suy nghĩ gì, Tần Trần chỉ là cạo bỏ bộ râu chướng mắt trên mặt hần, cuối cùng lộ ra khuôn mặt anh tuấn, cảm thấy thuận mắt hơn nhiều.

"Cô chắc đã phục vụ nhiều nam nhân, tay thuận như vậy?" Mặt hần sáng ngời như pha lê, gương mặt tiểu tụy rốt cuộc sạch sẽ, chỉ có cặp mắt không còn phong thái ngày xưa, tựa như gà trống bại trận.

Hần từ trước đến nay kiêu ngạo tự phụ, nhưng nữ nhân hần yêu lại bỏ trốn theo nam nhân khác, việc này thật sự đã kích hần.

"Tôi từng cạo râu cho bao nhiêu nam nhân, có gì liên quan tới ngài?" Tần Trần hừ một tiếng, sau khi phui sạch sẽ trên người hần, lại cúi đầu gần sát một chút, ghét bỏ nhũ mày, "Tiên sinh gấu, trên người của ngài có mùi hôi biết không? Ngài đã nhiều ngày không tắm rửa? Ngài ghê hay không ghê?"

"Cô dám ghét bỏ ta?" Mộ Dung Thương đột nhiên không kịp phòng ngừa ra tay, túm nàng kéo về phía trước, Tần Trần một chút ngã vào trong lòng hần, cặp vú cực đại đập vào ngực hần, cảm giác mềm mại làm Mộ Dung Thương trong lòng có chút nhộn nhạo.

"Vốn dĩ là hôi, còn không cho người ta nói?" Nàng nhũ mày, vừa nhắc đầu nhìn vào đôi mắt cao thâm khó đoán của hần, đáng tiếc đầu hần bù xù như tổ quạ, làm suy yếu ánh mắt sắc bén khí thế của hần, nhưng cặp môi mỏng vẫn gọi cảm đến muốn mệnh, viền môi bị dao cạo râu cứa qua, miệng vết thương ần ần tở máu nhỏ.....

Tần Trần cũng không biết đầu óc suy nghĩ cái gì, liền như vậy qua đi, đầu lưỡi liếm qua viền môi hần, mùi máu tươi tỏa ra trong miệng...

Mộ Dung Thương có chút chấn động, hung hăng đẩy nàng ra, cười lạnh: "Nguyên lai tâm tư cô chính là cái loại này? Đáng tiếc ta đối với cô không có hứng thú!"

"Ngài thiếu tự luyện. Tôi đối với ngài cũng không có hứng thú." Nói xong nàng hừ một tiếng liền xoay người rời đi, Mộ Dung Thương mặt âm trầm, ngón tay nhẹ nhàng lau viền môi, thật là một nữ nhân kỳ quái, nhìn non nớt như vậy, tính tình lại cô quái lại lớn mật như vậy, thế nhưng một chút không sợ hần...

Một lát sau Tần Trần quay lại, trong tay bưng một chậu nước. Nhìn nàng hành vi cổ quái, hần liên tục nhũ mày, "Cô định làm cái gì?"

"Giúp ngài tẩy rửa đôi tổ chim kia! Ngài không ghê nhưng tôi ghê!" Dem hai chiếc khăn lông khoác trên vai, còn muốn nói, lại bị cánh tay Mộ Dung Thương duỗi ra túm vào lồng, hần bực bội néo cằm nàng, "Ai cho cô lá gan như vậy? Để cô dám châm chọc ta?"

"Đừng có đến gần tôi như vậy, ai biết ngài mấy ngày không đánh răng miệng hôi hay không....." Nàng đẩy mặt hần ra, gia hỏa này rốt cuộc bao lâu không tẩy rửa thân thể? Quần áo đầu tóc toàn bốc mùi. Thất tình, tai nạn xe cộ tuy là nghiêm trọng, cũng không đến mức đem chính mình lăn lộn lỏi thời đi?

Nghe nàng trương răng nanh khéo mồm khéo miệng, lần lượt thương tổn hần, nhạo báng hần, Mộ Dung Thương lửa giận phun trào, đầu óc nóng lên liền cúi đầu ngăn chặn đôi môi xinh đẹp lại khắc nghiệt.....

Tần Trần ngây người, sau phản ứng lại hung hăng đẩy ra hần, "Mộ Dung Thương ngài loạn hôn cái gì!" Tuy hần là công lực nhiệm vụ, nhưng nàng vẫn không hoàn toàn hòa mình vào nhân vật, cũng không quen nam nhân đối với mình cường thế, bởi vì nàng vốn dĩ chính là người cường thế.

Đầu óc Mộ Dung Thương có chút mông lung, vừa rồi sao lại bực bội hôn nàng, nhưng thấy nàng biểu tình không kiên nhẫn, trong lòng có chút không vui.

"Miệng khác nghiệt như vậy, quả nhiên cũng thực thối!" Hân lạnh lùng trào phúng. Tần Trần châm chọc: "Thối mà ngài còn hôn đến đến nghiệt như vậy, Mộ Dung tiên sinh ngài có đam mê đặc thù sao?"

Xong, nàng nhẹ nhàng liếm môi dưới, hôn dần, cắn đến dùng sức như vậy, miệng nàng đều đã sưng lên...

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Phần 1. Cứu vớt tổng tài tàn phế (3): Trêu chọc tổng tài hàng ngày

Mộ Dung Thương hơi nheo mắt, thích câu dẫn mình như vậy, còn nói không phải dụng tâm kín đáo! Bất quá cho dù nàng thích hân, hân cũng sẽ không thích nàng, trong lòng hân chỉ có một nữ nhân, dù nữ nhân kia phản bội hân, cũng vẫn yêu như cũ.

Tần Trần không biết mình hành động sai, chọc hân làm tương, chỉ nghiêm túc giúp hân gội đầu, cuối cùng năn nỉ ỉ ôi, dỗ hân xuống phòng dưới lầu tắm rửa, lúc này toàn thân mới trở nên sạch sẽ, sau khi kết thúc nàng mệt tới mức chỉ muốn nằm.

Sau khi giúp hân thay quần áo sạch sẽ, lại đẩy hân đi dạo trong trang viên, nơi này thật quá rộng, mấy dãy phòng ở hoa lệ xinh đẹp khiến nàng liên tục thở dài.

"Mộ Dung tiên sinh, nghe nói lão phu nhân chỉ có ngài là con trai độc nhất?" Đẩy hân đến đoạn đường nhỏ yên tĩnh, nàng khẽ hỏi.

"Vậy thì sao?" Trong hoa viên gió thổi làm người thập phần thoải mái, Mộ Dung Thương đã thật lâu không ra khỏi phòng, bị nàng mạnh mẽ đẩy ra, hiện giờ nhưng thật ra cảm thấy trong lòng có chút thoải mái.

"Ngài xem nhà của ngài lớn như vậy, phòng ở đẹp như vậy, tập đoàn Mộ Dung lại có tiền như vậy, nếu ngài không phản chán lên, đến lúc cha mẹ ngài mất đi, ngài chết rồi, chẳng phải sẽ rơi vào trong tay người khác, quá đáng tiếc....." Nàng về mặt tiếc nuối lắc đầu.

Mộ Dung Thương trên trán nổi đầy gân xanh, "Cô là đang nguyên rủa ta?"

"Tôi là vì ngài suy nghĩ. Ngài nhiều tiền như vậy, sao lại không muốn hảo hảo tiêu sái mà sống, lại muốn mỗi ngày ở trong nhà làm một phế nhân, chẳng phải đáng tiếc?" Nàng về mặt vô tội.

"Tiền tiền tiền, cô trong mắt cũng chỉ có tiền? Cô có thể hay không không tục khí như vậy?" Hân bức bối trừng mắt nhìn nàng, nữ nhân này sao lại không biết giả bộ một chút? Bộ dáng trong mắt chỉ có tiền sao có thể làm hân thích?

Từ từ, ai muốn thích nàng! Ánh mắt hân không kém như vậy.

"Chuẩn, tôi chính là đầy tục khí, bởi vì tôi nghèo!" Nàng ngồi xổm xuống, chớp mắt nhìn hân, "Nếu ngài hận tôi chán ghét tôi, liền dùng tiền đuổi tôi đi, tôi không ngại, tiền đương nhiên là càng nhiều càng tốt."

Chỉ có tiền mới có thể cho nàng cảm giác an toàn cực độ, nàng cảm thấy ai cũng không đáng tin, chỉ có tiền là tuyệt đối nghe lời không thay đổi, dù cho là thân nhân, cũng có thể có thời điểm ở sau lưng thọc một dao.

Xem trong ánh mắt nàng thoáng tia nguy hiểm, Mộ Dung Thương không hiểu cười, "Cô là thần giữ của đầu thai?"

Tần Trần thấy trên mặt hân cười nhạt, ngây người, "Mộ Dung Thương, ngài cười lên thật là đẹp mắt." Hân cạo râu tắm rửa sạch sẽ, xác thật là anh tuấn, chỉ là bản mặt lại làm người ta sinh ra cảm giác xa cách.

Mộ Dung Thương sắc mặt nháy mắt âm trầm, lại không có cười, nhìn về phía xa nhàn nhạt nói: "Đấy ta trở về."

Tần Trần từ trong mắt hân nhìn ra sự cô đơn, khế thờ dài, nàng tuy từng có mấy bạn trai, nhưng mỗi lần đều là nàng chia tay, cũng không cùng những người đó yêu đương sống chết, đều là hảo tụ hảo tán, cho nên thấy trong mắt Mộ Dung Thương thâm trầm thống khổ, nàng vẫn có chút không thể tin.

Nguyên lai nam nhân có thân phận như hân, thế nhưng cũng có chân tình? Hay chỉ là do tôn nghiêm bị xâm phạm, không cam lòng cầu mà không được?

Tần Trần đẩy hân trở về phòng, thấy trên mặt hân còn bộ dáng buồn bức không vui, nhin không được nói: "Mộ Dung Thương, ngài chỉ có thể tự cứu mình, việc nhỏ như vậy lại có thể đánh bại ngài? Ngài muốn thích cô gái kia như vậy, không phải là nên cướp nàng về?"

Mộ Dung Thương lạnh lùng: "Cô sao cứ thích lo chuyện bao đồng?"

"Bởi vì phu nhân nói, chỉ cần có thể giúp ngài tỉnh lại, bà sẽ cho tôi cái đại hồng bao."

Nàng cười tủm tỉm đi tới, ngồi xổm xuống ở trước mặt hắn, nhìn theo ánh mắt hắn, thấy khung ảnh trên bàn, bên trong hắn ôm một cô gái trẻ, cô gái tuy không phải rất xinh đẹp, nhưng có đôi mắt to thuần khiết, là kiểu phụ nữ đáng yêu, nhìn không ra hắn thích kiểu như vậy?

Nàng cùng nữ sinh đó chính là kiểu người hoàn toàn trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, mà nhiệm vụ của nàng lại là làm cho hắn hạnh phúc, không phải là quá khó khăn?

"Cô nếu lập tức biến khỏi mắt ta, không còn ồn ào nháo ta, ta sẽ cho cô càng nhiều tiền!" Mộ Dung Thương sắc mặt biến thành màu đen, quả nhiên cô gái này trong lòng cũng chỉ có tiền, trên đời này liền không có điều khiến nàng đề ý?

"Tôi rất có đạo đức làm việc." Nàng lộ ra mặt cười: "Nếu tôi nói cho ngài, chân của ngài còn có cơ hội đứng lên, ngài có phải nên tỉnh lại hay không?"

"Cái gì?" Mộ Dung Thương đột nhiên nắm chặt tay nàng, "Cô đang đùa cợt ta sao?"

"Ai đùa cợt ngài!" Nàng rút ra tay, biểu tình nghiêm túc.

Nhiệm vụ của nàng chính là làm cho hắn hạnh phúc, nếu hai chân hắn tàn phế như vậy, sao có thể hạnh phúc, đương nhiên muốn trị hết, nếu trị hết, ít nhất sẽ đạt được một nửa giá trị hạnh phúc đi?

Tiểu Bạch cho nàng một viên linh dược, nói là có thể chữa khỏi chân hắn, bất quá, nàng cũng không muốn hắn tốt lên nhẹ nhàng như vậy, nếu được đến quá dễ dàng, sẽ không có người quý trọng.....

"Tôi có thể làm ngài đứng lên, hơn nữa khôi phục như bình thường, tiền đề là, ngài hết thảy phải nghe lời của tôi, tôi muốn ngài làm cái gì, ngài cũng phải nghe lời của tôi." Nhìn hắn trong mắt mừng như điên, nàng nhẹ nhàng thở ra, nam nhân này không có hoàn toàn từ bỏ, ít nhất vẫn còn muốn đứng lên.

"Ta tin cô bằng cái gì?" Hắn lạnh lùng nói, chuyên gia hàng đầu đều đã tuyên án hắn tử hình, nàng bằng cái gì dám mở miệng nói như vậy?

"Ngài sẽ tin, nếu ngài nguyện ý phối hợp tôi mấy ngày, chẳng phải sẽ biết có đúng hay không?"

Mộ Dung Thương nhìn thần sắc chắc chắn của nàng, trong lòng rối cuộc dao động.

Tần Trần trực tiếp trở thành người hầu tại gia, vì gần đây chăm sóc hắn, lão phu nhân cho phép nàng ở bên cạnh phòng Mộ Dung Thương. Hơn nữa nghe quản gia nói nàng dẫn hắn đi dạo trong hoa viên, thập phần cao hứng, cảm thấy mình quả thực không nhìn lầm người.

Mộ Dung Thương đang đọc sách, nghe thấy tiếng gõ cửa, không kiên nhẫn hừ một tiếng, "Ai?"

Tần Trần vịn tay nắm cửa, bụng bữa tối vào, "Đại thiếu gia, ăn cơm." "Không ăn, mang đi!" Hắn nào muốn ăn uống cái gì.

Tần Trần ngồi xuống đối diện hắn, "Mộ Dung Thương ngài không ăn thật chứ?" Mộ Dung Thương trực tiếp mặt lạnh nhìn nàng không trả lời, nàng nhún vai, "Không ăn thì thôi."

Nói xong tự mình bắt chéo chân ăn cơm, một bên cố ý nhai đến đặc biệt lớn tiếng, "Thím Trần nấu cơm ngon thật a, canh cũng đặc biệt ngọt....."

"Muốn ăn liền đi ra ngoài ăn, đừng ở chỗ của ta!" Hắn sắc mặt âm trầm nói.

"Tôi liền phải ăn ở đây, ngài dám đánh tôi sao!" Nàng trực tiếp gắp khối xương sườn gặm, ăn đến một miếng lấm lem không còn hình tượng. Nhìn thấy Mộ Dung Thương âm thầm nghiêng răng, "Cô là quý đối đầu thai không thành?" Một chút muốn ăn đều không có, cố tình nhìn nàng ăn cái gì, chính mình lại giống như có chút đối bụng.

"Còn không phải bởi vì ngài, buổi chiều chăm sóc ngài làm tôi quá mệt, tôi hiện tại đói đến người mông như tờ giấy, ăn chút thịt bổ sung năng lượng thì có làm sao?" Nàng hàm hồ nói, ăn xong lại uống lên mấy ngụm canh, sau đó từ trong túi áo ngực của hắn rút ra khăn lau miệng.

Ăn xong nàng liền bụng mâm xuống lầu, Mộ Dung Thương trừng mắt nhìn trên tay một chiếc khăn bẩn, mặt trên lấm lem, hắn hung hăng ném vào thùng rác.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Phần 1. Cứu vớt tổng tài tàn phế (4): Câu dẫn tổng tài phát hỏa liên chạy

10 giờ tối, Mộ Dung Thương rối cuộc chuẩn bị nghỉ ngơi, làm hầu gái bên người, Tần Trần không thể không tiến đến hầu hạ, đỡ hắn lên giường, giúp hắn

cởi quần áo, tuy là lúc tắm đã xem qua thân thể hần, nhưng khi thấy cặp chân kia vẫn không khỏi nhũn mảy.

Hai chân Mộ Dung Thương vốn thon dài hữu lực, hiện giờ đã khô héo gầy ốm đến không ra hình người, tựa như hai cái cán bút...

Ánh mắt của nàng làm Mộ Dung Thương trong lòng trầm xuống, sắc mặt cũng trở nên âm trầm, "Còn không mau cút đi!"

"Chân của ngài không thể không chữa, cứ như vậy thần tiên cũng không thể nào cứu được ngài..." Lời nói phăng phất giống như không nghe thấy, hai ngón tay nàng vân vê da trên đùi hần, hiện tại hai đùi hần tựa như khí cầu bị nổ, chỉ còn lại một tầng da nhăn dúm dó, khó coi làm cho người ta sợ hãi.

Ngắm lại một cái đại soái ca biến thành như vậy, khó trách hần sao lại trở nên hi nộ vô thường.

"Đù rồi!" Mộ Dung Thương bắt lấy tay nàng, ánh mắt lạnh lẽo: "Mẫu thân bảo cô tới, không phải để cô cười nhạo ta!"

"Cho nên tôi là tới cứu vớt ngài." Nàng hơi hơi cúi người, hướng hần chớp chớp mắt: "Cho nên ngài tốt nhất biết điều một chút..." Nói nàng ở trên đùi hần sờ soạng, lại thấy hần không có bất luận phản ứng gì.

"Không có cảm giác..." Nàng lăm lăm, sau đó chợt duỗi tay về phía giữa háng hần, bắt lấy dương vật hần hiện còn đang ngủ đông, "Để tôi nhìn xem thứ này còn dùng được hay không..."

"Buông tay!" Mộ Dung Thương khẩu khí thay đổi, không nghĩ tới nàng lớn mật như vậy, khuôn mặt tuần tú cũng đỏ lên, tức giận nói: "Còn không buông ra! Cô rốt cuộc có phải con gái hay không, có biết xấu hổ hay không!"

"Thế nào, ngài muốn tôi thoát y cho ngài kiểm tra sao?" Nàng câu môi cười, bàn tay lại nắm thứ mềm mại kia nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa. Mộ Dung Thương một tháng không có phát tiết dục vọng, khi được ngón tay nàng an ủi nhanh chóng sung huyết bành trướng, cuối cùng biến thành một cây côn thịt cứng rắn như thiết, nàng cơ hồ không thể cầm bằng một tay, nhiệt độ độ cứng làm nàng hoảng hốt.

"Được, nơi này còn không có phế, hần là còn có thể dùng." Nàng rút cuộc buông tay ra. Mộ Dung Thương bực bội buột miệng: "Đương nhiên có thể sử dụng! Cô có thể tự mình tới thử....."

Nói xong chính hần cũng giật mình, lại thấy hai má nàng ửng đỏ, trong lòng có chút cảm xúc khác thường.

"Cơ hội tới không chừng cũng có thể." Nàng giúp hần đắp chăn, "Tôi ở phòng bên cạnh, đại thiếu gia nếu có yêu cầu gì, chỉ cần gọi điện thoại bàn." Nói xong liền nhẹ nhàng rời đi.

Ngày hôm sau, Tần Trần liền bắt đầu kế hoạch hồi phục cho hần, ngay từ đầu nàng chỉ là bắt hần mỗi ngày tắm nước thuốc một lần, thuốc tắm là nàng tự chế, Tiểu Bạch đã dạy nàng, bắt quả nàng cho vào bên trong thuốc thêm một chút dược liệu, sau đó mỗi ngày lại tự mình hầm canh cho hần.

Mộ Dung Thương bị nàng dỗ ăn ba ngày, ngày thứ tư lúc bị nàng thúc giục đi tắm nước thuốc, rốt cuộc bực bội, "Cô có phải đang trêu đùa ta hay không? Mỗi ngày để ta tắm nước thối như vậy? Còn cho ta uống loại canh rác rưởi như vậy? Cô nói giúp ta hồi phục chính là thứ này?"

"Mộ Dung Thương, tôi có tâm giúp ngài, ngài đừng không biết ai tốt!" Nàng hung hăng nhũn mảy, trong lòng lại cười đau cả bụng, Tiểu Bạch cho nàng viên linh đan, vốn là nên cho hần ăn một lần là xong, nàng lại cố ý nghiền vỡ thành bột, mỗi ngày cho một chút vào thuốc tắm, vào canh.

Nàng không cảm thấy mình sai ở đâu, là hần đối với mình thái độ không tốt, đơn giản chính hần một chút cũng không sao, hơn nữa nếu chỉ một chốc đã khỏe lên, chẳng phải càng khiến người nghi ngờ?

Thấy hần còn hoài nghi trừng mắt nhìn mình, Tần Trần duỗi tay ở trên đùi hần dùng sức chọc chọc.

"Làm càn!" Đột nhiên đau đớn làm hần nhũn mảy, giọng khiển trách, sau khi nói xong lại đột nhiên ngây người, sau đó duỗi tay chọc chọc trên đùi, ngón tay đâm thọc mang đến chút đau đớn.....

"Ta, chân ta có cảm giác?" Hần ghen hống nhìn trần trối.

"Hiện tại ngài tin tôi?" Nàng cong cong môi, "Hiện tại còn không ngoan ngoãn đi tắm?"

Mộ Dung Thương trong lòng mừng như điên, không rảnh cùng nàng tranh cãi, ngoan ngoãn vào thau tắm rửa, tuy rằng nước tanh tươi khó ngủ, còn vài thứ kỳ quái nổi lợ lùng, nhưng không tính là gì so với khỏe mạnh, không ai hiểu được không thể đi lại thống khổ đến mức nào.

"Cô rốt cuộc là ai?" Hần chịu đựng mùi tanh tươi, hỏi nàng

"Tôi nói tôi là người tới cứu vớt ngài." Nàng chớp chớp mắt, trên mặt khó được có biểu tình thiếu niên nghịch ngợm, "Chân của ngài cần thêm chút thời gian mới có thể khỏi hần, sau vài ngày nữa, ngài cần bắt đầu rèn luyện, đại thiếu gia sẽ không đến mức chịu không nổi vất vả đi?"

Mộ Dung Thương tự nhiên có thể chịu khổ, tuy rằng cảm thấy ánh mắt nàng nhìn mình, có cảm giác như đang xem kịch hay, nhưng chỉ cần được hồi phục, hần có thể chịu bất kỳ cực khổ nào.

Hần liên tục ngâm một tuần thuốc tắm, cơ bắp héo rút ở hai chân bắt đầu chậm rãi khôi phục, tuy rằng vẫn không thể đi đường, nhưng so trước kia tốt lên nhiều, làm hần cảm thấy hy vọng.

Đêm nay khi nghỉ ngơi, Tần Trần lại bung một chén canh hồi thối nóng hằm hập đi vào, hấn ghét bỏ nhũ mảy, "Cô lại lộng cái gì, vì sao lại thối như vậy?"

"Thuốc đắng dã tật." Nàng vén tay áo lên, trực tiếp cởi quần hấn xuống, Mộ Dung Thương đã quen với tác phong dũng mãnh nhanh nhẹn lưu manh của nàng.

"Đêm nay bắt đầu, ngài cần rịt thuốc, đây chính là phương thuốc bí truyền của Tần gia chúng tôi." Trên mặt nàng mang khẩu trang phòng độc, còn xoa thuốc mỡ nóng bỏng lên trên đùi hấn. Nàng vốn không biết, Tiểu Bạch trực tiếp ném quyển sách cho nàng, bắt nàng học từng bước một.

"Tê....." Thuốc mỡ một mặt thượng chân, hấn liền cảm thấy mãnh liệt đau đớn truyền đến.

"Chịu đựng, thuốc này xúc tiến cơ bắp sinh trưởng, tốt cho lưu thông máu." Xem hấn đau đến trên trán đổ mồ hôi, nàng nhịn không được cười, mát xa trên da thịt hai chân hấn, xem bộ dáng hấn thống khổ, nàng mừng rơn, trên tay lực đạo cũng âm thầm tăng thêm.

Mộ Dung Thương vốn dĩ đang đấu tranh với được vật mang đến đau nhức, nhưng khi đôi tay mát xa tới háng, hấn chỉ cảm thấy bụng nhỏ một trận sóng nhiệt mãnh liệt đi xuống.

"Mộ Dung Thương, ngài sao lại nganh vào lúc này? Ngài chọc đến tôi! Mau thu hồi súng của ngài." Cây đồ vật kia không cần thận dụng tới tay nàng, Tần Trần nhịn không được mặt đỏ. Mộ Dung Thương hô hấp dồn dập, theo ngón tay nàng càng gần, dưới háng dục vọng liên càng hưng phấn.

"Giúp ta....." Hấn bắt lấy tay nàng đặt ở trên chỗ đang dâng trào của mình, đồ vật nóng bỏng làm trên mặt nàng phỉếm hồng càng sâu, thấy hai mắt hấn dục hóa nồng đậm thiêu đốt, nàng hơi hơi cau môi, "Được rồi."

Nói xong, nàng cúi mình, môi đối với nam căn thẳng tắp của hấn, Mộ Dung Thương xem đến thú huyết sôi trào, cho rằng nàng vì mình mà khẩu giao. Tần Trần cúi đầu, nhẹ nhàng hướng tới quy đầu thượng lỗ nhỏ thổi khí nóng, "Thật rất tinh thần."

Hơi thở nóng rực phun ở trên quy đầu, Mộ Dung Thương cả người run lên, chỉ cảm thấy một cỗ điện lưu thoán thượng, vào lúc đang chờ mong khuôn miệng nhỏ nhắn hồng nhuận ngậm lấy chính mình, đối phương lại đứng dậy đi rồi.

"Tôi đã nói rồi, ngài tự cứu mình đi." Đi tới cửa, nàng quay đầu nhìn hấn mị nhiên cười, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa.

"Đáng chết!"

Hấn thấp chú thanh, nằm ngã vào trên giường, đôi tay nắm găng gượng vuốt ve, trước mắt lại không ngừng hiện lên gương mặt nàng, tiểu nha đầu đáng chết, mỗi ngày cố ý vô tình câu dẫn hấn, câu dẫn đến phát hỏa lại không thỏa mãn hấn..... Có ngày hấn sẽ ấn nàng ở trên giường hung hăng thao.

Trở lại phòng, Tiểu Bạch liền chạy ra, ngồi ở trên bàn trưng mắt mắng nàng, "Quả nhiên là ác nữ, bắt hấn bạch bạch trải qua nhiều ngày vô vị lẫn lộn như vậy, còn câu dẫn nam nhân lại không thỏa mãn người ta....."

Tiểu Bạch cắn cây hồ la, tam cánh miệng nhắm nuốt nhắm nuốt: "Tuy rằng cảm thấy thực ác liệt, chính là xem kịch hay lại càng vui, cho nên tôi quyết định cho hấn càng nhiều điểm dụ hoặc, cô đừng quá cảm ơn tôi."

"Cái gì?" Nghe thấy Tiểu Bạch nói như vậy, trực giác cho nàng biết không phải chuyện tốt gì, đang muốn hỏi, lại thấy Tiểu Bạch mấp máy tam cánh miệng, phun ra đồ vật bay thẳng vào trong miệng nàng.

"Khụ khụ..... Mới vừa là thứ gì, mảy thật ghê tởm....." Nàng chỉ cảm thấy trong miệng có vị ngọt, thứ kia liền chui vào trong cổ họng, không có cơ hội phun ra.

Tiểu Bạch trực tiếp lại biến mất lần nữa.

Ngày hôm sau khi Tần Trần tỉnh lại, cảm thấy ngực có chút trướng trướng không thoải mái, nàng bản năng duỗi tay sờ xem, kết quả trên cặp vú phần hồng chảy ra một cỗ chất lỏng trắng sữa.

Khi mặc vào nội y, nội y ma sát càng làm cho nàng run rẩy, ngực truyền đến một cỗ điện lưu, thân thể của nàng từ lúc nào trở nên mẫn cảm như vậy! Trùng mắt nhìn nãi dịch trên tay, sắc mặt nàng biến thành màu đen, rốt cuộc mình bạch ý Tiểu Bạch nói chính là cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Phần 1. Cứu vớt tổng tài tàn phế (5): Xoa vú bị tổng tài nhìn thấy (hồi H)

Thay đổi váy ngắn liền thân, nàg gõ cửa phòng Mộ Dung Thương.

"Mặt cô sao lại hồng như vậy?" Mộ Dung Thương phát hiện sắc mặt nàg đỏ lên không bình thường, nhú mày hỏi. Không đề cập tới còn đỡ, Tần Trần hung hăng trừng hán, đều bởi vì hán!

Tiểu Bạch cho nàg ăn thứ biến thái gì, hại ngực nàg vẫn luôn ra sữa, còn mẫn cảm đến muốn mệnh, ăn mặc nội y đi đường khi ma xát khiến nàg từng trận rừng mình... Ngực càng trướng trướng khó chịu, hạo muốn cho người xoa một cái... Nàg không muốn biến thành dâm phụ!

"Đi phòng tập thể thao đi!" Nàg tức giận hừ một tiếng, tiến lên đỡ hán xuống giường. "Ăn hóa được?" Mộ Dung Thương trừng mắt nhìn, lại đột nhiên đề sát vào người người, "Trên người của cô có hương vị gì?"

"Không, không gì cả..." Nàg trong lòng run lên, nhin không được chửi thảm, đáng chết!

Tiểu Bạch rốt cuộc hạ được gì? Khiến cho hiện tại chỉ là người được hơi thở nam tính trên người hán, nàg liền có loại xúc động muốn đẩy hán xuống giường.

Phát hiện mặt nàg càng đỏ hơn, hai tròng mắt Mộ Dung Thương sâu không lường được hiện lên dị sắc, chẳng lẽ nàg thật là yêu thảm chính mình? Bằng không làm gì bộ dáng e thẹn như vậy.

Ở phòng tập thể thao, Mộ Dung Thương kiên trì làm rèn luyện, suốt một tuần, hán rốt cuộc có thể sử dụng nạng chống đi đường, tin tức này làm cho người Mộ Dung gia đều kinh hi không thôi.

Do sớm khôi phục, Mộ Dung Thương lượng vận động mỗi ngày tăng thêm

Xem hán ở trên xà kép co duỗi cánh tay đến không muốn sống, trên khuôn mặt tuần tú mồ hôi cuộn cuộn rơi xuống, hoạt hướng mang theo bụng nhỏ, sau đó biến mất ở trong quần lót nội sắc phình phình, mà hai chân hán đã không còn dị dạng héo rút giống như ngày đầu, trở nên thon dài rắn chắc.

Thân thể thanh niên làm nàg mơ ước, bộ dáng lưu trữ mồ hôi gọi cảm, Tần Trần xem đến miệng khô lưỡi khô, sán hán không chú ý, chạy tới toilet, đôi tay cảm lòng không đậu kéo xuống cổ áo, xoa nắn hai vú.....Thân thể phiến nhân này, hại nàg một ngày muốn đổi vài lần quần áo, bằng không ngực bị nhũ dịch lỏng ướt tắt khiến người nhìn ra.

"Khăn lông!"

Làm xong trăm cái dẫn thể hướng về phía trước, khi Mộ Dung Thương quay đầu kêu người, lại phát hiện nàg không ở đó. Hán nhú mày hạ, nghĩ thảm nha đầu này lại lười biếng, chống nạng lấy khăn lông lau mặt, chuẩn bị gọi nàg, trong tai lại nghe thấy tiếng rên rĩ không nên xuất hiện.

Mộ Dung Thương mày nhảy dựng, hướng nơi phát ra thanh âm đi đến, cuối cùng tìm được Tần Trần dựa vào tường, hai tròng mắt nhắm chặt xoa ngực, đôi tay nàg xoa nắn hai vú thần diệu làm người hoa mắt, theo đôi tay nàg đè ép, trên hai viên phấn hồng chảy ra nhè nhẹ nhũ dịch, đem quần áo nàg thấm ướt.....

"A..... Ân....." Ngực trướng đau làm nàg khó chịu hừ nhẹ, nàg đang sờ đến chính hải, bỗng nhiên cảm giác không đúng, đột nhiên mở mắt, liền thấy Mộ Dung Thương cũng trừng mắt nhìn mình.

Tần Trần biểu tình cứng đờ, hán tới được bao lâu? Thấy được bao nhiêu? Sao một chút cũng không ra tiếng!

"Mới vừa tiến vào, đều thấy, chính cô kêu đến quá vong tình, cho nên không nghe thấy thanh âm." Mộ Dung Thương dù bận vẫn ung dung dựa vào tường, hoàn toàn không định rời đi.

Tần Trần trên mặt như bốc hỏa, trừng mắt nhìn, thấy người này không có ý tứ rời đi, âm thầm cắn răng, nhẹ nhàng trừng lãnh khẩu nhấc lên, mặt vô biểu tình từ hán bên người đi qua, "Mộ Dung Thương, ngài nhất định chưa học qua một từ phi lễ chứ nhìn."

"Đây là ở nhà ta." Mộ Dung Thương nhắc nhở nàg, ở nàg phải rời khỏi khi bắt được nàg, "Cô liền như vậy thích câu dẫn ta? Như vậy tưởng bỏ lên trên giường ta?"

Bằng không thể nào sẽ lớn mật đến ở chỗ này phát tao, còn gọi đến như vậy câu nhân tâm hồn.

"Ai câu dẫn ngài?"

"Chẳng lẽ không phải? Vừa mới cô cởi sạch quần áo kêu đến dâm dăng như vậy, biết rõ ta ở bên ngoài tùy thời sẽ phát hiện, còn làm như vậy?" Hán trào phúng cười, đem nàg kéo vào trong lòng, một tay chộp vào ngực nàg, khó trách gần nhất người được trên người nàg có mùi hương, nguyên lai là nài hương a.....

"Xem cô đối ta có ân, nếu cô muốn, ta có thể thỏa mãn cô." Mộ Dung Thương cảm thấy đây là mình ban ân huệ lớn nhất, nàg chữa khỏi chân mình, lúc này báo ân không tính cái gì.

Bị hán ôm, hơi thở nam nhân thiếu chút nữa mê hoặc đến nàg gật đầu, nhưng lý trí nhắc nhở, mặc kệ nàg rất muốn cưa đổ nam nhân này, cũng không thể làm như vậy.

Bởi vì nhiệm vụ của nàng không phải đơn giản làm bạn tình của hắn, nếu đáp ứng, vậy càng làm hắn coi khinh mình, hắn là nam nhân như vậy, sẽ không thích một đối tượng tình dục đơn giản.

"Mộ Dung tiên sinh ngài suy nghĩ nhiều quá, tôi vô tình câu dẫn ngài, hơn nữa nếu tôi muốn, tôi tin tưởng bằng tôi tư sắc đáng người, tìm nam nhân cũng không khó, cho nên ngài đừng có bộ dáng giả như thi ân." Nàng đẩy hắn ra, trong lòng lại giống như suy nghĩ bỗng nhiên rộng rãi.

Chính mình như vậy nhiều ngày khó chịu cái rắm, trên đời lại không phải chỉ có hắn một người nam nhân.

Mộ Dung Thương sắc mặt có chút khó coi, nữ nhân ngu ngốc này, chính mình cho nàng cơ hội, nàng thế nhưng khinh thường nhìn lại, còn nói muốn tìm nam nhân.....

Hắn sao lại bức bội như vậy!

Ý niệm ở trong đầu dâng lên, Tần Trần trong lòng liền ngo ngoe rục rịch, tìm tình một đêm, hồi nàng còn sống không phải chưa từng trải qua, này đối nàng mà nói không tính gì, nàng vốn dĩ cũng không phải dạng người chỉ chăm chăm giữ tiết tháo.

"Mộ Dung tiên sinh, ngừng lại tôi vì ngài vất vả lâu như vậy, giống như một lần cũng chưa xin nghỉ, đêm nay liền cho tôi một buổi nghỉ phép đi." Từ ngày dọn tới đây, nàng liền vẫn luôn ăn uống trong tòa trang viên này, mà người Tần gia, một lần cũng không hỏi qua tình hình nàng, nhưng nàng lại là hoài niệm thanh rượu vang đỏ bên ngoài.

"Xin nghỉ làm cái gì?" Mộ Dung Thương trầm khuôn mặt hỏi.

"Đây là việc riêng của tôi, ngài chỉ nói ngài đáp ứng hay không?" Nàng ôm ngực nhú mẫy, "Ngài hiện tại cơ bản đã không cần tôi xem đến, tìm những người khác cũng là có thể....."

"Được." Mộ Dung Thương do dự vài giây, vẫn là đáp ứng. Nàng là người mẫu thân thuê, lại không phải chính mình ai, vẫn nên có quyền xin nghỉ.

"Đa tạ đại thiếu gia!" Nàng cười tủm tỉm rồi đi, xuống lầu thay quần áo, mang theo túi xách liền chạy ra ngoài.

Mộ Dung Thương chống nạng đi đến cửa sổ, trên cao nhìn xuống thấy nàng đi về phía cổng, khi nhìn đến quần áo nàng mặc, sắc mặt cũng đen theo.

Nàng thay đổi váy liền áo bó sát người màu đỏ, cổ áo chữ V làm hai vú đầy đặn cực đại như ẩn như hiện, hai chân thon dài thẳng tắp bao ở dưới váy ngắn..... Trang điểm đến như vậy bại lộ phong tao, chẳng lẽ thật là đi tìm nam nhân.....

Ý nàng cá tính tác phong, Mộ Dung Thương cảm thấy hoàn toàn có khả năng.....

Đáng chết!

Nhìn nàng biến mất ở cổng, Mộ Dung Thương không hiểu tức giận, tiểu nha đầu đáng chết, sẽ không như vậy không biết tự ái đi! Nhưng theo thời gian ngắn ngủi hắn biết nàng, hiểu rõ tính nết người này, hoàn toàn không chịu lễ pháp thế tục vậy trời, căn bản là người làm theo ý mình...

Trong lòng nôn nóng bức bội, Mộ Dung Thương đánh thông điện thoại phân phó: "A Mạc, cậu đi theo dõi một người cho ta, đem nàng nhất cử nhất động đều báo về....."

Tần Trần không biết bị theo dõi, đầu tiên là ở bên ngoài chơi mấy giờ, sau đó vào một pub nổi danh, nàng trang điểm đến thành thực, đáng người phát dục đến cũng hoàn mỹ, cho nên thù vị không hề hoài nghi liền để nàng đi vào.

Nàng đêm nay ăn mặc nóng bỏng, đáng người lại trước đột sau kiêu, đi vào liền hấp dẫn vô số ánh mắt nam nhân, hung hăng nhìn chăm chăm hai vú nàng phiêu phiêu lắc lắc miêu tả sinh động.

"Tôi muốn một ly rượu." Nàng nằm ở quầy bar. Bartender nhìn chăm chăm ngực nàng một giây, sau đó nháy mắt dời đi, mỉm cười gật đầu phục vụ. Tần Trần biết rất nhiều nam nhân đang nhìn mình, nhưng nàng cũng không sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Phần 1. Cứu vớt tổng tài tàn phế (6): Rõ ràng động tâm

Mộ Dung Thương ở phòng tập thể thao, từ lúc nàng đi vẫn luôn bức bội, cũng may A Mạc vẫn báo cáo cho hắn vị trí của nàng, biết nàng chỉ là đi ra ngoài chơi, vừa mới yên tâm, quá một hồi A Mạc điện thoại lại vang lên, "Lão bản, vị tiểu thư kia đi quán bar tình thú."

"Cái gì!" Hấn hung hăng nắm tay, "Tiếp tục theo dõi nàng cho ta!" Đáng chết tiểu nha đầu, thật là to gan lớn mật, còn chưa thành niên liền dám đi chỗ sắc lang đây đấy!

Không quá vài phút, A Mạc lại đánh tới: "Lão bản..... Vị tiểu thư kia cùng một nam nhân đáp thượng, hiện tại, hiện tại giống như muốn đi thuê phòng....."

"Hò nháo!" Mộ Dung Thương một quyền đâm ở trên tường, tức giận đến tóc thẳng dựng, "Mang nàng đi, nếu nàng dám phản kháng, liền đánh vụng nàng!"

Tần Trần vừa mới chuẩn bị cùng chính mình ước pháo đối tượng rồi đi, còn chưa tới cửa, đã bị nam tử tóc húi cua chặn đường, "Tiểu thư, Mộ Dung tiên sinh có phân phó, bảo tôi mang cô rồi đi, xin theo tôi."

"Mộ Dung Thương? Hấn thế nào nhiều chuyện như vậy? Anh nói cho hấn đừng quản việc riêng của tôi!" Nàng xua xua tay, vẫn khời bên cạnh nam nhân triều hấn nói: "Đi thôi..... A....." Mới vừa nói xong, A Mạc trực tiếp đem nàng khiêng trên vai đi ra ngoài. Nam nhân giận dữ, duỗi tay muốn kéo hấn: "Anh làm cái gì, buông cô ấy ra!"

A Mạc trực tiếp một chân đá vào, người nọ bị đá bay đi ra ngoài, lại không dám hé răng.

"Uy, anh làm cái gì, buông tôi ra, để tôi tới xuống!" Tần Trần giận dữ, cái này Mộ Dung Thương có bệnh a! "Uy, anh lại không bỏ tôi xuống dưới, tôi muốn gọi người!" Nàng thét chói tai giữa giữa. "Hỗn đản, anh để tôi xuống dưới!" Nàng bực bội kêu to.

A Mạc ra cửa liền đem nàng ném trên xe, trực tiếp khóa trái cửa sổ xe liền cấp tri mà đi. Tần Trần tức giận đến nhào lên đi bắt hấn, "Anh dừng xe!"

Sợ ra tai nạn xe cộ, A Mạc một cái thủ đao rơi xuống. Tần Trần nhảy mất mềm như bông ngã xuống.

Xe khai vào đại trạch, trực tiếp từ đại môn chạy vào dừng bên ngoài phòng khách, A Mạc đem Tần Trần đã ôm xuống xe, liền thấy Mộ Dung Thương sắc mặt âm trầm đứng ở cửa, hấn hơi hơi khom người, "Lão bản....."

"Đem nàng ném xuống cho ta!" Hấn đầy mặt lửa giận. A Mạc lẳng hạ, lại không dám cãi lời. Tần Trần phịch một tiếng quăng ngã trên sàn nhà quăng ngã tỉnh lại, nàng xoa xoa sau cổ, bò dậy khi lại thấy Mộ Dung Thương hung tợn nhìn chằm chằm chính mình.....

"Người thế nào hồ sự, có bệnh a! Người nói cho ta nghỉ phép, ta ở bên ngoài chơi đến chính hải đầu, người mất hứng không mất hứng!" Thấy hấn trừng tới, nàng không thấy sợ, ngược lại ưỡn ngực triều hấn trừng trở về.

"Chơi? Liền như vậy thích cùng nam nhân chơi? Cô rút cuộc có một chút rụt rè của phụ nữ hay không!" Mộ Dung Thương phẫn nộ bắt lấy tay nàng giận nặng: "Mê chơi cô cũng nên có cái đúng mực."

"Tôi rụt rè không rụt rè liên quan gì tới ngài." Nàng trườ trườ tay, lại bị hấn gắt gao cầm. Chính mình chỉ là muốn đi giải khuây một chút, lại không có làm thương thiên hại lý sự, hấn dùng đến như vậy sao, nghĩ, nàng lại xích thanh: "Đừng nói đến chính ngài thực đứng đắn dường như, ngài đại thiếu gia trước kia nữ nhân không thiếu đi? Nói không chừng vị hôn thê của ngài cũng là như thế mới thay lòng đổi dạ....."

"Cô nói cái gì!" Bị nàng lại lần nữa đụng tới nghịch lân, hấn nhảy mất sắc mặt xanh mét.

"Tôi nói sai sao? Ngài trước kia phong lưu bát quái còn thiếu? Nữ nhân nào chịu được ngài? Ngài có tư cách gì quản việc riêng của tôi?" Dẫm lòi nàng hãy còn không biết, chỉ hướng hấn rống trở về.

Mộ Dung Thương đầu tiên là phẫn nộ, tiện đà lại là cứng đờ. Trước kia hấn đích xác có rất nhiều nữ nhân, nhưng hấn từ trước đến nay là đem tình dục cùng tình yêu tách ra, hấn yêu Trang Tĩnh, nhưng trước nay không nghĩ tới phải vì nàng thủ thân, nam nhân không phải đều là như vậy sao? Hấn trước nay không cảm thấy chính mình bỏ qua, hiện giờ nghe nàng lời nói, lại là trong lòng như sấm rền ập quá.

Chẳng lẽ nàng thay lòng đổi dạ, thật là chính mình sai?

"Nhàm chán, tôi lên lầu." Thấy hấn thất thần, Tần Trần nói thầm thanh, xoay người phải đi, Mộ Dung Thương một phen néo muốn chạy trốn nàng, lạnh lùng mệnh lệnh, "Về sau, cô không được lại ra vào chỗ không đứng đắn như vậy, nam nhân cùng nữ nhân không giống nhau, con gái hấn nên biết tự ái một chút."

"Ai cần ngài lo. Thằng nam ung thư." Nàng phiên cái xem thường. Người này chỉ cho phép chính mình ở bên ngoài dưỡng tình nhân, nàng đi ước cái pháo liền nói nàng không tự ái, đối người khác cùng đối chính mình không phải một cái tiêu chuẩn a.....

"Đáp ứng ta!" Mộ Dung Thương trong lòng ngực hóa thiêu hỏa liệu, từ lúc bắt đầu nàng liền thích cùng chính mình đối nghịch, nàng liền không thể nghe chính mình một lần? Hấn gắt gao thít chặt nàng eo, "Cô muốn còn dám đi tới chỗ như vậy, ta liền đánh gãy chân của cô....."

"Mộ Dung Thương ngài phát cái gì điên?" Nàng ngậy người hạ, hai hàng lông mày khấn liễu, "Ngài không phải là..... ghen đi....." Nàng không nghĩ hướng phương diện này tưởng, nhưng hấn biểu hiện quá kỳ quái. Mộ Dung Thương ánh mắt giống đang xem quái vật, một phen đẩy ra nàng, "Tự luyện là bệnh."

"Vậy ngài quản cái rắm." Nàng hừ một tiếng, ném ra hấn lên lầu.

Mộ Dung Thương vẻ mặt bức bối, chính khí đến ngẩn ngơ, quay đầu khi, lại thấy mẫu thân không biết khi nào đứng ở cửa, chính vẻ mặt hứng thú nhìn chăm chăm hân cười như không cười.

"Mẹ, mẹ sao lại nhìn con như vậy?"

"Mẹ cảm thấy, Tiểu Trần đứa nhỏ này thực không tồi, con cảm thấy sao?" Mộ Dung phu nhân trạm bên cạnh xem trọng trong chốc lát, nhìn ra này hai người gian có chút không giống nhau đồ vật.

"Cái gì thực không tồi....." Hân xích thanh, nàng tồn tại chính là tới khí chính mình.

"Hôm qua ngày không thể lưu, mẹ cảm thấy Tiểu Trần liền rất không tồi, mẹ xem nàng là quý nhân trong mệnh của con." Thương nhi hiện giờ thân thể hảo hơn phân nửa, này nhưng đều là kia nha đầu phúc.

"Cái gì quý nhân, khắc tinh còn kém không nhiều lắm." Mộ Dung Thương không cho là đúng, chống quai trượng ở trên sô pha ngồi xuống, "Mẹ đừng nghĩ nhiều, con đối nàng không cảm giác, mẹ không cần hóng xem nào nhiệt." "Mẹ mới lười đến quán, mẹ chỉ mong con nhanh khỏe lên, như vậy mẹ và cha con liền có thể đi ra ngoài tiêu dao....."

Qua ba tuần sau, Mộ Dung Thương hoàn toàn khỏi hẳn, vì chúc mừng hân một lần nữa đứng lên, Mộ Dung gia khai tràng chúc mừng tiệc rượu, chính thương hai giới tới người không ít, còn có rất nhiều danh môn thiên kim.

Nguyên bản nghe nói hân kết hôn, các tiểu thư chưa lập gia đình yêu thầm hân đều âm thầm tiếc nuối, kết quả hân ra ngoài ý muốn, bác sĩ đều nói hân muốn cả đời tàn phế, không nghĩ tới lại là một lần nữa đứng lên.....

"Thương tổng, anh hiện giờ lại khôi phục độc thân, lại không biết có thể hay không cho em một cơ hội, anh biết, em vẫn luôn thực ngưỡng mộ anh....." Mỹ nữ mặc lễ phục màu trắng triều hân kính rượu, trong mắt tràn đầy tình ý. "Đúng vậy, không ngừng cô ấy, em cũng vậy....." Vài mỹ nữ bên cạnh đều ứng hòa lên.

Mộ Dung Thương trong lòng cười nhạo, lúc trước hân tàn tật, bọn họ không nhiệt tình như vậy, nếu không phải cô gái nhỏ kia, chính mình chỉ sợ hiện tại vẫn là trò cười lúc trà dư tửu hậu của những người này.....

Nghĩ vậy, hân nhìn không được ngược mắt tìm kiếm thân ảnh của nàng, này vừa thấy, rồi lại là giận dữ. Tàn Trần đứng ở phòng khách ngoài cửa, bên cạnh đứng cái tướng mạo tuấn nhã nam nhân, không biết nói cái gì, đầu đến nàng cười đến hoa chi loạn chiến.....

Hừ! Một chút không thấy, nàng liền thích loạn câu dẫn người.....

Mộ Dung Thương áp lực cháy khí, xụ mặt đi ra ngoài.

Tàn Trần chính cùng cái soái ca chuyện trò vui vẻ, người này thông minh lại hài hước, không giống Mộ Dung Thương như vậy đã mạn lại bá đạo, kêu nàng thập phần có hảo cảm, nghĩ thâm giao cái bằng hữu luôn là không tồi, chính lén lút nghĩ, đột nhiên cánh tay bị người hung hăng một túm, nàng một chút đâm tiến cái trong ngực, trong tay rượu cũng bắt đi ra ngoài.

"Mộ Dung Thương!" Nàng cắn răng, người này là muốn làm mình xấu mặt ở trước mặt soái ca đi!

"Tàn Trần, cô có thể hay không kiểm điểm một chút?" Hân đầy mặt vẻ mặt phần nộ gằm nhẹ.

Tàn Trần xin lỗi hướng kia soái ca cười một cái, áp xuống thanh trừng trở về: "Tôi nơi nào không biết kiểm chế? Rõ ràng là ngài đã mạn không nói lí."

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Phần 1. Cứu vớt tổng tài tàn phế (7): Tổng tài thích ăn dấm

"Đừng cho là ta không phát hiện, cô cùng nam nhân kia mất đi mây lại!" Mộ Dung Thương càng nghĩ càng hỏa đại, người này chính là thích rêu rao, mỗi lần thấy đều làm hân đặc biệt hỏa đại.

"Ngài nên khám mắt." Nàng tức giận, càng là ở chung xuống dưới, nàng thật sâu cảm nhận được cái gì kêu bá đạo. "Mộ Dung Thương tôi nhắc nhở ngài, không cần luôn là vượt rào quản tôi, chúng ta chỉ là quan hệ thuê mướn, ngài không phải mẹ tôi!" Nàng rút cuộc nhìn không được triều hân phun tào.

"Vượt rào?" Mộ Dung Thương trừng mắt nàng, chính mình thật là vượt rào. Nhưng hân chính là khống chế không được chính mình, ai làm nàng tổng làm chút kêu chính mình tức giận sự.

"Chính là. Bất quá về sau ngài cũng quản không đến tôi. Tôi đã hướng phu nhân nói, ngày mai liền kết thúc công tác." Thân thể hắn đã khôi phục, chính mình lại lưu lại liền không thủ vị.

"Cô phải đi." Mộ Dung Thương đột nhiên có chút bức bối.

"Đương nhiên phải đi, hơn nữa tôi cũng mau khai giảng, còn có tác nghiệp phải làm đâu." Nàng về mặt giải thoát biểu tình, mỗi ngày cùng cái này bá đạo gia hỏa ở bên nhau, làm nàng thần kinh khẩn trương, rồi đi thả lỏng một chút cũng hảo.

Mộ Dung Thương nhìn nàng, trong lòng nảy sinh ra một cỗ mãnh liệt không tha, muốn xúc động mở miệng bảo nàng lưu lại, lại tìm không thấy một cái thích hợp lý do.

Ngày hôm sau Tần Trần liền đi rồi, về đến nhà, sau khi Tần phụ cùng mẹ kế thấy nàng nộp lên một đại điệp tiền, hi thượng mi hơi, cũng không hỏi đến nàng làm cái gì, chỉ là ở kia dính nước miếng đầm tiền.

Tần Trần cũng không có hứng thú nói, trực tiếp mở cửa vào nhà, ngã vào trên giường nghỉ ngơi, trong đầu lại suy nghĩ, Mộ Dung Thương hẳn, đối chính mình hẳn là có cảm giác đi, trừ phi hắn đối mỗi người đàn bà đều như vậy bá đạo kỳ quái, nếu không thái độ của hắn là thực khả nghi.

Ngày kế, Tần Trần 9 giờ mới rời giường, Tần phụ cùng mẹ kế đều đi làm, chỉ còn lại có em gái cùng cha khác mẹ Tần Tương ở nhà. Nàng lười biếng nằm ở trên sô pha, khi thấy Tần Trần, nhin không được chăm chọc: "Trang điểm đến như vậy phong tao, là muốn câu dẫn ai? Đi giặt sạch quần áo cho tôi!"

Tần Trần lười lý nàng, nửa mặt lúc sau chuẩn bị ra cửa.

"Uy, tôi đang nói chuyện với chị!" Tần Tương thấy nàng không để ý tới chính mình, bức bối rống lên thanh: "Chị điếc à! Tôi kêu chị giặt sạch quần áo cho tôi!" Tần Trần vác bao bao ra tới, nhìn nàng nhàn nhạt nói: "Cô ái đương tàn chứng nhân sĩ là chuyện của cô, về sau đừng đối tôi vênh mặt hất hàm sai khiến."

"Chị nói cái gì!" Tần Tương giận dữ, thói quen tính nhảy dựng lên liền phải quát nàng, trực tiếp bị Tần Trần một cái tát ném tuột xuống ngồi trên sô pha.

"Tần Trần, chị, chị dám đánh tôi!" Tần Tương tròn tròn mắt, từ trước đến nay ở nhà héo héo rút rút súc người, hôm nay cũng dám như vậy đối nàng.

Tần Trần nhìn lạnh lùng cười, sau đó sập cửa mà đi.

Mộ Dung gia đưa tiền, nàng tự nhiên sẽ không giao hết cho Tần phụ, Mộ Dung phu nhân cảm kích nàng chữa khỏi chân cho Mộ Dung Thương, còn đưa tặng nàng thêm một phong bao, chắc hẳn là sẽ không quá ít đi.....

Quần áo trong nhà nguyên thân, đối nàng tới giảng quá mức ấu trĩ, cho nên nàng chuẩn bị đi dạo phố mua chút quần áo. Mới vừa xuống lầu, đột nhiên nghênh diện nhiều mặt bóng đen ngăn trở đường đi của nàng.

"Tiểu Trần, em, em mấy ngày này đi đâu? Tần bá bá lại không nói cho anh, anh đều vội muốn chết, anh cho rằng em mất tích, em không sao chứ?"

Tần Trần khề nâng đầu, trước mặt là cái ngũ quan tuần nhã thanh tú thiếu niên. Trong hai mắt hắn tràn đầy lo lắng. Vị này chính là nguyên thân cùng cái tiểu khu hàng xóm, đảo cũng coi như là thanh mai trúc mã, quan hệ thực thân mật.

"Tiểu Trần, em mở miệng nói chuyện nha!"

"A Giám bồi em đi dạo phố đi." Nàng tròn mắt xoay chuyển, mở miệng nói. Dương Giám lắng hạ, "Em muốn mua cái gì, anh đưa em đi."

"Em muốn mua nội y, em cũng muốn đưa em đi sao?" Nàng nhướn mày cười hỏi. Thiếu niên mặt nháy mắt đỏ, ngơ ngác nhìn nàng, tổng cảm thấy Tiểu Trần nơi nào không giống nhau.....

"Đi thôi, đưa em đi mua đồ. Giữa trưa lại mời anh ăn cơm." Duỗi tay lôi kéo hắn liền ra đại môn, Dương Giám mặt nháy mắt hồng tới rồi bên tai.

Tần Trần mua không ít đồ vật, đồ trang điểm quần áo giày. Dương Giám ở phía sau đảm đương miễn phí nam dong, giúp nàng xách đồ.

Nàng chọn kiện hồng hắc sọc váy liền áo, thay sau hơi hơi mở cửa, triệu thiếu niên nói: "A Giám, tiến vào giúp em kéo khóa." Dương Giám tiến vào hỗ trợ kéo lên khóa kéo sau lưng, lại ngậy người khi nàng xoay người.

Váy liền ngắn bó sát đem dáng người nàng ngắt gao phác hoạ, hai chân thẳng tắp thon dài tuyết trắng, cổ áo thấp ngực miêu tả sinh động hai vú, nhũ nương thật sâu xem đến hắn hoa mắt hôn điều.

"Tiểu Trần, em, em muốn đổi kiện quần áo hay không?" Thiếu niên đỏ mặt, tuy biết Tiểu Trần là nữ sinh phát dục tốt nhất so với bạn bè cùng tuổi, nhưng ngày thường bị giáo phục rộng thùng thình che khuất, cho nên trước nay không cảm thấy có cái gì dị hoặc, hiện giờ trước mắt một màn này, lại là thiếu chút nữa không làm hắn phun máu mũi.

"A Giám không thích?" Nàng nhướn mày cười, thật là cái ngây thơ tiểu tử. "Không, không phải....." Hắn đầu lười thối, chỉ là cảm thấy không thích hợp tuổi nàng.

Đôi mắt vô pháp từ trên người nàng dời đi, đi ra tình phẩm cửa hàng khi, không ít nam nhân đều ghé mắt xem ra, hân hưng ác trùng trở về, nghĩ thầm may mắn nàng kêu chính mình ra tới, bằng không nàng xuyên như vậy một thân, thực dễ dàng gặp gỡ sắc lang.

Hai người mới vừa đi đến chỗ gian nhà ăn ngoài cửa, một chiếc Maybach đột nhiên sầm tới ngăn trở đường đi. Dương Giám bản năng ôm lấy nàng hộ ở trong ngực, một cái xoay người tránh ra.

Còn không có tìm xe chủ lý luận, trên xe người lại là sắc mặt biến thành màu đen đi tới, thấy hân hùng hổ, Dương Giám đem Tần Trân che ở phía sau, cả giận nói: "Anh lái xe kiểu gì vậy!" Mới vừa nói xong, đã bị người tới một phen đẩy ra.

"Cô thật đúng là không chịu cô đơn, lúc này mới mấy ngày, đã đi tìm bạn trai?" Mộ Dung Thương ngược đồ khẩu buồn bực, hung tợn triều nàng phun tới.

"Mộ Dung Thương ngài dọa đến bạn tôi." Tần Trân ném cho hân một cái xem thường, đỡ lấy Dương Giám thiếu chút nữa đã té ngã. Mộ Dung Thương xem đến trong con giận dữ, cánh tay dài duỗi ra tay liền đem xả trở về.

Quán tác phẩm tâm huyết dùng hạ, Tần Trân một đầu tài tiến hân trong lòng ngực, hai vú duyên dáng yêu kiều bị hân đâm cho lung lay sắp đổ. Trước ngực mềm mại làm Mộ Dung Thương trong lòng rung động, cánh tay cầm lòng không đậu liền ôm lấy eo nàng.

"Anh là ai, mau buông Tiểu Trân ra!" Dương Giám không sợ hân khí thế lẫm người, quát lên. Mộ Dung Thương nhẹ xích thanh, không đem thiếu niên kêu gào để vào mắt, hướng nàng nói: "Cô sẽ không thích tiếng lẫm đầu như vậy đi?"

"Mộ Dung tiên sinh thỉnh chú ý ảnh hưởng, nơi này là ở chỗ công cộng." Nàng nhún mày nhắc nhở, nhưng hiển nhiên đối với Mộ Dung Thương loại này so nàng trả ta hành ta tố người, vô dụng.

Mộ Dung Thương ôm chặt hơn nữa, khiến nàng dính sát vào ở ngực hân, thấy nàng nửa lộ bộ ngực sữa, không biết bị bao nhiêu người nhìn lại, ngấm lại khiến cho hân bực bội.

"Mộ Dung Thương, ngài trước buông tôi ra." Thiếu niên còn ở bên cạnh nhìn chằm chằm, nàng nhẹ nhàng đẩy hạ, Mộ Dung Thương càng thêm không vui, "Cô muốn đi dùng cơm? Ta bồi cô."

Tần Trân thở sâu, ngẩng đầu nhìn hân, "Mộ Dung Thương ngài rốt cuộc đang làm cái gì? Thân thể của ngài đã khỏe, hiện tại việc nên làm, chẳng lẽ không phải là đi tìm Trang tiểu thư về sao?"

Mộ Dung Thương sắc mặt khê biến, vòng tay chậm rãi buông nàng ra.

Tần Trân liền biết, phải giải quyết cây châm trong lòng hân, mình mới hoàn toàn có khả năng, cho nên nàng hiện tại sẽ không cùng hân phát sinh cái gì.

"A Giám, đi thôi." Nàng không hề xem hân, nỗ lực bỏ qua trên lưng kia nói âm trầm ánh mắt, lôi kéo Dương Giám vào nhà ăn.

Mộ Dung Thương lên xe, mặt vô biểu tình nói: "Đi thôi." Suy tư vài phút sau, hân đánh thông điện thoại, "Trần Thịnh, người ta tìm còn không có manh mối?"

"Tôi đã tra được địa chỉ Trang tiểu thư, lão bản muốn thế nào tính toán?"

"Nhấn lại đây đi." Hân nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 8: Phần 1. Cứu vớt tổng tài tàn phế (8): Mỗi ngày đều câu dẫn hân

Sáu giờ bay, thêm hai giờ chạy xe, Mộ Dung Thương xuất hiện ở bên ngoài một dãy nhà cho thuê cũ kỹ, nơi này phòng ốc dày đặc, ánh sáng âm u, hân hơi nhíu mày, sau đó đi vào.

Một lát sau, gõ khai lầu ba chỗ phòng, cửa phòng mở ra, lộ ra một trương khiếp sợ kinh ngạc mặt, "Thương..... Anh, anh, anh sao lại ở đây....." Đôi mắt lại trừng hướng chân hân, hân không phải xảy ra tai nạn sao?

"Không mời anh vào sao?" Hân nhàn nhạt nói, Trang Tĩnh vội vàng tránh ra mời hân vào nhà, cố gắng kiềm nén lo sợ trong lòng, rót cho hân chén nước, "Uống chén nước đi."

Mộ Dung Thương mắt đánh giá phòng, một phòng một thỉnh thực nhỏ hẹp, hoàn toàn không thể so cùng phòng nàng ở trước kia, nàng liền tình nguyện cùng nam nhân kia ở chỗ như vậy, cũng không muốn kết hôn cùng hân?

"Thương, anh, không có việc gì liên hảo....." Nàng nhìn chăm chăm vào chân hắn, thấy hắn cũng không có vẻ không khoẻ, trong lòng mới rút cuộc yên tâm, lúc trước như vậy không màng tất cả đào hôn, qua mấy ngày, nàng mới từ trên báo chí biết hắn xảy ra tai nạn xe cộ, nàng trong lòng vừa áy náy vừa sợ hãi, lại không có chút dũng khí trở về xem hắn.

Đôi mắt Mộ Dung Thương nhắm mắt trở nên tối tăm, chỉ trầm giọng hỏi: "Em cũng chỉ có những lời này để nói với anh? Không có gì giải thích?"

Trang Tinh cứng đờ, cắn cắn môi, "Không hiểu em muốn gì, anh chỉ biết đưa tiền, đưa châu báu cho em, Thương, em không phải rồi gối của anh, em có tình cảm, chúng ta thật sự không hợp."

"Không hợp?" Mộ Dung Thương đề nghị lựa giận, hắn không hiểu nàng muốn gì? Nàng không nói, sao hắn biết được? Không thích hắn đưa tiền, đưa châu báu vì sao chưa bao giờ nói!

Cuối cùng hắn bắt lấy nàng trầm giọng nói: "Cùng anh trở về, chuyện cũ trước kia anh có thể bỏ qua." Trang Tinh đẩy ra hắn, "Em sẽ không trở về, cầu anh thành toàn cho em..."

Hắn đã làm hết thấy những gì mình có thể làm, Mộ Dung Thương hắn cũng có kiêu ngạo của mình, nàng khóc lóc cầu hắn buông tha nàng, hắn không có khả năng quy xuống cầu nàng.

Mộ Dung Thương vẫn luôn ở hồi ức.

Trang Tinh là phục vụ sinh ở tiệm cà phê, không cần thận làm đồ cà phê lên người hắn, bị hắn chú ý. Nàng không giống tất cả nữ nhân hắn nhận thức trước kia, tâm địa thiện lương, diện mạo điềm nết, không nóng cạnh hám giàu, một nữ sinh đơn thuần như vậy, hắn động tâm, hắn không nghĩ tới kết quả sẽ là như thế này.....

Sau khi trở lại, Mộ Dung Thương suy nghĩ hai ngày, quyết định ném xuống tình yêu này, có thể là vì phần nợ Trang Tinh phản bội, cũng có thể là vì Tần Trân.

Tiết tự học buổi tối đến 9 giờ, rút cuộc giáo viên mới cho nghỉ, Tần Trân ghen đến mức hốt hoảng, bụng lại đói lả, đang chuẩn bị đi ăn khuya, lại thấy ở cổng trường có chiếc xe quen thuộc, có người quen thuộc.

Mộ Dung Thương chân bước tự tin, khuôn mặt khí chất anh tuấn lãnh trầm, chọc đến không ít người liếc mắt xem, đương nhiên càng hấp dẫn người chính là chiếc Maybach phía sau hắn.

"Có việc sao?" Bị ngăn trở đường đi, nàng khó chịu ôm ngực ngẩng đầu. Mộ Dung Thương khoe miệng khẽ nhếch, "Ta đi gặp nàng, nàng sống rất khá. Ta từ bỏ nàng."

"Nga?" Nàng nhướn mày, "Ngài không đem nàng cướp về? Điều này không giống tác phong của ngài." Nàng cho rằng theo tính cách đã man bá đạo của hắn, khẳng định sẽ trực tiếp đem người đóng gói cướp về, lại sẽ cầm tù, thế nhưng cứ như vậy từ bỏ?

"Cô như vậy hiểu biết ta?" Mộ Dung Thương lúc trước buồn bực, khi nhìn thấy nàng, đột nhiên trở thành hư không, hơi hơi cúi người nhìn nàng, "Tần Trân, xem cô giúp ta mấy lần, ta cho cô một cái cơ hội, để cô làm nữ nhân của ta, như thế nào?"

Tần Trân ngây người, vài giây sau ôm bụng cười cười to.

"Nếu ngài thật muốn cảm kích tôi, cho tôi tiền đi, tôi thực thiếu tiền." Nàng mở ra tay đưa về phía hắn, chớp chớp mắt, "Lý do này của ngài cũng không thể thuyết phục tôi làm bạn gái ngài."

Hắn suy nghĩ, thay đổi lý do, "Những ngày tháng ta thống khổ nhất, là cô chăm sóc ta, tuy rằng cô thực đáng giận, tuy vậy không phải không có chỗ đáng khen." Hắn cũng không có nói bừa, những ngày hắn thống khổ suy sút nhất, người này xuất hiện, mạnh mẽ kéo hắn ra từ trong bóng tối...

"Cái này, tôi chỉ là tận lực với chức trách, cuối cùng Mộ Dung phu nhân trả thù lao thực cao, tôi nói rồi, tôi rất có chức nghiệp đạo đức....."

"Đó là suy nghĩ của cô." Mộ Dung Thương nhẹ nâng cằm nàng, chớp mũi đối chớp mũi nàng, thanh âm nhện không được nhẹ chút: "Cô không phải nói cô là tôi cứu vớt ta?"

Tần Trân không dấu vết tương lui ra phía sau, lại bị hắn đột nhiên kéo vào trong lòng ngực, Mộ Dung Thương thấy nàng lâu không đáp ứng, đã không còn có kiên nhẫn, trực tiếp khiêng nàng lên xe, "Ta đưa cô về nhà."

"Mộ Dung Thương! Ngài sao lại biến thành người đã man như vậy?"

Mộ Dung Thương ha ha cười, đem nàng ôm chặt trong lòng ngực, "Liên như vậy quyết định, về sau anh là nam nhân của em, em cách xa mấy mao đầu tiểu từ một chút cho anh....." "Em nhưng không đáp ứng." Nàng nhìn hắn xem thường, gia hỏa này quả nhiên vừa bình thường được không đến hai giây liền lại hiện nguyên hình.

"Em không phải thích tiền sao, làm nữ nhân của anh, anh có thể cho em một tòa kim sơn." Hắn cúi đầu dụ hoặc nàng, người này mềm cứng không ăn, dầu muối không ăn, hắn chỉ có thể gãi đúng chỗ ngứa. "Tin tưởng năng lực kiếm tiền của anh, có thể cho em tiêu pha cả đời cũng không cần lo nghĩ....."

"Là thực mê người....." Tần Trần biểu tình có chút giãy giụa, nhớ tới đại biệt thự cao cấp nhà Mộ Dung rộng gần 1 héc ta, xác thật là nàng phấn đấu mấy đời cũng không tới... Liền khi Mộ Dung Thương cho rằng nàng phải đáp ứng, Tần Trần xoay chuyển trông mắt, "Em đói bụng, em muốn đi ăn khuya."

"Được, em muốn đi chỗ nào?" Mộ Dung Thương lẳng hạ, hỏi địa chỉ liền bảo tài xế quay đầu chuyển hướng. Vốn dĩ cho rằng theo tính cách nàng, sẽ đi nhà ăn cao cấp nào đó, kết quả chỗ nàng đến lại là chợ đêm bờ sông.

"Nhìn cái gì?" Nàng tức giận nói, cầm lấy thực đơn gọi món ăn. Ánh mắt hần nàng không phải xem không rõ, chỉ là lười giải thích, người không phải phi hắc tức bạch, nàng thích đi nhà ăn cao cấp ưu nhã an tĩnh, cũng thích tới loại quán ven đường ăn cơm, đại lão bản có khó lý giải như vậy?

Bên cạnh ngồi đều là nam nhân vai trần, đột nhiên thấy hai cái quần áo tinh xảo, khác hẳn những người chung quanh ghé lại, đều nhìn không được ghé mắt soi mói, càng có nhiều ánh mắt nam nhân nhìn nàng chăm chăm.

Nàng không thèm để ý, chỉ lấy bia đào. Mộ Dung Thương càng hung hăng nhử mày, cỡi áo khoác tây trang khoác ở trên người nàng, lúc này mới chặn ánh mắt sắc lang nhìn trộm.

Nha đầu này thích rêu rao như vậy, đợi đến ngày ăn mệt, mới có thể biết sợ hãi!

Tần Trần từ lượng kinh người, một hơi uống lên năm sáu chai bia, vẫn như cũ không có ý dừng lại. Mộ Dung Thương không thể không ngăn nàng, "Em là thùng rượu à? Muốn uống đến chết sao?"

"Ai cần anh lo!" Nàng bất mãn muốn thoát lại. Mộ Dung Thương huy ngã toàn bộ chai xuống đất, hung tợn trừng nàng, "Anh là nam nhân của em, mặc kệ em ai quản?"

"Em không đáp ứng, ai đáp ứng rồi." Nàng đề sát vào, hướng miệng hần phun khí, "Mộ Dung Thương.. Anh thật sự hảo gọi cảm..."

Hần môi mỏng thật sự gọi cảm đến muốn mệnh, mỗi lần thấy nàng đều nhìn không được muốn hôn lên, không biết có phải hay không bởi vì thân thể biến hóa ảnh hưởng, nàng cảm thấy mình càng ngày càng phát triển theo hướng sắc ma.....

Mộ Dung Thương nhướn mày, môi cách cánh môi nàng bất quá mấy centimet, hần nhẹ nhàng hít mát, thấp giọng mê hoặc nói, "Anh đồng ý để em hôn anh."

Mới vừa nói xong, hai tay Tần Trần liền treo trên cổ hần, môi đỏ dính sát vào môi hần.

Tâm Mộ Dung Thương run lên, cảm giác được nàng muốn thôi lui, hung hăng ấn nàng vào trong ngực, cúi đầu điên cuồng mút cánh môi nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Phần 1. Cứu vớt tổng tài tàn phế (9): Đẩy ngã hần giống như cưỡng gian!

Tiểu nha đầu đáng chết này, quả nhiên yêu thâm hần sao? Giống hệt như sắc nữ nhìn chăm chăm miệng hần, đừng tưởng rằng hần không phát hiện ra.

Đã yêu thâm hần, vì sao khi mình đề nghị, nàng lại cự tuyệt, lật mềm buộc chặt sao?

"Ân..." Môi bị hần hung mãnh tham lam gặm cắn, nàng cảm giác như mình sắp bị hần nuốt, nhìn không được hơi hơi đẩy ra, "Miệng em không phải thịt trắng, anh kiềm chế một chút cho em....."

Lại tiếp tục gặm sung lên.....

Mộ Dung Thương bế nàng lên xe, sau đó lại áp xuống, gắt gao lấp kín môi nàng, chà đạp đến khi đôi môi sưng đỏ, cuối cùng xâm nhập khoang miệng nàng, tư vị ngọt ngào làm hần muốn ngừng mà không được... Tư vị nàng so với mình tưởng tượng còn ngọt hơn nhiều.

"Đừng, đừng hôn." Môi sưng sưng, nàng chụp bay hần mặt. "Anh cách xa em một chút....."

Bị hần ôm lấy như vậy, trong lòng nàng dâng lên khát vọng mãnh liệt, có loại xúc động muốn đè ngã hần, đáng chết Tiểu Bạch, đáng chết nhiệm vụ!

Mộ Dung Thương không vui ôm lấy nàng, Tần Trần bị nắm hông ngồi ở trên đùi hần, cảm giác được trên mông có cái gì đó nganh nganh cộm lên. Nàng đầu tiên là cương hạ, tiện đà trừng hướng hần, "Mộ Dung Thương, thu hồi súng của anh. Anh muốn động dục thì đi tìm nữ nhân của anh đi."

Mộ Dung Thương nắm eo nàng ấn xuống, thứ đồ vật kia nhẹ nhàng đỉnh ở trên mông nàng. Thế xác và tinh thần nàng run rẩy, gia hỏa đáng chết, đây là đang câu dẫn nàng sao?

"Em chính là nữ nhân của anh, em bảo anh tìm ai?" Lần đầu tiên gặp được nữ nhân "hiền huệ" như vậy, hấn lại tức giận đến sắp nội thương. Mộ Dung Thương vốn tự cao rằng biết nhìn người, nhưng lại hoàn toàn nhìn không thấu nàng, rõ ràng nàng nhỏ tuổi như vậy, không nên có nội tâm quý quyết thâm trầm như vậy mới đúng.

"Anh liền hoa hồng cũng chưa từng tặng, lại chưa từng theo đuổi em, như vậy còn dám nói em là nữ nhân của anh? Anh cũng quá không thành ý." Tần Trần nói, tay lại giơ trò cách sơ mi trắng ở trên người hấn, sắc mê sờ soạng, mẹ nó, Mộ Dung Thương đáng người quá gọi cảm.....

Cơ ngực, cơ bụng, nhân ngư tuyến này...

Nàng chính sờ đến sung sướng, đột nhiên bàn tay to bên hông đột nhiên nắm chặt, đến mức nàng cảm thấy eo sắp bị chặt đứt. Vừa nhấc đầu, liền đối diện ánh mắt Mộ Dung Thương u ám nguy hiểm: "Nữ nhân, em nếu là sờ xuống nữa, cũng đừng trách anh không khách khí....." Đồ vật dưới mông hung hăng đình xuống, đình đến trong lòng nàng chột giật mình.....

Nữ nhân đáng chết liền thích câu dẫn hấn, câu dẫn hấn lại không thỏa mãn hấn, có nữ nhân đáng giận như vậy sao?

Đối diện hai tròng mắt hấn tràn ngập dục hỏa, Tần Trần chẳng những không sợ, trong nội tâm còn dâng lên cổ khát vọng mãnh liệt, chỉ cảm thấy giờ phút này hấn gọi cảm đến muốn chết, mà trong đầu hai cái ác ma như đang đánh nhau.

Ác ma Giáp nói, mẹ nó rất muốn làm hấn, muốn thượng hấn a.....

Ác ma Ất nói, cần rụt rè, không cần vội, đừng để cho xúc động hủy hoại một đời anh minh của người.....

Rụt rè chút!

Tần Trần quyết định thuận theo nội tâm, cảm dục sinh hoạt cũng là người sao? Trước mặt một nam nhân gọi cảm soái khí như vậy, không thượng hấn, quả thực không phải nàng Tần Trần.....

Nghĩ như vậy, Tần Trần duỗi tay ấn hấn xuống, môi dùng sức dán lên cặp môi mỏng nàng mơ ước đã lâu. Mộ Dung Thương cả người chấn động, tiện đà đem nàng ôm đến càng khấn, môi mỏng găt gao trụ nàng môi đỏ, đầu lưỡi cạy ra khớp hàm đi vào, phiến giao ở trong đôi môi ngọt ngào của nàng.....

Tần Trần bị hấn hôn, tay lại đi xuống, cời bỏ cúc áo somi của hấn, lại cời khóa kéo trên áo đồng phục của mình, bên trong đồng phục rộng thùng thình, nàng chỉ xuyên kiện nội y, sau khi cời bỏ khóa kéo, quần áo chảy xuống, tức khắc lộ ra vai ngọc, hai vú cũng bại lộ trong không khí.....

Mộ Dung Thương nguyên bản hôn đến nàng vong hình, khỏe mắt dư quang lại thấy nàng trước ngực lộ ra tảng lớn tuyết bạch sắc, trong lòng cả kinh, tức khắc đẩy nàng ra.

"Thế nào?" Nàng liếm liếm môi bất mãn nói, cảm giác đang hưng phấn, hấn thế nào ngừng? Mộ Dung Thương sắc mặt đen như đáy nồi, kéo lên đồng phục cho nàng, hung tợn nói, "Thân thể của em chỉ anh mới có thể xem."

Nếu là nữ nhân khác, hấn không ngại ở trên xe chơi xe chán, nhưng nàng, lại làm hấn không vui, trên xe còn có tài xế đâu..... Càng bức chính là nàng, này tiểu nha đầu tác phong quá lớn mật, vừa thấy liền biết giống hấn là người theo chủ nghĩa hưởng lạc.....

Nàng lẳng hạ, "Mộ Dung Thương, anh thật làm người mất hứng....."

Xe chán nhiều kích thích a..... Nghĩ, ngón tay bất mãn nính hấn trước ngực một viên đầu vú nhéo đùa bỡn, "Không chơi liền tính....."

Nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng dục cầu bất mãn, Mộ Dung Thương âm thầm nghiền răng, đầu vú bị nàng niết đến sinh đau, nhìn không được khê nhủu này, dự cảm đến chính mình về sau sinh hoạt sẽ thập phần xuất sắc.

Hung hăng ôm khấn eo nàng, tiến đến bên tai nàng, "Đi khách sạn." Nàng muốn chơi xe chán, hấn cũng không phải không thể thỏa mãn, chỉ cần lái xe chính là mình, trên xe không có nam nhân khác là được.....

Nàng xoay chuyển đôi mắt, "Vậy anh nghe em. Hấn ôm chặt nàng, ám ách thanh nói: "Được."

Vừa tới khách sạn, cửa phòng mở ra, Tần Trần so với hấn còn gấp, đóng cửa lại liền nắm hấn cổ áo, túm hấn tiến phòng ngủ đem hấn đẩy ngã.....

"Từ từ, nữ nhân em sao lại gấp như vậy?" Mộ Dung Thương bị nàng nhiệt tình kinh đến. Hấn tưởng tượng chính là muốn từ từ tới, muốn cho hai người lần đầu tiên lưu lại ấn tượng tốt đẹp, kết quả nàng so với chính mình còn gấp.

Tần Trần hừ một tiếng, khóa ngồi ở bên hông hấn, duỗi tay kéo ra cà vạt, lột sạch áo somi của hấn, khi hấn đang muốn mở miệng, cúi đầu ôm mặt hấn hôn môi, đầu lưỡi cạy ra đôi môi, chui vào trong miệng hấn, một tay kia từ lòng ngực bóng loáng rắn chắc một đường trượt xuống, cời ra dây lưng, sau đó chui vào trong quần, cảm đồ vật của hấn...

Nàng hôn kỹ thành thạo mà mãnh liệt, như rơi xuống mưa rền gió dữ, Mộ Dung Thương bị hôn đến cả người đều mau xụi lơ, thân thể thực thoải mái, trong lòng lại không quá thoải mái.....

Đột nhiên đẩy nàng ra, sắc mặt âm trầm nói: "Kỹ thuật hôn của em tốt như vậy, ai dạy?" Chính mình sớm đem nàng tổ tông tám đời đều điều tra rõ, điều

tra nói nàng cũng không có bạn trai, nhưng nàng phản ứng không một chút ngáy ngủ.....

"Mộ Dung Thương, anh thế nào như vậy quy mao? Em thiên phú tốt không được?" Tần Trân rất là mất hứng, cảm giác giống như là đang ở cao trào đột nhiên bị héo.

"Tĩnh, từ bỏ, sớm biết rằng anh phiền toái như vậy, em liền tìm người khác....."

Vài lần bị đánh gãy hứng thú, nàng trong lòng có điểm khó chịu, loại việc làm tình, cũng là muốn làm với người phù hợp, hiển nhiên hiện tại nàng sinh ra hoài nghi, nhiệm vụ này còn có thể hoàn thành sao, hai người nhìn tính nết tương tự, nhưng kỳ thật lại không dung lẫn nhau, nàng cảm thấy chính mình không thành vấn đề, chủ yếu vấn đề là hấn quá bá đạo.....

"Em dám!" Mộ Dung Thương giận tím mặt, hung hăng đem nàng túm lại, Tần Trân ngã vào trên ngực hấn, mới vừa giãy giụa đứng dậy, đã bị hấn gắt gao ôm.

"Nữ nhân, em có phải hay không muốn tức chết anh!" Mộ Dung Thương ôm chặt nàng, hung tợn trừng mắt. Hấn cảm thấy, ở bên nàng, mình đến bớt sống mười năm.

Tần Trân đôi tay chống ở trên ngực hấn, cùng hấn kéo giãn khoảng cách, nhưng eo vẫn là bị hấn gắt gao giam cầm. "Mộ Dung Thương, anh đối với mỗi người đàn bà đều như vậy, hay chỉ là đối với em?" Nàng trong lòng thực hòa đại, nhưng lúc này cảm thấy cần biết rõ vấn đề này, nếu giống như nàng suy đoán, nàng có lẽ có thể tha thứ hấn.

"Em cho là sao?" Mộ Dung Thương xoang mũi phun lửa giận, "Em cảm thấy anh nhàn rỗi, thích xen vào việc của người khác như vậy?"

Nàng chớp chớp mắt, ngón tay ở trên má nhẹ nhàng quất xuống, không quá tin tưởng nói: "Mấy tình phụ trước kia của anh đâu..."

Trên tư liệu đều viết rành mạch cuộc đời hấn, trước kia hấn có rất nhiều nữ nhân...

Mộ Dung Thương cương hạ, "Em không giống bọn họ"

Tần Trân nghĩ nghĩ lại hỏi, "Không giống đến mức nào? Nếu, nếu em ở bên anh, anh còn muốn lưu lại các nàng hay không?"

Mộ Dung Thương lẳng hạ, tiện đà đắc ý cười: "Em đang ghen sao?"

Nàng trong lòng mắt tròn trắng, nàng còn chưa ăn dầu hoả đâu, chẳng qua là đang xác định, người này rốt cuộc là muốn thế nào, nàng mới biết được sau này cần tiến hành thế nào.....

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Phần 1. Cứu vớt tổng tài tàn phế (10): Ngồi lên dương vật hấn phá thân (H)

"Anh trả lời em trước." Nàng thúc giục. Mộ Dung Thương nhíu mày nghiêm túc suy nghĩ, "Các nàng theo anh nhiều năm như vậy, nếu em không thích, anh có thể tận lực giảm đi....."

Hấn cảm thấy mình luôn tách bạch tình yêu cùng tình dục, hấn thích Tần Trân, điểm này là không thể hoài nghi, những nữ nhân đó chỉ là phát tá giải tiền, hấn cho rằng nữ nhân dù có mị lực, mỗi ngày ở bên nhau cũng sẽ nhàm chán, hấn cảm thấy đây là chỗ lợi đối với bọn họ.....

"Được, em đã biết." Tần Trân đình chỉ lời hấn, hấn là loại nam nhân xã hội thượng lưu có tiền, quan niệm đó cũng không phải một ngày có thể thay đổi.

Hơn nữa hấn bao dưỡng tình nhân, nàng cũng không nhất thiết muốn thay đổi hấn, dù sao nhiệm vụ của nàng là cho hấn hạnh phúc, chỉ không hiểu tiêu chuẩn hạnh phúc của hấn là gì.

Hiện tại hấn hai chân đã khỏe, nhưng giá trị hạnh phúc của hấn mới có 60, người bình thường tiêu chuẩn hạnh phúc, đơn giản là tình yêu mỹ mãn gia đình hạnh phúc sự nghiệp thành công đi.....

"Hiện tại không nói vấn đề đó." Nàng câu môi cười quyến rũ, "Để em nhìn xem tiểu Mộ Dung thế nào?" Nói xong, đôi tay kéo quần hấn xuống, lộ ra bên trong kiên quyết dâng trào.

"Không tồi, tinh thần thực tốt." Nàng duỗi tay đi cảm, lại ngạnh lại nhiệt, quá thô một tay vô pháp cầm, nhìn không được nhẹ nhàng néo hạ. Quan trọng bộ vị bị nàng như vậy niết, Mộ Dung Thương thờ hồn hén, muốn ngồi dậy, Tần Trân lại áp hấn xuống...

"Tần Trần..."

"Anh đừng nhúc nhích, để em tới." Tần Trần trừng mắt nhìn hắn, một bên còi ra quần áo, Mộ Dung Thương xem một màn trước mắt đến thiếu chút nữa phun máu mũi.

Thiếu nữ còn thực non nớt, mặt mày lại tự mang vũ mị, trong vũ mị lại không mất sắc bén, da thịt nàng trong trắng hơi hồng nhìn phần phần nộn nộn, dưới xương quai xanh tinh xảo là cặp vú đầy đặn ngạo nghễ đứng thẳng, đỉnh là viên mâm xôi mê người..... Ánh mắt xẹt qua eo nàng mềm mại mảnh khảnh, dưới bụng nhỏ bằng phẳng, ở khu tam giác một cây tiểu mao mao cũng không có, tiểu đôi núi phình phình, kẹp chặt giữa hai chân là một khe thịt tinh tế.....

Chân nàng theo nàng mở ra ở bên hông hắn, ẩn một tiểu hoa huyết bại lộ ra giữa hai chân, đại nộ hoa phần nộn huyết nhi thật dày, tựa như đóa tiểu hoa xinh đẹp, hoa tâm là phần hồng nhục động.....

Mộ Dung Thương giữa háng dương vật càng hưng phấn, tuy là rất muốn nhào lên áp đảo, nhưng vẫn là khắc chế, nếu nàng muốn chủ động, hắn tự nhiên thỏa mãn nàng, Mộ Dung Thương về mặt hứng thú, cầm gối đầu lót ở sau đầu, "Tiểu Trần nếu không hiểu, anh có thể hỗ trợ."

Nàng xích thanh, có cái gì không hiểu? Đòi trước nàng mười bốn khai trai, muốn nói kinh nghiệm, nàng một chút cũng không thua hắn.....

Tần Trần không kiên nhẫn làm tiền diễn, đôi tay banh ra tiểu huyết, cầm côn thịt thẳng như kiếm của hắn, đem đầu nắm nhắm ngay cửa tiểu huyết chậm rãi ngồi xuống..

"Ấn..." Mộ Dung Thương chau mày, không nghĩ tới nàng trực tiếp an vị đi xuống như vậy, dù mới chỉ có quy đầu chen vào, hắn vẫn có thể cảm giác được bên trong có bao nhiêu khăn.....

Cực đại chợt xâm nhập, tuy mới chỉ có quy đầu tiến vào, vẫn khiến nàng cảm giác được sắp đau, Tần Trần nhú chặt mí, cũng không định đình chỉ, để thân thể hơi thả lỏng một chút, liền tiếp tục dùng sức ngồi xuống.....

"Tiểu Trần!" Mộ Dung Thương bị kẹp đến sinh đau, khi dương vật càng tiến vào thâm nhập, hắn càng cảm giác được quy đầu đình phá một tầng yếu ớt vách ngăn, lúc ý thức được đó là cái gì, trong lòng hắn mừng rỡ như điên, đôi tay giữ chặt eo nàng, "Tiểu Trần đừng nhúc nhích, chờ một chút, sẽ đau....."

"Ngô....." Tần Trần đau đến nhíu mày, thân thể thật chặt, người này ngoạn ý nhi lại quá lớn, mới được có hai phần ba đã đâm thủng màng trinh, thiếu chút nữa đau đến ngất đi, nàng chỉ là gắt gao cắn môi, nghe thấy hắn vô nghĩa, nàng mắt tròn trắng, "Phá thân đương nhiên sẽ đau."

Nói xong, một cô làm khí hung hăng ngồi xuống, quy đầu đột nhiên đình đến hoa tâm, cho nàng mang đến đau nhức đồng thời cũng có cảm giác quen thuộc mềm mại.....

Nàng cố nén đau, lại chậm rãi rút ra, Mộ Dung Thương thấy trên dương vật ngạo nhân mang theo máu tươi, trong lòng đầu tiên là vui sướng, sau lại đau lòng, "Tiểu Trần, trước chậm rãi đi....."

"Anh thế nào như vậy quy mao, có phải nam nhân hay không?" Tần Trần trừng mắt nhìn hắn liếc một cái, tiểu huyết lại nhắm ngay quy đầu mang huyết hung hăng ngồi xuống, nàng sẽ không biết đau?

Chính mình đau lòng nàng, nàng nhưng thật ra không kiên nhẫn, còn bị hoài nghi không phải nam nhân. Mộ Dung Thương sắc mặt tối sầm, đôi tay ôm eo nàng đột nhiên dùng một chút lực, Tần Trần bị hắn chợt đẩy ngã, biến thành hắn ở trên.

"Tiểu Trần, loại việc này, vẫn là nam nhân đến đi. Bằng không, em lại nói anh không phải nam nhân....." Mộ Dung Thương gắt gao đè nặng hai vai nàng, cúi đầu nghiêng răng nghiêng lợi. Tần Trần kêu rên, sắc mặt trắng bệch, động tác vừa rồi, trong thân thể cự bông đảo nàng đau đến cơ hô chịu không nổi.

"Ngoài miệng nói được dễ nghe, hay là ba giây liền bán....." Nàng nói thầm, đau đến thanh âm cũng run run.

Mộ Dung Thương đầu tiên là nghe được trên trán gân xanh thẳng nhảy, nha đầu này, lần nữa hoài nghi năng lực nam nhân của hắn, thật sự thực thiếu thao! Nhưng lại thấy nàng đau đến trong mắt phiếm nước mắt, liền nhịn không được đau lòng, cúi đầu hôn lấy môi nàng..

"Ấn....." Tần Trần khê hừ một tiếng, cánh tay ở trên lưng hắn kéo xuống, "Anh cứ động tiếp đi, đừng quấy em " Đau dài không bằng đau ngắn.

Nói xong, hai chân chủ động kẹp lấy eo hắn.

Tự chủ của Mộ Dung Thương đều bị nàng đánh trúng đập nát, lập tức gầm nhẹ một tiếng, tách ra chân nàng, rút ra dương vật cực đại nhiễm máu đầm đìa, hung hăng thọc nhập, lại không chút xót đau nàng, miễn cho nàng lại muốn hoài nghi chính mình.....

"Ấn..... Ngô..... Tê....." Nàng cắn chặt môi dưới, hắn đồ vật quá thô, động một chút liền đau đến nàng run rẩy.

Mộ Dung Thương cũng biết đây là quá trình nhất định phải đi qua, đành cố nén đau lòng, thủ sẵn nàng vòng eo bắt đầu luật động..... Vì nhanh chóng gây tê tránh cho nàng đau đớn vì phá thân, cho nên hắn trừu động đến cực nhanh, nhưng tiểu huyết nàng thật sự thật chặt, hắn từng có nhiều nữ nhân như vậy, lần đầu tiên gặp phải khăn huyết như vậy.....

"Tiểu Trần em thật chặt....." Hắn trên trán thấm汗, dương cụ bị tiểu huyết nàng khăn chặt cơ bắp kẹp đến ả ả làm đau, loại này mất hồn tra tấn, quả

thực là lần đầu trong đời.

"Ân..... Ân ân..... Ít nói nhảm..... A..... Ân....." Tần Trần đau đớn gào phá môi dưới, xoa chính mình hai vú, một bên khẽ nâng mông đón ý nói đùa hân. Mộ Dung Thương nghe ra nàng không kiên nhẫn, than nhẹ, nàng tính tình so với hân còn kém.....

Hân thế nào sẽ thích nữ nhân như vậy.

Miền cho lại bị nữ nhân ghét bỏ, Mộ Dung Thương không hề vô nghĩa, nâng nàng mông, vòng eo như con báo bùng nổ cường đại lực lượng, cuồng mãnh ở nàng thân thể thượng tri sinh, tiểu huyết nàng khăn trải mà mẫn cảm, thao mấy chục hạ, cũng đã bắt đầu có dâm thủy dật ra.....

"Ân..... Ân ân..... A..... Ân..... Mộ Dung Thương..... A..... Ân ân..... Mộ Dung Thương....." Nàng bị đỉnh đến thân thể mềm mại cuồng run, ý đau từng cơn lúc trước, thực mau bị hân điên cuồng đảo lộn mà gây tê, kia căn cứ vật ở trong thân thể đi qua, ma xát đến tiểu huyết lại nhiệt lại ma, khi quỳ đầu đảo hoa tâm lại khiến nàng mềm mại tận xương.

Nghe nàng rốt cuộc biến điệu rên rỉ, Mộ Dung Thương biết nàng đau, định hoãn đi qua, lại càng nhanh hơn tốc độ.

"Tiểu Trần..... Hô....." Hân điên cuồng ở trên người nàng lướt động, đè nặng hai chân ở ngực nàng, cúi đầu hôn lấy một viên nải tiem, sữa tươi chảy xuống đầu vú, xem đến một trận miệng khô lưỡi khô, đầu lưỡi mướt trụ kia viên màu đỏ hung hăng liếm mướt.

"Ân ân..... Ngô....." Ngực sớm trướng đau khó chịu, bị hân như vậy mướt vào, mướt đến từng đợt điện lưu vọt tới, nàng thoải mái lại khó chịu hừ nhẹ, nắm ngực hướng hân trong miệng từng, "Trướng đến tàn nhẫn, lại hút hút....."

"Về sau anh sẽ hút em mỗi ngày." Nàng đã hồng khuôn mặt nhỏ nhẹ nhàng nhăn lại, Mộ Dung Thương trong lòng rung động, bắt lấy hai luồng mềm mại, mỗi móng vuốt ở mặt trên ôn nhu liếm mướt, mà dưới thân cũng không đình chỉ đình lộn.

"Ân ân....." Tần Trần thỏa mãn thờ dài, móng tay cắm vào lưng hân nồng đậm, dùng sức ấn xuống, hai chân lại gắt gao cuốn chặt eo hân, đem hân câu lấy, mông cũng phập phồng nhẹ nhàng vận vẹo xoay tròn.....

Hân tư tư mướt hai viên đầu vú, thẳng đến trở nên sưng đỏ bất kham, cảm thấy không hề trướng như trước, mới rốt cuộc buông nàng ra, trong miệng tràn đầy hương vị nào tiem, hân thỏa mãn liếm liếm môi, "Hương vị Tiểu Trần thật đúng là ngọt....." Tần Trần ý thức đã tán loạn, chỉ là khăn nắm chắn, ở hân cương mãnh chống đối, eo đau chân cũng đã tê rần.....

Mộ Dung Thương giả chân nàng lên thao nhập từ mặt bên, nàng bị đỉnh đến cả người run rẩy, một tay vỗ tới hạ thân, vuốt ve chỗ phình phình âm phủ, phối hợp hân đưa đẩy vuốt ve xoa nắn.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Phần 1. Cứu vớt tổng tài tàn phế (11): Bị dương vật hân lộn tử cung (cao H)

"Ân ân..... A a..... Nhanh nữa lên..... Ân..... Mộ Dung Thương..... Ân ân....." Người này ở trên giường so nàng tưởng tượng còn muốn kiểu mãnh dũng kiện, công kích tính tựa như cho người ta cảm giác tàn nhẫn, đảo đến bụng nàng đều sắp xuyên..... Khoái cảm cũng theo kịch liệt chống đối cuộn cuộn mà đến.....

Hoa tâm bị gào đến bần rần, tê dại ma kêu tìm nàng đập nhanh, mà bụng nhỏ càng là đại cổ dâm dịch theo dương vật hân nhỏ phun trào mà ra.

Khăn trải giường bị đại lượng ái dịch xối, Mộ Dung Thương hơi cau mày, "Tiểu Trần dâm thủy thật đúng là nhiều..... Tiểu Trần sinh cái bảo bảo cho anh đi....."

Hân đột nhiên buột miệng thốt ra, Tần Trần theo bản năng liền cự tuyệt, "Không cần....."

Mộ Dung Thương mặt trầm xuống, cực đại hung hăng đỉnh nhập, đem nàng xoay người đè ở trên lưng nàng, ôm lấy nàng điên cuồng đỉnh, một bên nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Vì cái gì không muốn? Anh một hai phải để em sinh cho anh! Nữ nhân khác còn không có vinh dự này đâu." Hân cũng chỉ là nhất thời xúc động nói ra, nhưng nghe thấy nàng cự tuyệt, lại thất vọng nói không nên lời.

Dương vật cực đại chôn ở tiểu huyết nàng, đột nhiên đình ở bên trong không hề rút ra, mà tiếp tục quấy loạn, quy đầu cuồng chọc hoa tâm mẫn cảm.....

"Ân ân..... Mộ Dung Thương anh nhẹ chút....." Nàng hơi cắn răng, cảm giác được người này sinh khí, đỉnh đến nàng độn đau, chọc hoa tâm lại kêu nàng tỏ đến khó chịu.

Mộ Dung Thương cắn răng không nói, chỉ hạ quyết tâm muốn cho nàng mang thai, càng dùng sức xâm nhập chỗ sâu trong, quy đầu chạm được hoa tâm,

hoa tâm bị không ngừng kích thích, tiểu huyết hơi hơi co rút lại nổi lên, sau đó hần tìm chỗ kia, quy đầu cường thể hướng trong đỉnh nhập.....

"Đình dừng lại..... Ân ân..... Mộ Dung Thương....." Nàng đầu đến run run, nắm khăn chắn, muốn giãy giụa, lại bị hần gắt gao đè xuống, hần thân hình cao lớn nặng như núi đá, nàng không thể không thừa nhận, về phương diện sức lực, nam nhân trước sau đều thắng nữ nhân.

"Anh muốn đi vào....." Mộ Dung Thương ôm chặt nàng, bá đạo nói ở bên tai nàng, nghe được nàng trong lòng chấn động. Lại khó chịu đến nhũ mào, người này quy đầu thao vào hoa tâm, từ cung khẩu tễ vào trong, cổ tử cung nhỏ hẹp quá phận, bị hần mạnh mẽ đẩy ra.....

"Ngô ngô..... Không từ bỏ..... Ân..... Đình đình đi vào a..... Hồn đản..... Sẽ xé rách....." Nàng hoảng hốt, gia hỏa này nổi điên đi.....

Mộ Dung Thương trên trán ướt đầm mồ hôi, cũng bị cổ tử cung khăn trát giáo đến mau nổi điên, lại mạnh mẽ nhện xuống, một hai phải thao tiến từ cung nàng mới bỏ qua, hần muốn bắn vào bên trong, như vậy nàng liền mang thai, xem cô gái nhỏ này đến lúc đó còn trốn hần thế nào.

"A a..... Mộ Dung Thương..... Anh..... Anh hồn đản..... Ân..... A a....." Hần đột nhiên đình đầu, quy đầu hoàn toàn xuyên qua nơi nhỏ hẹp, thao tiến từ cung kiều nộn mềm mại, quy đầu ở bên trong bắt đầu điên đảo lộng. "Ân ân..... Đình đình..... Không từ bỏ..... A a a....."

Vách trong tử cung bị quy đầu chọc ghẹo, nàng thật sự chịu không nổi mãnh liệt khoái cảm như vậy, thân thể bị thao lộng bắt đầu run rẩy.....

"Gọi anh Thương!" Mộ Dung Thương muốn nghe cách nàng gọi mới lạ như vậy, đề ở trên người nàng dùng sức đình đầu, cổ tử cung cùng âm đạo hai lỗ nhỏ gắt gao cô dương vật hần, khoái cảm ngập đầu mất hồn, làm hần quả thực muốn hồng mắt, theo thọc vào rút ra, cổ khẩu đường đi nhỏ hẹp không ngừng trôi qua cửa quy hoàn, ma xát cán côn thịt mẫn cảm.....

"Thương..... Ân ân..... Mộ Dung..... Mộ Dung..... A a..... Không từ bỏ..... Em em chịu không nổi..... Ngô..... Em em sắp chết..... A a..... Ân ân..... Đình đình lại a..... A a a....."

Chính mình cầu xin, người này lại càng động càng nhanh, đình đến thân hình nàng bắn về phía trước, trong đầu từng đợt bạch quang hiện ra, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ, lỗ tai cũng ầm ầm vang lên..... Khoái cảm mãnh liệt như vậy, khiến linh hồn nàng như xuất khiếu, cả người tự do ở trong một mảnh hư không mơ hồ.....

Không chỉ có nàng chịu không nổi, Mộ Dung Thương cũng đã nhẫn nại tới cực hạn, theo âm đạo tử cung song trọng co rút, hần bị kẹp đến một tiếng kêu rên, quy đầu rút cuộc không thể không được ở chỗ sâu trong tử cung nàng phun trào ra tinh dịch nóng chảy như lửa.....

"A..... Nóng quá....." Kia đột nhiên phun nhập đồ vật, kỳ thật độ ẩm cũng không cao lắm, nhưng vì tử cung vách trong mẫn cảm, cho nên kích thích đặc biệt mãnh liệt, làm nàng cảm thấy như bị nước ấm uất nắng rửa sạch, bên trong thoải mái ấm áp nói không nên lời.....

Mộ Dung Thương hôn trên lưng nàng mồ hôi, ôm chặt lấy, "Tiểu Trân, anh mau bị em ép khô....." Nàng ý thức còn chưa khôi phục, nghe không rõ hần nói cái gì, chỉ là vô lực ghé vào trên giường, đợi đến khi rút cuộc có thể tự hồi, nam nhân ôm nàng lại luật động lên.....

Tuy nàng không lực, nhưng lại mê luyến Mộ Dung Thương mang cho chính mình nhục dục cực lạc. Mộ Dung Thương tác muốn nàng mấy lần, lần lượt đem tinh dịch đổ mẫn tử cung nàng, cuối cùng mới cảm thấy mỷ mẫn buông ra.

Sấn khi hần đi tắm, Tần Trân run run chân bò lên, mặc vào quần áo liền ra cửa. Khi Mộ Dung Thương ra tới, phát hiện trên giường không có người, lập tức gọi điện thoại cho nàng, "Ồ đâu?" Xem nàng một nằm liệt trên giường, vốn dĩ muốn để nàng nghỉ ngơi, kết quả người thể nhưng trực tiếp đi rồi.....

"Cái gì ở đâu, đương nhiên là về nhà." Nàng thật sự không sức lực đi về, trực tiếp gọi xe, một bên lười biếng hỏi phục.

"Đem anh ăn sạch sẽ liền không nhận người?" Mộ Dung Thương sắc mặt biến thành màu đen, tròng mắt tuyết trắng khăn trải giường thượng kia đoàn huyết hồng, sắc mặt lại hoãn chút, "Cả thân thể em đều bị anh làm qua, còn không thừa nhận là nữ nhân của anh?"

Nàng mắt tròn trắng, "Nếu không phải tìm không thấy nam nhân so anh soái dáng người so anh tốt, cũng sẽ không tìm anh phá thân, nhưng cái này không có nghĩa em là nữ nhân của anh."

Mộ Dung Thương nghe được không biết nên cao hứng hay là nên sinh khí, thuyết minh chính mình ở trong mắt nàng, vẫn là thực chất lượng tốt, nhưng nghe thấy nàng nói muốn tìm người khác phá thân, lại tức đến nóng tính bay lên..... Hần sắp bị nàng ghét bỏ đến mất tự tin, lại bắt đầu hoài nghi chính mình mị lực.

"Anh đã nói là vậy là vậy! Hôm nay tạm buông tha cho em, về nhà nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai anh sẽ đi đón em, về sau em ở cùng anh....."

"Được rồi, nói sau." Nàng thật sự quá mệt mỏi, trực tiếp kết thúc trò chuyện. Mộ Dung Thương tròng mắt nhìn đi động, cuối cùng phát ra tiếng thở dài bất đắc dĩ. Vừa mặc quần áo, vừa nhớ lại lời nàng nói lúc trước, nàng không đáp ứng, là vì mình không chính thức theo đuổi nàng sao?

Hần cho rằng chỉ cần có cảm giác muốn ở bên nhau, không cần theo đuổi, bất quá nếu nàng yêu cầu quá trình như vậy, hần sẽ thỏa mãn nàng. Khi ra khách sạn lên xe, Mộ Dung Thương gọi điện thoại ra ngoài. "A Mạc, ngày mai giúp ta làm một chuyện."

Ngày kế là cuối tuần, nàng muốn ngủ một giấc thật lười giấc, cổ tình phòng khách truyền đến tiếng nhạc thật lớn, Tần Trân bực bội bò dậy, kéo cửa ra rống lên, "Đem âm thanh giảm chút!"

Tần Trương bị nàng rống đến rút cổ xuống, nhưng hôm nay cha mẹ đều ở nhà, nàng liền có tự tin, "Mặt trời đều đã lên cao, chị là heo hay sao, còn không

biết xấu hổ ngủ nướng?"

Tần Trần bức bối tiến lên tất nhạc. Tần Tương về mặt bức bối, rống lớn, "Ba, Tần Trần khi để con, ba cũng mặc kệ quản!"

Tần Trần đang muốn mở miệng, chuông cửa chọt vang lên, nàng đen mặt, trước ra mở cửa, lại không nghĩ đứng trước cửa chính là A Mạc, hần tay trái cầm hoa hồng, tay phải ôm một cái hộp nhung hồng,

"Anh tới làm cái gì?" Nàng tức giận hỏi.

A Mạc mặt vô biểu tình nhìn chăm chăm thiếu nữ tóc bông loạn, đem hoa hồng cùng hộp trong tay đưa cho nàng, "Đây là Mộ Dung tiên sinh phân phó tặng cho cô."

Nàng nhũn mày, gọi điện thoại qua, giọng Mộ Dung Thương trầm thấp truyền đến: "Tiểu Trần, em không phải nói anh không theo đuổi em sao, từ hôm nay anh liền chính thức theo đuổi em. Giữa trưa anh tới đón em đi ra ngoài ăn cơm?"

"Hôm nay em muốn nghỉ ngơi, ngày hôm qua anh làm chuyện tốt, lễ vật sẽ nhận, ăn cơm liền miễn." Nàng kết thúc trò chuyện, thu hoa cùng hộp trong tay A Mạc, phịch một tiếng đóng cửa lại.

Tần Tương quên mất đang cãi nhau cùng nàng, về mặt tò mò, nhìn không được hỏi, "Ai đưa cho chị, hộp là cái gì?" Đem hoa hồng cắm vào bình hoa, Tần Trần mở hộp ra.

Bên trong đặt một cái vòng cổ kim cương lỏng lẻo, viên kim cương no đủ cực đại, điều trụ là một viên kim cương hình trứng bồ câu lớn, vòng cổ hoa lệ ở dưới ánh đèn lồng lấp lánh.

Tần Trần cùng đại bộ phận nữ nhân giống nhau, cũng thích châu báu, càng thích loại châu báu lóe sáng lấp lánh, cho nên ánh mắt đầu tiên trông thấy liền thích, hơi hơi cau mày, Mộ Dung Thương người này, lực hành động còn rất nhanh sao.....

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Phần 1. Cứu vớt tổng tài tàn phế (12): Quỳ dưới dung mạo và thân thể hần

Tần Tương thay đổi khẩu khí, cảm thấy thiếu chút nữa bị quang mang lấp lánh chọc mù mắt, xông lên trước giật lấy, "Ai đưa cho chị, không nghĩ tới chị điều đến kẻ ngốc a, chị được lắm..... Đây đến mấy trăm vạn đi?" Tần Trần trều trều khoe miệng: "Nhân hiệu này mà nói, không chỉ trăm vạn....."

Nói xong hướng nàng đuổi tay, "Trả lại cho tôi."

Tần Tương hung hăng nuốt nước miếng một cái, "Không chỉ trăm vạn?" Hai mắt tham lam nhìn chăm chăm vòng cổ trong tay lóe sáng lấp lánh, nắm lấy càng chặt, "Đồ vật quý trọng như vậy, giao cho chị thế nào được, hần là giao cho ba mẹ!"

Tần phụ vừa mới nghe thấy nàng hét chói tai, lúc này từ trong WC ra tới, nhũn mày nói: "Phát sinh việc gì?" Tần Tương còn không có phản ứng, liền nghe thấy Vương Mai phát ra một tiếng hét chói tai khoa trương, đem đồ ăn đặt lên bàn sau đó vọt lại, "Vòng cổ thật xinh đẹp! Đây là thật hay giả! Chói quá chói quá!"

"Mẹ, là thật, giả không chói như vậy!"

Vương Mai một phen lấy ra vòng cổ từ trong tay nàng, nhìn chăm chăm đến mức đôi mắt tỏa sáng. "Thật sự? Viên lớn như vậy, này đến mấy chục vạn đi!"

"Không chỉ vậy đâu, đến mấy ngàn vạn! Tần Trần điều đến kẻ ngốc có tiền, chuyên gia mới vừa đưa tới..... Ba vậy nhưng nuôi dạy con gái tốt nha!" Tần Tương chua lèm lỏi.

Tần phụ kích động đến run run, "Giá trị thật nhiều tiền như vậy? Có thể bán bao nhiêu tiền?"

"Không chuẩn bán! Tần Hoa, lão nương cùng người kết hôn như vậy nhiều năm, ông có hay không đưa tôi thứ gì như vậy! Lại đáng giá cũng không thể bán! Tôi muốn giữ nó làm đồ gia truyền!"

"Mẹ nó, tôi liền không hiểu nữ nhân các bà, châu báu đẹp có thể làm cơm ăn! Bán cải thiện sinh hoạt gia đình có gì không tốt?"

"Mẹ, con cũng cảm thấy ba nói đúng, châu báu đẹp cũng không thể ăn."

"Không được! Bảo tồn nó tăng giá trị mới đúng, Tần Hoa ông là đầu heo!"

Tần Trần cau mày, xem mấy người vì bán hay không tranh đến mặt đỏ tai hồng, nhàn nhạt ra tiếng nói: "Đây là đồ của con, hiện tại xin trả con."

Vương Mai lập tức nắm chặt ở trong tay, "Con mới bao lớn? Con cảm thấy con thích hợp mang vật như vậy sao? Đồ vật quý như vậy, đương nhiên là cho đi cùng ba con giữ giúp con."

Tần phụ cũng là sinh khí trùng mắt nằng: "Ba là ai, là cha của con! Không có ba có thể có con sao? Đưa cho ba chính là của con? Di con nói đúng, con còn nhỏ, ba giúp con bảo quản."

Tần Trần sắc mặt bất biến, duỗi tay: "Việc bảo quản không cần ba đi lo lắng, con chính mình sẽ xử lý tốt. Hiện tại trả con."

Tần phụ tức giận, "Tiểu Trần con hôm nay sao thế, không nghe lời như vậy! Ba là vì tốt cho con!" Nói xong, quay đầu nói với Vương Mai: "Mặc kệ nó, đem đồ vật cất kỹ, đừng đánh mất."

"Đây là đồ của con, ba đi không có quyền xử lý." Nàng sắc mặt hơi trầm xuống.

Tần phụ cả giận nói: "Của con chính là của ba, ba là cha của con! Thế nào không có quyền xử lý! Ba nuôi con mười mấy năm, con điều đến cái kẻ ngốc, hiện tại dám uy phong cùng ba! Liên tính là trên pháp luật, ba cũng là chiếm thượng phong! Con còn chưa thành niên, chúng ta đây là giúp con quản lý tài sản hợp pháp."

"Các người đây là hành vi xâm phạm quyền lợi trái pháp luật!" Tần Trần nhủ mày nhàn nhạt nói, Điều 28 khoản 1 "Dân thông pháp tắc" quy định: "Người giám hộ cần thực hiện chức trách giám hộ, bảo hộ nhân thân, tài sản cùng quyền lợi hợp pháp khác của người được giám hộ, ngoại trừ trường hợp vì ích lợi của người được giám hộ, không được xử lý tài sản của người được giám hộ."

"Căn cứ Điều 270 Hình pháp: "Chiếm giữ phi pháp tài sản của người khác làm của riêng, mức thông thường phạt tù dưới hai năm, cải tạo không giam giữ hoặc là phạt tiền; mức nặng nhất hoặc có tình tiết nghiêm trọng khác, phạt tù từ hai năm đến mười năm, cũng phạt tiền."

"Nghe rõ không? Liên tính là cha mẹ, cũng không có quyền bá chiếm tài sản riêng của con, vòng cổ này giá trị hơn một ngàn vạn, ba mẹ phỏng chừng muốn ngồi mấy năm tù? Mười năm có đủ hay không? Ba mẹ thật muốn đi ăn cơm tù miễn phí?" Tần Trần mặt vô biểu tình, trước là nói sự thật, sau là có chút xả giận.

"Con nói mười năm liền mười năm? Con cho rằng con là thâm phán sao!" Tần phụ trên mặt có chút hừ, nhưng vẫn nhịn không được thêm can đảm rống lên trở về, mới có mấy ngày không thấy, nữ nhi ngày thường văng vẳng dạ dạ, hiện giờ sao lại khí thế mười phần như vậy?

"Cho nên nói, ngày thường cần đọc nhiều sách, con đây là đang bảo hộ quyền lợi hợp pháp của mình." Nói xong, nàng duỗi tay về phía Vương Mai. Vương Mai bị nàng vừa mới giáng một hồi điều khoản pháp luật dọa sợ, nhưng tay cầm vòng cổ trong lòng lại có điểm không bỏ được.

"Mười năm." Nàng lại lần nữa cường điệu.

Vương Mai cắn răng một cái, không cam lòng đem vòng cổ đưa cho nàng, "Đồ vật chả ra gì, ai biết có phải hàng mỹ ký hay không, lão nương mới không hiếm lạ! Hiện tại năng lực của mày, đọc mấy quyển sách ghê gớm, liền lấy ra dọa lão nương, thứ lòng lang dạ sói, tiểu tiện hóa quả nhiên không lương tâm, lão nương tốt xấu nuôi mày mấy năm, mày liền như vậy hồi báo tao....."

Tần Trần thu lại vòng cổ, đi đến cửa phòng ngủ, nghĩ nghĩ lại quay đầu, đối Vương Mai nói: "Nga, đúng rồi, căn cứ điều khoản mới ra năm ngoái của "Phân gia bạo pháp", đối với thành viên gia đình bất luận hành vi nhục mạ, ấu dâm thi bạo nào đều thuộc phạm vi trái pháp luật, cho nên đại gia vẫn là làm người văn minh đi."

Nói xong liền đóng cửa, để lại mấy người trùng mắt nộ mụ.

"Mẹ, mẹ xem nó sao, hiện tại tím đến muốn chết, muốn cười lên đầu chúng ta!" Tần Tương tức giận đến dậm chân, hiện tại nàng nhìn mắt Tần Trần liền sợ hãi.

"Tần Hoa ông sinh được con gái ngoan, hiện tại đều đến ị phân trên đầu ông!" Vương Mai thở phì phì trùng mắt nhìn Tần phụ, mình thế nhưng bị tiểu nha đầu dọa sợ.

Tần Trần ngủ một ngày giấc, điện thoại Mộ Dung Thương gọi tới cũng không nghe, buổi sáng ngày hôm sau, Tần Trần mới vừa rửa mặt, khoác cặp sách chuẩn bị ra cửa, tiếng chuông cửa lại vang lên lần nữa.

Ba người Tần phụ đang ăn bữa sáng, đều ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Tần Trần nhướng mày, tiến lên mở cửa, A Mạc mặt vô biểu tình đứng ở cửa, tay trái ôm hoa hồng tay phải ôm hộp nhung hồng.

Nàng giơ tay nhìn nhìn đồng hồ, mới 7 giờ.

"Vất vả cho anh, anh nên đòi Mộ Dung Thương tăng lương." Nàng tâm tình tốt nhận lấy hoa hồng, khi tưởng tiếp nhận hộp, A Mạc trực tiếp đi vào nhà, đem hộp đặt ở trên bàn trà, lúc này mới cung kính hướng nàng hơi hơi khom người, sau đó rời đi.

Tần Trần mở hộp, lần này bên trong là bốn khối vàng thoi hình trái tim, mỗi khối đều có thủy mặt đào lớn như vậy. Ba người bên cạnh xem đến tròng trắng mắt.

Nàng hơi hơi mỉm cười, qua vài giây, di động vang lên, truyền đến giọng Mộ Dung Thương hớn ha hớn hở: "Em yêu, hôm nay giữa trưa bồi anh ăn cơm, em nếu lại không đáp ứng, đừng trách anh lại trở thành người dã man." Nàng cầm lấy thỏi vàng ước lượng, cười nói: "Mộ Dung Thương, anh thật không sợ phá sản sao?"

"Em đang hoài nghi anh nuôi không nổi em sao?" Mộ Dung Thương hừ một tiếng, thúc giục, "Em còn chưa trả lời anh! Giữa trưa muốn bồi anh ăn cơm hay không?" Nàng hơi nhướn mày, "Xem anh đủ thành ý như vậy, ăn cơm cũng không phải không thể, bất quá anh biết khẩu vị em sao?"

"Này có gì khó, liệt kê danh sách những món em thích gửi cho anh, anh toàn bộ chiều theo em." Giọng Mộ Dung Thương mang theo mười phần khí phách cùng tự tin, cùng người lúc trước suy sụp đã hoàn toàn bất đồng.

"Ngô, thành, giữa trưa gấp lại." Nói xong nàng liền kết thúc trò chuyện, đem thỏi vàng cất kỹ trong phòng ngủ rồi ra cửa.

Mộ Dung Thương cố ý chỉnh trang một chút, nhìn chính mình trong gương, ừ, quả nhiên vẫn anh tuấn như vậy, khuôn mặt lãnh khốc gọi lên một tia cười, hôm nay quyết mê đảo tiểu nha đầu, không thể lại khiến nàng ghét bỏ mình!

Tần Trần đi ra cổng trường, xa xa liền thấy Mộ Dung Thương, chung quanh rất nhiều người nhìn chằm chằm hắn, sắc mặt của hắn có chút xú, thẳng đến thấy nàng ra tới, mới rút cuộc hoàn sắc mặt.

Lên xe, nàng nhìn không được cười nói: "Ai chọc anh vậy, mặt đen?" Mộ Dung um tùm nói tốt: "Anh tối sớm."

Bởi vì hưng phấn, mà nhìn lầm thời gian, đợi nàng một giờ, hơn nữa ngoại hình hắn đáng chú ý, xe cũng đáng chú ý, chọc đến những người trông quái dị nhìn hằm hằm, còn cầm di động chụp ảnh, làm hắn thập phần bức bối.

"Đều bởi vì em, biến anh thành con khỉ trong vườn bách thú!" Hắn nghiêng răng.

"Vậy anh cũng là con khỉ soái nhất, có gì không tốt?"

Mộ Dung Thương xem biểu tình nàng hưng tai nhạc họa, âm thầm nghiêng răng, chọt phúng mặt nàng gần sát, bá đạo quặc trụ hai cánh môi mềm mại, cơ khát gặm cắn liếm mút, đại chương vuốt ve bộ ngực đầy đặn, thờ hồn hèn nói: "Đi đến chỗ anh, anh muốn được ôm em mỗi đêm..."

"Ngô....." Nàng hơi hơi đẩy ra hắn, "Vậy anh cứ việc mua cái búp bê bơm hơi là được."

"Búp bê bơm hơi nào được như em, đừng về nhà, dù sao bọn họ đối xử với em cũng không tốt. Anh thương em ở nhà làm cô bé lọ lem bị khi dễ, đi đến chỗ anh đi, anh nói thật." Hắn tận lực dùng phương thức văn minh thuyết phục nàng, miễn cho nàng lại mắng hắn dã man.

"Anh cứ khéo lo."

"Tóm lại đêm nay em phải về nhà cùng anh, việc này không cần thương lượng." Thấy nàng không đồng ý, ngữ khí hắn lại trở nên bá đạo, hung hăng cắn ở trên môi nàng, "Buổi tối một người ngủ, em không tịch mịch sao? Có Mộ Dung Thương anh làm ấm giường cho em, em còn không hài lòng? Người khác không có vinh dự này."

Tần Trần nghe được liền cười. Xác thật một người ngủ rất dầy vò, đặc biệt là sau khi ăn qua thịt hắn, người này năng lực tình dục mạnh, đáng người tốt, xác thật là không lý do cự tuyệt.

Bàn tay dán ở ngực hắn, sờ đến cơ ngực phình phình dưới áo sômi, Tần Trần tự hỏi vài giây, vẫn là đầu hàng dưới sắc đẹp cùng thân thể dụ hoặc của hắn.

"Em tạm thời không muốn ở lại nhà anh."

"Trong trung tâm thành phố có chung cư, em sẽ thích nơi đó." Nhà cũ hắn cũng không phải mỗi ngày đều trở về, thời điểm công tác vẫn hay ở lại chung cư trong trung tâm thành phố, gần với công ty.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Phần 1. Cứu vớt tổng tài tàn phế (13): Sủng em vạn lần còn chưa đủ

Hai người chính thức ở chung, thời gian ở chung được một tháng, Tần Trần cảm thấy, Mộ Dung Thương người này, trừ bỏ tác phong bá đạo làm người

chịu không nổi, cái khác hết thấy quả thực hoàn mỹ. Mộ Dung Thương cũng cùng ý tưởng, cảm thấy Tần Trân, trừ bỏ tính cách bên ngoài cường thế, hết thấy hoàn mỹ.....

Đặc biệt là tư vị thân thể của nàng, quả thực làm hắn thực tùy biết vị.

Hiện tại giá trị hạnh phúc của Mộ Dung Thương, đã tăng vọt tới tám mươi, Tần Trân không biết còn phải làm gì, mới làm hắn cảm thấy trăm phần trăm hạnh phúc.

"Mộ Dung Thương, anh còn có cái tâm nguyện gì chưa được được hay không, hoặc là nói xem anh muốn cái gì?" Buổi sáng khi rời giường, nàng ghé vào trong ngực hắn, ngón tay vừa ở đầu vú hắn nhẹ nhàng nhéo nhéo, vừa hỏi.

Mộ Dung Thương ánh mắt hơi âm, hai người vừa mới tiến hành một hồi tính ái vui sướng tràn trề, nha đầu này lại tiếp tục giở trò câu dẫn! Mà lời nàng nói khiến cho hắn hứng thú: "Thế nào, Tiểu Trân đây là muốn làm thiên sứ thu nhỏ?"

"Mau nói, anh muốn làm gì mới có thể cảm thấy hạnh phúc?" Nàng không kiên nhẫn thúc giục. Thấy biểu tình nàng nghiêm túc như vậy, Mộ Dung Thương nghĩ nghĩ, biểu tình còn có chút mờ mịt, suy nghĩ vài giây, cúi đầu nhìn nàng, nghiêm túc nói: "Nếu em có thể yêu anh, anh nghĩ anh sẽ càng hạnh phúc....."

Mặc kệ trên giường có bao nhiêu phù hợp, ôm nàng ôm đến chặt bao nhiêu, Mộ Dung Thương vẫn cảm thấy, nàng cách mình đến rất xa, nàng thích, có lẽ chỉ là thân thể mình đi, nàng nhìn vào mắt mình, không có nhiệt tình, cũng không có tình yêu.....

Tần Trân một chút cứng đờ, trong đầu lập tức cùng Tiểu Bạch giao lưu: "Tiểu Bạch, thế này là sao? Còn muốn cho ta yêu đối tượng nhiệm vụ, việc này quá khó khăn đi?"

Nàng tuy từng trải qua luyện ái, nhưng thật sự vẫn chưa từng yêu ai!

"Bằng không cô đương nam nhân là thằng ngốc sao? Cô không yêu hắn, hắn làm sao cảm giác được hạnh phúc? Nếu muốn tìm nữ nhân bắn pháo, còn không bằng mua búp bê bơm hơi!" Tiểu Bạch quả thực muốn học máu, nói nửa ngày nữ nhân này cũng chưa biết rõ ràng tình huống sao!

"Vốn cho rằng cô thực thông minh, không nghĩ tới cô thế nhưng ngu như vậy." Tiểu Bạch nhin không được phun tào.

"Nhưng chính ta cũng chưa từng yêu, làm thế nào yêu hắn? Mà nhưng thật ra nói xem, yêu là cái gì? Mà là một con thỏ mà dám nói ta ngu? Có làm hay không?"

"Con thỏ thì sao, con thỏ cũng có tình yêu được chưa, thỉnh không cần kỳ thị con thỏ!" Tiểu Bạch phát hỏa, sau đó vô lực nói: "Chờ cô ngày nào đó, sẽ bởi vì một người nam nhân đau lòng, vì hắn rớt nước mắt, ước chừng chính là yêu."

"Đánh rắm! Tần Trân ta mới sẽ không vì ai rớt nước mắt! Con thỏ như mày biết yêu đương gì."

Kết thúc đối thoại, Tần Trân nhìn Mộ Dung Thương, trong lòng dâng lên cảm giác vô lực, nàng thật sự chưa từng yêu ai, cho nên không biết làm sao yêu hắn, bất quá nếu như vậy mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, nàng không thể không làm.

"Mộ Dung Thương, em chưa từng yêu ai, không biết làm thế nào để yêu anh." Nàng thành thật trả lời.

Mộ Dung Thương trong lòng vẫn luôn treo, nghe thấy lời nàng nói, ngược lại cười, "Rất đơn giản, đừng có tâm lý kháng cự anh, thuận theo tự nhiên là được....."

Chỉ cần trong lòng nàng không phải bởi vì nguyên nhân gì khác, hắn liền nắm chắc, nàng sẽ yêu mình.

"Xem ra anh phải đối xử với em càng tốt một chút." Tần Trân cười, nội tâm lại bị gào, phải vì hắn rớt nước mắt, phải vì hắn đau lòng mới gọi là yêu, sao cứ phải khổ bi như vậy?

"Đương nhiên, anh muốn cho em không thể rời anh." Mộ Dung Thương bị nàng kích khởi ý chí chiến đấu, nếu có thể giữ được tim nàng, nghĩ đến so với hợp đồng trăm triệu còn có cảm giác thành tựu.

Từ sau lần nói chuyện này với nhau, hai người từ trong tâm cảnh liền xảy ra thay đổi vi diệu.

Mộ Dung Thương bị nàng kích khởi ham muốn chinh phục, dùng hết khả năng sủng ái nàng, thế khiến cho nàng yêu mình đến chết đi sống lại. Mà Tần Trân lại là vì nhiệm vụ, nỗ lực tìm kiếm điểm tốt của hắn, khai quật càng nhiều hảo cảm của mình đối với hắn, làm mình buông tâm lý thành kiến cùng phòng ngự đối với nam nhân.....

Hôm nay Tần Trân tan học, ra cổng trường, liền thấy Mộ Dung Thương đang chờ mình, nàng kéo khăn quàng, che lại cổ, trong miệng thở ra một đoàn sương trắng.

Thành thị này thời tiết ôn hòa, cũng ở phía nam, chưa từng có tuyết, nhưng mùa đông lạnh đến muốn mạng người, tuy mặc nhiều quần áo, nàng vẫn cảm thấy trong thân thể lạnh tận xương.

"Thực lạnh?" Mộ Dung Thương thấy nàng run run, nhe răng nhú lại. Nàng gật đầu thật mạnh, "Cũng không hẳn, nhưng lạnh chết em, nửa tháng sau thì

cuối kỳ, đến lúc đó sẽ lạnh hơn, có thể ảnh hưởng thành tích hay không....."

Mộ Dung Thương cời găng tay của nàng, sờ sờ tay nàng, quả nhiên thực lạnh lẽo. Tần Trân lại bắt khẩn nắm lấy tay hắn, "Tay anh vì sao lại ấm như vậy? Không công bằng! Em thì sắp bị đông lạnh thành chó!"

"Anh là người trưởng thành, lực phòng ngự lớn, hơn nữa thân thể khỏe hơn em. Em nên tích cực vận động gia tăng sức chống cự." Kéo nàng lên xe, không gian nhỏ hẹp, bên trong ấm áp hơn nhiều.

"Anh cũng đừng cười nhạo em." Tần Trân không khách khí đưa tay vào trong áo khoác tây trang của hắn, bàn tay lạnh băng dán ở ngực cùng bụng nhỏ, "Thân thể anh ấm quá thật thoải mái....." Xoa đến rớt tay, nháy mắt được làn da hắn truyền một chút ấm áp, dần dần có tri giác.

Mộ Dung Thương bị nàng dán tay lên lạnh đến cả người run lên, người này thân thể lạnh đến giống như tảng băng, hắn duỗi tay đem nàng ôm vào trong ngực, "Như vậy thoải mái hơn chứ?"

"Ấn, thoải mái nhiều." Tần Trân rúc ở trong lồng ngực hắn, hưởng thụ cái ôm ấm áp, hai tay lấy hết hơi ấm từ ngực và bụng hắn, sau lại hoạt tới trên lưng, cảm giác được hắn đang run rẩy, nàng khẽ nâng đầu: "Thực lạnh phải không?"

"Ngô, vẫn ổn. Em thoải mái là được." Mộ Dung Thương ôm chặt nàng, lại bảo tài xế chỉnh nhiệt độ trong xe cao lên. Sờ da thịt ấm áp của hắn, qua vài phút sau, Tần Trân cảm thấy bàn tay không còn lạnh băng. Tay ấm áp lên, nàng liền xấu bụng, sờ loạn trên tấm lưng bóng loáng của hắn.....

Tay nàng vừa mới lạnh đến làm người phát run muốn thối lui, giờ trở nên ấm áp lại ở trên lưng sờ loạn, Mộ Dung Thương cảnh cáo liếc mắt nhìn nàng một cái.

Tần Trân cười xấu xa, tay chuyển đến ngực hắn, vuốt tiểu núm vú chơi, Mộ Dung Thương kêu rên nhịu mầy, hung tợn trừng nàng, Tần Trân chớp chớp mắt, nhin không được hỏi: "Mộ Dung Thương, anh cảm thấy em không yêu anh sao?"

"Loại sự tình này, từ chính em phát hiện không phải càng tốt?" Hắn hơi hơi câu môi, không rõ vì sao nàng vẫn luôn thích truy vấn, tháng này, nàng mỗi ngày đều phải hỏi một lần.

"Nhưng em không biết." Tiểu Bạch nói phải vì hắn đau lòng, vì hắn rớt nước mắt, nhưng hiện tại nàng căn bản không có cảm giác đó, chỉ cảm thấy cùng hắn sinh hoạt, rất thoải mái khá khoái nhac, so với bất kỳ bạn trai nào trước kia của nàng đều làm nàng cảm thấy vừa lòng cùng hoàn mỹ.

Chính mình không thể nghi ngờ là thích hắn, nhưng yêu hay không yêu, nàng thật sự không rõ ràng lắm.

Vì cái gì mà phải khóc đầu, tình yêu liền không thể chỉ có vui sướng?

"Cho nên muốn chính em thể hội, loại sự tình này chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời." Hắn cúi đầu, hôn xuống môi nàng, có chút biến hóa, xem ánh mắt nàng, rốt cuộc cùng trước kia không giống nhau, bất quá, hắn sẽ không nói cho nàng.

Ngày thường người thông minh như vậy, lúc này cố tình trì hoãn.

"Vậy còn anh, anh có yêu em không?" Tần Trân nhin không được tò mò hỏi. Mộ Dung Thương trong lòng có cảm giác vô ngữ hỏi trời xanh, không yêu nàng, hắn sẽ cho phép nàng làm loại sự tình này với mình? Coi mình như lò sưởi, nàng cho rằng ai đều có thể đối hắn làm loại việc này?

"Em cảm thấy sao?"

"Em, em không biết. Em nhìn không ra anh yêu em." Tần Trân vẽ mặt vô tội, trên mặt hắn nhìn không ra cái gì, cũng chưa từng dùng ánh mắt tình ý miên mạn nhìn qua nàng.

"Nhìn không ra?" Mộ Dung Thương nghiêng răng nghiêng lợi, mình biểu hiện như vậy rõ ràng, nàng còn nhìn không ra, nàng là đang nói mình đối với nàng còn chưa đủ tốt?

"Như vậy liền sinh khí?" Người này cũng quá tâm pha lê đi?

"Ừ, là anh tự giận mình." Mộ Dung Thương cười khổ, chỉ dùng lực ôm chặt nàng, chờ nàng phát hiện, mình chỉ sợ là phải đợi đến trắng đầu, đơn giản ôm chặt nàng, ở bên tai nàng nói: "Nữ nhân, em nghe, anh chỉ nói lúc này đây."

"Anh yêu em." Hắn không quá thích đem câu yêu treo ngoài miệng, nhưng thời điểm nên thổ lộ, cần phải nói ra, nếu không nói, nàng vĩnh viễn đều cho rằng mình chỉ xem nàng như bạn tình, rõ ràng nàng thiếu lòng tin vững chắc vào tình cảm.

Tần Trân nháy mắt cứng đờ, nàng vẫn cho rằng khi nghe thấy câu nói tục khí này, mình sẽ không có cảm giác, trên thực tế lại không phải, tuy rằng cảm giác không mãnh liệt, nhưng vẫn làm nàng cảm nhận được, giống như viên hòn đá nhỏ rơi xuống mặt hồ, trong lòng tạo nên từng vòng gợn sóng.....

Những nam nhân trước kia từng kết giao, cũng nói yêu nàng, nhưng nàng nghe xong cũng không có cảm giác gì, điều này thuyết minh hắn là đặc biệt sao?

Nàng kinh hi ngẩn đầu, "Mộ Dung Thương, em cảm giác được, anh thổ lộ với em, cùng người khác thổ lộ với em, cảm giác không giống nhau....."

"Cái gì? Ai thả lộ với em? Có phải mao đầu tiểu tử trong trường học không?" Mộ Dung Thương sắc mặt trầm xuống, trong lòng cảm thấy thêm chút nguy cơ, nhéo cằm nàng ép hỏi, "Em sẽ không thích bọn họ chứ?"

Tần Trân chụp bay tay hắn, "Ánh mắt em kém như vậy sao, bọn họ lông còn chưa mọc hết đâu, anh ăn dấm vậy a!" Hắn trong lòng buồn lòng, liền nói, nàng sao có khả năng thích những tiểu tử đó.....

Về tới nhà hắn, ăn qua bữa tối, Tần Trân liền nhào lên giường, chui vào trong lòng ngực hắn, tuy rằng trong phòng điều hòa thực ấm, nhưng nàng vẫn là càng thích độ ấm tự nhiên trong thân thể người khác, ôm làm lò sưởi càng thoải mái.....

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại, Tần Trân liền nhận được tin nhắn từ chủ nhiệm lớp, thông báo hôm nay toàn trường nghỉ, nàng nhìn chằm chằm di động một hồi lâu, còn không có phản ứng, lại cảm lịch ngày nhìn qua, không phải lễ tết, đang êm đẹp đột nhiên cho nghỉ làm gì?

Gọi điện thoại xác nhận một phen, chủ nhiệm lớp nói không phải nhầm lẫn, là hiệu trưởng lâm thời quyết định.

"Mộ Dung Thương, hôm nay trường học nghỉ!" Nàng nhảy xuống giường kéo cửa hưng phấn nói với hắn, "Mộ Dung Thương, hôm nay lạnh như vậy, anh đừng đi làm, bồi em đi, chúng ta giữa trưa ăn lẩu?"

"Được." Mộ Dung Thương hâm nóng sữa bò cho nàng, một bên gọi điện thoại đến công ty, hai người dùng xong bữa sáng, Tần Trân liền kéo hắn đến trung tâm thương mại.

Tần Trân cầm danh sách, mua tất cả đồ ăn cần thiết, Mộ Dung Thương tự nhiên trở thành người xách đồ, khi ra ngoài trong tay xách theo hai túi đồ lớn, hắn thật hoài nghi có thể ăn hết.

Hai người đều là mười ngón không dính chuyện bếp núc, nhưng sau khi ở cùng nhau, cũng thường xuyên cùng nhau học nấu ăn. Cho nên lần này làm lẩu, hai người cũng ở phòng bếp nghiên cứu một giờ, mới rút cuộc bắt đầu động thủ.

"Thơm quá thơm quá, cay quá cay quá!" Đem nồi đặt xuống, vừa sắp xếp đồ ăn, Tần Trân ngồi được sắp chày nước miếng, vừa đắc ý nói: "Quả nhiên chúng ta đều là người thông minh, mới học liền đã làm được, nhìn xem cùng khách sạn cũng không sai biệt lắm, anh nói có phải hay không?"

Mộ Dung Thương không nói chuyện, chỉ là giúp nàng bày biện đồ ăn.

Hắn kỳ thật trước kia không thích thức ăn nhiều gia vị đậm, cơ hồ có thể nói là chưa bao giờ ăn cay, thanh đạm hơi ngọt càng tốt, nhưng nàng hoàn toàn tương phản, không có khả năng khiến nàng chiều ý mình, cho nên đành phải chiều theo khẩu vị của nàng..

Nghĩ như vậy, mới đột nhiên phát hiện, chính mình lại là bất tri bất giác, chịu rất nhiều ảnh hưởng từ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Phần 1. Cứu vớt tổng tài tàn phế (14): Bị câu dẫn tới nổi đồng ý gả cho hắn

"Mau vớt, mau vớt mao bụng."

Mộ Dung Thương bình tĩnh dùng mười ngón vớt mao bụng lên, bỏ vào trong chén nàng, Tần Trân cuốn lên một mảnh dưa hấu trong miệng, "Anh thưởng trước."

Mộ Dung Thương há mồm ăn xong, trong miệng đồ vật hương vị không tồi, chính là đối hắn quá cay đến mức tê rần.....

Xem nàng cười lộ ra, liền biết nàng là cố ý. Thấy hắn mà đến nhũ này, Tần Trân trong lòng có điểm băn khoăn, lại dùng tăm xĩa răng cắm dưa hấu cho vào trong miệng hắn.

Mộ Dung Thương hơi nhướn mày, "Biết đau lòng anh?"

Tần Trân ngây người, đau lòng? Vừa mới cái loại này không đành lòng là đau lòng?

"Mau ăn." Mộ Dung Thương vớt lên miếng thịt bò nóng chín, vừa mới đặt xuống đĩa, lại cuốn lên uyển đến miệng nàng, mà khóe miệng lại nhìn không được cong lên.

Nguyên lai xem bộ dáng nàng một chút vì chính mình động tâm, cảm giác lại tốt như vậy. Nha đầu vô tâm không phôi, đã bắt đầu đau lòng hắn, yêu còn sẽ xa sao?

"Ngô, ăn ngon." Tần Trân không nghĩ nhiều. Hai người không sai biệt lắm ăn sạch tất cả đồ ăn mua về, nàng chưa bao giờ biết mình ăn nhiều như vậy, hơn nữa lần đầu tiên vui vẻ như vậy, không biết bởi vì chính mình động thủ, hay là bởi vì người cùng ăn là hắn.

Sau đó hai người liền ngồi ở phòng khách xem TV, nàng thoải mái rúc vào trong lòng hắn, khi ở trong lòng hắn xem đến mơ màng sắp ngủ, nàng nhận không được nghĩ, vẫn luôn cùng hắn sinh hoạt như vậy, kỳ thật cũng không tồi.

Nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau đến trường, xuống xe, bên ngoài không khí lạnh thối tới, đông lạnh khiến cả người nàng run run, nhận không được nhìn hắn oán giận, "Em đến lúc nào mới lớn lên, thật sự chán ghét đi học!" Đặc biệt nàng lại là người đã đọc sách mười mấy năm, mỗi ngày học cùng một đám mao hài tử, thật sự phiền não.

"Vào thôi." Mộ Dung Thương xem nàng vẻ mặt khó chịu, nhận không được buồn cười, chỉ có lúc này, nàng rốt cuộc mới có chút cảm xúc bình thường của người ở tuổi này.

"Thế nhưng đều không an ủi em một chút!" Tần Trân nói thầm, đem khăn quàng cổ gom lại, đi vào phòng học, vừa ngồi lên ngồi xuống vài phút, đột nhiên cảm giác được không đúng.

Trong phòng học không khí so với bên ngoài cao rất nhiều, nàng ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới phát hiện bốn góc tường phòng học đều trang một cái điều hòa, nàng kinh ngạc quay đầu hỏi người ngồi cùng bàn, "Việc này là sao?"

"Cậu không biết sao? Ngày hôm qua nghỉ, phòng học toàn trường trang bị điều hòa, nghe người ta nói, có người quyền tiền giúp đỡ, hiệu suất cũng là cao nhất, một ngày liền lắp xong, cũng không biết là ai hoa như vậy...."

Tần Trân căng thẳng, lập tức gọi điện thoại cho Mộ Dung Thương, trầm giọng chất vấn, "Mộ Dung Thương, điều hòa trong trường học có phải anh để người làm hay không?"

"Em không phải nói sợ lạnh sao, lạnh quá thi kém, em lại muốn trách anh." Mộ Dung Thương nhẹ nhàng nói. Tần Trân lớn tiếng: "Mộ Dung Thương, em chân ái anh chết bầm! Anh đưa em nhiều lễ vật như vậy, lễ vật này đúng là nhất bông."

Trường học lạnh bao nhiêu, phòng học không gian lại lớn, cửa sổ đóng chặt cũng vô dụng, không giống Đông Bắc có máy sưởi, rõ ràng người phía nam lại bị lạnh thành chó.

"Ngô....." Mộ Dung Thương sung sướng câu môi, lại nhắc nhở, "Trong ngoài nóng lạnh chênh lệch nhiệt độ lớn, chú ý đừng để mình bị cảm."

"Đã biết." Nàng kết thúc trò chuyện, nhẹ nhàng thở hắt ra, Mộ Dung Thương.....

Sau khi kết thúc kỳ thi cuối kỳ, Tết âm lịch cũng sắp đến, Tần Trân vốn không muốn về nhà hắn ăn tết, Mộ Dung Thương trực tiếp khiêng nàng lên xe.

Nàng nhũn mày nói: "Mộ Dung Thương, tết nhất là ngày đoàn viên, em là người ngoài đến nhà anh làm gì, anh để em xuống xe!"

"Người ngoài?" Mộ Dung Thương tức giận đến thở râu tròng mắt, "Nếu không phải em chưa đủ tuổi, anh lập tức liền kéo em đi đăng ký, em còn cảm thấy là người ngoài?"

Nói xong, hắn bắt được tay nàng, "Em không phải chưa thấy qua người nhà anh, bọn họ đều thích em, em sợ cái gì? Chẳng lẽ là tâm lý con dâu xấu sợ cha mẹ chồng?"

"Ai sợ? Em là cảm thấy không thích hợp. Tóm lại không đi!"

Mộ Dung Thương nhướn mày cười, "Không nghĩ tới em cổ hủ như vậy. Đây nhưng không giống em. Thật không đi? Chốc lát anh có đại lễ vật muốn tặng em."

"Lễ vật gì?" Mắt nàng sáng rực lên.

"Ngô, có thể trước tiên để em xem." Mộ Dung Thương lấy ra di động, tìm được một tấm hình, bên trong là một cái vòng cổ để vương lục phi thủy, vòng cổ từ ba mươi lăm viên ngọc châu kết thành, viên viên no đủ cực đại, nhan sắc thông thấu xanh biếc, xanh đến dường như muốn tích thủy.

"Trời ơi, đẹp quá!" Tần Trân đôi mắt đều trừng thẳng, chỉ mới nhìn hình ảnh, liền phảng phất bị cướp đi hô hấp, đẹp xuất sắc. Để vương lục phi ngọc cực phẩm, đẹp đến quả thực phạm tội, đòi trước nàng từng hoa mấy chục vạn mua một viên điều trụ đều khiến nàng thịt đau.

Đáng giận nhà tư bản!

Hắn dụ hoặc, "Đây là anh sáng sớm lấy lòng, khi chuẩn bị cầu hôn tặng lễ vật cho em. Liền không biết em có muốn....."

"Muốn, muốn..... Cái gì? Cầu, cầu hôn?" Nàng đầu tiên là thật mạnh gạt đầu, sau lại cả kinh ngẩng đầu, "Mộ Dung Thương, anh có phải quá xúc động hay không? Hơn nữa em còn chưa yêu anh!"

Mộ Dung Thương ngón tay chọc trán nàng, quả nhiên là gia hỏa trì độn, nếu không tự mình phát hiện, hắn liền không nhắc nhở.

"Liên quan gì, anh yêu em là đủ rồi, em hiện tại trả lời anh, có muốn nó không? Muốn phải gả cho anh. Cuối cùng nó giá trị 3.5 trăm triệu, anh dù sao

cũng là thương nhân, em nếu không gả anh, thế nào kêu anh đưa ra đồ vật quý trọng như vậy?"

Ba trăm triệu? Tàn Trần nuốt nước miếng, tuy rằng mắt thèm vòng cổ, nhưng thế nào cảm thấy, việc này như là bán mình? Tuy rằng hắn khá tốt, nhưng nàng hiện tại thật không muốn kết hôn, nhưng lại thật sự để tâm vòng cổ làm sao bây giờ?

"Mộ Dung Thương, em thật sự thích nó, nếu không anh cho em mượn mang mấy ngày, quá đã ghiền là được....." Nàng cười thương lượng với hắn, nàng quá thích, nhưng tự mình kiếm tiền, kiếm cả đời mới mua nổi.

"Không được." Mộ Dung Thương chém đinh chặt sắt cự tuyệt.

"Anh vô tình!" Nàng cắn răng. Mộ Dung Thương tâm tình nói không nên lời sung sướng, gật đầu, "Rất nhiều người đều nói anh như vậy, em nhưng thật ra mau trả lời anh, muốn hay không?"

"Muốn!"

Nàng cắn răng ứng hạ, một trận đấm ngực dậm chân, dù sao chính mình còn không có thành niên, kết hôn cũng muộn quá mấy năm, còn có mấy năm tự do, không sao.

"Anh thực vui vẻ." Mộ Dung Thương ôm nàng hưng hăng hôn, tuy rằng cảm thấy hơi chút tổn thương bởi nàng vì thích bảo bối mới gả cho mình, nhưng chỉ cần người quái tới tay, nàng cũng đừng muốn chạy, lễ vật giá trị mấy trăm triệu dễ thu như vậy sao?

Nàng thích tiền, thích châu báu, hiện tại đã bị hắn dùng một cái vòng cổ vây khốn.

"Lão bà chúng ta hiện tại về nhà, mang em đi gặp mẹ chồng đi....." Trên mặt hắn ngăn không được vẻ sung sướng, Tàn Trần tâm tình phức tạp nhìn hắn, nàng trước nay không nghĩ muốn kết hôn, nhưng dù sao việc này không phải thật sự, thử xem cũng không quan hệ gì?

Mộ Dung Thương đổi nàng, kỳ thật đã không thể bắt bẻ.

Nửa giờ sau, xe chậm rãi tiến vào Mộ Dung gia, Mộ Dung phu nhân thấy nàng xuống xe, đầy mặt tươi cười tiến lên ôm nàng, "Tiểu Trần, cháu cuối cùng cũng bị hắn thỉnh trở lại."

"Cháu chào phu nhân." Nàng hơi hơi mỉm cười.

"Mau vào phòng đi." Mộ Dung phu nhân nắm tay nàng vào phòng, lại bảo người hầu mang cho hai người tách trà nóng, Mộ Dung Thương tiến đến bên tai nữu nữu nói vài câu. Mộ Dung phu nhân nhướng mày cười cười, vỗ bả vai hắn gật gật đầu, "Con chờ."

Trong chốc lát, Mộ Dung phu nhân ôm cái hộp từ trên lầu xuống dưới, Mộ Dung Thương mở hộp, lấy ra vòng cổ giá trên trời bên trong, tự mình mang lên cho Tàn Trần, không đợi nàng phản ứng, lại từ trong túi lấy ra hộp nhưng, lấy ra một quả nhẫn kim cương, không phân trần liền mang vào ngón áp út của nàng.

"Tiệc đính hôn năm sau làm, hiện tại chỉ là đem em ràng buộc lại." Tuy nàng đã đáp ứng, nhưng hắn vẫn cảm thấy khả năng tùy thời sinh biến, chỉ có làm nàng mang lên, mới có thể an tâm.

"Mộ Dung Thương....." Tàn Trần rút cuộc hoàn hồn, vuốt đồ vật lạnh băng trên cổ, lại nhìn về phía chiếc nhẫn kim cương hồng nhạt rất lớn trên ngón áp út, cảm thấy nó phảng phất như mang theo lửa, đốt ngón tay nàng nóng lên, trong lòng thế nhưng thực sự có ảo giác bị hắn từ đây ràng buộc.

"Không tôi không tôi." Mộ Dung phu nhân vỗ tay mà cười. Mộ Dung Thương đang muốn mở miệng, quản gia đột nhiên mở cửa mà vào, sắc mặt có chút cô quái nói: "Thiếu gia, ngoài cửa có người tìm cậu."

"Ai?"

"Thiếu gia tự mình đi gặp đi." Quản gia sắc mặt buồn bực, Mộ Dung Thương hơi nhíu mày, đứng dậy xem xét phòng khách, coi màn hình chuông cửa, khi nhìn thấy người trên màn hình, đồng tử đột nhiên co chặt, lập tức nghĩ cũng chưa nghĩ liền chạy ra ngoài.

Tàn Trần hí hí mắt, đứng dậy đi lên, nhìn chăm chăm nữ tử trong màn hình, nhận ra là vị hôn thê cũ của hắn Trang Tĩnh, nàng sao lại tới?

Tay xoa xoa chiếc vòng trên cổ, khoe miệng hơi hơi gọi lên, thật đúng là càng ngày càng có ý tứ.

Mộ Dung Thương mở ra cửa ngách, Trang Tĩnh đứng ở cửa, hai mắt u ám hình dung tiêu tụy, gò má cũng thập phần gầy ốm, cả người như mất hồn.

Mộ Dung Thương vô pháp liên tưởng nàng trước mắt nàng cùng người trước đây, nhíu mày nói: "Trang Tĩnh, sao em lại tới?"

Trang Tĩnh run run, như là hồn trở về, đôi mắt rút cuộc có tiêu cự, thấy vẻ mặt hắn lo lắng, tức khắc trong lòng đau xót, nhào vào trong lòng hắn khóc rống lên: "Thương, hắn lừa em..... Hắn lừa em....."

Mộ Dung Thương cứng đờ, tuy bản năng đau lòng, nhưng vẫn là hơi đem nàng đẩy ra, nhíu mày hỏi: "Phát sinh việc gì?"

"Em, em sai rồi....." Trang Tĩnh bụm mặt khóc lên, khịt khịt nói: "Nguyên lai hắn ở quê đã có vợ, hắn lừa em, hắn lừa em....."

Mộ Dung Thương sắc mặt trầm xuống, "Cái gì?"

Trang Tinh ngẩng đầu, hai mắt khóc như hoa lê đài vũ, "Vợ hần tới tìm hần, em mới biết được, em... Thương, em thực xin lỗi anh... Em không nghĩ tới hần là loại người như vậy..."

Mai Giám ở trước mặt nàng vẫn luôn bộ dáng hào hoa phong nhã, hơn nữa đối nàng lại sẵn sóc ôn nhu, nàng chưa từng nghĩ tới, dưới lớp mặt nạ văn nhã của hần là cái dạng người này, lúc trước cùng hần chạy trốn đảo hôn, nàng không màng tất cả, không để bụng nàng có tiền hay không, nhưng không nghĩ tới sẽ kết cục này.

Vợ hần tha hương tìm tới, đem nàng bắt tại phòng, trước mặt mọi người nằng nằng là hồ ly tinh tiểu tam, nàng cả đời cũng chưa từng chịu nhục nhã như vậy, nàng không màng tất cả cũng muốn có được tình yêu, ích kỷ phản bội Mộ Dung Thương được đến tình yêu, lại là buồn cười như vậy.

"Vậy em hiện tại có tính toán gì?" Mộ Dung Thương nghe được mây khăn hợp lại, giận này không tranh ai này bất hạnh, nhưng lại thế nào sinh khí thất vọng, nàng cũng là nữ nhân chính mình đã từng yêu thật lòng, thấy nàng như vậy, hần không thể mặc kệ.

"Em, em hiện tại không đường có thể đi, hần lừa tiền của em, hơn nữa, hơn nữa em mang thai....." Trang Tinh nói xong, tay hung hăng nắm chặt, trong lòng đã hồi hận. "Trừ bỏ tìm anh, em không biết tìm ai."

"Vậy anh trước nói cho anh, hài tử tính làm thế nào?" Mộ Dung Thương nghe được mặt muốn hắc thành đáy nồi, nhưng vẫn là chịu đựng lửa giận hỏi.

Trang Tinh nắm chặt tay, "Đương nhiên là xoá sạch, nhưng, nhưng em thiếu tiền....." Nói xong xấu hổ đỏ mặt, nàng cũng biết trở về tìm hần là không còn mặt mũi, nhưng hiện tại thật sự cùng đường.

"Thương, anh giúp em, em không thể sinh đứa nhỏ này." Nghĩ đến chính mình thế nhưng trở thành tiểu tam, liền làm nàng hổ thẹn cúi đầu.

"Được. Em trước ở tạm nhà anh, lại nghĩ cách." Mộ Dung Thương chỉ là tự hỏi vài giây liền quyết định, còn tốt nàng không nghĩ sinh con, bằng không, sẽ làm hần thực khó xử.

"Thương!" Trang Tinh kinh hãi nhìn hần, "Cảm ơn anh." Hiện tại nàng mới nhớ tới hần tốt bụng, tuy rằng hần không hiểu lãng mạn, cũng không đủ sẵn sóc, nhưng cho tới bây giờ đều là người trong ngoài như một.

Mộ Dung Thương đang muốn mang nàng vào cửa, liền nghe giọng nói lạnh lùng phía sau: "Mộ Dung Thương, anh không thể thu lưu nàng."

Tần Trần vừa mới đi theo ra tới, mắt lạnh nhìn một hồi lâu, rốt cuộc nghe mình bạch sự việc là như thế nào. Đồng tình là đồng tình, nguyên tắc là nguyên tắc, hơn nữa người gây ra phải tự mình chịu trách nhiệm.

Hai người đều là cả kinh, Trang Tinh ngẩng đầu nhìn, lúc này mới chú ý tới Tần Trần, kinh ngạc nhìn về phía Mộ Dung Thương: "Thương? Nàng là?"

Mộ Dung Thương còn chưa đáp, Tần Trần liền nâng lên tay, để nàng thấy nhẫn kim cương trên ngón áp út: "Vài phút trước, tôi mới vừa trở thành vị hôn thê của hần, cho nên tôi nghĩ, có thể để cô vào cửa hay không, tôi vẫn có tư cách đề ý kiến, anh nói đi, Mộ Dung Thương?"

Vừa mới nàng không hé răng, chính là muốn nhìn một chút, Mộ Dung Thương muốn thế nào xử lý bạn gái cũ, không nghĩ tới, từ trước đến nay lãnh khốc lại lý trí hần, cư nhiên hành sự cùng trên đời đa số nam nhân giống nhau hồ đồ, nữ nhân khóc vừa khóc liền sinh thương tiếc đi? Nhớ tới qua đi tốt đẹp hồi ức đi?

"Chưa, vị hôn thê?" Trang Tinh chán hạ, biểu tình đã chịu đã kích, nhìn về phía Mộ Dung Thương, xem hần chưa phản bác, trên mặt nhan sắc thảm hại hơn.

"Nguyên lai, nguyên lai anh đã có vị hôn thê....." Trang Tinh lui ra phía sau một bước, trên mặt biểu tình thập phần chật vật, một bên nỗ lực khống chế cảm xúc trong lòng, nàng cho rằng, nàng cho rằng hần sẽ chỉ yêu duy nhất chính mình, cho nên mới tin tưởng tới tìm hần.

"Em xác thật không tốt, tới quấy rầy anh, Thương, thực xin lỗi, em nên tự mình đi thôi." Nói xong nàng định xoay người đi.

Mộ Dung Thương bắt lấy tay nàng, nhú mày nói: "Em không cần đi."

Nói xong, quay đầu nói với Tần Trần: "Tiểu Trần, em không cần hiểu lầm, nàng như bây giờ, anh không thể mặc kệ. Em từ trước đến nay là người lý trí, có thể lý giải tình huống hiện tại của nàng, vẫn là, không tin anh?"

"Cho nên anh có phải hay không cảm thấy, em liền sẽ không sinh khí?" Tần Trần hung hăng nhú mày, phản ứng của hần hiện tại, chỉ có thể nói, hần chưa hoàn toàn buông Trang Tinh.

"Em sinh khí là hần là, nhưng sinh khí thì sinh khí, việc này anh cần quan." Thái độ của hần cũng rất cường ngạnh, hơn nữa cũng không lý giải bộ dáng nàng hiện tại.

Tần Trần trong mắt lửa giận lập lòe, "Nếu em không cho phép? Giúp nàng có thể, em có thể cho nàng tiền, không cần anh ra tay."

"Tiểu Trần, đừng vô cớ gây rối." Mộ Dung Thương hơi nhíu mày, tuy ngày thường từ trước đến nay nàng vô tâm không phả, nhưng biểu hiện lúc này, làm

hắn không rõ.

Tần Trân mày hơi nhảy: "Mộ Dung Thương, xem ra anh vừa không hiểu em, cũng không hiểu nữ nhân. Em cảm thấy chúng ta chỉ gian tốt nhất tách ra một thời gian càng tốt."

"Tiểu Trân, em ghen đến có điểm quá mức, không cần nói vậy!"

"Em nghiêm túc. Mộ Dung Thương, đính hôn vừa rồi liền hủy bỏ, trạng thái tâm lý hiện tại của anh, không thích hợp theo em tiến tới hôn nhân, anh vẫn nên hiểu rõ anh muốn gì đi."

Hắn đối bạn gái cũ chỉ sợ là dư tình chưa xong, mặc kệ có muốn cùng Trang Tĩnh lại phát triển hay không, như vậy thu lưu nàng, đều là cách làm sai lầm, nhưng xem ra hắn hoàn toàn không rõ mình tức giận vì đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Phần 1. Cứu vớt tổng tài tàn phế (15): Hoài hài tử hắn lại bỏ theo người khác

Nói xong nàng tháo vòng cổ xuống đặt trong tay, sau đó quàng trên cổ hắn, "Mộ Dung Thương, anh muốn làm nam nhân có tình có nghĩa, thấy bạn gái cũ chịu khổ chịu khổ muốn ra tay giúp đỡ, về tình về lý em hoàn toàn có thể lý giải, nhưng lý giải không đại biểu em đồng ý cách làm như vậy, chúng ta quan niệm bất đồng, đây là chỗ có vấn đề."

Nói xong lại đem nhẫn để vào trong túi hắn, "Được rồi, hiện tại em không phải vị hôn thê của anh, không có quyền nghi ngờ quyết định của anh, anh có thể để nàng vào. Em cũng có thể đi."

"Tiểu Trân!" Mộ Dung Thương lại giận lại hoảng, "Hôm nay em rốt cuộc muốn thế nào? Ghen ghét đến mất đi lý trí?"

Tần Trân sắp bị hắn tức chết rồi, trong lòng một tia không thoải mái, toan khí, làm nàng thiếu chút nữa thật muốn mất đi lý trí, nhủu mày trừng hắn, "Thật là cùng anh nói không thông, anh liên vì sao em sinh khí cũng không rõ, thật là đầu heo, đừng nói chuyện với em!"

Nói xong liền đẩy cửa đi ra ngoài.

"Phải đi liền đi, đi rồi đừng trở về!" Mộ Dung Thương cũng tức giận đến nói không lựa lời. Tần Trân quay đầu hừ một tiếng, "Nghĩ em trở về? Trừ phi anh xin em!"

"Tiểu thư! Tôi, thực xin lỗi, tôi không nghĩ làm hỏng chuyện của hai người, thỉnh không cần như vậy, Thương, anh để em đi, em, em không nghĩ tới anh có người yêu, em không nên tới tìm anh."

Thấy hai người bởi vì chính mình biến thành như vậy, Trang Tĩnh trong lòng hụt hẫng, tuy có chút vui rằng hắn còn để ý mình, lại có chút hổ thẹn, nàng cũng không muốn bị nghĩ là nữ nhân tâm cơ.

"Em không cần đi!" Mộ Dung Thương trực tiếp lôi kéo nàng, giằng cỗi cùng Tần Trân, "Tiểu Trân, việc gì anh cũng có thể nhường em, chỉ có chuyện này không thể, nếu em lo lắng anh sẽ lại cùng nàng phát sinh cái gì, chuyện này em không cần phải nghĩ nhiều, về điểm này, em nên tin tưởng vào anh."

Mộ Dung Thương cảm thấy mình không sai, hắn chỉ là không đành lòng thấy Trang Tĩnh nghèo túng như vậy, cũng không nghĩ lại cùng nàng có cái gì, hoàn toàn không rõ Tần Trân vì sao để ý như vậy.

"Mộ Dung Thương, chúng ta hai người ông nói gà bà nói vịt. Cho nên em mới yêu cầu bình tĩnh một chút. Còn có, Mộ Dung Thương, anh không cần hiểu lầm, đừng cho là em bởi vì ghen ghét mới cùng anh như vậy, một nam nhân nếu thật muốn thay lòng đổi dạ, mặc kệ nữ nhân làm ra trò gì để giữ lại, đều chỉ thấy có vẻ thật sự cười. Em sinh khí, là sinh khí anh không đầu óc, là người ngu xuẩn mà thôi!"

EQ thấp!

Liên tính biết hắn không có khả năng cùng Trang Tĩnh lại phát sinh gì, cho dù nàng lý trí, nàng cũng là nữ nhân được không? Ở đâu có chuyện bạn gái hiện tại thích nam nhân đặt bạn gái cũ trong tầm mắt?

Nàng nói nàng có thể giúp Trang Tĩnh, hắn lại không cho, một hai phải sắm vai nam nhân có tình có nghĩa, mình liền thành toàn hắn, cũng làm chính hắn tỉnh lại.

Nói xong, trực tiếp ném hắn một cái nhìn xem thường, sau đó bước nhanh đi.

Trang Tinh còn lại xem đến ngây người, nàng dám trực tiếp mắng hấn ngu?

Mộ Dung Thương cũng là sinh khí, giận dữ, trực tiếp kéo Trang Tinh vào nhà phịch một tiếng đóng sầm cửa, hấn vẫn là cảm thấy nàng hiện tại ghen ghét mất đi lý trí, điều này làm cho hấn có điểm cao hứng, lại có điểm sinh khí, khí nàng một chút cũng không tin mình.

"Thương, xin, xin lỗi, em, em không nên tới." Bộ dáng hấn xanh mét làm Trang Tinh lòng tràn đầy áy náy.

"Việc này không liên quan chuyện của em." Mộ Dung Thương lạnh lùng nói: "Là nàng quá tùy hứng, tính tình nàng, trên đời này, trừ bỏ anh Mộ Dung Thương, ai dám muốn nàng!"

"Thương nhi, lần này mẹ đứng về phía Tiểu Trân." Mộ Dung phu nhân hung hăng trừng hấn, "Con làm mẹ thất vọng. Tiểu Trân như vậy làm là đúng. Đến nỗi con....."

Mộ Dung phu nhân nhìn về phía Trang Tinh, lạnh lùng nói: "Cô có phải cảm thấy Thương nhi hiện tại chân đã khô hay không, ta liền quên hấn đã từng bởi vì cô thiếu chút nữa tàn phế?"

"Phu nhân, thực xin lỗi....." Trang Tinh trong lòng đắng ngắt, bị nàng nói không chỗ dung thân. Mộ Dung Thương nhủ mảy: "Mẹ, việc này đi qua, đừng nói nữa." Thế nào liền nàng cũng nghĩ như vậy?

"Tiểu Trân nói không sai, quả nhiên là tên ngu xuẩn." Mộ Dung phu nhân nhìn hấn, tức giận đến cái mũi đều sắp nóng, hung hăng xoay người mà đi.

Mộ Dung Thương không màng tất cả thu lưu Trang Tinh ở lại, tuy biết Tần Trân sinh khí, nhưng tin tưởng không mấy ngày, nàng sẽ chậm rãi bình tĩnh một chút, đến lúc đó chính mình lại tìm nàng hảo hảo tâm sự.

Giúp Trang Tinh tìm bệnh viện, xóa sạch hải tử, để nàng ở trong vườn tạm thời trụ hạ tĩnh dưỡng thân thể. Sau khi giải quyết chuyện của nàng, Mộ Dung Thương lúc này mới chuẩn bị đi tìm Tần Trân, kết quả đi chung cư trung tâm thành phố, mới phát hiện nàng đã dọn ra ngoài.

Mộ Dung Thương lúc này mới luống cuống lên, lập tức gọi điện thoại qua, bên kia giọng Tần Trân lười biếng truyền đến, "Mộ Dung Thương, có việc?"

"Tiểu Trân em sao lại dọn đi rồi? Lập tức dọn về cho anh! Đừng tùy hứng, có vấn đề hấn là hảo hảo câu thông." Hấn vừa giận vừa hoảng trầm giọng nói.

"Mộ Dung Thương, anh có phải không đem lời em nói để vào tai hay không? Anh nên đi trị lỗi tai, em theo như anh nói, chúng ta cần tách ra một thời gian, anh nếu không rõ mình làm sai cái gì, đừng tới phiền em!" Nói xong trực tiếp ngắt máy.

Vốn dĩ cho rằng qua mấy ngày, người này sẽ biết chính mình sai, kết quả còn một mực cho rằng nàng sai, nàng sắp bị hấn tức chết rồi.

Tiểu Bạch nhảy dựng ở trên bàn, nghe răng nhếch miệng, "Cho nên, hiện tại cô đã hiểu rõ tim mình hay chưa?"

Tần Trân tức giận trắng mắt, "Mày sao lại bát quái như vậy. Được rồi, mày muốn biết, ta có thể nói cho mày, không có đau lòng đến rút nước mắt, chỉ có một chút không thoải mái, nếu đây được gọi là ghen, ta thừa nhận."

Cho nên, nàng không thể không thừa nhận, chính mình thật là yêu Mộ Dung Thương, bởi vì loại cảm giác ghen ghét này, đối nàng mà nói vẫn là lần đầu.

Nàng là sinh khí hấn không màng đến sự tình, thuyết minh trong lòng hấn vẫn là không bỏ xuống được Trang Tinh, mặc kệ không thừa nhận, trong lòng nàng vẫn là ghen ghét, ghen tị.

"Ta nhưng không thích loại cảm giác này một chút nào, tình yêu quả nhiên là chán ghét." Nàng nhảy dựng lên, "Hiện tại ta lại khôi phục độc thân, Tiểu Bạch, chúng ta có phải hay không nên đi tìm tân nam nhân, tới đoạn tân tình yêu?" Ít nhất tìm soái ca tới điều hòa tâm tình, cũng là tốt.

"Hảo a hảo a!" Tiểu Bạch vỗ tay, "Cô lần trước đi quán bar, nơi đó thật nhiều soái ca." Nó hiện tại thích nhất xem diễn.

Mộ Dung Thương vẫn bức bối trùng di động, Tần Trân nói như vậy, liền đại biểu cho tình thế nghiêm trọng, nàng là thật sự tức giận, mà hấn hoàn toàn không rõ vì sao nàng tức giận, ngược lại chính mình nhưng thật ra lại khí nàng, cảm thấy nàng không đủ tín nhiệm mình.....

Ngắm lại, lại không thấy yên tâm, gọi điện thoại cho A Mạc, bảo hấn theo dõi nàng.

Tần Trân trang điểm lên, sau đó đi hộp đêm, nàng chán ghét tâm tình bởi vì Mộ Dung Thương mà bức bối, cho nên chuẩn bị đi giải khuây.

Chỉ là mới vừa tới cửa, đã bị người chặn lại đường. Nàng trừng mắt nhìn A Mạc xuất quỷ nhập thần, tức giận nói: "A Mạc, anh giúp tôi nói cho Mộ Dung Thương, để hấn đừng quá phận."

"Tần tiểu thư, mời trở về đi." A Mạc vẫn như cũ mặt vô biểu tình.

"Không trở về!" Tần Trân mau bị hấn khí điên rồi, Mộ Dung Thương sao lại phiền phức như vậy! Nàng bức bối gọi điện thoại cho Mộ Dung Thương, "Mộ Dung Thương, lập tức gọi A Mạc trở về! Hành vi của anh đã can thiệp nghiêm trọng đến tự do thân thể của em, anh có biết anh phạm pháp hay không? Em có thể khởi kiện anh!"

"Tiểu Trân, em có phải lại đi tới chỗ lung tung rối loạn hay không? Em là của nữ nhân của anh, em còn muốn xuất quỷ không thành? Phạm pháp, đừng

nói pháp với anh!" Mộ Dung Thương cũng là hóa đại, hắn đã nói rõ với nàng những việc nàng nên hay không nên làm, liền phải ngăn cản nàng, không nghĩ tới đến bây giờ, tâm nàng còn như vậy!

"Đừng cho là em nguỵng anh mấy giây, anh liền có tư cách quản em, em hiện tại không phải vị hôn thê của anh, cũng không có bạn trai, em độc thân, em tìm nam nhân nào cùng anh không quan hệ!"

"Em có phải muốn anh tức chết hay không, vẫn là bởi vì việc của Trang Tình cố ý trả thù anh?" Dạ dày Mộ Dung Thương co rút một trận đau đớn, chỉ cần không thấy nàng, cảm giác nàng tùy thời sẽ chạy trốn, đáng giận nàng còn vị thành niên, bằng không hắn một hai phải lập tức ép nàng đi đăng ký, trói buộc nàng.

"Anh suy nghĩ nhiều, em nói rồi, em sẽ không làm loại việc bất nhập lưu. Thuận túy là nghĩ đến giải khuây mà thôi." Nàng ăn ngay nói thật. Mộ Dung Thương nghe được nhủu mày, giải khuây, nàng có áp lực gì, vẫn là vì chính mình sinh khí?

"Tóm lại không được đi!" Nói xong hắn hung hăng treo điện thoại.

"Tên đầu heo chết giàm!" Tần Trần đối với di động rống lên, quay đầu trừng hướng A Mạc, "Anh cút ngay cho tôi, đừng chặn đường!"

Nói xong liền xông vào.

"A Mạc đánh phải thất lễ." Vào lúc nàng xông tới, A Mạc duỗi tay giãn eo, trực tiếp đem nàng khiêng trên vai. Tần Trần vừa kinh vừa giận, "A Mạc anh thả tôi xuống dưới!"

"Thứ cho khó nghe theo lệnh." A Mạc lạnh lùng trả lời.

"Anh sao lại cùng chủ của anh chán ghét giống nhau!"

Hắn không đáp, chỉ là mạnh mẽ đem nàng ném vào trong xe. Tần Trần lập tức liền nhảy lên, A Mạc thấy nàng muốn bạo tẩu, tay liền giơ lên giáng xuống.

Còn tới này bộ!

Tần Trần một đầu đụng vào bụng hắn, A Mạc liền bị đánh ngã, nàng từ trên xe nhảy xuống. A Mạc phản ứng lại đây sau mau chóng đuổi theo, vài bước liền bắt lấy nàng.

"Cứu mạng..... Ngó....." Tần Trần vừa kêu to, miệng liền bị hắn che lại, eo bị A Mạc gắt gao ôm lấy, sau đó lần nữa bị ném xuống xe. Nàng còn muốn giãy giụa, A Mạc một phen đè nặng nàng bả vai, hai tròng mắt lãnh trầm không giận mà uy, "Tần tiểu thư, thỉnh bình tĩnh một chút. Tôi không muốn dùng thủ đoạn khác đối với cô."

Mộ Dung Thương phân phó qua, chỉ cần nàng làm bậy liền ngăn cản nàng, mặc kệ dùng phương pháp gì.

"Anh đây là ở trợ Trụ vi ngược. Tôi chính là tâm phiền đi uống rượu thì sao!" Nàng bực bội rống lên, hiện tại thấy hắn phiền muốn chết, A Mạc mặt vô biểu tình bộ dáng cùng Mộ Dung Thương là giống hệt nhau.

"Nếu Tần tiểu thư một hai phải uống rượu, A Mạc có thể phụng bồi."

Tần Trần thất thần.

Sau đó nửa giờ, Tần Trần ngồi ở bờ sông dưới tháp truyền hình thành phố uống rượu cùng A Mạc, bị gió lạnh thổi tới, khiến nàng bình tĩnh một chút.

"Anh nói, Mộ Dung Thương có phải đầu heo hay không? Anh nói tôi có nên tha thứ cho hắn hay không, anh xem hắn còn bá đạo như vậy, còn như vậy quản tôi, quá phận hay không quá phận?"

Uống thêm mấy chén, nàng liền bắt lấy A Mạc phun tào lên.

"Tôi muốn đi chơi hắn liền muốn xen vào, làm cái gì đều quản, tôi sắp phiền chết hắn!" Nàng nói, hung hăng nghiêng răng, trực tiếp nắm một chai rượu vang đồ uống.

"Tần tiểu thư....." Xem cách nàng uống như vậy, A Mạc hơi nhíu mi nhắc nhở.

"Anh không phải nói bồi tôi uống sao?" Tần Trần đối hắn có ý kiến thật lâu, A Mạc người này cả người liền giống như người máy, cùng Mộ Dung Thương chán ghét giống nhau, nàng nắm lên một bình rượu trắng khác, mở bình đưa cho hắn: "Uống sạch cho tôi, uống sạch!"

A Mạc nhìn, rượu số độ không thấp. Nhưng vẫn là mặt không đổi sắc trực tiếp uống hết.

Tần Trần vốn định khó xử hắn, không nghĩ tới tửu lượng hắn so với mình còn khoa trương, "Hành a, nhìn không ra tới anh sẽ uống như vậy, về sau tôi uống rượu liền tìm anh!"

Tuy tửu lượng hảo, cuối cùng nàng vẫn là chịu đựng không nổi, loạng choạng đứng lên, "Được rồi, hiện tại tôi sẽ không lại đi, anh có thể yên tâm đi rồi."

Đi vài bước, thấy hấn còn đi theo, nhủ này nói: "Anh sao còn chưa đi?"

"Mộ Dung tiên sinh nói qua, muốn tôi bảo đảm an toàn của cô."

"Anh thích đi cùng thì đi." Nàng lắc đầu, còn ở trong bụng lắng đọng lại, bắt đầu tác dụng chậm lên, huân đến nàng người đầu óc vụng vụng hồ hồ, hai chân quấy trệ xiêu vẹo hướng về phía trước, A Mạc tức giận mau tay đỡ nàng.

Tần Trần hằm hồ nói, "Cảm ơn." Hoi hoi ngẩng đầu, lại thấy trong mắt A Mạc một tia khác thường chợt lóe rồi biến mất, làm cho nàng kinh ngạc.

Tần Trần chớp chớp mắt, lại nhìn lên, lại là khôi phục như thường.

"Tần tiểu thư, còn hại người, lần sau xin đừng uống nhiều rượu như vậy."

"A Mạc anh đang quan tâm tôi sao?" Nàng nghiêng đầu, biểu tình có chút hứng thú, đột nhiên không kịp phòng bị dán lên, hôn vào má hấn.

A Mạc cả kinh đẩy nàng ra, Tần Trần hí hí mắt, nhin không được nở nụ cười, "A Mạc anh thích tôi? Mộ Dung Thương nếu biết, khẳng định sẽ khí điên, phòng nửa ngày phòng không được người bên người a....."

"Tần tiểu thư....." A Mạc trong mắt có một chút hoảng hốt. "Là A Mạc làm càn, nếu Tần tiểu thư để ý, A Mạc báo Mộ Dung tiên sinh đòi người khác....."

Nàng xua xua tay, "Không cần để ý." Không nghĩ tới người này còn rất trung tâm. Bất quá, để nàng bắt được nhược điểm, không lợi dụng liền không phải nàng.

"A Mạc, tôi giúp anh, anh cũng cần giúp tôi mới được." Nàng gằn sát qua đi, hô hấp phun ở trên mặt hấn, "Tôi hiện tại phiền chết hấn, anh đừng mọi chuyện đều nói cho hấn, có được hay không?"

"Tần tiểu thư....." A Mạc trầm khuôn mặt, trên trán lại là bắt đầu đỏ mồ hôi.

"Anh giúp tôi, tôi liền tặng anh một cái hôn, thế nào?" Nàng nháy mắt triển khai mỹ nhân kế, ai kêu hấn cảm tình không giấu kỹ một chút, thích nàng? Liền rước lấy xui xẻo!

"Tần tiểu thư!" A Mạc tuy biết nàng hành sự không kềm chế, nhưng vẫn là bị kinh đến. Tần Trần ôm hấn dùng sức hôn môi hấn, sau đó thối lui, xem hấn kinh ngạc đến ngây người, cười nói: "Anh nếu là không đáp ứng, tôi liền nói cho Mộ Dung Thương, nói anh khinh bạc tôi."

"Tần tiểu thư....."

"Anh là học lại cơ a!" Nàng thẳng nhủ này, thúc giục, "Mau nói, có giúp tôi hay không?"

A Mạc nhìn nàng, biểu tình thập phần phức tạp, hấn không có khả năng phản bội Mộ Dung Thương, nhưng vừa mới thiếu nữ kia xấu bụng hôn lên, lại khiến trong lòng hấn cuộn lên sóng lớn, lại vô pháp bình tĩnh.

A Mạc yên lặng gục đầu xuống: "Được."

Tần Trần hơi hơi cau mày, nghĩ thầm Mộ Dung Thương này đừng trách ta, là chính người đưa người tới giám thị ta, không nghĩ tới hiện tại thành người bên phe ta đi?

Cái này kêu cái gì, tự lấy đá đập chân mình.

Có A Mạc thông đồng, Tần Trần rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, nhưng không đắc ý được mấy ngày, liền một đạo sét đánh giữa trời quang đánh vào trên đầu nàng.

Tần Trần phát hiện mình mang thai.

Việc này làm cho nàng vô cùng hốt hoảng, cảm giác khám thai trong lòng ngũ vị quay cuồng. A Mạc nhủ này nói: "Tần tiểu thư, vẫn là nên nói cho Mộ Dung tiên sinh, nếu hấn biết, nhất định cao hứng....."

"Không được!" Nàng lập tức phản bác, nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho Mộ Dung Thương, "Mộ Dung Thương, qua lâu như vậy, anh nghĩ thông suốt chưa? Muốn hay không đem Trang Tình tiễn đi, em hỏi anh một lần cuối cùng!"

"Lâu như vậy không gọi điện thoại cho anh, liền hỏi anh cái này, em liền không nhớ anh?" Mộ Dung Thương vốn là kinh hi, nghe nàng đã động tới chuyện này, liền có chút không vui, "Anh đã nói rồi, anh cùng nàng không có khả năng, hơn nữa nàng cũng không định phá chuyện của chúng ta, em thế nào liền không rõ?"

"Thực tốt, xem ra anh còn không có nghĩ kỹ." Tần Trần trực tiếp kết thúc trò chuyện, nhìn về phía A Mạc: "A Mạc, anh có gan bồi tôi xuất ngoại sao?"

Được lắm Mộ Dung Thương! Cho hấn vài lần cơ hội, đều vẫn là ngu như vậy, kia nàng liền cho hấn thời gian nhiều một chút, làm hấn hảo hảo suy nghĩ!

Một tháng sau, A Mạc vài ngày không hướng hân hội báo tin tức Tần Trân, việc này làm hân cảm thấy không thích hợp, Mộ Dung Thương gọi điện thoại cho A Mạc muốn hỏi một chút, lại là không liên lạc được, gọi cho Tần Trân, điện thoại lại thông.

"Mộ Dung Thương, đây là em lần cuối cùng sử dụng số điện thoại này, em chỉ muốn nói cho anh một việc, em xuất ngoại, cùng đi với A Mạc, anh có biết A Mạc thích em hay không? Anh còn dám để hân tới gần em?" Nói xong nàng liền ném điện thoại di động vào trong nước.

"Cái gì!"

Mộ Dung Thương cả kinh đánh rớt di động.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Phần 1. Cứu vớt tổng tài tàn phế (hoàn): Bị hân bức hân

5 năm sau.

Tần Trân mang theo con trai xuất hiện ở cổng sân bay quốc tế, nhiều năm như vậy, nàng lần đầu tiên trở về, nàng thật ra muốn ở nước ngoài tiêu dao mấy năm, chính là Tiểu Bạch lần nữa nhắc nhở nàng, Mộ Dung Thương hiện giờ giá trị hạnh phúc đã thành số âm, nếu không trở lại, hân không phải đền chính là chết.

Cho nên vì nhiệm vụ, nàng vẫn là trở lại.

"Mẹ, không biết Mạc thúc có an bài tốt chỗ ở cho chúng ta không, con mệt mỏi quá, không nghĩ lại ở khách sạn." Nam hài bốn tuổi đáng yêu bên người Tần Trân, trên mặt mang theo ừ ừ, duỗi hông gục nàng.

"Tần Phong, nhắc nhở con bao nhiêu lần, ta không phải mẹ của con, con phải gọi ta là dì."

"Dì cái gì, người rõ ràng chính là mẹ của con." Tần Phong phớt phớt môi, bọn họ lớn lên tám phần tương tự, liên thủ trong lòng vị trí lớn lên đều là giống nhau như đúc, nàng lại phủ nhận nói nhặt được mình từ đồng rác.....

"Ta không phải mẹ của con. Con là ta nhặt được, con quên mất?" Nàng không chút biến sắc sửa lại. Tần Phong bắt đầu dĩ nhiên vai: "Mẹ, người đối với con tàn phá ngược đãi tinh thần như vậy, không sợ con lớn lên biến thái? Người tốt xấu cũng nên cố kỵ con tâm linh trẻ nhỏ, tiểu hài tử thực dễ dàng bị tổn thương."

Hân lớn lên không xấu không kiêu, không rõ sao nàng lại ghét bỏ mình như vậy? Chẳng lẽ là có quan hệ với người cha không rõ tung tích diện mạo kia?

"Con nếu lại gọi ta là mẹ, ta liền đem con ném trở lại thùng rác, đừng đi theo ta!" Tần Trân hung hăng trừng mắt.

"Được rồi, muốn gọi di liền di." Tần Phong lập tức sửa miệng, sợ nhất nàng nói không cần mình. Tần Trân lúc này mới cười tủm tỉm hân lên mặt hân, "Này liền đúng rồi. Mạc thúc của con khẳng định sớm an bài tốt chỗ ở cho chúng ta, chờ ta gọi điện thoại cho hân....."

A Mạc về nước sớm hơn nàng một tháng, nên cũng đã an bài hết thảy.

Lại là một đêm.

Mộ Dung Thương thống khổ tròn to mắt, nhìn chăm chăm hắc ám hư không, không biết đây là lần thứ bao nhiêu hân mất ngủ trong vòng 5 năm, chỉ là hoàn toàn không buồn ngủ.

5 năm này lần lượt bị hối hận, thống khổ, phần nộ, cùng tưởng niệm tra tấn. Bản lĩnh A Mạc hân biết, nếu muốn giấu một người, mình liền tìm không thấy, huống chi vẫn là ở nước ngoài, tay hân cũng đuổi không đến xa như vậy.

"Tần Trân..... Tần Trân....." Gặm nhấm tên nàng, hân đột nhiên trở nên phần nộ, nàng sao lại có thể vô tình như vậy, bỏ đi nhiều năm như vậy, một cuộc điện thoại cũng không có, bật vô âm tín, trừng phạt hân, cũng nên đủ rồi đi.

Lại còn bỏ trốn cùng nam nhân khác!

Việc này tuy là hân sai, nhưng mỗi lần nhớ tới vẫn khiến hân tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nếu A Mạc ở trước mặt, tất là muốn băm nát hân.

Hân thật to gan, dám cướp nữ nhân của ta!

Tần Trần cũng quá ác! Vô tâm không phôi! Trở mặt liền không nhận người! Hắn chưa thấy qua loại nữ nhân như nàng. Mộ Dung Thương giận nàng, lại nổi điên nhớ nàng, nếu không thể gặp lại nàng, hắn cảm thấy mình nhất định sẽ điên mất.

Vốn tưởng rằng đêm nay vẫn giống bình thường, không thể không dựa vào thuốc ngủ, di động lại chợt vang lên. Hắn bực bội nghe máy, lại nghe thấy một tiếng cười quen thuộc, "Mộ Dung Thương, như vậy nhiều năm, anh đã suy nghĩ cẩn thận sao?"

"Tần Trần!" Mộ Dung Thương cả kinh nhảy lên, một phen bật đèn, vội hỏi, "Em ở đâu, đáng chết em rốt cuộc ở đâu, mau nói cho anh biết!"

"Kích động như vậy làm cái gì, màng tai đều bị anh chấn phá. Em mới về nước. Anh nếu muốn gặp em, liền lập tức đến quảng trường trung tâm, em chỉ chờ anh mười phút."

"Anh lập tức đến, đáng chết em đứng ở đó, không được đi chỗ khác!" Mộ Dung Thương mừng đến run rẩy, nhanh chóng mặc áo khoác, cầm chìa khóa xe liền chạy ra khỏi cửa.

May mắn nửa đêm trên đường xe cộ đã giảm, cho nên hắn chỉ tốn mất bảy tám phút liền chạy tới chỗ quảng trường trung tâm, sau đó thấy nữ nhân đáng giận tra tấn chính mình 5 năm.

Nàng cao ráo, thành thực, lớn lên càng đẹp.

Mộ Dung Thương từng bước đi đến, tham lam nhìn chăm chăm nàng, mình vì nàng mà tiêu tụy, nha đầu này lại tinh thần rạng rỡ, nét mặt toả sáng, hiển nhiên so với mình sống đến vui vẻ, quả nhiên vô tâm không phôi.

Hắn đứng ở trước mặt nàng, nhìn chăm chăm nàng, thật lâu vẫn không nói chuyện.

"Mộ Dung Thương, 5 năm không gặp, anh có phải vẫn luôn tính toán cùng em đi xuống như vậy?" Nàng chờ đến không kiên nhẫn mở miệng.

Mộ Dung Thương hưng hăng ôm chặt nàng, lúc nàng đang muốn biểu đạt tâm tình xa cách lâu ngày. Mộ Dung Thương đột nhiên dùng sức bắt lấy bả vai nàng, cả giận nói: "Tần Trần, em đủ vô tình, em đủ tiêu sái!"

"Em còn bỏ trốn cùng dã nam nhân! Em coi anh là cái gì? Em nói, em nói!"

"Mộ Dung Thương, anh bình tĩnh một chút" bộ dáng của hắn thật sự là có điểm dọa người, này không phải bộ dáng khi gặp lại trong tưởng tượng của nàng.

Mộ Dung Thương oán hận trừng mắt nhìn nàng, "Em dám phản bội anh! Em có biết 5 năm này anh hận em đến mức nào!"

Tần Trần trên mặt thoáng chút cứng đờ. Nhưng vẫn lấy lại bình tĩnh, hỏi: "Mộ Dung Thương, em chỉ hỏi anh, vấn đề 5 năm trước, anh đã suy nghĩ cẩn thận hay chưa?"

"Không minh bạch, anh không sai! Sai chính là em, em bỏ trốn cùng dã nam nhân, em còn có lý!" Mộ Dung Thương nhìn thấy nàng, đầu tiên là mừng như điên, sau mừng như điên là phần nộ, phần nộ ủy khuất 5 năm không thấy được nàng.

"Cái gì?" Tần Trần trừng mắt nhìn hắn, "Xem ra em không nên trở về!" Nói xong mở ra tay hắn liền xoay người rồi đi.

"Không được đi!" Mộ Dung Thương bắt lấy tay nàng, hung tợn nói: "Em là nữ nhân không có lương tâm, nữ nhân tam tâm nhị ý, đừng nghĩ lại một lần nữa từ thoát khỏi tay anh!" Nói xong, lại là một chưởng bổ tới sau cổ nàng, Tần Trần trừng mắt nhìn hắn, sau đó ngã xuống.

Mộ Dung Thương ôm lấy nàng, hưng hăng nhắm mắt lại, hắn là như thế nhớ nàng, lại là như vậy hận nàng, liền tính biết nàng cùng A Mạc phát sinh cái gì, cũng vẫn là hận nàng, tưởng tượng đến bọn họ nhiều năm cùng nhau sinh hoạt như vậy, liền ghen ghét đến muốn phát điên.

"Em đừng nghĩ lại từ bên người anh rồi đi, vĩnh viễn đừng nghĩ." Mộ Dung Thương lạnh lùng nói.

Sau khi Tần Trần tỉnh lại, không thể tin được mình thấy cái gì, nàng thế nhưng bị trói ở trên giường, tình cảnh bốn phía giống như ở dưới tầng hầm.

Nàng trừng mắt hướng về người đang đứng ở mép giường, "Mộ Dung Thương, anh điên rồi có phải hay không?"

"Không khác lắm." Mộ Dung Thương đi đến, nhìn chăm chăm nàng ánh mắt lạnh băng, "Em cùng dã nam nhân bỏ trốn, biến mất 5 năm, anh liền phải giam em 5 năm, làm em nơi nào cũng không đi được, trong mắt trong thân thể đều chỉ có anh. Tần Trần, anh thật sự điên vì em rồi."

Hắn cúi đầu,捏o nàng cằm, "Đây là em bức anh!"

"Mộ Dung Thương, anh có biết anh hiện tại là đang phạm pháp hay không, nếu em đi ra ngoài, có thể kiện anh ngồi tù, anh mau thanh tỉnh cho em, mau thả em ra, trò này chơi không vui!"

"Anh chính là điên rồi." Mộ Dung Thương nói, một bên cởi cúc áo. Phát hiện ý đồ của hắn, Tần Trần mắt trợn trắng, "Mộ Dung Thương....."

Mộ Dung Thương cởi sạch quần áo, sau đó đem đẩy nàng ngã thật mạnh lên giường, dùng sức捏o cằm nàng, lạnh lùng nói: "Hiện tại em là của anh, ai cũng không thể đoạt, em là của anh!"

Nhìn mặt hấn gầy, Tần Trần tuy bị hấn khí điên rồi, vẫn là nhện không được đau lòng, tay bị cột xích sắt nhẹ nhàng xoa mặt hấn, "Em rời đi, anh liền thật như vậy sinh khí?"

Hấn hung tợn trừng mắt nhìn nàng, chẳng lẽ hấn không nên sinh khí?

Hấn bị trưng tư tra tấn 5 năm, còn chịu đựng ghen ghét, tưởng tượng đến nàng sống cùng nam nhân khác 5 năm, một nam nhân khác đi vào sinh hoạt của nàng, hấn liền ghen đến điên rồi.

"Mộ Dung Thương, em yêu anh, hiện tại em đã biết. Mấy năm nay, kỳ thật em cũng rất nhớ anh, chính là nhớ đến việc anh làm, liền sinh khí, anh hiện tại cảm thấy mình sai rồi sao?"

Mộ Dung Thương trong lòng sở hữu phần nộ ghen ghét, đều vì câu em yêu anh kia tan thành mây khói, trong lòng dâng lên mừng rỡ như điên, nàng vẫn là yêu mình? Nàng không có thay lòng đổi dạ? Không có yêu người khác?

"Uy, mau trả lời, anh biết sai rồi hay không?"

"Vậy còn em, em liền không sai? Một lần biến mất chính là 5 năm, em biết anh 5 năm này sống thế nào? Em biết em nhẫn tâm bao nhiêu không, anh mau bị em tra tấn điên rồi!"

"Anh trả lời em trước!"

Mộ Dung Thương lần đầu tiên lĩnh giáo nàng cố chấp, cũng lĩnh giáo đến nàng nghiêm túc lên đáng sợ thế nào. Hấn không thể không đầu hàng, "Là anh sai rồi, Trang Tĩnh sau khi em rời đi, anh cũng để cho nàng đi rồi."

Nói xong, hấn lại bắt lấy nàng rống lên: "Em thì sao, em không có sai ư? Còn cùng hay không cùng nam nhân bỏ trốn? Có phải hay không muốn anh đánh gãy chân em?"

"Được, đừng đe dọa em." Tần Trần rút cuộc mềm lòng, "Lâu như vậy không trở lại, là em không đứng, hiện tại anh nên biết, hậu quả lúc em tức giận?"

Mộ Dung Thương trừng mắt nàng, nói chính mình sai rồi, thái độ lại còn như vậy kiêu ngạo. Nhưng chính mình cố tình như vậy điên cuồng yêu nàng, hấn có thể đổi Trang Tĩnh buông tay, đổi nàng lại làm không được, hận không thể dùng lồng sắt giam nàng.

"Biết sai rồi nên chịu trừng phạt, về sau em liền ở chỗ này, nơi nào cũng đi không được." Nói xong, hấn rút cuộc nhện không được, hung hăng cúi đầu quắc trợn đôi môi nàng, điên cuồng gặm cắn đoạt lấy, an ủi chính mình nỗi khổ tương tư.

"Ngô..... Từ từ....." Tần Trần tay đẩy ra hấn mặt, "Anh còn muốn giam em lại? Em không phải đã nhận sai rồi sao? Anh đừng có quá phận!"

"Không đủ, thế nào đủ? Em thiếu anh 5 năm ngày đêm, em tính tính một ngày bao nhiêu lần, mới có thể hồi về?"

"Uy, anh làm như em là máy tính? Anh lợi hại như vậy sao?"

"Lợi hại hay không, thử xem sẽ biết....." Mộ Dung Thương không hề cho nàng cơ hội nói chuyện, dùng sức lấp kín môi nàng, bàn tay thì tại trên người nàng dao động, xé lạn quần áo, hoạt tiến trước ngực.

Tần Trần bị hấn ôm, cả người cũng run lên, hai tay ôm chặt lấy hấn, so với hấn càng cơ khát đáp lại, một tay vói vào trong dây lưng hấn.....

Tần Trần bị nhốt tại tầng hầm ngầm suốt một tháng, mỗi ngày bị hấn muốn nhiều như cảm thú, tuy rằng nàng cũng thực sướng, chính là lại bị giam, nàng sợ mình sắp bị bệnh tâm lý.

"Mộ Dung Thương, anh thả em ra ngoài." Hoan ái sau, hấn ôm nàng ngủ, Tần Trần lôi kéo tóc của hấn, "Anh tỉnh lại cho em, đừng ngủ, mau trả lời em!"

"Nữ nhân em có thể ôn nhu một chút hay không?" Mộ Dung Thương lười biếng ngẩng đầu, biểu tình tựa như thỏa mãn, khít trên mặt đã từng suy sút sớm đã không còn, gương mặt gầy cũng khôi phục, tay duỗi trên bộ ngực đầy đặn của nàng. "Nhưng anh chính là không muốn thả, anh muốn em như vậy chỉ thuộc về anh."

"Mộ Dung Thương anh đến bị bệnh tâm thần."

"Em không phải đã sớm nói anh là kẻ điên sao?" Hấn không thèm để ý, dán lên hôn nàng, "Có thể thả em, trừ phi em đáp ứng cùng anh lập tức kết hôn. Anh một ngày cũng chờ không được, hôn lễ sớm đã ở an bài chuẩn bị, chỉ còn chờ em, tân nương tử đáp ứng."

"Cái gì? Anh đây là bức hôn!" Tần Trần nghe được trong lòng nhảy dựng, trên mặt lại là bản, "Anh nói em không ôn nhu, tác phong hành sự kiêu này của anh cũng nên sửa đổi."

"Vậy em muốn hay không cùng anh kết hôn? Đến lúc đó anh sẽ đưa em lễ vật lớn hơn nữa, so vòng cổ trước đây còn trân quý, có muốn không?"

Nàng trầm tư vài giây, dán qua hôn lấy hấn, "Được."

"Thật sự?" Mộ Dung Thương đại hi, sau đó lại ôm nàng áp đi lên, Tần Trần sắc mặt tối sầm, "Không được, em mệt rồi muốn ngủ, không thể lại đến."

"Ngủ cái gì, anh biết em cũng muốn." Mộ Dung Thương hưng phấn nhào lên, ôm nàng tiến vào trong nàng, tâm treo trong lòng, rốt cuộc rơi xuống.

Trước khi mơ màng vào giấc ngủ, hần cơ hồ nghe thấy nàng nói, "Mộ Dung Thương, khi kết hôn, em cũng có kiện lễ vật tặng người."

Năm ngày sau, hai người cử hành hôn lễ long trọng trên tàu biển, Mộ Dung Thương mời đến mấy chục phóng viên báo bát quái, hận không thể khiến toàn thế giới đều biết, nàng là của mình.

Khi mục sư hỏi nàng nguyện ý gả cho hần hay không, Tần Trần đột nhiên nói: "Mộ Dung Thương, em nói rồi, em muốn tặng anh kiện lễ vật. Anh muốn nhận lấy hay không?"

"Lễ vật gì? Em nói trước, anh đồng ý lại nói tiếp!" Mộ Dung Thương thấy nàng đột nhiên nói tới việc khác, trong lòng có chút hoảng hốt.

Tần Trần vỗ vỗ bàn tay, sau đó chỉ vào chỗ cuối thảm đỏ, "Nơi đó."

Mộ Dung Thương cứng đờ, nhìn A Mạc dắt một tiểu la bạc đầu tiến vào, khiếp sợ nhìn nàng, "Em nói lễ vật, chính là A Mạc?"

Tần Trần mắt tròn trắng, "Chính anh đoán."

"Tần Trần, em cùng A Mạc đã sinh nhi tử? Còn để cho bọn họ tới tham gia hôn lễ của chúng ta? Em là muốn nhục nhã anh sao?" Rống xong, vào lúc A Mạc tiến lên, Mộ Dung Thương phần nộ một quyền đánh ở trên mặt hần, "Cậu đáng chết!"

"Mộ Dung Thương, anh là đồ đầu heo!"

Tần Trần không nghĩ tới hần thông minh một đời, cố tình có đôi khi lại ngu như vậy, hoặc do mình bỏ đi cùng A Mạc, thật cho hần đã kích lớn như vậy, này không phải hần tự tìm phiền toái?

Tần Phong nhìn chằm chằm kia hai cái đánh nhau nam nhân, ghét bỏ phiết môi nói: "Mẹ, đây là lão ba của con sao? Khó trách người không cần hần!"

Tần Trần gật gật đầu, "Đi, mặc cho bọn họ đánh nhau, hôn sự này ta không kết."

"Tần Trần em dám đi!" Mộ Dung Thương đánh A Mạc đến mặt mũi bầm dập, lúc này mới quay đầu bắt lấy nàng. Tần Trần bắt đắc dĩ buông tay, "Anh nói anh ngốc như vậy, về sau để anh dạy nhi tử, chẳng phải là thành đứa ngốc?" Tần Phong gật gật đầu phụ họa: "Mẹ, cho nên đừng cho con gọi hần là ba, nhìn thật là ngu ngốc....."

"Ba cái gì?"

Mộ Dung Thương ngây người, trừng mắt nhìn tiểu quý kia, "Nhóc nói cái gì?"

"Mẹ, ánh mắt người quá kém, hần chẳng những tính tình kém, lỗ tai cũng không tốt. Mẹ nói con có thể bị hần di truyền lại những tật xấu đó hay không?"

Mộ Dung Thương trừng hướng Tần Trần: "Tiểu Trần....."

"Vốn dĩ tưởng cho anh cái kinh hi, kết quả anh giống như không thích mẹ con em, vậy quên đi. Tần Phong, con đi cùng Mạc thúc của con, để hần làm ba của con đi....."

"Tần Trần em dám!" Hần rút cuộc phản ứng lại, thật sự là không thể tin được.

Một tay ôm tiểu quý mặt lạnh, một tay ôm nàng, vừa mừng như điên vừa khiếp sợ lại sinh khí, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Em, em, thế nhưng hoài hài tử của anh lại bỏ theo người khác?"

"Anh xác định muốn ở trước mặt khách khứa nói chuyện này sao?" Nàng nhướn mày. "Anh còn muốn cùng em kết hôn hay không, không kết em liền về phòng nghỉ ngơi."

Mộ Dung Thương kéo nàng tới trước mặt mục sư, trên mặt vui sướng sắp đào dạt, đến nỗi việc hài tử, buổi tối thời điểm động phòng lại sẽ cùng nàng nói!

"Chúc mừng! Mục tiêu giá trị hạnh phúc đạt một trăm, nhiệm vụ hoàn thành!" Giọng Tiểu Bạch đột ngột vang lên ở trong đầu, Tần Trần hơi hơi cau mày, khi Mộ Dung Thương đang mang nhẫn cho mình, không chờ mục sư mở miệng, liền chủ động ôm mặt hần kéo lại gần hôn lấy.

"Mộ Dung Thương, nói cho em, hiện tại anh hạnh phúc sao?"

Nàng cười tủm tủm hỏi.

"Còn chưa đủ, trừ phi em bồi anh đến già đến chết."

"Hảo, em bồi anh đến già đến chết."

Chương 17: Phần 2. Cứu vớt bạo quân cầm thú (1): Hoàng thái phi cầu dẫn hoàng thượng

Khi Tần Trân tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong một góc hoa viên, hoa viên tuy lớn lại hoang vắng, trong vườn không thấy hoa, chỉ thấy cỏ, khắp hoa viên đều bị cỏ dại bao phủ.

"Nương nương, người đừng ở bên ngoài trúng gió, mau vào trong phòng đi..." Khi nàng vẫn còn chưa kịp định thần, sau hòn giả sơn, một tiểu nha hoàn chạy đến, nhìn nàng lo lắng hô một tiếng: "Nương nương..."

Nương nương?

Khi nàng tỉnh lại, Tiểu Bạch liền bắt đầu đem tư liệu nhiệm vụ lần này nhét vào trong đầu nàng, Tần Trân mới rốt cuộc biết rõ thân phận mình.

Đối tượng nhiệm vụ lần này tên Hạ Hầu Cường, là Chu quốc tân hoàng, mới đăng cơ vừa tròn một năm.

Hạ Hầu Cường do cung nữ sinh ra, sau khi sinh, cung nữ đã bị Hoàng Hậu ban chết, Hoàng Hậu để hai lão ma ma thu dưỡng hắn, Hạ Hầu Cường tuy là hoàng tử, lại là tiểu ngoạn ý nhi trong cung ai cũng có thể khi dễ, từ cung phi đến thái giám cung nữ, lão hoàng đế biết hắn tồn tại, lại không có những tay, càng khiến cho người trong hoàng cung tùy ý dẫm đạp hắn như con kiến.

Hoàn cảnh như vậy, làm Hạ Hầu Cường từ nhỏ đã học được ẩn nhẫn cùng khéo đưa đẩy, hình tượng bên ngoài vẫn luôn là đồ nhu nhược mềm yếu nhất gan, nịnh nọt sợ chết, hắn có thể vì được đến học ở Quốc Tử Giám, mà ra sức lấy lòng vài vị hoàng tử được sủng ái, bị bọn họ đội qua nước tiểu, cũng làm chó mua vui cho bọn họ...

Hạ Hầu Cường như vậy, làm trong cung tất cả mọi người quên mất thân phận hoàng tử của hắn, si nhục hắn, coi khinh hắn, làm mọi người mất đi cảnh giác, cho đến một năm trước, Hạ Hầu Cường liên hợp Cửu Môn Đê Độc cùng thống lĩnh cấm vệ quân mưu phản bức vua thoái vị, lại mượn sức Trần Quốc đại tướng quân, mọi người mới như sự tỉnh, hóa ra trong cung đường loại người như lang sói.

Sau khi Hạ Hầu Cường tạo phản đăng cơ, liền bắt đầu huyết tinh tàn sát, thái giám cung nữ thị vệ bị tru di cả ngàn người, mà các hoàng tử trong cung đều bị tru sát, bốn vị hoàng tử ngoại thân cũng bị tru sát sạch sẽ trong một đêm.

Thái Thượng Hoàng bị giam lỏng ở Khang Thọ Cung, Hoàng Hậu và các công chúa còn có hậu cung phi tần, tất bị giam lỏng ở Thượng Dương Cung ở phía bắc, mỗi ngày hai bữa cơm, chỉ đủ bọc bụng, dù chưa chết, nhưng cũng không khác gì sống không bằng chết.

Hạ Hầu Cường vừa lên đài, khiến cho hoàng cung máu chảy thành sông, những người từng khinh nhục hắn đều kết cục thảm thiết, mà hiện tại, các nữ nhân trong Thượng Dương Cung có lời đồn, nghe nói Hạ Hầu Cường sẽ khai đao với các nàng, cho nên mấy ngày nay toàn bộ Thượng Dương Cung đều lộ ra cỗ lo âu khủng hoảng, sinh hoạt lại càng thê lương, người vẫn là muốn sống.

Mà thân phận Tần Trân lại là sủng phi của Thái Thượng Hoàng, tiền cung được 5 năm, hiện giờ mười tám tuổi...

Phía trên Tần phi còn có một người cô, Tần Quý phi, Tần Quý phi tuổi già sắc đẹp tàn phai, sợ bị thất sủng mới đưa chất nữ của mình tiến cung, mà không ôn chính là, mặc kệ là Tần Quý phi hay là Tần phi, đều từng khi dễ Hạ Hầu Cường..

Sưu tầm ký ức biết được, vị Tần phi này không chỉ nhục mạ cười nhạo Hạ Hầu Cường, còn đánh bần tay hắn... Tần Trân sờ sờ cổ, cảm giác cái đầu như lung lay sắp đổ.

Lấy lại tinh thần, lại hỏi tiểu nha hoàn: "A Bích, vị công công mỗi ngày đến đưa cơm, người nhận thức?" A Bích lắng hạ, gật gật đầu, "Nương nương đang nói Lý công công sao? Nương nương sao lại đột nhiên hỏi hắn?"

Tần Trân chưa trả lời, chỉ là đứng dậy hướng chính mình trụ say mê lâu đi, A Bích thấy nàng thần sắc quái dị, trong lòng lo lắng, đi theo hỏi: "Nương nương có phải hay không lo lắng... Lo lắng Hoàng Thượng?" Mấy ngày nay toàn bộ mấy trăm hậu cung phi tần trong Thượng Dương Cung, mọi người đều bị dẫn theo tâm treo gan.

"Nương nương, có lẽ chỉ là tung tin vịt mà thôi, Hoàng Thượng muốn xử trí chúng ta, sớm đã nên xử trí..." A Bích thấy nàng không nói lời nào, cố gắng an ủi, chủ từ nếu là mất mạng, bọn họ làm nô tài há lại có thể sống?

"Không, lời đồn này chỉ sợ chính là hắn thả ra..." Tần Trân hơi hơi cau mày, "Đến nỗi vì sao muốn kéo dài tới hiện tại, A Bích người hiểu mèo vờn chuột sao?"

Trước hết giết cung nữ thái giám, chỉ là giết gà dọa khỉ mà thôi, giết các hoàng tử chỉ là diệt trừ đối thủ vì bảo vệ long vị, mà lưu lại bọn họ, tự nhiên là muốn chậm rãi tra tấn tinh thần...

Hạ Hầu Cường thủ đoạn lời đình như vậy, trong cung người nào dám loạn khuê môi múa mép không muốn sống, cho nên chỉ có thể là hấn cố ý để người cho gió lửa ra, làm nữ nhân trong cung chết trong sợ hãi cùng tra tấn tinh thần...

A Bích trong lòng căng thẳng, "Nương nương, lời người nói cũng quá dọa người... Kia, chúng ta đây muốn làm thế nào?" A Bích càng nghĩ trong lòng càng sợ, nằng thật sự không muốn chết!

Lên lầu hai, Tần Trần kéo A Bích vào nhà, "Lần sau Lý công công tới, ngươi cần phải đánh thương nhiều chút, sau đó hỏi một chút việc bên ngoài." Nói xong từ dưới giường kéo ra một cái rương nhỏ, tìm được chút bạc vụn châu báu đưa cho A Bích, "Ngươi từ trước đến nay là người linh hoạt, muốn sống, liền làm theo lời ta nói."

"Nhưng nương nương, đây là đồ vật phòng thân cuối cùng của người, nếu không có bạc, trong lãnh cung sợ phải chịu khổ."

Thân phận Tần phi cao hơn so với đại bộ phận nữ nhân trong cung, tuy bị giam lỏng nhưng bạc nhiều, toàn dựa vào chỗ ngân lượng này hối lộ Lý công công, một năm qua mới không chịu khổ đường ăn uống. A Bích chính mắt gặp qua các tài nữ quý nhân khác, thức ăn toàn chút cơm trộn trấu...

"Nếu mệnh không còn, ngươi ngay cả cơm thiêu cũng không ăn nổi." Tần Trần hơi trầm xuống nhắc nhở, A Bích xem nằng nghiêm túc như vậy, vội gật đầu, "Nô tỳ..."

Thấy Tần Trần lại ngồi vào trước bàn, cầm lấy bút mực ở viết cái gì đó, A Bích có chút nghi hoặc nói: "Nương nương... A Bích sao lại cảm thấy, ngươi đột nhiên trở nên có chút khác lạ..."

Nguyên lai Tần phi là người kiêu ngạo ương ngạnh, đương nhiên không giống nhau, tuy rằng nằng cũng thích kiêu ngạo, nhưng không phải chơi hoành không đầu óc.

"Đều mau rơi đầu, có thể bất biến?" Tần Trần tùy ý ứng nói.

A Bích ngẫm lại cũng là, lúc trước nương nương là Hoàng Thượng sủng phi, hiện tại ở lãnh cung chỉ là tù nhân, tính cách đại biến cũng không kỳ quái. Lại nhin không được nói: "Tần Quý phi nơi đó, có muốn giúp nằng chuẩn bị?"

Tần Trần khẽ nâng đầu, sau đó nhíu mày không lường lự nói: "Không cần phải xen vào nằng!"

Tần Quý phi nhĩ tử bị Hạ Hầu Cường giết chết, Tần Quý phi đối Hạ Hầu Cường hận có bao nhiêu sâu không cần đề cập, nếu là Tần Trần đến gần nằng, sẽ rất khó làm, hơn nữa nằng mẫu gia thế lực bị Hạ Hầu Cường ra tay diệt trừ, Hoàng Quý Phi đối chính mình liền không có một chút hữu dụng, nằng lại không phải cô ruột của mình, nằng còn có thể đối Tần Quý phi có cảm tình gì? Nằng chết sống, Tần Trần tự nhiên không có hứng thú quản.

A Bích kinh ngạc nhìn nằng, trước kia nương nương tuy từ trước đến nay kiêu hoành, nhưng đối với Tần Quý phi chính là thập phần nghe lời thuận theo...

Tần Trần không đếm xỉa tới nằng nghĩ thế nào, chỉ là ở trong lòng nghĩ đối sách, nguyên thân của mình đối xử với Hạ Hầu Cường thế nào, theo tính ghi thù của hấn, chỉ sợ cũng là ở phía trên danh sách chém đầu...

Tiếp cận hấn, còn muốn câu dẫn hấn, quá khó!

"Được rồi, ngươi trước đi xuống, ta muốn yên tĩnh một mình." Nằng xua xua tay, bảo A Bích lui ra.

Phân phó việc cho A Bích, không nghĩ tới ngày hôm sau liền nghe được tin tức hữu dụng, Lý ma ma nuôi nấng Hạ Hầu Cường ngã bệnh, các thái y trong cung lại bó tay không biện pháp, Hạ Hầu Cường mấy ngày nay nguyên nhân chính là vì việc này mà phát hỏa.

Lý ma ma tuy là người Hoàng Hậu phái đến, nhưng lại là người duy nhất trong toàn bộ hoàng cung đối tốt với Hạ Hầu Cường, cho nên với Hạ Hầu Cường thập phần coi trọng, Hạ Hầu Cường sau khi đăng cơ, phong Lý ma ma làm chính nhị phẩm tần quốc phu nhân, con cháu Lý gia ngoài cung cũng là đặc đạo gà chó lên trời mỗi người đều được phong quan thêm tước...

Có thể nói Lý ma ma hiện tại là người đặc ý nhất toàn bộ hoàng cung, cũng làm Tần Trần nhìn ra, Hạ Hầu Cường tuy ngoan độc ghi thù, nhưng cũng có thể đối xử tốt với người khác, thật ra là kẻ yêu ghét rõ ràng, chẳng qua, hấn đề bạt dùng người Lý gia không khách quan như vậy, lại không phải cách làm chính xác, thậm chí có khả năng đưa tới mối họa cho hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Phần 2. Cứu vớt bạo quân cầm thú (2): Câu dẫn bạo

quân nhị tam sự

"Nương nương, người nghe được tin này thì có gì hữu dụng, nương nương người lại không phải đại phu." Thấy trên mặt nàng lộ ra vui mừng, A Bích nhìn không được hỏi.

Tần Trần nhìn mắt nàng, "Ai nói ta không phải? Ta thâm tàng bất lộ!"

A Bích muốn hỏi, lại bị nàng bảo đi ra ngoài.

Tiểu Bạch nhảy ra tới, trong miệng phun ra viên hắc hoàn cho nàng, "Thuốc này cô có thể dùng đi cứu người, bất quá, như vậy cũng không phải biện pháp, chị Hai à, về sau cô cần dựa vào chính mình." Nói xong, lại phun ra quyển sách cho nàng, "Cô về sau cần dựa vào chính mình."

Tần Trần cầm lấy một cuốn "sách thuốc" thật dày, trùng hướng Tiểu Bạch, "Mày có phải hay không quá kỳ vọng vào ta? Ta không một chút kiến thức cơ sở, mày bảo ta tự học y thuật? Hơn nữa đối phó đám nam nhân đã đủ phiền, mày còn bảo ta đi học mấy thứ này, muốn làm ta mệt chết?"

"Hảo đi, tôi lại đưa cô viên đồ vật, khai cô linh trí." Tiểu Bạch lại phun ra viên châu hồng hạt, "Ăn nó, cô gây biến học thần, khiến cô làm ít công to."

"Mày là ở châm chọc ta ngu?" Tần Trần vẻ mặt ghét bỏ, "Không ăn, ai biết là đồ vật kỳ quái gì..." Lần trước ăn nó uy đồ vật, khiến cho thân thể biến thái, nàng còn không có quên đâu.

Tiểu Bạch mạnh mẽ uy miệng nàng, Tần Trần hơi bực: "Tiểu Bạch, mày có từng nghe nói đến một món ăn, tên là thịt thỏ kho tàu? Ta thật lâu không ăn qua."

Tiểu Bạch nghe răng nhếch miệng, "Chán ghét, không chuẩn dọa người ta!"

Nói xong lập tức biến mất.

Tần Trần ôm kia so trọn bộ "Tứ hải" còn dày hơn "Sách thuốc", nhận mệnh thờ dài, nhận một nhiệm vụ đầu tiên, nàng trở thành học sinh, lúc này đây còn phải học y, nàng sao lại khổ sở như vậy!

Mở ra sách thuốc, lúc đó, nàng rõ ràng cảm giác được, đầu óc mình so trước kia càng tốt, đã có thể lên đến trình độ đọc nhanh như gió, đã gấp qua là không quên được.

Sau khi bắt được quyển sách thuốc này, nàng liền cả ngày nhốt mình trên lầu đọc sách, sau đó bảo A Bích mỗi ngày hỏi thăm tình hình.

Tần Trần dùng năm ngày thời gian, đem cuốn "sách thuốc" gần ba ngàn vạn chữ rốt cuộc xem xong, trong đầu bị nhét đầy đại lượng tân tri thức, còn chưa hoàn toàn tiêu hóa, làm nàng đầu đau não trường khó chịu. Mà này chỉ là lý luận tri thức, còn chưa có cơ hội đi thực tiễn, hiện tại chỉ có lý luận suông.

"Nương nương, người đã bảo ta hỏi thăm lâu như vậy rồi, không biết có gì hữu dụng? Chúng ta bạc sắp dùng hết." A Bích lo lắng nhắc nhở, hỏi lộ Lý công công, đã đem tiền của bọn họ tiêu hết, nếu tiếp tục, bọn họ thật sẽ giống những người khác ăn cỏ ăn trấu.

"Đừng lo lắng, đi theo ta, người sẽ không đói chết." Tần Trần khép lại sách, đối A Bích nói: "Buổi chiều Lý công công đến, người liền nói cho hắn, ta có biện pháp có thể trị được cho tôn quốc phu nhân, hắn nếu muốn thăng quan thêm tước, mặc kệ dùng phương pháp gì, đem tin tức này truyền tới Hoàng Thượng..."

"Nương nương? Lời này không thể nói bậy, nếu là trị không hết, chính là phải bị chém đầu!" "Hỏi nhiều như vậy làm gì, cứ nguyên lời ta nói cho hắn là được."

A Bích thấy nàng thần sắc chắc chắn, đành phải nghe lời lui ra ngoài. Tần Trần không lập tức đi gặp Hạ Hầu Cường, bất quá là muốn tạo ích lợi lớn nhất mà thôi.

Chờ đến lúc Lý ma ma sắp chết, chính mình lại đi đưa lên hy vọng, chỉ bằng công lao này, Hạ Hầu Cường cũng không thể lại muốn chém đầu nàng. Hơn nữa theo cá tính ân oán phân minh của hắn, lại hướng hắn đưa ra yêu cầu rồi Thượng Dương Cung, cũng liền thuận lý thành chương.

Hạ Hầu Cường nghe thấy Trương công công tới báo giờ, đang ở trong An Nguyên Điện của Trọng Hoa Cung xem tấu chương, sau khi thông báo, thái giám tổng quản Trương công công đưa Lý công công vào trong điện.

"Lý Đức Từ, người nói ai có thể trị bệnh cho Lý ma ma?" Hạ Hầu Cường khép lại tấu chương, mặt vô biểu tình nhìn chằm chằm Lý công công hỏi.

Lý Đức Từ phốc thông một tiếng quỳ xuống, "Hoàng Thượng, là Tàn phi trong Thượng Dương Cung, hôm nay ngàn cầu vạn cầu, đối nô tài nói, có biện pháp chữa khỏi bệnh của tôn quốc phu nhân, nô tài nghe nói Hoàng Thượng đã nhiều ngày buồn bực vì bệnh của tôn quốc phu nhân, cho nên mới cả gan cầu kiến..."

"Tàn phi?" Hạ Hầu Cường đồng tử đầu súc, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra tới, "Nàng thật nói như vậy?"

"Là, Tàn phi nương nương hướng nô tài thiết khẩu bảo đảm, nói nếu trị không hết bệnh của tôn quốc phu nhân, cam nguyện bị phạt." Lý công công bị

ánh mắt hung ác nham hiểm của Hạ Hầu Cường nhìn chăm chăm đến cả người phát run, nghĩ thầm lời Tần phi nói tốt nhất là thật, bằng không, hắn sẽ bị nàng hại thảm!

Hạ Hầu Cường chặt nhú mảy, Tần phi hẳn tự nhiên là nhớ rõ, bất cứ người nào từng giẫm đạp hắn, hắn đều sẽ nhớ rõ, hắn sao có thể không nhớ được?

Chính mình bị nàng ở trước mặt chúng phi tát một cái, bị cười nhạo là chó cảnh của người trong cung, lúc trước còn muốn hắn bò như chó ở trước mặt mọi người...

Hiện tại, là nghe được lời đồn, sợ hãi sao?

"Truyền nàng lập tức tới gặp trẫm!" Hạ Hầu Cường khước miệng khẽ nhếch, gọi lên tàn khốc. Lý công công đại hi, lập tức lui thân doanh doanh đi báo tin.

Hạ Hầu Cường lại là không chút để ý lật xem sách, trong đầu nghĩ đến, muốn tra tấn Tần phi thế nào, hắn vĩnh viễn cũng quên không được bộ dáng nàng khi nhìn chăm chăm mình, trong mắt khinh miệt.

Thời gian vừa một chén trà, Tần Trân, Trương công công lãnh vào An Nguyên Điện, sau đó lui thân ra điện.

Hạ Hầu Cường từ bàn trước đứng dậy, đi đến Tần Trân trước mặt, thấy nàng trán hơi rử, chỉ để lại một đầu tóc mây tùy ý vẫn khỏi chỉ dư tưởng tượng, đột nhiên quát lạnh nói: "Tần phi lớn mật! Thấy trẫm còn không quý xuống hành lễ?"

Lại thấy nàng khẽ nâng đầu, khước miệng câu lấy cười, chỉ nhàn nhạt nói: "Bệ hạ tuy là ngôi cửu ngũ, nhưng bốn cung chính là Thái Thượng Hoàng phi, theo thể tục lễ pháp chính là Hoàng Thượng trưởng bối, nào có đạo lý trưởng bối quý trước mặt hậu bối?"

Hạ Hầu Cường lạnh cười, một phen néo nàng cằm, "Ngươi hiện tại bất quá là tù nhân tội phụ, còn dám tự cho mình là Thái Thượng Hoàng phi?"

Tần Trân ăn đau nhú mảy, không chút nào sợ hãi trừng trở về, này Hạ Hầu Cường dài đến nhưng thật ra nhân mô nhân dạng, soái khí gọi cảm đến làm nàng khép không được chân, đáng tiếc so Mộ Dung thương còn lãnh, quả thực chính là chỉ thiên nhiên từ lạnh...

"Hạ Hầu Cường, ta chỉ hỏi ngươi có còn muốn cứu tôn quốc phu nhân? Ngươi nếu là muốn chém đầu ta, vậy tùy ý!" Nói xong nàng nhắm hai mắt ngẩng cổ đuổi về phía hắn.

"Ngươi thật lớn mật, dám thách hô tên huy của trẫm!" Hạ Hầu Cường giận cực phản cười, một phen bóp chặt cổ nàng, "Thật không sợ ta giết ngươi?"

"Tựa như ngươi nói, ta hiện tại chỉ là tù nhân, có tôn quốc phu nhân bồi ta chết, giống như cũng không mệt." Tần Trân không sợ chết cãi lại.

Hạ Hầu Cường mảy thẳng nhảy, hận không thể một phen bóp chết nàng, nhưng nghe nàng ngữ khí chắc chắn như vậy, lại chậm rãi buông lỏng tay, lạnh lùng nói: "Ngươi cũng biết trị không khỏi bệnh cho nàng sẽ có kết cục gì?"

"Nếu trị khỏi, Hạ Hầu Cường, ta có thể trước đề yêu cầu hay không?" Nàng tròn mắt xoay vòng, bắt đầu cùng hắn cò kè mặc cả.

Đôi mắt chim ưng của Hạ Hầu Cường híp lại, "Ngươi còn dám đề yêu cầu?"

"Đương nhiên, dù sao cũng sắp chết, vì cái gì không đề cập tới? Ngươi muốn đáp ứng hay không tùy ngươi." Tần Trân nắm chính xác mạch máu hắn, cho nên liền không sợ tìm đường chết.

"Được, ngươi nói, ngươi muốn cái gì?"

"Không khó, một là không thể chém rớt đầu trên cổ ta, hai là, để ta dọn ra khỏi Thượng Dương Cung, nơi đó quá xa, ta muốn ở gần Trùng Dương Cung, lấy nhiệm một chút hoàng khí của bệ hạ..."

"Ngươi khẩu khí thật lớn!" Hạ Hầu Cường sắc mặt hơi trầm xuống, điều thứ nhất cũng liền thôi, điều thứ hai là cái thứ gì? Xung quanh Trùng Dương Cung đều là địa bàn của cung phi, nàng có biết tự mình đang nói bậy cái gì hay không?

"Ta khẩu khí nơi nào lớn, không tin ngươi thử xem?" Tần Trân không sợ chết ghé sát vào, triều trên mặt hắn thở hắt ra, hướng hắn chớp mắt: "Có phải hay không rất thơm?"

Đây đều là tác dụng đáng chết của viên dược mà Tiểu Bạch cho nàng uống ở nhiệm vụ lần trước, chẳng những trên người miễn cảm sản nhũ, còn làm hương phi bám vào người...

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Phần 2. Cứu vớt bạo quân cầm thú (3): Câu dẫn hắn

tới chà đạp mình

Đích xác rất thơm...

Hạ Hầu Cường ngửi được mùi hương trên người nàng, trong lòng lại có chút khác thường. Hắn tức giận bắt được tay nàng, âm âm trầm trầm nói: "Người không phải Tần phi, người rốt cuộc là ai?"

Tuy rằng hắn cùng Tần phi bắt quá gặp mặt vài lần, nhưng y hắn từ tiểu ở trong cung luyện ra thuật xem người, loại người như Tần phi, căn bản không có khả năng to gan như vậy, còn dám tới liều hắn...

Tần Trần hơi nhướn mày, người này quả thực nhạy bén.

"Ta chính là Tần phi." Nói xong, nàng nghiêm mặt nói: "Hạ Hầu Cường, người nhưng mau trả lời ta, muốn hay không đáp ứng yêu cầu của ta?"

Hạ Hầu Cường nhìn chằm chằm nàng mấy giây, gật đầu, "Được, người nếu thật có thể cứu Lý ma ma, trăm có thể tha cho người tội chết, còn có thể để người tới ở Cảnh Dương Cung, nhưng người nếu cả gan trêu đùa trẫm, ta liền đem người bầm thây vạn đoạn!"

Tần Trần bị đưa tới chỗ Lý ma ma ở Cảnh Phúc Cung, bên trong đồ mười mấy thái y gấp đến độ vò đầu bứt tai, thấy Trương công công tiến đến, mặt đều trắng, cho rằng hắn muốn thúc giục, Trương công công lại không để ý tới, đem thái y đều oanh ra cửa, chỉ mang theo Tần Trần một thân tó y vào trong phòng Lý ma ma.

Lý ma ma đã đến hoa giáp chi năm, lại mang bệnh nặng, nằm ở trên giường tứ khí trầm trầm, Tần Trần nhéo bàn tay khô gầy của nàng, bắt mạch, mày không cảm hơi chau, thật lâu mới lắc lắc đầu.

Lấy ra viên đan hoàn mà Tiểu Bạch đưa cho, uy nàng uống xong, lại bảo cung nữ lấy giấy bút, viết xuống phương thuốc. "Phu nhân đêm nay sẽ tỉnh lại, các người chỉ cần dựa theo phương thuốc bốc thuốc là được, đại khái sau ba ngày, ma ma liền có thể khỏi hẳn."

Trở về đội ba ngày, Hạ Hầu Cường một đạo thánh chỉ xuống dưới, lệnh nàng dọn ra lĩnh cung, vào ở Cảnh Dương Cung, tin tức này vừa truyền ra, làm người triều đình hậu cung đều ồ lên.

Cảnh Dương Cung là nơi hoàng phi trụ, tuy nàng cũng là hoàng phi, nhưng lại là Thái Thượng Hoàng phi tử, sao có thể ở nơi đó, nhưng Hạ Hầu Cường hành sự từ trước đến nay bá đạo, tuy thấy không thích hợp, nhưng cũng không có người dám xen vào.

Dọn đến Cảnh Dương Cung, mộng còn chưa kịp ngồi nóng, Trương công công lại truyền đến thánh dụ, bảo nàng lập tức vào diện thánh. Tần Trần cũng đang có việc tìm hắn, liền đi theo Trương công công tới Ngự Hoa Viên, Hạ Hầu Cường đang bồi Lý ma ma nói chuyện, thấy nàng, liền đứng dậy đi tới.

"Không nghĩ tới, người cũng thực sự có vài phần bản lĩnh." Hạ Hầu Cường tuy không thích nàng, nhưng việc nàng cứu Lý ma ma, hắn vẫn là phân ra nặng nhẹ.

"Người cũng nói được làm được."

Tần Trần khen trở về, thấy hắn lại trừng tới, lại cười nói: "Hoàng Thượng, người nếu thật vì thân thể Lý ma ma suy nghĩ, ta khuyên người vẫn là đưa nàng ra cung dưỡng lão, chỉ cần nàng nhìn người, bệnh liền sẽ tái phạm." Lý ma ma tuy già, thân thể lại không có bệnh tật gì nặng, bất quá là trường kỳ tích tụ vào tâm mà thôi.

"Người nói cái gì?"

"Ta nói người chính là nguyên nhân căn bệnh của nàng." Tần Trần không sợ hắn mất lạnh, nhàn nhạt nói: "Lý ma ma là người hiền lành, lại xem người như nhi tử nuôi lớn, nhưng người một năm gần đây làm cái gì, nàng có thể không khổ sở?"

Báo thù không sai, nhưng hắn dưới mí mắt Lý ma ma giết nhiều người như vậy, tâm tình cha mẹ bình thường, đều sẽ không có chỗ tốt...

Hạ Hầu Cường sắc mặt trầm xuống, "Nữ nhân, người thật to gan!"

"Ta ăn ngay nói thật mà thôi!" Tần Trần cũng biết đây là ngồi trên lưng hổ, trước mặt hắn nói hắn tàn bạo, bất quá những lời này, so với ngôn ngữ bạo lực, tứ chi bạo lực hắn đã từng chịu, không tính là gì?

Hạ Hầu Cường sắc mặt thập phần khó coi, nhưng lại không thể không thừa nhận lời nàng nói, từ khi hắn đăng cơ tới nay, thân thể Lý ma ma liền càng ngày càng kém, trên mặt cười cũng càng ngày càng ít.

Hắn có thể minh bạch nàng lo lắng khổ sở, nhưng lại không thể đành chỉ, hắn muốn đem thế giới này đều đạp dưới chân, làm những người từng coi khinh hắn đều trả giá đại giới, cho nên hắn không làm được.

Hắn tiếp nhận đề nghị của nàng, "Trương Lục, nghe thấy chưa? Cấp lão thái thái tìm nơi thanh tĩnh ở bên ngoài." "Nô tài liền đi làm." Trương công công ứng thanh lui ra.

Hạ Hầu Cường ánh mắt lúc này mới lạnh lùng nhìn về phía nàng, "Còn chưa cắt đi xuống, hay là còn có sở cầu?"

Tần Trần ngoài cười nhưng trong không cười, không sợ chết lại gần hấn một bước, nói: "Hạ Hầu Cường, ta xác thật còn có sở cầu, ta muốn đi gặp Thái Thượng Hoàng, còn cầu ân chuẩn."

Hắn hừ lạnh một tiếng: "Người yêu cầu cũng thật nhiều! Cầu người còn có thái độ như vậy? Thăng hô thánh danh, to gan lớn mật! Thật cho rằng người cứu Lý ma ma, trăm lần sẽ không giết người?"

Tần Trần lại lần nữa tới gần, cách Hạ Hầu Cường cực kỳ thân cận, cho nên hắn lại ngửi được hương khí trên người nàng, trong hương khí dụ hoặc, lại hòa lẫn mùi hương sữa nhàn nhạt...

"Người tuy không coi là người tốt, nhưng ít nhất là người ân oán phân minh, cho nên ta tưởng Hoàng Thượng sẽ không giết ta, đúng không?" Nói, thân mình nàng hơi nghiêng về phía trước, thở ra nhiệt khí nhẹ phun ở khoeo miệng, "Hạ Hầu Cường, chuyện này người đáp ứng ta."

Hạ Hầu Cường hiện giờ đã bước lên ngôi vị hoàng đế, hắn khát vọng quyền lực đã được đến, mà hắn nhất khát vọng, tiếc nuối, hắn là chưa bao giờ được người đề ý, mà Thái Thượng Hoàng lại là người hắn muốn được chú ý nhất.

Cho nên nàng cảm thấy, muốn cho hắn được đến cảm giác hạnh phúc, phương diện thân tình này cần mạnh mẽ, Hạ Hầu Thuần là cha hắn, từ nhỏ lại bỏ qua hắn, tâm lý Hạ Hầu Cường, đối hắn chỉ sợ là lại hận, lại khao khát tâm tình chiếm đa số.

Cho nên Hạ Hầu Thuần chính là đệ nhất đột phá khẩu.

"Hạ Hầu Cường, cầu người..." Thích hợp yếu thế, nàng vẫn là sẽ. Tần Trần tay cầm bàn tay nóng cháy của hắn, mắt to ướt át nhìn chăm chăm hắn cầu xin.

Hạ Hầu Cường từ nhỏ ở trong cung từng gặp qua nhiều mỹ nhân, nhưng những nữ nhân đó đối thái độ của hắn, hoặc là lạnh nhạt hoặc là trào phúng mỉa mai khinh miệt, lần đầu tiên đối mặt nữ nhân làm nũng, hắn thế nhưng không biết theo ai.

Tuy rằng hắn hai mươi tám tuổi, lại chưa từng cùng nữ nhân thân cận, hắn một lòng đều đặt ở báo thù cùng chiếm đoạt, cho nên đối mặt Tần Trần khiêu khích, thế nhưng khiến hắn có chút hoảng hốt.

"Làm càn!" Tay bị nàng cầm, xúc cảm mềm ẩm làm hắn trong lòng giật mình, Hạ Hầu Cường lạnh mặt giận mắng, muốn thu hồi, nàng lại nắm đến càng khấn, mà nàng quá phận tới gần thân thể, áo váy cổ áo trắng thuần, ngực bởi vì hơi nghiêng mà hai vú hơi lộ ra, tầng lớp da thịt tuyết trắng non mịn kích thích đến trái tim hắn phẫn nộ nhảy.

Hạ Hầu Cường hoảng loạn đẩy nàng ra, sắc mặt lạnh buốt: "Còn dám làm càn, ta liền chém đôi tay người!"

Tần Trần chớp chớp mắt, lui ra phía sau vài bước, "Hạ Hầu Cường người cũng thật không hiểu thương hương tiếc ngọc, tay của ta đẹp như vậy, người cũng dám nói chém? Người hóa khí lớn như vậy, sẽ thực hại gan, bất quá nếu người đáp ứng thỉnh cầu của ta, ngày sau ta tự mình nấu hạ hỏa trà cho người, thế nào?"

Xúc cảm mềm ẩm trên mu bàn tay biến mất, Hạ Hầu Cường thế nhưng cảm giác trong lòng có phần buồn bã.

"Thái Thượng Hoàng yêu cầu thanh tịnh, bất luận kẻ nào cũng không chuẩn quấy rầy, việc này đừng nhắc lại! Hiện tại người có thể lăn!" Hạ Hầu Cường muốn cũng không nghĩ liền cự tuyệt, nàng đi gặp Thái Thượng Hoàng, chỉ sợ không có cái gì hảo tâm!

Tần Trần phải hỏi Cảnh Dương Cung, nghĩ mình có lẽ là quá sốt ruột, vẫn nên từ từ.

Đi ở trên đường, Tiểu Bạch lại là nhảy tới trên vai nàng, một bên ra chủ ý: "Hạ Hầu Cường này từ nhỏ đã nhạy cảm, cô phải học đối xử với hắn ôn nhu một chút."

Nói xong, lại lấy ra quyển sách cho nàng: "Tục ngữ nói bất lấy tâm nam nhân, trước phải bắt được dạ dày nam nhân, người cần mỗi ngày cho hắn ăn cơm tình yêu người làm, lâu rồi, hắn lại lãnh tâm cũng liền mềm!"

Tần Trần cự tuyệt, "Có phiền hay không? Bảo ta học y thư liền tính, hiện tại còn muốn cho ta làm đầu bếp? Trong cung lại không phải không ngự trù?"

"Chị Hai à, cô có vậy đã không hiểu, ngự trù làm cùng cô làm, ý nghĩa có thể giống nhau sao?" Tiểu Bạch xem nàng vẻ mặt khó chịu, cường ngạnh nói: "Tóm lại đây cũng là ân hình nhiệm vụ, thiết yếu phải học!"

Tần Trần thở dài nhận lấy, quả nhiên đi ra lẫn lộn luôn là phải trả lại, hiện tại nàng hoàn toàn thành tiểu nô lệ, mỗi ngày bị áp bách!

Tần Trần tự mình ngồi buồn ở Cảnh Dương Cung mấy ngày, đầu tiên là tiêu hóa nội dung thật dày trên thực đơn, lúc này mới bắt đầu hướng Hạ Hầu Cường đưa ra đủ loại yêu cầu.

Chẳng những ở Cảnh Dương Cung khai tiểu táo, lại ở Cảnh Dương Cung hoa viên nhỏ trồng được liệu, mỗi ngày chạy hướng Thái Y Viện, những yêu cầu vô lý đó, Hạ Hầu Cường thế nhưng tất cả đều đồng ý.

Hắn chỉ là muốn nhìn một chút, nữ nhân này rốt cuộc muốn làm cái gì.

Cảnh Dương Cung có rất nhiều cung nữ thái giám, mỗi ngày sẽ hướng hán bẩm báo Tần Trần nhất cử nhất động, hán cố tình lại nhìn không ra nàng có chỗ nào khả nghi.

Nhưng hán không thể tin, một người sao lại có khả năng thay đổi bất thường?

Gan lớn làm cản đến cũng dám câu dẫn hán, không sai, chính là câu dẫn! Tuy hán chưa bao giờ cùng nữ nhân thân cận quá, nhưng lại là gặp qua bộ dáng hậu phi câu dẫn Thái Thượng Hoàng, cùng nàng giống nhau như đúc.

Cho nên hán đối nàng mục đích tò mò, nếu nàng chỉ là vì mạng sống, tựa hồ không cần làm đến mức này, chẳng lẽ còn có âm mưu khác?

Hạ Hầu Cường bãi triều, hồi An Nguyên Điện, lại thấy Tần Trần cùng tiểu cung nữ đứng ở ngoài cửa điện, mới sáng sớm trong tay nàng lại ôm chung quần áo đơn bạc, bên tai bị đông lạnh đến đỏ bừng, thân thể ở trong gió run bắn bật...

"Ngươi tới đây làm cái gì?" Hạ Hầu Cường mặt vô biểu tình, hai tròng mắt chìm xuống lại nhìn chăm chăm tay nàng, đã bị gió lạnh đông lạnh đến đỏ lên...

"Xuân hàn se lạnh, ta nghĩ Hoàng Thượng sau khi bãi triều, tất là lại lạnh lại mệt, liền cố ý nấu cháo nóng, để Hoàng Thượng ấm áp thân thể." Tần Trần làm như chưa thấy ánh mắt hán sẫm soi, chỉ là kiêu oánh oánh nói.

"Ngươi rốt cuộc đang làm cái gì?" Hạ Hầu Cường trừng mắt nàng, hoàn toàn bị nàng làm hồ đồ, nàng lấy lòng chính mình, cần thiết làm đến nông nổi này?

"Hoàng Thượng, trước tiên vào điện đi? Ngươi hẳn tâm đề ta lại tiếp tục ở trong gió chịu đông lạnh?" Nàng đôi mắt tội nghiệp nhìn hán, chính mình dễ dàng sao, mới sáng sớm tại đây dùng khô nhục kế bán thịt đông.

Hạ Hầu Cường đề nghị hoặc, đối thượng ánh mắt nàng cầu xin, lại thể nhưng vô pháp cự tuyệt, cuối cùng chỉ lạnh lùng nói: "Tự mình chuốc lấy cực khổ! Lăn tới đây đi!"

Trương công công ở phía sau muốn giúp nàng đỡ lấy chung trên tay, nàng lại mỉm cười lắc đầu, liền phải từ bỏ. Theo hán vào điện, đem chung đặt lên bàn, Trương công công bóc cái dùng ngân châm thử độc, không việc gì lúc này mới lui ra.

"Hoàng Thượng, đây là tâm ý của ta, ngươi nhưng thật ra thấy bình thường!" Thấy hán chỉ là phát gốc nhìn chăm chăm chung đồ vật kia, Tần Trần nôn nóng thúc giục.

Hạ Hầu Cường lại nhìn về phía nàng, nếu không phải gặp qua bộ mặt nàng trước kia, hán thật muốn bị bộ dáng nàng hiện tại lừa dối. Chợt ra tay, một phen nhéo cằm nàng, âm trầm nói: "Tần phi, ngươi rốt cuộc đang chơi trò gì? Ngươi muốn có được gì từ ta?"

Cầm bị niết đến sinh đau, Tần Trần chớp chớp mắt, lệ ý ướt lông mi, nàng về mặt ủy khuất nói: "Hoàng Thượng ngươi nhưng oan uổng ta, ta chỉ là muốn đối tốt với Hoàng Thượng, muốn... Muốn đền bù sai phạm trước kia..." Thái độ mình đại biến như vậy, hán hoài nghi cũng là bình thường, cho nên nàng tận lực biểu hiện bình thường một chút.

"Ngươi liền sợ chết như vậy?" Nàng như vậy lấy lòng mình, trừ bỏ vì mạng sống, hán tìm không thấy cái khác lý do.

Tần Trần thật mạnh gật đầu: "Sợ, sợ chết, cho nên Hoàng Thượng cho ta một cơ hội đi."

Nói xong, nàng tròng mắt xoay chuyển, nhìn mắt Trương công công, biểu tình như là có chút không được tự nhiên, khuôn mặt cũng hơi hơi đỏ lên, biểu tình làm như có chút thẹn thùng: "Kỳ thật, kỳ thật cũng không chỉ bởi vì nguyên nhân đó..."

Nói, nàng lại muốn nói lại thôi nhìn về phía hán.

"Nói!" Hạ Hầu Cường nghe thấy nàng trả lời, trong lòng thế nhưng tin ba phần.

"Hạ Hầu Cường, trước kia ta mắng ngươi đánh ngươi, kỳ thật, kỳ thật đều là bởi vì ta thích ngươi!" Nàng sau khi làm mấy cái hít sâu, quyết định bắt đầu nói dối như cuội, quả nhiên lời nói ra khiến tất cả mọi người biến sắc.

"Thật sự, làm những chuyện ngu xuẩn đó, chỉ là muốn được ngươi chú ý mà thôi."

Hạ Hầu Cường ánh mắt hơi trầm xuống, tay nhéo cằm nàng lại hung hăng dùng sức, phần nộ trùng mắt nàng: "Tần phi! Ngươi có phải hay không xem trầm như ngọc từ? Vì mạng sống, cư nhiên nói ra những lời vớ vẩn buồn cười như vậy!"

"Ngươi có thể không tin, nhưng sao có thể nói cảm tình của ta vớ vẩn buồn cười!" Tần Trần biểu tình về mặt bị thương, làm biểu hiện càng chân thành tha thiết.

Chớp chớp đôi mắt hơi ướt, nhìn hán, ủy khuất nước mắt nói: "Ta bởi vì một câu của cô cô, mà bị cha đưa vào cung hầu hạ Thái Thượng Hoàng, Thái Thượng Hoàng già đến độ có thể làm gia gia ta, ngươi nói ta sao có khả năng thích hán... Nhân gia lần đầu tiên thấy ngươi liền động tâm... Chỉ là khi đó ta quá ngu ngốc, dùng phương pháp sai lầm tới tranh thủ ngươi chú ý..."

Nói, nàng cúi đầu lau nước mắt, "Ngươi nếu không tin, hiện tại liền chém đầu ta là được, dù sao chết ở trong tay ngươi, cũng không tính quá không xong..."

Mặc kệ hán tin hay không, Tần Trân liền như vậy bịa chuyện một hồi, đối với một lão xử nam không có trải qua việc nam nữ mà nói, liên tính hán không tin, cũng muốn làm chuyện này trát căn ở trong lòng hán.

"Quả thực nói hươu nói vượn! Hơn nữa người như vậy ở trước mặt ta xỉ nhục Thái Thượng Hoàng, thật không sợ ta trị tội người?" Hạ Hầu Cường một chữ cũng không tin nàng nói, bởi vì quá hoang đường, nhưng lại không thể không nói, nàng bịa chuyện một hồi, vẫn là khiến cho lòng hán chấn động.

"Liên tính Hoàng Thượng muốn giết ta, ta nói cũng là lời nói trong lòng, Tần Trân xác thật thích Hoàng Thượng, cũng muốn, cũng muốn làm chút gì tới đền bù quá khứ không phải..." Nàng nhìn chăm chăm hán, ngữ khí kiên định.

A Bích ở phía sau nghe được là hãi hùng khiếp vía, nhưng lúc trước nung nung phân phó, mặc kệ nàng nói ra điều gì, nàng cũng không thể lên tiếng.

Hạ Hầu Cường không tin lời nàng nói, nhưng tiềm thức, lại nhìn không được tưởng tin tưởng, từ nhỏ thiếu tình yêu thương, hán một bên cảm hận nàng, một bên lại khát vọng được chú ý, tâm lý mâu thuẫn bị Tần Trân nắm chặt.

Hán nhìn nàng, thật lâu chưa lên tiếng, Tần Trân chậm rãi tới gần, hơi nhón chân, hương thơm hô hấp phun ở bên môi hán, ni non, "Hoàng Thượng nếu không đành lòng giết ta, vậy dung ta làm càn..."

Không đợi Hạ Hầu Cường trả lời, Tần Trân lách về một bên đầu, đôi môi mềm mại nhẹ dán ở trên môi hán...

Hạ Hầu Cường cả người chấn động, A Bích cùng Trương công công còn lại là đảo trờu khẩu khí.

Đôi môi tương dán, trong mềm mại, mang theo tính tê điện lưu, vẫn luôn xuyên qua làn da đánh trúng trái tim, Hạ Hầu Cường thể xác và tinh thần run lên, nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước trên môi, rung động lại như hạch bạo ở lồng ngực khuếch tán...

"Người..."

"Hạ Hầu Cường, không cần cự tuyệt một nữ nhân ôn nhu." Tần Trân nhu tình yếu điệu nhìn hán, đôi thượng đôi mắt hán khiếp sợ, chính mình cũng sắp ghé tòm buồn nôn muốn chết, nhưng người này liền yêu cầu này đó.

Cho nên nàng lại tới gần nói câu: "Hơn nữa, người tưởng trả thù trừng phạt ta, hiện tại không phải dễ như trở bàn tay sao? Ta thích người, không phải có thể dễ dàng bị người tổn thương sao? Chỉ cần người tiếp nhận rồi, ta chính là con kiến trong tay người, tùy người đùa bỡn chà đạp."

Hạ Hầu Cường đã hoàn toàn thất thanh, nhìn ánh mắt nàng tựa như đang xem người điên. Tần Trân lại không hề nhiều lời, hướng hán xinh đẹp cười, sau đó xoay người rời khỏi điện.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Phần 2. Cứu vớt bạo quân cầm thú (4): Tin tưởng nàng sao?

Nhìn thân ảnh Tần Trân tư thái nhẹ nhàng biến mất trước mắt, Hạ Hầu Cường trong lòng bỗng nhiên dâng lên cỗ tư vị khôn kể. Hán quay đầu nhìn về phía Trương công công, nhàn nhạt hỏi: "Trương Lục, người cảm thấy trầm hán là tin tưởng sao?"

Trương Lục trong lòng nhảy dựng, hơi hơi ngẩng đầu, mắt nhìn đế vương lãnh diện lãnh tâm, dung nhan như đao khắc, một tia tịch liêu ừng ực không hòa tan được, trước giờ hán chưa từng thấy ở trên mặt hoàng đế loại này thần sắc như vậy, hay là.....

"Nô tài, nô tài không dám nói." Hán cứ mãi do dự, mới vừa rồi thấp giọng nói. Hạ Hầu Cường cả giận nói: "Bảo người nói người liền nói!" Trương Lục nhìn hán, một bên vọng tự phỏng đoán tâm tư hoàng đế, một bên thật cẩn thận nói: "Nô tài cả gan, nô tài cảm thấy, tin một lần cũng không sao."

Hạ Hầu Cường long mục hơi trừng, khí thế bức nhân làm Trương Lục trong lòng rét run, nhưng nhảy mắt sau, trong không khí, hơi lạnh làm người rớt cuộc biến mất, liền nghe Hạ Hầu Cường trầm trầm nói, "Xác thật không sao, dù sao..... Nàng mạng nhỏ niết ở trong tay trẫm....." Nói nhẹ nhàng nắm chặt lòng bàn tay, khoe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn, nếu Tần phi dám đùa bỡn cuồng lừa chính mình, hán liền muốn đem nàng băm thây vạn đoạn!

Tần đế từ trước đến nay cần chính, Trọng Hoa Cung tới giờ Hội ngon đèn dầu vẫn sáng ngời như cũ, Trương Lục tuy lo lắng long thể hoàng đế, lại khiếp sợ long uy, bởi vậy trong lòng rất là sốt ruột.

Đứng ở cửa điện ngoại, chợt xa xa thấy có mấy ngọn đèn dầu lập loè tiến đến gần, hán trong lòng vui mừng, lập tức đón đi lên, "Tần phi nung nung, ngài cuối cùng cũng tới, ngài xem hôm nay muộn như vậy, Hoàng Thượng lại không chịu hưu tâm, nhưng cấp chết ta, hiện tại chỉ có ngài có thể khuyên răn bệ hạ."

Từ ngày tỏ với hoàng đế một lời, liền cho Tần Trân rất nhiều tự do, bao gồm tùy ý xuất nhập Trùng Dương Cung. Mà Trương Lục còn lại là lại hi lại ưu, mỗi lúc hoàng đế tùy hứng, hẳn lại là không dám nói thẳng, trăm triệu không có Tần phi lớn mặt, cho nên thấy nàng tiến đến, liền lập tức mặt mày hơn hờ.

"Trương công công người cũng thật dễ mất ta." Tần Trân trong tay phùng hộp tinh xảo đồ ăn, phía sau A Bích cùng Tiểu An Từ dẫn theo đèn lồng, nghe vậy nàng liền cười khẽ.

"Ai u, ta chính là lời từ đáy lòng." Trương công công cười khỏ, hoàng đế tàn bạo lãnh khốc hẳn là tận mắt nhìn thấy, gần vua như gần cọp nửa điểm không sai, hẳn chỉ nghĩ yên phận tồn tại, loại việc xuất đầu này, vẫn là để nàng tới làm đi.

Tần Trân trên mặt ý cười càng đậm, tới rồi cửa điện, những người khác liền ở ngoài cửa chờ, Tần Trân vào điện đi, quả nhiên thấy Hạ Hầu Cường ngồi ngay ngắn tại án tiền, mày thâm khóa. Nàng cả cười thanh, "Hạ Hầu Cường, nghe y giả như ta khuyên một câu, người muốn tiếp tục như vậy thức đêm đi xuống, sớm hay muộn tuổi xuân chết sớm?"

Hạ Hầu Cường khép lại tấu chương, đôi mắt ung trừng tới, ánh mắt khiếp người, âm trầm trầm nói: "Nguyên rủa hoàng đế, nên tru mười tộc!"

Nữ nhân này đầu ra như vậy lớn mặt từ? Thật sự không sợ hẳn chém nàng đầu? Hạ Hầu Cường từ cho nàng vô hạn tự do quyền hạn sau, liền phát hiện nữ nhân này đem được một tác lại muốn tiến một thước bốn chữ phát huy tới rồi cực hạn, tựa hồ là ở lần lượt thử hẳn điểm máu chốt.

"Ta là vì người hảo, thế nào là nguyên rủa đầu." Tần Trân tiến lên, trực tiếp bàn tay vung lên, đem án thượng tấu chương toàn huy rơi xuống trên mặt đất, lại đem hộp đồ ăn phóng tới án thượng, nàng liền ngồi xổm ngồi ở hẳn bên người, oánh oánh ánh mắt nhìn hẳn: "Hạ Hầu Cường, ta vì người làm chút ăn khuya, ăn chút đi."

Nói xong vạch trần hộp đồ ăn, bên trong là một cỗ hoa cháo, vừa mở ra tới đó là nồng đậm hương khí phác mũi, bên cạnh còn có hai phần điểm tâm, nàng một bên mang sang, một bên nói: "Ta trực tiếp ở trong vườn trích dạ lai hương, có phải hay không nghe rất thơm, dùng ăn lúc sau có thể bình gan mình mực, trừ nhạn mỹ dung, sinh cơ nhuận da....."

Hạ Hầu Cường nghe đến trên mặt biến thành màu đen, "Xác định không phải cho nữ nhân ăn?"

"Thật là vì người làm." Tần Trân cười tủm tỉm để sát vào, ngón tay nhẹ dấn ở trên mặt hẳn, "Người này khuôn mặt như vậy anh tuấn, tổng như vậy lao tâm triều chính, ngao đến làn da đều mất ánh sáng, có tổn hại bộ hạ mặt rồng a....." Lại soái mỹ nam tử, làn da không hảo cũng là muốn đánh chiết khấu, nàng thật là vì hẳn hảo a!

Nàng thích soái ca, không thích làn da không tốt soái ca a!

Kia chỉ bằng cơ ngọc cốt bàn tay trắng, ở trên mặt hẳn như vậy làm càn, đầu ngón tay khẽ chạm gian, Hạ Hầu Cường liền giác có cỗ tê dại cảm truyền đến, làm hẳn trong lòng cũng đi theo rung động, hẳn mày một tức, bắt được nàng tuyết trắng cổ tay trắng nõn, "Người dám ghét bỏ trẫm?"

Chẳng lẽ hẳn biến xấu, nàng liền không thích hẳn?

Tần Trân chớp chớp thủy mị nhãn tình, móng tay nhẹ nhàng ở trên má hẳn chọc xuống, "Ta nào dám ghét bỏ người. Rõ ràng là người ghét bỏ ta. Người nếu không ăn, ta đây ăn được....." Nói xong liền muốn đoạt quá cỗ, Hạ Hầu Cường liền bắt được tay nàng, trầm giọng nói, "Dám đoạt cơm hoàng đế, lá gan cũng là không nhỏ!"

Tần Trân nũng nịu nói: "Vậy người ăn hay không ăn?"

"Uy ta!" Hạ Hầu Cường mệnh lệnh. Tần Trân thiếu chút nữa bật cười, nhưng vẫn là ngoan ngoãn dùng muỗng nhỏ múc, lại nhẹ nhàng thổi khẩu, uy đến hẳn bên miệng. Hạ Hầu Cường mặt vô biểu tình nhìn nàng, môi mỏng khẽ nhếch ăn xong. Hoa cháo nấu đến mềm mại tô lạn, thơm ngon ngon miệng, xé đến nhỏ vụn cánh hoa càng làm cho trong miệng mồm miệng lưu hương.

Uy hẳn ăn nửa chén, lại cảm hai khối bánh đậu xanh đưa vào hẳn trong miệng, đầu ngón tay bị hai mảnh môi mỏng gợi cảm không cẩn thận ngậm lấy, Tần Trân liền giác trong lòng một tô, thiếu chút nữa hóa thân sắc ma đem người này đẩy ngã.

Người này tuy rằng mỗi ngày một trương bài Poker mặt, nhưng ngũ quan lẫm liệt rõ ràng, đôi mắt thâm thúy lại lạnh băng, lại thật sự liêu nàng tâm. Thường xuyên nương cơ hội muốn ăn hẳn đậu hủ, nhưng này đó cỗ nhân đều có chút thẹn thùng thật sự.

"Hoàng Thượng, ta vất vả làm đồ ăn cho người như vậy, ăn qua, người cũng nên tương thưởng ta?" Tần Trân dựa vào hẳn trên người, bàn tay nhẹ vỗ về hẳn ngực, người này cường tráng rắn chắc ngực, vuốt sáng đã chết!

Hạ Hầu Cường bị nàng tay nhỏ sờ đến trong lòng rung động, trên mặt càng thêm rét lạnh, nhẹ nhàng đẩy ra nàng, lạnh mặt nói: "Người muốn cái gì tương thưởng?" Tần Trân thất vọng thu hồi tay, người này cũng thật là keo kiệt, sờ một chút lại thế nào!

"Đưa cái long hôn thế nào?" Tần Trân nhắm mắt lại, hơi hơi ngẩng đầu, "Hạ Hầu Cường, nữ nhân nhắm mắt chính là chờ người hôn môi, người mau hôn ta một chút a!"

Nhìn khuôn mặt nhỏ mỹ điểm của nàng, cái miệng đỏ tươi dưới tiểu mũi, hơi hạp đám người hái, hẳn xem đến bụng nhỏ căng thẳng, rõ ràng tưởng y lời nói ôm lấy nàng hung hăng hôn môi, trên mặt lại cố ý lạnh nhạt nói: "Tần phi người thật lớn mặt, người chính là Thái Thượng Hoàng phi tử, cư nhiên hướng trẫm tác hôn!"

"Người người này, thật là khó hiểu phong tình, không thú vị thật sự!" Tần Trần buồn bực trợn mắt, xem hán mặt vô biểu tình bộ dáng, hơi cắn răng một cái, liền đứng dậy nhào lên đi, một chút đem hán phác gục, dùng sức ở Hạ Hầu Cường trên môi hôn khẩu, lúc này mới thối lui. Về mặt đặc ý nói: "Người không hôn ta, có phải hay không có ý chờ ta tới hôn người? Hạ Hầu Cường người hảo giáo hoạt!"

Hạ Hầu Cường sắc mặt biến thành màu đen, nữ nhân này chẳng những lớn mật làm càn, còn thực thích bôi đen người. Hán sửa sang lại quần áo ngồi dậy, lạnh mặt nói: "Tần phi, về sau không được như vậy làm càn, bằng không trăm luôn có thiên muốn chém đầu của người!"

"Hảo, tiểu nhân không dám làm càn." Tần Trần cười tủm tủm nói, thân thể mềm mại nhu nhược không có xương ghé vào hán trên vai, "Đêm dài lộ trọng, Hoàng Thượng thỉnh nghỉ ngơi sớm một chút."

Hạ Hầu Cường nhướng mày, liền nói: "Cũng hảo." Đang định sai người đưa nàng hồi cung, Tần Trần liền lại dán lại đây, quần lầy hán nói: "Cảnh Dương Cung cách nơi này quá xa, hơn nữa buổi đêm tối lửa tắt đèn, đi ở trên đường ta sợ hãi thật sự, không bằng Hoàng Thượng để ta ở nơi này ngủ đi..."

Hoàng đế nghe được tròng thẳng mắt: "Người mà cũng sợ hãi?"

Nàng không phải không sợ trời không sợ đất sao? Thế mà lại sợ tối? Cho rằng hán sẽ tin sao?

"Thật đáng sợ!" Nàng thật mạnh gật đầu, ôm lấy cánh tay kiên cố của hán, một bên ám tỏa tỏa trộm niết cơ bắp trên cánh tay hán, một bên chớp mắt nói: "Hoàng cung vừa lớn vừa tối, ta sợ có thích khách, hoặc là có người xấu."

Hạ Hầu Cường khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ, nữ nhân này! Thỉnh thoảng lại ăn hán đậu hủ! Đừng tưởng rằng hán không phát hiện!

"Trăm sẽ phái vài người đưa người trở về. Tóm lại không thể ngủ lại ở đây." Hán hừ một tiếng, xem trên khuôn mặt nàng tràn đầy thất vọng, khóe miệng liền nhin không được khẽ nhếch lên, xem nàng luận điệu cũ rích giả bộ với mình, thế nhưng cảm thấy rất có ý tứ, chính là bị lừa đến thân thể nổi lên hỏa, cuối cùng khó chịu vẫn là mình.

"Không cần, Cảnh Dương Cung cách nơi này chỉ vài phút đi đường, ta tự mình đi! Người một mình ngủ đại phòng đi! Lạnh chết người!" Thấy hán không chịu cúi đầu, Tần Trần liền lập tức trở mặt, bộ dáng không hề nhu mì như vừa rồi, hừ một tiếng liền thu hồi hộp đồ ăn phát tay áo ra ngoài.

Thấy nàng đi rồi, Trương Lục liền lập tức chậm tiến vào, đem tấu chương bị ném đầy đất nhặt lên nhất nhất sắp đặt gọn gàng trên long án, thấy trên mặt hoàng đế như ý mang cười, trong lòng càng thêm kinh hãi.

Nhưng nháy mắt, liền thấy Hạ Hầu Cường khôi phục sắc lạnh, "Trương Lục, hầu hạ trăm đi ngủ."

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Phần 2. Cứu vớt bạo quân cầm thú (5): Hoàng đế không dễ bị câu dẫn

Hạ Hầu Cường theo thường lệ bận rộn tới tận nửa đêm, mắt thấy đuốc đèn sắp chập tắt, hán tổng cảm thấy thiếu thiếu cái gì, tả hữu nhìn nhìn, chợt nhíu mày nói: "Trương Lục, hôm nay Tần phi có gì không thấy tới diện kiến trăm?"

Trương Lục đứng hầu ở bên cạnh hán, nghe vậy có chút kinh ngạc, vội trả lời: "Hồi Hoàng Thượng, nghe A Bích nói, Tần phi nương nương hôm nay bị bệnh, cho nên không thể diện thánh, Hoàng Thượng có cần nô tài đến gọi?"

"Bị bệnh?" Hạ Hầu Cường mày nhíu xuống, xua xua tay, "Không cần." Dứt lời đứng lên, Trương Lục vội tiến lên nói: "Hoàng Thượng chính là muốn chuẩn bị nghỉ ngơi?"

"Đi Cảnh Dương Cung nhìn xem." Hạ Hầu Cường nhàn nhạt nói, Trương Lục trong lòng càng kinh ngạc, ứng thanh vội đuổi kịp.

A Bích đang ở trong viện ngao duợc, nghe thấy tiếng đập cửa, vội vàng tiến lên, mở cửa thấy là hoàng đế, cả kinh nói: "Hoàng Thượng?" Hạ Hầu Cường đẩy cửa ra liền đi vào, quả nhiên người được cổ duợc vị truyền đến.

Tiểu An Tử nghe thấy thanh âm, ra đón, thấy là hán, cũng kinh hãi vội vàng quỳ lạy, sau đó chuẩn bị đi thông báo, Hạ Hầu Cường lại ngăn trở hán, nhàn nhạt nói: "Các người trước tiên lui xuống đi."

Nói xong liền vào thẳng trong phòng, quả nhiên liền thấy Tần Trần lười biếng ngồi ở ghế, một tay chống cằm, một tay lật trang sách, sắc mặt có chút tái nhợt, nghe thấy tiếng bước chân, nàng lười biếng ngẩng đầu, thấy là hán, hơi có chút kinh ngạc, "Hạ Hầu Cường, người sao lại tới chỗ ta?"

"Người bị bệnh?" Hạ Hầu Cường đến gần, thấy sắc mặt nàng như tờ giấy, liền nhíu mày nói, "Người không phải lợi hại thật sự sao, thế nào liền bản thân cũng chữa không khỏi? Nhưng có kêu ngự y xem qua?"

Tần Trần hừ một tiếng, "Tim bọn họ làm cái gì? Ta thật vất vả sinh bệnh, vừa lúc lấy chính mình thử nghiệm." Hạ Hầu Cường lấy đi quyển sách trên tay nàng, vừa thấy lại là sách thuốc, âm thanh lạnh lùng nói: "Vậy ngươi tự mình chữa tốt không?"

Nàng không kiên nhẫn ngắt đầu, "Ngươi là tới thuyết giáo, vẫn là tới thăm ta?" Hạ Hầu Cường bị nàng nói được một trận bực mình, nữ nhân này! Tần Trần thấy bản mặt hần như trương quan tài, cười khê, liền triều hần duỗi tay, "Ta toàn thân mệt mỏi thật sự, Hạ Hầu Cường ngươi ôm ta lên giường đi."

Thấy biểu tình nàng như Hoàng Thái Hậu, Hạ Hầu Cường không biết là nên cười hay là nên giận, bắt tay nắm chặt nàng, hơi hơi vùng lên đem nàng ôm vào trong ngực, Tần Trần oa ở trong lòng ngực hần, thoải mái cọ cọ, "Hạ Hầu Cường, ngươi tới thăm ta, có phải nhớ ta hay không?"

Hạ Hầu Cường không tỏ ý kiến.

Ôm nàng đặt ở trên giường, Tần Trần lại là bắt lấy thường phục hần, dùng sức một túm, liền đem hần túm đến trên giường, Hạ Hầu Cường ngực rắn chắc một chút đè lên bộ ngực sữa mềm mại đầy đặn của nàng, cảm giác ép chặt mềm mại dưới kia làm hần trong lòng rung động, một cỗ sóng nhiệt từ bụng nhỏ xông lên đại não...

"Sinh bệnh cũng hạnh kiểm xấu như vậy!" Hạ Hầu Cường cường chế trong lòng rung động, hai tay chống ở sườn mặt nàng, một bên nhẹ nhàng, trong lòng lại là dư vị một trận mềm mại tô nhân tâm hồn vừa rồi.

Tần Trần sao không thể nhìn ra trong mắt hần biến hóa, âm thầm buồn cười, chính mình câu dẫn đến vất vả, không biết người này làm gì như vậy chịu đựng, nam nhân bình thường đã sớm tại đây đẩy ngã nàng.

"Trong cung này quá thanh lãnh, Hạ Hầu Cường ngươi đêm nay liền ở lại bồi ta đi. Đừng trở về." Tần Trần là thật cảm thấy như vậy, hoàng cung quá lớn, người lại thiếu, nàng trụ Cảnh Dương Cung, trống không, không có nhân khí.

"Ngươi liền cơ khát như vậy?" Hạ Hầu Cường hơi câu môi,捏o cảm nàng chất vấn, người này năm lần bảy lượt câu dẫn mình, muốn bò lên long sàng mình, nàng liền muốn ngủ với mình như vậy?

"Là nha, đêm dài từ từ, giường như vậy đại, người như vậy thiếu, một người xác thật thực tịch tịch, ngươi nếu vẫn luôn cự tuyệt ta như vậy, ngày nào đó ta tịch tịch đến tàn nhẫn, liền tùy tiện câu dẫn mấy thị vệ tuần tiểu tới bồi ta..." Tần Trần cảm một nhúm sợi tóc nhỏ, nhẹ nhàng quét lên mặt Hạ Hầu Cường, không chút để ý nói lời phóng đãng.

"Ngươi nói cái gì?" Hạ Hầu Cường nghe đến sắc mặt trầm xuống, Tần Trần liền thấy cảm bị niết đến tê rần. Nàng chớp mắt vô tội nhìn hần, đối thượng ánh mắt hần tức giận, không sợ chút nào, "Ngươi rốt cuộc muốn bồi ta hay không? Hay thật sự muốn để ta cho ngươi trên đầu mang lá xanh?"

"Ngươi nữ nhân này..." Hạ Hầu Cường ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chăm chăm nàng, đôi lời nàng nói lại là không chút nghi ngờ, chính mình không thỏa mãn lời nàng nói, nàng thật sẽ làm như vậy, ngấm lại liền làm hần trong con giận dữ.

Hần hung tợn trừng mắt nàng, một bên hét lên: "Trương Lục!"

Trương Lục chờ bên ngoài mơ hồ không nghe rõ nói gì, cảm thấy hải hùng khiếp vía, tâm nói Tần phi cô nãi nãi nhưng đừng lại kích động Hoàng Thượng. Nghe thấy giọng hoàng đế, vội đáp: "Hoàng Thượng có gì phân phó?"

"Đêm nay trầm liền ngủ lại tại đây, không trở về Trọng Hoa Cung." Hạ Hầu Cường nhàn nhạt thanh âm truyền đến, Trương Lục cả kinh đảo trườu khẩu khí, ứng thanh, tiến lên nhẹ nhàng đem cửa phòng khép lại, bảo người hầu khác đều lui xuống.

"Vừa lòng?" Hạ Hầu Cường trừng mắt hỏi nàng.

Tần Trần cười duyên một tiếng, ở trên giường lăn vòng, kéo ra chân nhìn hần. Hạ Hầu Cường nhìn cười đến nữ nhân giống như mèo trộm cá, một bên cời ra quần áo, trong lòng cảm giác chính mình giống như bị nữ nhân mạnh hơn bắt nạt...

Hần thoát đến trên người chỉ còn lại áo lót, liền chui vào trong chăn, Tần Trần liền một chút chui vào trong lòng ngực hần, chỉ cảm thấy ngực hần ấm hồ hồ, thật phần thoải mái. Hạ Hầu Cường lại là toàn thân cứng đờ, từ nhỏ đến lớn, hần chưa bao giờ cùng người thân cận như vậy, càng đừng nói cùng người ngủ một giường, còn bị người ôm lấy như vậy...

"Hạ Hầu Cường, ngươi thân thể hảo ấm, thật thoải mái." Tần Trần thấy hần cương đến giống tảng đá, một bên cười thầm, một tay tác lạnh lẽo duỗi đến ngực hần sờ soạng một phen, Hạ Hầu Cường vội bắt được nàng tay, trừng nói: "Nữ nhân, ngươi không cần được một tác lại muốn tiến một thước!"

Nàng hiện giờ còn sinh bệnh, còn không quên đùa giỡn mình!

"Vậy ngươi ôm ta, ta liền không sờ soạng." Tần Trần mặt mày ẩn tình, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt, câu đến Hạ Hầu Cường trong lòng âm thầm kêu khổ, thường bị lời nàng khiêu khích liền thôi, hiện giờ bị nàng ôm lấy như vậy, thân thể sao có thể không nổi lên phản ứng. Mà nàng mị nhân như tơ, nhìn chăm chăm đến tâm hần cũng giống bị một sợi tơ cuốn lấy, trái tim cũng nhảy lên theo nhịp rối loạn.

Hần do dự, chậm rãi với qua ôm lấy nàng, mùi thơm của cơ thể trên người nàng, sóng gió mãnh liệt đẩy đà cọ ngực hần, cọ đến hần bốc hỏa, vật dưới háng đã ngắt đầu, Hạ Hầu Cường âm thầm cắn răng, nữ nhân này chính là cố ý tới tra tấn hần...

Tần Trần mặc kệ hần bị dày vò thế nào, chỉ đem mặt chôn ở trong lòng ngực rộng lớn của hần, hưởng thụ hần như lò sưởi che chở, liền thoải mái để chịu

ngủ đi, chỉ để lại hân ở một bên dục hòa gian nan.

Tối giờ Mão, Trương Lục ở ngoài cửa vẫn luôn do dự, cắn răng nhẹ nhàng gõ cửa, "Hoàng Thượng, nên lâm triều."

Hạ Hầu Cường mạnh mẽ trợn mắt, cảm giác được trong lòng ngực có người, đầu tiên là cả kinh, sau đó liền nhẹ nhàng rời giường, mặc quần áo ra cửa, sắc trời còn xám xịt, khí lạnh thổi tới làm hân rùng mình, lý trí cũng khôi phục vài phần. Đêm qua thế nhưng thật ngủ lại tại đây, nếu truyền tới trong tai đủ loại quan lại, chỉ sợ lại phải tìm lý do thoái thác.

Tần Trần ngủ tới lúc mặt trời lên cao mới tỉnh lại, A Bích hầu hạ vẫn luôn muốn nói lại thôi, Tần Trần nhủ mảy nói: "A Bích, ngươi có chuyện gì muốn nói với ta?"

"Nương nương, tuy Hoàng Thượng sủng ngươi, nhưng Hoàng Thượng vẫn là Hoàng Thượng, phía trước rất nhiều quan lại, nếu biết việc nương nương cùng Hoàng Thượng, chỉ sợ sẽ không tha cho ngươi... Nương nương người thật sự không sợ sao..."

Hoàng đế tùy hứng làm bậy, đủ loại quan lại sẽ không lấy hân như thế nào, nhưng nếu nàng họa loạn cung đình, trên đời này lẽ pháp chỉ sợ sẽ không tha nàng, lúc trước vốn tưởng rằng nàng chỉ là vì bảo toàn mạng sống, hiện giờ mấy ngày này, lại nhìn ra nàng thế nhưng đánh Hoàng Thượng chủ ý, cho nên mới khiến A Bích lo lắng. Tiền triều từng có thái giám mê hoặc hoàng đế, kết cục cuối cùng bị ngũ mã phanh thây, tội danh là mê hoặc hoàng đế, họa loạn cung đình.

Tần Trần cười, "Ngươi có kiến giải này cũng không dễ dàng." Các cung nhân khác hiện giờ đều là mị nhan ninh bạo nàng, tiểu nha đầu này ngược lại là lo lắng cho nàng, nhưng thật ra khó được. Nghĩ nghĩ, liền cười nói: "Đừng sợ." Nói, ngửa người bàn tay, còn người được đến tàn lưu đàn hương vị trên người Hạ Hầu Cường, liền nói: "Ta nghĩ ta không chết dễ dàng như vậy."

Tự mình điều trị mấy ngày, Tần Trần thân thể liền khôi phục. Liền lại đến chỗ Hạ Hầu Cường kia, Hạ Hầu Cường đang yết kiến một vị tướng quân, thấy nàng lỗ mãng ngang nhiên xông tới, mảy mảy ho nhẹ, "Tần phi to gan! Quá không quy củ! Ai chuẩn ngươi không thông báo liền tiến vào?"

Nói xong trừng mắt nhìn Trương Lục, Trương Lục trong lòng kêu khổ, tâm nói Hoàng Thượng không phải chính ngươi phân phó sao, lời này tự nhiên không thể nói, liền vội tiến lên cùng Tần Trần nói: "Tần phi nương nương, Hoàng Thượng đang bận, ngài vẫn là trước tiên ở ngoài chờ..."

Tần Trần cũng phát giác mình lỗ mãng, nhưng cũng là lâu như vậy, lần đầu ở trong cung gặp được triều thần, cho nên vẫn là có chút tò mò, âm thầm đánh giá vị võ tướng sinh đến uy mãnh cao lớn vài lần, một bên chuẩn bị lui về phía sau.

Khi đi tới cửa, chợt nghe giọng võ tướng lo lắng nói, "Hoàng Thượng, hiện giờ quân doanh tuy có tinh binh duệ khí, lại không có ngựa giống, ngựa mua từ lái buôn Tây Vực lại giống gặp khó khăn..."

Tần Trần nghe thế, liền thu chân, xoay người bước lên trước, nhỏ giọng nói: "Hoàng Thượng, lai giống có gì khó, kêu ta phối chế chút được lai giống để ngựa ăn, nhất định khiến ngựa mẹ một pháo mà trúng..."

Sách thuốc không chỉ có thể cứu chữa người được, cũng có phương pháp nghiên cứu chế tạo độc dược, còn có chút đồ vật đường ngang ngõ tắt, thí dụ như xuân dược... Nàng nhưng thật ra rất có hứng thú thử một lần, vẫn luôn không có cơ hội.

Hạ Hầu Cường vốn muốn oanh nàng ra ngoài, nghe lời này, lại là xoay sắc mặt, trầm giọng nói: "Tần phi, ngươi như vậy không quy củ, thật sự nên phạt! Ngươi nói có thể chế được lai giống, nếu chế không thành công, trẫm liền muốn chém đầu ngươi!"

Tần Trần sờ sờ cổ, người này liền thích uy hiếp nàng! Không cùng hân so đo! Nàng cười cười, liền nói: "Hoàng Thượng còn thỉnh chuẩn ta đi trại nuôi ngựa nhìn xem mới được, nếu thật là ngựa giống, lai giống nên không khó mới đúng."

Hạ Hầu Cường liền chuẩn, lại thấy sắc trời còn sớm, liền thay đổi thân thương phục, cùng Tần Trần tiến đến trại nuôi ngựa hoàng gia. Tần Trần cũng thay đổi thân trang phục linh hoạt, đem tóc cũng buộc gọn lại, trang điểm đến giống nam nhân.

Hạ Hầu Cường xem nghi hoặc, đang muốn hỏi nàng, liền thấy Tần Trần xắn lên hai tay áo, lộ ra hai cánh tay nhỏ trắng như tuyết, hân sắc mặt hơi trầm xuống, đang muốn khiển trách, lại thấy Tần Trần đi đến phía sau một con ngựa mẹ cao lớn da bóng lông dài, cánh tay tuyết trắng lại thăm một chút vào sinh thực khí của ngựa mẹ...

Việc này làm cho một đám nam nhân ở đây đều xem đến trừng lớn mắt. Trên mặt Hạ Hầu Cường càng là tối sầm, nhưng càng lo lắng an toàn của nàng, liền bảo mã nô cẩn thận trấn an ngựa mẹ, không thể làm nó nóng nảy.

Tần Trần bàn tay tiến vào ngựa mẹ sinh thực khí, ở bên trong lại sờ lại nắm trong chốc lát, lột ra một ít dịch nhầy ướt đầm, rút tay ra, hướng A Bích nói: "Lấy bình lại đây!"

A Bích mặt đỏ bừng, phụng tiến lên, Tần Trần liền đem dịch nhầy vừa lột ra tích vào bình, cũng mặc kệ sắc mặt những người khác, lại duỗi thân đến con ngựa mẹ khác, trong thân thể lột như thế, mới chịu bỏ qua, sau đó tịnh tay, lại tìm mấy con ngựa đực, phục hạ thân đi lột thú hành ngựa đực, sau khi ra tình liền tích vào bình...

Góp nhặt đồ vật, nàng lúc này mới tỉ mỉ rửa sạch tay, cầm hai cái chai đồ vật liền hồi Cảnh Dương Cung.

Đợi thời gian mấy ngày, Hạ Hầu Cường thấy nàng còn không có tin tức, hôm nay liền lại tự mình tới cửa.

Chương 22: Phần 2. Cứu vớt bạo quân cầm thú (6): Hoàng đế uống nhầm xuân dược (H)

Tần Trần vội vàng ở được phòng điều phối dược vật, thấy hần tới cũng không để ý, chỉ đảo đồ vật trong tay.

Hạ Hầu Cường ngồi ở một bên, xem nàng không thèm để ý liếc mình một cái, trong lòng có chút bức mình, "Chẳng lẽ như vậy lâu, còn không có xứng hảo dược? Ngươi còn dám làm trẫm ở Lý tướng quân trước khen cửa biển!"

Nàng cũng không ngẩng đầu lên, trả lời: "Hạ Hầu Cường ngươi sao lại một chút kiên nhẫn cũng không có? Ngươi biết nghiên cứu phát minh một mặt dược, muốn phí nhiều ít tâm thần sao?"

Hạ Hầu Cường không phải không kiên nhẫn, chỉ là cảm thấy, nàng tựa hồ đối dược hứng thú vượt qua chính mình, lại là mấy ngày chưa đi hần trong cung, liền có chút không quá thoải mái, tư cấp này, hần không hiểu có chút bức bối lên, thấy trên bàn ly nước, liền cầm lấy một ngụm đau uống, uống xong đi mới cảm thấy hương vị có chút quái quái, không cảm thấy nhú mảy.....

"Hừ! Ngươi muốn lại xứng không ra, trẫm chính là muốn chém ngươi đầu!" Hạ Hầu Cường biết nàng thật là sợ chết, liền thường thường muốn dẫn theo việc này tới hù dọa nàng. Tần Trần bất đắc dĩ ứng thanh, một bên đứng dậy chuẩn bị tìm vài thứ, lại kêu Hạ Hầu Cường một chút bắt dược thủ đoạn, nàng nhú mảy nói: "Hạ Hầu Cường ngươi làm gì?"

Hạ Hầu Cường sắc mặt đỏ lên, hơi thở hỗn loạn, "Ngươi... Trong ly là thứ nước gì..." Tần Trần ngậy cả người, nhìn cái ly trống rỗng trên bàn, tròn tròn mắt, cả kinh kêu lên: "Đó là nước thuốc ta chế để lai giống ngựa, Hạ Hầu Cường ngươi sao có thể uống loạn!"

Hạ Hầu Cường sắc mặt tối sầm, lại chỉ cảm thấy một cổ hỏa vọt tới bụng nhỏ, kia dực vọng tới lại cấp lại mãnh, kêu hần hô hấp trở nên thô loạn, làn da bị thân thể dực hỏa bốc hơi đến nóng bỏng, nắm Tần Trần hơi lạnh tay, liền giác thập phần thoải mái.....

"Uy uy! Hạ Hầu Cường ngươi thanh tỉnh một chút!" Tần Trần chính mình cũng cả kinh, xem hần mặt đỏ tai hồng, mới biết này dược tính như vậy bá đạo, liền cười nói: "Ta còn chưa thí nghiệm trên ngựa, ngươi nhưng lại tự mình làm chuột bạch... A a ngươi làm cái gì..."

Không nói xong, trực tiếp đã bị Hạ Hầu Cường đẩy ngã trên mặt đất, sợ tới mức nàng la hoảng lên. Hạ Hầu Cường bị thú tính khống chế, sao còn có thể nghe được giọng nàng, chỉ là ôm thân thể mềm mại, ngửi hương khí trên người nàng, đã cảm thấy máu cũng theo đó sôi trào lên, đôi tay nắm quần áo trước ngực nàng, xích lạp một tiếng hung hăng xé nát.....

"Hạ Hầu Cường ngươi....." Tần Trần âm thầm kêu khổ, hiện tại hần bị dược vật chi phối, chỉ sợ là vô pháp thanh tỉnh, tuy đã sớm chờ mong hôm nay, nhưng phát sinh quan hệ dưới loại tình huống này, thật là không quá mỹ diệu!

Hạ Hầu Cường hai mắt đỏ đậm, giờ phút này đã thành dã thú động dực, thân thể nàng trắng như tuyết dưới lớp quần áo bị xé rách, càng cảm thấy dực hỏa trung thiêu, nhìn cái miệng nhỏ đỏ tươi của nàng, liền hung hăng cúi đầu phủ lên.

"A..... Ngô....." Môi jấn nóng cháy dán lên, nhất thời khiến Tần Trần thể xác và tinh thần rung động, hơi thở nùng liệt nam tính càng làm cho nàng choáng váng..... Hạ Hầu Cường dán lên đôi môi mềm mại của nàng, liền như cam lộ nơi sa mạc, nơi nào đình đến xuống dưới, cắn môi nàng lại gặm lại mút, hút đến hai chân nàng nhũn ra, trong đầu ong một thanh âm vang lên, thành trống rỗng.....

Hạ Hầu Cường chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, vội vàng cạy ra khớp hàm nàng, đầu lưỡi lửa nóng thô ráp tiến quân thân tốc, xông vào nơi ngọt ngào, hương vị ngọt ngào trong miệng nàng làm hần nổi điên, đầu lưỡi hung ác loét nước bọt, cuốn đầu lưỡi nàng dùng sức mút vào..... Thẳng đem Tần Trần thân đến là vụng đầu trưởng não hai mắt biến thành màu đen.....

"Ân..... Hạ Hầu Cường..... Ngô a....." Hần thô bạo hôn, làm Tần Trần thiếu chút nữa tam hồn xuất khiếu. Nghe nàng tiếng rên rĩ, Hạ Hầu Cường càng là hưng phấn, song chừng xé rách kia tầng hơi mỏng yếm, phúc ở kia đầy đặn hai vú thượng, mạnh mẽ lại thô bạo xoa nắn lên.....

"A....." Tần Trần một trận rung mình, hai vú bị hần bắt lấy, xoa đến dực hỏa bốc hơi mà thượng, thiêu đến nàng gò má cũng đỏ lên. Hạ Hầu Cường xoa kia lại đại lại bạch hai vú, lòng tràn đầy nhộn nhạo, chỉ cảm thấy hạ thân đồ vật trường đến phát đau, chỉ nghĩ vội vàng tìm cái xuất khẩu phát tả, lại chưa từng từng có kinh nghiệm, chỉ có thể ôm nàng dùng sức cọ.

Hần cúi đầu, gặm nàng bên cổ kiều nộn da thịt, cắn ra một đám hồng ửng tới, môi một đường đi xuống, cuối cùng dừng ở kia cao thẳng tuyết trắng ngực thượng, lại bạch lại mềm, mỹ lệ đến giống chỉ đào khẩu đại chén sứ, hần bắt lấy một xoa, liền ở trong tay biến hình không ngừng, nhìn kia viên hồng anh, liền cúi đầu hàm ở trong miệng.....

"Tê..... Hồn đản..... Ngươi nhẹ điểm a....." Tần Trần bị hần gặm đến phát đau, bụng nhỏ bị hần vật cứng chọc đến thể xác và tinh thần phát tê, nhưng người này chỉ biết là ở nơi đó trào ngực, lại không biết mặt sau thể nào hành động.....

Thật là đủ rồi! Thế nhưng còn muốn chính mình tới dạy hấn thế nào làm chính mình?

Tuy như vậy nghĩ, nhưng Tần Trân còn duỗi tay đảo hấn bên hông, kéo xuống đai lưng, sau đó hơi lạnh tay chui vào hấn quần lót bên trong, cảm kia cắn nằng người đồ vật.....

"A....."

Kia trưởng đến phát đau thịt hành, bị nằng lại mềm lại lạnh tay cầm, Hạ Hầu Cường cảm lòng không đau phát ra thanh sáng khoái thờ dài, một tay liền phúc ở nằng tay nhỏ thượng, hai người tay cầm côn thịt cùng nhau vuốt ve.

"A..... Không được..... Ta ra không được....." Tuy nằng tay nhỏ ôn nhu vỗ về vuốt ve, nhưng dần dà, tuy là thoải mái, lại vẫn như cũ bản không ra, trưởng đau khó chịu, càng có một loại nói không nên lời hư không.

Tần Trân nghe được mặt đỏ tai hồng, liền nắm hấn nằng người còn thịt phóng tới chính mình giữa hai chân tiểu huyết chỗ, hơi hơi đi phía trước một đỉnh, Hạ Hầu Cường liền chỉ cảm thấy quy đầu bị cái mềm mại cái miệng nhỏ ngậm lấy, hấn hai mắt tròn tròn, thân thể liền theo bản năng vừa động, thật lớn còn thịt hung ác một đỉnh, nguyên cây xỏ xuyên qua tiến kia ướt át hoa nói bên trong.

"Hô! Ha!" Trưởng đau còn thịt một chôn nhập khấn trất tiểu huyết, cái loại này chưa bao giờ thể nghiệm quá mất hồn vui sướng, làm Hạ Hầu Cường một chút hưng phấn đến ướt đôi mắt, đôi tay tắc cảm lòng không đau tách ra nằng chân, hung hăng hướng trong va chạm đỉnh nhập.

"A..... Ân..... Đau quá..... A....." Tần Trân nhất thời chịu không nổi, tuy này Tần phi thân thể sớm bị Thái Thượng Hoàng phá quá thân, nhưng lâu chưa kinh hoan ái thân thể, huyết nhi cũng là khấn đến muốn mệnh, bị như vậy chọc cảm vào, hấn lại quá phận thật lớn, kia sắp đau tất nhiên là không thể chịu đựng được.

Hạ Hầu Cường nơi nào đình đến xuống dưới, hai mươi tám năm qua lần đầu tiên tiến vào nữ nhân thân thể, lại ăn động dục được vật, càng là mất lý trí, chỉ biết là đắm chìm ở kia nhục dục bên trong, gất gao đề nặng nằng tuyết trắng đùi, đỏ đậm còn thịt giống chày sắt đường như, không lưu tình chút nào hướng trong rất, không có nửa điểm ôn nhu.....

"Người hỗn đản này..... Đau..... Đau chết mất....." Tần Trân đau đến rớt nước mắt, nhưng thân thể sức lực cách xa, lại vô pháp đẩy ra hấn, chỉ có thể sinh sôi thừa nhận. Trên người nam nhân nghe nằng thống khổ rên rỉ, ngược lại càng kích phát rồi thì ngược dục, đem nằng hai chân chiết tới rồi ngực, thật lớn lần lượt hoàn toàn đi vào kia ấm áp nơi, cuồng đảo nằng hoa tâm, va chạm đến nằng huyết dâm thủy tràn lan.....

"Nương nương..... A!" A Bích nghe thấy quái thanh, tò mò tiến đến, lại thấy một màn này, nhất thời đỏ bừng mặt, thấy rõ xâm phạm nằng người là hoàng đế sau, thể khó xử, cuối cùng chỉ phải tiến lên hỗ trợ kéo lên cửa phòng, một bên ở bên ngoài chờ, miễn cho lại gọi người xông loạn tiến vào thấy.

"Người bên trong hảo khấn..... Ha..... Thật thoải mái....." Hạ Hầu Cường đề nặng nằng đùi, còn thịt thọc đi vào, đình đến nằng hoa tâm tê dại, lúc trước kia đau ý, cũng ở thao lộng trung chậm rãi biến mất, chỉ còn lại có một loại quen thuộc vui sướng.

"Ân ân..... Chậm rãi điểm..... Hỗn đản..... Ngồ ngồ....." Tần Trân bị thọc đến lại thoải mái lại khó chịu, người này đồ vật quá lớn quá dài, một chút thao tiến hoa tâm chỗ sâu trong, đảo đến nằng cả người bủn rủn, nói không nên lời khó chịu, bụng nhỏ cũng là trưởng trưởng ê ẩm.

Nghe nằng thống khổ lại vui sướng rên rỉ, Hạ Hầu Cường chỉ cảm thấy yết hầu phát làm, song chương tể nằng bộ ngực sữa, kia thật lớn hai vú bị tể xoa, một cổ một cổ trắng sữa chất lỏng bùng lên, hấn liền nhịn không được dán lên đi, hung hăng mút khấu, chỉ cảm thấy đầy miệng thơm ngọt, hạ thân kia vật càng trưởng đại vài phần.....

"A....." Chợt biến đại đồ vật, căng đến nằng kêu rên thanh. Tiểu huyết bị hấn thịt cắn tắc đến tràn đầy, mỗi động một chút, đều làm nằng mất hồn thật sự.

"Hảo ngọt..... Ngồ....."

Hạ Hầu Cường cơ khát mút nằng nữ dịch, một tay kia tắc hung hăng tể vú, tể đến nữ dịch bốn phun, hấn thô ráp đầu lưỡi liền dán lên đi nhát nhát liếm rớt, liếm đến nằng lòng tràn đầy tồ ngứa. Hạ Hầu Cường một bên mút, eo bụng tắc điên cuồng kích thích, như máy móc, làm như không biết mệt mỏi, thân thể va chạm bạch bạch tiếng vang, nghe được bên ngoài A Bích mặt đỏ tai hồng, Tần Trân càng là bị làm được eo đau chân mỏi, dần dần chịu đựng không nổi nằn nỉ lên: "Không từ bỏ..... Hạ Hầu Cường..... A..... Đình dừng lại a....."

"Ngồ ngồ..... Thái thái quá sâu..... A..... A a..... Đình dừng đừng tiến a....." Nằng chợt trừng lớn hai tròng mắt, thân thể run lên thất thanh kêu to. Hạ Hầu Cường chỉ cảm thấy quy đầu ở hoa tâm chọc một cái thịt không, kia thịt không giống cái miệng nhỏ cắn quy đầu, nghe nằng tiếng kêu, càng muốn muốn vào đi, liền không thuận theo nằng, quy đầu đình ở kia thịt không chỗ, không khỏi phân trần liền hướng trong dùng sức thâm nhập.....

"A a..... Không không được....." Tần Trân mờ to môi, dùng sức hô hấp, lại vẫn là ngăn cản không được hấn thâm nhập, quy đầu mạnh mẽ đẩy ra nhỏ hẹp cổ khấu, cuối cùng thọc tiến một cái lại ấm áp lại ướt át địa phương, ấm áp bao vây lấy hấn thịt cắn, ấm áp thật sự thoải mái. Hấn thỏa mãn thờ dài một tiếng, bất chấp nằng khó chịu cầu xin, chỉ bắt lấy nằng loạn cào đôi tay, eo bụng hung hăng đình đầu.

"Ồ..... A a..... Ân ân..... Chịu chịu không nổi....." Từ cung vách trong bị hấn còn thịt vô tình tiến vào, ở bên trong sông cuộn biển gầm, giảo đến nằng cả người mềm mại, bụng nhỏ trưởng đến lợi hại.

Nghe nằng nức nở, hấn động đến càng thêm lợi hại, thường xuyên ma sát, làm từ cung trào ra đại lý ái dịch, như nước ấm giống nhau uất nằng hấn quy đầu, kia muốn mệnh khoái cảm làm hấn cũng chịu không nổi, gầm nhẹ ở nằng trong thân thể tả ra tới.....

"Ồ..... Vương bát đân..... Ai làm người bắn bên trong....." Tần Trần ở trong cao trào run rẩy, trong cổ họng phát ra ngọt ngào tiếng la, hoàng đế lại nùng lại nhiệt tình dịch bắn ở bên trong nói không nên lời thoải mái, ngoài miệng lại vẫn là muốn mắng hán mấy tiếng. Hạ Hầu Cường lại nghe không rõ nàng nói cái gì, bắn tinh cao trào làm hán đầu óc thành chỗ trống, cuối cùng thân thể giống rút cạn sức lực, hoàn toàn xụi lơ ở trên người nàng.

"Hạ Hầu Cường người mau đứng lên, áp chết ta!" Tần Trần thờ hồn hèn, nắm tóc của hán, phát tả xong rồi, hán cũng nên thanh tỉnh đi! Đầy đây, người này lại là không có phản ứng, lại là trực tiếp ngất đi rồi.

Tần Trần dở khóc dở cười, cuối cùng chỉ phải nhâm mệnh đẩy ra hán, nhìn đầy đất toái y, kêu một tiếng, "A Bích, đi cho ta chuẩn bị quần áo." A Bích ứng thanh, vội đi tìm bộ quần áo tới, Tần Trần thay sau, nhìn toàn vô tri giác Hạ Hầu Cường, nhủ này nói: "Cho hán mặc xong quần áo, lại làm người đem Hoàng Thượng đưa trở về."

A Bích đỏ mặt theo tiếng, kêu Tiểu An Tử tới, làm hán hỗ trợ cấp hoàng đế mặc xong quần áo, lại kêu nhuyển kiều tới, nâng hoàng đế trở về Trọng Hoa Cung.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Phần 2. Cứu vớt bạo quân cảm thú (7): Tiểu huyết bị thao liếm ở bồn tắm (H)

Khi Hạ Hầu Cường tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trên long sàng trong Trọng Hoa Cung, hán đột nhiên ngồi dậy, một tràng đã thú giao hoan lúc trước mạnh mẽ trở về trong đầu, khiến khuôn mặt tuần tú lãnh khốc một chút đỏ bừng.

Dur vị cùng nàng kết hợp triển miên, Hạ Hầu Cường không cảm có chút tâm hồn nhộn nhạo, thăm nghĩ nguyên lai nam nữ kết hợp thể nhưng mất hồn như vậy, sớm biết chính mình liền không cần nhân lâu vậy rồi..... Lại nhớ tới mình làm quá mức thô bạo, khiến cho nàng khóc, trong lòng sinh chút thương tiếc, lại không hiểu sao lại cảm thấy Tần Trần bị làm đến khóc càng khiến hán muốn ôm vào trong ngực hung hăng thao lộng.....

Lúc trước bởi vì nàng là nữ nhân của Thái Thượng Hoàng, cho nên tuy rằng cảm thấy tâm động, nhưng vẫn khắc chế chưa chạm vào nàng, hiện giờ trời xui đất khiến, lại khiến Hạ Hầu Cường mình bạch mỹ diệu nam nữ chi ái, tưởng tượng đến thân thể mê người của nàng, một nam nhân khác cũng từng chiếm hữu trên người nàng, Hạ Hầu Cường liền cảm thấy một cỗ toan khí nảy lên trong lòng, huyệt hăng, càng muốn, liền càng cảm giác trong lòng cỗ chi khí tưởng thô bạo, phần nộ đến muốn hủy diệt thiên địa.

Nếu người đó không phải Thái Thượng Hoàng, hán một hai phải chính tay làm thịt hán!

Tối buổi tối, Hạ Hầu Cường liền không tự giác lại đi tới Cảnh Dương Cung, Tần Trần lại không ở phòng ngủ, mà ở trong bồn tắm phao tắm, A Bích ở bên ngoài thủ, xa xa thấy hoàng đế tiến đến, kinh ngạc hạ, Hạ Hầu Cường vội ý bảo nàng im tiếng, nhỏ giọng vô tức vào bể tắm bên, liền thấy như vậy một bức cảnh đẹp, nháy mắt hô hấp cứng lại.

Tần Trần trần trụi thân thể, chính nhắm mắt lại dựa vào ngọc trì vách tường bên, một tay chỉ má trái, biểu tình thập phần thích ý, mà kia liễu liễu sương mù trung, nàng trước ngực lung lay sắp đổ vù, giống hai tòa tiểu ngọn núi dường như, mượt mà đỉnh bạt, tuyết son đỉnh thượng, hai viên tiểu đầu vú thập phần mê người, hồng hồng giống hai viên anh đào, hán nhìn này cảnh đẹp, một bên ám nuốt nước bọt, một bên âm thầm sinh khí.

Nàng như vậy lộ, nếu để cho nam nhân không cẩn thận xông tới thấy thì làm thế nào. Hán nghĩ, một bên không tiếng động cởi ra quần áo, cuối cùng vào hồ nước, lặng lẽ đi qua.

Tiếng nước làm Tần Trần mở mắt ra, liền thấy hán trần trụi thân thể đã đi tới, nhất thời còn tưởng rằng chính mình ngủ hồ đồ, "Hạ Hầu Cường?" Nàng không phải đang nằm mơ ư?

"Còn như vậy kêu ta?" Hán có chút không vui, hiện giờ hai người đã có phu thê chi thật, nàng cũng nên đổi cái xưng hô. Hán hừ một tiếng, song chương tắc phủ lên kia doanh doanh hai vú, cực đại tuyết nhũ kích cổ đáng mừng, hán đại chương hoàn toàn vô pháp bao lại một con, bị hán nắm chặt, liền hoạt bát bát ở hán trong tay động lên, vừa non vừa mềm vuốt thật là thoải mái.

"Ân....." Tần Trần khê hừ một tiếng, bắt lấy hán tay, "Người, người làm gì?"

"Làm gì? Làm người!" Thấy nàng kinh ngạc biểu tình, Hạ Hầu Cường tâm tình rất tốt, thô ráp song chương tắc hung hăng xoa xoa hào nhũ, theo tế lộng, hai viên đầu vú bắt đầu tiết ra nhũ dịch, hán cúi đầu ngâm lấy nhẹ nhàng mút lên.

"A a..... Đừng đừng liếm a....." Nàng bị mút đến trong lòng một tởm, kêu đừng liếm, tay lại là ấn ở hán trên đầu, dựng thẳng bộ ngực. Mấy ngày nay bộ ngực mỗi ngày đều trưởng đến tàn nhẫn, làm hán nàng chỉ có nửa đêm mới chính mình tể mới vừa rồi thoải mái chút, hiện giờ bị hán phùng liếm mút, mút đến nàng lại đau lại ma, thân thể một chút ở hán trong lòng ngực tở.

Đầu vú ở hán trong miệng mút vào trở nên sưng to, phong nhũ cũng trở nên căng đỉnh bật, Hạ Hầu Cường đem toàn bộ đầu vú cắn ở trong miệng, dùng sức hút, hút đến từng luồng nước ngọt ngào dâng, bàn tay tắc trượt xuống nang bình thân bụng nhỏ, sờ đến nang giữa hai chân.

"Ngô....." Nàng trong lòng run lên, tay phải bắt bị vắng vẻ cứ nhũ đưa đến bên môi, "Bên này....." Sữa trưởng đến lợi hại, làm nàng hảo không khó chịu, này Tiểu Bạch cũng thật hại khổ nàng! Hạ Hầu Cường liền theo lời mút trụ, đầu lưỡi trần trọc liếm mút, lúc nào cũng nhẹ hút, mút đến nàng chỉ cảm thấy bụng nhỏ nóng lên, bấp dùi chỗ từng luồng dâm dịch dâng ra bên ngoài.....

Sáng sớm mới bị hán đòi lấy, hiện giờ thân thể lại khôi phục như lúc ban đầu, bị hán vuốt ve giữa hai chân, liền kêu nàng dục hòa như sị, hai tay ôm chặt lấy, gọi lên một cái tuyết trắng chân nhĩ triển ở hán bên hông, cơ khát tiểu huyết tắc nhẹ cọ côn thịt hán.

Cảm giác được da thịt nàng nóng lên, hán có chút kinh ngạc, ngón tay lại ở trong nước cấm vào tiểu huyết nàng, bên trong lại ướt lại hoạt, độ ẩm cao làm bên trong thập phần ẩm áp, hán liền tiến diễn cũng tình, trực tiếp nắm côn thịt mình đã sớm gắng gượng, nhắm ngay hoa huyết nàng một thọc mà nhập, Tần Trần bị thao đến thể xác và tinh thần một tở, câu lấy hán chân thiếu chút nữa trượt xuống.....

Hạ Hầu Cường bế lên nàng, Tần Trần đôi tay chống ở trên đài, chiết khỏi hai chân mở rộng ra, hạ thân cảm thấy thẹn bại lộ ra tới. Hạ Hầu Cường rút ra côn thịt, đem nàng đẩy ra, đôi tay dùng sức áp khai nang hai chân, cẩn thận nhìn chăm chăm nang hoa huyết nhìn, lúc trước hoan ái hán thần trí không rõ, lúc này lại là phải hảo hảo nhìn xem.....

"Nguyên lai nữ tử nơi này sinh đến như vậy, thật xinh đẹp....." Hạ Hầu Cường ngón tay nhẹ nhàng ở kia tron bóng trắng nõn âm phụ chỗ mon trón, nơi đó một mảnh bóng loáng, không có một cây lông c*, sinh đến thập phần phì nộn, xuống chút nữa nhìn lại, hai mảnh phì nộn cánh hoa trung loáng thoáng thấy đỏ tươi huyết, ngón tay nhẹ nhàng bẻ ra, liền thấy cái mề người nhục động, liền biết là nơi khiến mình mất hồn..

"Hạ Hầu Cường ngươi xem đủ rồi không có!" Tần Trần lại da mặt dày, bị hán như vậy nhìn chăm chăm xem, cũng nhịn không được đỏ bừng mặt, bởi vậy giận dữ nói thanh. Hạ Hầu Cường xem nàng khó được đỏ mặt, chỉ cảm thấy thẹn thùng mỹ lệ, trong lòng vừa động, liền nắm kia trứng gà đại quy đầu, chậm rãi chen vào hai mảnh đầy đặn cánh hoa, lại hướng trong thâm nhập, tiến vào đến một cái ẩm áp nơi.

"Ngô....." Tần Trần hưng hăng nhũ mảy, thật lớn quy đầu đỉnh khai tiểu huyết, căng đến nàng khó chịu, nàng liền nỗ lực thả lỏng thân thể, làm hán nạp vào đến càng sâu một ít. Tiểu huyết một chút nuốt vào, cực đại côn thịt đem tiểu huyết hoàn toàn căng ra, điền đến không có một tia khe hở, trưởng đến nàng hồn không thoải mái.

"Hô..... Ngươi bên trong hảo khẩn....." Hạ Hầu Cường thoải mái đến thẳng than, cánh tay dài duỗi ra liền đem nàng ôm vào trong ngực, nàng cùng chính mình một so, có vẻ như thể nhỏ xinh, hán nhẹ nhàng liền đem nàng ôm vào trong ngực.

Tần Trần hai chân bàn ở hán eo chỗ, Hạ Hầu Cường ôm nàng, liền bắt đầu hung mãnh đỉnh động, hán không đến cái gì kỷ xảo, chỉ bằng một cổ tử cạy mạnh, đem côn thịt lần lượt thọc khai tiểu huyết, đỉnh đến hoa tâm chỗ sâu trong, đỉnh đến nang toàn thân rung mình, hai vú ném động.....

"Ân ân..... A a....." Quen thuộc mất hồn vui sướng truyền đến, Tần Trần liền buông xuống sở hữu so đo, bạch ngọc tạo hình thân mình ở hán cuồng đỉnh bên trong hơi hơi cung khởi, gáy ngọc hơi ngưỡng, ở trong mê loạn phát ra từng trận rên rỉ.....

Hạ Hầu Cường hình thể khôi vĩ, vô luận là lực lượng vẫn là long căn, đều là vạn trung vô nhất người xuất sắc, mà hán mới vừa hiểu được nam nữ cá nước thân mật lạc thú, tại đây phương diện như mao đầu tiểu tử dường như không biết tiết chế khống chế, chỉ bằng một cổ tử huyết dâng chi khí, long căn ở nang hoa huyết cuồng đỉnh loạn đâm, mỗi một lần xô xuyên qua đều thẳng tới hoa tâm, đỉnh đến Tần Trần cũng có chút ăn không tiêu, chỉ cảm thấy nội bộ lại tở lại đau, bụng nhỏ toan trưởng khó chịu, lại bị đỉnh số hạ, liền lại chịu không nổi, một đại cổ ẩm áp ái dịch trào ra, ẩm nóng chảy nóng chảy xối ở Hạ Hầu Cường quy đầu thượng.....

Hán chỉ cảm thấy cả người một cái giật mình, quy đầu bị một đoàn nhiệt dịch uất đến lòng tràn đầy thoải mái, kêu hán trong lòng một cái kích động, long căn liền nhịn không được, một chút bắn ra long tinh.....

"Ngươi, ngươi bên trong sao ra thủy? Chẳng lẽ là bị thao nước tiểu không thành?" Hạ Hầu Cường dư vị bắn tinh kia trận ý tốt, trong lòng cảm thấy thật là mất hồn, lại tò mò vừa mới kia một đoàn nhiệt dịch là cái gì, liền hỏi ra tới.

"Ngươi, thật là bồn a! Ngươi sáng đến có thể xuất tinh, ta sáng lại không thể lấy ra thủy? Cái gì nước tiểu! Ngươi nên hảo hảo học học sinh lý thường thức!" Tần Trần có chút dở khóc dở cười, nhưng lúc này mới vừa lâm cao trào, nói chuyện cùng ngày thường, càng có chút bất đồng, nghe mềm mại tô người thật sự, Hạ Hầu Cường xem mặt nàng mang ứng hồng diễm sắc, ánh mắt mê ly, chỉ cảm thấy so ngày thường càng mê người rất nhiều, chỉ như vậy nhìn, vừa mới mới mềm hạ long căn, lại ân ân ngẩng đầu.....

Nghe nàng giải thích, lúc này mới hiểu được, nguyên lai nàng cùng chính mình giống nhau, là sáng đến ra thủy..... Nhưng không vui vẻ vài giây, sắc mặt liền âm trầm xuống dưới, nàng hiểu được như vậy nhiều, nghĩ đến là Thái Thượng Hoàng ở trên người nàng chiếm hữu nhiều lần, mới có thể kêu nàng đến ra tam đắc tới, trong lòng liền lại giận lại toan, đôi mắt một chút ghen ghét đến đỏ.

"Ân....." Cảm giác được hán véo ở bên hông tay đột nhiên dùng sức, Tần Trần đau được ngay nhũ mảy, "Hạ Hầu Cường! Ngươi trước đi ra ngoài, hôm nay ta đã sáng đủ rồi!" Hôm nay hán đã muốn chính mình như vậy nhiều lần, lại nhiều chỉ sợ muốn lở lã.

Hạ Hầu Cường ứng mục trừng, song chường một chút phúc ở nàng thật lớn trắng nõn hai vú thượng, dùng sức nắm xoa trào, bạo nộ chất vấn: "Hán thượng quá ngươi bao nhiêu lần?"

"Ngươi, ngươi bệnh tâm thần a!" Tần Trần lạnh hạ, sau một lúc lâu mới hiểu được hán đang nói cái gì.

"Người không nói, ta liền muốn thao đến người không thể xuống giường!" Hạ Hầu Cường bỗng nhiên nhớ tới, lúc trước nàng năm lần bảy lượt nhắc tới, muốn đi gặp Thái Thượng Hoàng, trong lòng liền càng thêm ghen ghét, móng tay hung hăng đâm vào nàng tuyết trắng vú thượng, "Người nói, người có phải hay không còn nghĩ hần? Có phải hay không còn muốn cho hần như vậy làm người?"

Tần Trần sắc mặt trầm xuống, "Hạ Hầu Cường người cho ta không sai biệt lắm một chút! Mau phóng ta lên!"

Quả thực là vô cơ gây rối!

"Người về sau, không được lại nói muốn đi gặp hần, cũng không cho lại tương!" Hạ Hầu Cường chẳng những không bỏ, ngược lại ôm nàng ra bệ tắm, hung hăng đem nàng phác gục trên mặt đất, tưởng tượng đến đã từng có cái nam nhân cũng như vậy ở trên người nàng có được nàng, Hạ Hầu Cường liền giác lửa giận muốn đem lồng ngực nở mạnh, một bên hung ác bắt lấy nàng tuyết trắng hai vú, chôn ở nàng khăn trát hoa lộ trình long căn, cũng lại lần nữa trở nên cứng rắn như thiết.

"Chỉ có ta có thể chạm vào người, mình bạch không có?" Hạ Hầu Cường nghiêng răng nghiêng lợi, mang theo lửa giận cùng lòng đỏ kị, khiến cho hần mỗi một chút đều đình đến lại trọng lại thâm, anh cánh tay thô còn thịt hung ác thọc khai huyết khẩu, xô xuyên qua đến không có nửa điểm ôn nhu, chỉ nghĩ muốn hung hăng ở nàng trong thân thể lưu lại ký ức. Tần Trần ngay từ đầu trong con giận dữ, bị hần làm được tàn nhẫn, thao đến hoa tâm đâm thủy tràn lan, liền chỉ còn lại có thờ dốt kính.

"Ân ân..... Hạ Hầu... Cường..... Cường..... A..... Người người nhẹ điểm..... Hồn trưởng..... A a..... Người là dã thú không thành....." Tần Trần bị đình đến cung nổi lên vòng eo, tuyết trắng hai chân mở rộng ra, kia căn cứng rắn nóng bỏng chi vật, từng cái đóng cọc dường như lâm tiến vào, trắng ra lại dã man, tựa như chỉ động dục sư tử dường như, chỉ biết là làm, kêu nàng là lại thống khổ lại mất hồn, ướt đầm hoa huyết kêu hần mấy phát điện dường như cuồng đảo, ma sát đến lại ma lại năng, cuối cùng chịu không nổi kích thích bắt đầu co rút co rút lại.....

"Ha..... Hô....." Kia một chút co rút lại, làm hoa nói kẹp chặt hần long căn, Hạ Hầu Cường sáng đến một trận run rẩy, mấp máy co rút lại cốc nói dường như có muốn vãn chỉ cái miệng nhỏ ở mót hần căn thân, cái loại này ý tốt vui sướng vô cùng mất hồn, hần đắm chìm trong đó vô pháp tự kiềm chế, cảm giác được nàng hoa lộ trình lại một trận nhiệt dịch xối ra, tưới ướt đến hần lòng tràn đầy thoải mái, liền biết nàng lại sáng tới rồi.

Trong lòng một trận đắc ý, nhìn nàng ở dục vọng trung dà hồng khuôn mặt nhỏ, cho đã mất xuân thủy bích ba, như vậy bộ dáng mỹ phải gọi hần tâm cũng đau, Hạ Hầu Cường cúi xuống thân, một bên tiếp tục ở bên trong đảo, đôi tay tác xoa bắt lấy nàng tuyết trắng hai vú, ở kia tuyết sắc thượng nặn ra từng mảnh vết đỏ, mỗi móng tắc quắc trụ nàng đôi môi gặm cắn lên.

"Ngô..... Hạ Hầu Cường....." Tần Trần ở cao trào trung, ý thức có chút mơ hồ, hần nóng cháy môi một dán lên, nàng liền bản năng ôm lấy cổ hần, phát trường song ngực, bị hần thô bạo vuốt ve, thơm ngọt nãi nước khắp nơi mạn sái, môi tác bị hần thô bạo cắn lại hút lại liếm, cùng hần mỗi một hồi giao hoan, đều làm nàng có loại cùng dã thú ở lâm tình ảo giác, tuy rằng không đủ ôn nhu, nhưng xác thật giấu sáng.....

"Người là của ta..... Người là của ta....." Hạ Hầu Cường gặm cắn nàng non mềm cánh môi, dùng sức nói, Tần Trần nghe được tưởng phiên xem thường, một bên nghi hoặc, thế nào này đồ yêu cầu cứu vớt nam nhân tất cả đều là chút đại nam nhân chủ nghĩa lại bá đạo lại ấu trĩ người?

"Là là, ta là của người!" Miễn cho hần lại nổi điên, Tần Trần liền thuận miệng đáp lại, quả nhiên nghe được Hạ Hầu Cường long tâm đại duyệt, lực đạo trở nên ôn nhu chút.

Thẳng đến ở nàng trong thân thể tả hai lần long tinh, Hạ Hầu Cường mới rút cuộc cảm thấy mỹ mãn, Tần Trần lại là liền động sức lực cũng không có, mặc hần ôm chính mình tiến trong bồn tắm rửa sạch thân thể. Tẩy tẩy, Hạ Hầu Cường lại hạnh kiểm xấu lên.

"Không, không được..... Ta từ bỏ!" Tần Trần hai chân toan đến lợi hại, nắm hần phát muốn đẩy ra hần. Hạ Hầu Cường bất mãn hừ một tiếng, tuy chính mình kỹ xảo không nhiều lắm, nhưng cùng nàng giao hoan mấy lần, cũng đến ra kinh nghiệm, biết miệng nàng thượng nói không cần, thân thể lại là muốn, bởi vậy không để ý tới nàng phản kháng, trực tiếp đem mặt dán ở nàng giữa hai chân, duỗi đầu lưỡi đi liếm hoa huyết.

"Tê....." Bị hần thao sung hoa huyết, lúc này đã đáng thương sung lên, bị hần một liếm liền truyền đến nhàn nhạt đau ý. Hạ Hầu Cường cũng xem đến sinh liên, "Trẫm giúp người liếm liếm, người liền không đau....."

Nói hần liền lại liếm đi lên, kia mềm mại đầu lưỡi ôn nhu an ủi sung đỏ cánh hoa, mang theo đau đớn, lại cũng thoải mái cực kỳ, Tần Trần liền cảm lòng không đậu mở ra chút, Hạ Hầu Cường không thầy dạy cũng hiểu, đầu lưỡi đầu tiên là liếm cánh hoa, thô ráp tựa lưỡi liếm đến nàng một trận rung mình, Hạ Hầu Cường đem sung đỏ cánh hoa liếm đến ướt lợng, lại đem đầu lưỡi chui vào kia kêu chính mình mất hồn lỗ nhỏ, lúc này không có côn thịt cường căng, thịt không trở nên ngón út gấp như vậy lớn nhỏ, hần không thể tin được đây là cất chứa chính mình cự vật tiến vào địa phương, nhất thời cảm thấy rất là ngạc nhiên.....

Nơi này chính là làm chính mình cảm nhận được cuộc đời vui sướng nhất địa phương, Hạ Hầu Cường muốn liền ôn nhu chút, duỗi đầu lưỡi chui vào trong động, đầu lưỡi ở bên trong xoay tròn liếm láp nhục bích, hần nóng cháy hô hấp phun ở mẫn cảm địa phương, đầu lưỡi ở huyết ôn nhu liếm láp, liếm đến Tần Trần trong lòng tê to.

Nàng thò tay đến phình phình trắng nõn thịt phụ chỗ, đẩy ra lộ ra bên trong phần hồng sung to hoa đế tới, "Hạ Hầu Cường, nơi này cũng không thể rơi xuống." Hạ Hầu Cường nhìn chằm chằm kia nho nhỏ một viên hồng thịt đế, thật là tò mò, liền cũng dán lên đi liếm láp, một liếm dưới mới phát giác lợi hại, chỉ nhẹ nhàng một chạm vào, Tần Trần thân thể liền kịch liệt run rẩy.

Hần liền dùng ngón tay vẽ, nhẹ nhàng nịnh hạ, Tần Trần liền một chút thất thanh kêu to, mãnh liệt tê đại điện lưu truyền đến, làm nàng hai chân nhịn không được thẳng run lên, Hạ Hầu Cường hứng thú quan sát đến nàng phản ứng, một bên thấp phần hảo ngoạn đùa bỡn kia viên tiểu hoa đế, không nghĩ tới một viên tiểu thịt đế thể nhưng như vậy nắn cảm, hần vẽ nịnh, nghe nàng lẳng tiếng kêu, bụng nhỏ hạ đồ vật cũng kiêu lên, nhưng nghĩ nàng sung đỏ tiểu

huyết, liền lại cổ nén, chỉ an ủi nàng hoa đề.....

Hạ Hầu Cường về chơi một lát, liền dán lên đi, liếm hoa đề, hoa đề bị hấn đùa bốn một lát, sớm đã sưng đỏ sung huyết, lúc này trở nên càng thêm mẫn cảm, mỗi một chút đụng chạm cảm giác đều gấp bội mãnh liệt, hấn thô ráp liếm đầu lưỡi đầu tiên là liếm, liếm một lát liền dùng đầu lưỡi quấn lấy hoa đề, dùng sức liếm mút hạ. "A a..... Hạ Hầu Cường..... Ta ta ta....."

Mẫn cảm hoa đề nhĩ bị hấn đầu lưỡi một mút vào, kia trận mãnh liệt khoái cảm kêu nàng phẳng phất ném hồn, phát trướng bụng nhỏ một trận sóng nhiệt nảy lên, hoa huyết liền phun trào ra một cổ dầm thùy tới.

Nghe thấy nàng run rẩy tiếng rên rĩ, Hạ Hầu Cường càng mút đến tận nhũ chūt, hút lấy kia viên hoa đề, đầu lưỡi cuốn, khi thì nhẹ đỉnh khi thì dùng nha nhẹ nhàng gặm cắn, nắn cảm hoa đề chịu không nổi, Tần Trần toàn thân rung mình, toàn thân mềm được hoàn toàn không có lực, toan trướng bụng nhỏ từng luồng dâm dịch trào ra, đem hoa huyết hoàn toàn chảy ướt.

Hạ Hầu Cường liền lại duỗi thân đầu lưỡi tiến kia mắt hồn lỗ nhỏ, liếm mút ái dịch, toàn bộ ăn vào trong miệng đi, hấn không ăn qua nữ nhân khác, cho nên cũng không từ tương đối, chỉ cảm thấy nàng ái dịch làm như ngọt lành vô cùng, cảm thấy không thể lãng phí, đầu lưỡi liền hướng chỗ sâu trong thâm nhập rất nhiều, ở bên trong càn quét, đem vách trong liếm cái biến, thẳng đem Tần Trần thoải mái đến kẹp chặt chân.

Bên ngoài chờ A Bích, đợi nửa ngày, không thấy hai người ra tới, trong lòng không cảm lo lắng lên, lại không dám mạo muội xâm nhập, cuối cùng lại thấy hoàng đế ôm Tần Trần ra tới lúc này mới rút cuộc nhẹ nhàng thờ ra.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Phần 2. Cứu vớt bạo quân cầm thú (hoàn): Hoàng đế bú nàng thay bữa sáng (H)

Khi Tần Trần tỉnh lại, thân thể thế nhưng không thấy mỏi mệt, đau nhức thường lui tới sau khi tưng dục hoan ái cũng không xuất hiện, nàng trừng mắt nhìn hoa thù tình xảo ở bức màn trên đỉnh đầu, nghĩ đến việc đêm qua, trên mặt nhện không được hơi hơi nóng, tuy mình là người thích hưởng thụ, ở phương diện tình dục cũng chưa bao giờ tự áp lực bản thân, nhưng lại trước nay không phải người tưng dục không tiết chế.

Một cánh tay nam nhân vắt ngang eo, không cần nghĩ cũng biết là của ai, vài lần muốn lấy ra, đối phương lại đem nàng ôm đến càng chặt, đành phải từ bỏ. Cho đến khi gian ngoài truyền đến tiếng bước chân có chút nôn nóng, Tần Trần liền biết, đại khái là Trương công công tới thúc giục hoàng đế thượng triều.

Nàng liền đẩy đẩy nam nhân đang ngủ say như chết, "Hạ Hầu Cường, người rời giường, đã đến giờ lâm triều!" Hạ Hầu Cường bị nàng lay tỉnh, ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, nơi nào bỏ được rồi đi, bởi vậy bất mãn nhíu mày: "Không đi!"

"Mau đứng lên!" Tần Trần ở trên eo hấn nín hạ, "Lâm triều đi!"

Hạ Hầu Cường mở mắt ra, đầy mặt tối tăm, "Trẫm bồi người, người còn bắt mần?" Tần Trần mắt tròn trắng, "Người nếu là bởi vì ta liền từ đây quân vương bắt tảo triều, chỉ sợ về sau trong lịch sử, ta liền lại thành hình tượng để mặc văn nhân mặc khách trào phúng diễn nói, thành yêu nữ mê hoặc quân vương. Không nói được, cuối cùng còn muốn giống như Dương Ngọc Hoàn bị buộc treo cổ ở Mã Ngôi Dịch....."

"Ai dám!" Hạ Hầu Cường trừng mi dựng mục, tuy nghe không rõ nàng mặt sau ý tứ, nhưng phía trước lại là minh bạch. "Ai dám nói người, ta chém liền ai!"

"Người giết được hết miệng người trong thiên hạ sao?" Tần Trần cười, chính mình là Thái Thượng Hoàng phi tử, trong lịch sử, cũng không phải không có hoàng đế loạn luân, đường triều không phải có phụ làm từ tước, từ làm phụ tước sao, người ta nói dơ Đường loạn Hán đó là như thế, nhưng tuy là như thế, cuối cùng nước bản vẫn như cũ là hất ở trên người nữ nhân.

Tần Trần nhưng thật ra không thêm đề ý thanh danh mình như thế nào, dù sao nàng tại thế giới này chỉ là khách qua đường, trong lịch sử lưu danh như thế nào, nàng cũng không quan tâm? Chẳng qua bởi vì muốn thỏa mãn giá trị hạnh phúc của Hạ Hầu Cường đạt trăm phần trăm, hấn không chỉ là tình yêu nam nữ là đủ, hấn nhân sinh công tích, danh dự, chỉ sợ cũng ở trong đó, liền tính hấn ngoài miệng nói không thêm đề ý, nhưng người lại há có thể thật sự không thêm đề ý?

Hạ Hầu Cường trầm mặc một lát, liền ôm nàng eo nghiêng người, "Ta đây liền sửa lại thời gian thượng triều! Về sau bồi người một khối tỉnh lại. Bất quá, hiện tại ta tưởng ăn điểm tâm sớm một chút, mới có sức lực đi thượng triều." Nói xong, hấn cúi đầu, liền ngậm lấy núi tuyết duyên dáng yêu kiều của nàng, cắn đỉnh viên nộn hồng đầu vú, tham lam mút tư thủy diễm mỹ bên trong....

"Ấn....."

Đau đón cùng tỏ ý truyền đến, Tần Trần khẽ nhắm con ngươi, hơi hơi ưỡn ngực, nắm kia cực đại vú uy tiến hấn trong miệng, hình ảnh dâm uế, nếu có

người xông tới thấy, chỉ sợ là muốn dọa vưng đi.....

Hạ Hầu Cường đầu lưỡi liếm mát, kêu nàng sáng sớm thân thể liền nổi lên hỏa, âm thầm áp xuống, một tay xoa ngực nhũ bị rơi xuống, một tia một tia nhũ dịch bị xoa đến dạt ra.

Hạ Hầu Cường mút bên trái trong chốc lát, thấy bên phải chảy ra, liền lập tức lại liếm đi lên, hần hàm ở trong miệng, hút đến thật là mạnh mẽ, hút đến tư tung động, nghe được Tần Trần cũng không cầm mặt đỏ tai hồng, duỗi tay nắm hần sợi tóc, thờ hồn hên nhũ mày nói: "Hạ Hầu Cường, ngươi cái gì thời điểm làm ta đi gặp Thái Thượng Hoàng?"

Hạ Hầu Cường một chút dừng lại, giận mà ngẩng đầu, "Ngươi tới chỗ lão đồng tây kia làm gì?"

"Chẳng lẽ ngươi còn nghĩ hần không thành? Hần lại lão lại hủ bại, ở ngươi trong lòng chẳng lẽ ta còn so bất quá hần?" Hạ Hầu Cường nghiêng răng nghiêng lợi, dùng sức bắt lấy nàng no đủ vú nhéo, đầu đến nàng gắt gao nhũ mày, nghe vậy giận trừng mắt hần, "Ngươi nói vậy cái gì, ta đi gặp hần, chỉ là vì tốt cho ngươi."

"Tốt cho ta?" Hạ Hầu Cường khó hiểu nhũ mày.

Tần Trần thờ dài, biết không nói rõ ràng, người này trong đầu khẳng định lại muốn miên man suy nghĩ, đến lúc đó bạo tẩu, sẽ có hại cho nàng. Liền nói: "Ngươi từ nhỏ đã không có được thân tình, chẳng lẽ liền không khát vọng tình thương của cha? Hiện giờ hần đã là tù nhân, sao không để hần cùng ngươi chung thiên luân?"

"Ai cho ngươi làm việc đó?" Hạ Hầu Cường lẳng hạ, lúc này mới minh bạch nàng suy nghĩ cái gì.

Nhũ mày lạnh lùng nói: "Tình thương của cha là cái thứ gì, thiên gia vô chân tình, nếu không phải trên danh nghĩa hần có chung huyết thống, ta đã sớm chém hần, hơn nữa ta đoạt vị, giết sạch những nhi tử hần đắc ý, chỉ sợ hần hiện tại hận ta tận xương. Việc này ngươi không cần quản, ta cần bản cũng không để bụng, ngươi cũng không được phép lại tiếp cận hần! Nếu để hần chạm vào ngươi, ta đây thật sẽ giết hần!"

Thái Thượng Hoàng với hần, chỉ là cha trên danh nghĩa mà thôi, chưa từng thân cận hần, chưa từng xem qua ôm qua hần, cho nên đối với người cha như vậy, cũng không thể chờ mong hần có cảm tình gì.

"Ngươi thật sự không để bụng?" Tần Trần lại hỏi.

Hạ Hầu Cường trừng nàng: "Đề ý cái gì? Người từng khinh ta như chó, chẳng lẽ còn muốn ta liếm mặt đi cầu hần? Ta ở trong cung mấy năm nay, chịu những gì hần chưa chắc không biết, cũng không ngăn cản, ngươi cảm thấy hần thương xót nhi tử?"

Tần Trần nhìn hần, trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng lại có thể lý giải, ở nàng xem ra kia Thái Thượng Hoàng xác thật không đáng giá, trừ bỏ phụng hiến một viên tinh tử, cũng không cái gì đáng giá khen.

"Tóm lại, ngươi không được đi gặp hần, cũng không cho đi tường." Hạ Hầu Cường thấp đầu ở sung đồ đầu vú thượng dùng sức cắn khấu, "Ngươi hiện tại là nữ nhân của ta, tường ta một người nam nhân là đủ rồi."

Nói, liền tiếp tục ghé vào trên người nàng liếm mát lên, Tần Trần khề hừ một tiếng, bị hần xoa đến toàn thân nổi lửa, bắt lấy hần sợi tóc nói: "Hạ Hầu Cường, ngươi còn muốn cái gì?"

Hạ Hầu Cường ngẩng đầu, "Ta cái gì đều có."

Nói xong, hần đột nhiên mắt sáng rực lên, duỗi tay sờ ở nàng trên bụng, "Ta muốn ngươi sinh hạ nhi tử của ta." Tần Trần nội tâm ở lưu nước mắt thành sông, trên mặt lại cười: "Hào a, vậy ngươi mau đi thượng triều, buổi tối trở về chúng ta tiếp tục nghiên cứu thế nào sinh hài tử!"

Hạ Hầu Cường tâm tình có chút kích động, liền cũng không hề trầm mê, quả nhiên ngoan ngoan y nàng lời nói thượng triều đi, một đường lại nghĩ đến, hần hai người hài tử, kia tất là minh châu sáng ngời mỹ lệ, trong lòng liền mong đợi lên.

Quả nhiên ngày này sau, Hạ Hầu Cường mỗi đêm tất yếu tới nàng trong cung, hai người hàng đêm hoan ái, ngày ngày tạo người, quan hệ cũng như mãnh hỏa lần du, càng thêm lửa nóng, đáng tiếc trên đời không có không ra phong tường, hơn nữa Hạ Hầu Cường cũng không có nửa điểm muốn che dấu hai người quan hệ ý tứ, cho nên cùng Tần Trần sự, tự nhiên là truyền khắp toàn bộ trong cung, thậm chí văn võ bá quan trong tai.

Dù loại quan lại đối này tân đế, đã là kiêng kỵ, lại là kính sợ, nhưng lại thập phần xem trọng hần, Hạ Hầu Cường tuy thủ đoạn lời đình thiết huyết, nhưng cũng không phải bảo thủ người, ngày thường lại thập phần cẩn chính, cho nên còn xem như cái hảo hoàng đế, hiện giờ lại truyền ra như vậy hoang đường việc, tự kêu đủ loại quan lại lo lắng, sợ hoàng đế học trong lịch sử những cái đó hoang dâm để vương nhóm đắm chìm sắc đẹp hoang phế triều chính, cho nên lâm triều khi, không ít quan văn liền liêu chết gián ngôn.

Quả nhiên nhắc tới ra tới, hoàng đế lời đình tức giận, thiếu chút nữa liền phải chém bọn họ đầu, nhưng mấy cái trung thần đều là không sợ chết, vẫn luôn quý gối cửa điện ngoại, đem Hạ Hầu Cường bức đến một bụng hòa khí.

Trở lại Trọng Hoa Cung khi, liền phân phó đi xuống, không chuẩn người ở Tần Trần kia nói chút cái gì. Tuy các cung nhân đều khẩu kín mít thật sự, nhưng Tần Trần vẫn là nghe tới rồi tiếng gió, này cũng sớm tại nàng dự kiến bên trong, chẳng qua không nghĩ tới Hạ Hầu Cường thế nhưng cũng hoàn toàn không để bụng, như vậy làm theo ý mình.

Liên ở Tàn Trần vì thế sự ần ần lo lắng khi, sự tình lại hướng tới ngoài ý liệu tình lý bên trong đã xảy ra biến hóa. Đêm đó Tàn Trần ở dùng qua com tới sau, một mình một người ở Cảnh Dương Cung trong hoa viên đạo, lại là ở nửa đường, gặp được cái che mặt thích khách.

Tàn Trần đầu thứ gặp được trong truyền thuyết thích khách, nhất thời khẩn trương trung hỗn loạn hưng phấn, thích khách kiếm pháp thập phần tinh diệu, đâm vào lại mau lại tàn nhẫn, sợ chết Tàn Trần ở đối phương trường kiếm đâm tới khi, trong tay một bao thuốc bột liền rải đi ra ngoài.....

Thích khách bị thuốc bột đánh trúng, mà nàng cũng bị đối phương trong con tức giận một phen nhéo, cặp kia hắc khăn che mặt hạ đôi mắt lập loè lửa giận: "Người nữ nhân này thật ác độc! Mau cho ta giải được!" Thuốc bột rải hướng hắc đôi mắt, thích khách chỉ cảm thấy đôi mắt nóng rất đau, đôi mắt dường như muốn mù, hoàn toàn vô pháp mở mắt ra, nhưng vẫn như cũ dễ dàng liền bắt được nàng.

"Người lời này nhưng không đạo lý, là người trước muốn giết ta, ta đây là phòng vệ chính đáng, thế nào tính ác độc đâu?" Tàn Trần bị hắc nắm cổ, một bên nói: "Đây là ta tân nghiên cứu chế tạo ra độc được, vẫn là đầu thứ sử dụng đầu, nếu phân lượng không sai nói, người một canh giờ nếu không chiếm được giải được, đôi mắt sợ là muốn hạt rớt....."

"Giải được!"

"Ai làm người tới giết ta?" Tàn Trần nhàn nhạt hỏi. Thích khách lại một chữ cũng không nói, Tàn Trần nhướng mày, "Người không nói cũng thế, ta đại khái cũng có thể đoán ra là chút cái gì người sai sử....."

"Không bằng chúng ta làm giao dịch đi....."

Thích khách đưa lỗ tai qua đi, nghe xong nàng lời nói, suy nghĩ luôn mãi, cuối cùng rốt cuộc đáp ứng. Đợi đến Hạ Hầu Cường thêm hiện Tàn Trần bị ám sát mất tích, đã là một canh giờ lúc sau. Hoàng đế lòi đình tức giận dưới, hạ lệnh toàn thành tìm tòi, ngày hôm sau, lại là bị người ở cửa thành đầu tường thượng, phát hiện treo một viên đầu người.

Kia viên đầu người, đúng là Tàn phi.

Họa loạn cung đình Tàn phi, rốt cuộc liền như vậy đã chết, có người vui mừng có người ưu.

Một năm sau.

Hạ Hầu Cường ở triều thượng cùng đủ loại quan lại bởi vì nạp phi tuyên tú việc dựng lên hòa, một năm tới này đó ngoan cố phái, thường thường nhắc tới việc này, mỗi lần đều tan rã trong không vui, vì giải sầu, Hạ Hầu Cường liền thay đổi thân thường phục, bên người chỉ đi theo Trương Lục, liền ra hoàng cung.

Hạ Hầu Cường cái trang ra cung cơ hội cũng không nhiều, quốc sự nặng nề, cũng chỉ có tâm tình cực kém khi, mới ra đến hít thở không khí. Trương Lục lại là muốn so với hắc phái đối ngoại cung quen thuộc đến nhiều, thấy hoàng đế mây nhú chặt, biết hắc tâm tình không tốt, liền tự mình làm chủ, mang theo hoàng đế tới rồi trong thành tâm bên hồ bước chậm. Trên thực tế hoàng đế một chính năm, tâm tình cũng không thấy từng có chuyển biến tốt đẹp, lúc nào cũng đều nhú lại mây.

Từ Tàn phi sau khi chết, bệ hạ liền lại không mặt gần ra qua, Trương Lục nghĩ vậy, không khỏi thở dài một tiếng. Lại thấy Hạ Hầu Cường giật mình lẳng nhìn mặt hồ, hắc đi theo nhìn lại, liền thấy một mảnh phấn nộn kiều diễm hoa sen trung, du vài chỉ tiểu thuyền gỗ, trên thuyền có nữ tử đang ở thái liên.

"Hoàng Thượng....." Biết hắc lại nghĩ tới Tàn phi, Trương Lục lo lắng kêu một tiếng.

Hạ Hầu Cường đang giật mình thần, chợt nghe thấy thái liên nữ trung truyền đến hi tiếng cười âm, hắc trong lòng chấn động, trừng mục nhìn lại, chỉ thấy giữa hồ chỗ sâu trong, một con thuyền nhỏ sâu kín đáng tới, mặt trên ngồi cái màu xanh lá áo ngắn nữ tử, trên đầu mang đỉnh đầu lạp, chính hoa thuyền tiến lá sen đàn trung, thái hạt sen.....

Trương Lục cũng là xem đến ngậy người, lẩm bẩm nói: "Hoàng Thượng, kia không phải, kia không phải....."

Tàn phi nương nương sao?

Hắc lại hoàn toàn không dám nói ra, chỉ sợ là nhận sai người, nhưng trên đời này có như vậy giống nhau người sao.

Hạ Hầu Cường một phen nắm hắc, "Ta không có nhìn lầm, đúng không!" Trương Lục không biết như thế nào trả lời, Hạ Hầu Cường đẩy ra hắc, thấy kia thuyền nhỏ quay đầu phải đi, liền ở bờ biển đuổi theo tiến lên.

Thẳng đến kia thái liên nữ tử đem thuyền lại gần bờ bên, Hạ Hầu Cường vẫn như cũ ở phía sau yên lặng đi theo, cuối cùng liền thấy nàng vào gia nhà cao cửa rộng đại viện bên trong. Hạ Hầu Cường giương mắt nhìn lại, chỉ thấy trên cửa treo Dương phù hai chữ bệch ngạch.

"Trương Lục, tiến đến hỏi một chút, này Dương gia là cái gì nhân gia, vừa mới nàng kia lại là cái gì người?" Hạ Hầu Cường mặt vô biểu tình, trong lòng lại là kích động mãnh liệt, hắc không tin trên đời này có giống nhau như đúc người.

Trương Lục ứng thanh, tiến đến tìm hỏi phiên, liền tiến đến trả lời: "Hoàng Thượng, nguyên lai này Dương phủ, chính là Đại Lý Tự Tả Thừa Dương đại nhân trong phủ, vừa mới nàng kia, vốn là cái bé gái mồ côi, là bởi vì trị hết Dương đại nhân bệnh, mà thu nàng làm nghĩa nữ....." Hạ Hầu Cường thần sắc hơi lóe, nhàn nhạt nói: "Đã là dương khanh trong phủ, trầm tới, có thể nào không đi tòa một tòa, Trương Lục, đi đi!"

Hoàng đế đột nhiên tới cửa, làm cho cả Dương phủ người đều luống cuống tay chân, trên dưới già trẻ vội vàng vàng ra tới gặp nhau, Hạ Hầu Cường chưa thể nào để ý tới dương phủ thừa, ánh mắt còn lại là thẳng lăng lăng chăm chú vào Dương phủ nhân bên người nữ tử trên người.....

Kia tuyệt sắc nữ tử, lại cùng với người khác sợ hãi cúi đầu bộ dáng bất đồng, thoải mái hào phóng ngẩng đầu nhìn chăm chăm hán xem, thấy hán nhìn chăm chăm chính mình, liền hướng hán cười, Hạ Hầu Cường liền cũng cười, trừ bỏ nàng, ai còn dám như vậy nhìn thẳng mặt rồng?

"Không biết Hoàng Thượng giá lâm, vì thần sợ hãi, lại không biết Hoàng Thượng tới thần trong phủ là vì chuyện gì....." Dương đại nhân thấy hán ánh mắt nhìn chăm chăm phu nhân bên người nghĩa nữ, trong lòng thỉnh thoảng nhảy, liền đánh bạo hỏi ra tới.

Hán bắt quả lục phẩm kinh quan, trước kia lại là liền thượng triều tư cách cũng không có, cho nên nhìn thấy hoàng đế mặt rồng cơ hội cũng không nhiều, hiện giờ hán đột nhiên đến chính mình trong phủ, kêu hán có thể nào không kinh.

"Dương khanh không cần kinh hoảng, trẫm chỉ là vừa vặn đi ngang qua nơi này, lại xảo ngộ lệnh ái, cảm thấy nàng thật sự giống trẫm một vị bằng hữu, muốn cùng nàng lên nói nói mấy câu....."

Dương phủ thừa trong lòng thất kinh, hoàng đế yêu cầu như thế nào không chịu, lập tức liền lập tức đón Hạ Hầu Cường vào thính đường, lại gọi tới nghĩa nữ, đóng lại cửa phòng, lúc này mới thối lui bên ngoài tĩnh chờ.

"Tần phi, người thật to gan, cũng dám cuồng lừa trẫm!" Nghe thấy tiếng bước chân đi xa, Hạ Hầu Cường liền giận mà chụp bàn, "Người làm hại trẫm này một năm hạo khổ, người, người quả thực tội đáng chết vạn lần!"

Tần Trần kiều chân bắt chéo, nơi nào còn có vừa mới ở Dương đại nhân trước mặt đoan trang bộ dáng, một tay chỉ cảm, nghiêng đầu nhìn hán, cười nói: "Hạ Hầu Cường, một năm không thấy, người gần nhất liền như vậy hung, chẳng lẽ liền một chút không nghĩ ta?"

Có thể nào không nghĩ.

Xem nàng cười đến vô tội, Hạ Hầu Cường mừng như điên lúc sau, là một trận bức mình dạ dày đau, bắt tay nàng hung hăng một túm, đem nàng xả tiến chính mình trong lòng ngực, vòng nàng eo, hung tợn nói: "Người tốt nhất cho ta cái giải thích, bằng không, trẫm muốn đem người cột vào trên giường, kêu người mỗi ngày không xuống giường được!"

"Nơi này là Dương phủ, người thu liễm một chút!" Ngồi ở trên đùi hán, Tần Trần liền cảm giác được có vật cứng đỉnh hông mình, nàng không cảm thấy do dự mang tai, thấy bộ dáng muốn bạo tẩu, duỗi tay chọc xuống chỗ hán ngạnh trái ngực, "Lúc trước có người muốn tách mạng ta, nếu không cơ trí, hiện giờ đã sớm đầu mình hai nơi, ta rời đi như vậy, còn không phải muốn cho người có cơ hội chính đại quang minh cưới ta sao!"

Lúc trước thích khách muốn sát nàng, khi nàng đem giải dược chữa khỏi đôi mắt hán, hán cuối cùng tiết lộ một tin, là hữu tướng thuê người lấy mạng nàng, gần nhất sợ nàng mê hoặc hoàng đế, rồi loạn thanh danh hoàng đế, thứ hai, cũng có tư tâm, muốn đẩy nữ nhi của mình lên, chờ làm quốc trượng.....

Hạ Hầu Cường đầu tiên là thất thần, về sau bắt lấy nàng hung hăng lay động, bức bối nói: "Vậy người cũng không nên dùng phương pháp này, người biết một năm nay ta trải qua thế nào không? Người quả thực đáng giận....."

Xem hán hiện tại như viên pháo, tùy thời đều có thể nổ mạnh, Tần Trần một trận chột dạ, liền chủ động ôm lấy hán hôn lên, trên môi quen thuộc mềm mại dán tới, Hạ Hầu Cường đang thiên đại hòa khí, cũng nháy mắt diệt, chỉ hung hăng ôm nàng, hung ác gặm cắn nàng cánh môi.....

Vài ngày sau, Hạ Hầu Cường ở trên triều chủ động nhắc tới việc tuyển tú, đủ loại quan lại đại hỉ, cho rằng hán rốt cuộc nghĩ thông, mỗi người hân hoan, mà quyền sát chương, chuẩn bị đưa nữ nhi của mình tiến cung.

Nửa năm sau, cả nước tuyển tú, trong mấy trăm tú nữ, hoàng đế lại lựa chọn nữ nhi một vị quan lục phẩm, hoàng đế chẳng những khâm điểm nàng làm Hoàng hậu, cũng tuyên bố hậu cung không cần nạp phi, đủ loại quan lại khốc rống khuyến bảo, ngược lại chọc giận hoàng đế, gọi người đem đủ loại quan lại ở trên điện mỗi người chịu hơn mười bản tử, mới bỏ qua, lại khiến có người vui mừng có kẻ ưu.

Hỏi Tần Trần làm Hoàng hậu là trải nghiệm gì, Tần Trần cảm thấy thực nhàm chán, nguyên bản trong tưởng tượng của nàng, ngày tháng về sau không khác gì nước sôi lửa bỏng, cung đấu đến vô cùng khoái lạc, nào biết Hạ Hầu Cường hoàn toàn không theo quy củ, hơn nữa hán xây dựng ảnh hưởng sâu nặng, dù cho đủ loại quan lại bất mãn cũng không dám hoài nghi gì, thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, quyết đoán, chỉ cần không ảnh hưởng giang sơn đại nghiệp, cũng liền mắt nhắm mắt mở.

Hạ Hầu Cường tích lại dự hòa một năm rưỡi, bắt đầu từ đêm đại hôn, mỗi đêm đều muốn đè nàng thực hành đại kế tạo người, cuối cùng không phụ trọng vọng, sinh đôi long phượng thai, từ đó về sau nàng liền lặng lẽ tự mình uống thuốc tuyệt dục, miễn cho lại chịu sinh dục chi khổ.

Nàng tránh cái phần trăm khen ngợi, dễ dàng sao!

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Phần 3. Cứu vớt bố chồng liệt dương (1): Câu dẫn bố chồng

Tần Trần đứng ở cửa sổ, nhìn dưới lầu một người bước đi tập tễnh, bóng đêm quá mờ, làm nàng xem không quá rõ ràng tướng mạo đối phương, chỉ có thể nhìn ra là một nam nhân rất cao, ăn mặc tây trang, bước đi trong mưa. Xem bộ dáng hần đi đường, có vẻ như đã uống say.

"Tiểu Bạch, đó chính là nam nhân muốn ta giúp?"

"Đúng vậy." Tiểu Bạch ngồi ở một bên gầm hồ la bạc, tam cánh miệng mấp máy đến thập phần có tiết tấu: "Người mua say trong mưa, chỉ sợ trong lòng thật sự tịch mịch, xem ra lần này cô thực dễ dàng đắc thủ!"

Tần Trần sắc mặt tối sầm, dễ hơn sao? Lần này thân phận nàng là con dâu người ta thì tốt sao! Nàng thật sự không nghĩ lại thể nghiệm quan hệ cấm kỵ kích thích! Tuy rằng nàng vẫn luôn không có tiết tháo.

Tiểu Bạch thấy sắc mặt nàng không tốt, thực thức thời liền biến mất.

Nàng nhũ mây âm thầm suy nghĩ, nguyên thân này là con dâu Diệp gia, là nữ nhân truyền thống lại hiền huệ, gả đến Diệp gia nhà cao cửa rộng, liền vẫn luôn là bà chủ gia đình, hầu hạ cả nhà, rõ ràng là thiếu nữ nãi nãi, lại giống tiểu bảo mẫu số khổ, rõ ràng tuổi trẻ sức sống, lại giống lão thái thái từ khí trầm trầm, chồng ở bên ngoài ngày đêm không về nhà cũng liền có thể dự liệu.

Đi xuống lầu, liền gặp khách thỉnh ngồi cá nhân, không kiên nhẫn uống lui muốn đi lên hầu hạ dong phó. Tần Trần đi rồi tiến lên, gần gũi nhìn người nam nhân này, hần nhắm hai mắt, mảy nhũ chặt, làm như thập phần không thoải mái, ngũ quan khắc sâu, một đôi sắc bén mảy kiếm, thẳng đỉnh mũi, tước mỏng môi, nhưng thật ra sinh đến rất anh tuấn.

Diệp Tuấn cảm giác được có người ở nhìn chằm chằm chính mình, hần bắt mẫn ra tiếng: "Đều nói cho các người đi xuống, không cần lo cho ta!" Rõng xong, lại cảm giác được người nọ còn ở, hần mở mắt ra tới, tường hảo hảo giáo huấn, thấy là Tần Trần, đầu tiên là lẳng hạ, tiện đà nhũ mây nói: "Người cũng đi xuống đi."

"Ba ba, người xem không quá thoải mái, ta đỡ người trở về phòng nghỉ ngơi đi." Tần Trần hơi hơi mỉm cười, đệ khăn lông cho hần, "Người quần áo ướt, không đổi hạ sẽ cảm mạo."

Theo nàng cúi người, Diệp Tuấn ngửi được một cổ nhàn nhạt hương khí, kia hương vị thơm ngọt dụ hoặc, lại bắt giác nị người, kia mùi thơm lạ lùng trung, rồi lại hỗn hợp một cổ cực đậm nãi mùi hương, nếu không phải dựa đến thân cận quá, căn bản không có khả năng ngửi được.

Diệp Tuấn kinh ngạc nhìn mắt nàng, bởi vì bình thường vị này tức phụ trên người, trên cơ bản là nghe không đến này đó mùi hương, nàng từ trước đến nay là trang điểm đến sạch sẽ ngăn gọn, không phong tao không rêu rao, đây cũng là hần cực kỳ vừa lòng nguyên nhân.

Diệp gia tức phụ, chỉ cần hiền huệ nghe lời là đến nơi.

Mà này vừa nhắc đầu, Diệp Tuấn mới phát hiện, Tần Trần trên người ăn mặc, cũng không quá giống nhau, đảo không phải nhiều yêu điểm lệ, trên người là một kiện đậm tím váy liền áo, quần áo cũng không rêu rao, chỉ kia ngực nút thắt, lại là giải khai ba viên, nàng như vậy cúi xuống thân, hần như vậy vừa nhắc đầu, liền thấy bên trong màu đen nội y, cùng với kia phiến ánh bạch da thịt, thâm thúy mà mê người nhũ nương.....

Kỳ thật cũng không bại lộ, chỉ là đối lập bình thường, lại là dụ hoặc rất nhiều, Diệp Tuấn ánh mắt ở kia phiến trên da thịt dừng lại một giây, liền chuyển mở đầu, trong lòng lại là thẳng bồn chồn, trước kia chưa từng cẩn thận chú ý quá con dâu đáng người, hôm nay mới phát hiện, thế nhưng như vậy có liêu.

"Ba ba?" Tần Trần làm bộ chưa chú ý tới hần rất nhỏ biến hóa.

Diệp Tuấn vội tiếp nhận nàng trong tay khăn lông, xoa xoa trên mặt bọt nước, đứng lên liền chuẩn bị lên lầu nghỉ ngơi. Nhưng bởi vì uống nhiều quá rượu, làm hần đi được không quá ôn, thân thể chính một cái lão đảo, lại là một đôi ôn nị tay vịn đi lên, "Ba ba, thỉnh tiểu tâm a."

Tần Trần ôn ôn cười, ôm lấy hần cánh tay đỡ hần lên lầu, đỉnh bạt bộ ngực lại là trang không cẩn thận cọ đến cánh tay hần, rõ ràng cách quần áo, nhưng Diệp Tuấn vẫn là cảm giác được kia đăng nhân tâm hồn mềm mại.

Tần Trần mềm mại đầy đặn bộ ngực, không cẩn thận áp đến cánh tay hần, ở kia trần mềm mại trung, một trận điện lưu từ làn da thượng truyền đến, kêu hần trong lòng một giật mình, thất thần dưới, dưới chân lại là dẫm không, thân thể liền một chút sau này ngưỡng đi.

"Cẩn thận!" Tần Trần tay tức giận mau ôm lấy hần, đái hần ôn thân, lúc này mới buông ra tay, mặt hơi hơi đỏ lên, "Ba ba, còn thỉnh tiểu tâm dưới chân....."

Tuy trong lòng biết vừa mới nàng là vô tình, nhưng Diệp Tuấn trong lòng, vẫn là có điểm khác thường, lại thấy nàng khuôn mặt nhỏ ửng đỏ bộ dáng, tựa mạng theo bảy phần kiều ba phần kiêu, thế nhưng giác thập phần động lòng người.

Diệp Tuấn chính chính thân, nhậm nàng đỡ lên lầu, lại làm nàng trong lúc vô tình câu dẫn, làm cho trong lòng có chút táo, hần trước kia thế nào không có phát giác vị này ngoan ngoãn nhu thuận tức phụ, như vậy có phong tình?

Vào phòng ngủ, Diệp Tuấn liền một chút ngã quy ở trên giường, lười cũng không nhúc nhích. Lại nghe nàng ôn nhu nói, "Ba ba, trên người của người quần áo còn ướt, nếu là không cởi ra, chỉ sợ sẽ cảm lạnh."

Diệp Tuấn mở mắt ra tới, thấy nàng vẻ mặt do dự, liền trong lòng biết này tức phụ là lo lắng cho mình thân thể, lại cố kỵ thân phận, cho nên mới thần sắc như vậy rồi rầu? Diệp Tuấn trong lòng bỗng nhiên có chút ấm, nhưng trên mặt lại không có tỏ vẻ, chỉ là muốn nhìn một chút này từ trước đến nay thủ quy củ tức phụ, muốn thế nào làm?

Thấy hắn chỉ nhìn chằm chằm chính mình không nói lời nào, Tần Trần nhất thời cũng đoán không ra này nam nhân suy nghĩ cái gì, chỉ phải cắn răng một cái, biểu tình thực giả giữa nói: "Xem ra ba ba là quá mệt mỏi, kia, ta đây giúp người cởi ra quần áo đi."

Diệp Tuấn hắc trầm trong mắt hiện lên một mặt dị sắc. Nhìn nàng do dự tới gần, sau đó hơi hơi cúi người, hai tay cởi ra hắn áo khoác, hỗ trợ cởi ra, lại thấy bên trong áo somi ướt đầm, hai chi run rẩy tay dục muốn tiến lên.

Diệp Tuấn ánh mắt buồn bã, bắt được cái tay kia, chỉ cảm thấy xúc tua mềm ẩm trơn trượt.

Tần Trần trên mặt hoảng hốt, "Ba ba?"

Diệp Tuấn nhìn chằm chằm nàng, nắm cái tay kia cổ tay, lại có chút không nghĩ buông ra, xoay chuyển ánh mắt, lại thấy nàng bởi vì phủ đến quá thấp, mà tăng lớn lộ ra bộ ngực sữa, xem đến lại là bụng nhỏ căng thẳng, cặp kia phong cực đại mềm mại, nhìn giống hai chi đại bạch thỏ từ.....

"Ta đau đầu mệt mỏi thật sự, phiền toái tức phụ."

Diệp Tuấn áp xuống trong lòng nóng nảy, buông ra tay nàng, nhưng trên người nàng một tia bay tới hương khí, lại câu đến hắn trong lòng phát ngứa, một bên mặt vô biểu tình nhậm con dâu giúp chính mình cởi bỏ áo somi, một bên kinh ngạc nghĩ, từ chính mình bị kia đáng chết nữ nhân làm hại không cử sau, thấy lại mỹ nữ nhân, cũng hữu tâm vô lực, lâu rồi, cũng dần dần mất chút hứng thú, thậm chí là chán ghét nữ nhân tới gần, nhưng này tức phụ như vậy một gần người tới, chính mình lại thế nhưng có chút nóng nảy, tuy rằng bụng nhỏ hạ đồ vật vẫn như cũ không có phản ứng, nhưng thân thể lại là lửa nóng thật sự.....

Nghĩ, hắn lại nhìn về phía Tần Trần, nàng lúc này một khuôn mặt một mảnh ửng đỏ, hần đầu thứ như vậy con mắt nhìn con dâu này, phảng phất lần đầu tiên phát giác, nàng sinh đến như vậy điểm lệ, bởi vì dĩ vãng, nàng luôn là câu nệ, hơn nữa luôn rừ đầu, cho nên tổng hội làm người theo bản năng liền bỏ qua.

"Ba ba, thỉnh sớm một chút nghỉ ngơi đi." Tần Trần mỉm cười rời khỏi phòng.

Ngày kế, Diệp Tuấn tỉnh lại, lại phát hiện trên tủ đầu giường phóng chén canh, bên cạnh phóng một trương tờ giấy, mặt trên một hàng quyền tú chữ viết: "Ba ba, đây là giải rượu canh, uống lên người sẽ thoải mái chút."

Diệp Tuấn chống đầu, xác thật lại đau lại trường, hắn cầm kia tờ giấy, trước mắt lại hiện lên đêm qua thấy kia phiền cảnh xuân. Nhìn chằm chằm kia chén canh, thật lâu ngày ra, tức phụ từ trước đến nay là cái quy củ người, sẽ không như vậy xông loạn tiến vào, hôm nay lại là tự mình mở cửa tiến vào?

Nhưng hắn lại chưa cảm thấy phản cảm, tương phản trong lòng có điểm ấm áp. Cùng thể từ hoàn toàn rải không nề mặt sau, hai người quan hệ cũng hàng tới rồi bằng điểm, hai bên xem đối phương đều là mang theo oán hận, như vậy lâu tới nay, Diệp Tuấn tâm tình liền một ngày cũng chưa hảo quá, trong lòng khó mùi từng ngày đè nặng, lúc này, trong lòng lại có điểm khác thường sung sướng.

Diệp Tuấn xuống lầu rửa mặt chải đầu sau, ngồi xuống nhà ăn trước, lại không thấy Tần Trần, liền nhíu mày dò hỏi: "Vương tẩu, Thiếu phu nhân đâu?" Vương tẩu vội nói: "Thiếu phu nhân nói là có việc, đi ra cửa, bữa sáng Thiếu phu nhân đều đã chuẩn bị tốt."

Diệp Tuấn nhướng mày, như vậy sáng sớm, nàng ra cửa làm cái gì đi?

Tần Trần chỉ là đi ra ngoài mua dược liệu, thuận tiện lại chuẩn bị mua sắm chút quần áo, này Diệp gia tức phụ lúc trước quần áo, thật sự không hợp nàng khẩu vị thẩm mỹ, tất nhiên là muốn toàn bộ ném xuống.

Diệp Tuấn hiện giờ không cương được, lại không phải vì nguyên nhân gì khác, mà là do vợ Trương Như Trinh gây ra, khi Diệp Tuấn còn trẻ, thích phong lưu ở bên ngoài, bao dưỡng tình phụ không ít, thậm chí còn chọc đến nữ nhân vác bụng tới tìm hắn chịu trách nhiệm, Trương Như Trinh thật sự quá tức giận, cuối cùng liền hạ độc dược mãn tính ở trong đồ ăn quanh năm suốt tháng, chậm rãi phát tác khiến cho Diệp Tuấn trước nay chưa từng hoài nghi, cho đến cuối cùng hoàn toàn không cương được, đi bệnh viện kiểm tra, mới biết được mình nhiễm độc lâu như vậy.

Nếu theo bản tính Diệp Tuấn, hắn tất là muốn cho thể từ sống không bằng chết, nhưng Trương Như Trinh cùng hắn có ân, cũng từng có tình, hắn cũng coi như là chính mình gieo nhân gặp quả, hơn nữa Diệp Tuấn cũng muốn giữ mặt mũi, cũng không muốn cho người ngoài biết việc riêng tư của mình, cho nên cuối cùng, vẫn chưa xử lý Trương Như Trinh.

Nhưng hai người quan hệ, cũng từ đây tan vỡ, từ phu thê biến thành địch nhân tương đối, hiện giờ tuy có phu thê chi danh, lại kỳ thật đã tồn tại trên danh nghĩa, Diệp Tuấn không có trả thù nàng, nhưng chính trực tráng niên, lại không thể giao hợp, đối thể từ tự nhiên oán hận cực kỳ, nơi nào còn có thể có cảm tình, hai người phân phòng ngủ cũng đã gần mười năm.

Trương Như Trinh lại tựa ở trả thù hắn, từ sau khi hắn không cử, liền học hắn từ trước như vậy, ở bên ngoài dưỡng Tiểu Bạch, Diệp Tuấn tuy thật sự tức giận, nhưng vẫn mắt nhắm mắt mở, từ đây chỉ xem nàng như người lạ. Mà Diệp Tuấn duy nhất nhĩ từ Diệp Cẩm, cũng là đem hắn năm đó phong lưu học được thành mười, bên ngoài nữ nhân vô số, trường kỳ không về nhà.

Tần Trần ở trong lòng loát thanh Diệp gia quan hệ, liền giác thập phần đau đầu, bất quá trước mắt quan trọng nhất sự, là muốn trước chữa khỏi Diệp Tuấn không cử chứng, bằng không, cái khác hết thảy câu dẫn cũng là uổng công.

Mua tề sờ cần dược liệu, Tần Trần liền riêng buôn bán ra một gian tạp vật phòng, đảm đương dược phòng, sau đó cơ hồ cả ngày đều ở bên trong vội. Cho nên buổi tối Diệp Tuấn tan tằm sau khi trở về, không thấy nàng, thuận miệng hỏi câu, lại nghe vương tâu nói nàng ở dược phòng, nghe được giặt mình, liền tìm tiến đến.

Diệp Tuấn tới rồi hoa phường mặt sau tiểu tạp phòng, xa xa liền nghe đến một cỗ nồng đậm dược vị, hần nhú lại mảy, im ắng đi tới cửa, lại là thấy một bức mỹ diệu cảnh tượng.

Tần Trần mặc áo thun màu đen bó sát người, nàng đang ngồi dùng dược cối xay nghiền dược, bởi vì vận động, trên trán trên ngực, chảy ra mồ hôi trong suốt, bộ ngực sữa đầy đặn theo động tác nghiền mà phập phồng, hai vú dập dờn bóng bĩnh, gọi người xem đến hoa mắt say mê.

Diệp Tuấn xem đến ngây người, nhất thời có chút miệng khô lưỡi khô.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Phần 3. Cứu vớt bố chồng liệt dương (2): Bố chồng muốn con dâu câu dẫn

"Con đang làm cái gì?" Hần nuốt nuốt nước miếng, trầm giọng hỏi. Tần Trần tựa lúc này mới phát hiện hần, vội vàng hoảng loạn đứng lên, hơi hơi khom lưng hành lễ: "Ba ba, ba đã trở lại?"

"Ba hỏi con đang làm cái gì?" Diệp Tuấn ánh mắt u ám, nhìn nàng bởi vì hành lễ khom lưng lay động hai vú, lại là thể nào cũng không rời được mắt. Con dâu này vú thật đúng là lại đại lại bạch, không biết sờ lên sẽ có bao nhiêu thoải mái..... Phát giác chính mình ý tưởng này khi, hần sắc mặt cương hạ, âm thầm phi nhỏ thanh, nhưng kia tiếng lòng, lại càng ngày càng cường liệt.

"Con, gần nhất thân thể không quá thoải mái, cho nên muốn tự mình học điều trị một chút, cho nên con đem đồ vật dọn đến chỗ này, hương vị hần là sẽ không lan vào trong phòng, liền sẽ không ảnh hưởng đến mọi người, ba ba sẽ không phản đối chứ?"

Tần Trần xoa xoa trên trán hần, nhìn hần, ánh mắt mang theo cầu xin: "Ba ba, thỉnh chấp thuận con đi. Con gần nhất đối trung y rất có hứng thú, ở tự học đâu, như vậy về sau ba ba có cái gì không thoải mái, con cũng có thể trợ giúp ba ba."

Bị nàng như vậy nhìn chăm chăm, Diệp Tuấn thể nhưng giác trong lòng có chút rung động, cái loại này xôn xao nổi lòng, làm hần cảm thấy đã xa lạ lại quen thuộc, chẳng qua, lý chính mình quá xa lâu lắm.....

"Con muốn học cứ học đi." Diệp Tuấn ho nhẹ thanh, nhìn chăm chăm nàng phập phồng ngực, kia phiến da thịt ónh bạch như ngọc, làm hần nhìn chăm chăm đến trong lòng nóng này, lại có chút bất mãn, nếu vừa mới tiến vào chính là người khác đâu, trong vườn cũng có nam dong, tỷ như người làm vườn, thấy như vậy cảnh xuân thể nào làm?

"Lần sau, nhớ đóng cửa." Hần sắc mặt hơi trầm xuống nói.

"Chính là, đóng cửa lại sẽ nóng quá....." Tần Trần nhỏ giọng phản bác câu, nhìn thấy hần liên tiếp nhìn chăm chăm chính mình ngực, trong lòng nhất thời không biết là cao hứng vẫn là buồn bực đến hạo, thật là mặc kệ cái gì nam nhân, quả nhiên đối đại ngực nữ nhân đều cự tuyệt không được!

Nhìn nàng tron bóng no đủ trên trán, tất cả đều là mồ hôi, Diệp Tuấn nhìn mắt bốn phía, mới phát hiện bên trong không có điều hòa, chỉ có một cái quạt Đài Loan hô hô thổi, nhưng này giữa hè thời tiết, xác thật là hơi nóng một chút.

"Bảo người lập điều hòa đi." Hần nhàn nhạt nói.

"Cảm ơn ba!" Tần Trần trên mặt vui vẻ, đôi mắt trở nên sâu lượng, Diệp Tuấn đối thượng kia khóa mắt hai mắt, lại có loại choáng váng cảm, hần nhìn không được từ trong túi lấy ra điệp đến chỉnh tề tay không khăn.

Tần Trần lắng hạ, tiếp nhận khăn tay xoa xoa trên mặt hần: "Cảm ơn ba!"

"Vậy con trước vội đi!" Diệp Tuấn lấy về khăn tay, liền mặt vô biểu tình xoay người mà đi, lại là nhìn không được cầm khăn tay ở mũi gian nghe, kia hần thể nhưng cũng làm như hương.

Nhìn hần rời đi cao lớn bóng dáng, Tần Trần lộ ra mặt thực hiện được cười.

Buổi tối khi dùng bữa, vợ Diệp Tuấn, Trương Như Trinh đã về, Tần Trân lần đầu thứ nhìn thấy mẹ chồng, âm thầm đánh giá, nhìn là một phụ nữ đẹp rất có khí chất, chỉ là đôi mắt quá mức sắc bén. Nhưng trong ánh mắt, cũng có tịch tịch cùng sâu bi, đặc biệt là lúc ngồi chung một bàn, Diệp Tuấn hoàn toàn làm lơ nàng, trong mắt nàng vừa mang theo oán hận, lại mang theo khổ sở.

Tần Trân yên lặng rũ xuống mí mắt, nghĩ thầm, hai người này tính cách đều quá cường thế, đều không muốn vì đối phương lui một bước, cho nên mới tạo thành cục diện như vậy đi, xem bộ dáng mẹ chồng, rõ ràng vẫn là có tình cảm với Diệp Tuấn.

Đang nghĩ ngợi, Trương Như Trinh lại đột nhiên nói: "Tiểu Trân, con gả đến Diệp gia, cũng đã một năm, sao bụng vẫn luôn không có động tĩnh? Con cũng nên nỗ lực một chút, để mẹ sớm có cháu nội bế, hưởng chút thiên luân chi nhạc a!"

Tần Trân hơi cương, lão công tiện nghi của nàng, mặt cũng chưa thấy, sinh nhi từ với ai? Trên mặt lại là mỉm cười trả lời, "Mẹ, con sẽ nỗ lực....."

Diệp Tuấn bỗng nhiên có chút bức bối, hung hăng đập bàn nói: "Cần Nhi chính mình ngày ngày không về nhà, một mình con dâu sinh cháu nội kiểu gì? Đều do chính cô chiều hư!"

Trương Như Trinh vốn đang vừa lòng gật đầu, con dâu này, hiểu thuận ngoan ngoãn, nàng vẫn là thực vừa lòng, đáng tiếc chính là không phục được con trai mình. Tuy biết con mình là tính tình gì, nhưng nghe chồng giập mặt tước mình như vậy, sắc mặt cũng âm trầm xuống dưới, châm chọc nói: "Rốt cuộc là bị ta chiều hư, vẫn là kẻ thừa gien người nào đó, mới trở nên ăn chơi đàng điếm như vậy, anh trong lòng không rõ ràng sao?"

"Cô nói cái gì?" Diệp Tuấn sắc mặt trầm xuống.

"Tôi nói sai sao?" Trương Như Trinh trên mặt trào phúng, lại mang theo vài tia chán ghét: "Nếu không phải anh thượng lương bất chính, Cần Nhi sao có thể học cái xấu? Chính anh ở bên ngoài chộc nợ phong lưu, chẳng lẽ còn là tôi nói oan cho anh?"

Nàng nói cũng là lời nói thật, tuổi trẻ khi Diệp Tuấn xác thật phong lưu thật sự, cùng nàng kết hôn, cũng chẳng có cái gì thay đổi, nhưng hán cũng đã trả giá đại giới, nữ nhân này còn như vậy thích phiến cũ tưởng, hán tự nhiên là nghe không đi xuống, liền giận mà phát tay áo rồi đi.

Thấy hán trong con giận dữ lên lần, Trương Như Trinh sắc mặt cũng khó coi, đôi mắt tức giận đến đỏ, trong lòng có chút hối hận cùng hán cãi nhau, nửa tháng tới, hán chưa từng cùng chính mình nói chuyện qua, đêm nay thật vất vả mở miệng, rồi lại là một trận đại sáo. Trong lòng một trận thương tâm, liền giác toàn vô ăn uống, cũng lên lần đi.

Tần Trân tắc không có nửa điểm ảnh hưởng, một người yên lặng dùng cơm.

Ngày hôm sau, Trương Như Trinh sớm đem chính mình tỉ mỉ trang điểm phiến, liền ra cửa đi, này vừa đi mấy ngày cũng không trở về nhà, những người khác hiển nhiên đã tập mãi thành thói quen, Diệp Tuấn càng là mắt không thấy tâm không phiến, hỏi cũng chưa hỏi một tiếng.

Tần Trân phí mấy ngày thời gian, rốt cuộc điều phối chế hảo thuốc viên, này thuốc viên tự nhiên có thể dùng một lần kêu hán ăn vào, bất quá nàng cũng không tưởng như vậy lắm. Cho nên liền ở mỗi ngày làm canh trung, thả thích hợp lượng.

Mà Diệp Tuấn cũng phát hiện, Tần Trân gần đây quần áo phương diện, tựa hồ là có không nhỏ thay đổi, trang điểm so trước kia muốn thời thượng rất nhiều, gọi cảm nhưng không bại lộ, chỉ là thích hợp bày ra dáng người, nhưng đã trọn đủ liễu nhân. Diệp Tuấn không biết chính mình là lâu lắm không có phát tã, vẫn là thật sự quá tịch tịch, lại là tưởng lại cảm thụ một lần nàng ôn nhu, cho nên đêm nay, hán lại uống say.

Tần Trân như nguyện đỡ hán vào phòng ngủ, thấy hán gò má đỏ bừng, liền bưng bồn nước lạnh, tẽ khăn lông ở trên mặt hán sát. Một bên nhủu mày nói: "Ba ba, như vậy uống rượu, quá thương dạ dày, trong chốc lát ta đi cho người nấu điểm canh."

Diệp Tuấn nửa híp mắt, thẳng lăng lăng nhìn nàng, hôm nay nàng xuyên thân màu đỏ bó sát người váy liền áo, váy đem nàng trước đột sau kiều dáng người bao vây lấy, hơi hơi thấp ngực cô áo, kia miêu tả sinh động hai vú, hẹp tẽ lại nở nang phần eo.....

"Ba ba, người chảy thật nhiều hán, người có khỏe không?" Nhìn ra hán trong mắt nồng đậm dục hỏa, Tần Trân trong lòng căng thẳng, lại là phủ đến càng thấp, khăn lông ướt ở hán trên mặt nhẹ sát, "Có phải hay không không thoải mái?"

Diệp Tuấn nuốt nước bọt, cầm tay nàng, nghe nàng tới gần lại đây hương thơm khí, nhìn nàng cúi xuống thân khi, trước ngực kia phiến làm người hoa mắt say mê tuyết trắng, chỉ cảm thấy bụng nhỏ đột nhiên dâng lên một cổ tà hỏa, lại là hướng hạ thân dừng đi.

Diệp Tuấn chột hai tròng mắt trừng đại, chỉ cảm thấy chính mình vật dưới háng, thế nhưng hơi hơi nóng lên, ần ần có ngẩng đầu tích giống!

Này, này thế nào khả năng!

Hán đã không cử gần mười năm, cảm gần mười năm dục, xem qua danh y vô số, bác sĩ nói hán gần nhất là bị dục vật bị thương căn bản, thứ hai là tâm lý thượng cũng có chút ảnh hưởng, cho nên tiêu phí rất nhiều tiền, lại là nửa điểm vô dụng, hiện giờ nghe trên người nàng hương khí, chính mình phía dưới đồ vật lại là có cảm giác!

Diệp Tuấn kích động đến thiếu chút nữa rơi lệ, tuy chỉ là một chút nóng này, nhưng cũng cũng đủ làm hán hưng phấn.

"Ba ba?" Bị hán nắm tay, Tần Trân trong lòng có chút khác thường, hơn nữa này đáng chết dám dâng thân thể, Tần Trân sợ chính mình khống chế không được đem hán phác gục, cuối cùng hán là một cái thành thực vừa anh tuấn nam nhân, tuy là tuổi lớn điểm, nhưng vẫn là thập phần có mị lực.

"Ta, ta không có việc gì." Diệp Tuân buông ra tay nàng, nhậm nàng nhẹ nhàng rời đi, trong lòng lại có chút buồn bã, tay lại là nhìn không được vói vào quần trung, cảm kia đoàn trầm tịch đồ vật, trong đầu hồi tưởng Tần Trần pháp phòng bộ ngực, liền giác sóng nhiệt cuốn xuống phía dưới thân, kia mềm vật, ở trong tay thế nhưng hơi hơi phát ngạnh.....

Chẳng lẽ, chẳng lẽ con dâu này lại là tới cứu vớt chính mình yêu?

Sau một lúc lâu, nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, Diệp Tuân vội lấy ra tay, trái tim lại là bất quy tắc nhảy lên lên. Thấy nàng bùng một chén nhiệt canh vào tới, nhìn không được nói, "Kỳ thật không cần phiền toái, chỉ cần nghỉ ngơi hạ thì tốt rồi."

"Không có quan hệ." Tần Trần ngồi ở mép giường, thổi nhiệt canh, một bên cười nói. Diệp Tuân ánh mắt toàn dừng ở nàng cặp kia trên đùi, kia chân cũng là thon dài trắng tấp, trong suốt ngọc nhuận.

"Người như vậy hiển nhiên hiểu chuyện, Cần Nhi lại là không biết quý trọng, thật là ủy khuất người!" Diệp Tuân thở dài nói.

Tần Trần trong lòng hừ một tiếng, nàng nhưng một chút không hiểu chuyện. Nàng người này, từ trước đến nay là ngộ mới vừa tức ngạnh, ngộ nhu tắc mềm, người khác đối đãi nàng thái độ, liền quyết định nàng đối đãi người khác thái độ.

"Ba ba, uống sạch canh đi, ấm áp dạ dày." Hơn nữa bên trong bỏ thêm dược vật, đối hần có chỗ lợi. Diệp Tuân ngồi dậy, một ngụm uống sạch canh, quả nhiên chỉ cảm thấy dạ dày ấm áp, thấy nàng đứng dậy phải đi, trong lòng một trận buồn bã, thế nhưng nhìn không được cầm tay nàng cổ tay.

"Ba ba?"

Đối thượng nàng kinh ngạc ánh mắt, Diệp Tuân sắc mặt có chút không được tự nhiên, buông ra tay, "Tiểu Trần, bởi ba ba trò chuyện đi....." Xem hần trên mặt mang theo tịch tịch, Tần Trần trong lòng hừ một tiếng, cũng không phải là tịch tịch yêu, hần một cái Diệp thị chủ tịch, không thể giao hợp, lại cùng thế từ quan hệ tan vỡ, lại không thể ở bên ngoài tìm nữ nhân phát tã, trong lòng phỏng chừng nghẹn khuất đã chết, không được tâm lý bệnh tật, cũng là không dễ dàng.

"Ba ba, người có tâm sự sao?" Tần Trần thấp phần sẵn sốc lời kéo ghế dựa ngồi vào mép giường. Cái này làm cho Diệp Tuân càng đem nàng trước ngực cảnh xuân xem cái tinh quang. Diệp Tuân liền cảm thấy, trong thân thể hòa tựa hồ lại thiếu đốt lên, lúc này đây, dưới háng đồ vật, cảm giác làm như càng mãnh liệt chút.....

Hần trong lòng ần ần kích động, lại có chút xấu hổ, thế nào cổ tình liền đối con dâu nổi lên dục vọng đâu..... Nhưng chính mình thật vất vả có cảm giác, nếu nàng thật có thể làm chính mình ngạnh lên, kia hần như thế nào cũng không thể bỏ qua này cơ hội.....

Huống chi Cần Nhi vắng vẻ nàng như vậy lâu, hần cũng không tin, nàng trong lòng không tịch tịch.

"Ta chỉ là muốn cùng người nói một chút lời nói, trong nhà tình hình người cũng thấy, ta cùng người bà bà không cái gì lời nói nhưng nói, Cần Nhi cũng lão không ở nhà..... Ta..... Lòng ta thật sự là....."

Diệp Tuân về mặt tịch tịch, nhìn không được cầm tay nàng, "Tiểu Trần, người có rảnh, nhiều bởi ta trò chuyện đi."

"Ba?" Tần Trần tròn mắt há hốc mồm, trên mặt nóng lên. Muốn trừu tay, Diệp Tuân lại nắm chặt không bỏ, ngược lại dùng ngón tay nhẹ nhàng ở nàng lòng bàn tay vuốt ve, Tần Trần trên mặt đỏ bừng, trong lòng lại trắng mắt lão sắc quý.

Chẳng lẽ là vừa mới kia được phân lượng phóng nhiều?

Diệp Tuân chỉ là ở thử con dâu, nếu nàng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, kia chính mình chỉ sợ là không cái gì cơ hội, nhưng nàng chỉ là xấu hổ đến đỏ mặt, về mặt vô tội bộ dáng, Diệp Tuân nhất thời lộn không rõ nàng rốt cuộc hiểu không hiểu chính mình ám chỉ.

"Tiểu Trần, ba ba có chút lời nói muốn cùng người nói." Nhìn nàng thẹn thùng bộ dáng, Diệp Tuân trong lòng nóng nảy, trong lồng ngực dường như có một đầu dã thú muốn phá ngực mà ra, phá tan kia cấm kỵ bên cạnh.

"Ba ba tưởng nói cái gì?" Tần Trần chớp chớp mắt hỏi.

Diệp Tuân thở dài than, trên mặt một bức khó xử về mặt thống khổ, "Nguyên bản việc này, ba ba là si với nói cho người khác, nhưng Tiểu Trần từ trước đến nay hiếu thuận, có lẽ còn có thể trợ giúp đến ba ba....." Tần Trần trong lòng nhảy dựng, ước chừng có thể đoán được hần muốn nói cái gì, trên mặt lại bất động thanh sắc, "Ba ba có thể tin nhiệm ta, ta thật cao hứng. Mặc kệ là cái gì sự, ta nhất định sẽ vì ba ba bảo mật."

"Ta sinh bệnh, Tiểu Trần nguyện ý giúp ta sao?" Diệp Tuân bắt lấy tay nàng, đột nhiên đặt ở chính mình giữa háng, nơi đó đồ vật chỉ là nửa ngạnh, nửa chưa hoàn toàn bành trướng.

Tần Trần hoảng sợ, này lão sắc lang!

"Ba ba!" Nàng trên mặt xấu hổ đến muốn té xỉu bộ dáng, Diệp Tuân xem đến tâm động, lại không buông ra, một bên giải thích, tự nhiên sẽ không đem quá khứ chuyện ngu xuẩn nói ra, chỉ nói chính mình ra ngoài ý muốn, bị thương thân mình.

"Những năm gần đây, ba ba thân thể vẫn luôn không có phản ứng, nhưng mấy ngày nay, thấy Tiểu Trần, lại....." Nói đến này, hần về mặt hồ thẹn biểu tình, "Ta cũng biết thực vô si, nhưng ta là cái nam nhân..... Tiểu Trần, người, người có thể lý giải ba ba sao....." Xem hần trang đến về mặt bất đắc dĩ lại

về mặt thống khổ, Tần Trân lại không quá tin tưởng, lão già này, tám phần cùng chính mình giống nhau ở diễn kịch!

Bất quá này cũng vừa lúc, có thông đồng cơ hội, bằng không chính mình một người ở kia diễn, cũng quá mệt mỏi người.

Cái này lang có tình muội cố ý, vừa lúc cấu kết với nhau làm việc xấu.

"Ba..... Ta, ta rất muốn giúp ngươi, ca cao..... Nhưng này....." Tần Trân gương mặt nóng lên, lộ ra đỏ ửng bộ dáng, thật sự liêu đến Diệp Tuân tâm động, chỉ cảm thấy dưới háng đồ vật lại ngạnh rất nhiều.

"Tiểu Trân, đương ba ba cầu ngươi....." Thấy nàng hình như có mềm hoá đáp ứng ý tứ, Diệp Tuân liền kéo xuống mặt già tới cầu nàng, nắm tay nàng nắm thật chặt, "Tiểu Trân, ngươi giúp giúp ta đi....."

"Hảo, hảo đi....." Tần Trân cắn cắn môi, "Ba ba muốn ta thế nào làm....."

"Ngươi không cần làm cái gì, chỉ cần mỗi ngày nhiều bồi bồi ta là được, ba ba thật sự trong lòng tịch mịch thật sự....." Diệp Tuân trong lòng mừng thầm, trên mặt lại là nghiêm trang, nghĩ thầm chỉ cần từ từ mưu tính, con dâu này, hừ hừ, còn không phải đến miệng thịt yêu.....

Hắn nói, lại là nắm Tần Trân tay đặt ở hông thượng, bắt lấy tay nàng xoa chính mình kia đồ vật, tuy rằng nửa ngạnh, khá vậy thập phần có cảm giác, càng có rất nhiều tâm lý thượng kích thích cảm.....

Xem nàng lại thẹn lại hoảng bộ dáng, Diệp Tuân trong lòng thầm nghĩ, biết con dâu này, chỉ sợ cũng là hư không tịch mịch đến lâu rồi, vuốt hán đồ vật, trong lòng cũng có cảm giác đi.....

"Tiểu Trân, ngươi lớn lên thật đẹp, Cẩn Nhi như vậy vắng vẻ ngươi, thật sự là quá không đạo lý." Hắn tự đáy lòng ca ngợi, một cái hư không tịch mịch tuổi trẻ tân hôn nữ nhân, nam nhân chỉ cần nói ngọt một chút, hồng tới tay thật sự quá dễ dàng, đây là hắn phong lưu bụi hoa được đến kinh nghiệm.

Quả nhiên nói xong, liền thấy nàng mắt sáng rực lên hạ, mặt lại càng đỏ.

Tần Trân trên mặt xấu hổ đến đỏ lên, trong lòng lại đang mắng, này lão sắc lang, lừa nữ hài tử thủ đoạn nhưng thật ra lợi hại thật sự, đem cái phòng trống nửa quả phụ tâm lý trào đến gắt gao, trời cao phái chính mình tới thu thập hắn, xem ra là rất chính xác.

"Ngươi về sau nếu là có tâm sự, cũng có thể đối ba ba giảng, ba ba nhất định đứng ở ngươi bên này....." Diệp Tuân nói, ngón tay lại là sắc tình ở nàng lòng bàn tay vuốt ve, kỳ thật càng muốn làm chính là đem nàng phác gục, bất quá gần nhất sợ làm sợ nàng, thứ hai lúc này thân thể chưa khôi phục hoàn toàn, cũng là hữu tâm vô lực, nhưng ha ha tiểu đầu hủ, hắn cũng là thập phần vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Phần 3. Cứu vớt bố chồng liệt dương (3): Nửa đêm bị bố chồng thao (cao H)

"Cảm ơn ba ba."

Diệp Tuân lòng tràn đầy nhộn nhạo, cảm thấy hiện giờ rốt cuộc có chút chờ mong về nhà, tâm tình cũng trở nên nhẹ nhàng rất nhiều. Cả đêm sờ soạng tay nàng, nói rất nhiều lời nhảm chán, nhưng nàng vẫn luôn an tĩnh nghe, thỉnh thoảng đáp lại một câu, cho tới nửa đêm, mới rốt cuộc để nàng rời đi.

Nếu chính hắn chủ động tới thông đồng mình, Tần Trân liền mỗi ngày tăng thêm được tề trong đồ ăn của hắn, làm hắn sớm khôi phục hùng phong ngày xưa. Thậm chí Tần Trân còn sợ hắn không đủ lợi hại, không sinh hoạt tình dục được, một bên lại âm thầm nghiên cứu được vật tráng dương bổ thân, mỗi ngày cũng cho vào trong canh, hiện giờ Diệp Tuân có tâm cầu đắc nàng, cho nên nàng nấu canh, tất cả đều ăn sạch sẽ.....

Diệp Tuân kinh hi phát hiện, quả nhiên thân thể mình, chậm rãi khôi phục, đặc biệt là khi nàng tới gần mình, phản ứng đặc biệt thường xuyên, liền tựa như thiếu niên huyết khí phương cương...

Liền càng thêm yêu thích Tần Trân, cảm thấy con dâu quả thực là trời cao phái tới cứu hắn. Nhưng qua hơn mười ngày, hắn vẫn luôn sợ dọa tới Tần Trân, cho nên nhiều nhất chỉ lên lút động chạm tay nàng, hắn trong lòng thật sự không cam lòng, Diệp Tuân cân nhắc, làm thế nào đẩy nhanh hơn tiến triển giữa hai người, lại chưa từng nghĩ Tần Trân sẽ chủ động mở ra cơ hội.

Đêm nay Tần Trân ngủ mơ màng, nửa đêm ý tiểu bức tỉnh, còn buồn ngủ đi toilet, khi trở về, lại là vào nhằm phòng. Diệp Tuân vốn vừa mới ngủ, nghe thấy tiếng cửa phòng nhing động, vừa muốn chất vấn là ai, lại thấy nàng trực tiếp vịn cửa tiến vào, lại đóng lại, sau đó liền ở trong bóng tối, bò lên giường hắn.....

Diệp Tuân cả kinh ngồi dậy, bật đèn tường, nhìn Tần Trân trên giường, cho rằng mình nhìn lầm người, người này chắc còn mơ ngủ, nhằm lẫn cửa

tư tư có thanh.

Diệp Tuấn từ nằng môi thượng, một đường hôn tới rồi xương quai xanh, ở nằng tuyết trắng trên da thịt lưu lại một quả cái dấu hôn, môi mót kia mềm mại như phong, thô bạo tề xoa xoa, tề đến hồng núp vú phun ra một đạo tinh tế chất lỏng. "Tiêu Trần, thân thể của con như vậy bảo bối, Cần Nhi thế nhưng còn ghét bỏ sao?"

Tần Trần thần sắc mê ly, hàm hồ đáp lời, hai tay bắt lấy hấn sợi tóc đi xuống ấn, lúc trước kia Diệp gia tức phụ, thân thể tự nhiên là bình thường, liền không biết Diệp gia nhi tử phát hiện nằng này bất đồng sau, sẽ có gì phản ứng?

Thấy nằng không đáp, Diệp Tuấn có chút sinh khí, trên tay càng thô bạo trào lộng, thạc nhũ ở hấn trong tay dường như phải bị tề bạo, từng luồng sữa tươi biểu ra tới, hấn há mồm dùng sức mót trụ, liếm mót đến tư tư rung động, mót đến nằng lại tỏ lại đau, thẳng hừ hừ lên.

Diệp Tuấn gặm cắn núp vú, liếm mót kia diễm mỹ chất lỏng, một tay tắc nắm dưới háng cực đại căn thân, để ở nằng ướt hoạt huyết khẩu, kia căn thân thật lớn vô cùng, không biết có phải hay không hấn ảo giác, tổng cảm thấy so trước kia, dường như còn muốn thô dài chút, cái này làm cho hấn trong lòng ần ần đặc ý, trũng gà đại quy đầu chống lồi vào, hơi hơi dùng một chút lực, liền nghe ồm ộp một thanh âm vang lên, quy đầu hoạt nhập một cái ướt hoạt khản nhiệt nơi.....

"Ha..... Nga..... Con thật chặt....." Kia khản trát cảm làm hấn căn thân bị kẹp đến phát đau, lại càng hưng phấn bành trướng biến đại, dục vọng bị cảm mười năm, hiện giờ vừa được giải khóa, liền như núi hồng bùng nổ, một phát không thể vẫn hồi.

"Ấn..... A....." Tần Trần mày đẹp thâm khóa, chính mình vì sáng, liền mỗi ngày ở hấn canh, bỏ thêm hao chút liêu, kêu hấn đồ vật bất tri bất giác biến đại, kéo dài lực sẽ càng cường, hiện giờ lại là kêu nằng có chút chịu trách nhiệm.

"Đáng chết, con mau kẹp chết ba!" Diệp Tuấn thấp chú thanh, vận nằng hai chân, cực đại ngạo nhân chi vật hung ác bắt đầu thọc vào rút ra lên, đáng người hấn kiểu mãnh hùng tráng, nhiều năm tập thể hình, khiến cho hấn tinh lực dư thừa, giữa háng chi vật càng là hung mãnh vô cùng, kia một thọc dưới, đỉnh đến nằng một trận run sợ, hoa tâm bị thật mạnh một chọc, mãnh liệt tê đại diện lưu xuyên thượng trong lòng, thẳng kêu nằng mất hồn thực cốt.

Này lão sắc lang, quả thực lợi hại được ngay!

Tần Trần lòng tràn đầy nhộn nhạo, đối hấn năng lực tình dục thật sự vừa lòng, chỉ kia cổ kính nhi quá độc ác, mỗi một lần đều thọc đến lại trọng lại thâm, đỉnh đến hoa tâm thẳng run, kêu nằng không một lát liền toàn lực một mồi sức lực, liền đầu ngón tay đều đang run rẩy, chỉ ở kia khoái cảm bỏ dờ không được muốn thét chói tai.

Sợ nằng kêu đến quá lớn thanh, Diệp Tuấn liền bắt lấy một đoàn áo ngủ nhét vào miệng nằng, một bên đem nằng tuyết trắng chân nhi chiết đến càng khai, cảm thấy thẹn mờ rộng ra hai chân, phía dưới kia phần nộn huyết nhi bại lộ ra tới, bấp dùi chỗ làm dâm dịch dính đến ướt át trơn trượt, bên trong đường đi tắc khản đến không thể tưởng tượng, Diệp Tuấn quyền luyện kia bị bao vây mất hôn, bắt nằng bấp dùi hướng lên trên tùm, nằng hai tay chống giường, thân thể cơ hồ là đứng chống ngược, Diệp Tuấn tắc đột nhiên thọc nhập, cánh tay thô còn thịt từ thượng mà xuống, thọc đến nằng thân thể mềm mại run rẩy dữ dội.

"Ngô ngô..... A..... Ân ân....." Trong miệng tắc bó đoàn, nằng kêu thanh âm cũng suy yếu chút, nhưng kia như ần như hiện rên rỉ, lại càng kêu hấn hưng phấn, còn thịt từ thượng mà xuống cắm vào, cắm mấy chục hạ, Tần Trần liền chịu không nổi, hoa tâm một trận co rút lại, toan trướng bụng nhỏ ở hấn rút ra gian, một cổ nhiệt dịch phun tới.

"A..... Ngô ngô....."

Nằng hai chân mềm nhũn, liền trượt đi xuống, Diệp Tuấn đem nằng hai chân chiết tới rồi bả vai, bắt lấy nằng thật lớn hai vú, một bên hung hăng xoa nắn, rắn chắc eo bụng tắc không ngừng đỉnh lộng, còn thịt hoạt nhập kia ướt hoạt tiêu đạo, hỗn phức ki tiếng nước, đỉnh đến nằng lòng tràn đầy sáng khoái.

"Thân thể con thật là lợi hại, cắn đến ba ba mau chịu không nổi" Diệp Tuấn đề nằng nằng, eo bụng làm cường điệu phục không ngừng pít-tông vận động, hấn không kiên nhẫn làm cái gì kỹ xảo, chỉ là dã thú giống nhau làm, đỉnh lộng đến càng lúc càng nhanh, kêu nằng thân hình không ngừng phập phồng run rẩy, áp lực tiếng rên rỉ liên tiếp không ngừng dật ra tới "Ân ân..... A a..... Ngô....."

"Ba ba lợi hại không lợi hại?" Xem nằng khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, khóe mắt rử nước mắt, biểu tình tựa thống khổ tựa vui thích, hiển nhiên là bị thao đến chịu không nổi, Diệp Tuấn trong lòng ần ần đặc ý, đề nằng nằng một bên hỏi, một bên hung hăng làm, hưởng thụ nằng lửa nóng đường đi giáp công. Tần Trần nắm chặt, ở kia mãnh liệt khoái cảm hạ, không tự giác cung nổi lên eo, nghe hấn nói, mê loạn gật gật đầu.

"Là chồng con lợi hại, vẫn là ba lợi hại hơn?" Diệp Tuấn nghe được tâm hoa nổ phồng, thiết chương kiềm ở nằng thân hình như rắn nước thượng, một bên dùng sức đỉnh, một bên lại tiếp tục truy vấn, "Mau nói!"

Tần Trần bị đỉnh đến bụng nhỏ toan trướng, từng đợt sóng nhiệt tập đi lên, kêu nằng trong đầu có chút phát trướng, nghe hấn nói, liền vô lực lắc đầu, chính mình lại không bị kia Diệp Cần trái qua, nào biết đâu rằng lợi hại không lợi hại, ngày nào đó kêu hấn làm một lần, lại nói cho hấn đi!

"Hừ!" Diệp Tuấn có chút bất mãn, một tay tề nằng đầy đặn vú, dính nhóp chất lỏng rải đến nằng đầy người đều là, hấn nằng nằng một chân đặt ở bả vai, đứng ở trên giường, từ mặt bên thao đi vào, giống như lão Phật xao chuông dường như, một chút đỉnh đến lại thâm lại trọng, Tần Trần chỉ cảm thấy hoa tâm tỏ người khoái cảm truyền đến, tứ chi mềm đến nửa diễm nhắc không nổi lực tới, thừa nhận hấn dã man đỉnh lộng, kia từng cái đâm tiến vào, thao ở hoa tâm thượng, làm nằng ở cao trào trung toàn thân run rẩy thẳng trơn trắng mắt.

Diệp Tuấn lại là càng làm càng hăng mãnh, hùng phong không giảm năm đó, thậm chí qua không kịp, như vậy tinh lực chính hấn cũng là giết mình đến tàn

nhấn, mặt bên thao nằng trong chốc lát, liền đem nằng kéo dài tới mép giường bên, Tần Trần toàn thân mệt mỏi, đối hấn sở hữu động tác đều không thể cự tuyệt.

"Tao huyết con hảo sinh lợi hại, mau đem ba ép khô!" Diệp Tuân ấn nằng nằm tại mép giường bên, đem nằng hai chân áp khai thành một chữ, sung đồ hoa huyết lúc này chính hư không co rút lại, hấn cảm dương vật, phụt một tiếng lại tặc đi vào. Kia một chút đỉnh đến nằng lại là một tiếng kêu rên, Diệp Tuân đè nặng nằng chân, dương vật ở bên trong dùng sức giảo, cũng không vội vã rút ra, giảo đến nằng bụng nhỏ bủn rủn, hảo không khó chịu.

"Ba..... Ngô ngô....." Trong miệng nước miếng đem bổ đoàn tẩm ướt, Tần Trần hai mắt ướt át, nhìn hấn ánh mắt, làm Diệp Tuân tâm cũng đi theo run lên, con dấu này như vậy nhìn chăm chăm người, thật sự là quá câu nhân tâm.

"Về sau, ánh mắt không được nhìn nam nhân như vậy, ngoại trừ riêng ba!" Diệp Tuân tương tượng đến ánh mắt nằng như vậy, đi nhìn nam nhân khác, trong lòng liền cảm thấy không thể nào thoải mái.

Tần Trần sao còn nghe rõ hấn nói cái gì, chỉ trầm luân trong khoái cảm. Thấy nằng không đáp, Diệp Tuân đỉnh đến ác hơn, quy đầu ở bên trong đâm thọc, lại là cuối cùng lại là chọc tới rồi cái tiểu thịt không, hấn ánh mắt chấn động, quy đầu hướng về phía kia lồi vào, đã man hướng trong chui vào, Tần Trần từng lớn mắt, lắc đầu giãy giụa lên.

Thấy nằng lắc đầu, Diệp Tuân liền bức, cúi xuống thân ngăn chặn nằng, kéo ra miệng nằng bổ đoàn, song chường phủng trụ nằng bàn tay khuôn mặt nhỏ, nóng cháy môi dùng sức lấp kín, cường thế xông vào kia khe nhếch cái miệng nhỏ, hung hăng liếm mút nằng đầu lưỡi, cuốn lại liếm lại tẩm, Tần Trần cả người run lên, trong đầu toàn thành chỗ trống, cực yêu cũng nghĩ không ra, chỉ ở hấn ép hồi điểm giữa đầu.

Diệp Tuân lòng tràn đầy sung sướng, dương vật chôn ở trong cơ thể nằng, tắc một đường phá tan bình cảnh, xuyên qua cửa tử cung nhỏ hẹp, một chút tiến vào một chỗ ấm áp ướt át khác, Tần Trần lại bị đỉnh đến trướng lớn mắt. Nam nhân đại quy đầu to như trứng gà, ở tử cung không kết cấu giáo, giáo đến nằng bụng nhỏ toan đến khó chịu, vách trong mẫn cảm bị hấn quấy loạn như vậy, một cô một cô ái dịch ở trong kích thích trào ra.....

Dưới kích thích mãnh liệt, hoa huyết bắt đầu mãnh liệt co rút, phần ngoài bộ song trọng co rút lại, kẹp đến Diệp Tuân một trận phát run, quy đầu cảm ở tử cung, rốt cuộc không chế không được phun trào ra một luồng bạch trọc, chất lỏng nóng như lửa, nằng đến nằng một trận rung mình, thân thể ở trong cao trào run rẩy run rẩy.....

Tuy bản tính, Diệp Tuân lại không có rút ra, vẫn chôn ở rong tiểu huyết ấm áp như lửa, vừa ngừng lại nghỉ ngơi, liền tiếp tục trường đại, ôm nằng trong ngực, một lần nữa lại luật động lên.....

Thật là lấy đá đập chân mình! Tần Trần một bên sướng đến muốn hét chói tai, trong chốc lát lại ở trong khoái cảm kích thích đến chịu không nổi, hối hận mình làm chon người này quá lợi hại.....

Diệp Tuân hồn không biết thân thể mình biến hóa hoàn toàn là do nằng, chỉ cho rằng mình cảm dục đã lâu lắm, mới trở nên dừng mãnh như vậy, cả đêm đè nằng ở trên giường, làm đủ loại tư thế, khiến nằng cuối cùng trực tiếp ngắt đi, mới chịu bỏ qua. Thấy nằng mệt đến tê liệt ngã xuống, Diệp Tuân liền ôm nằng đưa về phòng, dấu vết dịch trên người, lại không muốn giúp nằng rửa sạch.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Phần 3. Cứu vớt bố chồng liệt dương (4): Xe chấn trên người bố chồng (cao H)

Ngày kế tiếp lại, Tần Trần thân thể chỉ hơi có chút không khoẻ, hoa huyết sung đồ đã biến mất, giữa hai chân tàn lưu không ít dấu vết dịch dục, nằng đành bắt đắc đi vào phòng tắm, rửa sạch thân thể. Đi xuống lầu, lại phát hiện Diệp Tuân đã dậy từ sớm, đang ngồi cạnh cửa sổ sát đất đọc báo, xem biểu tình như thập phần thích ý.

"Chào thiếu phu nhân!" Hầu gái thấy nằng, lên tiếng chào hỏi.

Tần Trần hơi nâng khuỷu tay, mỉm cười gật đầu. Diệp Tuân bất động thanh sắc nhìn lại, nằng hôm nay mặc một chiếc váy liền dài màu trắng phiêu dật, dấu vết chỗ xương quai xanh đều bị che khuất.....

Diệp Tuân trong lòng lại có chút bất mãn.

"Tiểu Trần, lát nữa con phải về nhà?" Diệp Tuân nhớ tới, hôm nay là cuối tháng, con dấu mỗi cuối tháng liền sẽ về nhà mẹ đẻ. Thấy nằng gật đầu, liền nhàn nhạt nói: "Đề ba ba đưa con về."

Sau khi dùng xong bữa sáng, Diệp Tuân quả nhiên muốn lái xe đưa nằng trở về, Tần Trần cảm thấy chỉ sợ không đơn giản như vậy. Quả nhiên sau khi xe rời Diệp Trạch, Diệp Tuân liền chuyển hướng, không theo đường về nhà.

"Ba ba, đang đi đâu vậy?"

Diệp Tuấn chạy xe đến một tòa nhà cạnh bờ sông mới dừng lại, kéo nàng xuống xe, "Việc đêm qua, Tiểu Trân con..... Không có ý kiến gì sao?" Tần Trân lắc hạ, sắc mặt đỏ lên, "Ba ba đang nói cái gì, con không nhớ rõ....."

Thấy nàng giả ngu, Diệp Tuấn sắc mặt trầm xuống, trong lòng thật sự là không thoải mái.

"Quên mất? Kia ba ba giúp con nhớ lại một chút....." Diệp Tuấn ánh mắt hơi âm, dùng một chút lực đè nàng ở trên thân xe, môi mỏng nóng cháy dán ở trên đôi môi mềm mại của nàng, bàn tay tắc chui vào cổ áo nàng, bắt lấy bộ ngực mềm mại đầy đặn, xoa đến khi nàng run rẩy.

Môi Tần Trân bị hấn thô bạo gặm, gặm đến sưng đau, khiến nàng nước mắt lã chã. "Tiểu Trân, hiện tại nhớ rõ sao?" Diệp Tuấn dán ở bên cổ nàng, đôi môi mút da thịt tinh tế, nhẹ gặm lên, Tần Trân rung mình, muốn đẩy hấn ra: "Ba ba, sẽ lưu lại dấu vết....." Diệp Tuấn liền càng dùng sức hút, bàn tay thô bạo bắt lấy ngực nàng, "Con sợ cái gì?"

"Hừ, sữa lại chảy ra nhiều như vậy....." Diệp Tuấn xoa, chỉ một lát sau bàn tay liền ướt, hấn liếm liếm chất lỏng trên bàn tay, nhìn nàng phảng phất trào phúng.

"Che kín đến vậy làm gì, trên người của con nơi nào ba chưa thấy qua?" Hấn bắt mẫn kéo xuống khóa dài sau lưng váy nàng, bàn tay từ phần lưng bóng loáng trượt xuống, dán ở yếm mỏng nàng, nhẹ nhàng xoa lên, thấy nàng mặt đỏ tai hồng, trong lòng mềm xuống, mút vành tai nàng, thờ hồn hèn nói: "Con mỗi ngày hư không như vậy, không khổ sở? Về sau ba đều bồi con, không tốt sao....."

Tần Trân nghe ra ý hấn, người này muốn luôn như vậy cùng nàng yêu đương vụng trộm? Nàng nhưng thật ra không thêm để ý, chỉ cần hấn về sau đừng hối hận là được. Nhưng trên mặt vẫn là thập phần thận trọng bộ dáng, "Ba..... Người khác phát hiện làm thế nào....."

"Chúng ta để ý một chút là được." Diệp Tuấn thập phần hưởng thụ loại kích thích yêu đương vụng trộm, nếu thật là hai người quang minh chính đại ở bên nhau, cảm giác chỉ sợ liền không có gì mới mẻ. "Tiểu Trân..."

Tần Trân trong lòng cười lạnh.

Thấy nàng chỉ đỏ mặt, Diệp Tuấn liền biết nàng lại bị mình dỗ ngọt, liền dán lại dùng sức hôn nàng, thấy nàng nhu thuận thừa nhận mình hôn, trong lòng càng cao hứng, liền lôi nàng vào trong xe, chỉ mở một nửa cửa xe, để gió lùa vào, một bên vội vàng đem váy nàng liêu lên, Diệp Tuấn làm nàng xoay người nằm bò, một phen xé lạn quần lót ren, móc ra côn thịt sưng to, làm nóng quy đầu, từ phía sau nhẹ nhàng vuốt ve tiểu huyết phần nộn.....

Từ sau nhìn lại, hoa huyết hình dạng hoàn mỹ, căng phồng tựa như đồi núi nhỏ, hấn dùng quy đầu ma xát bên ngoài cánh hoa no đủ, làm cho Tần Trân trong lòng tỏ ngửa đến lợi hại, thân thể mẫn cảm bị lộ như vậy, liền hồng thủy tràn lan.

"Tiểu Trân, thân thể con cũng thật bảo bối." Nhìn huyết khẩu dật ra đâm thủy trong suốt, Diệp Tuấn xem đến ngạc nhiên, kiên nhẫn cũng không còn, quy đầu ồm ồm một tiếng, thuận lợi hoạt nhập đường đi bên trong, bên trong thịt khang trơn trượt, kiều nộn gât gao bao bọc lấy đồ vật của hấn, khoái cảm quen thuộc truyền đến, liền đánh tan lý trí hấn.

Diệp Tuấn gầm nhẹ, côn thịt cực đại hung hăng đỉnh đầu, tư thế vào từ phó sau cắm đến sâu đậm, làm Tần Trân có chút phát đau, nàng khẽ nâng mông, hai chân mở ra càng rộng, làm cho mình bớt chút đau khổ, nàng phối hợp tự nhiên làm Diệp Tuấn vui mừng, côn thịt thọc ở tiểu đạo trơn trượt, lặp lại đưa đẩy, rõ ràng đêm qua mới muốn nàng, nhưng hôm nay vẫn cứ khẩn trất như lúc ban đầu.

Tần Trân ôm lưng ghế, khẽ cắn môi dưới, thừa nhận hấn thô bạo va chạm, đồ vật kia lại nganh lại dài, mỗi một lần từ phía sau thọc vào, đều mang đến một trận độn đau, dường như dao nhỏ lướt qua, nhưng sau đau đớn, lại là khoái cảm mất hồn, đồ vật thô dài vừa tiến đến, quy đầu mỗi lần đều đỉnh đến hoa tâm, từng cái ma sát chỗ mẫn cảm, thọc đến bụng nàng phát trường.....

Diệp Tuấn từ sau lưng làm nàng trong chốc lát, lại không quá vừa lòng nhìn không thấy mặt nàng, liền đem nàng trở mình, đổi chính mình ngồi xuống, làm nàng ngồi ở trên người mình.

"Tiểu Trân, ba ba đồ vật lớn không lớn?" Thấy nàng nhìn chằm chằm chính mình lão nhị nhìn, hấn rất là đắc ý, lần này chính mình chẳng những khôi phục hùng phong, liền này dương vật cũng so trước kia muốn lớn, hấn quy công với mấy năm nay cảm dục thân thể.

Nàng gât gât đầu, Diệp Tuấn thân cao một mét chín nhị, này dương vật nguyên bản liền so người bình thường muốn trường chút, lại bị nàng bỏ thêm được vật tám bô, này một trường dưới, lại là thô mãnh rất nhiều, hoàn toàn cương cứng lúc sau, có hai bảy, hai tám cm, chỉ sợ nữ nhân bình thường lại là ăn không tiêu.

Diệp Tuấn vén lên váy nàng, nắm cự vật ngạo nhàn của mình, để quy đầu nhắm ngay tiểu huyết nàng, sau đó giữ eo nàng, dùng sức nhấn xuống một cái, chỉ nghe một tiếng phốc ki vang lên, Tần Trân ngồi xuống rớt cuộc, cự vật một thọc đi xuống, đỉnh đến nàng vừa đau vừa sướng, nàng vén váy lên, liền thấy bình thân trên bụng nhỏ có cái hơi hơi nổi lên.....

Diệp Tuấn một chút cắm vào, cũng là sáng đến mất hồn, lại ngại váy nàng vướng víu, dứt khoát lột xuống, lại còi bỏ nội y, một đôi thịt đạn liền bắn ra, một chút lay động đánh vào mặt hấn, Diệp Tuấn trong lòng một tỏ, trực tiếp đem mặt chôn ở trong phiến mềm mại kia, đôi tay bắt lấy. Tay Tần Trân chống ở lưng ghế, lắc mông, ở trên người hấn phập phồng vụng vẹo.

"Nga..... A..... Úc....." Thân thể kết hợp khoái cảm, làm Diệp Tuấn thỏa mãn thờ dài, đôi tay tắc tễ hào nhũ, khuôn mặt xâm nhập vào trong nhũ sóng đầu tiên lại tễ lại xoa, sau đó lại dán lên cắn, ngậm ở trong miệng, phảng phất như thức ăn của trẻ con, tư tư liếm mút, một dòng sữa lớn chảy vào trong

miệng, hần tham lam ăn xong, một bên giáp công hưởng thụ kia tiểu huyết mỹ diệu của con dâu.

"Ân ân..... Ba..... A a....." Tần Trân ngồi ở trên người hần, vận vẹo cái mông, cảm thụ được căn thịt thô dài xâm phạm trong thân thể, giáo đến nàng hoa tâm rừng mình, khoái cảm như thủy triều đánh úp lại, nàng biết thân thể này mất cảm, cũng thay đổi tâm lý nàng, trước kia chính mình tuy cũng thích hưởng thụ nhục dục, nhưng chưa từng dám dâng như vậy, cũng không có cơ khát như vậy.

Chỉ là bị nam nhân ôm xoa như vậy, nàng liền tâm thần nhộn nhạo, muốn đem thân tâm phụng hiến ra ngoài, bị hần thao chết, phảng phất cũng là hạnh phúc, này cũng thật không phải chuyện tốt gì.....

"A..... Ân..... Ba ba....." Ngực trướng trướng làm nàng khó chịu, nàng tự mình xoa một bên vú, lấp đầy miệng hần, mặc hần thô bạo cắn hút, lại không thỏa mãn dùng sức tê vú, từng luồng sữa chen vào trong miệng hần, một bên lắc mông, co rút lại tiểu huyết kẹp chặt đồ vật của hần, cảm thụ được độ ẩm của căn thịt.

Diệp Tuấn lòng tràn đầy lửa nóng, đôi tay ôm thân hình nàng như rắn nước, không ngừng vuốt ve da thịt bóng loáng, tẽ hai vú, cắn đến hai núm vú lại sưng hồng, sữa tổng cũng ăn không xong, chảy ra bên ngoài, hai người dính nhóp đầy mình.

"Ngô....." Hần kêu rên thanh, ấn nàng cái ót, dán lên nàng môi đỏ, liếm mút nàng môi, giữa háng tắc không nhẹ không nặng hướng lên trên đỉnh, quy đầu thọc tiến kia hoa tâm chỗ sâu trong, thẳng tới từ cung, ở bên trong đảo, giáo đến nàng chịu không nổi vận vẹo vòng eo, khó chịu hừ hừ, hần lại khấn ấn nàng không bỏ, càng dùng sức ở bên trong đỉnh, điên cuồng đâm thọc, làm từ cung kịch liệt co rút lại lên, từng luồng nhiệt dịch phun trào ra tới, xối hần quy đầu, kêu hần rừng mình, hạt giống cũng đi theo bắn ra tới.....

Bắn một lần thế nào đủ? Đồ vật một môi ở trong thân thể nàng, chôn ở âm áp khang lộ, hần nhéo nàng đầu vú, tẽ sữa chảy ra, dâm uế hình ảnh kích thích hần, kia mềm ướt đồ vật, lại nhanh chóng cương cứng, căng mẫn nàng toàn bộ âm đạo.

Diệp Tuấn ôm nàng bắt đầu điên cuồng đỉnh động, mỗi một lần thọc vào, liền nghe thấy nàng nhịn không được kêu to dâm dâng, tại đây đã ngoài, nàng không chỗ nào cố kỵ, kêu đến cũng rất là êm tai, kêu hần càng thêm dục hỏa tăng vọt, liền ôm nàng xoa ở trong ngực, lần lượt tiến vào, thẳng thao đến tiểu huyết nàng lại lần nữa sưng đỏ, cao trào ba bốn lần, mới vừa thỏa mãn.

Tần Trân chân mềm bò xuống từ trên người hần, muốn kéo khăn giấy lau tinh dịch giữa hai chân, Diệp Tuấn lại ngăn, "Con dâu ngoan, đừng lau, để nó lưu lại đi....."

"Ba....." Nàng đỏ bừng gò má, nghĩ thâm lão lưu manh này thật không biết xấu hổ!

Diệp Tuấn nghe thanh âm mềm mại sau khi trải qua dục vọng của nàng, trong lòng rung động, hần nghiêng đầu qua đi, ôm trọn khuôn mặt nhỏ của nàng, thật sâu hôn môi nàng, đôi môi sưng đỏ bị hần thô bạo chà đạp, thẳng đến người nàng lại lần nữa xụi lơ, hần mới rút cuộc buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Phần 3. Cứu vớt bố chồng liệt dương (5): Bố chồng tiện thao một pháo (cao H)

Tần Trân trở về nhà mẹ đẻ, bởi cha mẹ qua một ngày, ngày hôm sau trở về Diệp Trạch, lại thấy một nam tử tuổi trẻ tuấn tú, xem hần ngũ quan tương tự Diệp Tuấn, nàng liền biết, người này chính là Diệp Cẩn.

Khi Diệp Cẩn thấy nàng, lại ngần ra, vợ hần, ngày thường từ trước đến nay chỉ thích mặc quần áo hư nhàn, không thích mặc váy, tuy hiền huệ, lại không có chút nữ nhân kiều mị, làn da sinh ra đã trắng nõn, một chút thú vị cũng không có. Nhưng hôm nay Tần Trân, mặc một cái váy liền áo màu đen cổ chữ V bó sát người, bao vây không được miêu tả sinh động bộ ngực sữa, gât gao phác hoạ thân hình đầy đặn như rắn nước, mông tròn trịa, đùi thon dài..... Da thịt trắng nõn, dưới lớp váy đen, có vẻ căng trong suốt ngọc bạch.....

"Em trở về thăm bố mẹ vợ, thế nào không gọi cho ta?" Diệp Cẩn đi theo nàng vào phòng, đôi mắt lẳng lẳng nhìn chăm chăm, thế nào hơn nửa tháng không thấy, vợ hần sao lại như thay đổi cá nhân?

"Gọi anh, anh sẽ cùng em trở về sao?" Tần Trân liếc hần một cái.

Diệp Cẩn bị liếc mắt một cái xem đến trong lòng như bị miêu bắt, trước kia khuôn mặt nàng tuy xinh đẹp, nhưng hần nhìn lại thế nào cũng cảm thấy không thích, nàng là kiểu cha mẹ hần thích, lại không phải kiểu hần thích. Hần thích nữ nhân nhiệt tình như hòa, mỹ nữ nếu là không có phong tình, trong mắt hần chính là búp bê nhựa.

"Anh không trở về, em liền không gọi?" Diệp Cẩn dán lên đi, từ sau lưng ôm lấy nàng, đôi tay ôm lại hai vú ngạo nhân, một tay chui vào dưới váy nàng, sờ đến giữa hai chân nàng, một bên mút da thịt như ngọc sau cổ nàng, "Bà xã, anh sao lại cảm thấy em có gì thay đổi....."

Tần Trân thân thể mẫn cảm, bị hấn sờ đến run lên, cũng không trả lời hấn, chỉ là bắt lấy một tay hấn ở trước ngực xoa, Diệp Cần dưới háng dục hóa nhanh chóng bị bậc lửa, bà xã nhiệt tình như vậy, khiến hấn thật là kinh ngạc, trước kia thể từ đối với tình dục cũng không nhiệt tình, cũng quá mức thận trọng, ở trên giường giống hệt như cá chết.

"Bà xã, phía dưới em thật nhiều thủy a....." Diệp Cần bắt quá mới hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, tuổi trẻ khí thịnh, nào chịu nổi như vậy câu dẫn, vội vàng cởi bỏ dây quần, móc ra dương vật cứng rắn như thiết, để ở khe mông nàng, trên dưới ma sát hoạt động.

Sấn tay đang ở ngực nàng, từ cổ áo trượt vào, bắt lấy vú trái xoa trảo, Tần Trân nửa đầu mông lên, vén lên làn váy, lại bạch lại viên mông, nhẹ nhàng cọ hấn quy đầu, giao hoan tín hiệu một phát ra, Diệp Cần liền rút cuộc nhìn không được, đem nàng mông khẽ nâng, đồ đậm còn thịt liền như vậy từ phía sau phụt một tiếng thọc nhập.....

"A....." Tần Trân bị đỉnh đến run lên, lại có chút kinh ngạc, không nghĩ tới này trương phu, nhìn tuổi trẻ, thứ này thể nhưng như vậy thô tráng, tuy không có hấn lão từ trường, nhưng kia thô độ, lại là không bình thường, như vậy một thọc tiến vào, đem nàng tiểu huyết căng đến lại trương lại toan.

"Vợ à, bên trong em sao lại chặt như vậy?" Diệp Cần sưng đến quá thẳng tới khí, trong lòng kinh ngạc, như vậy lâu không thao nàng, lại là chặt như vậy. Tần Trân kêu rên, thân thể ghé vào trên bàn sách, mông cao nâng, Diệp Cần đồ vật liền như vậy đỉnh đầu rút cuộc, mỗi thọc một chút, đều căng đến nàng tiểu huyết no trương, bị điền đến tràn đầy, kêu nàng thập phần thoải mái.....

"Ân..... Ân ân..... Anh, anh nhanh chút đi....." Chịu không nổi hấn chậm rì rì cọ xát, Tần Trân liền thúc giục lên, Diệp Cần nghe được một trận nghiêng răng, nàng thể nhưng ngại chậm! Liền thâm nhập, trong chốc lát muốn thao khóc em, cũng đừng trách anh không thương tiếc.

Quả nhiên như vậy một đốn, mặt sau liền vội gió lốc vũ đưa đẩy, hiện giờ tuổi trẻ, thân thể tình lực cũng tất nhiên là không kém, hơn nữa trương giáo huấn vọt, kia từng cái thao tiến vào, liền không nửa điểm lưu tình, quả nhiên thọc đến hung ác, kêu nàng lại đau lại sáng.

Diệp Cần bắt lấy nàng một đoàn vú tể, tể đến đầy tay nhũ dịch, liền kinh ngạc một chút, "Bà xã, em sao lại ra thủy....." Hấn kêu, lại là càng thêm hưng phấn, "Hay là em là vì anh, mới đi như vậy làm cho?"

Hấn nói, một bên tể đến càng dùng sức, dương vật không đình chỉ hung hăng đình, đình đến nàng một đôi thô trắng dường như hai vú trên dưới ném động. Tần Trân lười đến cùng hấn vô nghĩa, cắn môi nhắm con ngươi, chịu đựng kia dã man thao làm.

Diệp Cần chỉ cho rằng nàng là thận trọng, liền động đến càng thêm lợi hại, ôm nàng phiên thân, chính diện thao, chỉ thấy nàng bấp dùi một mảnh dính ướt, chất lỏng bốn sái, hấn nâng nàng một chân, còn thịt hung ác đưa đẩy, thọc kia tiểu huyết thâm thủy vắng khắp nơi, mỗi một chút đình nhập, cũng chưa đến sâu đậm, mà kia tiểu huyết cũng cùng thường lui tới bất đồng, co rút lại lên lợi hại thật sự, liếm mút hấn còn thịt, dường như muốn đem da đều phải ăn luôn.....

"Bà xã, bên trong em thật là lợi hại, hút đến anh chịu không nổi....." Hấn đưa đẩy đến nhanh, kia co rút lại mấp máy càng cũng lợi hại, mút hấn còn thịt, gât gao cô, gât gao kẹp lấy hương trong sức, Diệp Cần lại giác sung sướng, lại giác khó chịu, cuối cùng lại là không chế không được, quy đầu run rẩy bắn tinh.....

Cảm giác này thật sự ma người, như vậy vài ngày không thấy, nàng sao lại trở nên như vậy lợi hại? Chẳng lẽ là vì lấy lòng chính mình, mà đi học cái gì kỹ thuật yêu, Diệp Cần trong đầu não bỏ đến quá nhiều, như vậy tưởng tượng, thể nhưng cảm thấy có chút cảm động.

"Bà xã, em khiến anh như vậy thoải mái, về sau anh sẽ đối xử tốt với em." Hấn nói, rút ra mềm rớt dương vật, vỗ về chơi đùa trong chốc lát, liền lại nganh lên, liền lại cắm đi vào. Tần Trân trong lòng xích cười, chính mình chỉ đem hấn dương cái gây mất xa mà thôi, khiến mình thoải mái mà thôi, tiểu tử này có phải hay không suy nghĩ nhiều quá?

Kia Diệp Tuấn hiển nhiên chỉ đem nàng trở thành một cái tả dục, như vậy nàng tự nhiên liền lấy bất đồng thái độ đối hấn, tự nhiên liền cũng sẽ không vì hấn thủ cái gì thân. Diệp Cần không biết nàng suy nghĩ, lại càng không biết vợ mình sớm bị ba ruột làm rất nhiều hồi, chỉ ôm nàng dùng sức xô xuyên qua.

Buổi tối khi Diệp Tuấn trở về, đã là buổi tối 10 giờ, lúc thấy Diệp Cần, biểu tình thập phần ngoài ý muốn, con trai hấn, cả ngày bên ngoài chơi, lớn đến như vậy, một chút cũng không thành thực, cả ngày đi theo hồ bằng cầu hữu không về nhà, thường lui tới hấn tất là muốn hung hăng rắn dạy một phen, hôm nay lại là thẳng nhủ mày.

Lại thấy hấn ôm Tần Trân trong ngực, chính chuyên chú nhìn trận bóng, hai người trong tay ôm đồ ăn vặt, hấn một bên nhìn trận bóng, thường thường ỷ đồ vật tiến Tần Trân trong miệng.....

Từ bao giờ con trai cùng con dâu cảm tình tốt như vậy?

Diệp Tuấn xem đến trong lòng hự hẫng, nhìn không được ho nhẹ, Diệp Cần quay đầu xem ra, thấy là hấn, cười thanh, "Ba, ba sao lại về muộn như vậy?"

"Con sao đã trở lại?" Diệp Tuấn nhủ mày, ánh mắt lại nhìn về phía Tần Trân, trên mặt nàng chỉ mang theo đậm cười, ánh mắt nhìn hấn, lại thập phần bình đạm bình thường, còn gọi một tiếng, "Ba. Ba đã về."

Diệp Tuấn trong lòng một thứ, ngực dường như gọi người đâm một quyền đầu.

Ánh mắt nàng, dường như hai người cũng chỉ là quan hệ cha chồng con dâu, đậm mạc thật sự, hấn lại cảm thấy như vậy không thoải mái.....

"Ba đói bụng!" Hấn thô thanh thô khí nói, trong lòng ngực đè nặng một đoàn hỏa, lại không biết muốn thế nào phát. Tần Trân làm như chưa thấy hấn sắc

mặt khác thường, cười nói: "Con đi nấu chút đồ ăn khuya."

"Ba xã, em một ngày cũng mệt mỏi, làm Vương tẩu đi làm đi." Diệp Cận lời kéo nàng nhập hoài, không cho nàng đi, Tần Trân cười cười, liền ngoan ngoãn ngồi ở hán bên người.

Diệp Tuân xem đến càng không thể tin được, con trai hán, thế nhưng biết thương vợ? Diệp Tuân trong lòng thật sự đổ đến hết hoảng, ngồi ở hai người bên cạnh, cách Tần Trân rất gần.

Diệp Cận nhìn trần bóng, thỉnh thoảng tiến đến nàng bên tai nói chuyện, còn ái muội cắn cắn nàng lỗ tai, thấy nàng xấu hổ đến đỏ lên, trong lòng chỉ cảm thấy ái sát. Xem hán nóng cháy ánh mắt, Tần Trân trong lòng cười lạnh một tiếng, quả nhiên nam nhân là nửa người dưới sinh vật, không có cái gì là một pháo không thể giải quyết.

Diệp Tuân ở một bên mắt lạnh nhìn, trong lòng hệt hững, thấy hai người nhĩ tán tư ma, liền có loại muốn đem hai người kéo ra xúc động. Hán hừ lạnh một tiếng: "Thế nào, hiện tại kêu bất động? Ba là cha chồng, ăn một chén cơm của con, cũng không thể?"

Tần Trân quay đầu nhìn lại, thấy hán một bức oán phụ biểu tình, không cảm có chút buồn cười, nhưng trên mặt vẫn là thập phần cung kính nói: "Ba, ba sao lại nói như vậy..." Nói xong hướng Diệp Cận nói, "Ba ba đói bụng, vẫn là để em đi làm đi." Diệp Cận đành phải để nàng rời đi, Diệp Tuân lúc này mới lạnh lùng hỏi: "Con không phải luôn luôn không thích nàng sao, thế nào đột nhiên lại biến thành chồng tốt?"

"Ba....." Diệp Cận bị hỏi đến có chút không được tự nhiên, hán cùng vợ lại không có cái gì vấn đề lớn, ngày thường chỉ là cảm thấy nàng quá mất mặt chút, cho nên không thích, bất quá hiện giờ nàng đều như vậy lấy lòng mình, hán sao lại có khả năng vắng vẻ nàng?

Tần Trân ở trong phòng bếp, làm hai phần mặt, lại hướng một khác phần, thả một viên thuốc viên. Sau đó bụng đi ra ngoài, Diệp Cận ngửi được mùi hương, liền hít hít cái mũi, "Thơm quá!" Đoạt một chén nơi tay liền ăn lên, Tần Trân đem một khác chén đưa đến Diệp Tuân trước mặt, "Ba, ba không phải đói bụng sao, ăn chút đi....."

Diệp Tuân lẳng lẳng nhìn nàng, lại ở tiếp nhận khi, một tay bắt được tay nàng, Tần Trân trên mặt hoảng hốt, quay đầu nhìn mắt Diệp Cận, lại thấy hán chỉ lo nhìn chăm chăm trần bóng hình ảnh khò khè ăn mì, hoàn toàn không thấy hướng bên này.

Khi Diệp Tuân cúi xuống hôn nàng, thấy nàng ngực kia tuyết trắng trên da thịt, ấn mấy cái hồng ấn, hán sắc mặt một chút trở nên âm trầm lên, hung tợn trừng mắt nàng.....

Thế nhưng, thế nhưng!

Thế nhưng thật sự cùng Diệp Cận đã xảy ra quan hệ?

Diệp Tuân bạo nộ, lại buông tay ra.

Tần Trân hướng hán xinh đẹp cười, "Ba, ba từ từ ăn, con trước lên lầu nghỉ ngơi."

Diệp Tuân hoài lửa giận, ăn xong rồi mặt, nhìn con trai mắt nhìn chăm chăm màn hình TV vẫn không nhúc nhích, lại là lên lầu đi, hán vận ra cửa phòng Tần Trân, thấy nàng nằm nghiêng ở trên giường, đang xem thư, tiến lên liền phác tới.

"Ba..... Ba, ba làm cái gì....." Tần Trân không nghĩ tới lão lưu manh này như vậy lớn mật, con trai ở dưới lầu đâu, cũng không sợ bị phát hiện? Diệp Tuân nguyên bản liền lửa giận tăng vọt, hơn nữa mặt kêu nàng trộn lẫn liêu, lúc này càng dục hòa như sí, xem nàng ăn mặc sa mỏng áo ngủ, là lột thân thể ở ánh đèn hạ như ẩn như hiện, xem đến đôi mắt đều đỏ, cả giận nói: "Con mặc phong tao như vậy, có phải hay không vì câu dẫn Cận Nhi?"

Kia quần áo trong suốt thật sự, trước ngực hai luồng cự nhũ, mặt trên điểm đỏ đều xem đến rõ ràng, tưởng tượng đến nàng xuyên như vậy gọi cảm, là vì con trai, Diệp Tuân liền cảm thấy trong lòng thật sự ghen tức.....

Cúi đầu liền cắn thượng kia viên hồng châu, Tần Trân cả người run lên, hai tay miễn cưỡng để ở hán ngực thượng, "Ba..... Ba, ba điên rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Phần 3. Cứu vớt bố chồng liệt dương (6): Bố chồng ghen tức trời thao (cao H)

"Điên rồi thì sao?" Diệp Tuân sắc mặt hung ác nham hiểm, vén lên sa mỏng áo ngủ, tách ra nàng đùi, móc ra chính mình trường đau lão nhị, phốc ki một tiếng liền đỉnh đi vào. Tần Trân bị đỉnh đến run lên, nghĩ thâm này yêu đương vụng trộm quả nhiên kích thích thật sự, liền không biết bị phát hiện sau, này hai phụ muốn thế nào tương đối?

Nàng lại là, muốn nhìn kia xé rách mặt bộ đáng đầu.

Nàng quả nhiên là quá xấu rồi.

Diệp Tuấn cảm xuống đi vào, liền cảm giác nàng đồ vật ở co rút lại, gắt gao cắn chính mình côn thịt, hần cười đắc ý, "Thân thể của con có thể so miệng con thành thật, kẹp đến như vậy khần, rất muốn đi?"

"Ba....." Tần Trần bị đình đến sáng khoái, nghĩ thâm dù sao là chính người sự, trong chốc lát Tu La tràng, cũng đừng trách ta. Liền cũng không đi hẳn, hai tay chủ động ôm lấy hần, Diệp Tuấn trong lòng vui mừng, nhéo nàng cảm liền hôn lên đi, "Con nói, Cần Nhi có phải hay không làm con?"

"Hần là chồng con, muốn làm con, con còn có thể cự tuyệt sao?" Tần Trần về mặt vô tội biểu tình, Diệp Tuấn nghe được trong lòng khó chịu, môi cắn nàng môi, hạ thân tắc tàn nhẫn đình đầu, va chạm đến nàng thân thể mềm mại run rẩy, rên rỉ liên tục.

"Con liền không thể tìm cái lấy có ứng phó qua đi?" Hần bất mãn hỏi, hung hăng xé rút kia kiện áo ngủ, bực bội nói: "Con mặc như vậy gọi cảm làm cái gì? Là muốn cho hần thao con? Chẳng lẽ na không thể so hần lớn hơn nữa?"

Tần Trần kẹp chặt hần eo, bị hần đình đến thẳng nhũ mào, cung thân mình hơi hơi ngửa đầu, phát ra từng đợt thở dốc, nghe hần nói, run giọng nói: "Ân... Mẹ chồng... Mẹ chồng không phải kêu con nỗ lực chút sao..... Con, con mới..... A....."

"Hừ, Cần Nhi là tay ăn chơi, không nên thân, gien có thể so sánh với ba sao? Con muốn sinh con cho hần? Chỉ bằng sinh cho ba..." Diệp Tuấn nói, cảm thấy chủ ý này thật là không tồi. Một bên vận bung ra nàng chân, làm chính mình đình đến càng sâu, quy đầu ma cung khần, một bên dùng sức hướng trong sâu, đẩy ra kia cổ khần, thẳng tới từ cung.....

"A..... Ba..... Đừng đừng đi vào a..... Ân ân....." Nàng chịu không nổi, người này thế nào như vậy thích đem dương vật thao bên trong đi, giáo đến nàng khó chịu đã chết!,

Nàng càng là cự tuyệt, Diệp Tuấn liền càng phải hướng trong thao, ôm nàng eo, chôn ở nàng kia mãnh liệt nhũ sóng trung, mút dư thừa nước sót, cái mộng tắc dùng cậy mạnh, ở bên trong quấy, giáo đến nàng một trận thân tồ cốt mềm, linh hồn nhỏ bé cũng tựa phải bị thọc đến tàn mất.

"Ba..... A..... A a..... Ba, ba tha cho con đi..... Con, con muốn chết....."

Kia đồ vật quá dài, đình ở bên trong quy đầu thẳng chọc cung tâm chỗ, đem bên trong giáo đến đâm thủy thoan thoan, nàng thật sự buồn rùn đến lợi hại, trưởng trưởng bụng nhỏ đâm dịch nước xuôi đường như ra bên ngoài dững, xối đến bị thượng một mảnh ướt đầm.

Thấy nàng sáng đến không thể chính mình, Diệp Tuấn ân ân đắc ý, cực yêu cô kỳ cũng không có, cũng không sợ có người xông tới, chỉ bắt nàng chân dùng sức thao, đầu tiên là chính diện thao, lại phiên nàng thân mình, từ sau lưng thao nhập, thao đến còn không dễ chịu, lại lôi kéo cả vật, đem nàng đôi tay trói ở sau lưng, lại đem nàng ôm vào trong ngực, thiết vòng tay nàng eo nhỏ, bằng nhiên cự vật từ bắp đùi cắm vào.....

"Ân ân..... Ba..... A a..... Ân..... Ân ân..... Nhẹ nhàng chút a..... A..... Ách....." Nàng dựa vào hần trong lòng ngực, bị ôm chặt lấy, đôi tay bị trói tay sau lưng ở sau lưng, vô pháp giãy giụa, chỉ có thể bị hần ôm dùng sức làm, kia từng cái tàn nhẫn kính, làm nàng cảm thấy nội tạng cũng bị giáo nát, cảm giác được hần ở sinh khí, nàng cảm thấy rất buồn cười.

Vốn dĩ lo lắng kia Diệp Cần sẽ xông tới, phát hiện hai người gian tình, Tần Trần vốn đang muốn nhìn tràng trò hay, lại lại là thất vọng rồi, kia Diệp Cần là cái hảo ngoạn chủ, đầu tiên là nhìn trận bóng, trận bóng xem xong sau, lại bắt đầu đánh trò chơi, một người ở phòng khách lớn chơi đến vui vẻ vô cùng.

Này lại làm trên lầu hai người, chơi đến càng hoan, Diệp Tuấn tìm dây thừng, dứt khoát đem nàng hai chân cũng trói chặt, Tần Trần tứ chi bị trói giống viên cây cọ từ, bị hần đè ở bị thượng, ấn các loại tư thế thao, làm nàng hoa huyết sung đỏ bất kham, lại thấy nàng hậu huyết hồng nhuận, Diệp Tuấn liền lột chút đâm thủy, mặt tới rồi sau chỗ, vốn tưởng rằng tiến vào gian nan, chưa tưởng cắm vào khi, lại là thập phần bôi trơn.

"Ngô ngô....." Tần Trần bò ngã vào trên giường, bị trói hai chân làm mộng cao cao chu lên, tư thế tựa như điều cầu hoan mẫu cầu, trong miệng bị trói hần áo somi, kêu nàng phát không ra tiếng tới.

Diệp Tuấn thọc tiến kia ướt át tràng đạo, bên trong lại khần lại hoạt, cùng phía trước, là một loại bất đồng mỹ diệu tư vị, nhưng lại là đồng dạng mất hồn. Diệp Tuấn ôm nàng eo, lần lượt đem chính mình côn thịt thọc tiến vào, làm được tràng đạo lại ma lại năng, thọc đến Tần Trần có chút chịu không nổi, vận vẹo giãy giụa gian, lại kẹp đến hần đồ vật càng khần.

Diệp Tuấn làm nàng mỹ diệu lỗ đít, hung mãnh thao trên dưới một trăm hạ, lại rút ra, thọc đến phía trước, hai cái nhục động, qua lại đổi, không ngừng bị tiến vào, rút ra, cuối cùng đem tinh dịch run rẩy, bắn ở nàng trên mặt.....

Diệp Tuấn coi bỏ miệng nàng thượng cột lấy bố, dán lên đi hôn lấy, trên mặt tất cả đều là tinh dịch, nàng không thể không nhắm mắt lại, mặc hần ôn nhu hôn môi, nhịn không được lại hỏi thanh, "Ba ba, hiện tại, ba cho con là cái gì?"

Diệp Tuấn thất thần, nhìn nàng lại là mất ngủ.

Đương nàng là cái gì, hần trước nay không nghĩ tới, chỉ là thích loại này thân thể tưởng triền tư vị. Nghe hần không nói, Tần Trần liền cười nói: "Thao con có thể làm ba cảm thấy hạnh phúc sao?" Diệp Tuấn lau trên mặt nàng tinh dịch, dán lên đi liếm rút những cái đó dấu vết, hạnh phúc không hạnh phúc hần không biết, nhưng hần xác thật thích như vậy thân thể, có loại không giống nhau thỏa mãn.

"Đừng lại làm hấn chạm vào con!" Diệp Tuấn hôn môi nàng, nhúu mày ra lệnh. Tần Trân buồn cười nhìn hấn, "Hấn là chồng hợp pháp của con, con sao có thể để hấn không chạm vào con? Cha chồng đại nhân, có tư cách gì quản đâu?"

Xem hấn xanh mặt, Tần Trân lại cười: "Không bằng ba đi kêu hấn tới hỏi một chút, hỏi hấn nguyện ý không muốn?"

"Con muốn cái gì?" Diệp Tuấn lại là nhận thấy được nàng kia vì điệu lừa giận, hấn ôm nàng trong ngực, cắn nàng bên tai, nhúu mày hỏi, "Con đang giận ba?"

"Cũng không có." Tần Trân phản bác, nàng chỉ là không biết hấn muốn thế nào dạng, cuối cùng nhiệm vụ của mình là cho hấn hạnh phúc, nhưng lại không hiểu biết người này hạnh phúc tiêu chuẩn là cái gì, nhưng tổng cảm thấy mặc kệ nói, bị hai phụ tử như vậy làm, mặt sau sẽ có không ít phiền toái, mà nàng luôn luôn chán ghét phiền toái. Nếu là thích loại này ngầm tình kích thích, kia chính mình cũng không phải không thể phụng bồi, liền sợ là lãng phí chính mình thời gian.

Diệp Tuấn còn lại là trầm mặc, tuy là cảm giác được nàng có chút không cao hứng, nhưng hấn xác thật không rõ nàng suy nghĩ cái gì, tuy rằng hấn tự phụ là tình trường cao thủ, nhưng kia chỉ là chỉ quai nữ nhân lên giường, cùng nữ nhân nói tính ở ngoài đề tài, hấn lại là không am hiểu.

Hấn cái này ngoan ngoãn lại gọi cảm con dâu, suy nghĩ cái gì, hấn nhìn không thấu.

"Con mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi." Tính ái thỏa mãn sau, là toàn thân tâm mệt mỏi, Tần Trân ghé vào trên giường không nhúc nhích. Đồng dạng được đến thỏa mãn Diệp Tuấn, đối nàng biến tướng đuổi người, cũng cũng không có sinh khí, dán ở nàng bên tai hôn hôn, "Vậy con hảo hảo nghỉ ngơi."

Nghe nam nhân tiếng bước chân đi xa, Tần Trân mới mở mắt ra, nhúu mày nói: "Tiểu Bạch!"

Tiểu Bạch nhảy bắn xuất hiện ở trên bàn, trong miệng vẫn như cũ gặm hồ la bạc: "Thân ái, có cái gì có thể hỗ trợ?"

Tần Trân âm trầm trầm cười: "Mày nói, hấn muốn cái gì?"

Tiểu Bạch thấy nàng nhe răng, chỉ cảm thấy da đầu tê dại: "Sự nghiệp thành công, nam nhân có vợ có con, muốn đại khái cũng không nhiều lắm."

Tần Trân cười lạnh, "Ta hiện tại không kiên nhẫn đi nghiên cứu nội tâm hấn."

Tiểu Bạch thờ dài, "Cô đây là gian lận." Tần Trân kéo Tiểu Bạch hai chi trường lỗ tai, buộc thành cái nơ con bướm, về mặt cười dữ tợn: "Đề ý quá trình làm cái gì, kết quả chẳng lẽ không phải quan trọng nhất?"

Tiểu Bạch rồi rầm đem trên đầu nơ con bướm mở ra, từ trong miệng phun ra trương hơi mỏng trang giấy, đệ với nàng nói: "Hảo đi, lần sau khi cô tiếp cận hấn, này trương chân ngôn khoán, nhưng làm cô xem thanh hấn nội tâm, này khoán dùng một lần sử dụng....."

Ngày kế tiếp lại, Tần Trân phát hiện kia Diệp Cận lại là chơi điện tử suốt đêm, khi đi xuống lầu, hấn còn ở trong trò chơi chém giết. Diệp Cận thấy nàng đôi mắt hơi hấn tơ máu mang theo hưng phấn: "Lão bà, anh mau qua cửa rồi!" Tần Trân khước miệng vừa kéo, nhìn hấn ngày hôm qua mặt còn anh tuấn, hôm nay mang theo tiểu tụy mệt mỏi.

Nàng đạm mạc cười, nhìn quanh bốn phía, không thấy Diệp Tuấn. Nàng biết Diệp Tuấn có thói quen bơi lội buổi sáng, nghĩ nghĩ, liền đi mặt sau trong nhà bể bơi, quả nhiên thấy Diệp Tuấn ở bơi lội.

Tần Trân ôm hai tay, đứng ở bên cạnh ao, trên cao nhìn xuống nhìn. Diệp Tuấn đối thân thể quản lý, giống như đối công ty giống nhau nghiêm cẩn, mỗi ngày kiên trì rèn luyện vận động, cho nên dáng người mới như vậy hảo.

Diệp Tuấn từ trong nước thấy bên cạnh bể bơi có bóng người, hấn rầm một tiếng từ trong nước chui ra, lộ ra rắn chắc to lớn thân thể, cả người kiên cố cơ bắp tràn ngập hơi thở giống đực, quần lót màu đen bao vây lấy kinh người một đoàn bánh bao thịt, căng phồng thập phần ngoạn nhãn.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Phần 3. Cứu vớt bố chồng liệt dương (hoàn): Bể bơi chơi song long (cao H, 3P)

"Tiểu Trân sao lại đến đây?" Diệp Tuấn thấy con dâu, tâm tình rất tốt, đi về phía nàng, thấy nàng thần sắc khó biện ngồi bên cạnh bể, nhìn chằm chằm mình không nhúc nhích, Diệp Tuấn lại có chút sợ hãi đối diện đôi mắt này của nàng, trêu đùa: "Thế nào, là muốn ba sao?"

Tần Trân ngoác ngoác môi, cũng không trả lời.

Diệp Tuấn lại là đột nhiên duỗi tay tóm lấy nàng, Tần Trân đột nhiên không kịp phòng ngừa nhào vào trong nước, trên người quần áo nháy mắt ướt đẫm.

Diệp Tuấn ôm nàng, để ở bên cạnh bề, bàn tay còn lại chui vào vạt áo nàng, hướng lên trên sờ soạng, lại là ánh mắt buồn bã, Tàn Trần bên trong lại là chưa xuyên nội y, Diệp Tuấn vừa lòng bắt lấy kia bầu ngực mềm mại, nhẹ nhàng xoa nắn, "Mới sáng sớm, cũng không mặc đủ quần áo, thiếu thao?"

Nàng không nói chuyện, chỉ là đem mặt dán ở ngực hắn, trong lòng bàn tay kia trương chân ngón khoát thấu vào Diệp Tuấn ngực, vì thế Tàn Trần liền từ trong tiếng tim đập trầm ổn, nghe thấy đáp án mình muốn.....

"Thế nào?" Diệp Tuấn xem con dâu nhỏ như vậy, nhìn không được cười, ái muội hôn lỗ tai nàng, "Bảo bối nhi, quả nhiên là muốn ba đi....."

"Đúng vậy....." Tàn Trần cười quyến rũ thanh, trong mắt dề nặng tia trào phúng, bàn tay trượt xuống ngực, một đường đi xuống, bắt được bánh bao thịt giữa háng hắn, Diệp Tuấn bị trào đến hồ hấp loạn lên, càng ôm sát nàng, lại gần hôn lấy miệng nàng, con dâu mới sáng sớm đã nhiệt tình như vậy, hắn thật thích muốn chết.....

Diệp Tuấn hưng hăng đem nàng ôm vào trong ngực, kéo quần Tàn Trần xuống, làm hạ thân nàng kề sát chính mình, ma xát thân mật làm hắn nhanh chóng hưng phấn ngạnh lên.

Tàn Trần khẽ cau mày, chịu đựng hắn thô bạo tiến vào, lại là nhắm chặt hai mắt. Diệp Tuấn là nam nhân truyền thống, để ý nhất chính là mặt mũi, là thanh danh, cho nên hắn không cho phép Diệp gia có gièm pha, cho nên không muốn ly hôn cùng vợ, hắn cần bảo trì hình tượng chính mình, cùng với biểu tượng gia đình hạnh phúc hoàn mỹ.

Mà hắn đối với con dâu, tự nhiên là thích, thân thể tuổi trẻ lại mê người, không có nam nhân sẽ không thích, nhưng sẽ không bởi vì như vậy, liền đi hy sinh hết thảy, không màng thể tục cùng nàng ở bên nhau, nhưng hắn lại luyến tiếc từ bỏ cùng nàng dây dưa.....

Hắn muốn nhân sinh viên mãn, cho dù là giả dối. Cũng muốn "Tình yêu".

Thật đủ tham lam

Diệp Tuấn ôm nàng, ra sức đâm vào, nàng nhắm chặt mắt, biểu tình mang theo hưởng thụ cùng mê say, Diệp Tuấn đã muốn nàng trở thành bạn tình trường kỳ, nàng cũng có thể thỏa mãn hắn, chẳng qua trong tâm lý, cũng tự nhiên đem hắn trở thành gây mát xa bằng thịt mà thôi.....

"Tiểu Trần..... Bên trong con cũng thật khấn..... Kịp đến ba chịu không nổi....." Diệp Tuấn hồ hấp thô loạn, nâng lên nàng chân, cuồng loạn đỉnh lộng, giảo đến nước bề phân loạn.

Nhìn nàng ửng đỏ gò má, trong lòng đang đắc ý, lại chợt nghe đến bang một đạo tiếng vang. Diệp Tuấn đột nhiên ngừng đầu, lại thấy Diệp Cần đứng ở bên cạnh ao, trừng mắt hai mắt, di động rơi trên mặt đất.

"Ba..... Ba..... Ba đang làm cái gì?" Diệp Cần một khuôn mặt vận vẹo lên. Diệp Tuấn nhìn hắn, thật lâu không nói chuyện, trong đầu lại ở nhanh chóng vận chuyển, lại là chợt cười thanh: "Ba làm cái gì, con nhìn không thấy?"

Diệp Cần run rẩy, lại trừng hướng Tàn Trần, lại thấy nàng khuôn mặt nhỏ mị hồng, đầy mặt cảnh xuân, hiển nhiên là bị cha mình thao đến thoải mái. Diệp Cần tuy cũng từ trước đến nay mê chơi, cũng chơi đùa vợ người khác, nhưng hôm nay chính vợ mình bị người khác chơi, kia tâm tình lại là thập phần tức giận, huống chi chơi vợ hắn lại chính là ba ruột hắn!

"Ba, ba, ba mau buông nàng ra!" Diệp Cần trong lòng còn vì nàng cãi lại, nhất định là cha cưỡng bách nàng, nàng nữ tính truyền thống như vậy, sao có khả năng thông dâm cùng ba chồng?

Tàn Trần lười biếng mở mắt, ngày này sớm hay muộn đều phải đến, việc ngay dưới mái hiên, muốn giấu đến ngày nào? Chỉ là nàng muốn nhìn một chút Diệp Tuấn muốn xử lý thế nào, không nghĩ tới sau khi bị lộ, hắn thế nhưng định thần nhàn như vậy, quả nhiên là lão lưu manh không biết xấu hổ!

"Con để ba buông ra sao?"

Diệp Tuấn nhìn con trai tái nhợt mặt, một bộ dáng chịu đòn kích, trong lòng thế nhưng thập phần khuây khoả, hôm qua hắn thao nàng, chuyện này làm hắn trong lòng không thoải mái cả đêm, cho nên lúc này bị hắn phát hiện gian tình, nguyên bản hẳn hẳn là nên chột dạ, lại là cảm thấy đúng lý hợp tình. Hắn âm âm cười, hai bàn tay càng bóp chặt eo Tàn Trần, ở trước mặt con trai liền hưng hăng đỉnh thêm vài cái, Tàn Trần bị đỉnh đến cả người run rẩy, rên rỉ ngăn không được dật ra tới: "Àn..... Ân ân..... A....."

Lão lưu manh này!

"Vợ của con đem ba kẹp chặt đến như vậy, liền tính ba buông ra, nàng chỉ sợ cũng luyến tiếc đâu!" Diệp Tuấn trên mặt mang theo đắc ý, dương vật ở trong cơ thể Tàn Trần làm hắn ngứa, quy đầu nghiền nát hoa tâm nắn cảm, Tàn Trần hoàn toàn không để bụng cái nhìn của Diệp Cần, chỉ bị khoái cảm bức cho chịu không nổi, hai chân run rẩy, phát ra liên tục thét chói tai.

Diệp Cần trừng mắt hai người, oán hận nắm nắm tay, nghe vợ kêu rên, trong lòng thế nhưng truyền đến trận buồn đau, hắn đột nhiên xoay người, chuẩn bị phải rời khỏi, đi rồi vài bước, lại nghe Diệp Tuấn nhàn nhạt nói: "Mặc kệ người muốn đi làm cái gì, trước hết nghĩ tưởng, kinh tế quyền to ở ai trong tay."

Diệp Cần một chút dừng lại, quay đầu trừng mắt hắn, lão già này, thế nào có thể không biết xấu hổ đến loại trình độ này?

Thao vợ hắn, còn dám uy hiếp hắn, nhưng hắn xác thật vô năng, không có phụ thân một phần vận đầu óc, chỉ thích hưởng thụ ngoạn nhạc, nếu lão nhân

thật nhẫn tâm xuống tay, kia chính mình chẳng phải là hai bàn tay trắng?

Diệp Cận lòng tràn đầy căm giận, lại không thể nề hà, nhìn lão tử về mặt đắc ý biểu tình, trong lòng càng là bất mãn, một cắn hạ, lại là đi rồi tiến lên, "Ba, ba không biết xấu hổ như vậy, con trước kia sao lại một chút cũng không nhận thấy?" Chỉ biết là hấn trước kia là quý phong lưu, nhưng không nghĩ tới sẽ như vậy không hạn cuối.

"Này tính cái gì không biết xấu hổ, chẳng qua là cường giả mới có quyền nói chuyện, con nếu có bản lĩnh, hiện tại liền có thể đi, chính mình cường đại nữa, đoạt lại vợ của con....." Thấy con trai như vậy liền tưng, Diệp Tuân trong lòng thất vọng nói không nên lời, chính mình là người thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn như vậy, thế nào dưỡng ra một kẻ vô năng tài trí bình thường?

Diệp Cận trên mặt cứng đờ, trong lòng bức đến tận nhẫn, lại vô pháp phản bác, lại là đi theo hoạt vào trong nước đi, cỡi quần áo, từ sau lưng ôm lấy Tần Trân, Tần Trân hí hí mắt, này hai phụ tử, thật không hổ là phụ tử!

"Bà xã, em từ lúc nào thông đồng cùng ba anh?" Nhìn vợ mình đỏ bừng gò má, Diệp Cận đã sinh khí, lại tâm động, ở nàng trên lưng mút khẩu, đôi tay tắc từ nàng dưới nách xuyên qua, phúc ở kia cao ngất đỉnh bật hai vú thượng, chộp trong tay dùng sức xoa nắn. Tần Trân còn lại là lười đến mở miệng, vốn dĩ muốn nhìn hai người xé rách mặt đánh một trận đầu, kết quả này Diệp Cận, lại là hành sự ra nàng dự kiến.

"Hừ, con còn có mặt mũi nói, nếu không phải con bên ngoài ăn chơi đàng điếm, Tiểu Trân cũng sẽ không tịch mịch như vậy." Diệp Tuân cũng coi như cam chịu con trai, dù sao hiện tại cũng không có biện pháp tốt hơn.

Hấn nói, một bên nâng lên đùi Tần Trân, còn thịt cắm vào hoa huyết phía trước, Diệp Cận đỡ còn thịt mình đã ngồng lên cao thẳng, từ phía sau hoạt nhập trong cúc huyết Tần Trân, chỉ cảm thấy bên trong lại hoạt lại khẩn, lại là mất hồn dị thường, so hoa huyết phía trước càng khẩn thật sự, kẹp đến còn thịt hấn gát gao hào không thoải mái.

"Bà xã à, lỗ đít em chặt quá!" Diệp Cận thở hổn hển, bắt lấy nàng hai vú xoa nắn, một bên phối hợp phụ thân, hai cái nam nhân một trước một sau lượt động.

Tần Trân còn lại là bị căng đến thẳng nhú mảy, nàng vẫn là lần đầu bị người chơi song long, Diệp Cận đồ vật thô thật sự, giống căn mộc bồng đường như thọc ở tràng đạo, dường như muốn đem ruột nứt vỡ, quấy khi làm nàng chỉ cảm thấy sống không bằng chết.

Diệp Tuân đồ vật còn lại là lại trường lại thô, ở trước mặt hoa huyết làm, không cái gì ôn nhu, mỗi một chút đều đỉnh đến thập phần dùng sức, hai căn nóng bỏng còn thịt, cách hơi mỏng màng thịt, lẫn nhau hung mãnh thọc vào rút ra, mỗi một lần lượt động, đều làm nàng cảm thấy song huyết muốn nổi lửa, bên trong năng năng ma ma. Trước sau nhỏ hẹp không gian, bị hai người dương vật lẫn nhau đè ép, càng làm cho nàng cảm thấy no trương khó chịu.....

"Tiểu Trân, con kẹp chặt như vậy, quá hưng phấn sao?"

Diệp Tuân chỉ cảm thấy còn thịt mình bị kẹp đến quá tận nhẫn, đưa đẩy lại có chút khó khăn, nhĩ từ còn thịt ở nàng bên trong mỏng thọc, đè nặng vách trong cơ bắp, mỗi lần đưa đẩy, đều so dĩ vãng khó khăn chút, nhưng kia ma xát dưới khoái cảm cũng càng kích thích.

"Đúng vậy bà xã à, lỗ đít em thu chặt như vậy, nhưng kẹp chết anh....." Diệp Cận cũng là hưng phấn, lúc trước còn đối ba hấn có chút bức bối, lúc này thú tính vừa lên, liền cái gì cũng quên mất, chỉ cảm thấy hậu huyết nàng khẩn trát ướt hoạt, cái miệng nhỏ dường như mấp máy lên, mút đến hấn dương vật thoải mái muốn chết.....

"Các người làm liền làm, sao nói nhiều như vậy?" Tần Trân không kiên nhẫn mở miệng, một bên cố ý co rút lại trước sau tiểu huyết, kẹp đến hai cái nam nhân đồng thời một trận run rẩy, nàng này thân thể xác thật có chút không bình thường, bị hai cái nam nhân như vậy làm, lại là không có xé rách đau nhức, chỉ cảm thấy mất hồn thật sự.

Diệp Tuân vừa nghe, nâng lên nàng chân, hung ác đưa đẩy lên, lại không nói vô nghĩa, Diệp Cận cũng học lão tử, dùng sức vận nàng đầy đặn mông thịt, cực đại còn thịt phốc ki phốc ki cắm vào kia mất hồn tràng đạo.

Hai nam nhân lẫn nhau gian phân cao thấp, so chi bình thường, lại là kéo dài lực lợi hại hơn thật sự, qua lại muốn nàng bốn lần, mới vừa rồi phát tả thỏa mãn, đôi hai người rồi đi, Tần Trân mới một đến tê liệt ngã xuống.

Sáng sớm ba người hành lạc, tựa hồ là mở ra một thế giới khác cho hai nam nhân, bắt đầu từ hôm nay, hai người mỗi đêm liền chính đại quang minh vào phòng nàng, ba người ngủ một trên giường, Tần Trân gần như hàng đêm đều bị hai người chơi song long.

Qua một tháng sau, Tần Trân mang thai.

"Bà xã à, sữa của em giống như càng ngày càng nhiều....." Diệp Cận ôm nàng trong ngực, một tay nâng cặp vú lớn của nàng, há mồm ngâm lấy đầu vú hồng hồng, tham lam liếm mút sữa tươi.....

Tần Trân nhẹ nhú mảy, bị hấn liếm mút đến một trận tê dại truyền đến, mà Diệp Tuân lại tách ra chân nàng, ghé vào giữa hai chân, đầu lưỡi thô ráp liếm hoa huyết phấn nộn, thân thể mất cảm, sớm bị hấn liếm đến đâm thủy tràn lan.....

Nàng đỡ bụng đã hơi gồ lên, một bên thừa nhận hai nam nhân an ủi, nghĩ thầm thật quá thâm đáng, tuy nghĩ như vậy, hai chân lại kẹp chặt Diệp Tuân, Diệp Tuân khẽ hừ một tiếng, ghé vào giữa hai chân nàng, đầu lưỡi chui vào tiểu huyết, loét đâm thủy nở nang, cuốn tiến trong miệng ăn luôn.....

Ba người chính đắm chìm ở trong nhục dục, cửa phòng chợt bị chợt mở ra, Trương Như Trinh đứng ở cửa, mặt vô biểu tình nhìn ba người, giữa lúc Tần

Trần còn âm thầm phỏng đoán, lại nghe Trương Như Trình nhủ mày nói, "Nghe nói con dâu mang thai, sao không ai báo mẹ chồng như tôi một tiếng? Chăm sóc thai phụ, vẫn là nữ nhân có kinh nghiệm."

Nói xong, liền đóng cửa lại.

Mấy tháng sau, Tần Trần vì cái gia đình kỳ ba này, sinh thêm một thành viên mới, mà nàng cũng rốt cuộc hoàn thành nhiệm vụ ở thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Phần 4. Sư phụ vs Công chúa (1): Nửa đêm trèo tường câu dẫn sư phụ

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Thương Sơn.

Thương Sơn ở phía nam Vị Hà, tuy không được biết đến nhờ độ cao cùng hiểm trở, lại nổi tiếng vì tú tuyệt thiên hạ. Thương Sơn núi cảnh kỳ tú, mỹ thắng tiên cảnh, từ trước đến nay là nơi văn nhân mặc khách yêu tha thiết, mà vô phái trên núi Thương Sơn, lại làm vô lâm hào kiệt ngưỡng mộ kính sợ.

Chưởng môn Thương Sơn phái Úc Thanh Phong, có danh xưng thiên hạ đệ nhất kiếm. Một thân kiếm thuật không ngừng vượt trội, càng có một khang hiệp cốt chính khí, lại sinh đến một bức tiên nhân cốt bách trúc tu, có thể nói là truyền kỳ trong chốn vô lâm.

Người trong vô lâm từ trước đến nay khinh thường cùng triều đình lui tới, nhưng hôm nay, Thương Sơn phái lại là nghênh đón một vị khách không mời mà đến, cùng với một đạo thánh chỉ. Cảnh này khiến trên dưới môn nhân bao gồm chưởng môn Úc Thanh Phong, cũng không đến không ra đón chào.

"Thánh thượng ngự chỉ, thân chỉ Úc chưởng môn người vì công chúa điện hạ chỉ sư, này kham trọng trách, Úc chưởng môn nhưng đừng cô phụ thánh thượng mới là....." Đại thái giám Lưu Lễ đi theo đến, âm hiểm cười một tiếng, đem thánh chỉ trong tay ném qua.

Úc Thanh Phong tiếp nhận thánh chỉ, mặt vô biểu tình mở ra, sau khi xem qua, trong mắt lạnh lẽo hiện lên một mặt dị quang, lại nhìn về phía kia đi theo hộ tống trong đại quân gian, kia lượng thật lớn mà hoa lệ ngự xe, ngự xe từ bốn thất tuyết trắng mạnh mẽ đại mã lôi kéo, thật mạnh hoa lệ tướng màn che lấp, chỉ nhìn thấy cửa sổ hơi hơi nhấc lên một góc.

Hắn tuy trên mặt không gợn sóng, trong lòng lại là sóng lớn quay cuồng, triều đình cũng từ trước đến nay mặc kệ giang hồ sự, hôm nay sao bỗng nhiên đến phỏng, còn hạ thánh chỉ kỳ quái như vậy, chẳng lẽ là thân phận bí mật bị người nhìn thấu, bọn họ là hướng chính mình mà đến không thành.....

Nghĩ vậy, hắn trong lòng phát lạnh, ánh mắt lạnh hơn.

Úc Thanh Phong lại là đột nhiên phát tay áo đứng lên, cười nhạt một tiếng: "Thánh thượng chỉ mệnh, Úc Thanh Phong một giới giang hồ lùn cò, không dám không tôn, chẳng qua, liền tính là kim chi ngọc diệp công chúa tôn sư, đã muốn bái tại hạ vì sư, kia cũng đành theo lễ pháp, phải làm trước tới bái kiến tại hạ mới là!" Lưu Lễ nghe được trên mặt giận dữ, "Úc Thanh Phong người thật to gan, người....."

Hắn còn chưa dứt lời, liền nghe được trong xe ngựa phía sau truyền đến trận chuông bạc tiếng cười, "Lưu công công, Úc chưởng môn nói có lý, là bản công chúa thất lễ..."

Lưu Lễ nghe được thần sắc biến đổi, lập tức tiến lên, dọn tiểu thang, khom người nhấc lên rèm cửa, vươn tới đỡ một bàn tay trắng nhỏ dài, tỏa ra một trận gió thơm, nghênh ra công chúa.

Thương Sơn phái mọi người quỳ xuống, lớn mật chút liền tò mò giương mắt nhìn lại, chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, nữ tử ngự trên xe xuống dưới, bất quá nhị tám năm hoa, châu ngọc đầy người, chói mắt hoa quang, đáng người là lướt chốc người hạ tướng, thu thủy chi mục phảng phất ẩn tình, coi trọng liếc mắt một cái giống như phải bị đánh trúng nội tâm, lại là lại không dám nhìn thẳng đi xuống.

Tần Trần lập tức đi đến trước mặt Úc Thanh Phong, xem người này thân hình đỉnh bạt, sắc mặt thông dong, phong đem hắn trên người thanh sam thoải quét, chỉ cảm thấy người này khí độ bất phàm, hình dung tuấn mỹ, trong lòng âm thầm tán thưởng, cái khác không nói, nam nhân này vẻ tướng mạo, lại là nhất đẳng nhất hảo, đó là ăn mặc bố sam bình thường như vậy, đứng ở trong đám người, cũng là hạc trong bầy gà.

"Sư phụ, xin nhận đệ tử nhất bái!"

Úc Thanh Phong mặt vô biểu tình, nhìn nàng hướng mình hành đại lễ, trong lòng lại là cười lạnh liên tục, thầm nghĩ mình đang vô kế khả thi, hoàng đế lại chủ động đem hòn ngọc quý trên tay đưa tới cửa tới, thật sự trời cũng giúp ta! Trên mặt lại là thoải mái hào phóng bị nàng bái sư lễ.

"Lưu công công, người cùng những người khác hồi cung đi, ta thân gia an nguy, về sau liền giao cho sư phụ, người trở về nói cho phụ hoàng, làm hắn hết

thầy an tâm đó là....."

"Vâng, công chúa!"

Đội đến trùng trùng hộ tống quân rồi đi, Tần Trần lúc này mới xoay người, nhìn về phía nam nhân từ đầu đến cuối trên mặt đều không có biểu tình, lại làm như không thấy, chớp chớp mắt nói: "Sư phụ, ta là đệ tử duy nhất của ngài, đúng không?"

Úc Thanh Phong hơi nhíu mày, hướng Tần Trần nhàn nhạt nói: "Người, đi theo ta."

Tần Trần nhẹ nhàng mảy, không để bụng, nên bước đuổi theo hắn, Thương Sơn tuy là không cao, cầu thang lại rất nhiều, mà trang phục trên người nàng nặng nề hoa lệ thành liên lụy, thấy nam nhân phía trước tựa không có ý dừng lại, Tần Trần đi không nổi vài bước, liền ngồi xuống một bên thềm đá.

Úc Thanh Phong rút cuộc xoay người, trên cao nhìn xuống nhìn nàng thẳng nhíu mày.

"Sư phụ, ta nhưng thật sự đi không được." Tần Trần thở phì phò, một bên lau mồ hôi, thể chất công chúa theo chân người luyện võ như bọn họ, nơi nào có thể so sánh.

Úc Thanh Phong chậm rãi đi xuống, trước mắt thiếu nữ má đào ửng đỏ, bạch ngọc dường như trên cổ, trong suốt mồ hôi chảy xuống, biến mất ở trước ngực kia phiến tuyết trắng trung, hắn hơi hơi dời đi ánh mắt, trong lòng nổi lên tí gợn sóng, sớm nghe nói về công chúa diễm quan thiên hạ, mà nay vừa thấy, lại quả là danh bất hư truyền, chỉ tiếc.....

Từ cấp này, hắn ánh mắt tối sầm lại, lại là đem bàn tay ra, Tần Trần kinh ngạc, tiện đà cười đem bàn tay đặt hắn trong tay, Úc Thanh Phong liền một chút nắm chặt, rồi sau đó dùng sức vùng, lại là đem nàng ôm eo ôm lấy, hai người thân ảnh bay vút, chỉ để lại hân nhàn nhạt thanh âm: "Chỉ này một lần, về sau cần đến nỗ lực, nơi này cũng không phải là nơi kinh thành hoàng cung....."

Đình lạc là lúc, đã ở một mảnh đình viện trước, lại đã ở Thương Sơn đình thượng, mà chỗ địa vị cao, đem khắp liên miên tú lệ núi non đều thu lục đầy mắt, Thương Sơn ở sương mù dày đặc bao vây bên trong lúc ẩn lúc hiện, tựa như tiên cảnh.

"Nơi này là chỗ vi sư ở, về sau đều có vi sư tự mình dạy dỗ ngươi....." Úc Thanh Phong ánh mắt nhìn về phía xa, thanh âm cũng thấp phần nhẹ xa. Tần Trần giương mắt nhìn lại, chỉ thấy trên cửa phượng viết ba chữ Ngân Tư Uyển.

Mà chỗ nàng, là Minh Thủy Tư bên cạnh Ngân Tư Uyển, cách Ngân Tư Uyển chỉ có một bức tường.

Canh một, Tần Trần vẫn không hề buồn ngủ, nàng tin tưởng Úc Thanh Phong cách vách tường, cũng nên như thế. Tần Trần tắm gội xong liền mặc áo ngủ thân trắng thuần, ngồi ở bên cửa sổ trên giường, trong lòng ngực ôm Tiểu Bạch vuốt lông, một bên trầm tư.

Úc Thanh Phong cùng nàng có diệt quốc chi hận, chính mình có thể nói là con gái kẻ thù của hắn, như vậy đưa tới cửa tới, hắn hiện tại tâm tình, là nên thập thò vẫn là cao hứng đâu? Chỉ sợ là về sau đi.

Nghĩ vậy, nàng liền bực bội hung hăng túm một nắm lông thỏ, đau đến Tiểu Bạch ngo ngoe thẳng kêu: "Cô không đi câu dẫn chương môn soái ca, rút lông tôi làm cái gì? Cần thận tôi đi Hiệp hội bảo vệ động vật tổ cô ngược đãi động vật!"

Nàng nắm một đôi tai thỏ, líu lo cười quái dị: "Ta không phải đang suy nghĩ biện pháp sao? Hắn hiện tại chỉ sợ hận không thể muốn giết ta rồi sau đó chuồn đi!"

Tiểu Bạch nghe răng nhếch miệng, "Chưa chắc, phải biết rằng cô chính là Hoàng Thượng ái nữ!"

Tần Trần mảy mảy lại, trừng mắt nó, "Mày nói hắn muốn lợi dụng ta?"

Tiểu Bạch giải cứu lỗi tai đáng thương của mình, nắm chặt, liền sợ nàng lại tới chà đạp chính mình, gật gật đầu nói: "Việc này không phải rõ ràng sao, cô đã phải cho hắn hạnh phúc, liền xem cô là muốn giúp hắn hóa giải cừ hận, hay là giúp hắn phục quốc báo thù..."

Nàng lắng hạ, tiện đà chậm rãi cười.

Sau đó một chương chụp bay nó: "Được, ta hiện tại liền đi!"

Tuy là trăng lên giữa trời, Úc Thanh Phong lại không buồn ngủ, cũng là ở trong vườn dưới ánh trăng độc chúc, công chúa đã đến, quỷ rầy hắn sở hữu kế hoạch, làm hắn không thể không một lần nữa bố trí.

Đang cúi đầu suy nghĩ sâu xa, trong tai lại nghe đến tiếng rào rạt truyền đến, hắn sắc mặt trầm xuống, tùy tay hái được cánh hoa điệp ném đi, liền nghe ai u một tiếng, một bóng người từ đầu tường thượng té xuống.

Tần Trần chỉ đoán đến hắn chỉ sợ không ngủ, lại chưa đoán được hắn ở trong viện, như vậy rút xuống dưới, chính vừa mới muốn bò lên, liền giác phía trước ánh trăng bị ngăn trở, nàng ngẩng đầu, liền đối với thượng Úc Thanh Phong kinh ngạc hơi giận hai trông mắt.

"Người nửa đêm không ngủ được, trèo tường tiến vào làm cái gì?" Úc Thanh Phong ngồi xổm hạ thân, một phen nắm nàng cằm ép hỏi, người khác sợ nàng thân phận, hắn nhưng không sợ, hắn tùy ý đánh giá, thấy nàng ban ngày chải vuốt nhẹ vuốt tóc mây, lúc này lại là tùy ý khoác lạc, trên người thể nhưng chỉ xuyên kiện hơi mỏng màu trắng áo lót, hơi một cúi đầu, liền thấy nàng nửa lộ bộ ngực sữa, vị công chúa này muốn làm gì!

"Đồ nhĩ ngu không được, nghĩ đến nhìn xem sư phụ." Tần Trần cười, nâng lên trong mắt nước gợn doanh doanh, ánh ngược ánh trăng cùng ánh sao, lại trang bị kia trương nóng chảy vào muôn vàn xuân sắc khuôn mặt nhỏ, Úc Thanh Phong lại có loại phải bị đoạt hô hấp ảo giác.....

Hừ! Hồng nhan họa thủy!

Úc Thanh Phong bỏ qua một bên ánh mắt, đứng lên, nhàn nhạt nói: "Bóng đêm đã thâm, trở về sớm chút nghỉ tạm đi....."

Ở hán xoay người khi, Tần Trần lại là đột nhiên đứng dậy, chột ra tay, lại là một tay rút hán phối kiếm, "Này dưới ánh trăng vừa lúc, ta tưởng hướng sư phụ lãnh giáo hai chiêu....."

Úc Thanh Phong lấp bắp kinh hãi, chưa tưởng nàng đột nhiên như thế, ở nàng nhất kiếm đâm tới khi, hai ngón tay phát một cái liên điểm nàng huyết, Tần Trần chỉ cảm thấy thân mình tê rần, trong tay kiếm rơi xuống, người cũng đi xuống đi, Úc Thanh Phong vội vàng ôm lấy nàng, một tay tiếp theo kiếm, Tần Trần nhào vào hán trong lòng ngực, trên người nhàn nhạt hương thơm rót tiến hán trong mũi, dày rộng ấm áp đại chường ôm nàng mỏng manh eo nhỏ, chỉ cảm thấy xúc cảm mềm mại nở nang.....

"Sư phụ....." Tần Trần nhìn hán, Úc Thanh Phong gợn sóng bất kinh đôi mắt, lại phảng phất mang theo hấp lực, thế nhưng làm nàng tim đập có chút gia tốc. Thấy nàng trên mặt nóng lên, Úc Thanh Phong khoe miệng không tự chủ được nhẹ dương, "Việc luyện võ, ban ngày lại nói, ban đêm là lúc nên nghỉ ngơi. Cũng thế, ta đưa ngươi trở về....."

Nói, ôm ở nàng bên hông tay nhẹ nhàng buông ra, chỉ cảm thấy lòng bàn tay về điểm này nhiệt độ chột biến mất, tâm tình thế nhưng cũng dâng lên một tia buồn bã tới..... Phát hiện kia mặt không bình thường cảm xúc, hán trong lòng phát lạnh, nàng lại mỹ lại điểm, cũng tuyệt không phải người hán có thể di động tâm!

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Phần 4. Sư phụ vs Công chúa (2): Luyện công cũng muốn câu dẫn sư phụ

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Tần Trần thân là công chúa, ở Thương Sơn phái hưởng thụ cũng là đặc thù đãi ngộ, chẳng những nơi ở chính là chỗ tốt nhất, quan trọng nhất chính là được hưởng đặc quyền chương môn Úc Thanh Phong một mình dạy học.

Úc Thanh Phong tuy là Thương Sơn chương môn, lại chưa từng thu đồ đệ. Cho nên với nữ đệ tử duy nhất này, Úc Thanh Phong tuy đối thân phận của nàng chú ý, nhưng vì không muốn đắc tội triều đình, cũng không thể không nói đối với nàng tận tâm.

Úc Thanh Phong đứng ở Thần Nữ phong đỉnh, ánh mắt đậm đặc ngắm nhìn phương xa, đó là hướng quê nhà hán.

Gió núi đem hán quần áo thổi trúng vũ động, hán vẫn như cũ trạm đến thẳng tắp đỉnh bạt, phảng phất một tôn pho tượng. Tần Trần bò lên trên đỉnh núi tới khi, thấy chính là như vậy một màn.

Thần Nữ phong đỉnh là nơi Úc Thanh Phong bình thường luyện công, cũng là Thương Sơn tối cao phong, chỗ đỉnh núi lại là một khối thiên nhiên bình thân thạch đài, trên thạch đài dựng đứng một khối cự thạch hình dáng nữ tử, Thần Nữ phong bởi vậy mà xưng.

"Sư phụ, ngươi luyện công nhất định phải thượng chỗ cao như vậy sao? Nhưng khiến ta bò chết!" Tiểu sư huynh mang theo nàng đến chân núi, chỉ truyền lời nói, chương môn muốn chính nàng thượng đến đỉnh núi. Đường núi lại nhỏ lại cheo leo, hán liền thật không sợ mình ngã xuống chết?

"Nóng quá nóng quá!" Bò gần nửa giờ sơn, Tần Trần trên mặt đầm mồ hôi, trên đỉnh núi gió thổi quét tới, kêu nàng chỉ cảm thấy trên người mát lạnh rất nhiều, thật là thoải mái.

Úc Thanh Phong chưa lên tiếng, đôi mắt lại không cách nào dời khỏi người nàng, hôm nay nàng không hề ăn mặc cung trang hoa lệ nặng nề, trên người chỉ một kiện trường bào môn trung đệ tử bình thường trắng thuần, nhan sắc mộc mạc như vậy, mặc ở trên người nàng, dưới vạt áo bị gió thổi phát phiến động, phác họa ra dáng người lượn lờ, tựa như tiên nữ muốn theo gió bay đi, rõ ràng là khuôn mặt điểm lệ mị hoặc, lại ẩn chứa hơi thở thuần tịnh.

"Sư phụ, quần áo ta có vấn đề?" Tần Trần thấy hán nhìn chằm chằm mình không nhúc nhích, cúi đầu đánh giá, y phục mình hán là không có mặc sai đi?

"Ngươi căn bản quá kém, liền bắt đầu từ đứng tấn đi!" Hán thanh âm nhẹ đậm, Tần Trần nghe vậy trừng thẳng mắt, "Sư phụ, ngươi nghiêm túc? Không trát được chưa? Không thể trực tiếp dạy ta kiếm pháp sao?"

Căn bản dù kém vẫn là công chúa!

"Nếu công chúa không muốn chịu khổ, hiện tại liền có thể hồi cung." Úc Thanh Phong nhìn mắt nàng, thấy sắc mặt nàng xanh lè, tâm tình không hiểu vì sao sung sướng, về mặt thanh thân ngồi xếp bằng ở trên thạch đài, "Nửa canh giờ."

Tần Trần trừng mắt nhìn hán, rất muốn phản kháng, nhưng cuối cùng không thể không khuất phục. Nhưng công chúa kim chi ngọc điệp nào từng lăn lộn như vậy, thể chất mảnh mai thật sự. Không hơn mười phút, Tần Trần liền cảm thấy tứ chi phần hông cương đau khó chịu, trên trán mồ hôi cuộn cuộn chảy xuống, Tần Trần lúc bắt đầu còn có thể cắn răng chịu đựng, nhưng theo thời gian, nàng liền cảm thấy càng thêm khó chịu, hai chân không được run rẩy, trên người quần áo cũng ướt mồ hôi.....

"Sư phụ....."

Nàng không thể không ra tiếng năn nỉ, gần nhất khiến cho nàng trát một giờ, lượng có thể hay không quá lớn?

"Không đến nửa canh giờ, liền chịu không nổi?" Úc Thanh Phong mày thẳng túc, không nghĩ tới nàng căn bản kém đến loại trình độ này, lại thấy nàng gò má ửng đỏ, một giọt mồ hôi từ giữa trán trượt xuống.....

"Sư phụ..... Chân quá đau....." Tần Trần tội nghiệp nhìn hán, chỉ cảm thấy đùi cùng hai tay giống như bị kim đâm, cơ bắp run rẩy run rẩy, làm như tùy thời muốn ngã xuống.

Úc Thanh Phong không dao động, sắc mặt trầm xuống: "Đã là người tự nguyện muốn bái ta làm thầy, liền cần thuận theo vì sư, người đã muốn học võ, muốn học sẽ phải chịu khổ....." Các tân đệ tử khác nhập phái, đều phải trát mã một canh giờ, thấy nàng là kim chi ngọc điệp mới giảm phân nửa, không nghĩ tới sẽ kém đến nỗi này.

Quả nhiên thật đủ khắc nghiệt. Tần Trần bắt đắc dĩ, phải cắn răng cố nén, lúc này mặt trời đã cao chính đầu, tuy là ở trên đỉnh núi, lại cố tình lúc này không có gió, mặt trời chói chang phơi đến trên người nàng khổ nóng khó chịu, khiến cho thân thể đau đớn cũng đi theo gấp bội.

Nhìn Úc Thanh Phong ngồi ở thạch đài, nàng lòng tràn đầy khó chịu, hừ, hiện tại tra tấn nàng, về sau đừng hối hận!

Nàng chưa bao giờ cảm thấy thời gian dài như vậy, tuy là toàn thân khó chịu, lại phải cắn răng cố gắng, thẳng đến cuối cùng nghe thấy Úc Thanh Phong nói kết thúc, Tần Trần mới rút cuộc thư khẩu khí, muốn khép lại hai chân, mới vừa động, liền cảm thấy một trận đau nhức đánh úp lại, Tần Trần trước mắt tối sầm, thân thể liền sau này đảo đi, trước mắt chợt hắc ảnh một lược, tiếp theo dừng ở một lòng ngực rộng lớn.

Nhìn người ngất trong ngực, Úc Thanh Phong mày nhíu chặt, chưa tưởng nàng thể nhưng như vậy kiêu khí. Thấy nàng hai má đỏ bừng, mồ hôi cuộn cuộn, liền đặt nàng nằm xuống chỗ râm mát. Lại bóp nhân trung nàng, Tần Trần nhíu mày sâu kín tĩnh lại, liền thấy Úc Thanh Phong ngồi bên cạnh, nhìn chăm chăm nàng về mặt trầm tư.

"Sư phụ....." Nàng kêu một tiếng, vừa mới ngồi dậy, cẳng chân lại là một trận đau đớn truyền đến, kêu nàng thống khổ nhíu mày. Chính đau đớn khó nhịn, Úc Thanh Phong lại là nhắc lên váy nàng, đôi tay phúc ở nàng chỉ hơi mỏng quần lót trên đùi.....

Úc Thanh Phong không nói chuyện, chỉ đôi tay vuốt ve nàng cẳng chân, chỉ pháp thuần thực mềm nhẹ, Tần Trần đầu tiên là kinh ngạc, về sau khước miệng khẽ nhếch, thân thể liền hơi hơi hoạt động, dựa vào đầu vai hán.

Úc Thanh Phong ngón tay hơi dừng, sau đó lại tiếp tục xoa.

Tần Trần mị mị mắt, nghĩ đến lúc trước Tiểu Bạch nói, bên môi lạnh lẽo cong lên, mặc kệ hán đánh chủ ý gì, đều đối nàng thập phần có lợi. Thấy hán chưa ra tiếng, nàng lại được một tác lại muốn tiến một thước hoạt động cẳng chân, dứt khoát đáp ở hán đầu gối.

Úc Thanh Phong rút cuộc ngẩng đầu nhìn tới, Tần Trần chớp chớp mắt, "Sư phụ, này chỉ cũng đau quá."

Nàng nhu nhược không có xương dựa vào trên người hán, hương khí như có như không rót vào trong mũi, mà bộ ngực no đủ của nàng đè ở cánh tay hán, nhất thời thể nhưng làm Úc Thanh Phong trong lòng nổi lên gợn sóng.

"Còn đau?" Hán cau mày, xoa ần hai đùi cốt hình duyên dáng cẳng chân, nhẹ hỏi.

"Ấn..... Chỉ sợ lát nữa không xuống được núi....." Tần Trần mặt ừ mày chau, chớp mũi dán ở trong cánh tay Úc Thanh Phong, áo đen tẩm mùi hương cực đậm, nàng lại dùng sức ngửi ngửi, nhìn không được hỏi: "Sư phụ, trên người của người là hương khí gì?"

Úc Thanh Phong lắng hạ, nâng tay áo ngửi thấy, nhàn nhạt nói: "Mai hương. Người thích?"

"Ấn." Tần Trần bắt lấy tay hán, chớp mũi ghé vào trong quần áo hán, thật sâu hít mấy hơi, cuối cùng môi vô ý thức hôn đến mu bàn tay hán, Úc Thanh Phong chỉ cảm thấy một cái chạm khẽ mang theo một cổ điện lưu, hán trong lòng giật mình, vội rút tay về, nghiêm mặt nói: "Về sau người cần mỗi ngày đi lên luyện tập, không được lười biếng."

"Nếu sư phụ bồi ta, ta đây khẳng định sẽ không lười biếng....." Tần Trần doanh doanh cười, giờ tay người người lòng bàn tay, vừa mới chạm ống tay áo hán, trong tay đều mang theo hương khí cực đậm.

Nhìn nàng hành vi trên chọc ái muội, Úc Thanh Phong hơi hơi nhẹ rừ mi, nói thanh hảo. Trong lòng lại là một trận cười lạnh, nước mắt nhà tan cừu hận, nếu diệt không được giang sơn Kinh đế, liền khai đao với công chúa bảo bối nhất của hán đi! Thế gian này nữ tử chỉ cần yêu nam nhân, liền hoàn toàn trở

thành tù binh, từ đây mặc hấn ta cần ta cứ lấy.

Nghĩ vậy, hấn liền duỗi tay bao quát, đem thiếu nữ kéo vào trong ngực, xem bộ dáng nàng gò má ửng đỏ e lệ, đậm thanh nói: "Gió núi tiệp lãnh, vì sự mang người xuống núi."

"Đa tạ sự phụ." Khuôn mặt Tần Trần ra vẻ thẹn thùng, đôi mắt hơi rũ vùi vào trong lòng hấn, mặc hấn ôm trực tiếp từ nhai thượng liền thẳng lược mà xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Phần 4. Sự phụ vs Công chúa (3): Sự phụ, ta muốn ngủ cùng người

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Ngoài cửa sổ chính, gió lạnh lạnh thấu xương, tuyết trắng như bông, Úc Thanh Phong ngồi ngốc ở đầu giường đọc sách, ánh nến bị cửa sổ rút tiến gió thổi đến lay động không ngừng, hấn đành phải tiến lên chuẩn bị đóng lại cửa sổ, lại là mắt sắc thấy ngoài cửa sổ trong viện chột nhiều cá nhân.

Hấn mày một tức, kéo chặt cửa sổ liền đi ra ngoài, trong viện thật dày tuyết địa thượng, Tần Trần một thân khinh bạc tuyết sắc sa bào bị gió lạnh thổi quét, cơ hồ muốn cùng thiên địa dung thành nhất thể, hai chân lại là toàn trần trụ đạp lên tuyết trung.

"Người ở làm cái gì? Muốn chết không thành?" Úc Thanh Phong mặt âm trầm, bước nhanh tiến lên, đem nàng từ tuyết địa ôm vào trong phòng, trực tiếp đặt ở chính mình trên giường.

"Quá lạnh..... Hơn nữa gió núi thổi ta nghe được sợ hãi....." Tần Trần không chút nào để ý hấn lửa giận, đem một đôi đi chân trần dè ở hấn trên đùi, "Sự phụ, ta chân đông cứng....."

Úc Thanh Phong trừng mắt nàng, nàng rõ ràng chính là cố ý, đại tuyết thiên xuyên như vậy khinh bạc, còn quang chân ở tuyết thượng đi, hiện tại chơi cái gì đáng thương? Sợ hãi? Lấy nàng này hai tháng ở trên núi tiếp xúc hiểu biết, nhưng nhìn không ra nàng có như vậy nhát gan.....

Tuy như vậy tưởng, nhưng sờ đến nàng căng chân cảm giác được kia trận lạnh lẽo, vẫn là nhịn không được vươn hai chân nhẹ nhàng bao ở trong tay, nháy mắt chỉ cảm thấy một trận thấu cốt lạnh lẽo xuyên đến lòng bàn tay. Tần Trần cười khanh khách đem hai chân ở hấn trong lòng bàn tay cạy, bị hấn như vậy nắm, dần dần không hề cảm thấy cương ma rồi cuộc có tri giác.

"Sự phụ....." Nàng ngồi dậy dè ở hấn trên người, hai tay chột bám lấy hấn cổ, nhẹ nhàng nắn nỉ nói: "Một người ngủ quá lạnh, sự phụ nơi này hảo ấm, đêm nay ta không quay về, ta muốn cùng sự phụ ngủ....."

Úc Thanh Phong nhìn nàng, một câu không nói, trong lòng lại là kích khởi hải lãng, tuy này hai tháng chính mình đối nàng liên tiếp quá phận thân mật vẫn luôn phóng túng, nhưng thật chờ đến hôm nay khi, lại làm hấn đầu óc có chút hoảng hốt.

Trong chốn vô lâm khuynh mộ hấn nữ tử không ít, nhưng hấn chưa bao giờ đã cho ai cơ hội, cũng cũng không có thời gian suy nghĩ nữ tử tình trường sự. Từ lúc bắt đầu liền biết nàng làm như đối chính mình có chút đặc biệt ý tưởng, hấn vẫn luôn cảm quan vọng hoài nghi thái độ, nhưng nhưng vẫn phối hợp nàng câu dẫn trên chột.

Chính mình là vì báo thù, nàng đâu?

Nàng là bản tính dâm đảng, vẫn là, vẫn là thật thích chính mình?

"Sự phụ, người không nói lời nào ta coi như người đáp ứng lập!" Thấy hấn nhìn chăm chăm chính mình xuất thần, Tần Trần vui mừng cười, không đợi hấn trả lời, trực tiếp liền lôi kéo chân cái trên người hướng trong lán vòng. Dùng chân đem chính mình bao đến kín mít, chỉ lộ mặt nhìn hấn: "Sự phụ mau tiến vào."

Nàng biểu tình quá mức nghiêm trang thuần khiết, phảng phất thật là sợ hãi lãnh mà yêu cầu người ấm áp, nhưng trong sạch đứng đắn nữ tử, sao dám yêu cầu cùng nam nhân cùng giường? Nàng đó là câu dẫn, cũng câu dẫn đến làm người vô pháp trách móc nặng nề.

Úc Thanh Phong vẫn luôn chưa ngủ, lúc này lại là nhẹ nhàng phát tay áo, bàn trên đài ánh nến rồi cuộc tắt, trong phòng lâm vào hắc ám, hấn hoài dị thường phức tạp tâm tình, kéo chân ngủ đi vào.

Như vậy nhiều năm, hấn vẫn là lần đầu cùng người cùng ngủ, người này là hấn kẻ thù, là hấn đệ tử, trong lòng tư vị thật là trăm vị quay cuồng, khó có thể miêu tả.....

"Sur phụ....." Tần Trần chợt kêu một tiếng, bị trung tay hạnh kiểm xấu hướng hấn trên người sờ, ở hấn một trận hoảng hốt khi, lại là dịch đến bên cạnh hấn, lôi kéo hấn cánh tay gồi lên cổ sau đương nổi lên gổ đầu, khuôn mặt tắc oa vào hấn trong lòng ngực.

"Sur phụ thân thể hảo ám áp a!" Nàng cảm khái thanh, thoải mái vịn vẹo hạ. Cái mũi ghé vào hấn ngực thượng hít sâu mấy hơi thở, ngửi được nhàn nhạt mai hương, trong bóng đêm nàng cười xấu xa gọi lên môi, lại bắt hấn một khác điều cánh tay đặt ở chính mình bên hông, lăm bầm nói: "Sur phụ, ôm ta một cái."

Trong bóng đêm Úc Thanh Phong trừng lớn mắt, cuối cùng cắn răng một cái, dứt khoát hai tay một vòng trực tiếp đem nàng ôm trong ngực. Tần Trần thỏa mãn cười, bị hấn như vậy ôm, lăm nàng thập phần thích, cũng nặc kệ hấn như thế nào tâm lý đấu tranh, chỉ thoải mái để chịu nhắm mắt lại ngủ.

Vốn tưởng rằng nàng còn phải làm chút cái gì, chưa tưởng nàng liền như vậy ở trong ngực ngủ rồi, Úc Thanh Phong không biết nên khỉ hay nên cười, chỉ biết chính mình đêm nay chỉ sợ muốn một đêm vô miên.

Kính để dưới gối không con, chỉ có này một cái công chúa, tự nhiên là bảo bối sủng nịch thật sự. Minh nguyệt công chúa đại danh không người không biết, chẳng những diễm quan thiên hạ, tính nết cũng là kiều căng ương ngạnh, nhưng này hai tháng tiếp xúc, hấn lại giác kia nghe đồn có lầm. Nàng cũng kiều, lại chỉ ái ở trước mặt hấn làm nũng chơi xấu tất cả câu dẫn muôn vạn dụ hoặc, ở cái khác môn nhân đệ tử trưởng lão trước mặt, trước nay đều là nhân nhũ thực tình đoan trang ôn hòa nhưng lại mang theo điểm khoảng cách. Cho nên trong lòng đồn nàng, đồng môn trước mặt nàng, chính mình trước mặt nàng, rốt cuộc cái nào mới là nàng gương mặt thật?

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, tuy hấn từ trước đến nay cảm dục khác chế, nhưng rốt cuộc vẫn là cái nam nhân, còn chưa đạt tới tuyệt muốn chết tình nồng nổi, thể xác và tinh thần vô pháp ức chế nổi lên nóng nảy, tuy là khó chịu, hấn cũng chỉ có thể cố nén ghen lại.

Hấn có thể nhẫn, Tần Trần lại là nhịn không nổi. Nàng này thân thể bị Tiểu Bạch được trở nên trọng dục mà nấn cảm, hơn nữa lên núi tới hai tháng chưa từng phát tả quá, lăm hại nàng hai vú bởi vì trưởng nãi mà biến đại rất nhiều, chỉ có thể ở ban đêm làm mộng xuân để giải cơ khát, đêm nay ôm cái hấn từ ngủ, trong mộng mộng xuân tự nhiên lại lần nữa quang lâm.

Úc Thanh Phong bỗng đang cùng dục niệm đấu tranh, nào biết người này ngủ không an phận, đầy đặn bộ ngực ở hấn ngực thượng loạn cọ không nói, hai cái đùi kẹp hấn eo vịn vẹo, trong miệng còn phát ra chút ái muội rên rỉ tới.....

Nguyên bản lúc trước đã dần dần mềm hạ dục căn, lúc này lại là bị cọ xát đến nháy mắt sung huyết bành trướng, mà nàng rên rỉ càng như sấm mùa xuân tạc nhĩ, lăm hấn đầu óc biến thành trống rỗng, cảm lòng không đậu ôm sát nàng thân hình như rắn nước, một chân chen vào nàng giữa hai chân, bản năng đình động lên.

"Ân..... Sur phụ....." Tần Trần ở trong mộng đang muốn hóa trung thiêu, trong mộng rốt cuộc lại xuất hiện Úc Thanh Phong, nàng mơ thấy chính mình bị hấn đè ở trên giường hung hăng lăm, lăm cho nàng cả người dính ướt, Úc Thanh Phong làm cái diện mạo đáng người đều hợp nàng khẩu vị nam nhân, tự nhiên là nàng trong mộng đệ nhất nhân tuyển, như vậy kêu ra tới, lại là kêu nghe được người da đầu đều mau tặc nửt.

Úc Thanh Phong thờ hồn hể, dùng sức đem nàng xoa tiến trong lòng ngực, bàn tay ở nàng tinh tế lại đẩy đã vòng eo thượng vuốt ve, cực đại lại là cắm vào nàng giữa hai chân dùng sức ma sát, từ trước đến nay cảm dục thân thể cực kỳ nấn cảm, ở nàng câu nhần tiếng rên rỉ trung, không cần thiết một lát liền tả ra tinh ướt quần lót.

Tần Trần ở mộng xuân sau ngủ đến cực hương, thẳng đến ngày kế tỉnh lại. Úc Thanh Phong một đêm cơ bản vô miên, sáng sớm nàng vừa động hấn liền thanh tỉnh, hấn thật sự không biết như thế nào đối mặt nàng, đơn giản liền nhắm lại mắt.

Tần Trần trợn mắt khi, phát hiện chính mình nằm nghiêng ở hấn cánh tay gian, nàng lẳng vại giấy, chợt ngơoi cười, lại là dịch thân bò đến Úc Thanh Phong trên người, ngao nhân hai vú đè nặng hấn ngạnh trối trối ngực, thấy hấn hai mắt nhẹ hạp, nhịn không được cúi đầu ở hấn củ ấu rõ ràng môi mỏng thượng hôn khẩu.

Úc Thanh Phong lại vô pháp giả bộ ngủ, bỗng dung mở mắt ra tới, ánh mắt như điện nhìn chăm chăm nàng.

"Sur phụ, ngơoi tỉnh?" Tần Trần cười nói, không sợ hấn ánh mắt, ngược lại lại cúi đầu hôn lên hấn môi, đầu tiên là duỗi đầu lưỡi liếm, lại dùng nha nhẹ nhàng gặm, trên môi tê dại ma điện lưu lăm hấn trong lòng một giạt mình.

Úc Thanh Phong ánh mắt buồn bã, chợt ôm nàng một cái quay cuồng, biến thành Tần Trần bị hấn đè ở dưới thân, hấn cúi xuống thân, song chường phùng nàng khuôn mặt, thần dung khó biện. Chỉ trầm giọng hỏi: "Ngơoi biết ngơoi ở làm cái gì sao?"

"Sur phụ, ta cho rằng ta biểu hiện thật sự rõ ràng....." Tần Trần biểu tình mang theo chút ủy khuất, nếu không phải bởi vì hấn, chính mình cũng không cần ghen dục như vậy lâu, hấn nếu là lại không từ chính mình, nàng đành phải triều hấn môn ngơoi trong xuống tay!

Nàng tuyết trắng hai má lộ ra hồng nhạt, dục nói còn xấu hổ bộ dáng lăm ngơoi phan nhàn tâm động. Úc Thanh Phong kiểm chế trong lòng kích động, nhịn không được nói: "Ngơoi yêu ta?" Tần Trần lẳng hạ, thấp thấp cười thanh, trong mắt nước gợn nhộn nhạo, hai tay ôm lấy hấn gật gật đầu: "Ân."

Úc Thanh Phong trong lòng chấn động, vui sướng bộc lộ ra ngoài, lại phân không rõ là bởi vì nàng thừa nhận ái vui mừng, vẫn là bởi vì ly báo thù gần một bước mà vui mừng. Nghĩ vậy, hấn lại vô bản khoản, một phen nhéo nàng cằm cúi đầu dùng sức hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Phần 4. Sur phụ vs Công chúa (4): Bị sur phụ phá thân, thao bản nước tiểu (H)

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

"Sur phụ....." Tần Trần thấp kêu một tiếng, Úc Thanh Phong không nói, chỉ tinh tế gặm nòng đôi môi, chỉ cảm thấy kia no đủ cánh môi tựa hoa hồng cánh, lại mềm mại lại thơm ngọt, theo khe hôn, áp lực tiến cốt nhục trung dục vọng như mắt khổng chế lửa khói, ở vô thanh vô tức trung tràn ra kéo lên. Hần trúc trắc lại ôn nhu hôn, làm Tần Trần nhất thời có chút ý loạn tình mê.

Úc Thanh Phong hữu chương phúc ở trên bộ ngực nàng theo hô hấp mà phập phồng, xoa bắt lấy hoa chi loạn chiến hai vú, vụng về vuốt ve lại làm mất cảm hồng châu trở nên cứng rắn, xoa đến nàng thân thể nổi lửa cả người khô nóng.

"Nóng quá....." Tần Trần ôm hân, thân thể mềm mại ở hân dưới thân khó chịu vận vẹo, cọt đến Úc Thanh Phong dục vọng càng si, đại chương nắm trước ngực sa móng hơi dùng một lực liền phá tan thành từng mảnh, bên trong chỉ còn lại có một kiện thù mẩu đơn mẽ bạch yếm, hân ngón tay hơi một túm liền đem yếm kéo xuống, tuyết nhũ như thỏ chạy nhảy lên mà ra, mềm mại cực đại no đủ đỉnh bật.

Nhìn trước mắt này đối ngạo nhân hào nữ, chỉ cảm thấy câu nhân hồn phách đoạt nhân thần chí, Úc Thanh Phong hô hấp nháy mắt trở nên thô đục, che kín vết chai móng song chương hung hăng bắt lấy lung lay hai vú, dùng sức đè ép vuốt ve, mặt trên hai viên đồ tươi núng vú càng là nhìn khả quan, mà theo hân thô bạo tẽ lộng, kia hai viên đồ tươi núng vú dật ra một cổ một cổ trắng sữa chất lỏng tới.....

Úc Thanh Phong hai mắt bị dục hỏa thiêu hồng, lúc này mang chút kinh dị, Tần Trần sớm bắt chấp hân ý tưởng, chỉ bị hân xoa đến thoải mái, đôi tay ấn ở hân mu bàn tay thượng, một bên lắc móng chi, trong miệng than nhẹ không ngừng.

Hai vú chảy ra nhũ dịch phiếm hương khí, càng theo hai vú khe rãnh mà trượt xuống, ở phình phình bốn phía cùng eo bụng gian lưu lại ướt ắn. Úc Thanh Phong xem đến một trận miệng khô lưỡi khô, nhìn không được cúi đầu, ngậm lấy bên trái một viên đồ tươi núng vú, đầu lưỡi nhẹ nhàng quấn lấy, sau đó dùng sức liếm mát, chỉ cảm thấy một đại cổ ngọt lành hơi tanh nhũ thủy vào trong miệng.....

"Ân ân..... Sur phụ....." Tần Trần bị hân mát đến lại khó chịu lại thoải mái, ngăn không được cắn môi dưới, lại là ưỡn ngực làm hân mát đến càng nhiều. Úc Thanh Phong một bên tham lam mát nhũ thủy, một tay tắc nheo một khác chỉ thô bạo xoa, khi thì lôi kéo đầu vú nịnh lộng, ở đầu đốn trung làm Tần Trần lại giắc khuấy khoả.

Tần Trần bàn tay ở hân cứng rắn ngực thượng vuốt ve, sau đó hoạt đến hạ bụng hạ, cách hơi móng quần lót bắt được Úc Thanh Phong nhất trụ kinh thiên côn thịt, nàng nắm ở trong tay khe vuốt hạ, đối kia thô độ chiều dài đều thập phần vừa lòng.

Ngại cách quần áo không đủ, nàng mềm mại tay lại chui vào dây quần, bắt được kia căn lửa nóng côn thịt, nhẹ nhàng một loạt, Úc Thanh Phong bị nàng vuốt ve đến cả người run rẩy, từng đợt nhiệt huyết nhắm thẳng hệ rễ dừng đi, nàng trong tay côn thịt nháy mắt trưởng đến lớn hơn nữa.

Úc Thanh Phong yếu hại bị nàng bắt lấy, thân thể lại hưng phấn lại kích thích, bắt lấy nàng hai vú tay cũng không cảm dùng sức, tẽ đến hai nhũ phun ra một đạo tinh tế sữa tươi, hân thở hỗn hển, cúi đầu mát trụ bên phải bị vắng vẻ núng vú, tinh tế liếm láp mát vào, khi người dùng nha nhẹ gặm, cắn đến nàng tuyết nhũ thượng rơi xuống một quả cái vệt đỏ.

"Sur phụ..... Ân ân..... Sur phụ đừng đừng cắn a....." Nàng kháng cự, vừa vui sướng, đôi tay bắt lấy côn thịt vuốt ve, bị hân cắn đến thoải mái đối với khó chịu, bụng nhỏ càng là một trận phát trướng, bắp đùi dâm thủy thoan thoan, chỉ cảm thấy huyết hư không khó chịu, kêu nàng nhìn không được bắt côn thịt mà xát bắp đùi.....

Úc Thanh Phong bị nàng nhỏ vận dâm tiếng kêu nghe được chịu không nổi, hạ thân trưởng đến ân ân làm đau, mát hôn đôi môi đi xuống liếm đi, liếm mát bóng loáng bụng gian vết sữa, bàn tay tắc hoạt tiến nàng giữa hai chân, nắm ngón tay xoa nắn nàng nồng đậm lỏng c* hạ phụ bộ. Tần Trần phối hợp mở ra hai chân, bị hân xoa đến càng là xuân tâm nhộn nhạo dâm thủy tràn lan.

"Sur phụ..... Mau vào đi thôi....." Nàng chịu không nổi như vậy cọt xát, bắt kia căn lửa nóng côn thịt, để ở tiểu huyết khẩu. Úc Thanh Phong nhìn nàng ửng đỏ hai má diễm lệ như đào hoa, hai mắt hơi nước thấm vào, nàng chủ động nắn nỉ, cũng hoàn toàn làm hân không có kiên nhẫn, tả hữu nắm cần thân, màu đỏ thịt quy đầu để ở kia hơi hơi trương hạp huyết khẩu, hưng hăng hướng trong đỉnh đầu.

"A..... Đau quá....." Tần Trần bị đỉnh đến cả người run lên, Úc Thanh Phong đột nhiên xô xuyên qua tiến vào, quy đầu một chút dâm thùng màng phổi, đau đến nàng dường như đao phách dường như khó chịu, mày nịnh thành một đoàn, khóe mắt cũng là nước mắt không ngừng.

Úc Thanh Phong cũng là nhẹ trừu khẩu khí, chưa tưởng nàng bên trong như vậy khẩn trất, tuy có đại lượng dâm thủy nắn mịn, nhưng tiến vào khi vẫn như cũ gian nan vô cùng, càng chưa tưởng nàng vẫn là tấm thân xử nữ, cái này làm cho hân tâm tình càng cảm thấy phức tạp rối rắm.

"Sur phụ..... Người người động động đi....." Nàng run rẩy nói, đầu má! Chẳng lẽ mỗi một lần đều phải làm nàng thừa nhận một lần phá thân chi đau?

"Nhịn một chút." Úc Thanh Phong trên trán tằm mồ hôi, nàng như vậy đau đớn, kêu hân cũng không chịu nổi, âm đạo cơ bắp bởi vì đau đớn mà co rút

lại, kẹp đến hần chỉ cảm thấy lão nhị mau chặt đứt, lại cũng mất hồn thực cốt.

Hắn nói, một bên đem nàng hai chân dùng sức tách ra ngăn chặn, cực đại thịt căn tắc bắt đầu đưa đẩy lên. Còn thịt ở kia khấn trát đường đi rút ra, mặt trên tẩm màu đỏ tươi huyết, bắp đùi cũng bị đỏ tươi huyết nhuộm dần, nhìn kia màu đỏ, làm hắn trong lòng dâng lên không rõ tư vị, làm như vui sướng, hắn không kịp tế tư, tẩm huyết quy đầu để ở nhập khẩu, lại là hung hăng đỉnh đầu.

"Ân..... Hào hảo đau....." Tần Trần đau đến nước mắt thẳng lăn, móng tay ở hắn trên cánh tay thật sâu rơi vào thịt trung, Úc Thanh Phong một trận ăn đau, lại là vẫn chưa đình chỉ, đưa đẩy đến nhanh rất nhiều.

Hắn cảm dục mấy chục năm, lần đầu khai trai nơi nào nhần được, thân thể hưng phấn đến giống cái mao đầu tiểu tử, đè nặng nàng hai chân hung ác kích thích, còn thịt lần lượt đưa vào tiểu huyết, bên trong ướt át trơn trượt, theo đưa đẩy ma xát, lập lại không ngừng liếm mút mập mạp, gắt gao kẹp hắn còn thịt, sáng khoái đến hần cơ hô phát cuồng.

"Su..... Su phụ..... Nhẹ nhàng điểm a....." Hắn thao đến quá dùng sức, đỉnh đến nàng lại đau lại toan, hoa tâm bị thọc đến tàn nhẫn, làm nàng chỉ cảm thấy lại toan lại ma cả người nhấc không nổi lực, kiều duy thanh bị đâm cho rách nát.

Úc Thanh Phong bế lên nàng trong ngực, đem nàng gắt gao vòng, dưới háng cực đại thì tại nàng trong thân thể điên cuồng đảo, nghe nàng xin tha thanh, ngược lại càng thêm tốc tiến lên, đỉnh đến nàng thân thể mềm mại run rẩy, hai vú lay động không chừng.

Úc Thanh Phong theo bản năng mà động, cũng không có cái gì kỹ xảo, ôm nàng thao lộng, còn thịt từng cái đánh tiến thân thể, làm được nàng thân thể mềm mại, miễn cảm hoa tâm bị từng cái đỉnh đến, kêu nàng chịu không nổi kích thích, cầu xin liên tục, ở hắn rút cuộc rút ra khi, niệu đạo không thể không được phun ra ra một đại cổ thủy, ướt đầm bắp đùi.

Đối thượng hắn kinh ngạc ánh mắt, Tần Trần đầu thứ cảm thấy có chút thẹn thùng, hồng thấu mặt, nhưng thấy hắn khoe miệng hơi cong khi, Tần Trần bám vào hắn tay đột nhiên hơi dùng một chút lực, phịch một tiếng đem hắn phác gục ở trên giường.

"Su phụ, ngươi quá mệt mỏi..... Làm đồ nhĩ tới hầu hạ ngươi đi....."

Nàng cười nhẹ thanh, trực tiếp khóa gối ở hắn bên hông, nắm kia căn thẳng thần còn thịt lớn, nhắm ngay hoa huyết, sau đó hung hăng đi xuống gối xuống, còn thịt phốc ki một tiếng hoạt nhập thâm nhập, đỉnh đến nàng thể xác và tinh thần run lên, Úc Thanh Phong chỉ cảm thấy thịt căn tiến vào tới rồi xưa nay chưa từng có chiều sâu, kia tầng tầng nhục bích bao vây lấy hắn dương vật, theo vận vẹo mà xoắn chặt, mang đến khoái cảm làm người da đầu tê dại.

Tần Trần chống hai tay, hông gối ở hắn trên người, tiểu huyết gắt gao cắn hắn cây gậy, một bên chủ động lắc mông, còn thịt ở trong cơ thể quấy, sau đó nàng chậm rãi nâng lên mông, lại dùng lực gối xuống, theo nâng lên lại tọa lạc, tiểu huyết lần lượt chỉ hắn còn thịt, đỉnh nhập lại rút ra, mỗi một lần tọa lạc, quy đầu đều đỉnh đến nàng hoa tâm một trận tê dại, khoái cảm mãnh liệt mà đến, mà theo nàng thân thể vận vẹo pháp phòng, trước ngực ngạo nhân hai vú cũng đi theo ném động, hoảng hoa hắn mắt.

Úc Thanh Phong bắt lấy kia tuyết trắng hai vú, dùng sức tẽ lộng, bụng tác hung hăng dùng sức hướng lên trên đỉnh lộng, lần lượt xô xuyên qua tiến nàng chỗ sâu trong, nhìn nàng hai vú dật ra chất lỏng đón gió khát nước đến lợi hại, nhìn không được ôm lấy nàng đi động đến bên cửa sổ, đem nàng để ở cửa sổ, lôi kéo nàng một chân trên vai, một bên hung hăng luật động, một bên phùng trụ kia cực đại hai vú, thay phiên liếm mút sữa tươi.

Tần Trần đôi tay chống cửa sổ, hai vú bị hắn liếm mút đến tê tê dại dại, tiểu huyết bị thao đến tàn nhẫn, khoái cảm làm nàng cơ hồ đứng thẳng không được, miễn cưỡng dựa vào hắn chống đỡ, Úc Thanh Phong một sớm giải dục, tinh lực vô cùng dục vọng khó kiềm, ôm nàng ở trong phòng các loại tư thế làm biến, bốn năm lần cuối cùng mới vừa rồi bỏ qua, mà nàng lại liền động sức lực cũng không có.

"Su phụ..... Dưới chân núi người tới....." Gian ngoài chợt truyền đến tiếng la, bưng tỉnh trên giường điên loạn đảo phượng uyên ương, Úc Thanh Phong biến sắc, lôi kéo chân che lại Tần Trần thân thể, xoay người xuống giường.

Hắn nhanh chóng mặc quần áo thượng thân, trên mặt cũng nhanh chóng khôi phục như thường, nào còn có vừa mới mất không thể bộ dáng. Đi tới cửa, lại quay đầu nhìn mắt trên giường Tần Trần, Tần Trần một tay chỉ cằm, mỉm cười nhìn hắn không nói một lời.

Úc Thanh Phong lại chỉ cảm thấy trong lòng bị cái gì đồ vật hung hăng đâm một cái, trước kia nàng tất cả mê hoặc chính mình, cũng chưa từng từng có loại này mãnh liệt rung động, hắn lấy lại bình tĩnh, đạm thanh nói: "Hào hảo nghỉ ngơi đi."

Nói xong liền đẩy cửa ra rồi đi.

"Su phụ..... Bên trong có người yêu....." Chờ chính là cái nam đệ tử, vừa mới tiến vào khi, ần ần nghe thấy chút kỳ quái rên rĩ, thấy hắn ra tới, nhìn không được tò mò hỏi.

Úc Thanh Phong sắc mặt như thường, trong lòng lại là vô pháp đạm nhiên, không đáp hồi lại: "Tôi đã bao lâu?"

Tần Trần nghe thấy hai người nói chuyện với nhau thanh dần dần đi xa, lúc này mới ngồi đứng dậy tới, hai chân còn có chút khó chịu, nàng lại là bất chấp xuống giường, về tới mình thủy cư.

Úc Thanh Phong đi tới đông các trong phòng, quả nhiên nhìn thấy một cái mặt dài áo gấm nam tử, người này vừa thấy hắn, liền lập tức quỳ xuống hành lễ: "Chủ nhân....." Úc Thanh Phong mày nhíu lại: "Ta muốn đồ vật, tìm được?"

Mặt dài áo gấm nam từ từ tay áo lấy ra cái hộp gấm, Úc Thanh Phong mở ra hộp, chỉ thấy bên trong phóng hai viên mượt mà ngọc bạch thuốc viên. Hắn vừa lòng gật đầu, nhận lấy sau liền vẫy vẫy tay.

Ban đêm, Tần Trân lười biếng nằm ở ghế gian, chính nhắm mắt thiền nghỉ. Cửa phòng chợt bị đẩy ra, nàng hơi hơi trợn mắt, thấy là Úc Thanh Phong đứng ở cửa, không khỏi kinh ngạc, "Sur phụ?"

Vẫn là đầu thứ hắn chủ động tới tìm chính mình đâu, chẳng lẽ làm một pháo tác dụng thật như vậy đại?

Nhân ở trong phòng, cho nên nàng ăn mặc đơn bạc, bên trong thậm chí yếm cũng chưa, chỉ một kiện khinh bạc áo lót, ngực mở rộng ra thâm mường dụ hoặc mười phần. Úc Thanh Phong xem đến lại là không vui nhũ mảy, nàng ở trong phòng, ngày thường liền như vậy ăn mặc? Sẽ không sợ đồng môn xông tới thấy?

"Hôm nay không sợ lạnh?" Hắn giận dữ hỏi.

Tần Trân chớp chớp mắt, ra vẻ không rõ: "Không lạnh a! Ta thân thể hảo đâu!" Úc Thanh Phong mi một tức, đã đi tới, cúi xuống thân gặt gao nhìn chăm chăm nàng, đột nhiên nói: "Như vậy lâu không trở về cung, ngươi không nghĩ gia?"

Tần Trân lắng hạ, cười nói: "Kia sur phụ nguyện ý bồi ta hồi cung yêu?"

Úc Thanh Phong lấy ra kia chỉ hộp gấm mở ra, bình tĩnh nhìn nàng nói: "Ăn một viên." Tần Trân giật mình, cầm lấy một viên thuốc viên, hiểu kỳ nói: "Đây là cái gì được? Chẳng lẽ là sur phụ là muốn đưa ta cái gì tiên đan bảo bối?"

Úc Thanh Phong đang muốn mở miệng, Tần Trân lại là một chút đem thuốc viên ném vào trong miệng nuốt vào trong bụng, thấy hắn thần sắc phức tạp, cười nói: "Sur phụ biểu tình như vậy kỳ quái, không phải là uy ta ăn cái gì độc được đi?"

"Nếu là đâu?" Úc Thanh Phong đột nhiên bắt được tay nàng, đột nhiên hỏi.

"Liên tính là sur phụ uy độc được, ta cũng sẽ ăn a!" Tần Trân mị mị con ngươi, nhìn hắn sau một lúc lâu, chợt ngươi cười đáp. Úc Thanh Phong trừng mắt nàng, khuôn mặt tuần tú vắn vẹo hạ. Nhân nhật nói: "Này viên ngươi lưu lại, coi như là ta đưa Hoàng đế bệ hạ lễ. Quá mấy ngày, ta bồi ngươi hồi kinh."

Tần Trân cầm hộp gấm, nhìn chăm chăm kia viên thuốc viên nhìn một lát, cười khàn: "Sur phụ đột nhiên đối ta như vậy hảo, đồ nhi sợ hãi a!"

"Đêm qua vì sur đoạt ngươi trong sạch, tự nên phụ trách."

Tần Trân chọn hạ mi, chậm rãi lộ ra cười tới, "Nguyên lai sur phụ là đưa cho cha vợ lễ vật a, ta đây nhất định phải hảo hảo thu, phụ hoàng nhất định sẽ thực vui vẻ....."

Thấy nàng cười đến không hề tâm cơ, Úc Thanh Phong tâm tình lại có chút bức bối, liền một tay đem nàng bế lên, phóng tới trên giường. Đối thượng nàng kinh ngạc ánh mắt, hắn nhân nhật nói: "Ngươi không phải sợ lãnh yêu, tối nay ta bồi ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Phần 4. Sur phụ vs Công chúa (5): Cùng sur phụ xe chân trên xe ngựa (cao H)

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Thương Sơn cách kinh thành đường xá xa xôi, Úc Thanh Phong cố ý tìm lượng xe ngựa thoải mái, cùng đi theo còn có hai vị đệ tử Bích Tiêu, Từ La, bốn người lên đường không lâu, trời liền mưa, tốc độ càng bởi vậy thả chậm xuống.

Ngoài cửa sổ mưa dầm kéo dài, làm người không có hứng thú thưởng cảnh. Tần Trân mọi cách nhằm chán, liền bắt đầu đánh giá Úc Thanh Phong đối diện, hắn một đường nhắm mắt ngồi ngay ngắn, không nhúc nhích giống tôn tượng đá. Tần Trân chợt khòe miệng khẽ nhếch, ngồi xuống bên cạnh, thấy hắn vẫn như cũ thờ ơ, liền nhẹ ý ở hắn cánh tay gian, hướng về phía hắn bên tai a cả giận: "Sur phụ, ngươi theo ta trở về cung, về sau cũng đừng quay về núi....."

Úc Thanh Phong bị nàng hô đến bên tai tỏ ngửa, nghe nói nàng ngôn, không thể không trợn mắt, nhìn nàng lẳng lặng không nói, trong lòng lại là quay cuồng lên. Chính mình tùy nàng hồi cung, vẫn chưa an cái gì hảo tâm, nếu để cho nàng biết được, nàng còn có thể dùng như vậy mềm như bông ánh mắt nhìn chính mình yêu.....

Thấy hắn không nói, Tần Trân không có hảo ý ôm ôm lấy hắn, môi tiến đến hắn bên má nhẹ mút khẩu, "Ta chỉ nghĩ sur phụ làm một mình ta sur phụ....." Sắc tâm xôn xao làm nàng hôn đến càng thêm làm cần, môi hôn đến hắn hầu kết chỗ, duỗi đầu lưỡi khẽ liếm số hạ, lại chậm rãi hướng lên trên, ở hắn

hình cung hoàn mỹ trên cằm cắn khấu.....

Úc Thanh Phong bị nàng làm cho hô hấp hỗn loạn, cánh tay dài chụp tới liền đem nàng xả tiến trong lòng ngực, Tần Trân ha ha cười, hông ngồi ở hân giữa hai chân, túm hân thêu ám kim vân văn cổ áo, một tay ôm lấy cổ hân gần sát chút, thấy hân trong mắt tiem thẳng ám hòa, bên miệng đắc ý gior lên.

"Sur phụ..... Ngươi nhưng thật ra nói một câu nha....." Nàng thúc giục, tay phải tắc không an phận từ cổ áo chỗ hướng trong toản, sắc trào du tẩu ở hân bóng loáng làn da thượng khắp nơi vuốt ve, sờ đến cứng rắn cơ ngực khi, liền nắm một viên tiểu núp vú đùa bỡn lên.

Úc Thanh Phong hô hấp trở nên thô nặng, vội bắt được nàng tác loạn tay, trầm giọng nhủ mảy: "Trân nhi....."

Thấy hân rõ ràng dục hòa đã dừng, trên mặt lại vẫn như cũ nghiêm trang bộ dáng, Tần Trân càng muốn kêu hân mất khống chế, cũng không trừu tay, chỉ theo hân bắt tay, cúi đầu ngậm lấy một cây thon dài ngón trở.

Úc Thanh Phong từ trước đến nay khắc chế chính mình, nhưng gần mấy ngày cùng nàng thân mật lúc sau, lúc trước những cái đồ ngạo nhân tự chủ tựa hồ rốt cuộc không có dùng, hân cũng không biết nam nhân thân thể như vậy kinh không được trâu chọc, bị nàng như vậy hàm chứa ngón tay liếm mát, kêu hân chỉ cảm thấy máu đều tựa ở sôi trào, từng đợt nhiệt khí nhắm thẳng bụng nhỏ hạ hướng, hân thở hổn hển, lý trí tường đầy ra nàng, thân thể lại đem nàng ôm đến càng khấn.

Nghe hân vẫn đục tiếng hít thở, Tần Trân xoay hạ thân, cố ý về mặt khó hiểu nói: "Sur phụ ngươi chân thể nào kẹp cần gây gộc đỉnh ta..... Hảo không thoải mái a....." Úc Thanh Phong bị nàng yển yển cười, làm cho hoàn toàn hồng mắt, chế trụ nàng cái ót, cúi đầu hung hăng hôn lấy nàng. Hân trừng phạt điên cuồng gặm cắn kia hai mảnh mê người đỏ bồng, hoàn nàng vòng eo cánh tay dùng sức buộc chặt, mạnh mẽ cạy ra nàng khớp hàm, xâm nhập khoang miệng trung đoạt lấy nước bọt để giải cơ khát.....

"Ân..... Sur phụ....." Tần Trân xuân tâm nhộn nhạo, khấn ôm hân nhiệt tình đáp lại, bị hân một đôi đại chương ở trên người du tẩu, xoa đến toàn thân nổi lửa khô nóng không thôi, nàng khó chịu vận vẹo, chút bất tri bất giác, đai lưng bị hân xả lạc, áo choàng chảy xuống vai ngọc nửa lộ, bộ ngực sữa dãn ở hân ngực cọ đến hân mấy đục nổi điên.

Úc Thanh Phong bàn tay từ tân ra y gian hoạt nhập nội, vuốt ve vuốt ve nàng bên hông trơn trượt da thịt, chậm rãi hướng lên trên phản đi, bắt được kia hơi mỏng yếm dùng sức một túm liền bị xé nát, thô ráp đại chương cầm một con kiều nữ, chỉ cảm thấy một tay không thể nắm giữ cực đại, no đủ mềm mại, hân xoa nắn đè ép, vú ở hân lòng bàn tay thay đổi hình, theo tế lộng mà dật ra trắng sữa chất lỏng.....

Dục vọng thiêu đốt hân mất, hân lại bất chấp rứt rề khắc chế, đôi tay bắt được kia hai chi khẽ run run như đào khấu đại bạch chén sứ mỹ lệ vú, dùng sức vuốt ve tế lộng, cuối cùng nhịn không được cúi đầu cắn bên trái nộn hồng đầu vú, tham lam liếm mát chất lỏng.

Tần Trân bị mát đến run rẩy liên tục, đau đớn mang theo tô ý, hai vú bị hân xoa đến lại nhiệt lại trướng, dục hòa ở bụng nhỏ chỗ thiêu đốt nỗ mạnh, kêu nàng cũng cảm lòng không đậu đem tay chui vào hân bụng gian y nội, bắt được quần lót trung kia cứng rắn còn thịt đào ra tới, nàng thẳng lưng đầu móng, đem kia cực đại quy đầu nhắm ngay tiểu huyết, một chút thâm nhập nuốt nạp.

Nhục còn cảm xuống nhập trong đó, nàng liền kẹp chặt chân, Úc Thanh Phong bị kẹp đến một trận kêu rên, lộc cộc một mồm to sữa tươi nuốt vào trong bụng, hân dùng sức lặc khấn nàng eo, một bên hung ác bắt đầu đỉnh động lên.

"Ân ân..... Sur phụ..... Ngô ngô....." Tần Trân hai tay bắt lấy cửa sổ, bị hân mãnh lực đỉnh đến thân thể pháp phòng không chừng, hân còn thịt cứng rắn lửa nóng, ở dâm thủy thấm vào hạ thọc vào rút ra đến càng lúc càng nhanh, đỉnh đến nàng hoa tâm truyền đến từng trận tê dại, tứ chi liền mệt mỏi lực, chỉ có thể theo hân va chạm mà động, mà theo đỉnh lộng, nàng trước ngực cực đại hai vú tắc đi theo trên dưới ném động, chất lỏng bốn sái, xem đến Úc Thanh Phong một trận miệng khô lưỡi khô, liền cúi đầu cắn một viên phấn hồng nãi tiem, thô bạo mà tham lam liếm mát.

"Ân..... Ân ân..... Sur phụ..... Nhẹ nhàng điểm a..... A a....." Tần Trân bị cắn đến hơi đau, huyết vật cứng tắc đưa đẩy đến càng nhanh, ma xát đến đường đi lại ma lại nâng, hoa tâm truyền đến rừng mình khoái cảm làm nàng tứ chi run rẩy, ở hân còn thịt lớn rút ra khi, rốt cuộc chịu không nổi âm tính một phun như chú.

Thấy nàng hai má đà hồng thán sắc mê ly, cả người nằm liệt chính mình trên người thờ dốc, Úc Thanh Phong lại hầy còn không đầy đủ, ôm nàng áp đảo ở đối diện ngồi trên, đem nàng hai chân dùng sức tách ra, nắm ướt đầm căn thân liền hoạt vào hoa nói.

"Ân....." Nàng bị đỉnh đến một hừ, hai tay chống cửa sổ, hai chân mở rộng ra chiết thành hình chữ M, đen nhánh tóc đẹp sớm tại lay động trung roi rụng bị ngoài cửa sổ gió thổi đến tán loạn. Nàng không kịp loạn tưởng, Úc Thanh Phong liền bắt đầu điên cuồng đưa đẩy, mỗi một chút đều lại trọng lại thâm, đỉnh đến nàng một trận sáng khoái khó chịu, hoảng hốt chỉ cảm thấy chính mình hồn cũng tựa phải bị đỉnh ra thân thể, đầu óc thành một mảnh hỗn độn.

Rèm cửa ngoại đánh xe hai đệ tử Bích Tiêu Từ La, nghe được bên trong thanh âm, sớm đỏ bồng lỗ tai, cũng không dám lắng nghe. Cố tình Tần Trân kia mềm mại tận xương tiếng rên rỉ, một trận một trận chui vào hai người trong tai, kêu hai cái tuổi trẻ khí thịnh nam tử thân thể đều nổi lên khác thường.

"Sur phụ..... Sur phụ..... Ân..... Ta ta chịu không nổi....." Tần Trân hai mắt phiem nước mắt, mở rộng ra hai chân lâu rồi, làm nàng cảm thấy có chút cương ma, bị hân đỉnh đến tàn nhẫn, thân thể rừng mình phun trào từng luồng dâm thủy, rốt cuộc không có sức lực.

"Hừ..... Ngươi không phải thích câu dẫn vi sư sao..... Nên hảo hảo phạt ngươi....." Nàng khóc cầu bộ dáng, xem đến Úc Thanh Phong trong lòng khác thường nóng nảy, cúi đầu dùng sức hôn nàng một ngụm, lại ôm nàng xoay người. Tần Trân nước mắt lưng tròng quý nằm bò, khuôn mặt đỏ ra ngoài cửa sổ, bên ngoài mênh mông mưa phùn xoát ở trên mặt, làm nàng thiêu hồng mặt rốt cuộc có tí mát mẻ.

Úc Thanh Phong lại là kêu nàng là lướt mê người thân chỉ xem đến hơi giật mình, Tần Trân hai tay bám vào cửa sổ, khuôn mặt nhỏ hơi ngượng, ửng đỏ

khỏe mắt dính ướt lông mi run nhẹ, một đầu mềm mại tóc dài toàn rơi rụng ở bối, dán ở bạch ngọc đường như trên da thịt, đuôi tiem rơi thẳng đến cái mông, kia mông lại là lại viên lại kiều no đủ đến giống viên lữ lữ mặt đào, đáng yêu lại mê người.....

Hắn nhần nhần mảy, cảm chính mình cứng rắn sự việc, quy đầu duyên kia mê người kẻ mông chậm rãi ma xát đi xuống, cuối cùng từ sau xâm nhập hoa huyết khẩu, sau đó bỗng nhiên một cái xô xuyên qua rốt cuộc.

"A a....." Mãnh liệt một cái xô xuyên qua, Tần Trần thiếu chút nữa bị không đình chết, cả người run lên, đáng thương hai vú lay động lên. Chính mắt hồn khi, Úc Thanh Phong song chường thăm về phía trước, bắt được kia hai chỉ lay động không chừng thạch nữ, hai ngón tay kẹp đầu vú, hoặc xả hoặc về lúc nào cũng đùa bỡn, eo bụng cũng không đình chỉ đưa đẩy, lại chưa nếu trước trước hung mãnh, nhưng thật ra ôn nhu rất nhiều, chỉ từ từ đưa vào, lại chậm rãi rút ra, thô to còn thịt mềm nhẹ nhu ma xát nắn cảm vách trong, đào đem Tần Trần ma đến khó chịu lên.....

"Sự phụ..... Ân..... Ân ân....." Hắn chậm rì rì đưa đẩy, tuy là ôn nhu, lại kêu nàng chịu không nổi, huyết tảo ngứa khó chịu, ngăn không được thờ phỉ phò, ngón tay tìm được bụng hạ xoa nắn lên.

Úc Thanh Phong nghe nàng gọi thanh, kêu to chính mình, chợt trong lòng dâng lên một trận mặc danh xúc động, cuối cùng lại sinh sôi nhin xuống, chỉ đem nàng ôm đến càng khấn, hai người thân thể dính sát vào hợp, đưa đẩy cũng đột nhiên bắt đầu nhanh hơn.

"Ân..... Ân....." Tần Trần ăn đau đến nhú mảy, chưa tưởng hắn đột nhiên nhanh hơn, đình đến kia kêu một cái hung ác, sau nhập vốn dĩ liên sâu đậm, hắn còn đình đến như vậy trọng, quy đầu thọc đến hoa tâm lại tô lại ma, kêu nàng lại giác thống khổ lại giác sáng khoái, cơ hồ sống không bằng chết, cầu xin, hắn lại làm như nghe không thấy, chỉ ôm chặt nàng eo, phần eo mãnh lực đình, làm như muốn đem nàng bụng cấp đình xuyên.

"Đau..... Sự phụ..... Đừng đừng a....." Tiểu huyết bị thường xuyên nhanh chóng đưa đẩy, mãnh liệt kích thích làm thân thể run rẩy lên, tiểu huyết dòn đập co rút lại, gắt gao giảo hắn còn thịt, Úc Thanh Phong hầu trung phát ra dã thú gầm nhẹ, dương vật bỗng nhiên bành trướng một vòng, cuối cùng run rẩy đem tinh dịch phun trào ở nàng trong cơ thể.

Tuy tả tình, hắn lại chưa rút ra, chỉ ôm nàng, mút nàng bối gian da thịt, cắn đến nàng lại đau lại tê, bằng khăn hai chân kẹp chặt hắn đồ vật, co rút lại tiểu huyết mấp máy táp mút hắn dương vật, mới vừa tả đồ vật, lại là lập tức lại cương cứng.

Úc Thanh Phong nhú hạ mảy, chợt vặn quá nàng khuôn mặt, làm nàng nhìn chính mình, nhìn nàng thủy oánh oánh đôi mắt, hồng nhuận hơi sưng môi, liền một cúi đầu hôn lấy, Tần Trần nhắm hai mắt lại, néo hắn sợi tóc, gắt gao cùng hắn hôn lấy. Úc Thanh Phong mút nàng cánh môi, eo bụng tắc nhẹ nhàng luật động, ôm lấy nàng đại chường bắt lấy hai vú vuốt ve lên.....

Tuy cảm nhận được hắn hình như có chút không thích hợp, Tần Trần vẫn chưa nghĩ nhiều, chỉ an tâm túm dục, thẳng đến sắc trời bắt đầu tối, Úc Thanh Phong mới vừa rồi thỏa mãn.

Núi hoang nói gian cũng không khách điểm, vũ lại càng lúc càng lớn, cũng may tìm được một chỗ sơn động, ba người ở nướng y phục ẩm ướt, Úc Thanh Phong tắc ôm kiếm ngồi ở cửa động thủ cũng không tiến vào.

"Nhị vị sư ca, như vậy nhìn ta làm cái gì?" Tần Trần cảm sơ, chải vuốt tóc dài, thấy hai người nhìn chăm chăm chính mình, doanh doanh cười hỏi. Bích Tiêu Từ La hai người bị nàng xem đến tuấn mặt đỏ lên, vội vàng cúi đầu.

Tần Trần nhướng mày, tưởng là vừa rồi trong xe việc, kêu hai người nghe thấy được. Nghĩ vậy, nàng nhìn mắt cửa động, biểu tình có chút phức tạp, Úc Thanh Phong muốn nàng ăn xong kia được, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, lại cũng không phải cái gì hảo vật, hắn rốt cuộc vẫn là không bỏ xuống được báo thù việc a.....

Lần này bởi nàng vào cung, chỉ sợ cũng là có mục đích tính đi.....

Liên tính hắn thật muốn hành thích vua, nàng cũng chỉ có thể trợ hắn dốc hết sức.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Phần 4. Sự phụ vs Công chúa (hoàn): Sự phụ tới cướp tân nương

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Mười ngày sau, đoàn người rốt cuộc đến kinh thành.

Sau khi yết kiến Kinh Đế, Kinh Hậu, mấy người Úc Thanh Phong liền được an bài vào cung chúa Triều Dương Cung.

Vốn tưởng rằng Úc Thanh Phong sẽ mượn cơ hội vào cung tru sát Kinh Đế, nhưng liên tiếp mấy ngày, hắn nhưng vẫn ngồi trong Triều Dương Cung, mỗi

ngày chỉ thường cảnh luyện công, cũng không có bất luận động tác gì. Tần Trần hồ nghi mấy ngày, đành phải chuẩn bị tìm cơ hội nói bóng nói gió một phen.

Ban đêm Tần Trần tới đến Tây điện, trong phòng Úc Thanh Phong đèn đuốc sáng trưng lại không thấy người, cuối cùng mới phát hiện hán ở một mình trong viện uống rượu dưới tàng cây, một thân hắc y cơ hồ nóng chảy vào trong bóng đêm, đài nàng đến gần tựa cũng chưa nghe thấy.

"Sur phụ, uống rượu thế nào cũng không gọi ta?" Tần Trần ngồi bên cạnh hán, để sát vào đi ngủ được hán trên người nồng đậm mùi rượu, nhin không được nhủu mây. Úc Thanh Phong nhìn nàng, trong mắt đen như mực như có thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng đều hóa thành trầm mặc, chỉ thờ dài, lại rút một ly ra uống.

Tần Trần ẩn hạ hán chén rượu, mỉm cười hỏi: "Sur phụ như vậy lạm uống, chẳng phải là cô phụ rượu ngon? Nếu là sur phụ có tâm sự, không bằng nói cho ta nghe....."

Hán đang buồn rầu cái gì đâu.

Nghe thấy lời nàng nói, Úc Thanh Phong sắc mặt vốn thâm hại phai nhạt vài phần, lại là chợt phùng trụ nàng khuôn mặt, môi dùng sức in lại. Trên môi thô man gặm cắn làm nàng ăn đau nhủu mây, hán trong miệng còn sót lại còn tẩm đến miệng nàng nóng rát, Tần Trần khẽ nhắm mắt mặc hán hôn, Úc Thanh Phong hô hấp lại là trở nên thô loạn, cuối cùng lại chưa lại thâm nhập, chỉ đem nàng ủng ở trong lòng ngực, một câu không nói.

Tần Trần không thích đi đoán nam nhân tâm tư, cho nên dứt khoát cũng không nhiều lăm tưởng, ngón tay tác loạn ở hán ngực thượng hạ quyền quyền, trêu chọc đến hán vô pháp tự giữ, cuối cùng bế lên nàng vào trong phòng.

Như thế liên tiếp mấy ngày, Úc Thanh Phong mỗi ngày ban ngày chỉ luyện công, ban đêm liền cùng nàng cùng giường mà miên. Bảy cái ngày đêm lúc sau, ngày này sáng sớm tỉnh lại, bên người lại không thấy người, chỉ ở gối thượng lưu lại một tin, Úc Thanh Phong ở tin trung nói rõ, nhân môn trung có việc cần đến lập tức trở về núi, lưu lại Tử La Bích Tiêu hộ nàng an toàn.

Tần Trần đem tin xoa thành một đoàn, ngồi ở trên giường đã phát nửa ngày lẳng, vẫn như cũ không rõ Úc Thanh Phong đi không từ giả là vì cái gì, hán không phải muốn báo thù yêu, trước kia tường đồng vách sắt không hảo tiến cung, hiện giờ chính mình thuận hán tiến vào, hán lại đi rồi?

Hay là chính mình thật cảm hóa hán lập?

Nghĩ đến này, Tần Trần tâm tình rất tốt, chuẩn bị hảo hảo ở kinh thành chơi mấy ngày lại trở về núi. Giữa trưa liền kêu lên Tử La Bích Tiêu hai người, mang lên hảo chút ngân lượng ra hoàng cung. Mang theo hai sư huynh ở kinh thành ăn nhậu chơi bời, chơi hơn mười thiên hậu, vẫn như cũ vui đến quên cả trời đất, thẳng đến thu được Thương Sơn phái phi bồ câu gởi thư, mấy người mới chuẩn bị trở về núi.

Tin trung vẫn chưa nói tí mĩ nguyên do, chỉ nói môn trung có việc, mệnh ba người tốc hồi. Tử La Bích Tiêu chỉ tưởng môn trung gặp phiền toái, cho nên không dám ngừng nghĩ, một đường ra rồi thúc ngựa chạy về.

Ba người tới rồi Thương Sơn chân núi khi sắc trời đã đen, lại thấy đường lát đá hai bên đều treo từng con đèn lồng màu đỏ, một đường uốn lượn mà thượng, nhưng thật ra đem đường nhỏ chiếu ánh đến thập phần sáng ngời. Lên núi đi, lại thấy đèn đuốc sáng trưng, khắp nơi phòng ốc đều treo đỏ rực đèn lồng, trong viện dòng người chen chúc xô đẩy, hi khí dương dương. Tần Trần đi theo Bích Tiêu hai người chen vào trong đám người, mới vừa rồi thấy rõ, lại là Úc Thanh Phong một thân hi bào, đang cùng người lành nghề bái đường đại lễ.

Lúc Úc Thanh Phong xoay người, liếc mắt một cái liền thấy trong đám người Tần Trần, thật sự là nàng một thân tuyết bào quá mức lóa mắt, hán cùng nàng ánh mắt đối thượng, sau đó lại nhanh chóng dời đi, đạm nhiên thông dong cùng tân nương tiến hành nghi thức.

"Sur muội..... Ngươi còn hảo đi?" Bên cạnh nàng Bích Tiêu nhin không được hỏi. Tần Trần thờ sáu, nhân nhật nói: "Lên đường có chút mệt mỏi, ta đi về trước nghỉ ngơi....."

Trở về Minh Thủy Cư, Tần Trần trực tiếp mệt đến tê liệt ngã xuống ở trên giường vẫn không nhúc nhích, đuổi một ngày đường trở về, kết quả người này cư nhiên cho nàng chơi một vở diễn? Úc Thanh Phong hán rút cuộc muốn làm cái gì?

Trùng mắt hư không, lòng tràn đầy vô giải, trừ bỏ bức bội.

Cửa phòng lại chợt bị người đẩy ra, Tần Trần quay đầu nhìn lại, lại là Bích Tiêu cầm một vò rượu đi đến. Thấy nàng trông lại, hướng nàng cười: "Ta tưởng sur muội hiện tại hán là nhất yêu cầu cái này."

Tần Trần xích cười một tiếng, ngồi dậy, "Hảo sư ca, ngươi cũng thật hiểu ta." Nàng không khách khí tiếp nhận Bích Tiêu rượu, trực tiếp đem trên bàn chén trà đảo mất, cùng hán chạm vào hạ sau đó uống một hơi cạn sạch.

"Ngươi này rượu thật không sai....." Uống lên hai ly, nàng liền giác trong bụng ấm hồ hồ, mặt cũng bắt đầu thiêu đến nóng lên. Nàng nghiêng về một phía, một bên nhin không được ca ngồi. Bích Tiêu xem nàng như vậy, nhủu mây nói: "Ngươi vì cái gì không đi hỏi một chút sư phụ?"

"Hỏi hán cái gì?" Nàng cười thanh, tựa không thêm để ý, chỉ trong lòng ghen một đoàn hỏa, thật sự không quá thoải mái, rốt cuộc Úc Thanh Phong là nàng thực tâm thủy loại hình đầu, mặc kệ hán xuất phát từ loại nào lý do, xác thật không quá thoải mái, nhưng nàng cũng sẽ không đi ngăn cản. Nói, nàng lại đổ ly, néo Bích Tiêu cầm liền cho hán rút ly, "Ngươi đã muốn tới bồi ta, vậy bồi rốt cuộc đi."

Bích Tiêu nhủu mây hạ, nhưng cuối cùng vẫn là yên lặng ứng, thẳng đến một vò thấy đáy, Bích Tiêu thấy nàng đã say hôn, liền đỡ nàng đến mếp giường,

lại bị Tần Trần một phen nhéo cổ áo, mãnh dùng một chút lực túm ngã vào giường, Bích Tiêu lấp bắp kinh hãi, dãi lấy lại tinh thần khi, Tần Trần đã ngồi ở hẳn trên người.

"Sur, sur muội....." Uống rượu không có mặt đồ, lúc này lại là đồ bùng mặt, hẳn lấp bắp kêu một tiếng.

"Hắn có tâm nương ngủ không dậy nổi sao, ta muốn người bôi ta ngủ!" Mắt say lơ dờ mê mang Tần Trần, nắm hẳn sam, dán ở bên tai hẳn tỉnh tể nói câu. Bích Tiêu bắt quá 21-22 tuổi tác, đúng là huyết khí phương cương, nghe nàng nỉ non, bị nàng thổi ra nhiệt khí hô đến cả người run rẩy.

"Sur, sur muội....." Bích Tiêu run rẩy kêu, chỉ cảm thấy lỗ tai bị nàng liếm hạ, làm hẳn trong đầu oanh một tiếng, một trận nhiệt huyết dâng lên, đầu óc thành chỗ trống một mảnh. Thấy hẳn ngờ ngạc không có phản ứng, Tần Trần xích cười một tiếng, thật ngây thơ a!

Tuy say, nàng ý thức vẫn chưa biến mất, chẳng qua là không sáng khoái yêu cầu phát tả mà thôi. Như vậy nghĩ, bàn tay liền ở Bích Tiêu trên người sờ loạn lên, mỗi tắc cắn hẳn gương mặt, một đường hôn đến bên cổ, mứt đến hẳn run rẩy liên tục, thờ dốc như ngư.

Nàng mềm mại tay từ hẳn y nội tham nhập, một đường đi xuống, bắt được kia căn nửa ngành sự việc, hơi chút vừa làm vuốt ve, liền cứng rắn như thiết, Bích Tiêu từ tiểu ở trên núi, tuy không phải Úc Thanh Phong đệ tử, lại đem hẳn tính tình học mười thành mười, từ trước đến nay cũng là cái cấm dục, lúc này lại thành cừu con đường như, ở nàng dưới thân chỉ còn thờ dốc, thẳng đến bị vén lên bản năng nguyên thủy dục vọng, rốt cuộc nhịn không được đem nàng ôm lấy phản công áp đảo. Tiểu thanh niên một khi khai trai, hậu quả thập phần đáng sợ, Tần Trần bị lẫn lộn tới rồi nửa đêm, mới vừa rồi rốt cuộc có thể nghỉ ngơi.

Ngày kế tỉnh lại, thấy bên gối nam nhân, nàng ngây cả người, mới vừa rồi nhớ tới đêm qua việc, nhịn không được gọi lên mặt cười, quả nhiên vẫn là loại này tùy tâm sở dục sinh hoạt càng thích hợp chính mình, vì tình yêu vì nam nhân thù thân loại sự tình này, đối nàng tới giảng quá tra tấn người.

Nàng mới vừa vừa động, Bích Tiêu liền lập tức tỉnh lại, hẳn đầu tiên là về mặt nhập nhèm, thấy cho đã mất ý cười nàng khi, cả kinh bỗng nhiên ngồi dậy, khuôn mặt tuấn tú trưởng đến đồ bùng: "Sur, sur muội..... Tối hôm qua ta chứng ta....."

Tần Trần cũng ngồi dậy, lộ ra đầy đặn bộ ngực sữa xem đến Bích Tiêu đại não thiếu ngựa tâm hồn nhộn nhạo. Nàng xoa xoa hẳn mặt, cười nói: "Sur ca yên tâm, ta sẽ không quên lấy người phụ trách....."

"Ta..... Ta không phải cái kia ý tứ....." Bích Tiêu đồ mặt vừa muốn giải thích, lại nghe oanh một tiếng vang lớn truyền đến. Bích Tiêu đột nhiên xả quá mềm ở trên người nàng, quay đầu nhìn lại, sắc mặt nháy mắt trắng. Tần Trần lại là sắc mặt như thường, nhìn kia dập nát đại môn, nhướng mày nói: "Sur phụ, người thế nào như vậy lừa lớn khí? Êm đẹp, oanh môn làm cái gì?"

Úc Thanh Phong sắc mặt xanh mét, trên trán gân xanh ẩn hiện, tựa ở cực lực nhẫn nại, chỉ là hung hăng trừng hướng Bích Tiêu: "Còn chưa dứt?" Bích Tiêu bạch mặt, nhìn mắt hẳn, lại nhìn về phía Tần Trần, cuối cùng vẫn là đánh không lại Úc Thanh Phong phóng thích khủng bố áp khí, nhanh chóng trốn lên quần áo rồi đi.

Tần Trần oa ở bị trung, không nặn không nhặt nhìn hẳn, hẳn này phúc biểu tình làm cái gì?

Giống như chính mình trộm người phản bội hẳn đường như!

Úc Thanh Phong đi bước một đến gần, biểu tình dường như ăn thịt người dã thú, ở nàng cho rằng hẳn sẽ đem chính mình phần nợ xé nát khi, gần mép giường, Úc Thanh Phong trên mặt dữ tợn tàn bạo lại là đột nhiên đánh tan, hẳn chỉ là lại dùng cái loại này phức tạp ánh mắt nhìn nàng, sau đó duỗi tay ở trên mặt nàng nhẹ nhàng mon tron. Từng câu từng chữ cực nhẹ nói: "Xuống núi đi..... Về sau..... Không cần xuất hiện ở trước mặt ta..... Nếu không..... Ta sẽ giết người....."

Tần Trần ngờ ngẩn, lấy lại tinh thần khi, trước mắt đã không có người.

Tần Trần trở về kinh thành, lúc sau liền lại chưa đi qua Thương Sơn. Nàng vốn tưởng rằng Úc Thanh Phong đã từ bỏ báo thù, lại chưa tưởng nửa năm sau, kinh đế 60 đại thọ, vạn quốc tới triều hạ bái, tây phương quốc quốc chủ lại ở phản trên đường bị người tru sát.

Tây phương quốc cùng nam ngao thực lực tương đương, hai nước quan hệ cũng coi như hài hòa, nhưng lần này quốc chủ ở nam ngao cảnh nội bị giết, tây phương Thái tử phần uất dưới cũng mượn vì cơ, suất quân quy mô xâm chiếm quấy nhiễu biên kính. Tây phương quốc chính là lập tức dân tộc, từ trước đến nay nhanh nhẹn dũng mãnh, nam ngao liên tục tan tác, cuối cùng kinh đế không thể không phải văn thân cận hướng cầu hòa, cùng tây phương Thái tử mật đàm ba ngày, mới vừa rồi rốt cuộc đáp ứng ngăn chiến.

Tây Phương Thái tử chỉ đề ra một cái yêu cầu, liên hôn. Kinh đế chỉ có một công chúa duy nhất, tuy là lòng tràn đầy không tha phần nợ, nhưng vì gang sơn cùng cù, cuối cùng không thể không đáp ứng.

Thẳng đến ngồi trên đại quân hộ tổng xe ngựa, mệnh mong hướng tây thịnh hành, Tần Trần đều còn ở phát ngốc, không nghĩ tới chính mình thế nhưng cũng đương hồi hòa thân công chúa, vẫn là gả đến cái loại này đại thảo nguyên.

Nàng nhưng thật ra không chút hoang mang, chỉ trong lòng âm thầm tính kế, nếu kia Tây Phương Thái tử là cái soái ca, kia gả liền gả cho, nếu là cái sừ bát quái, kia chính mình khẳng định muốn chạy.....

Nam ngao khoảng cách tây phương có ngàn dặm xa, ở trên đường được rồi gần hai tháng, mới rốt cuộc đến tây phương cảnh nội, đến kinh thành chủ thành, lại còn muốn chút thời gian. Ly biên cảnh mấy ngày sau, xe ngựa ngoại phong cảnh liền từ liên miên nguy nga dãy núi, biến thành mệnh mong vô bờ thảo nguyên. Mới gặp kinh điểm, nhìn mấy ngày sau, nàng liền hứng thú thiếu thiếu, không hề ghé vào cửa sổ thượng xem cảnh, trực tiếp ở hoa lệ xe

ngựa to ngủ gật lên.

Chính ngủ đến mơ mơ màng màng gian, trong tai lại truyền đến binh qua tương giao tiếng động, Tần Trần xoa xoa đôi mắt, đang chuẩn bị dò hỏi, lại chợt một đạo làm cho người ta sợ hãi kiếm khí quét tới, trực tiếp đem xe ngựa to cấp chém thành hai nửa, kéo kẹt kẹt vang hướng nghiêng ngã đi.

"Bảo hộ công chúa!" Thấy nàng bại lộ ra tới, thị vệ đều là khăn trương lên. Tần Trần nhìn kia bị một bọn thị vệ quân sĩ vây công người, đôi mắt đột nhiên trừng lớn, vừa muốn tỏ vẻ hạ kinh ngạc, liền một đạo hắc ảnh nhấp nháy mà qua, nàng liền giác eo bị người ôm, tia chớp biến mất ở chúng quân sĩ trước mắt.

Đãi lấy lại tinh thần khi, mới phát hiện chính mình bị người bắt tới rồi một mảnh bên hồ. Bên hồ thủy thảo um tùm, thủy bích màu xanh da trời, nhưng nàng vô tâm thưởng thức phong cảnh, trong lòng ghen một đoàn hỏa chính thiếu đến lợi hại.

Nàng hung hăng đẩy ra Úc Thanh Phong, giận mà chất vấn nói: "Ta là muốn đi hòa thân, ngươi bắt đi ta làm cái gì? Mau đưa ta trở về!"

Úc Thanh Phong lại chỉ là nhìn nàng, một câu cũng không nói.

"Ta đây chính mình đi!" Thấy hấn hầy còn không nói, Tần Trần tức giận giá trị cọ cọ đi lên trên, xoay người liền đi. Mới vừa đi vài bước, đã bị Úc Thanh Phong tóm chặt, ngay sau đó liền bị hấn phác gác ở mềm mại bụi cỏ trung, Tần Trần tròn tròn mắt, giãy giụa không có kết quả, giận cực phản cười: "Úc Thanh Phong, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì!"

"Trần nhi....." Úc Thanh Phong ôm nàng không bỏ, kêu một tiếng, liền cúi đầu dùng sức hôn lấy nàng. Cấn nàng cánh môi, như cơ khát địa, gât gao liếm mát. Tần Trần bị hôn đến sắp không thể hô hấp, khó chịu mà xô đẩy, lại bị hấn ôm đến càng khấn, hút nàng đầu lưỡi đường như muốn túm ra tới, kêu nàng cả người nhũn ra.

"Trần nhi..... Cùng ta trở về..... Chúng ta thành thân đi....." Úc Thanh Phong thân đến nàng sắp tắt thở khi, rốt cuộc buông ra, nhìn hấn, thanh âm mang chút khàn khàn nói.

Tần Trần xoa xoa sưng đỏ môi, nghe vậy nhũn mày nói, "Ai vui đương ngươi tiểu lão bà, ta chính là muốn đi Tây Phụng đương Thái tử phi, cũng chính là tương lai Hoàng Hậu, ngươi có thể so sánh được sao?"

"Ngươi không đến lựa chọn." Úc Thanh Phong nhưng thật ra không khí, trên mặt khó được lộ ra cười. Tần Trần hừ một tiếng, làm bộ muốn lại đẩy hấn, Úc Thanh Phong thế nhưng trực tiếp ra tay điểm trên người nàng mấy đạo đại huyết, đối mặt nàng khiếp sợ biểu tình, hấn hơi hơi câu môi, ngón tay ở nàng môi thượng nhẹ nhàng vuốt ve, ni non nói: "Biết không, đây là ngươi thiếu ta..... Ngươi Tần gia thiếu ta..... Cho nên so với Tây Phụng Thái tử, ta càng có tư cách đương ngươi trượng phu....."

Nói xong, hấn hai ngón tay phóng bên môi thổi thanh trạm canh gác, lại nghe một tiếng hí vang, xa xa một con đò thăm đại mã chạy vội tới. Úc Thanh Phong khom người bế lên không thể động đậy nàng, đem nàng phóng lên ngựa bồng, lên ngựa ôm nàng eo liền dương trần mà đi.

"Úc Thanh Phong, ngươi tốt xấu cũng là cái chính phái chương môn, thế nào làm được ra loại này lưu manh thô phi mới làm sự? Huống chi ta nói ta sẽ không đương ngươi tiểu lão bà, ngươi mau buông ta xuống....." Tần Trần bị hấn ôm, hòa đại rống giận.

"Về sau ta sẽ không lại hỏi Thương Sơn, cũng sẽ không có cái gì tiểu lão bà..... Cho nên Trần nhi ngươi không cần lại ghen tị....." Úc Thanh Phong ôm nàng, nhậm con ngựa ở thảo nguyên thượng chạy như điên, một bên dấn ở nàng bên tai đáp.

"Cái gì? Ngươi liền duy nhất lấy đến ra tay chương môn chi vị đều không có, làm ta đi theo ngươi uống đông nam tây bắc phong a! Ta tốt xấu cũng là cái công chúa hảo sao! Ngươi này cường đạo đầu lĩnh, mau đưa ta trở về!"

Úc Thanh Phong lại không muốn nghe thấy nàng cự tuyệt nói, trực tiếp vận quá nàng mặt lấp kín nàng miệng, sợ sẽ ngã xuống lưng ngựa, Tần Trần không dám giãy giụa, chỉ có thể mặc hấn như vậy đè nặng. Úc Thanh Phong cạy ra nàng khớp hàm, đầu lưỡi chui vào miệng nàng, Tần Trần liền giác một viên ngọt thanh thuốc viên hoạt tiến trong miệng, không kịp hỏi liền nuốt vào bụng.

"Ngươi lại cho ta ăn cái gì đồ vật!"

"Giải được....." Úc Thanh Phong đáp câu, theo sau liền đem nàng áp đảo ở lưng ngựa, ướt hôn rậm rạp rơi xuống, đổ đến nàng lại lần nữa vô pháp hô hấp, con ngựa cũng làm như cảm nhận được, chậm rãi ngừng lại.

Thấy nàng nhìn chính mình, Úc Thanh Phong ánh mắt nhu chút, nhẹ nhàng cầm tay nàng, "Như vậy lâu, ta vẫn luôn tưởng ngươi..... Không ngừng tưởng ngươi..... Ta rốt cuộc vẫn là bại bởi ta chính mình....."

Rõ ràng muốn chặt đứt những cái đó không nên có tình, cho nên ở nàng trước mặt cùng nữ nhân khác thành thân, hấn giết Tây Phụng quốc chủ, hết thấy đều ở án chính mình kế hoạch đi, có biết kinh để muốn đưa nàng đi hòa thân, nghe thấy nàng phải gả cho nam nhân khác khi, hấn bị ghen ghét tra tấn đến sắp nổi điên, luôn mãi suy nghĩ, cuối cùng vẫn là thuận theo bản tâm tới cướp đi nàng.....

"Chính là, ta còn là muốn đi xem Tây Phụng Thái tử đâu, nghe nói hấn là cái mỹ nam tử....." Tần Trần trên mặt rốt cuộc lộ ra cười, tròn mắt xoay chuyển, lại cười như vậy nói.

Úc Thanh Phong nghe được thẳng nhũn mày, dùng sức ở môi nàng cắn khấu: "Rộng mặt tể mắt Tây Vực ngươi có cái gì đẹp..... Vì sư còn chưa đủ ngươi xem?" Hấn nhưng rõ ràng nhớ rõ, nàng mới lên son khi, liền lão sắc mê mê nhìn chăm chăm chính mình, đừng tưởng rằng hấn không phát hiện, nếu

không có nàng ngay từ đầu liền như gần như xa câu dẫn hấn, Úc Thanh Phong cũng tuyệt đối sẽ không có ý đồ với nàng, cho nên hiện tại, nàng tưởng ném ra hấn, trên đời nào có như vậy tiện nghi sự?

Tần Trần cười khúc khích, "Nguyên lai sư phụ còn rất tự luyến....." Nói xong, nàng lại yển yển cười, "Ngươi như vậy bắt cóc ta, chỉ sợ hai nước muốn đại loạn, không bằng đi tìm cái đảo nguyên nơi ẩn cư đi."

Úc Thanh Phong nói: "Hào."

Nói xong, hấn liền túm khởi nàng ôm chặt lấy, một bên huy tiên gia tốc, đồ thẩm đại mã ở thảo nguyên thượng chạy như điên lên.

Tần Trần ý ở hấn trong lòng ngực, nghĩ thầm, nguyên lai hấn cũng là người cực độ ích kỷ, phát điên tới liền mặc kệ người trong thiên hạ, nhưng thật ra cũng chính mình thập phần gan.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Phần 5. Sát thủ vs Sắc nương (1): Không có tiền liền bồi thịt

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Ngoài cửa chính mưa to tầm tã, tiếng sấm ầm vang. Cửa gỗ lại truyền đến một đạo tiếng vang, Tần Trần vội vàng tiến lên mở cửa, phát hiện một người nam nhân đứng ngoài cửa, hắc y ướt đầm vẫn không nhúc nhích, từng luồng máu loãng đang từ áo sũng nước chảy ra.

Đây là sát thủ Hàn Ân Chi?

Nàng hơi nhướn mày, tiến lên đem người trở mình, lộ ra chính mặt thấy rõ bộ dáng, trên mặt mới vừa rồi lộ ra cười.

Đem Hàn Ân Chi nhất lộ kéo vào sau trong phòng dọn đến trên giường. Đem hấn một thân y phục ẩm ướt bỏ đi, mới phát hiện Hàn Ân Chi eo bụng gian che kín mấy đạo kiếm thương, mỗi nhất kiếm đều đâm vào sâu đậm, mấy cái kiếm lỗ thủng chính thoan nước chảy xiết huyết, huyết nhục ngoại lật xem thật là sợ người. Nàng chỉ phải nhận mệnh cấp Hàn Ân chỗ lý miệng vết thương, cầm máu, trở lên được trời mang.

Làm xong này đó, lại còn không thể nghỉ ngơi, Hàn Ân Chi nửa đêm sốt cao, nàng không thể không lại hỗ trợ làm vật lý hạ nhiệt độ, thẳng đến lui thiêu, vội xong sau đã gần đến mặt trời mọc, Tần Trần cũng rốt cuộc vậy được không mở ra được mắt, trực tiếp ngã vào Hàn Ân Chi thân thượng ngủ rồi.

Một giấc ngủ dậy, phát hiện Hàn Ân Chi vẫn như cũ còn ở hôn mê trung, chỉ khí sắc so đêm qua hảo chút, không hề như vậy trắng bệch. Tần Trần lại điều phối chút thuốc trị thương, ngao nấu lúc sau uy hấn uống xong. Vẫn luôn liền ngủ hai ngày, Hàn Ân Chi còn chưa thấy tỉnh, Tần Trần đảo không lo lắng, chỉ mỗi ngày cho hấn rịt thuốc rớt canh.

Ngày thứ ba sáng sớm, Tần Trần lại bùng nhiệt chén thuốc, đầu tiên là hàm khẩu, lại niết khai Hàn Ân Chi miệng đứt uy. Đặc sệt chua xót nước thuốc đều bị độ tiến hấn trong miệng, cuối cùng Tần Trần lại duỗi thân đầu lưỡi ở hấn trong miệng liếm một vòng, ăn xong đậu hủ trong lòng mỹ tư tư đang chuẩn bị rời khỏi, bàn tay lại đột nhiên bị người nắm chặt, tiếp theo đó là một cổ mạnh mẽ đem nàng ném đi bị người phác gục.

Tần Trần cái gáy khải ở gối sứ biên giác thượng, đau đến nàng mắt đầy sao xẹt, không kịp chất vấn, cổ đã bị kim sắt bàn tay bóp chặt. Hàn Ân Chi đè ở trên người nàng, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm nàng, bàn tay tắc gát gao bóp nàng cổ, trầm giọng hỏi: "Ngươi là ai?"

Tần Trần chỉ cảm thấy cổ phải bị hấn bóp gãy, đau đến thẳng nhúu mày, nàng lòng tràn đầy bức bối, hai ngón tay hung hăng chọc tiến Hàn Ân Chi bụng gian thương chỗ, Hàn Ân Chi đau đến một tiếng kêu rên, bóp tay nàng chừng lực nói cũng từng chút. Hấn cúi đầu lúc này mới phát hiện trên người quần áo bị đối, bên hông triển gần đây mang, bởi vì vừa mới động tác xé rách miệng vết thương, vài bộ trắng lúc này lại tẩm ra huyết, hấn nhúu mày nhìn một hồi lâu, quan sát phiên bốn phía hoàn cảnh, thấy chung quanh phiếm được hương, mới vừa rồi ngẩng đầu nhìn hướng nàng nói: "Là, là ngươi cứu ta?"

"Là, sớm biết rằng ngươi như vậy hung, ta khiến cho ngươi chết ở ngoài cửa hảo!" Tần Trần tức giận trừng mắt. Hàn Ân Chi rốt cuộc buông ra tay, Tần Trần ngồi xuống khỏi liền hung hăng đẩy, Hàn Ân Chi đánh ngã ở trên giường, phía sau lưng thương lại làm hấn một trận ăn đau. Hấn nhúu mày nhìn Tần Trần, nàng không phải đại phu yêu? Thế nào như vậy đối đãi người bệnh...

"Đây là nhắc nhở ngươi, đối ân nhân cứu mạng muốn hảo điểm!" Tần Trần không khách khí trừng trở về. Thấy hấn trên người quần lấy mảnh vải lại tẩm huyết, chỉ có thể lại lần nữa coi bỏ, một lần nữa thượng được lại quần lên.

Hàn Ân Chi toàn thân khản băng, chưa bao giờ cùng người như vậy thân cận, càng đừng nói nữ tử. Bị nàng cầm vài bộ trắng dán thân mình, từng vòng vòng quanh phần eo triển, trên người nàng hương khí ở mũi gian bay tới, kêu hấn pha không được tự nhiên. Lại nhớ tới phía trước sự, nhẹn không được chất vấn: "Ngươi vừa mới ở đối ta làm cái gì?"

Tần Trần đón hạ, ngẩng đầu nhìn mắt hấn, cố ý cười xấu xa nói: "Ta đối với ngươi làm cái gì?"

Nàng thấu đến thân cận quá, mỗi cơ hồ muốn dán lên hấn môi mỏng, Hàn Ân Chi không thói quen quay mặt đi, nàng hỏi chuyện tắc làm trên mặt hấn nóng lên, ngay từ đầu hấn có chút ý thức mơ hồ, chỉ cảm thấy trên môi có mềm mại đồ vật dán, tiếp theo trong miệng vào chút đau khổ chất lỏng, cuối cùng thể nhưng chui vào một cái mềm mại lửa nóng đồ vật ở hấn trong miệng lại liếm lại hút...

Thấy hấn trên mặt đỏ lên, Tần Trần cố ý nghiêm trang nói: "Trên người của ngươi một cái tử nhi cũng không có, ta cứu ngươi là muốn lấy tiền, ngươi hiện tại không có tiền, ta đành phải trước thu điểm lợi tức..."

Nói xong, ở hấn khốc trên mặt sờ soạng, "Ta chỉ là trộm hôn cái miệng nhi, còn không có thượng toàn lũy đánh đầu, cho nên bạc ngươi vẫn là phải cho. Phải biết rằng, tối hôm qua ta chính là chiếu cổ ngươi cả đêm, ta thời gian không phải tiền a?"

Hàn Ân Chi mặt hoàn toàn trệ ngôn, hấn rút cuộc phản ứng lại đây, chính mình thể nhưng bị cái nữ tử chơi lưu manh đùa giỡn, nàng còn thừa nhận đến như vậy bằng phẳng. Hấn là nên nói nàng tùy tiện, hay là nên khen nàng thành thật?

Nàng lái nhai nói xong, lại đem hấn đỡ đảo nằm xuống, thấy hấn một bức gấp quý biểu tình, cũng không thêm để ý, chỉ lấy bàn tính giấy bút ở một bên nhai tính toán sổ sách, "Trên người của ngươi thượng, ít nhất cũng muốn ở ta này trụ cái mười ngày nửa tháng, xem ngươi là mỹ nam tử phân thượng, ta liền đánh ngươi chín chết, mỗi ngày ăn uống tiêu tiêu ngủ hơn nửa được phí, tính một trăm lượng bạc hảo..."

Nhắc tới bút như đi du long trên giấy viết hảo, lại cầm lấy mực đóng dấu, nắm lên hấn ngón tay cái dính dính lại ấn đến trên giấy, hướng về mặt mỏng thân Hàn Ân Chi đạo, "Đây là giấy nợ, chờ ngươi sau khi thượng thể lành, trong một tháng trả hết, mặt trên có ngươi vân tay, ngươi nhưng không chuẩn quyết nợ!"

"Ngươi thu lưu ta, không sợ mang đến phiền toái?" Hàn Ân Chi thử tưởng ngồi dậy, mới vừa vừa động, phé phủ liền truyền đến đau nhức, chỉ phải từ bỏ ngoan ngoan nằm hảo. Nhưng thấy nàng ở một bên mặt mày hơn hờ bộ dáng, nhin không được hỏi thanh.

"Ngươi muốn nghĩ như vậy, tối hôm qua liền không nên ngã vào ta gia môn khẩu!" Tần Trần thu hồi đơn tử, lại nhìn nhìn ngoài cửa sổ, thấy ngày tiệm tháng, ngồi vào mép giường giúp hấn xê dịch gối đầu, thuận tiện vuốt tay ở hấn phình phình cơ ngực thượng sờ. Hàn Ân Chi tái nhợt mặt dăng lên đỏ sậm, vội bắt lấy nàng sờ loạn tay: "Ngươi là nữ tử, sao có thể..."

Nữ nhân này thật là một chút không biết nam nữ chi phòng sao?

Thế nào một mượn cơ hội liền ở hấn trên người sờ loạn.

"Sờ sờ thế nào lạ? Ngươi nếu là cảm thấy có hại, làm ta phụ trách cũng thành..." Tần Trần bất mãn, ngón tay cố ý nhéo hấn ngực hai viên đậu đậu chơi, thấy hấn một trương quan tài mặt đỏ lên, trong lòng đại giác khuấy khuấy.

"Ngươi... Ngươi nữ nhân này, hồ ngôn loạn ngữ..." Nếu không có nàng cứu chính mình tánh mạng, Hàn Ân Chi sớm đem nàng ném văng ra, cố tình hấn từ trước đến nay ân oán phân minh, nữ nhân này tuy luôn thích ăn hấn đậu hũ, kêu hấn không được tự nhiên, hấn lại không thể đối nàng hạ nặng tay, mắng cũng mắng không ra khẩu.

"Nga, ngươi không muốn làm ta phụ trách, kia thôi, coi như lợi tức được rồi, tóm lại ta còn là muốn sờ cứ sờ..." Tần Trần đem sắc nữ vô lại bản chất phát huy tới cực điểm, xoa bóp hấn bắp tay, lại nhìn hấn khốc mặt, dán đến hấn bên tai thổi khẩu khí, kiều mềm mại nói: "Ngươi thể nào một bức lên pháp trường biểu tình, chẳng lẽ ta thực xấu thực dọa người?"

Bên tai bị nàng hô đến tê dại ma, kiều mềm thanh âm càng là nghe được hấn trong lòng nóng lên, bụng nhỏ hạ dục căn ần ần truyền đến loại khó lòng giải thích xôn xao, đang ở hấn âm thâm kinh dị khi, Tần Trần lại là đứng lên, "Hảo, không đùa ngươi, ngươi hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta trước đi ra ngoài."

Thăng đến nàng tiếng bước chân dần dần đi xa, Hàn Ân Chi tài rút cuộc thở phào nhẹ nhõm. Đây cứu hấn mệnh nữ tử, quả thực so đuổi giết người của hấn còn muốn hấn mệnh... Hấn vẫn là đường hảo thượng, mau mau chút rời đi đi, bằng không, thật giác chính mình phải bị cái này hảo sắc nữ tử cấp lột sạch ăn luôn...

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Phần 5. Sát thủ vs Sắc nương (2): Bị câu dẫn đến không còn chỗ trốn

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Hàn Ân Chi lúc trước một đường đào vong, lại bị thượng nặng hôn mê hai ngày, hiện giờ vừa tỉnh tới, mới vừa gần buổi trưa trong bụng liền giác đói khát khó qua. Nhưng không chờ lâu lắm, liền thấy Tần Trần đẩy cửa mà vào, tặng ba bốn nói đồ ăn tiến vào, đều là sắc hương đều toàn dẫn người thèm ý.

"Đói bụng đi?" Thấy hán thẳng lẳng lẳng nhìn chăm chăm, Tần Trân cười cười, tiến vào đem hán đỡ ngồi dậy, mới đưa đem tiểu bàn chuyển qua đầu giường bên, lại dùng chén nhỏ thịnh thượng com gấp đồ ăn. Hàn Ân Chi nhìn nàng như vậy sẵn sốc hiền huệ bộ dáng, cơ hồ vô pháp cùng phía trước cái kia đùa giỡn chính mình ngả ngón nữ tử tương liên hệ.

Trên người nàng tuy là vải thô áo tang, tóc cũng chỉ dùng chỉ trúc trâm tùy ý vẫn khởi, nhưng chút nào không ảnh hưởng này bản chất tú lệ, tấn gian viên viên mỡ hôi lăn xuống trượt xuống ónh bạch gò má, thể nhưng sẵn đến kia trương quá phận điểm lệ mặt có loại thuần tịnh mỹ.

Tần Trân đem chén đưa qua đi, "Ăn đi."

Nói xong, chính mình cũng lười kéo ghế, ngồi vào một bên cùng đi dùng com. Thấy hán còn nhìn chăm chăm chính mình, nàng mặt mày một loãn, hiện lên cười quyền rũ: "Thế nào? Còn muốn ta uy ngươi không thành?"

Hàn Ân Chi vội dời đi ánh mắt, không dám nhìn thẳng cặp kia thủy mị nhãn tình, thầm nghĩ quả nhiên vừa mới cái gì chất phác nhân nhả đều là ảo giác... Tuy như vậy chửi thầm, nhưng ở thường quá vài đạo món ăn sau, mày lại hơi chau lên. Tần Trân vẫn luôn đang âm thầm quan sát hán phản ứng, thấy hán như vậy nhử mảy, nhin không được nói: "Thế nào, rất khó ăn?" Người này có như vậy điều miệng sao?

"Tạm được." Thấy nàng kiểm chế dáng vẻ khấn trương, Hàn Ân Chi tâm tình không hiểu sung sướng lên, tuy như vậy đánh giá, lại là muốn nàng hỗ trợ thịnh số chén com, Tần Trân mới nhìn ra hán là cái miệng chê nhưng thân thể lại thành thật gia hòa.

Com sau, Tần Trân lại bụng bồn thủy tiến vào, dính ướt khăn lông vắt khô sau phải cho hán lau mình, Hàn Ân Chi vội bắt lấy tay nàng, trên mặt có chút khó xử, "Cô nương, loại sự tình này sao dám phiền toái người, ta chính mình đến đây đi."

Thấy hán một bức chính mình muốn chiếm hán tiện nghi bộ dáng, Tần Trân đem khăn lông ném vào trong bồn, chống nạnh trừng mắt nói: "Uy! Ngươi cho rằng ta như vậy tưởng giúp ngươi tẩy thân mình? Còn không phải bởi vì thời tiết quá nhiệt sợ ngươi khó chịu ngươi cũng dám ghét bỏ! Ngươi người này có hay không lương tâm?"

Hàn Ân Chi vốn là cảm thấy nam nữ không tiện, thấy nàng hòa đại bộ dáng, nhất thời lại có chút vô thổ. Tần Trân thấy hán như vậy biểu tình, lắc lắc đầu, lại ninh khăn lông, trực tiếp cưỡng chế nắm lên hán một cái đùi mặt sát, tức giận nói: "Ngươi thân thể sớm bị ta xem hết, hiện tại che có rắm dùng! Ngoan ngoan nằm làm ta tẩy!"

Hàn Ân Chi cãi lại không được, chỉ có thể nhậm nàng hỗ trợ lau rửa tứ chi, thấy nàng chuyên chú trên tay công tác, một đôi môi đỏ nhẹ nhấp, ánh mắt dừng ở kia mặt ửng đỏ chỗ vài giây, lại cuống quýt vội dời đi, nói: "Tần cô nương..." Lại ở nàng ngẩng đầu khi mất ngữ, nếu hán là cái người thường, y thế tục lễ pháp, cùng nàng từng có như vậy da thịt chi thân, là nên là cưới nàng làm vợ phụ trách, nhưng hán không thể.

Thấy hán muốn nói lại thôi bộ dáng, Tần Trân cũng chưa hỏi nhiều, này đó nam nhân tâm tư không thể so nữ nhân thiện, tưởng nói tự nhiên sẽ nói. Giúp hán sát tịnh thân, lại đỡ hán nằm xuống, lúc này mới bụng bồn ra cửa.

Hàn Ân Chi ở hiệu thuốc hậu viện ở bảy tám thiên, mỗi ngày bị Tần Trân chiếu cố đến chu đáo, thương cũng hảo rất nhiều, lúc trước chỉ có thể nằm trên giường, hiện tại đã có thể xuống giường, chỉ không thể làm đại động tác, lại cũng không cần lại mỗi ngày ngủ trên giường.

Xử quái trượng ra tiểu viện, vào phía trước phô trung, lại thấy nàng ngồi ở quầy trước, ra dáng ra hình chính cấp cái lão phụ nhân bắt mạch. Hàn Ân Chi ý ở rèm cửa sau bắt động thanh sắc âm thầm quan sát, Tần Trân vẫn chưa thấy hán, đãi lão phụ nhân dẫn theo gói thuốc đi rồi, liền ghé vào quầy thượng phát khởi ngốc tới.

Hàn Ân Chi chính giác nàng như vậy bộ dáng có chút đáng yêu, cửa lại đi vào tới cái nam nhân, ăn mặc một thân phú quý, mặt đỏ tai hồng. Tần Trân vốn có chút mơ màng sắp ngủ, thấy có người tiến vào, cường đánh lên tinh thần, lại trên dưới đánh giá tiến vào nam nhân, bụng phê như mười tháng hoài thai, trên tay mang mấy cái kim ngọc chiếc nhẫn, hiển nhiên là cái phú quý người.

Nàng nhảy mắt có tinh thần, thay chức nghiệp tính mỉm cười: "Vị này Đại lão gia nơi nào không thoải mái, muốn xem cái gì bệnh?" Kia nam nhân tiến vào đôi mắt đầu tiên là nhìn chung quanh, sau lại chỉ thẳng lẳng lẳng ở trên người nàng xem, thấy nàng cười, tức khác cũng cười, "Ta họ Trần, hiện giờ toàn thân đều không quá thoải mái, nghe nói ngươi là trong thành mới tới đại phu, nguyên lai vẫn là cái nữ đại phu, vậy ngươi liền giúp ta khám khám."

Nói ngồi quầy, đem tay một phóng.

Tần Trân chưa để ý đến hán coi khinh ánh mắt, hai ngón tay đáp ở hán mạch môn, chưa có phán đoán suy luận, nam nhân đột tay vừa lật cảm tay nàng cổ tay, chỉ cảm thấy tay cảm da thịt lại bạch lại tinh tế.

Tần Trân sắc mặt khẽ biến, "Trần lão gia như vậy bắt lấy ta, ta thế nào khám?"

Trần lão gia duỗi thô thô ngón tay ở nàng mu bàn tay thượng xoa xoa, trêu đùa: "Lão gia ta là trong kinh thành lớn nhất hiệu thuốc Tế Thế Đường chủ nhân, trong tiệm có thể so ngươi này đại gấp mười lần, ngươi như vậy một cái tiểu nữ tử một mình kinh doanh, lão gia ta thấy, thật sự đau lòng, không bằng ngươi theo ta, lão gia ta tất hộ ngươi chu toàn kêu ngươi phú quý..."

Trần lão gia hiệu thuốc ở kinh thành một nhà độc đại, mở ra mấy nhà chi nhánh, phạm là có tân khai hiệu thuốc, muốn yêu bị hán uy hiếp đe dọa vừa đám vừa xoa thu mua, muốn yêu bị hán phái du côn lưu tử ba ngày năm ngày tìm phiền toái, tổng muốn bức cho người khai không thành cửa hàng rồi đi kinh thành.

Ngày gần đây nghe nói chính mình chỉ nhánh cửa hàng phụ cận lại khai gian, hân chuẩn bị tiến đến gõ một phen, chưa tưởng kinh doanh người lại là cái nhị tám năm hoa mỹ mạo nữ tử, trong lòng kế hoạch liền lập tức lật đổ.

Hân Ân Chi ở rềm cửa sau, thấy nàng làm như gấp gổ phiền toái, đang muốn tính toán ra tay, lại thấy Tần Trần trên mặt có tình hiện lên mỉa mai hoặc cười, bắt lấy Trần lão gia tay, nũng nịu trả lời, "Nguyên lai Trần lão gia là bức này người tốt, kêu tiểu nữ tử hảo sinh cảm động, liền không biết lão gia thành ý bao nhiêu? Đều chỉ là ngoài miệng nói nói? Ta một cái nhợc nữ tử kinh doanh này cửa hàng, lại đỉnh đầu tưng quần sinh hoạt thật sự quá đến kham khổ..." Nói xong, nàng buông xuống đầu, cường mẽ vài giọt nước mắt rơi xuống, một bức hoa lệ dính hạt mưa mảnh mai dạng.

Trần lão gia bị nàng cười vừa khóc, xem đến tức khắc sinh thương tiếc, từ trước đến nay bần xin người cũng hào khí từ trong lòng ngực móc ra một chồng ngân phiếu, "Chớ khóc chớ khóc, người khóc đến lão gia ta tâm can nhĩ đều đau, còn không phải là tiền sao! Nơi này là năm ngàn lượng ngân phiếu, người trước cầm..."

Không đợi hân nói xong, Tần Trần liền lập tức chộp trong tay đếm đếm, vừa mới khóc thút thít mặt nháy mắt cười, đôi mắt thẳng tỏa ánh sáng, sau đó hung hăng chụp bay Trần lão gia tay, vui rạo rức đem ngân phiếu thu vào tiền trình túi, phát phát tay hồ hững mặt nói: "Đã là đồng hành, tự không tiếp đãi, trần Đại lão gia mời trở về đi!"

Trần lão gia thấy nàng thu tiền, liền lập tức trở mặt không biết người, sắc mặt cũng thay đổi, một chường chụp ở trên túi, cả giận nói: "Người này tiểu tiện nhân, cũng dám cuống ta, mau đem ngân phiếu còn tới!"

"Đây là người mua mệnh tiền, người thật sự muốn thu hồi đi?" Tần Trần chỉ cầm, lười biếng nói: "Người nhìn xem người lòng bàn tay." Trần lão gia mở ra lòng bàn tay vừa thấy, trong lòng bàn tay làn da thượng không biết khi nào thấm một cái viên màu đen điểm nhỏ, dường như hạt mè dường như phân bố ở lòng bàn tay, mà làn da thượng đã truyền đến từng trận bỏng cháy đau đớn, hân thanh sắc mặt, "Này, đây là thế nào hồi sự?"

"Đây là ta độc môn bí chế độc dược, tên là lạn cốt tán, nghe tên này liền biết có bao nhiêu bá đạo, phạm trúng độc giả nếu vô giải dược, độc liền sẽ từ lạn da chậm rãi thấm thấu máu xương cốt, cuối cùng liền nếu như danh, cốt tủy da lạn..."

"Người, người này nữ tử hảo ác độc, dám như thế hại ta!" Trần lão gia nghe được da mặt phát thanh hai chân phát run. Lòng bàn tay đau đớn làm hân không dám hoài nghi nàng nửa câu lời nói, chỉ vội vã thúc giục: "Người đã cầm bạc, còn không mau đem giải dược cho ta!"

"Giải dược? Ta còn không có nghiên cứu chế tạo ra tới đâu, người mười ngày sau lại lấy đi!" Tần Trần nói xong sắc mặt trầm xuống, âm trầm trầm nói: "Ta biết người là trong kinh nhà giàu, từ trước đến nay thích dùng chút hạ tam lạn thủ đoạn đối phó người, hôm nay chỉ là cho người cảnh cáo, về sau nếu còn dám tới nhiều..."

Đem hân oanh đi, Tần Trần lúc này mới quay đầu nhìn về phía cửa sau, cười duyên nói: "Người tránh ở phía sau cửa xem như vậy lâu, xem đến có ý tứ sao?"

Hân Ân Chi xử quái trọng đi đến, nhìn nàng sắc mặt có chút phức tạp, vốn tưởng rằng nàng chỉ là cái mảnh mai nữ tử, không nghĩ tới vẫn là cái ăn thịt người không nhà xương lại hảo tiền tài nữ bá vương, vừa mới kia sắc mặt biến hóa cực nhanh, quả thực lệnh người cứng lưỡi.

"Nhìn ta làm cái gì? Người cảm thấy ta làm được không đúng sao?" Nàng lấy ra ngân phiếu lại đếm đếm, trừng mắt hân: "Người thiếu tiền của ta, nhanh lên còn! Mỗi ngày cho người thịt cá ăn, người biết ta nhiều đau lòng, người muốn dám không còn tiền, kết cục so với kia Trần lão gia còn thảm!"

Hân Ân Chi nghe được cười: "Người liền như vậy thích tiền? Ta còn tưởng rằng ta cùng hân không giống nhau..." Vốn dĩ cho rằng nàng đối cái nào nam tử đều thích chiếm tiện nghi, nguyên lai cũng không phải, cho nên hân cảm thấy chính mình ở nàng trong lòng hân là có điểm không giống nhau.

"Người cùng hân là không giống nhau, người lớn lên so với hân soái sao, hân nếu là cái người như vậy mỹ nam tử, ta khả năng liền đáp ứng hân... Ta đối mỹ nhân là phi thường có bao dung tâm..." Nói xong, nàng duỗi tay nhìn hân mặt, "Người nếu là còn không dậy nổi bạc, có thể lấy thân trả nợ..." Biên nói, đôi mắt còn sắc mê mê hướng hân nửa người dưới nhìn.

Hân Ân Chi bắt khẩn tay nàng kéo ra, tâm tình đột nhiên có chút phiền muộn, nữ nhân này trong chốc lát đứng đắn trong chốc lát lại giống cái tùy tiện đảng 1'2 3d ! an 0moei điểm đồ tử, kêu hân hoàn toàn cân nhắc không ra, hân thật sự không thích loại này trào tâm cảm giác, liền phui tay xoay người mà đi: "Ta sẽ còn gấp mười lần tiền cho người!"

Hân Ân Chi đem chính mình nhốt tại trong phòng cả buổi chiều, lại cũng chưa làm cái gì, chỉ ngồi xếp bằng ở trên giường đã tọa mình tưởng, thẳng đến đầu óc hoàn toàn phóng không, cái loại này chưa bao giờ từng có rồi rầm buồn bức cảm xúc, mới rốt cuộc biến mất mà đi. Dĩ vãng hân chỉ có ở hoàn thành giết người nhiệm vụ khi, thích như vậy điều trị cảm xúc, lần này lại bởi vì một nữ tử, phiền muộn nguyên do lại vẫn như cũ kêu hân không rõ.

Lại tròn mắt khi, phát hiện sắc trời đã đen, hân sờ soạng ra cửa, trống rỗng trong viện chỉ có Tần Trần trong phòng có lượng, hân xử đi đến ngoài cửa phòng, đang muốn gõ cửa gọi người, lại thấy cửa phòng vẫn chưa khấn hạp, Hân Ân Chi tùy ý hướng môn phùng quét mắt, lại là xem đến cả người chấn động, trong phòng Tần Trần đang đứng ở thùng gỗ tắm rửa, toàn thân trần trụi bao phủ ở liễu liễu hơi nước trung, tuy thấy chỉ là một cái mặt trái, mang cho hân thị giác đánh sâu vào lại là trước nay chưa từng có.

Hân Ân Chi nào dám lại xem, cuống quýt xoay người bước nhanh rời đi, ngồi vào trong viện cây nguyệt quế hạ, vẫn như cũ có chút hơi thở không xong... Thật là đáng chết! Vừa mới hân vì cái gì muốn xem đến như vậy một màn.

Tuy hân từ trước đến nay cùng nữ tử bảo trì khoảng cách, nhưng hai mươi ba bốn tuổi trẻ thân thể, còn tu luyện không đến ngồi trong lòng mà vẫn không loạn công lực, vốn định cường chế di dời trong đầu hình ảnh, lại liên tục hiện lên, Tần Trần kia trần ngập nhục dục dụ hoặc thân thể, ở ánh đèn hạ phiếm ngọc chất ánh sáng da thịt, mỗi khi nhớ tới liền làm hân đại não hướng huyết, trong lòng chính thiên nhân giao chiến, chột nghe đến nhỏ vụn tiếng bước

chân truyền đến.

Hàn Ân Chi mãnh ngẩng đầu, lại là xem đến ngực người, vừa vận tốt không dễ dàng bình tĩnh hô hấp, lại lần nữa trở nên thô nặng. Tàn Trần tóc dài ướt đầm, chính nhỏ nước, trên người chỉ bọc kiện hơi mỏng màu nguyệt bạch áo lót, trước ngực buông xuống sợi tóc đem mỏng y hoàn toàn ướt đầm, hai lát tóc dài đáp ở cực đại đỉnh bịt hai vú thượng, nhũ phong theo nằng hô hấp mà run nhẹ nhẹ, hai viên ửng đỏ núng vú như ẩn như hiện...

"Hàn Ân Chi, ngươi một người ngồi ở đây dưới tầng cây làm cái gì?" Tàn Trần dường như chưa thấy hấn dị trạng, hơi hơi cúi xuống thân nghiêng đầu hướng hấn cười cười, "Thế nào, ngươi muốn giúp ta sát tóc sao?"

Hàn Ân Chi đột nhiên đứng dậy, dường như tránh rần rết tạt tạt cùng nằng kéo ra khoảng cách. Tàn Trần lát phát nhìn hấn cười như không cười, Hàn Ân Chi lại là chịu không nổi nằng cười, trái tim phanh phanh loạn nhảy dựng lên, so vừa mới thấy nằng lỏa lồ thời còn muốn kích thích khó chịu.

"Ta, ta trở về phòng nghỉ ngơi..."

Xem hấn hoang mang rối loạn tránh thoát, Tàn Trần thật sự nhìn không được cười ha ha lên. Hàn Ân Chi phanh đóng cửa lại, để ở trên cửa thở hổn hển, mới vừa rồi bình tĩnh nổi lòng, lại lần nữa tao loạn như ma, hấn thật sâu thở dài một tiếng, này nữ tử không giống yêu tinh lại hơn hấn yêu tinh, câu dẫn mỹ hoặc làm người khó lòng phòng bị, chính mình vẫn là mau chút đường hảo thương rồi đi đi.

Nhưng bụng nhỏ ba tác dưới nguyệt căn, lúc này chính nhất trụ kinh thiên, Hàn Ân Chi cười khò một tiếng, dịch đến mép giường lại lần nữa đã tọa, muốn dựa định lực làm dày vỏ dục vọng lui bước, nào biết một nhắm mắt, đó là nằng xảo tiểu tiện yên mặt, đặc biệt là mới vừa rồi thấy mạc mạc cảnh xuân, càng kêu hấn khó có thể tự giữ, nguyệt căn không thấy mềm hạ, phản thấy trường đại, rơi vào đường cùng, hấn chỉ phải tay cầm lát động, thẳng đến tình môn trút xuống, mới vừa rồi xả hơi.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Phần 5. Sát thủ vs Sắc nương (3): Sát thủ sao có thể bị bức hôn

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Hàn Ân Chi ở trong nhà Tàn Trần nửa tháng, vết thương đã tốt lên vài phần, mỗi ngày tổng cũng không tránh được phải bị nằng nương các loại cơ hội giờ trò, thành công câu dẫn ra thú tính dục vọng bị áp trong bản tính của hấn, nhưng hấn bất giác hưởng thụ, chỉ bị giác dày vỏ.

Cho nên hôm nay hấn rút cuộc đi không từ giả, chỉ để lại một tin, báo cho mười ngày sau tất sẽ phụng bạc ngàn lượng trả lại. Tàn Trần thấy tin sau đảo cũng không vội, ngày thường chỉ thủ hiệu thuốc, có rảnh liền đi ra ngoài ngoài thành trên núi hái thuốc.

Tối rồi ngày thứ mười, Tàn Trần cũng vẫn chưa chờ đến Hàn Ân Chi. Ngày kế liền lại công giờ tre đi kinh vùng ngoại ô thạch mã trên núi, thạch mã son son thế đầu tiểu hiểm yếu, nhưng cũng may nằng nương khinh công, nhưng thật ra ngắt lấy tới rồi không ít huyền nhai vách đá gian quý hiếm được liệu, hơn nữa sau con mưa trong núi đã nắm thật nhiều, liền thuận tiện ngắt lấy không ít, mắt thấy thiên liền mau hắc, mới không thể không hạ son.

Trở lại cửa hàng khi, thiên đã đại hắc.

Cửa rồi lại nằm cái hắc y nhân, trên người lộ ra máu loãng đem đường lát đá tắm đến màu đỏ tươi một mảnh.

Tàn Trần ngồi xổm xuống thân xem xét phiên, ôm ngực lắc lắc đầu, nhận mệnh đem Hàn Ân Chi lộng tiến hậu viện, lại đem cửa một bãi huyết thanh tẩy rớt, lúc này mới lại về tới phòng, giúp hấn thoát y nghiệm thương.

Lần này lại là trọng thương ở phía sau bối, trên lưng bị đao kiếm cắt hơn mười đao, mỗi đao đều thâm có thể thấy được cốt, huyết nhục ngoại phiên. Tàn Trần chỉ phải dùng kim chỉ kiên nhẫn đem hấn trên lưng đao kiếm thương nhất nhất khâu lại, lại dùng hệ thống thuốc hạ sốt cho hấn uy hạ. Rửa sạch thượng được một loạt làm xong, Tàn Trần cũng mệt mỏi đến tê liệt ngã xuống trên giường, trực tiếp ngủ đi qua.

Ngày thứ hai, lại là Hàn Ân Chi trước tỉnh lại, bò ngũ tư thế làm hấn cực không thoải mái, thân thể vừa mới vừa động, trên lưng liền xoay người đau nhức, vừa chuyển đầu, thấy Tàn Trần mặt khi hấn hoảng sợ, theo sau mới nhớ tới đêm qua chính mình giống như lại ngã vào nằng trước cửa.

Trên lưng thương làm hấn không dám đại động, chỉ có thể nghiêng đầu bình tĩnh nhìn Tàn Trần, nằng sắc mặt mang theo mệt mỏi, ngủ đến cực kỳ an tường, nhắm đôi mắt lông mi căn căn đen nhánh nhỏ dài, nhìn tựa như cái tinh xảo oa oa, đã không có tỉnh lại khi cân nhắc không chừng.

Ngại nằm bò thật sự không thoải mái, Hàn Ân Chi cường cắn răng làm chính mình ngồi dậy, gãy giữa động tác gian, bối gian miệng vết thương lôi kéo mang đến đau làm hấn phát ra tê tê hút không khí thanh âm

Tàn Trần bừng tỉnh, mở mắt thấy hấn ngồi dậy, vội tiến lên đỡ, cả giận nói: "Không hảo hảo nằm bò, lên làm cái gì?" Nhìn mắt hấn phía sau lưng, quả

nhiền miệng vết thương lại đỏ máu, tức giận trừng mắt nói: "Người hại ta bạch vất vả, nằm trở về!"

Nói lại ần hần bò đi xuống, Hàn Ân Chi vừa định biện giải, nhưng thấy nàng trừng mi dửng mục, cảm thấy chính mình tốt nhất không cần giải thích. đành phải ngoan ngoãn bò hồi trên giường.

Tần Trân lúc này mới thay cười, ngồi xồm mép giường bái mép giường, cười đến mi mắt cong cong: "Hàn Ân Chi, người nói mười ngày sau đưa bạc cho ta, bạc đâu?" "Ta..." Hàn Ân Chi tái nhợt trên mặt có ti đầu ý, nhúu mày khụ thanh, "Ta nguyên bản là phải cho người đưa bạc tới, nhưng ở trên đường ra điểm ngoài ý muốn..."

"Ngoài ý muốn?" Tần Trân nhướn mày, ngón tay ở hần trên lưng thương chỗ chọc chọc, thấy hần đau đến tê tê kêu, cười nói: "Người quản cái này kêu ngoài ý muốn?"

Hàn Ân Chi nhấp khăn môi mỏng, không nói chuyện.

"Hảo đi, người không nghĩ nói." Tần Trân xem hần như vậy mạnh miệng, bàn tay đột một chút chụp ở hần trên mông, Hàn Ân Chi bị đánh đến run lên, trở mắt nhìn nàng, há miệng thờ dốc vẫn là nói không nên lời lời nói.

Tĩnh, dù sao đối nàng động bất động liền ăn đậu hủ, thói quen.

"Ta cứu người hai lần mệnh, Hàn Ân Chi, người nói muốn thế nào còn a!" Xem hần dờ khóc dờ cười bộ dáng, Tần Trân lại giơ tay đi nính hần lỗ tai, thò lại gần ở hần trên lỗ tai cắn khâu, thổi nhiệt khí, mềm như bông mị thanh hỏi: "Ta xem người hiện tại, sợ là vạn kim cũng trả không được ta tình... Người không phải từ trước đến nay nhất tri ân báo đáp yêu, người nói một chút, thế nào báo đáp ta a..."

Hần tuy cái gì đều không nói, nhưng Tiểu Bạch đối hần nhất cử nhất động đều biết, hần nghĩa phụ đem hần nuôi lớn thành sát thủ quân cò, hiện giờ hần rõ ràng biết được nghĩa phụ là giết hần thân phụ kẻ thù, cũng không có đối nghĩa phụ báo thù, thậm chí đối nghĩa phụ phái ra tru sát người của hần cũng chưa chân chính hạ quả sát thủ, mới khiến cho hai lần bị thương đến gần chết.

Này đó cổ nhân chính là thành thực mất nhỉ, một chút ân huệ phải nhớ cả đời, chính mình cứu hần hai lần tánh mạng, hần thế nào sẽ không chịu đáp ứng từ nàng! Kia chính mình nhiệm vụ cũng có thể nhanh lên hoàn thành.

"Tần cô nương ân đức... Hàn Ân Chi tất sẽ vĩnh thế ghi khắc..." Hàn Ân Chi nhúu mày trả lời, trên lưng miệng vết thương quá sâu, hơi vừa động liền xả đến đau nhức. Vốn là đau đến khó chịu, nàng như vậy gần sát, cắn hần lỗ tai thổi khí, hô đến hần thể xác và tinh thần rùng mình, cả người đều trứ hỏa, trên lưng đau cùng thân thể dục hòa giao hòa, kia tư vị thật là khó có thể miêu tả.

Thiếu nàng ân tình, hần thế nào sẽ quên đâu.

Nhưng... Nàng có thể hay không không cần như vậy luận điệu cù rich diễn chính mình? Như vậy trọng thương, còn muốn liều hần!

"Chi nói có cái gì dùng? Đầu năm nay lòng lang dạ sói người quá nhiều, người đến lấy điểm thực chất ra tới..." Tần Trân nhìn chăm chăm hần biến hồng lỗ tai, cảm thấy có điểm đáng yêu, lại dán lên đi cắn khâu, sau đó đi xuống dán đến sau cổ da thịt, nhẹ nhàng mút khâu.

Hàn Ân Chi cả người run lên, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết toàn dừng hạ bụng nhỏ hạ, hần không cầm run thanh nói: "Tần... Tần cô nương... Xin đừng lại trêu đùa tại hạ..."

Thiên nột! Hần tình nguyện bị những cái đó sát thủ chém chết, cũng tốt hơn bị nàng như vậy khiêu khích!

Hần cười khổ nói: "Tần cô nương muốn ta làm cái gì, còn thỉnh chỉ giáo!"

Tần Trân thu tay, ghé vào mép giường vẽ mặt vô tội nhìn hần: "Không phải ta muốn cái gì, là người muốn cái gì?"

Hàn Ân Chi ngơ ngẩn: "Ta?"

"Đúng vậy, chẳng lẽ người không nghĩ muốn cái gì?" Tần Trân nói, sắc thủ lại nhện không được bắt lấy hần cánh tay néo néo, này Hàn Ân Chi thân tài nàng là thập phần tâm thủy.

"Gia?" Hàn Ân Chi lại lần nữa ngây người, hần hoàn toàn trước nay không nghĩ tới vấn đề này, cũng không dám tưởng. Hần là có hôm nay không ngày mai người, thế nào dám cùng nữ nhân thành gia?

"Ta, ta không nghĩ tới..." Hần thành thật trả lời, thật sự không biết thế nào trả lời nàng.

"Người hiện tại có thể ngừng lại." Tần Trân kiên nhẫn dụ hồng.

Hàn Ân Chi không nghĩ suy nghĩ, nhưng thấy nàng trong sáng đôi mắt nhìn chăm chăm chính mình, cuối cùng là không đành lòng phạt ý, nhưng này tương tượng, lại kêu hần nổi lòng cuộn cuộn, nàng đối chính mình nói loại này lời nói, chẳng lẽ là ý có điều chi... Hàn Ân Chi xem xét mắt nàng, lại nhanh chóng dời đi, trái tim bang bang loạn nhảy, lại không dám loạn tưởng. Nàng quán ái nói giỡn, vừa mới kia lời nói cũng chỉ là vui đùa mà thôi đi...

"Tần cô nương... Ta cảm thấy..."

Hắn lờ còn chưa dứt, Tần Trân đột nhiên nghiêng cười nói: "Ngươi cảm thấy ta thế nào dạng? Đương lão bà ngươi như thế nào?"

Hàn Ân Chi bị nàng lờ nói cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Thấy nàng không giống vui đùa, thật lâu, Hàn Ân Chi rốt cuộc ở khiếp sợ trung hoàn hồn, đỏ lên mặt nói: "Tần... Tần cô nương... Cái này... Cái này... Ta..."

"Cái gì cái này cái kia, ta lớn lên thực xấu sao, vấn đề này làm ngươi tưởng như vậy lâu?" Tần Trân nghiêm trọng đã chịu đá kích, chính mình chính là đầu thử như vậy chủ động hướng nam nhân cầu hôn à! Hắn này cái gì biểu tình?

Hàn Ân Chi mãnh lực đầu: "Không phải..."

Tần Trân sắc mặt trầm xuống, đứng lên: "Cái gì không phải? Ngươi không nghĩ cùng ta kết hôn liền tính! Chẳng lẽ ta còn muốn cầu ngươi không thành? Ngươi vừa không nguyện ý, phải hảo hảo đường thương, đường hảo liền dứt đi!"

Nói xong nàng liền muốn phát tay áo bỏ đi.

Hàn Ân Chi chưa tưởng nàng thật sự nổi giận, thấy nàng phần nộ rời đi trong lòng hoảng hốt, cố nhịn đau giầy giụa bò lên, vọt tới cửa bắt được Tần Trân tay. "Tần cô nương... Ta... Ta không phải cái kia ý tứ..." Hắn từ trước đến nay rất ít giải thích, lúc này gấp đến độ đỏ lên mặt.

Tần Trân quay đầu trừng hướng hắn: "Vậy ngươi là cái gì ý tứ? Chê ta không xứng với ngươi?"

Hảo gia hỏa, dám gạt đầu thử xem xem! Xem nàng không thương hắn một đốn thiên mã sao băng quyền!

"Không không phải..." Hàn Ân Chi càng muốn giải thích, càng thêm nói không rõ lời nói, chỉ không không nói không ngừng.

"Đó là ngươi không thích ta?" Tần Trân sắc mặt tối sầm, "Tính, ngươi không thích ta ta còn có thể cưỡng bách ngươi không thành..."

Nói liền muốn ném ra hắn tay.

Hàn Ân Chi ý thức nắm chặt, nghe vậy gấp giọng nói: "Không phải, ta không có không thích Tần cô nương..."

Tần Trân mày một chợn, khóe miệng hơi câu, quay đầu nhìn về phía hắn, "Như vậy nói, ngươi là thích ta?"

Hàn Ân Chi nháy mắt trệ ngôn. Nhìn nàng đặc ý biểu tình, lại là nổi lòng cuộn cuộn, liền chính hắn đều không rõ tâm tình, lại thế nhưng kêu nàng bức ra tới, nàng là cố ý đi.

Thấy hắn như vậy áo nhiên bộ dáng, Tần Trân không khỏi muốn cười, càng muốn chính là khi dễ hắn. Đờ hắn trở lại trên giường nằm hảo, một bên cầm khăn tay lau đi trên lưng vết máu, một bên cười tủm tỉm nói: "Ngươi đã nói thích ta, kia hắn là sẽ không cự tuyệt cùng ta kết hôn đi?"

Hàn Ân Chi tâm trung giầy giụa ngàn vạn, đã tâm động lại bàng hoàng, cuối cùng vẫn là khế cắn môi nói: "Tần cô nương... Tại hạ đều không phải là phu quân..."

Lời còn chưa dứt, Tần Trân ngón tay liền hung hăng ỏ hắn thương chỗ nhấn một cái, đau đến hắn tê tê ra tiếng. Tần Trân kêu người này chết cân não khiến cho đau đầu, cũng bức, cúi đầu hòa nói: "Hảo hảo, ngươi đã biểu đạt như vậy rõ ràng, ta nghe được minh bạch! Việc này ta sẽ không nhắc lại!"

Nói xong nàng liền ném môn mà đi.

Hàn Ân Chi tâm cũng bị kia loảng xoảng một thanh âm vang lên, đi theo chân hạ, nhìn nàng đi xa bóng dáng, hốc mắt lại là nhìn không được đỏ.

Vốn tưởng rằng chọc nàng động giận, chỉ sợ một ngày đều sẽ không để ý đến hắn. Buổi trưa khi, Tần Trân rồi lại cười tủm tỉm bụng đồ ăn vào phòng, xào hai phần tươi mới rau xanh, còn có một phần canh.

Tần Trân diu hắn ngồi dậy, hỗ trợ thừa đồ ăn, cười nói: "Hôm nay có tiên nắm đại canh xương hầm, uống nhiều điểm, đối với ngươi thân thể hảo."

"Tần cô nương..." Hàn Ân Chi muốn xin lỗi, nhưng xem nàng cười tủm tỉm, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào.

"Ăn đi."

Tần Trân đem đồ ăn phóng hảo, chính mình liền lui đi ra ngoài,

Từ trước đến nay đều là nàng bồi cùng nhau ăn cơm, thấy nàng rời đi, Hàn Ân Chi đột nhiên không có muốn ăn.

Nàng còn ở sinh khí đi.

Chờ đến sau đó Tần Trân sau đó tiến vào thu thập chén đĩa, Hàn Ân Chi vẫn là nhìn không được bắt lấy tay nàng, "Tần cô nương, thực xin lỗi... Ta, ta không phải cố ý làm ngươi tức giận..."

Tần Trần ngây cả người, gật gật đầu, lại lắc đầu: "Không quan hệ, ta đã không tức giận."

Nàng bung đồ vật đi ra ngoài, Hàn Ân Chi cũng rút cuộc nhẹ nhàng thở ra.

Một lát sau, Tần Trần lại cảm ngao chế thuốc dán tiền vào, tình tế phu ở hẳn trên lưng thương chỗ, Hàn Ân Chi chỉ cảm thấy miệng vết thương đầu tiên là một trận phỏng, mặt sau lại trở nên lạnh căm căm, thập phần thoải mái, không khỏi cảm thán năng y thuật.

Tần Trần lau được, liền lại rời khỏi phòng, Hàn Ân Chi ghé vào trên giường nhìn chăm chăm cửa nhìn sau một lúc lâu, tổng cảm thấy không đúng chỗ nào, suy nghĩ một hồi lâu, rút cuộc phản ứng lại đây không đúng chỗ nào.

Lúc trước Tần Trần tổng ái mượn cơ hội lau hẳn du sờ hẳn thân, hiện tại lại phá lệ thủ lễ, cùng hẳn nói chuyện cũng không hề mất mạng đào hoa, đoạn chính đứng đắn đến làm người chút nào khỏi không được tà niệm, hẳn thật sự nên vui mừng nên từng khẩu khí, nhưng này trong lòng lại ngược lại lại không thoải mái...

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Phần 5. Sát thủ vs Sắc nương (4): Âm đạm mất hồn ly biệt

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Hàn Ân Chi ở chỗ Tần Trần gần một tháng, ngoại thương nội thương đã tốt lên bảy tám phần, hẳn nguyên bản nên sớm lên đường, lại cảm thấy bị người giữ lại, vài lần nổi lên ý muốn rời đi, đến cuối cùng cũng không thể thực hiện.

Tâm tư đầy côi lòng, đi đến cửa phòng ngủ Tần Trần, thấy nàng đang ngồi ở trước quầy đối diện gương trang điểm, Hàn Ân Chi chưa tiến vào, chỉ ôm kiếm chờ ngoài cửa, ánh mắt lại không chế không được xuyên thấu qua rèm châu nhìn về phía bên trong.

Hôm nay nàng tựa hồ là cố tình trang điểm, chẳng những thay tươi đẹp toái vảy hoa thường, một đầu tóc đen cũng không còn tùy ý trôi buộc, lại là tỉ mỉ chải vuốt thành đôi búi tóc mây, trên thái dương gài một đóa hoa hồng, điểm lệ hồng sấn đến mặt nàng bàng tuyết trắng.

Tần Trần đem hai chi ngọc thoa cắm vào phát trung, cầm kính nhìn một lát, đứng dậy nhắc lên rèm châu, hướng hẳn cười hỏi: "Hàn Ân Chi, thế nào dạng? Còn thành sao?" Hàn Ân Chi nhìn mắt liền rũ xuống mắt, thấy hẳn không đáp, Tần Trần đến gần cửa, thấy hẳn một bộ hắc y, buông xuống đầu, nàng đề sát vào chút, hỏi: "Trong chốc lát ta muốn đi phố xá, ngươi muốn hay không đi? Hôm nay là bách hoa tiết, bên ngoài sẽ thực náo nhiệt."

Hàn Ân Chi nhanh chóng ngó mắt, lại cúi đầu, "Cũng được."

Sau đó hai người liền cùng ra cửa, Hàn Ân Chi đi theo nàng phía sau, trong lòng ngực ôm kiếm, hai mắt lại là âm thầm cảnh giới. Tần Trần chưa quán hẳn, chỉ theo dòng người hướng hoa phố đi, bách hoa tiết không chỉ có là ngắm hoa tiết, trên thực tế càng nhưng xem như cái Lễ Tình Nhân, chưa lập gia đình nam nữ hôm nay đều sẽ ra tới, cho nên nàng mới có thể như vậy có hứng thú.

Toàn bộ nhìn không thấy đầu đường phố, hai bên toàn bãi mấn hoa tươi, nhiều đóa tranh kỳ phiến phiến khoe sắc. Tần Trần chỉ thương thức, cũng không chuẩn bị mua, chẳng qua ý của Tuý Ông không phải ở rượu, đôi mắt ngẫu nhiên dừng ở đi ngang qua phong lưu công tử trên người nhiều quét hai mắt.

Tần Trần vốn là cười ngửa xem hoa, tới rồi phố đuôi khải, ánh mắt lại bị cái tiêu cô nương hấp dẫn trụ, nàng trước mặt bãi chính là một chậu son trà hoa, chủng loại cũng hoàn toàn không hiếm quý, nhưng đóa hoa tinh xảo, nhan sắc hồng đến như máu, điểm đến thuần túy, Tần Trần liếc mắt một cái xem đến tâm hỉ, liền tiến lên hỏi: "Này hoa thế nào bán?"

Kia tiêu cô nương đợi nửa ngày không ai mua, thấy nàng dò hỏi, vui mừng nói: "Năm lượng, chỉ cần năm lượng bạc!"

Tần Trần gật gật đầu, đang muốn đào bạc, bên cạnh lại đột nhiên lao ra cá nhân, cánh tay rung lên liền đem nàng quai khai, nhào lên tới liền ôm lấy chậu hoa, xua xua tay nói: "Này hoa nhà ta gia nhìn trúng, ngươi noi khác mua đi thôi!"

Tần Trần sắc mặt trầm xuống, còn chưa phát tác, kia tiêu cô nương liền cả giận nói: "Uy, vị tiểu thư này trước nhìn trúng, ngươi mau thả ta ra hoa!"

Kia nam nhân trừng mắt trừng đi: "Tiểu nha đầu ngươi không muốn sống nữa! Ta cấp gấp mười lần bạc, này bồn hoa nhà ta gia muốn!" Nói xong, trực tiếp ném một đại thoi bạc ở tiêu cô nương trong lòng ngực, bễ lên chậu hoa xoay người liền đi.

Tiểu cô nương tức giận đến đỏ mặt, lại bất an nhìn về phía nàng.

Tần Trần quay đầu nhìn lại, kia nam nhân ôm chậu hoa nhảy nhót chạy chậm đến giao lộ, giao lộ bên dừng lại đình kiệu. Lúc này mạnh hơi hơi nhắc lên

một góc, chỉ có thể nhìn thấy một bàn tay duỗi ra tới.

Kia trong kiệu người cái gì cũng không có làm, chỉ duỗi một cây thon dài ngón tay triều nàng chỉ tới.

Tần Trần giật mình lảng hạ, tay lại đột bị Hàn Ân Chi cầm, hấn cái gì cũng chưa nói, chỉ túm nàng liền trở về đi.

"Hàn Ân Chi ngươi thế nào?"

Hắn không đáp, một đường lồi kéo nàng rời đi, thẳng đến trở về nhà, sắc mặt mới hảo chút.

"Ta còn không có chơi đủ đâu, ngươi không tính toán giải thích một chút?" Thấy hấn ngồi ở một bên cầm bố lau kiếm, Tần Trần tức giận chất vấn. Hàn Ân Chi ngẩng đầu nhìn tới, nhú mày nói: "Vừa mới người nọ, may mắn ngươi không va chạm đến hấn..."

"Cái gì người?"

Hàn Ân Chi đầy mặt tối tăm lắc đầu, qua một lát, mới lại nói: "Tần cô nương, mấy ngày này nhiều có quấy rầy, ngày mai ta liền rời đi, về sau, nghĩ đến cũng sẽ không tái kiến ngươi, thiếu ngươi tiền, ta sẽ làm người cho ngươi đưa tới..."

Nói xong, hấn bắt lấy kiếm đứng dậy liền phải về phòng.

"Ngươi cho ta này cái gì địa phương đâu, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?" Tần Trần một trận bức mình. "Ngươi muốn ngày mai đi rồi, về sau ta cũng không nghĩ tái kiến ngươi!"

Vất vả nửa ngày, nửa khẩu thịt cũng chưa ăn đến!

Nghe ra nàng lửa giận, Hàn Ân Chi cười khổ hạ, thấp thấp nói: "Về sau, ta sẽ không lại quấy rầy cô nương..."

Hắn không thể lại quyến luyến đi xuống. Như vậy đối hai người đều không có hảo kết quả. Hơn nữa vừa mới thấy người nọ kiệu, cái này làm cho hấn trong lòng bất an, lại ngốc đi xuống chỉ sợ muốn dẫn họa.

Ngày hôm sau Hàn Ân Chi sớm liền rời đi, cũng thật sự chuẩn bị, về sau đều không hề thấy nàng, hấn còn có rất nhiều sự chưa hoàn thành, mà một sát thủ, là không có tư cách nói tình yêu.

Mười ngày sau, Hàn Ân Chi phái người đem bạc dùng xe ngựa vì nàng đưa đi, biết nàng thích tiền, cho nên hấn tặng tràn đầy hai rương bạc, hấn cơ hồ có thể tưởng tượng nàng thu được sau có bao nhiêu cao hứng, cặp mắt kia nhất định sẽ hưng phấn đến tỏa ánh sáng đi.

Nhưng ngày kế, phái đi người rồi lại đem hai rương bạc kéo lại, lại báo cho hấn Tần Trần sớm đã người đi nhà trống, chỉ ở trong phòng tìm được một phong thơ. Hàn Ân Chi mở ra tin, thấy rõ mặt trên nội dung sau, nháy mắt huyết sắc toàn vô.

Kinh thành, Cửu vương phủ.

Hàn Ân Chi hoài đầy ngập lửa giận, dẫn theo kiếm xâm nhập vương phủ, trong phủ thị vệ ong dưng mà ra, lại không dám quá tới gần. Chỉ thị vệ trưởng cách không hướng hấn run thanh khiển trách: "Hàn, Hàn Ân Chi, ngươi không mau chạy mau ra kinh thành, sao lại tới sẩm vương phủ?"

"Cản ta ắt chết!" Hàn Ân Chi xoát rút ra kiếm, kiếm quang như hồng, đâm vào một đám thị vệ kinh hồn táng đảm, lẫn nhau hai mặt nhìn nhau, đều xô đẩy không dám tiến đến.

Hàn Ân Chi cũng không tưởng đối bọn họ hạ sát thủ, cho nên ném ra bọn họ một đường xâm nhập cấm viên. Viên trung có hai người đang ở đánh cờ, Hàn Ân Chi vọt đi vào, nhất kiếm chỉ hướng ngọc quan áo gấm nam nhân, giận đỏ mắt triều hấn gào rống, "Đoạn nhân, nàng ở đâu? Nàng ở đâu?"

Kêu đoạn nhân trung niên nam nhân đứng lên, đánh giá hấn như vậy giận gà trống bộ dáng, đầu tiên là nhú mày, tiện đà loát càn cười khê: "Ân Chi, tùy hứng như vậy lâu, hiện tại rốt cuộc bỏ được đã trở lại? Còn có, ngươi còn như vậy không quy không củ, là muốn cho bốn vương tái hảo hảo giáo ngươi?"

Hàn Ân Chi mũi kiếm xoát chỉ hướng hấn mặt, hai mắt huyết hồng, "Nàng ở đâu? Ngươi đem nàng tàng nào?"

Đoạn nhân không kinh không sợ, nhẹ nhàng đẩy ra hấn kiếm, lại ngồi trở lại bàn đá, hầy còn đồ ly trà, hừ một tiếng nói: "Ngươi ở tìm cái kia hiệu thuốc tiểu nữ tử? Ngươi như vậy lo lắng nàng, đừng nói là đối nàng động tình..." Hấn vẻ mặt khinh thường, lại trên dưới đánh giá hấn, trào phúng nói: "Cái gì thời điểm, một cái câu cũng dám vọng tưởng nữ nhân?"

Hàn Ân Chi cả người run rẩy, trừng mắt hấn sau một lúc lâu, đột nhiên đột nhiên nhất kiếm triều bàn đá đánh xuống, một thước hậu bàn đá ở hấn dưới kiếm đập nát. "Mau nói! Nàng ở đâu? Ngươi đem nàng tàng nào?"

Hắn liền biết, chính mình nên sớm chút rời đi, rốt cuộc vẫn là cho nàng mang đến nguy hiểm.

Thấy hấn làm như tới rồi bạo nộ bên cạnh, đoạn nhân ngược lại xem đến càng thêm thú vị, máu hưng phấn sôi trào, có loại ở đậu hổ lang kích thích cảm. Hấn nhẹ hạp khẩu trà, thờ hất ra, chậm rãi nói: "Người, tự nhiên là ở trong tay ta. Đem nhà ta cầu hấp dẫn đến không muốn về nhà nữ nhân, bốn vương thế nào sẽ không hiếu kỳ đâu..."

Nghe thấy Tần Trân thật ở hán nơi này, Hàn Ân Chi nhẹ nhàng thở ra. Lại lập tức rút kiếm tới gần: "Phóng nàng đi! Ngươi ta sợ, không cần liên lụy tới một nữ nhân tới!"

Đoạn nhân nhướng mày, từ trên xuống dưới nhìn mắt hán, "Bỏ vương nếu là không chịu phóng nàng, ngươi tính toán thế nào làm? Dám giết ta sao?"

"Ngươi, ngươi không nên ép ta!" Hàn Ân Chi chỉ khớp xương nắm đến trắng bệch. Đoạn nhân đứng lên, trên mặt lại lộ ra ôn hòa cười: "Ân Chi, ngươi là ta nhất coi trọng nghĩa tử, ta nói rồi, ngươi nếu tưởng rời đi vương phủ, cũng chỉ có từ lộ một cái, hiện giờ ngươi nếu đã trở lại, kia bỏn vương coi như cái gì cũng chưa phát sinh quá..."

"Ta hỏi ngươi, nàng ở đâu!"

"Nếu cầu thích chủ nhân bên ngoài đồ vật, ngươi nói chủ nhân có thể có cái gì biện pháp?" Đoạn nhân đứng lên, nhìn hán đến gần, trong ánh mắt mang theo khinh miệt cùng đắc ý.

Cái này nghĩa tử, là hán nhất vừa lòng kiệt tác, đã lãnh khốc lại tràn ngập nhu tình, hán giết người khi quả thực chính là thị huyết dã thú, nhưng chỉ cần thi một chút ân huệ, là có thể đem hán chặt chẽ nắm giữ, liền tính hán khôi phục ký ức, nhớ tới chuyện cũ năm xưa, biết được chính mình là hán giết thù cha người, hán cũng không dám lấy hán mệnh, chỉ nghĩ thoát đi vương phủ.

Đáng tiếc, hán còn rất vừa lòng chính mình đường này cầu, đã trung tâm lại bản lĩnh, làm hán như vậy đi rồi, hán thật là có điểm luyến tiếc.

Như vậy cuồng đồ loạn tiết, không phải đem hán tiết đã trở lại yêu.

Cho nên, hán thế nào sẽ cho phép hán bởi vì một nữ nhân mà phản bội chính mình đâu.

Đoạn nhân đã chắc chắn, hán sẽ không giết chính mình, đây là hán lớn nhất bi ai, thân là cái sát thủ, lại cố tình lãnh khốc đến không đủ hoàn toàn.

"Ngươi muốn tìm nàng? Đáng tiếc, nàng đã chết."

Đoạn nhân nhẹ nhàng băng quơ nói, Hàn Ân Chi lại là chấn đến ngũ lõi oanh đỉnh, tay chân mềm nhũn, cơ hồ cảm không được kiếm. Nhưng hán biết được đoạn cửu vương là cái như thế nào người. Hán lâm bảm tìm về thanh âm "Đã chết... Cho dù chết, cũng có thi thể..."

Đoạn nhân xem hán bị đã kích đến mất hồn mất vía dạng, khoe miệng tàn nhẫn gọi lên, câu hán là trung với chính mình chủ nhân, thế nào còn dám tưởng cực yêu tình yêu? Đáng tiếc nàng kia là cái tuyệt sắc mỹ nhân.

Hán hướng quân gia sử cái ánh mắt, chỉ cần đánh vỡ hán sở hữu hy vọng, hán liền sẽ ngoan ngoãn trở về tiếp tục đương chính mình cầu.

Hàn Ân Chi rừ đầu, một đường yên lặng đi theo quân gia phía sau. Vốn tưởng rằng muốn dẫn hán đi địa lao, quân gia lại dẫn hán tới rồi vương phủ hoa viên phía bắc lang xá, theo hán mở cửa, Hàn Ân Chi may bất an thành thạch thẳng nhảy.

Trong viện dùng xích sắt xuyên bốn năm con nửa người cao hôi lang, đều là nhe răng nhếch miệng, thấy người tiến vào, liền tru lên muốn phác tiến đến, may mà bị liên xuyên trụ, này đó đều là đoạn nhân sùng vật, hán thích đường này đó đã tính động vật.

Đi rồi vài bước, Hàn Ân Chi lại đi bất động, trước mặt thâm tương làm hán hải đến mặt không còn chút máu tâm hồn đều toái. Lang xá khắp nơi đều là gãy chi tàn thối, trắng băng xuất huyết nhiễm bùn đất, dơ bẩn huyết tinh làm người không dám nhìn thẳng.

Quân gia thấy hán không nhúc nhích, liền tiến lên, dùng chân hơi hơi một đá, một viên đầu người đá đến hán bên chân, lại nghe hán trấn an nói: "Hàn công tử, Vương gia đối đãi ngươi không tệ a, ngươi nếu thích mỹ nữ, chỉ cần cùng hán nói nói, còn sợ Vương gia luyến tiếc đưa ngươi mấy cái yêu..."

Bên chân đầu người, một đôi mắt trừng đến cực đại, hữu nửa bên mặt bị găm đến huyết nhục mơ hồ, khác nửa bên lại hoàn hảo không tổn hao gì...

Là nàng, thật là nàng.

Hàn Ân Chi cả người rùng mình, chậm rãi cong phía dưới lộ đem kia viên đầu nhặt lên ôm vào trong ngực, duỗi tay nhẹ nhàng lau đi tà nửa bên hoàn hảo mặt, đỏ bừng hốc mắt nhiệt lệ cuối cùng là nhìn không được nhỏ giọt xuống dưới. Hán nấp máy miệng, giọng như muỗi kêu: "Ta mang ngươi đi..."

"Hàn công tử..." Quân gia nghe không rõ hán nói thâm cái gì, tiến lên dục dò hỏi, lời nói không nói chuyện, Hàn Ân Chi đầu cũng không chuyển xoay nhất kiếm huy đi, quân gia liền vô thanh vô tức ngã xuống.

Người được huyết tinh, năm lang lại đại gào lên. Hàn Ân Chi hận đỏ mắt, một đạo kiếm khí bỏ tới, năm lang đồng thời bị trảm thành hai đoạn.

Ngày này vương phủ máu chảy thành sông, toàn phủ một ngàn tám trăm người chết hết Hàn Ân Chi dưới kiếm, Cửu vương phủ mẫn môn bị tru, dẫn tới hoàng đế lôi đình tức giận, cả nước truy nã treo giải thưởng tước nã Hàn Ân Chi, nhưng kia lúc sau, thế nhưng lại không người gặp qua hán.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Phần 5. Sát thủ vs Sắc nương (hoàn): Người quỷ giao hoan, dâm gian cực lạc (H)

Ngoại ô Giang Nam có một thôn nhỏ, tên gọi Phụng Hoàng, là nơi thế ngoại đào nguyên, bởi vậy thôn sơn tú thủy, liền có rất nhiều thanh khách thường xuyên đi tới về tranh, thưởng ngoạn, các thôn dân cũng đã sớm thấy nhiều không trách.

Nhưng mấy ngày trước đây, một thanh niên xa lạ tới thôn, khí chất rất khác đám văn nhân thường xuyên lui tới. Người vừa tới một ngày liền mua gian nhà tranh ngay chân núi, ở lại tại đây, chưa bao giờ nói chuyện cùng thôn dân, sáng sớm mỗi ngày đều có thể thấy hắn ở trong sân chơi kiếm luyện công, mỗi đêm trở về trên vai khiêng đầy con mèo.

Thôn dân tuy tò mò lai lịch người này, nhưng thấy hắn cả ngày giờ đào múa kiếm, cũng không quá nguyên thân cận, chỉ có vài tiểu hài tử lớn mật, xem trộm ở ngoài hàng rào tre.

Chạng vạng một ngày nọ, Hàn Ân Chi sẵn thú trở về, trên tay mang theo hai con gà rừng, khi đi đến cửa viện, có hai tiểu hài tử đi theo, tò mò nhìn chăm chăm, hắn không lạnh không đậm nhìn mắt, dọa tới mức hai tiểu hài tử liền chạy biến.

Vào trong viện, đem hai con gà rừng giết rồi làm sạch, sau đó chưng nấu trong nồi. Chờ đến giờ cơm, liền ôm một chậu hoa sơn trà bên cửa sổ, đặt lên bàn, rót chút nước.

Tần Trần ngồi ở một bên, nhìn chăm chăm gà tươi mới xé trên bàn, thèm đến thiếu chút nữa chảy nước miếng, gia hỏa này, mỗi ngày đều thịt cá, quá hưởng thụ!

Hắn đang muốn đề dũa dùng cơm, bỗng trong lại chợt truyền đến tiếng động lạ.

Hàn Ân Chi liếc mắt, nghĩ nghĩ vẫn là đứng dậy vào nhà nhìn nhìn, lại thấy là giá cấm nên không biết tại sao lại rơi xuống đất, nhặt lên, sau lại ra sảnh ngoài, hồi bàn tọa lạc, xem đến gần người.

Trên bàn lúc trước một chậu gà xé đầy, hiện giờ thiếu hơn phân nửa. Hắn nhú mày nhìn qua nhìn lại, vẫn không thấy người, không khỏi nhìn chăm chăm bồn thịt gà như suy tư điều gì.

Đã liên tục ba ngày, mỗi lần hắn làm đồ ăn, không hiểu tại sao cứ luôn mất hơn phân nửa...

Tần Trần thấy hắn nhìn chăm chăm đồ ăn phát ngốc, nửa ngày cũng không ăn, không khỏi lại cảm thấy thèm, không biết vì sao, từ sau khi hồn lìa khỏi xác, năng ăn uống trở nên nhiều vô cùng, tựa như ăn thế nào cũng không đủ no.

Hàn Ân Chi giật mình, sau một lúc lâu, bỗng đứng dậy, đem bốn cái đùi gà phi lợn vốn chuẩn bị để sáng mai ăn để lên trên bàn, vừa quay người lại, lại càng kinh ngạc, trên bàn vừa mới non nửa bồn, đã bị ăn vụng sạch bách.

Tần Trần nỷ tư tư lau miệng, thấy hắn lại lấy ra bốn cái đùi gà lớn, thèm đến hai mắt mọng quang, hận không thể nhào lên tiến đến cướp đi.

"Là ai? Các hạ nếu muốn đồ ăn, nói thẳng là được, hà tất lén lút giả thần giả quỷ!" Hàn Ân Chi cảnh giới trùng mắt hừ không chút đắn, một bên âm thầm lưu ý bốn phía, có thể thần không biết quỷ không hay trộm đi đồ vật như vậy, người này võ công chi sợ ở trên hắn, chẳng lẽ tiểu sơn thôn này cũng ngoa hồ tàng long?

Tần Trần thiếu chút nữa cười ra tiếng, nguyên lai hắn nghĩ mình là võ lâm cao thủ?

Thấy lâu chưa đáp lại, Hàn Ân Chi nghĩ kẻ ăn vụng chi sợ sớm đã rời đi, liền ngồi lại bên cạnh bàn yên lặng dùng cơm.

Thời tiết trở lạnh, cơm xong rửa mặt tắm gội liền lên giường nghỉ ngơi. Thấy hắn ngủ, Tần Trần ngồi cạnh nhìn trộm nửa ngày, cười xấu xa chui vào ổ chăn, quả nhiên bên trong ấm áp thật phần thoải mái. Tần Trần ghé vào trên hắn ngực, tay xấu bụng chui vào trong áo lót, vuốt ve da thịt bóng loáng, liền ắn ắn sờ đến chút vết sẹo.

Lại thấy môi hắn mím chặt, liền dán lên gặm cắn liếm mút, chậm rãi cạy ra khớp hàm, đầu lưỡi hoạt tiến khoang miệng lửa nóng, chậm rãi liếm qua chỗ mẫn cảm ở hàm trên, đảo qua lợi, cuối cùng cuốn đầu lưỡi của hắn mút nhẹ.

Hàn Ân Chi ngủ đến mơ mơ màng màng, chợt thấy trong miệng bị thứ gì đó lấp kín, hô hấp dần dần khó khăn, trong bóng đêm hắn đột nhiên trợn mắt, trong miệng, trên môi bị người liếm hôn cảm thụ chân thật như thế.

"Ai..." Hắn thấp thấp nói thanh, thanh âm hơi hơi khàn khàn, trùng mắt hừ không vẫn chưa nhúc nhích, rõ ràng trên người vẫn chưa có người, nhưng xác thật thật cảm giác được có người đang sờ chính mình...

Trên ngực, dưới bụng đều cảm giác có đôi tay ở dao động, bên cổ có người khẽ hôn, sau khi nghe thấy hắn ra tiếng, chẳng những chưa đình, lực hôn chỗ cổ còn hôn ngược lại thêm trọng, một ngum một ngum mút đến hắn cốt tủy cơ ma.

Hàn Ân Chi nóng mặt, hai tay chụp xuống vài lần đều vô huyệt, hân vừa muốn hỏi lại, liền thấy môi lại bị lấp kín, một đầu lưỡi trơn trượt hơi lạnh chui vào trong miệng, hân tức khắc cả người run rẩy, tâm như cổ lồi.

"Là... Là Tần cô nương sao..." Hân kích động ra tiếng.

Tần Trân ha ha cười, duỗi tay nín hân lỗ tai, gần sát cười nói: "Thế nào? Nhớ ta?"

Hàn Ân Chi kinh hãi muốn điên, vội vàng ngồi dậy, đốt sáng lên ngọn đèn dầu, trên giường lại không thấy người, nhưng chính mình một bộ quần áo bị bãi đến rơi rớt tan tã, trên ngực bị cắn ra nhiều đóa ái muội vết đỏ, xem đến hân vừa muốn cười vừa muốn khóc, kích động nói: "Người, người mau hiện thân đi..."

Tần Trân liền hiện thân trên đầu giường, nhìn hân cười như không cười, vừa muốn nói chuyện, Hàn Ân Chi liền nhào lên trước ôm lấy nàng, lại cảm thấy nhiệt độ cơ thể nàng thực lạnh lẽo, sắc mặt cũng trắng đến dọa người.

"Người chủ động như vậy, không sợ ta chiếm tiện nghi của người?" Tần Trân kêu hân ôm chặt trong ngực, ha ha cười, ngón tay nhéo ním vú trước ngực hân đùa bỡn. Hàn Ân Chi đỏ bừng mặt, chỉ vui mừng nhìn nàng lắc đầu.

"Người, người thật sự đã chết?" Do dự mãi, Hàn Ân Chi nhìn không được nheo nhào hỏi, trên người nàng lạnh lạnh, không còn ấm áp như trước.

"Hừ!" Tần Trân trừng mắt hân, sắc mặt thập phần khó coi, "Người không biết ta sợ chết nhất sao, còn bảo ta chết khó nghe như vậy, ta nghĩ đến chết cũng chưa thường thức được tư vị thân thể người, thật sự không cam lòng liền lại tới tìm người..."

Tần Trân bị đoạn nhân phái người bắt đi, vốn dĩ nàng cho rằng hân sẽ như cũ lấy mình áp chế Hàn Ân Chi, không nghĩ tới hân thể nhưng ném mình làm bữa tối cho bốn năm con ác lang, khi ác lang đánh tới nàng, nàng sợ tới mức sinh hồn xuất khiếu, sau đó trở mắt nhìn ác lang xé thân thể mình thành từng mảnh nhỏ...

Nàng là người lớn lên trong thời đại mới, tuy không phải tiểu nữ sinh mảnh mai gì, nhưng cũng chưa bao giờ gặp qua hình ảnh huyết tinh khủng bố như vậy, hiện tại nghĩ lại vẫn không rét mà run, cũng may chưa phải chịu nỗi đau da thịt, nhưng tinh thần kinh hãi, cũng đủ làm nàng bị ác mộng mấy ngày.

"Ta hại người..." Hàn Ân Chi nhìn sắc mặt nàng kinh sợ, trong lòng nheo lại, hốc mắt đỏ lên, bắt được tay nàng, nước mắt tích xuống dưới, "Ta, ta thiếu người, cho dù lấy chết tạ tội, cũng trả không được..."

Nước mắt chảy xuống lòng bàn tay, nhiệt nhiệt, Tần Trân xem đến ngây người, ngẩng đầu nhìn, Hàn Ân Chi song khuông ửng đỏ, nước mắt nhiễm lông mi, bộ dáng này nhìn thật làm người động sắc tâm...

"Không sai, người thiếu ta mười đời cũng không trả nổi, cho nên hiện tại ngoan ngoãn nằm để cho ta thượng!" Nàng cười to, liền đem hân đẩy ngã trên giường. Hàn Ân Chi đỏ mặt, mỉm cười nhìn nàng không trốn tránh, một bộ biểu tình tùy nàng chà đạp.

Tần Trân vốn muốn giờ thôi sắc lang, nhưng thấy bộ dáng hân then thùng, đột nhiên sửa lại chủ ý, hơi hơi cúi mình, ngón tay nín nín ở trên má hân, "Loại sự tình này, vẫn là nam nhân chủ động càng tốt... Người giúp ta thoát y đi..."

Hàn Ân Chi khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, run rẩy xuống tay cởi bỏ đai lưng, Tần Trân quần áo rơi xuống, bên trong áo lót màu trắng, hai vú ngạo nhân, hân nhẹ nhàng cởi bỏ dây lưng, yếm theo đó cũng rơi xuống, bầu vú như bạch thỏ lay động, kêu hân nháy mắt huyết dừng đại não, xem đến ngây ngốc.

Xem bộ dạng hân si si ngốc ngốc, Tần Trân vẹo cười, bắt lấy tay hân áp vào hai vú mình, "Xoa bóp, có phải thực mềm mại, thực thoải mái hay không?"

Hàn Ân Chi dường như được si chứng, nghe vậy nhẹ nhàng nhéo hạ, quả thực thập phần thoải mái. Xúc cảm mềm mại nở nang, làm hân cực thích, song chưởng phúc ở trên bầu vú cực đại xoa nắn, hai vú no đủ kiên quyết, trắng như chén sứ, hân xoa nhẹ hai hạ, liền dật ra một cô sữa tươi. Hân lại xem đến ngây người, trong lồng ngực chợt dâng lên một cỗ bản năng, như trẻ nhỏ khát sữa mẹ, cảm lòng không đậu dán lên ngậm lấy hồng châu nhón nhón.

"A a..." Hân lại xoa lại niết, môi mồm to liếm mút, dịch ngọt lạnh băng vào trong miệng, khiến hân tham lam muốn uống càng nhiều, mút đến Tần Trân hơi hơi đau đớn nhàn nhạt tê dại, râm rì nói không nên lời khó chịu hay là thoải mái.

Tần Trân kéo đai lưng quần lên giá gỗ trên nóc giường, hai đầu trói ở cổ tay, đôi tay bị trói nửa điệu, thân thể tắc hông ngồi trên eo Hàn Ân Chi, cười quyến rũ nói: "Người đêm nay nếu không thỏa mãn ta, ngày mai ta có thể đi rồi..."

Hàn Ân Chi ngồi dậy, đem nàng ôm trong ngực, hoảng loạn lắc đầu, "Người bảo ta làm cái gì đều được. Ta tuyệt đối sẽ không rời bỏ người."

Chết cũng sẽ không rời.

"Thật sự? Ngực ta tưởng đến khó chịu, vậy người hảo hảo giúp ta hút hút..." Nàng giận cười, hơi hơi ngẩng đầu, đôi tay khấn bắt lấy lăng mang đỉnh đỉnh ngực, hiện giờ vốn là dục trọng, kêu nàng sinh sôi cảm dục như vậy lâu không phát tiết, thật sự khó chịu.

"Khó chịu sao?" Hàn Ân Chi lẩm bẩm, chính mình cũng rất khó chịu, hông nàng ngồi ở vị trí mẫn cảm dưới bụng, cứ treo như vậy, lay động xoắn đến xoắn đi, cọ đến vật dưới háng hân sớm đã bùng bùng phần chấn khó chịu. Lúc này lều trại khởi động, cách lớp quần mỏng, ở giữa hai chân nàng qua lại ma xát.

Hắn một tay ôm trọn vòng eo nàng, xuyên đến dưới nách, bắt lấy tuyết nhũ chót vót ngạo nhân bên phải, đại lập tể lộng, mỗi cơ khát dán lên, tư tư liếm mát, một tay kia tắc bắt lấy vú phải, vừa niết vừa xoa.

"A... Ân ân... Ân Chi... A... Ha..." Tần Trân bị hắn lại xoa lại hút đến khi thở hổn hển, căn cứ vật giữa hai chân ma sát đến tiểu huyết hư không khó chịu, nàng thờ phỉ phò, xoắn móng, vú không ngừng đẩy đưa trong miệng hắn.

Hàn Ân Chi xoa bắt lấy hai vú, qua lại trêu đùa diễn chơi, liếm mát tể lộng, thật sự ái cực, luyện tiết để sửa tươì lăng phí, tham lam liếm mát một ngụm lại một ngụm, nhưng vẫn là ăn không xong, núm vú mào hiểm nhẹ nhẹ chất lỏng trượt xuống, tẩm rơi xuống nàng bình thân bụng nhỏ chỗ, sau đó xuống chút nữa chảy xuống đến phụ chỗ, đem một mảnh âm mao nhiễm đến trắng bệch...

"A..." Tần Trân khó chịu nhũ mào, dục hóa đốt cháy thân thể, nàng ghé sát bên tai hắn, cắn liếm lỗ tai, mát da thịt bên cổ hắn, thật mạnh mát mấy khẩu, lại chậm rãi chuyển qua bên tai, sa ách thanh nói: "Ân Chi... Phía dưới... Liếm phía dưới... Khó chịu..."

Hàn Ân Chi kinh ngạc, lại nghe được tim đập như sấm, ngồi quỳ trên giường, sau đó nâng hai chân nàng, giá đến hai vai, mở rộng bắp đùi, lộ ra hoa huyết thân bí, màu sắc phấn nộn tươi đẹp. Hắn lần đầu tiên nhìn thẳng nữ tính khí quan như vậy, xem đèn nhiệt huyết hướng đầu đại não trống rỗng.

Hàn Ân Chi bắt lấy háng nàng, dùng sức tách ra, duỗi đầu lưỡi liếm bên ngoài hoa huyết, đầu lưỡi qua lại quét động từ phía mép huyết khẩu, liếm láp đến ẩm ướt một mảnh, liền cuốn đầu lưỡi đỉnh tiến lỗ nhỏ đỏ tươi, đầu lưỡi mềm mại miết mài liếm láp... Lại hướng bên trong thâm nhập một chút, liền ăn đến một ít chất lỏng lạnh lạnh, hắn liền tham lam đem đầu lưỡi hướng sâu vào bên trong, ở bên trong vách tường nhỏ hẹp từng vòng liếm quá.

Hắn liếm đến thoải mái, càng khiến Tần Trân dục hóa đốt người, nhìn không được xoắn thân rên rừ rừ.

Hàn Ân Chi liếm láp ở nơi tư mật của nàng, dần dần tìm đúng vị trí mẫn cảm, cuối cùng lại phát hiện hoa đế ẩn trong âm mao rậm rạp, vừa chậm nhẹ đã thấy nàng rung mình, biết là chỗ mẫn cảm của nàng, liền duỗi đầu lưỡi liếm lên, lại dùng răng cắn nhẹ.

Tuy hắn âu yếm đến trực trặc, nhưng vẫn như cũ khiến Tần Trân thập phần sáng khoái, hoa đế bị hắn liếm, đầu lưỡi cuốn lại hút lại tẩm, không vài phút, liền cao trào, hai chân run rẩy, kích thích dưới dâm dịch điên cuồng tuôn ra, tẩm đến bắp đùi ướt át.

"Đi vào..." Nàng cắn môi lẩm bẩm.

Hàn Ân Chi nghe được trong lòng giạt mình, lập tức nắm dục căn trường đến sắp nổ mạnh, nhắm ngay tiểu huyết nàng. Tần Trân bắt lấy lăng mang, vốn là nửa ngồi xôm, cúi đầu thấy côn thịt cực đại của hắn dán tới, đôi tay buông lỏng, thân thể đột nhiên ngồi xuống. Chi nghe một tiếng ồm ồm vang lên, côn thịt thật lớn của Hàn Ân Chi thấm dâm dâm dịch, hoạt lưu một thọc lút cán.

Nàng ngồi xuống mà vào, khiến côn thịt hắn đỉnh tới chỗ sâu nhất, đỉnh đến nàng một trận dâm kêu, tiểu huyết bị hoàn toàn lấp đầy, phong phú no trướng từng trận mất hôn. Hàn Ân Chi cũng cảm thấy côn thịt bị đưa vào tiểu đạo khấn trát, bên trong lại hoạt lại chặt, nóng hâm hấp bao vây lấy côn thịt hắn, gắt gao kẹp hút quy đầu, khoái cảm làm hắn muốn nổi điên.

Nam nữ giao hoan, thể nhưng cực lạc như thế.

Hai người kết hợp, hồng Tần Trân ngồi ở bên hông hắn, chủ động quay người đóng đưa, hai chân kẹp chặt, ngồi ở trên người hắn lấy xoay vặn theo chiều kim đồng hồ, giống như đẩy ma, mỗi khi vừa động, liền khiến hai người mất hôn, phát ra từng đợt rên rỉ.

Hàn Ân Chi trên trán đầm mồ hôi, chỉ cảm thấy dương vật tiềm tàng lại thâm lại chặt bên trong nhục động, theo nàng vặn eo đóng đưa, tả hữu xoay tròn, nhục bích chặt chẽ kẹp lấy cây gậy của hắn vặn vẹo, như muốn xoay chuyển cả côn thịt hắn, thoải mái đến hắn sắp hôn phi thiên ngoại. Hắn chỉ có thể bán năng phối hợp, khi nàng nâng mông ngồi xuống, phần eo cũng đi theo hung hăng hướng lên trên đỉnh đầu, quy đầu có thể tinh chuẩn thao tiến tiểu huyết ướt đầm, sau đó giống chày sắt đào tiến hoa tâm...

"A a... A... Ân... Ta ta không lực..." Tần Trân nâng mông lại ngồi xuống, bị hắn thô dài côn thịt đỉnh đến hoa tâm tê dại, tứ chi nhũn ra, không vài phút liền chịu không nổi.

Thấy nàng mềm thân, Hàn Ân Chi liền đứng thẳng dậy, ôm hai chân nàng tách ra thật rộng, lấy tư thế lão Phật xao chuông, hoạt lưu côn thịt hung hăng thao nhập, Tần Trân tứ chi nhũn ra, thân thể theo hắn va chạm mà đóng đưa, Hàn Ân Chi bắt lấy hai chân nàng, đầu tiên là nhẹ nhàng đẩy ra, chờ nàng quán tính bãi gần, một tay nắm quy đầu, khi nàng tới gần phốc kị một tiếng, thao nhập tiểu huyết, một chút đỉnh đến lại thâm lại trọng, khiến nàng lại đau lại sáng.

Đưa đẩy mấy chục hạ, Hàn Ân Chi lại ôm nàng trong ngực, song chường thác ở mông nàng. Côn thịt hoạt tiến huyết nội, từ mặt bên thao nhập, từng cái đỉnh nhập. Tần Trân vô lực nhũ mào, một chân đạp ở bên hông hắn, đôi tay ôm cổ hắn, nửa treo ở trong ngực hắn.

Hàn Ân Chi ôm nàng tàn nhẫn đỉnh mãnh thao, hai vú Tần Trân ở ngực hắn tùy ý ma sát, tể đến nhũ dịch phun ra tứ tung, hắn một bên đỉnh, một bên từ sau lưng vòng lên bắt được hai vú, cúi đầu ngậm lấy đầu vú điên cuồng liếm mát.

"Ngô... Ngô ân... Chậm rãi điểm... A a..." Hai vú bị cắn đến thứ đau, giữa hai chân bị hắn đỉnh đến tàn nhẫn, làm nàng chịu không nổi, thân thể không được đi xuống.

Hàn Ân Chi ghé sát, chủ động hôn lên môi nàng, đôi tay bắt lấy lăng mang dùng sức một xả, ôm eo nàng, đem nàng đẩy ngã trên giường, môi hôn xuống bên tai nàng, một bên hôn môi, đôi tay tách ra hai chân, chính diện áp thượng cuồng trêu mãnh đỉnh.

Tần Trân hai tay ôm chặt hân, môi dán lên môi hân, hai người môi lưỡi tương triền, như đĩa cơ khát, gát gao liếm mút lẫn nhau không bỏ, trên giường động tác quá mức kịch liệt, khiến cho giường gỗ kéo kẹt không ngừng, thẳng đến cuối cùng bắn tinh mấy lần trong cơ thể nàng, mới chịu bãi thanh.

Mười ngày sau, Hàn Ân Chi tìm được một thi thể nữ nhân vừa mới chết trẻ, Tần Trân bám vào người sống lại.

Từ nay về sau hai người liền an cư thôn nhỏ, lại chưa phân ly.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Phần 6. Tiểu vương tử giả thế giới (1): Dê non bị lừa vào ổ sói

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Đối diện Trường Cao đẳng sư phạm tiếng Trung mới khai trương một nhà hàng. Nhưng mà so với đồ ăn hương vị, càng khiến thực khách nói chuyện say sưa chính là bà chủ mỹ diễm vô song, thậm chí có người biết chuyện quay được video phát lên internet, khiến cho một cỗ nhiệt triều, rất nhiều người mộ danh mà đến tưởng thấy phong thái bà chủ mỹ nữ, nhưng thật ra miễn phí làm đủ tuyên truyền, từ ngày đầu tiên khai trương liền khách khứa không dứt.

Tuy sinh ý không tồi, cười đến trong mộng cũng mơ thấy kiếm tiền, nhưng suy xét đến nhân thủ không đủ, Tần Trân viết thông báo tuyển dụng đặt ở cửa: Cần tuyển một người phục vụ, không giới hạn nam nữ, bao ba bữa cơm cùng chỗ trọ, thù lao thỏa thuận.

Sau khi phỏng vấn hơn mười người, chàng vạng buồn bán cao phong qua đi, một nam tử cao cao gầy gầy đẩy cửa bước vào, người này trên mặt mang mặt nạ, chỉ lộ ra một đôi mắt co quắp nhìn xung quanh.

Tần Trân nhìn thấy có người tới, khóe miệng liền dương lên, hướng hân vẫy tay: "Người là tới ứng tuyển sao?"

Lại chỉ chỉ bên cạnh ghế, "Ngồi đi."

Nam tử gật gật đầu, ngồi xuống khi vẫn như cũ mang theo khăn trang.

Tần Trân đánh giá hân, hân có một đầu thập phần đáng chú ý tóc bạc, hơi hơi cuốn khúc tóc bạc trường đến phần eo, dùng một cây hắc tơ lụa hệ, bóng loáng lại lóe sáng rất là chói mắt. Nhìn không thấy mặt, chỉ nhìn đến nam tử một đôi mắt ở kia vô thức chớp, nhưng thật ra sinh đến có chút quá phận đẹp, trong sáng đậm màu bạc đôi mắt lại đại lại thanh triệt, một cây một cây nhỏ dài lông mi ở bất an rung động.

Nàng như sương mây, nàng cuộc đời duyệt mỹ nam vô số, còn đầu thứ nhìn thấy như vậy nam nhân, nhìn cặp kia thuần khiết tựa đốm so đôi mắt, kêu nàng thật sự không biết như thế nào ứng đối, nàng từ trước đến nay đối cái gì non nớt mỹ thiếu niên không quá nhiều hứng thú, quá sạch sẽ người làm nàng có tội ác cảm.

Bất quá đã là muốn công lược nhiệm vụ đối tượng, nàng cũng không thể không điều chỉnh tâm tính.

Nghĩ vậy, nàng trên mặt hiện lên thập phần thuần lương cười, nhất nhất dò hỏi hân tương quan vấn đề, đương hỏi đến tuổi thân phận chứng minh khi, nam tử do dự hạ, vẫn là thành thật trả lời nàng.

Vốn tưởng rằng ở đúng sự thật bộc lộ sau, nàng sẽ không dùng chính mình, chưa tưởng nàng lại là gât đầu, còn hứa hẹn hân khả quan tiền lương, kêu hân thật sự mừng rỡ như điên, không thể tin được chính mình như vậy vận may.

"Lão bản, ta sẽ hảo hảo làm báo đáp ngài! Thật sự quá cảm tạ ngài!" Hân vui mừng đến trong mắt tằm nước mắt, lập tức liền vén tay áo, ở nhà ăn bận rộn làm việc lên.

Tần Trân lộ ra có khác thâm ý cười, sau vào trong phòng bếp, không chút hoang mang làm tốt bữa tối, mang sang tới khi, hân đã đem nhà ăn thập đến sạch sẽ, bàn ghế bày biện chỉnh tề.

"Thanh Dung, ăn cơm đi!" Nàng vẫy tay. Thanh Dung ngửi được mùi hương, hưng hăng nuốt nước miếng, cùng nàng ngồi cùng bàn mà ngồi, nhìn chăm chăm trên bàn tam đồ ăn một canh, thiếu chút nữa chảy xuống nước miếng tới.

Ở nàng ánh mắt ý bảo hạ, Thanh Dung bung lên chén liền ăn ngấu ngiến lên, tốc độ mau đến làm Tần Trân lưu luyến. Giúp hân đồ ly trà, cười nói: "Thế nào, người là đói bụng mấy ngày rồi?"

Thanh Dung lúc này mới phát hiện chính mình giống như ăn đến quá nhiều, ở nàng hài hước dưới ánh mắt, trên mặt một trận nóng lên, may mắn mặt nạ che mặt nhìn không ra tới, ngượng ngùng lắc đầu: "Không phải, chỉ là lão bản làm ăn quá ngon, thực xin lỗi, ta có phải hay không ăn quá nhiều....."

Lúc trước thật vất vả tìm được công việc, liền ở nhà ăn đối diện, trường học bên cạnh manga anime trong tiệm làm việc. Nhưng bởi vì không có thân phận chứng minh, lão bản thu hán làm việc điều kiện cũng chỉ nguyện ý cấp thấp nhất tiêu chuẩn tiền lương, hơn nữa ăn trụ tự phó, cho nên hán sinh hoạt đến thật sự quần bách, đã thật lâu không có hảo hảo ăn cơm xong, thậm chí liền thịt cũng chưa ăn qua.

Cho nên ăn đến lão bản nướng thân thủ làm phong phú một com, có loại tưởng rơi lệ hạnh phúc cảm.

"Ăn đi, có thể ăn nhiều ít liền ăn nhiều ít, ăn no mới có thể cho ta làm việc!" Tần Trần vỗ vỗ vai hán. Lại nhìn nhìn thời gian, hướng hán nói: "Ăn xong rửa sạch phòng bếp sau, ta bồi người đi lấy hành lễ."

Chờ đến đóng cửa đóng cửa, đã 8 giờ, lại lái xe đến Thanh Dung thuê trụ địa phương, thu thập đơn giản hành lý rồi đi về nhà, đã mau đến 10 giờ. Thăng đến dần theo hành lý tùy nàng lên lầu vào phòng, Thanh Dung nhìn nhìn bốn phía, mới hoàn toàn thất thần: "Lão bản..... Người làm ta trụ nhà người?"

Tần Trần đẩy hán vào không ngủ phòng, cười nói: "Thế nào? Người không thích này?" Thanh Dung không biết như thế nào đáp lại, nhà nàng so với chính mình thuê trụ phòng hảo trên dưới một trăm lần, thế nào sẽ không thích, nhưng có người sẽ đem công nhân mang trong nhà trụ?

"VẬY TRỤ HẠ ĐI, DÙ SAO CÓ PHÒNG TRỐNG, TA CŨNG SẼ KHÔNG ĂN NGUOI, SỢ CÁI GÌ?" Nàng hơi hơi mỉm cười, liền làm chính hán thu thập phòng, chính mình đóng cửa đi ra ngoài.

Thanh Dung ngờ ngạc đứng sau một lúc lâu, luôn có loại không chân thật cảm, nhưng cuối cùng đều bị chính mình thuyết phục, lão bản hảo tâm thu lưu hán trụ như vậy hảo phòng ở, hán thế nào còn có thể hoài nghi nàng? Nghĩ vậy, không cảm tự trách lên, thu thập hảo phòng, ra cửa đi, nghĩ hán là muốn giúp nàng chia sẻ việc nhà.

Này một mở cửa, lại xem đến lại là ngăn ngại.

Chỉ thấy Tần Trần chính tắm rửa ra tới, ăn mặc hơi mỏng màu đỏ đai đeo váy ngủ, nàng lười biếng ở phòng khách sofa ngồi xuống, chính cảm khăn lông xoa tích thủy phát, xem hán xử ở cửa, liền nói: "Người nếu là không vội, giúp ta thổi tóc đi."

Thanh Dung hoàn hồn, cuống quýt tìm ra máy sấy, ngồi quỳ ở nàng bên cạnh, cầm thượng điện chuẩn bị ở sau chỉ loét nàng phát. Nhưng mới vừa thổi vài cái, liền làm hán mặt đỏ nhĩ nhiệt, đôi mắt không biết nên hướng nào ngó đến hảo, hán bốn cao nàng rất nhiều, ngồi quỳ ở nàng bên cạnh trên cao nhìn xuống, máy sấy khiến nàng áo ngủ ngực bị thổi đến phiêu động, kia đối no đủ tuyết trắng hai vú như ẩn như hiện, xem đến hán hoảng hốt khí táo, cuống quýt vội dời đi ánh mắt không dám lại xem.

May mắn nàng không có sờ giác, chỉ chuyên chú nhìn TV thượng buổi tối tin tức. Hán cũng may mắn mặt bị che khuất, nhưng trong lòng đã giác trụ đến lão bản gia tới, hiển nhiên là cái sai lầm.

Giúp nàng làm khô phát, Thanh Dung liền vội vàng vội nói: "Ta, ta đi tắm rửa."

Xem hán sợ tới mức trốn tiến phòng tắm, Tần Trần cười thầm đến sắp nội thương. Đãi hán ra tới sau, Tần Trần lại là bò ngủ ở trên sofa ngủ rồi. Thanh Dung thoáng nhẹ nhàng thở ra, vốn định đánh thức nàng trở về phòng ngủ, nhưng thấy nàng trên mặt mang theo mệt mỏi, lại có chút không đành lòng, nội tâm giãy giụa sau, vẫn là tiến lên cúi người đem nàng bế lên đưa vào nàng phòng ngủ phóng trên giường, đắp lên chăn rồi khỏi môn. Tần Trần hơi hơi trợn mắt, bên môi mỉm cười, đối Thanh Dung cuối cùng có chút hứng thú, thiếu niên này, đảo có chút ý tứ.....

Ngày kế, Thanh Dung ăn mặc sơ mi trắng hệ tạp dề ở trong phòng bếp làm bữa sáng, thấy nàng tiến vào, liền cười nói: "Lão bản, bữa sáng ta chỉ biết nấu mì chiên trứng, không biết hợp không hợp người khẩu vị....."

Cấp nam nhân đã làm như vậy nhiều lần, vẫn là đầu thứ ăn người khác làm cấp chính mình, Tần Trần vẻ mặt chờ mong, ở hán bụng lên liền gấp không chờ nổi khơi mào thường, ăn hai khẩu, liền thật mạnh gạt đầu, "Rất không tồi. Chiên trứng hóa hậu vừa lúc."

Thanh Dung đại hi.

Bữa sáng sau mới 7 giờ, Tần Trần lại kêu lên Thanh Dung cùng đi cùng đi thị trường mua sắm. Trở lại nhà ăn liền bận rộn không ngừng, tuy bận rộn, nhưng Thanh Dung lại giác thập phần vui sướng, bởi vì rốt cuộc có người nguyện ý cùng hán nói chuyện.

Lão bản không có giống người khác giống nhau tò mò, không hỏi hán vì cái gì mang mặt nạ, cũng không có muốn nhìn hán mặt nạ sau mặt, hai người cùng nhau bận rộn, tựa như bình thường bằng hữu giống nhau nói chuyện phiếm, đây là hán sở hoài niệm cảm giác, hán hy vọng này hết thấy đều không cần biến.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Phần 6. Tiểu vương tử giả thế giới (2): Sói xám áp

bách thổ trắng hằng ngày

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Nhà hàng của Tần Trân cũng không lớn, chỉ có thể bày sáu bàn vuông, cho nên có Thanh Dung gia nhập, khiến năng lượng công việc giảm bớt rất nhiều. Nàng đối với tình trạng này thập phần vừa lòng, tuy rằng nàng thích tiền, nhưng lại không nghĩ bởi vì tiền mà mệt chết.

Giữa trưa cơm trưa thời gian, tiền đến dùng cơm nhiều là đối diện trường học học sinh, cũng may hiện giờ có Thanh Dung ở, nàng không đến mức luống cuống tay chân. Đối với hân công tác thái độ, Tần Trân tỏ vẻ vừa lòng, Thanh Dung thực cẩn mẫn, vội đến giống chỉ tiểu mặt phong, nửa điểm không có lười biếng dùng mảnh lời.

Nàng chính âm thầm đặc ý, đem một phần thịt kho cơm phóng tới lấy cơm khẩu, giương mắt nhìn lại, lại thấy hai cái nữ hài đẩy cửa mà vào, Thanh Dung như là bị định trụ thân, xử ở một bên nhìn hai người không nhúc nhích.

Tần Trân không vui gõ gõ pha lê: "Thanh Dung!"

Hắn đột nhiên hoàn hồn, vội vàng vội tiến lên đoan đi thịt kho cơm đưa đến thực khách trên bàn. Về sau mới nện bước chân chờ đi đến vừa mới hai nàng hài trước bàn dò hỏi: "Hai vị, muốn ăn chút cái gì?"

Nói khi, thẳng lăng lăng nhìn chăm chăm trong đó một cái viên mặt nữ hài. Kia nữ hài làm như mới phát hiện hắn, ngẩng đầu nhìn thấy hắn khi, biểu tình có chút khiếp sợ, kẻ người trở nên có chút khó coi.

"Người thế nào tại đây?" Nàng cau mày hỏi, trên mặt thập phần không mau.

"Tiểu Hà..... Ta tìm phân tâm công tác....." Thanh Dung dường như chưa thấy nàng không vui, thanh âm mang theo vui sướng cùng vui sướng, đôi mắt phiếm ý cười, lại hỏi biến, "Các người muốn ăn điểm cái gì?"

"Ta đã nói rồi, làm người không cần lại quấy rầy ta! Người muốn như thế nào mới bằng lòng buông tha ta?" Giang Tiểu Hà mặt mang phần uất ức bèn đứng lên, hướng Thanh Dung trừng mắt cả giận nói: "Ta đã nói rồi, ta đã không thích người! Người như vậy đây đưa không thôi có cái gì ý nghĩa?"

Dùng cơm người đều nhìn lại đây, bất quá hai người cũng không để ý. Giang Tiểu Hà là phần nộ đến ủy khuất, thấy hắn nháy mắt liền không có muốn ăn, lúc trước có bao nhiêu thích hắn, hiện giờ liền có bao nhiêu tránh còn không kịp, nàng đi ra, cổ tình hắn còn ở đắm chìm ở quá khứ hồi ức trung.

Thanh Dung là không biết làm sao, muốn cùng nàng biện giải, nhưng thấy nàng phiền chán biểu tình, liền giác như nganh ở hầu, tương lời nói toàn chán ở ngực. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Giang Tiểu Hà lôi kéo bạn tốt rời đi.

Tần Trân ở một bên nhìn trăng tròn hay, cũng mặc kệ hắn tâm tình như thế nào, chỉ thúc giục làm hắn đừng chậm trễ làm việc.

Thẳng đến khách khứa tan hết, hai người ngồi cùng bàn ăn cơm trưa. Tần Trân mới giống như không vui hỏi: "Vừa mới kia tiểu nữ sinh là người bạn gái? Người việc tư muốn chính mình giải quyết hảo, không thể ảnh hưởng đến khách nhân."

Thanh Dung thật sự ăn mà không biết mùi vị gì, tâm tình phiền muộn, gật gật đầu, sáp sáp xin lỗi: "Thực xin lỗi lão bản." Nàng vỗ vỗ hán vai, cười cười nói: "Người cũng có thể đối ta nói nói, có lẽ ta có thể giúp được người....."

Thanh Dung nghe vậy nháy mắt ánh mắt sáng lên, nhìn mắt nàng sau, lại âm đạm lắc đầu: "Cảm ơn, nhưng ngài không giúp được ta....."

Tần Trân liền chưa nhiều lời nữa, chỉ là nhìn hắn vành mắt ửng đỏ dạng, có chút khó có thể lý giải, có lẽ nàng đời này đều không thể vì một người nam nhân rơi lệ, ái một người ái đến cái loại này trình độ, thứ nàng làm không được.

"Nếu như thế, vậy đừng lại nghĩ nhiều. Mau mau cơm nước xong làm việc!" Tần Trân đầy đủ phát huy nhà tư bản bóc lột giai cấp công nhân tà ác sắc mặt, cầm vô hình roi ở hán trên người quất đánh.

Thanh Dung đảo chưa giác khổ, nhanh chóng bái xong sau khi ăn xong, liền vào phòng bếp tẩy rửa sạch xoát, sau đó ở nàng chỉ huy hạ, ở phía sau bếp học xắt rau. Tần Trân ở một bên ôm ngực xem đến mỹ tư tư, chính mình tịnh đem khổ sống cho hắn làm, nàng liền nhẹ nhàng rất nhiều lạ, kêu hán vội lên, còn có rảnh suy nghĩ thất tình sự?

"Lão bản, hảo yêu?" Thanh Dung thiết hảo mười viên hành tây, đôi mắt bị huân đến nước mắt lưng tròng hồng toàn bộ. Tội nghiệp nhìn nàng hỏi. Tần Trân cười tùm tùm tới gần, cầm khăn giấy giúp hắn xoa nước mắt, "Lại thiết mười viên khoai tây đi, người đến hảo hảo luyện luyện đao công. Về sau mới hảo giúp được ta a!"

Thanh Dung chớp chớp mắt, trên mặt có chút nóng lên, thật mạnh gật đầu.

Thanh Dung thành thành thật thật tước khoai tây, thiết khoai tây ti nhị, Tần Trân tắc cầm đem quạt lá cọ trạm bên cạnh chậm rì rì cho hắn quạt gió, cười khanh khách hỏi, "Thanh Dung, mắt mè không mắt mè a?"

Hắn gật gật đầu, chỉ cảm thấy khô nóng trên mặt lạnh cảm cảm phong thập phần thoải mái.

Tần Trần cười đến ý vị thâm trường, thấy hấn trên trán trên cổ đều tẩm hấn, lại hỗ trợ cho hấn lau, thấy hấn ánh mắt khác thường, cười nói: "Đối khách nhân nguyên liệu nấu ăn vệ sinh muốn phụ trách, mồ hôi tích đi vào liền không hảo."

"Lão bản nói được là." Thanh Dung ghi tạc trong lòng, không cảm có chút cảm động, lão bản chẳng những đối hấn cực hảo, đối khách hàng cũng thập phần lương tâm. Cho nên tuy đối năng quá phận thân cận hành động không được tự nhiên, lại không dám hướng cái khác phương hướng tưởng.

Đãi hấn đem sau bếp tài liệu chuẩn bị đến thất thất bát bát, trên lưng áo somi đều đã ướt đầm, Tần Trần rốt cuộc hảo tâm làm hấn đi nghỉ ngơi. Thanh Dung đầu tiên là mãnh rót mấy khẩu nước sôi để nguội, sau liền ngồi ở cửa, nhìn chăm chăm đối diện công trường khẩu phát khởi ngốc tới.

Giang Tiểu Hà không muốn thấy hấn, hấn thật sự không biết nên thế nào làm, hấn cũng không rõ, vì cái gì năng đột nhiên liền không thích chính mình, không rõ vì cái gì sẽ trở nên như vậy mau. Hấn cảm thấy, chính mình lại nỗ lực một phen, năng liền sẽ trở về.

Thấy hấn giống tôn hòn vọng phu dường như, nhìn chăm chăm mắt cũng không chớp, Tần Trần lắc đầu, thừa dịp nhân rồi ngồi một bên híp mắt ngủ gật lên.

Buổi chiều lại vội đến buổi tối 8 giờ, Tần Trần lại đứng giờ đóng cửa.

Thanh Dung không đi theo về nhà, ở công trường khẩu chờ một lát, hạ tiết tự học buổi tối bọn học sinh liền lục tục ra tới. Thấy Giang Tiểu Hà thân ảnh, hấn vui sướng đón đi lên, kêu một tiếng: "Tiểu Hà!"

Giang Tiểu Hà thấy hấn, sắc mặt đại biến, nhũ mỳ hạ, lại quay đầu đối bên cạnh nữ sinh nói thầm vài câu, hai người liền tách ra. Giang Tiểu Hà sắc mặt âm trầm triều hấn đi tới, lòng tràn đầy phiền muộn nói: "Đi thôi, đi quán cà phê ngồi ngồi, ta có lời muốn cùng ngươi nói!"

Thanh Dung vui sướng gật đầu, tới rồi bên cạnh một gian quán cà phê tọa lạc, còn chưa mở miệng, Giang Tiểu Hà liền đi thẳng vào vấn đề nói: "Thanh Dung, thỉnh ngươi buông tha ta đi! Ta cùng ngươi là không có khả năng! Ngươi tổng như vậy, làm ta thực bối rối. Ngươi nếu là thật sự yêu ta, lại thế nào có thể như vậy quấy rầy ta?"

"Tiểu Hà..... Ta không hiểu....." Thanh Dung cứng đờ, chất vấn nói, "Ngươi vì cái gì đột nhiên chán ghét ta?"

"Này có cái gì khó hiểu?" Nhìn hấn mờ mịt vô tội ánh mắt, Giang Tiểu Hà đột nhiên mắt không chế rống lên, "Ngươi thật sự muốn nghe lời nói thật? Vậy ngươi coi như ta nông cạn tục tăng hảo! Ta không thích ngươi hiện tại mặt! Ta thấy cảm thấy ghê tởm!"

"Mặt?" Thanh Dung thất thần, nhìn nàng sắp hồng mắt biểu tình, trong ánh mắt chán ghét. Hấn duỗi tay vỗ ở màu bạc mặt nạ thượng, lâm lâm nói: "Ngươi không thích ta hiện tại bộ dáng?"

"Đối! Ta thích chính là trước kia ngươi, hiện tại bộ dáng của ngươi ta chịu không nổi!" Giang Tiểu Hà dứt khoát nói toạc, "Ngươi cũng vô pháp đối mặt đi, cho nên mới mang mặt nạ đúng hay không? Chính ngươi đều ghét bỏ, liền không cần cường bách ta thích! Ta biết ta thiếu ngươi, ta có thể dùng cái khác phương thức bồi thường ngươi, ngươi yêu cầu tiền có phải hay không....."

Nàng từ tiền trong bao rút ra một trương tạc, "Nhận lấy đi, làm chúng ta đoạn đến sạch sẽ điểm, chỉ cầu ngươi về sau đừng lại đi tìm ta."

Nhìn ngốc rớt hấn, Giang Tiểu Hà lại không muốn nhiều lời, nắm lên đi động liền chạy đi ra ngoài. Thanh Dung cầm kia trương tạc, ngần ra một hồi lâu thần, cuối cùng thật dài thở dài một tiếng, thu hồi tạc cũng đi theo rồi đi.

Tiểu Hà thái độ như vậy tuyệt quyết, tựa hồ không hề quay lại đường sống.

Nàng như vậy để ý chính mình mặt.....

Thanh Dung nhẹ vỗ về mặt nạ, trong lòng một trận chua xót, sớm biết, sớm biết nàng như vậy thích này khuôn mặt, chính mình nên hảo hảo bảo hộ mới là.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Phần 6. Tiểu vương tử giả thế giới (3): Rượu say làm loạn

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Tần Trần ngồi ở trên sô pha nhìn chế tiết mục, nghe thấy mở cửa thanh, nàng lười biếng quay đầu nhìn lại, lại thấy Thanh Dung rũ đầu, một bức chiến bại gờ trống bộ dáng, tuy nhìn không thấy hấn mặt, nhưng cũng nhìn ra hấn nản lòng hơi thở.

"Thế nào, cùng người tiểu nữ hữu nói thôi?" Tần Trân nhàn nhạt hỏi câu. Thanh Dung mắt hồn mắt vía, ở bên người nàng ngồi xuống, chột chậm rãi tháo xuống mặt nạ, thấp thấp hỏi nàng: "Ta hiện tại bộ dáng, thực đáng sợ sao?"

Nàng trong lòng ngực ôm một bao thư phiền, chính chậm rì rì ăn, nghe vậy liền con mắt nhìn lại, lại cả kinh trên tay thư phiền xôn xao rớt đầy đất. "Thật là, người không có việc gì loạn dọa người làm cái gì!" Tần Trân trừng hấn một cái. "Trong chốc lát người quét tước." Thanh Dung bị nàng phản ứng đã kích đến tâm từng trận trầm xuống, nhưng vẫn là chưa từ bỏ ý định truy vấn: "Nói cho ta, ta hiện tại bộ dáng có phải hay không thật sự rất khó xem?"

"Làm ta nhìn kỹ xem!" Tần Trân vỗ vỗ ngực, thò qua tới nhéo hấn cằm, nhìn chăm chăm hấn một trương quý sợ mặt nhìn kỹ một lát, thờ dài gật gật đầu: "Há ngắn là khó coi, quả thực có thể đương môn thần trừ tà."

Thanh Dung hai trông mắt chỉ có một đường hy vọng, ở nàng lời nói, rốt cuộc bị đánh nát trở nên u ám

Xem hấn rũ đầu, cả nhân sinh không thể luyến bộ dáng, Tần Trân lắc đầu, lại để sát vào chút, nâng lên hấn cằm, ngón tay ở trên mặt hấn khắp nơi dề dề, nhũ mày nói: "Này thương quá nặng, chính là tốt nhất chính dung bác sĩ, cũng không thể nào cứu được người."

Thanh Dung mất 70% diện tích bị bỏng, dữ tợn vết sẹo xé rách mặt bộ cơ bắp, chỉ còn lại có một đôi mắt hoàn hảo không tổn hao gì, nhưng chính thể đã nhìn không ra nguyên lai bộ dạng.

Thanh Dung rũ mắt, thật lâu không nói chuyện, chỉ yên lặng cầm lấy mặt nạ mang lên.

Nàng không có nói cái gì an ủi nói, vỗ vỗ vai hấn vào thư phòng. Đãi nàng ra tới sau, thấy hấn còn ngồi ở kia vẫn không nhúc nhích, ôm ngực đi qua, hơi cúi người cùng hấn nhìn thẳng, "Thật tình cũng đến muốn sinh hoạt, cho nên hiện tại cho ta ngủ đi!"

Thanh Dung lời kéo khoe miệng, muốn nói câu cái gì, cuối cùng lại nuốt trở lại bụng. Hấn ngoan ngoãn vào phòng, ngã vào trên giường, thả lỏng thân thể, làm hấn phản giác dị thường một môi, không biết là bởi vì ban ngày lao động, vẫn là bởi vì mất đi mối tình đầu.

Hấn không muốn tin tưởng, tình yêu thế nhưng bởi vì như vậy mà kết thúc, có thể tưởng tượng đến vừa mới Tần Trân phản ứng, tựa hồ lại cũng không như vậy với vẫn. Nhưng hấn cho rằng, chờ mong tình yêu không phải như thế, mẫu thân không phải nói ái là trên đời cường đại nhất lực lượng, chân ái sẽ không bởi vì bất luận cái gì khó khăn mà thay đổi sao?

Hấn đi vào thế giới này, nguyên bản là bởi vì Giang Tiểu Hà đối hấn si cuồng nóng cháy ái, làm hấn động dung, mới có thể không màng tất cả xuyên qua thời gian không gian mà đến, nhưng hôm nay, nàng ái đã không hề, kia chính mình còn có cái gì lý do lưu lại?

Về nhà đi!

Nhưng cho dù tưởng về nhà, hấn cũng tạm thời còn không có tìm được trở về con đường. Nghĩ vậy, không khỏi than nhẹ, xem ra chính mình ở về nhà phía trước, đều phải ở tại lão bản nơi này.....

Phải hảo hảo công tác báo đáp nàng đi.

Tần Trân vốn dĩ cho rằng, hấn bị chính mình đã kích đến muốn suy sút mấy ngày, kết quả ngày hôm sau Thanh Dung làm việc càng thêm ra sức, vội xong sau bếp sự, lại đem sảnh ngoài quét tước sạch sẽ, sân nhà sát đến sáng đến độ có thể soi bóng người, giống chỉ con quay xoay quanh. Ngẫu nhiên sẽ nhìn chăm chăm đối diện trường học phát gốc. Mỗi khi lúc này, Tần Trân liền cho hấn càng nhiều sống, kêu hấn vội đến không có thời gian miên man suy nghĩ.

Ngao mấy ngày, Thanh Dung rốt cuộc chịu không nổi, ngã bệnh.

Tần Trân cũng vừa lúc song hưu đóng cửa, hai người đều ở nhà nghỉ ngơi. Nàng tự mình khai phương thuốc, ngao nấu được cho hấn cường rút uống xong. Thanh Dung bệnh Ương ương nằm trên giường, trong miệng chua xót vô cùng, trên người còn bần rần khó chịu, không cảm bị từ giữa tới.

Uống được sau không lâu liền nặng nề ngủ, đãi tỉnh lại sau, phát giác thân thể khó chịu lại là toàn bộ thối lui. Hấn lòng tràn đầy ngạc nhiên, chuẩn bị hảo hướng lão bản nói lời cảm tạ. Lại thấy Tần Trân ngã vào ở trên sofa, không ngờ lại ngủ rồi.

Thanh Dung đóng TV, ngồi xổm xuống nhìn chăm chăm nàng xem đến thẳng phát lẳng. Trước kia hấn vẫn chưa thể nào chú ý lão bản bộ dáng, lúc này tình tế vừa thấy, mới hậu tri hậu giác phát hiện nàng sinh đến cực mỹ, cùng Giang Tiểu Hà cái loại này đáng yêu hệ nữ sinh bất đồng, nàng ngũ quan đại khí minh diễm, là vô luận người thích không thích, cũng sẽ ở trong đám người ánh mắt đầu tiên chú ý tới cái loại này người.

Ánh mắt lơ đãng triều hạ liếc mắt, màu đen áo thun bao vây bộ ngực đầy đặn ngọc nhuận, coi trọng liếc mắt một cái tiêu ra máu mạch sôi sục, hấn bên tai nóng lên, cuống quýt dời đi ánh mắt.

Đứng dậy tìm kiện mỏng thảm cái trên người nàng, lúc này mới lại về tới thư phòng đi.

Ban đêm khi, Tần Trân nói muốn thỉnh hấn ăn cơm, làm hấn vất vả công tác hạo thưởng. Dẫn hấn đi chỗ khách sạn tầng cao nhất ngắm cảnh nhà ăn, lộ thiên không gian, vạn gia ngọn đèn dầu cảnh đêm vừa xem đầy mắt, Thanh Dung không kịp kinh ngạc cảm thán, đã bị Tần Trân lời kéo muốn uy rượu, hấn luôn mãi cự tuyệt, Tần Trân mới không thú vị một người uống khỏi buồn rượu tới.

Hai người, tổng phải có một người thanh tỉnh.

Hắn sẽ không uống rượu, cũng không nghĩ uống rượu. Cho nên nói cho nàng cứ việc yên tâm uống.

Hắn vốn chỉ là không nghĩ quét nàng hưng, hy vọng nàng uống đến thống khoái mà thôi, lại không nghĩ tới nàng say rượu hậu quả.

Tần Trần một hơi rót hạ hai bình rượu vang đỏ, uống xong tác dụng chậm đi lên cũng đã đầu óc hồ thành một đoàn, trên mặt nóng bỏng tầm mắt mờ hồ. Nàng đi đến pha lê vòng bảo hộ biên, cong eo hướng tới dưới lầu xem, đem Thanh Dung sợ tới mức vô tâm bệnh đường sinh dục phát. Cuồng quít tiến lên giữ chặt nàng, Tần Trần cau mày lắc lắc, lại ném không ra, nàng neho lại mắt nhĩ, nhìn chăm chăm hắn một hồi lâu, đột nhiên xuất kỳ bất ý đôi tay phùng hắn mặt thân thượng.

Nàng mềm mại môi dán lên tới, Thanh Dung trong đầu ong một thanh âm vang lên, chỗ trống chừng mấy giây. Rốt cuộc hoàn hồn khi, lại kêu hắn càng mặt đỏ tai hồng. Tần Trần không biết khi nào kéo xuống hắn mặt nạ, môi đỏ dán ở hắn môi thượng mút đến như si như say, gặm cắn gian truyền đến tê dại ma điện lưu, dạy hắn hai chân nhũn ra, cơ hồ đứng thẳng không được, hai tay miễn cưỡng nắm chặt vòng bảo hộ chống đỡ thân thể.

"Ngô..... Người thế nào cương bất động....." Tần Trần hư híp mắt, làm như bất mãn, thoáng tách ra lại dán lên trước, lần này lại là lấy đầu lưỡi dùng sức cạy ra Thanh Dung khớp hàm, hoạt lưu lưu đầu lưỡi chui vào hắn trong miệng, đầu tiên là ở phiến giao liếm láp, sau lại quán lấy hắn đầu lưỡi liếm mút kéo tùm, giảo đến Thanh Dung trong miệng tràn đầy rượu hương, lại không biết là cồn hôn nhân tâm, vẫn là bởi vì nàng hôn, Thanh Dung chỉ cảm thấy vụng vụng nhiên dường như đập lên một đoàn bông thượng, cả người đều nhấc không nổi lực không có sức lực nhĩ.....

Hắn nội tâm chính nỗi lòng quay cuồng, rồi rầm giã giụa, Tần Trần lại là đẩy ra hắn, trong miệng lẩm bẩm câu cái gì xoay người phải đi, không đi hai bước, thân thể liền mềm như bông ngã trên mặt đất.

Đưa nàng trên đường trở về, Thanh Dung thật lâu đều không thể bình tĩnh tâm tình, lòng bàn tay dán ở trên môi nhịn không được khe vuốt. Hơi sung cánh môi, trong miệng mùi rượu đầu lưỡi ma ý, đều ở nói cho hắn vừa mới không phải đang nằm mơ.

Nhưng nàng chỉ là cái con ma men, con ma men làm sự có thể nào thật sự đâu.

Hắn cười cười lắc đầu, nếu nàng tỉnh lại nhớ tới cường hôn hắn, chỉ sợ phải hối hận không kịp đi.

Thanh Dung vốn là thấp thỏm cả một đêm, nỗi lòng cuộn cuộn rối rắm, thật sự không biết muốn thế nào đối mặt nàng. Kết quả ngày hôm sau phát hiện chính mình nhiều lo lắng, Tần Trần hoàn toàn nhớ không được đêm trước sự, trên mặt không có nửa điểm không được tự nhiên, bữa sáng khi cùng hắn đàm tiếu tự nhiên.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, rồi lại có chút buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Phần 6. Tiểu vương tử giả thế giới (4): Rõ ràng động tình

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Vì có thể sớm ngày thoát khỏi thống khổ thất tình, Thanh Dung mỗi ngày làm chính mình vội đến giống điều cầu, cái này làm cho hắn rốt cuộc không hề cảm thấy mỗi phân mỗi giây đều như vậy dày vò, nhưng ngẫu nhiên không còn xuống dưới, đôi mắt nhìn phía đối diện công trường khi, trong lòng liền vọt tới thật lớn hư không, kia cảm giác liền như bị ném vào vô biên vũ trụ trung, cô độc cảm tùy thời sẽ đem người bao phủ.

Mà ở mỗi sớm đối kính tẩy sơ khi, thấy trong gương mặt, hắn rốt cuộc không thể không nhận rõ hiện thực, hắn cùng Tiểu Hà thật sự rốt cuộc trở về không được, cho dù nhiều yêu không cam lòng nhiều không bỏ được.

Nhưng ngẫu nhiên, hắn ở xuyên thấu qua pha lê môn thấy đối diện thiếu nữ, vẫn là nhịn không được muốn hoài niệm đau lòng. Đây cũng bất quá là cuối cùng đối đau lòng liếm láp. Cho nên ở ngày nọ, hắn đem Giang Tiểu Hà đưa tạp cất vào phong thư, làm người hỗ trợ đưa còn trở về.

Nàng chán ghét dây dưa, kia hắn liền xa xa cách, lại không quấy rầy.

Chặt đứt tình yêu, làm hắn tâm như xé rách, hôm nay phá lệ, ở cơm trưa khi uống mấy chén rượu mạnh, thiêu đến trong bụng lửa nóng, sắc đến nước mắt chảy ròng.

"Khụ khụ..... Lão bản..... Vì cái gì này rượu như vậy cay....." Thanh Dung liền tiếp đổ mấy chén nhỏ rượu trắng, cay đến hắn nước mắt lưng tròng, tuy như vậy nói, rồi lại tự cố đồ hai ly.

Tần Trần gật gật đầu, ở hắn còn muốn đảo khi, đè lại hắn tay, "Lại uống xong đi, người liền phải còn trúng độc." Lần đầu tiên uống rượu, cư nhiên như vậy mãnh.

Thanh Dung liền chưa lại đoạt, mơ hồ hai mắt đắm lệ bắt lấy tay nàng, đem mặt chôn ở trong lòng bàn tay, thương tâm thấp khóc lên. Cách hơi lạnh hơi mỏng bạc chất mặt nạ, Tần Trân cảm thụ có ấm áp chất lỏng tích ở lòng bàn tay, uất đến nằng trong lòng có chút khác thường.

Nàng chưa bao giờ gặp qua như vậy ái khóc nam nhân, nàng sở nhận thức nam nhân đều hiểu thẳng, sẽ không như vậy đem yếu ớt một mặt bại lộ ra tới. Nếu là ở dĩ vãng, nàng không khỏi muốn khinh bỉ, lúc này lại không biết sao mềm tâm địa.

Chẳng lẽ chính mình rốt cuộc vẫn là có điểm nữ nhân mẫu tính?

Tần Trân tự giễu cười, thấy hấn khóc đến lỗ tai phần hồng, thế nhưng giác có điểm đáng yêu, thò tay tiến đến nhéo nhéo. Ánh mắt lại dừng ở hấn mặt nạ hạ hình cung hoàn mỹ cô, liền có chút tâm ngứa, sắc tâm đại động đi xuống sờ soạng.....

Trách không được nàng, trước nay đến thế giới này, nàng như vậy lâu cũng chưa phát tiết quá, hiện tại phạm là thấy cái dáng người tốt nam nhân, đều nhin không được mạo sắc phao, cho nên liền tính gặp qua hấn mặt, nhưng hấn dáng người không phải cũng không tệ lắm yêu.....

Thanh Dung chính chôn ở nàng trong lòng bàn tay khóc đến thống khoái, chợt thấy bên tai tô ngứa, nàng ngón tay từ bên cổ vỗ đến hấn hầu kết, đầu ngón tay chạm qua mỗi phiến da thịt, đều dường như hỏa ở thiêu, nằng đến hấn trong lòng cũng tê dại ma rung động.

"Lão bản..... Người người ở làm cái gì....." Hấn ngẩng đầu, kia đôi mắt khóc thút thút sau càng hiện thanh triệt, sạch sẽ trong sáng đến giống hai viên thủy tinh hạt châu, làm Tần Trân xem đến trong lòng giống như miêu bắt dường như, hiện tại nàng cuối cùng mình bạch có chút lão nam nhân vì cái gì thích tiểu cô nương, bị người dùng loại này thuần tịnh ánh mắt nhìn, muốn yêu sẽ làm người tưởng tâm sinh bảo hộ, muốn yêu sẽ tưởng chiếm hữu chà đạp.

Thực đáng tiếc, nàng thuộc về người sau, bị hấn như vậy nước mắt lưng tròng nhìn, trong nội tâm tà ác ước số ở giương nanh múa vuốt.

Tần Trân cười cười, không có thu tay lại, ngược lại đem hấn cằm hơi hơi nâng lên, để sát vào, cười đến mê hoặc nhân tâm: "Thanh Dung..... Người cùng người tiểu nữ hữu hôn mỗi quá sao....."

Thanh Dung ngây người hạ, lắc đầu.

"Nga? Thế nhưng như vậy thuần khiết..... Chẳng lẽ các người ở bên nhau chỉ dặt dặt tay nhỏ?" Tần Trân cười đến không có hảo ý, ngón tay ở hấn môi biên vuốt ve, nhẹ nhàng lau đi hấn môi biên hoạt nước mắt.

"Không đối yêu?" Thanh Dung ngần ngại, hai người quá gần khoảng cách, làm hấn muốn tránh đi. Tần Trân lại bắt được hấn tay, nhéo hấn một ngón tay thưởng thức, đầu ngón tay lơ đãng ở hấn lòng bàn tay nhẹ tào hạ, Thanh Dung cả người run lên.

"Vậy người nụ hôn đầu tiên còn ở đây không?" Tần Trân câu lấy hấn ngón tay tím tím hỏi. Còn bốn khiến cho hấn đại não phát trường, Tần Trân phóng đại mặt làm hấn càng có loại hô hấp bị đoạt cảm giác, chậm nửa nhịp mới phản ứng nằng đang hỏi cái gì, trong đầu không khỏi nghĩ đến lúc trước nàng say rượu sau cường hôn chính mình sự, bên tai không khỏi lạng lẽ đỏ, nhìn nằng mơ hồ cười, ngày đó tính nụ hôn đầu tiên yêu?

Cái loại này làm người mê say tư vị, làm người ý loạn tình mê thể nghiệm, hồi tưởng lên, thế nhưng như vậy hoài niệm. Nghĩ vậy, hấn ánh mắt không tự chủ được dừng ở nàng trên môi, Tần Trân môi no đủ gợi cảm, nhan sắc hồng nhuận như hoa hồng cánh..... Nội tâm đột nhiên dâng lên một cỗ xúc động, làm hấn tưởng cúi đầu hái kia phiến mềm mại.....

Trên thực tế, hấn cũng như vậy làm.

Hấn cúi đầu, dán ở nàng môi thượng ấn hạ khẽ hôn.

Tần Trân lại là bị hấn kinh đến, bỗng nhiên đẩy ra hấn đứng lên, biểu tình mang theo không thể tin tưởng.

Thanh Dung đang xem thấy nàng biểu tình khi, dường như bị bát bồn nước đá, lạnh lẽo từ lòng bàn chân lên đến trong lòng, liền ý thức cũng một chút mộc, lại dường như từ trong mộng thanh tỉnh, không biết vì sao không hiểu vọt tới cổ thật lớn bị ai, làm hấn khổ sở, đầu quả tim bị châm thứ dường như ề ầm đau đau.

"Lão bản..... Thực xin lỗi..... Vừa mới vừa mới ta nhất định là uống nhiều quá....." Hấn cuống quít giải thích, tuy rằng Tần Trân phản ứng làm hấn khổ sở, nhưng càng không hi vọng nàng hiểu lầm chính mình.

Tần Trân xua xua tay, đôi tay chống cái trán thẳng nhú mày, dùng sức xoa nhẹ vài cái, mới vừa rồi thở ra một hơi dài. Chính mình vừa mới cũng thật là đủ rồi, rõ ràng gặp qua hấn mặt, thế nhưng đã bị mê hoặc trụ, nằng cũng là thích soái ca hảo sao!

Nàng bộ dáng làm Thanh Dung âm thầm gục đầu xuống, bị chính mình hôn môi mạo phạm, nhất định làm nàng cảm thấy khó có thể chịu đựng đi. Còn hảo, hấn còn có thể lấy cớ là bởi vì say rượu mới hồ đồ, nhưng sự thật hấn cũng không rõ vừa mới chính mình vì cái gì sẽ mất khống chế vượt qua.

Tần Trân không nghĩ tới chính mình phản ứng kêu hấn bị thương, chỉ một lòng rối rắm vừa mới muốn đem hấn phác gục sự, chẳng lẽ chính mình thật là quá cơ khát? Thế nhưng khát vọng đi hôn một cái sừu bát quái! Liền tính là bởi vì nhiệm vụ, thấy hấn mặt khi, kinh từng cảm thụ cũng cũng không có bị hòa tan, nhưng vừa mới thế nhưng nhin không được đối hấn giờ trò.

Nàng buông ra nắm tay, nhìn chăm chăm lòng bàn tay ướt ắn thẳng phát lạnh, có lẽ là bởi vì hấn chày ở lòng bàn tay nước mắt đi, tổng cảm thấy kia nước mắt dường như tích tiến chính là nằng trong lòng, nằng đến ngực nóng hầm hập, khiến cho nằng thâm mĩ quan đều sắp điên đảo. Không được, hấn

vết sẹo đặc hiệu chữa trị được, chính mình muốn mau chút nghiên cứu ra tới, nàng cũng không nên bởi vì hấn mà vận vẹo bình thường thẩm mỹ!

Sợ bởi vì trường kỳ dục cầu bất mãn mà biến thái, buổi tối đóng cửa sau, Tần Trân về nhà trang điểm thay quần áo sau liền ra cửa, cổ đại bối cảnh không có phương tiện, hiện đại còn không đơn giản yêu, hộp đêm quán bar có rất nhiều lựa chọn!

Nghe nàng muốn đi hộp đêm chơi, Thanh Dung ngồi không được, cũng đi theo muốn đi. Tần Trân trên dưới đánh giá hấn, cười nói: "Người thật muốn đi cái loại này địa phương? Không sợ bị người ăn luôn? Người vẫn là ở nhà nghỉ ngơi đi."

"Ta là nam nhân, người đi đến, ta thế nào đi không được!" Thanh Dung phản bác.

"Hào hảo, người đi người đi!" Tần Trân ôm lấy hấn vai, một bức hảo huynh đệ bộ dáng, dán đến hấn bên tai, cười nói: "Người không phải mới vừa thất tình yêu, đi thả lỏng một chút cũng hảo, tìm cái mỹ nữ nói chuyện tình tâm sự thiên, còn có lần sau đừng ở trong tiệm loạn uống rượu....."

Thanh Dung tâm nói chính mình mới không phải đi tìm cái gì mỹ nữ, chỉ là không yên tâm nàng mà thôi, huống hồ nếu nói mỹ nhân, nàng bất chính là quốc sắc thiên hương đại mỹ nhân yêu.

Nhà ăn thường xuyên không thiếu có mở ra siêu xe tuổi trẻ nam tử tiến đến, mỗi lần tất yếu hướng nàng xum xoe, hoa hồng đều không biết ném nhiều ít đánh, thậm chí rất nhiều đôi diện cao trung tuổi trẻ nam hài, cũng tổng tiến đến quần quýt si mê thô lộ, hấn tưởng, bọn họ ái mộ, đơn giản là nàng dung nhan đi.

Nghĩ vậy, hấn vuốt ve phía dưới cụ, đã từng, Tiểu Hà đối mặt hấn khi, cũng là như vậy si cuồng đâu.....

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Phần 6. Tiểu vương tử giả thế giới (5): Khai phòng đi thôi!

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Thanh Dung lần đầu vào một chỗ ăn chơi như hộp đêm, ánh đèn bên trong tối tăm, nam nữ quần ma loạn vũ, hết thấy đều làm hấn không thích, cũng không sở thích từ, nhưng hấn lại không thể rời đi, cho nên đi theo sau Tần Trân, không uống rượu cũng không khiêu vũ, ngồi ở góc nhìn chăm chăm nàng không rời.

Tần Trân chưa để ý tới hấn, đi vào an vị ở quầy bar, liên tiếp muốn mấy chén điều rượu, đôi mắt tác bất động thanh sắc đảo qua, đáng tiếc, tịch tịch nam nữ nhiều, chất lượng tốt nam nhân thiếu, đặc biệt ở gặp qua nhiệm vụ trung mấy cái cực phẩm nam nhân sau, đáng người tương mạo có thể làm nàng nhìn trúng liền càng không nhiều lắm.

Nàng lòng tràn đầy thất vọng, lại không nghĩ tạm chấp nhận, đối tiến đến gần gần mấy nam nhân đều lãnh đạm ứng phó. Nhưng thật ra ánh mắt thường thường quét đến Thanh Dung thân thượng, hấn ăn mặc một thân trắng tinh áo somi, ngồi ở chỗ kia câu thúc đáng vẻ khăn trương, thật sự xem đến nàng lại giác khô hời lại giác thú vị.

Thanh Dung cô linh linh ở một bên, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than dường như không được tự nhiên, nhưng hấn một khắc cũng không dám thất thần, hộp đêm loại này lộn xộn địa phương, hấn thật sự sợ hãi Tần Trân sẽ có hại.

Mắt thấy có mấy cái nam sĩ hướng nàng đến gần, Thanh Dung kiềm chế trong lòng không vui, nhìn chăm chăm đến càng khẩn, nhấp môi nghiêm túc bộ dáng, thật sự cùng chung quanh người không hợp nhau, chọc đến hảo những người này triều hấn xem.

Rốt cuộc có cái lớn mật nữ tử triều hấn đi đến, thẳng đến gần trở trước mặt hấn ánh sáng, Thanh Dung mới rốt cuộc ngẩng đầu, "Tiểu thư?" Nữ tử dáng người nóng bỏng không thua Tần Trân, người mặc hồng sắc váy ngắn, bao vây đến một đôi chân lại trường lại thẳng, nàng cúi xuống thân đi, tay đáp ở hấn đầu vai, cười nói: "Tiên sinh, người một người ngồi ở đây, không tịch tịch tịch sao?"

Nàng một loan hạ thân, Thanh Dung liền thấy cho đã mất trắng bóng màu da, hấn vội chuyển mở đầu, nhẹ nhàng chụp bay trên vai tay, mày thẳng túc: "Tiểu thư thỉnh không cần quấy rầy ta, hơn nữa ta có bằng hữu."

"Cái gì? Âm nhạc quá sáo, ta nghe không rõ a!" Nữ tử cười khúc khích, xem hấn như vậy đứng đắn bộ dáng, hứng thú một chút bị chọn, hơn nữa càng đối hấn mặt nạ hạ mặt tò mò, cho nên lớn mật ôm hấn cổ, sau đó có ý một oai chân, duyên dáng gọi to một tiếng liền ngã ngồi ở Thanh Dung thân thượng.

Ngồi đi đài biên Tần Trân thấy một màn này, thật sự nhìn không được phụt một tiếng cười lên tiếng. Chính mình có phải hay không quá xấu rồi, quả thực là đem một con Tiểu Bạch khôi cần tiến vào ổ sói bên trong a.....

Nàng chính xem đến thú vị, chợt nghe bên tai truyền đến nói trầm thấp tiếng nói: "Ta có thể ngồi này sao?"

Tần Trần hơi nghiêng đầu, ánh mắt sáng lên, gật gật đầu. Cuối cùng tới cái nhưng xem nam nhân. Nàng đánh giá một phen sau thập phần vừa lòng, liền lập tức đem Thanh Dung ném ở sau đầu, chuyển tâm thông đồng con mồi.

Này nam nhân sinh đến mặt mày phong lưu, bộ dạng cũng là nhất đẳng nhất tuần tiếu, càng diệu chính là xem ánh mắt của nàng cũng là giống nhau, tới loại địa phương này, cũng chỉ có thể là tìm pháo hữu, mà không phải chân ái.

Hai người mục đích tương đồng, có thể nói ngư ngư tầm ngư, mã tầm mã ăn nhíp với nhau, cộng uống vài chén rượu sau, Tần Trần mặc cho nam nhân lôi kéo đi ra ngoài. Thanh Dung bốn nhìn chăm chăm vào nàng, lúc này lại bị cái nữ nhân cuốn lấy, gấp đến độ dậm chân, muốn đem nữ tử kéo ra: "Tiểu thư, thỉnh tự trọng, ta chỉ nghĩ một người ngồi ngồi!"

Hắn càng cự tuyệt, nữ tử liền càng phía trên, nàng nhưng từ trước đến nay là các nam nhân hương bánh trái, không có người cự tuyệt được nàng. Cho nên ngay từ đầu bị cự tuyệt sau, liền càng kích khởi ham muốn chinh phục.

Thanh Dung trầm khuôn mặt kéo ra nàng, đứng lên nhìn lại, quầy bar bên lại không thấy Tần Trần bóng người, trong lòng tức khắc đại hoảng, lại khắp nơi nhìn xung quanh, liền thấy Tần Trần bị một người nam nhân lôi kéo đi ra ngoài, hắn lập tức cũng muốn đuổi kịp.

Nàng kia lại là ôm lấy hắn cánh tay, "Đừng trang, tới nơi này còn trang cái gì thánh nhân? Còn có người mang theo mặt nạ làm cái gì, chẳng lẽ là cái gì tân tán gái thủ đoạn? Hối xuống nhìn xem đi....."

Thanh Dung nhìn Tần Trần bị người mang ra cửa, trong lòng khẩn trương, lại bị nữ tử cuốn lấy, tâm tình đại phiền, ngữ khí cũng trọng lên: "Tiểu thư, thỉnh buông ra!"

"Hung cái gì hung!" Hừ một tiếng, buông lỏng tay ra, Thanh Dung đang muốn phải đi, nữ tử lại đột nhiên xuất kỳ bất ý duỗi tay tóm hạ hắn mặt nạ, "Lão nương đảo một hai phải nhìn xem người lư sơn chân diện mục, xem người trang cái gì 13!"

Nàng đầy cõi lòng chờ mong kéo xuống mặt nạ, thấy rõ mặt sau chân dung sau, lại là đảo trù khẩu khí, sợ tới mức một tiếng thét chói tai, đột nhiên đẩy ra hắn liên tục lui về phía sau, quái kêu lên: "Quý a quý a....."

Lúc sáng lúc tối ánh đèn ở trên mặt hắn lập loè mà qua, ở tối tăm hoàn cảnh hạ, chiếu ánh đến một khuôn mặt càng hiện khủng bố, nàng kia một thét chói tai, chợt đến người khác đều quay đầu xem ra, nhìn hắn mặt ở ánh đèn hạ như ẩn như hiện, quý sợ làm cho người ta sợ hãi, giống như dạ xoa mãnh quỷ, toàn kinh hách đến hết lên.

"Quý a....."

"Thật xấu....."

"Ta má ơi! Thật là khủng khiếp mặt a....."

Này loại thanh âm không ngừng rót tiến trong tai, Thanh Dung cuộc đời đầu thứ đối mặt rất nhiều người như vậy khác thường ánh mắt, bị giác nan kham, trong lòng mọi cách tư vị cuộn cuộn. Nhưng hắn không có thời gian nghĩ nhiều, chỉ vội vàng nhặt lên mặt nạ mang lên, đẩy ra chặn đường người liền hướng cửa chạy đi.

Lại là chậm, ra tới khi, Tần Trần đã lên xe, hắn đành phải lại vẫy tay đánh chiếc xe, phân phó tài xế đi theo phía trước xe đi. Tần Trần xe tới rồi một nhà khách sạn cửa dừng lại, cùng kia cao gầy nam nhân đi vào. Thanh Dung cuống quýt vội xuống xe, đuổi theo, nhìn không được kêu một tiếng: "Lão bản....."

Tần Trần quay đầu, thấy là hắn kinh ngạc đến cầm đầu màu rơi xuống.

Không khỏi buồn cười nói: "Người theo tới làm cái gì."

Thanh Dung chạy vội tới nàng trước mặt, gấp giọng nói: "Lão bản, thời gian quá muộn, người cần phải trở về....." Tần Trần nhìn hắn cười như không cười, "Người không cần quản ta, chính mình trở về đi, đừng lo lắng ta chịu cái gì thương tổn, ta không có say, thực thanh tỉnh."

"Lão bản....." Thanh Dung cấp hòa mạo cổ họng nhai, lại không biết thế nào thuyết phục nàng, chỉ là không nghĩ nhìn nàng như vậy cùng người đi khai phòng. Thấy hắn không thông suốt, Tần Trần nhướng mày nói: "Người lấy cái gì thân phận tới quản ta? Nếu chỉ là công nhân thân phận, đó là không tư cách."

Thanh Dung bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, đúng vậy, lão bản là tự nguyện, không ai cưỡng bách nàng, chính mình bằng cái gì quản nàng đâu, chính mình chỉ là cho nàng làm công..... Cho nên hắn chỉ có thể nhìn nàng cùng người vào thang máy lên lầu.

Hắn trong lòng ghen muốn chết, thật sự không thoải mái, nhưng tựa hồ cái gì cũng không thể làm. Xem lão bản mang đi nam nhân kia, sinh đến tuần mỹ, nàng thích chính là như vậy nam nhân đi.....

Hắn âm thầm đi ra khách sạn, trong đầu chợt nhớ tới ở hộp đêm, những người đó thấy hắn mặt khi biểu tình, lại chợt người hiện lên nàng mang đi nam nhân kia mặt, trong lòng liền nảy sinh ra một loại lại toan lại sắp cảm xúc, trước kia hắn không để ý quá chính mình diện mạo, giờ phút này, nội tâm lại tràn ngập buồn nản mất mát, lại có một loại xa lạ ý tưởng ở trong đầu xuất hiện.

Nếu, nếu hấn mặt khôi phục, lão bản, lão bản nàng sẽ thích sao..... Tiểu Hà từng nói qua hấn lớn lên đẹp, hấn là lớn lên còn tính anh tuấn đi..... Nếu khôi phục thành trước kia như vậy, lão bản nàng sẽ nhìn với con mắt khác sao.....

Thanh Dung miễn cưỡng suy nghĩ, tay sờ đến trên mặt, trong lòng liền bức bối dị thường. Có thể tưởng tượng đến nàng lúc này đang cùng người ở làm cái gì, tâm tình liền càng phiền, tưởng xúc động đem nàng mang đi, đem nàng từ kia nam nhân bên người cướp đi, nhưng hấn tựa hồ không có cái gì lập trường.

Nhưng cho dù như thế, hấn vẫn là vô pháp rời đi.

Tần Trần ngày hôm sau từ khách sạn ra tối, xa xa liền thấy hấn ngồi ở quảng trường bồn hoa bên, chính rừ đầu làm như ở ngủ gật. Nàng ngán ra hạ, ôm ngực đi rồi tiến lên, "Thanh Dung, người thế nào không trở về?" Thanh Dung bỗng vậy được mí mắt mau không mở ra được, nghe thấy nàng thanh âm, đột nhiên nhảy dựng lên, thấy là nàng, vội xoa xoa đôi mắt, "Lão bản....."

Nàng mặt vô biểu tình nhìn hấn, nhìn chằm chằm đến Thanh Dung hồn không được tự nhiên. "Lão bản?" Tần Trần duỗi tay nhẹ lý hạ hấn hơi loạn tóc bạc, nhìn chằm chằm hấn hai mắt, hỏi: "Một buổi tối, người còn không có hiểu rõ sao?"

"Cái gì?"

"Con người của ta, tùy tâm sở dục quán. Cho nên nếu không có hình thức thượng nhân cùng người kẻ ước quan hệ, như vậy ta sẽ không bởi vì bất luận kẻ nào mà trói buộc chính mình, kỳ thật như vậy cũng khá tốt, so với đối người nào đó phụ trách, ta còn là càng thích tự do tản mạn cách sống....."

Nói xong nàng quay đầu liền đi, giày cao gót dẫm đến đặng đặng vang, ưu nhã bước tư chọc đến không ít người ghé mắt. Thanh Dung lại là lảng ở đường trường, phát trường đầu óc tiêu hóa nàng lời nói, ở trong đầu xoay mấy vòng, cuối cùng rốt cuộc hiểu được nàng đang nói cái gì.

Trong lòng liền dâng lên một cỗ mừng như điên, cùng với bất trí tin.

Nàng là là ám chỉ chính mình sao?

Nàng là hy vọng chính mình làm nàng bạn trai sao?

Thanh Dung trong lòng kinh hoàng, bước nhanh đuổi theo nàng, một phen cầm tay nàng. Nhưng ở nàng quay đầu xem hấn khi, kia sắp lao ra yết hầu nói lại nganh sinh sinh bị buộc trở về, bỗng nhiên nghĩ đến nàng lần đầu thấy chính mình mặt khi phản ứng, cái này làm cho hấn trong lòng lạnh lùng, nhiệt tình nháy mắt tắt. Nàng nói qua chính mình rất khó xem, mà nàng thích chính là mỹ nam tử, cho nên thế nào sẽ thích hấn đâu.....

Nói những lời này đó, cũng không phải cái gì ám chỉ, mà chỉ là ở thân nhiên hướng hấn giải thích đi.

"Thanh Dung?" Tần Trần mị mị mắt, đem hấn trong mắt trong thời gian ngắn cảm xúc biến hóa nhìn thấu triệt, kêu nàng tâm tình có chút phức tạp, bất quá nàng cũng không tưởng lại nói phá, có một số việc, vẫn là làm chính hấn đánh thức hảo.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Phần 6. Tiểu vương tử giả thế giới (6): Một đại diễn hai nam một nữ

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

"Thực xin lỗi, ta thất lễ." Thanh Dung buông tay, thậm chí có chút không dám nhìn thẳng ánh mắt nàng, sợ xem đến quá nhiều, chính mình liền sinh ra ảo giác, khổ sở đồng thời, rồi lại tại đây một khắc vô cùng thanh tĩnh nhận thức đến, nguyên lai hấn thế nhưng yêu bà chủ, cho nên mới sẽ bởi vì một câu của nàng mà mừng như điên cùng mất mát gian lên xuống phập phồng, một đêm trào tâm khó chịu, ghen ghét dầy vò, lại ngay cả dũng khí tỏ tình cũng hoàn toàn đánh mất.

Tần Trần không có nói cái gì, gật gật đầu, liền đến ven đường ngăn cản chiếc xe, dọc theo đường đi hai người đều đối diện không nói gì. Tần Trần vẫn luôn nhìn ngoài cửa sổ, thấy không rõ suy nghĩ cái gì, Thanh Dung chỉ là không chế không được xem nàng, âm thầm nắm chặt nắm tay, nàng thích anh tuấn nam nhân, như vậy mặc kệ dùng cái gì biện pháp, hấn nhất định phải khôi phục nguyên lai bộ dáng, đến lúc đó, hấn liền rốt cuộc có dũng khí cùng tư cách hướng nàng bày tỏ.

Trước mắt, bọn họ liền bảo trì quan hệ trên dưới bình thường.

Tuy hiện tại không thể hướng nàng nói rõ cõi lòng, nhưng sau khi phát hiện đối nàng ái mộ, hấn đối tương lai có rất nhiều chờ mong, dù chưa nói rõ, nhưng hấn xưa nay đơn thuần tàng không được tâm, ánh mắt hành vi cũng muốn bản đúng hấn ý chí.

Hai người trở lại cửa hàng, bận rộn thu thập lên, nhưng hân tâm tình là nhảy nhót, hi khí dương dương, khi ở trong phòng bếp xắt rau, cảm lòng không đậu huyết sáo, so trước kia càng nỗ lực làm việc, việc gì cũng đều phải giành làm.

"Thanh Dung, ngươi hôm nay là thế nào? Nhặt được vàng sao?" Tần Trân phát hiện từ khách sạn trở về, tiểu tử này liền vẫn luôn ở vào không bình thường phần khôi bên trong, cái này làm cho nàng thật sự có điểm xem không hiểu, ở trên xe khi không còn một bức nào cả tím dường như yêu.

"Lão bản, ta không thế nào!" Thanh Dung ngẩng đầu, khoe miệng lời kéo cười. Tuy thấy không thấy hân cười, lại thấy hân đôi mắt cong lên, trong sáng thâm thúy đôi mắt lấp la lấp lánh, sóng mắt lưu chuyển gian làm Tần Trân có điểm tim đập gia tốc.

"Hừ! Lại thiết hai mươi viên hành tây!" Tần Trân trừng mắt hân, biểu tình không hiểu khó chịu, hân ánh mắt quá lộ liễu, tàng không được tâm sự, như vậy nhìn chăm chăm nàng xem, nàng lại trì độn cũng có thể nhìn ra tới, điểm chết người chính là biết rõ hân mặt nạ hạ mặt là như thế nào, bị hân như vậy nhìn, thế nhưng làm nàng trong lòng nai con chạy loạn, như vậy mới càng làm cho nàng phiền lòng, đã thích nàng, làm gì lại không nói ra tới.....

Thanh Dung tâm tình sung sướng, tuy cực sợ thiết hành tây, nhưng lúc này cũng là vui vẻ chịu đựng, hân chuyên môn tìm lại đại lại viên, rửa sạch sau liền ở nàng trước mặt huyền nổi lên kỹ, nhưng không thiết xong một viên, đôi mắt đã bị huân đến nước mắt chảy ròng.

Tần Trân ở một bên xem đến âm thầm bật cười, trêu chọc nói: "Ngươi là Lâm muội muội yêu, lưu như vậy nhiều nước mắt làm cái gì? Lại không thể bán tiền? Mau cho ta thu hồi trong mắt đi!"

Thanh Dung nỗ lực chớp chớp mắt, biểu tình có chút vô tội: "Lão bản, ta ta không phải cố ý. Ngươi tái giống như trước kia giống nhau giúp ta sát sát đi!" Nói đến này, nhớ tới trước kia nàng giúp chính mình lau mồ hôi lau nước mắt, ngực thế nhưng nổi lên từng trận ngọt ý.

Tần Trân một trận giãy cười, từ trong túi lấy ra gấp chỉnh tờ khăn tay, giúp hân lau con mắt cảm. Ngươi được khăn tay thượng nhân nhạ xà phòng vị, hân dường như hút ma túy giống nhau, toàn thân sáng khoái.

Giữa trưa cơm trưa thời gian, lục tục có học sinh tiến đến dùng cơm. Hai người ở ở bận rộn, cửa lại chợt ủa vào tới năm sáu cái nam nhân, một người nhìn căn bóng chân côn, tiến vào liền tạp, dùng cơm học sinh kinh hách đến nhảy mắt chạy trốn mà ra.

"Ai là Thanh Dung!" Cầm đầu tiểu đầu đầu hô thanh.

"Là ta!" Thanh Dung nhú mày trừng mắt mấy người, từ vừa mới những người này tiến vào, hân liền vẫn luôn ở Tần Trân trước người, cũng tạm thời chưa động, sợ bọn họ thương đến học sinh, đãi nhân đi xong, lúc này mới chất vấn, "Ngươi ta xưa nay không quen biết, vì sao tới tạp bãi?"

Tiểu đầu đầu phi thanh, từ trong túi lấy ra trương tạp ném trên bàn, "Giang tiểu thư nói, nếu ngươi lại dây dưa hân, đừng trách nàng không khách khí! Hôm nay chỉ là cho ngươi đề cái tỉnh!"

Thanh Dung cầm lấy kia trương tạp, trực tiếp chiết thành hai đoạn, đối kia tiểu đầu đầu nói: "Ngươi có thể nói cho nàng, tiền ta nhận lấy, nhưng thỉnh về sau không cần lại đến quầy này lão bản cửa hàng."

Hân không muốn đem tạp đưa trở về, thế nhưng làm Giang Tiểu Hà nổi lên hiểu lầm, cho rằng hân còn chưa từ bỏ ý định, nhưng cho dù như thế, phái người tới đánh tạp lão bản cửa hàng, này cách làm vẫn như cũ làm hân phần nộ.

Tiểu đầu đầu nghe hân nói như thế, vừa lòng gật đầu. Cầm lấy gây gộc phát phát tay, liền phải rời đi. Lại chợt nghe người lạnh lùng nói: "Tạp ta đồ vật, các ngươi liền tưởng như vậy đi rồi?"

"Lão bản?" Thanh Dung vội bắt được nàng.

Tần Trân ném ra hân, đi lên trước, hướng tới kia tiểu đầu đầu duỗi tay: "Bồi tiền lại đi!"

Kia tiểu đầu đầu nhìn chăm chăm nàng, sắc khí cười, "Xem ngươi là cái nũng nịu mỹ nữ, ta mới không đành lòng thương ngươi, ngươi còn muốn tìm ta bồi tiền, ngươi biết ta là ai sao? Ngươi cũng không hỏi thăm hỏi thăm..... A....."

Hân lời còn chưa dứt, Tần Trân liền néo hân áo somi, sau đó một chân đá đến hân ngực, tiểu đầu đầu kêu thảm thiết một tiếng, bị đá bay ra môn, ném tới lối đi bộ thượng, nàng lại nhìn cái khác mấy cái tiểu lưu manh, mấy người sắc mặt kinh hãi, cất bước liền chạy.

Nàng nhìn mắt kinh ngạc đến ngây người Thanh Dung, tức giận nói: "Cùng lưu manh giằng cái gì đạo lý, bọn họ không phải nói chuyện nắm tay yêu. Thế nào, dọa đến ngươi lạp?"

Thanh Dung lắc đầu, ánh mắt si mê nói: "Lão bản vừa mới kia một chân hảo soái."

"Mau thu thập đi!"

Hai người bận rộn một ngày, buổi tối sớm đóng cửa, nhân Thanh Dung nói buổi tối muốn ăn cái lẩu, hai người lại đi siêu thị mua đồ ăn, về nhà vội một giờ, rồi cuộc ăn thượng bữa tối. Hai người chính vây quanh nồi mỹ tư tư xuyên thịt, Tần Trân di động lại là đột nhiên vang lên, nàng cầm lấy nhìn mắt, thấy là cái xa lạ dây số, vẫn chưa để ý tới.

Nhưng di động nhưng vẫn vang, nàng chỉ phải tiếp nghe, đối diện truyền đến nói trầm thấp dễ nghe nam âm: "Làm ngươi tiếp điện thoại, cũng thật không

để dàng....."

"Người vị nào?" Nàng nghe thanh âm có điểm quen tai.

"Tần tiểu thư người cũng thật đa thương người, ta liền như vậy không tồn tại cảm?" Đối diện thanh âm dường như bị đá kích, ở nàng không kiên nhẫn thúc giục hỏi sau, thấp thấp cười nói: "Tôi hôm qua, quân duyệt khách sạn."

Tần Trần thẳng nhú mày, "Người thế nào biết ta đây số? Tìm ta muốn làm cái gì?"

"Tìm cá nhân không khó. Hai chúng ta trên giường quá phù hợp..... Ta là nói chúng ta trời sinh một đôi..... Ta cảm thấy chúng ta hẳn là kết hôn....." Đối phương ngữ khí nhẹ nhàng nói xong, lại bổ thêm câu: "Cho nên ta muốn gặp người." Tần Trần cười nhạo một tiếng: "Tìm pháo hữu kết hôn, người đầu óc tú đần đi. Ta đang ở dùng cơm, người cũng đừng lại đánh tới!"

Nói xong kết thúc trò chuyện.

Thấy Thanh Dung nhìn chăm chăm chính mình, nàng đang muốn giải thích, chuông cửa lại là chột vang. Nàng hơi nhướng mày đầu, đứng dậy mở cửa, cửa đứng cái cao lớn anh đỉnh nam nhân, đứng là đêm trước một đêm tình đối tượng.

"Người, người thế nhưng tìm ta trong nhà tôi!" Tần Trần ngây người.

"Ta kêu đường hoàng." Hắn giọng lên cười, chột hít hít cái mũi, "Ta bụng cũng đói bụng, có thể mời ta đi vào yêu?" Tần Trần trừng mắt hắn sau một lúc lâu, chột người cười, làm cái hoan nghênh thủ thế.

Đường hoàng tiến vào, mới thấy còn có những người khác, "Ta cho rằng các người chỉ là thuê quan hệ....." Tần Trần chỉ chỉ bàn đối diện, ý bảo hắn tùy ý ngồi xuống, nhìn mắt Thanh Dung, gắt gắt đầu: "Xác thật như vậy không sai."

Đường hoàng thập phần tự nhiên ngồi xuống, cũng cảm lấy chén ăn lẩu. Duỗi chiếc đùi muốn đi kẹp thịt bò cuốn, lại bị người dùng đùi ngăn trở. Thanh Dung trừng mắt hắn, trong mắt mạo hiểm hóa, hung hăng áp xuống hắn đùi. Người nam nhân này, thế nhưng chạy đến nhà nàng tới!

"Lão bản, đêm nay chỉ mua hai người đồ ăn, muốn cho hắn tới ăn, người liền muốn ăn không đủ no. Ta xem hắn một thân hàng hiệu, nghĩ đến cũng sẽ không bên ngoài ăn không nổi cơm tới nhà người khác cạ ăn....."

Đường hoàng trên mặt ý cười mở rộng, "Người nếu là thích người lão bản, chúng ta có thể công bằng cạnh tranh, không cần như vậy ấu trĩ."

Thanh Dung da mặt vừa kéo, lửa giận càng sâu, này nam nhân thế nhưng trực tiếp chọc phá tâm tư của hắn, lại có chút khản trương nhìn về phía Tần Trần, nếu đúng như hắn theo như lời, kia chính mình chẳng phải là thua định rồi.

Tần Trần buông đùi, "Hắn nói được không sai, xác thật không đủ phần của người. Thỉnh về trước đi!" Đường hoàng lắng hạ, nhưng cũng chưa thất vọng, thập phần thân sĩ đứng dậy, "Trong điện thoại ta nói đều là thật sự....."

Thấy hắn rời đi, Thanh Dung mới khản trương hỏi nàng: "Lão bản..... Người sẽ không đáp ứng hắn đi?"

Nàng nhún nhún vai, "Xem hắn thành ý."

Thanh Dung nháy mắt nhắc tới tâm, một loại xưa nay chưa từng có khủng hoảng đem hắn bao phủ, đột nhiên bắt lấy tay nàng, "Lão bản..... Ta ta cảm thấy hắn không phải cái phu quân..... Người người chờ một chút đi..... Người không cần thích hắn....."

"Chờ cái gì?" Tần Trần nhẹ nhàng hỏi.

"Chờ ta có dũng khí....." Hắn buột miệng thốt ra, thật sự sợ hãi nàng sẽ yêu người khác. Tần Trần nhìn mắt bị hắn nắm chặt tay, nàng cảm thấy người này rơi vào nào đó lăm khu, nhưng nàng cũng không tưởng chi điểm, "Bằng cái gì làm ta chờ?"

Thanh Dung trả lời không được, chỉ có thể gắt gao cầm tay nàng, hai tròng mắt như vậy si ngốc nhìn nàng. Tần Trần thở dài một tiếng, gia hỏa này có phải hay không cố ý, biết chính mình cự tuyệt không hẳn ánh mắt, mới cố ý dùng loại này ánh mắt câu dẫn nàng?

Thích nàng nam nhân dữ dội nhiều, anh tuấn nam nhân tự cũng không ít, nhưng giống hắn như vậy nhìn chăm chăm đặc nhân tâm tê đại ma, nàng vẫn là đầu thứ gặp được, luôn có điểm không đành lòng, còn có như vậy một chút tâm động.

"Hảo." Nàng nhàn nhạt phun ra một chữ.

Thanh Dung đôi mắt nháy mắt sáng ngời, "Cảm ơn lão bản!" Chính là như vậy ánh mắt đi, là đường hoàng cái loại này phong lưu trăng bạch hoa tùng trung du quán người, tuyệt không sẽ có chân thành tha thiết chân thành.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Phần 6. Tiểu vương tử giả thế giới (hoàn): Bị hấn cưỡng thao đến khóc (cao H)

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Tần Trần phát hiện Thanh Dung gần nhất trở nên thích lười biếng, lâu lâu liền xin nghỉ, khi làm việc còn thường thường thất thần. Ngay từ đầu nàng vẫn chưa nhiều lời, nhưng thời gian dài, làm nàng trong lòng có chút khó chịu, cho nên chuẩn bị tìm cái thời gian hảo hảo thẩm vấn.

Đêm nay khi Thanh Dung trở về, thời gian đã gần đến 11 giờ, vốn tưởng rằng Tần Trần đã nghỉ ngơi, không tưởng nàng đang ngồi phòng khách một bức thu xong tính sổ biểu tình nhìn hấn, Thanh Dung do dự tiến lên, ở nàng bên cạnh ngồi xuống, do dự hỏi, "Bà chủ... Người xem giống như đang sinh khí..."

Nàng nhướn mày, không tội, còn có thể nhìn ra nàng ở sinh khí.

Nàng ngoắc ngoắc ngón tay, "Ngồi lại đây."

Tuy nàng cười, Thanh Dung lại giác có chút da đầu tê dại, dịch đến càng gần, hồ nghi mà nhìn nàng. Tần Trần ngồi thẳng thân, nghiêm túc nói: "Thanh Dung, thành thật giao đãi, gần nhất cậu thần thần bí bí đang làm cái gì?"

Thanh Dung thất thần, đối thượng nàng sắc bén hai trông mắt, trong lòng bị giác áp lực, ngáp ngừng lắc đầu: "Tôi không hiểu bà chủ đang nói cái gì....."

Tần Trần hừ một tiếng, phất chốc người để sát vào, néo hấn cằm, cười đến âm khí dày đặc: "Vậy cậu gần nhất hay ra bên ngoài chạy cái gì....." Nói, ngón tay hạnh kiểm xâu từ hấn hầu kết chỗ đi xuống, "Ồ bên ngoài có nữ nhân?"

Thanh Dung chỉ cảm thấy nàng đầu ngón tay nơi đi đến, toàn là rừng mình điện ma cảm, nghe thấy nàng chất vấn, mãnh lực đầu. Tần Trần lại hừ một tiếng, bàn tay trực tiếp từ hấn áo somi cô áo trượt xuống, sờ đến hấn bóng loáng rắn chắc ngực, trần ngáp co dãn xúc cảm làm nàng yêu thích không buông tay, ngón tay bắt lấy hai viên đậu đậu đùa bỡn.

"Bà chủ....." Thanh Dung hồ hập trở nên dồn dập, mặt đỏ tai hồng, nhẹ nhàng cảm nàng làm loạn tay. Tần Trần bất mãn hấn phản kháng, sờ đến càng làm can, nhìn hấn hai bên núm vú về lộ, Thanh Dung nhất thời chỉ cảm thấy lại đau lại tê ngứa, bụng nhỏ càng có đoàn hóa ở thiêu đốt.

"Nói! Đi làm gì? Chẳng lẽ là ở bên ngoài học hư?" Tần Trần túm hạ hấn mặt nạ, nhẹ nhàng néo hấn hai chi đỏ lên lỗ tai, tiếp tục nghiêm hình bức cung, "Cậu có phải hay không gạt tôi ở bên ngoài làm chuyện xấu? Cậu ăn chỗ tôi, ở chỗ tôi, đừng bên ngoài chọc cái gì phiền toái cho tôi....."

"Tôi không có... Bà chủ, cô suy nghĩ nhiều..." Lỗ tai bị nàng sờ đến một trận tê ngứa, trên người nàng hương khí càng mê hoặc nhân tâm, cái này làm cho hấn hoảng hốt lên, lắc đầu đỡ lấy nàng hai vai, "Bà chủ có thể trước đứng dậy sao....."

Tần Trần không những không thuận theo, còn bắt lấy hấn đôi tay sau này nhấn một cái, cả người đã ngồi quỳ ở hấn tách ra giữa hai chân, thấy hấn trông mặt tá hữu loạn chuyển, không cảm buồn cười, cố ý gần sát ngăn chặn hấn, hồ hập phun ở hấn trên môi, "Vậy thành thật giao đãi..... Bằng không liền phải phạt....."

Nàng mãnh liệt mệnh môn hai vú đè ở ngực, kia cực hạn mềm mại mỹ diệu, làm hấn đại não chỗ trống, da đầu đều mau nổ tung, âm thầm nuốt số hạ nước miếng, đôi tay cử ở không trung không biết nên phóng nên thu.

"Phạt..... Phạt cái gì....." Trong miệng thanh âm dường như đến từ ngàn dặm ở ngoài, hấn trong đầu như bay cơ bay qua, ầm ầm ầm nổ vang, kích thích đến cơ hồ thất thông, thân thể băng khẩn đến giống căn huyền, một cử động cũng không dám, quần đương sung huyết bành trướng nghiêm căn đã ngăn chặn thẳng rung động.....

"Cậu nói đi." Tần Trần nhìn ra hấn quần tương, khoe miệng nhìn không được hơi cong, tiểu tử này, đã nhẫn nại đến trên cổ gân xanh bạo khởi, thật đúng là thân sĩ.....

Nàng nói, ngón tay ở Thanh Dung đương bộ cao cao khởi động lều trại thượng chọc hạ, cứng rắn thẳng tắp côn thịt bị chọc đến nhảy đánh hạ, Thanh Dung còn lại là cả người một giật mình, thân thể kia căn khẩn băng huyền bang một tiếng chặt đứt.

Tần Trần chính chơi hăng say, lại là nhảy mất bị người ôm xoay tròn thân phác gục ở trên sofa, nàng lấp bắp kinh hãi, "Thanh Dung....." "Cô có phải hay không trước nay không xem ta như nam nhân?" Thanh Dung trừng mắt nàng nghiêng răng nghiêng lợi.

Tần Trần cười: "Cậu là nam nhân sao?"

Nhìn nàng khiêu khích biểu tình, Thanh Dung quả thực muốn đánh người, càng muốn làm chính là tiến vào nàng, khóc khan nàng, hảo kêu nàng biết được mình có phải hay không nam nhân, đừng cứ như vậy câu dẫn mình.

Dục hỏa cùng lửa giận hướng đến hấn cái gì cố kỵ cũng ném đến sau đầu, cúi đầu hôn lấy môi nàng, trên môi mềm mại dán tới, Tần Trần gây người hạ, theo bản năng muốn đẩy hấn. Thanh Dung không dung nàng kháng cự, phản đem nàng ứng đến càng khẩn, đôi môi đè ở trên môi nàng gặm cắn liếm láp, hôn đến thô bạo mà chọc giận, thân hình đè ở trên người nàng cọ xát, tựa như đầu sỏ động dục dục đã thú.

"Thanh Dung... Cậu... Ngô..." Tần Trần miệng bị hấn đồ đến kín mít, găm đến môi lại sưng lại ma, tê dại ma ngứa tới rồi trong lòng, đại não choáng váng thân thể nhũn ra, đôi hấn hơi thối lui, mới nghĩ ra thanh. Thanh Dung lại chỉ cho nàng suyền khẩu khí cơ hội, ở nàng muốn nói lời nói khi lại dán lên tới.

Ngay từ đầu chỉ là hormone sai khiến đại não xúc động, nhưng hôn lên đi khi, kia tương triền tư vị làm hấn mê luyến, hấn mút kia phiến cánh môi, đầu lưỡi hoạt tiến nàng miệng thơm trung, cuốn nàng một trận liếm mút. Bàn tay tắc chậm rãi đem nàng áo ngủ kéo xuống, phủ lên duyên dáng yêu kiều hai vú, nhẹ nhàng xoa trảo, một con chường lại thể nào cũng vô pháp hoàn toàn bắt lấy.

Thanh Dung phát tán lạc mà xuống, Tần Trần nhẹ nhàng vận vẹo, bị hấn xoa đến hai vú phát trường đứng thẳng, thân thể cũng trở nên khô nóng khó chịu, Thanh Dung mút hôn nàng mẫn cảm phần cổ, nàng chịu không nổi kiều suyền từng trận, tay tắc đuổi đến hấn đương bộ, cỡi bỏ dây quần, chui vào quần cảm kia cần bành trường nóng cháy cón thịt, lại là kêu kia kích cỡ ăn kinh.

"Tiểu tử cậu..... Thế nhưng lớn như vậy..." Nàng một bàn tay vô pháp hoàn toàn cầm, trảo đến lòng bàn tay nóng cháy nhiệt, uất thiếp đến nàng trong lòng cũng nhiệt lên.

"Bà chủ thích sao....." Thanh Dung nghe được tâm hoa nộ phóng, môi ở nàng bên cổ một đường hôn hạ, nhẹ gặm nàng tinh xảo xương quai xanh. Mà kia trường đến phát tím dục vọng bị nàng cầm, càng kích thích đến cả người run lên, lại thấp hèn đi ngâm lấy nướm vú liếm mút, lại là mút ra từng luồng chất lỏng.

Tần Trần hừ một tiếng, bắt lấy hấn cón thịt trên dưới lột động, cán bị lột đến một trận rùng mình điện lưu truyền đến, kêu hấn chịu không nổi thẳng thở hôn hèn, đã giác thoải mái lại giác khó chịu. Tần Trần một tay lột hấn cón thịt, một tay kia tắc xoa bắt lấy hấn hai bên nặng trĩu song cầu, ngón tay ở mẫn cảm da thượng nhẹ nhàng thổi qua, đầu ngón tay nhẹ thứ dù quan tể nương, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve.....

"Hô..... Ha..... A....." Thanh Dung dục căn đầu thứ bị người như vậy vỗ về chơi đùa, tần kêu nàng kích thích mẫn cảm địa phương, vốn là muốn muốn nhẫn nại, cuối cùng lại vẫn là không chế không được, dồn dập hô hấp trung, một đoàn nùng tương ở nàng trong tay nổ tung.

"A..... Có chút nhanh nha....." Tần Trần giờ lên tay, một đoàn tinh dịch chảy xuống.

Thanh Dung đỏ bên tai, "Thực xin lỗi, tôi, tôi... Quá kích động....." Tần Trần không để bụng, ở hấn buồn nản dưới ánh mắt, mở ra bàn tay đầu lưỡi liếm tinh dịch ăn vào trong miệng.

Thanh Dung xem đến trọn mắt há hốc mồm cảm xúc mê mông, vừa mới tả hạ thịt căn, không hơi liền thẳng tắp lại đứng lên, thầm nghĩ lại không thể như vậy mau ra đây, kêu nàng xem nhẹ.....

"Đừng hoảng hốt, lần đầu tiên sao....." Tần Trần an ủi hấn, liếm tịnh ngón tay, lại đuổi thân đi xuống bắt lấy kia lại nganh trời trời đồ vật, cười nói: "Này không lại tinh thần sao....."

Nàng hồng hồng mặt, đôi mắt thủy từ từ ướt át nhuận, mỗi cái ánh mắt mỗi một mặt cười đều nhu tình ngàn vạn, mị thái mười phần, Thanh Dung xem đến ngây người, tâm nhĩ bang bang loạn nhảy, không cầm bắt thốt lên nói: "Bà chủ, cô, cô thực đẹp....."

"Nha, học được nói lời ngon tiếng ngọt sao? Vấp thượng nói được dễ nghe, trong chốc lát lại ba giây liền bắn....." Nàng sở trường chỉ ở trên mặt hấn quát hạ, tê ngứa ngứa làm hấn tâm run lên, nghe xong nàng lời nói, tức khắc cấp hỏa phía trên.

"Vừa mới, vừa mới đó là ngoài ý muốn....." Hấn biện giải, lại tức bức không thôi, vội vã muốn hướng nàng chứng minh chính mình lợi hại, đứng dậy nhanh chóng đem còn thừa xiêm y bỏ đi, lộ ra thon dài rắn chắc thân thể. Kia giữa háng chi vật, lại là hùng phong tăng vọt, không giống phạm vật, cùng hấn mảnh khảnh thân hình không tương xứng. Lúc này chính kiều ngạo đứng thẳng đường như bính lợi kiếm.

Hấn lại đem nàng bị xả đến bụng áo ngủ hoàn toàn cởi, trước mắt nở nang như ngọc thân thể, làm hấn xem đến không rời được mắt, chỉ cảm thấy miệng khô đến lợi hại. Tần Trần thân thể mỗi căn đường cong, đều hoàn mỹ đến mức tận cùng, đó là nằm xuống khi, trước ngực một đôi vú cũng vẫn như củ to lớn khả nhân, nướm vú tươi đẹp hồng nộn, ánh mắt chậm rãi hạ đi, nhìn chăm chăm nàng bụng hạ giữa hai chân màu mỡ gò đất, mặt trên Mao từng từng cuốn khúc đến đáng yêu.....

Hấn nuốt nước miếng, đem nàng nhắm chặt hai chân tách ra, bại lộ ra kiều nộn hoa huyết, nhan sắc cũng là tươi mới, hấn có chút hô hấp dồn dập, xem đến đã kích động, lại có chút thẹn thùng, càng nhiều lại là thăm dò tò mò, liền thò tay đi khẽ vuốt.

Ngón tay nhẹ nhàng đâm vào kia nhỏ hẹp lỗ thùng trung, lại giác bên trong dễ chịu nị hoạt, rút ra ngón tay khi, dất mang ra một tia tinh dịch, hấn liền lại tò mò đem ngón tay tham nhập, ở bên trong nhẹ nhàng quấy, một bên quan sát Tần Trần ở hấn vỗ về chơi đùa trung hừ nhẹ nhíu mây vũ mị bộ dáng.

Tần Trần cắn cắn môi, nỗ mạnh mãnh liệt dục hỏa ở bụng nhỏ thiêu đốt, nhưng gia hỏa này quang ở kia chơi, nàng liền không kiên nhẫn hai tay đem hấn đi xuống một tùm, "Thăm dò đủ rồi?"

"Bà chủ....." Hấn nhẹ kêu một tiếng. Xem nàng vẻ mặt không kiên nhẫn, không biết thể nào cảm thấy có điểm đáng yêu, nhưng cũng không dám lại mại ki, nắm đồ tím cón thịt gần sát, quy đầu một chút đỉnh khai huyết khẩu, tắc tắc hướng trong đây đưa.

"Chật quá." Hấn thẳng nhíu mày, tuy dâm dịch đầy đủ, nhưng nhân đường nhỏ nhỏ hẹp, phủ một đũa vào nội, vẫn như cũ kẹp đến hấn dương vật có loại cảm giác áp bách. Tần Trần huyết nội sâu đậm, đến cuối cùng hoàn toàn đem hấn bao bọc lấy, rốt cuộc đến đỉnh chớp. Kết hợp làm hấn kích động khó nhịn, thoáng thích ứng, liền từ từ đưa đẩy lên. Khởi điểm có chút trệ sấp, đỉnh tặng hơn mười hạ, liền trở nên trơn trượt thông thuận liền.

Hắn động không kịch liệt lắm, lại vẫn là làm Tần Trân có chút khó chịu, lâu chưa cùng người giao hoan, tiểu huyết trở nên khản trát như chỗ, hẳn như vậy một cây đại bồng giao đi vào, tắc đến bên trong lại nấn lại căng, no trường trường cảm giác làm nàng nói không nên lời dày vò, nhưng lại luyện tức kêu hẳn rồi khỏi, chỉ phải túm chặt hẳn buông xuống tóc bạc, ôm lấy hẳn cổ đòi mỗi gát gao tương dán.

Thanh Dung đem nàng hai chân tách ra áp xuống, cúi xuống thân đi dùng sức hôn lấy nàng, eo bụng tắc chậm rãi thi lực, từ bắt đầu ôn nhu đẩy đưa, đến mặt sau dần dần nhanh hơn, thô to ở nàng huyết qua lại đỉnh đưa, tuy nàng hoa kính sâu đậm, nhưng ở tầng vài lần, liền tìm được hoa tâm, quy đầu liền hướng tới kia phì nộn hoa tâm chỗ mãnh chọc, đỉnh đến nàng duyên dáng gọi to từng trận, mồ hôi thorn rơi, cả người cơ thể cốt ma, hồn nhiên vô lực.

"Ân..... Thanh Dung..... Ân ân..... Tiểu tử cậu..... Ách..... Thật là lần đầu tiên..... Đừng hay là gạt tôi..... Ân..... Cậu, cậu nói đi....." Nàng gát gao ôm cổ hẳn, bị hẳn cuồng đỉnh hoa tâm, mãnh liệt mà đến rừng mình tư vị làm nàng thân thể cuộn tròn đến giống chỉ trứng tôm, thờ hồn hên ở bên tai hẳn chất vấn.

"Bà chủ..... Ai bảo cô cậu dẫn tôi..... Mà tôi luôn luôn hiếu học....." Thanh Dung trên mặt mồ hôi ròng ròng, ôm nàng thay đổi tư thế, làm nàng ngồi chính mình trên người, đôi tay đỡ lưng ghế, eo bụng tắc hung mãnh hướng lên trên rất, từng cái quy đầu chọc đánh hoa tâm, đỉnh đến từng trận điện lưu đánh tới, làm nàng chịu không nổi, cơ thể run rẩy thét chói tai, "Ân..... Không, không, không được, tôi muốn ra tới....."

Bụng nhỏ lại toan lại trường, khoái cảm dưới ái dịch rơi mà ra, nhuận tẩm đến hoa kính càng lâu cá. Tần Trân bị đưa lên cao trào, có loại kẻ bên từ vong khoái cảm, phun trào dâm thủy xối đến hẳn quy đầu một trận lửa nóng, lại là nganh sinh sinh nhìn xuống chưa bắn, ngược lại bắt lấy nàng phần eo đỉnh đến càng sâu, Tần Trân thật sự chịu không nổi, ở khoái cảm trung phải bị bức điên, khoe mắt chảy nước mắt, thét chói tai xụi lơ ở hẳn trên người.

Xem nàng mệt đến mau ngồi không thẳng thân, Thanh Dung liền đem nàng phóng đảo, làm nàng nằm nghiêng, lại đem nàng một chân đạp ở lưng ghế, nắm hoạt hoạt côn thịt từ mặt bên hoạt nhập, chỉ nghe ồm ộp một tiếng thuận lợi tiến vào, nàng bị đỉnh đến một tiếng kêu rên.

Thanh Dung hạ mà đứng thẳng, đỡ nàng cái mông hai chân, cực đại chôn sâu trong đó, lại rút ra đưa vào, ra ra vào vào đều dần dần nắm đúng quy luật, tìm được nàng nắn cảm vị trí. Cắm vào khi ở bên trong không ngừng ma nghiền, quy đầu nhắm ngay hoa tâm đâm mạnh, sau đó liền giác chọc tới rồi một chỗ thịt thứ, thịt thứ nổi lên lướt qua quy đầu, giật mình linh đâm vào lỗ mất chỗ lại hoạt khai, mang đến kích sáng làm hẳn quả thực mất hồn muốn chết.....

Khoái cảm làm hẳn đại não một lát tê mồi, liễu mạng hướng tới kia thịt thứ chỗ đột tiến, lại hướng trong đỉnh thâm chút, liền giác dường như đỉnh khai một cái tiểu hoàn khẩu, hoàn khẩu chỗ mang theo thật tốt cơ thể, bị hẳn mãnh lực xâm chiếm, dần dần căng đại, tạt ở quy đầu quan mương chỗ, chậm rãi lại bản năng buộc chặt, giảo đến hẳn lại chịu không nổi run rẩy hướng trong phun ra lửa nóng tinh dịch.....

Một đoàn nóng cháy nùng tương phun tiến từ cung, Tần Trân cả người rừng mình, vốn tưởng rằng hẳn chung muốn đỉnh chỉ, Thanh Dung lại chưa rút ra, sự việc tuy mềm hạ, lại vẫn như cũ nửa nganh tạt ở bên trong, hẳn chỉ thoáng ngừng vài phút, dương vật lại giật mình linh run rẩy trường đại, Thanh Dung liền làm nàng chính diện ngồi, đem nàng hai chân mở rộng ra, lại lần nữa hung mãnh đánh vào thẳng tiến.

Vừa mới kia làm người nổi điên khoái cảm, hẳn còn tưởng lại muốn, nàng này tuyệt phẩm thân thể, nam nhân một dính lên sợ sẽ ly không được đi..... Khó trách kia phong lưu đường hoàng cùng nàng một đêm tình sau, liền ngày ngày tiến đến quán quýt si mê, nghĩ vậy, làm hẳn trong lòng chợt lại toan lại sắp lại giận, tần đem ghen ghét hóa thành lực lượng, hung tợn hướng tới thâm u đường nhỏ nắn cảm điểm đâm tới.

Về sau, về sau hẳn muốn nàng chỉ thuộc về chính mình.....

Hắn liền không nên theo nàng làm bậy.

Nghĩ vậy, hẳn ôm nàng thân đi xuống, ở nàng môi thượng tham lam gặm hôn, chà đập đến nàng môi sưng đỏ bắt kham, mới vừa rồi vừa lòng. Tần Trân sớm đã ở tình dục vừa ý thức mơ hồ, mặc hẳn thân đến hô hấp không thuận. Mà Thanh Dung cũng không biết chính mình bắn vài lần, mãi cho đến cuối cùng sức cùng lực kiệt, mới vừa rồi ôm lấy nàng vào phòng ngủ đảo.

Ngày kế tình lại, thấy nàng bò ngủ ở ngực mình, Thanh Dung còn giật mình lảng một lát, nghĩ đến đêm qua đủ loại, trên mặt năng nhiệt không thôi. Nghĩ, tay nhẹ vỗ về vết sẹo trên mặt, hẳn nhất định phải mau chút tìm được biện pháp, hẳn không cần diện khuôn mặt này cùng nàng ở bên nhau.

Chờ hẳn mặt hảo, liền cưới nàng đi!

Lúc trước Thanh Dung có vấn đề không ít bệnh viện chính hình nổi tiếng, lại không một bác sĩ có thể bảo đảm khôi phục, hẳn không cam lòng, liền khắp nơi tìm biện pháp. Ngày này liền đi một gian thư viện, tưởng ở bên trong tìm xem thư.

Vốn là muốn tìm vu linh linh tinh thư tịch, nhưng cuối cùng Thanh Dung lại ở tường kệ trung phát hiện một quyển thiếu nữ mạn. Hẳn bốn đối loại này thư tịch cũng không hứng thú, chỉ là ở rơi xuống chuẩn bị nhặt lên khi, lại trong lúc vô tình ở thư nội thấy tên của mình.

Hắn nhìn nhìn tên sách: "Thanh Vũ truyền thuyết"

Mở ra lật xem sau, lại là càng xem càng thất kinh, Thanh Vũ truyền thuyết giảng chính là câu chuyện tình yêu một nam một nữ, Thanh là nam chủ Thanh Trạch, Vũ là nữ chủ Bạch Vũ, giảng chính là Linh tộc vương tử Thanh Trạch, tư sấm Nhân giới cùng nữ tử Bạch Vũ tương ngộ, kết quả dẫn phát người linh ma tam tộc liên tiếp tai nạn, cuối cùng chung thành thân thuộc, mà nam chủ có vị đệ kêu Thanh Dung, tuổi ba trăm chưa thành niên, bốn cùng huynh trưởng đồng lòng để Ma tộc, sau cuối cùng lại ở Thanh Trạch đại hôn ngày đó mất tích ở Tiên Hồ.....

Thanh Dung nằm liệt ngồi ở mà, ngực kịch liệt phập phồng, trừng mắt trang sách ngơ ngẩn phát ngốc, không thể tin chính mình chỉ là một cái thoại bản nhân vật..... Nhưng hẳn không phải giả thuyết, hẳn là chân thật tồn tại a.

Giang Tiểu Hà vốn là cái trọng độ nhan không, truyện tranh hán bị tác giả vẽ đến tình xảo hoa mỹ, kêu nàng phạm vào si chứng phát ma, cả ngày ảo tưởng thế giới giả tưởng vương tử có thể xuất hiện, cuối cùng ở sinh nhật ngày đó hứa nguyện, Thanh Dung ở trong linh tộc cảm ứng được nàng suy nghĩ, cảm động nàng một lòng say mê, lại nhân hãm mộ huynh trưởng cùng Bạch Vũ chi tình, liền đáp ứng nàng tâm chi triệu hoán, từ Tiên Hồ rời đi Linh tộc tới thế giới này, linh lực lại là lại không thể sử dụng, biến thành người thường.

Ngay từ đầu hai người ở chung không việc gì, Giang Tiểu Hà diện mạo đáng yêu tính cách cũng không kiêu, hán dần dần liền thật thích nàng, vốn tưởng rằng đây là kết cục, nhưng lại ở một lần khi hai người đi hẹn hò xảy ra tai nạn xe cộ, hán bảo vệ nàng chu toàn, chính mình lại bị lửa thiêu hủy mất, thật vất vả từ bệnh viện tình dưỡng khôi phục thân thể, Giang Tiểu Hà lại muốn cùng hán chia tay.....

Hán vẫn luôn cho rằng, Giang Tiểu Hà đối hán si mê là tình yêu, hiện tại mới bừng tỉnh hiểu được, kia căn bản không phải tình yêu..... Nàng có thể bởi vì mỹ mạo mà thích tiền nhiệm một nhân vật.....

Trong lòng bỗng nhiên liền bình thường trở lại, liền lại nghĩ đến Tần Trân, nàng đối hán mặt cũng không có ghét bỏ, nhưng cũng không có che lấp, hoặc là bởi vì đồng tình mà muốn thật cẩn thận giữ gìn lòng tự trọng của hán, đó là bởi vì nàng đối hán mặt, có để ý, nhưng lại không như vậy để ý, cho nên mới thân nhiên. Ngược lại là chính mình nghĩ đến quá nhiều..... Nhân nàng nói thật một câu khó nghe, liền tự ti lên.....

Yêu nàng, lại liền thổ lộ cũng không dám. Nàng nhất định thất vọng tốt đỉnh đi.

Thanh Dung trong lòng như đẩy ra sương mù thế hồ quán đình, liền chuẩn bị lập tức về nhà đi tìm nàng, lập tức nói cho chính nàng cỗi lòng. Đang muốn đứng dậy, lại chợt thấy ngực nóng lên, hán đột nhiên cúi đầu, liền thấy cần cổ treo linh tinh lại là phát ra một trận chói mắt bạch quang, hán trong lòng đầu tiên là vui vẻ, sau là hoảng hốt, cuối cùng lại là không kịp phản ứng, bóng người trực tiếp ở kia trận bạch quang trung chợt biến mất.

Thanh Dung này vừa đi, lại là gần một năm chưa về.

Đãi hán lại lần nữa xuyên qua không gian mà đến, Tần Trân tiểu điểm lại đã người đi nhà trống, hán hoảng đến hải hùng khiếp vía, vội vàng vội đuổi tới nhà nàng, đi vào phát hiện hết thấy chưa biến, mới vừa rồi nhẹ nhàng thở ra.

Gọi điện thoại không người tiếp nghe, kêu hán thật sự lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại thật sự không biết nàng có thể đi nơi nào, chỉ có thể chờ, chờ đến cuối cùng nóng lòng ngồi không được, liền mở cửa tới rồi bên ngoài trên đường, tới tới lui lui dạo bước.

Buổi tối 8 giờ, Thanh Dung mới chung thấy Tần Trân từ thang máy ra tới, hán đầu tiên là vui vẻ, sau là giận dữ, nhân thấy đường hoàng cũng ở phía sau ra tới, sắc mặt liền trầm xuống dưới.

Tần Trân thấy hán khi, cũng là kinh sợ, "Thanh Dung, cậu không phải trở về sao....."

Thanh Dung đi nhanh tiến lên, duỗi tay một túm liền đem nàng kéo vào chính mình trong lòng ngực, ngữ khí không vui đối đường hoàng nói: "Trương tiên sinh, về sau thỉnh đối bạn gái tôi tránh xa một chút, đừng lại quấy lầy nàng!"

Tần Trân nhướn mày: "Tôi từ lúc nào thành bạn gái cậu?"

Thanh Dung nhìn nàng, chậm rãi tháo xuống mặt nạ, sau đó dùng sức phủng trụ nàng khuôn mặt, hung hăng hôn lấy môi nàng. Hán hôn đến kịch liệt hung mãnh, Tần Trân cơ hồ hai chân nhũn ra, cảm giác người này nơi nào không bình thường.

"Thực xin lỗi, tôi về trễ. Còn có, tôi yêu cô." Thanh Dung ôm chặt lấy nàng ngực rớt, nhất biến biến nói, "Tôi trở về lại không đi, tôi muốn cùng cô kết hôn....."

Tần Trân chậm rãi cười.

Buổi tối trước khi ngủ, Tần Trân đề nghị hán nằm trên giường, lấy ra một hộp thuốc mỡ phong kín hồi lâu, đem một đại đồng cao chi bôi lên trên mặt hán, rốt cuộc tạo thành một lớp mặt nạ phủ kín mặt hán.

Vào ngày hôm sau, Thanh Dung vẫn còn đang ngủ, nhưng nàng không thể chờ đợi đến lúc nhìn thấy khuôn mặt thật sự của hán lâu hơn nữa, đó là tác dụng kỳ diệu của loại thuốc đặc biệt mà nàng bôi cho hán tối qua.

Thanh Dung bị đánh thức bởi cảm giác đau rát trên khuôn mặt, khi mở mắt ra, hán thấy Tần Trân đang nhìn chăm chăm vào hán. Hán khẽ chớp mắt và khàn khàn hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy bà chủ..."

Tần Trân vội vã bóp chặt cảm hán, gõ mạnh, chạm vào làn da mịn màng như vỏ trứng và nghiêng rằng "Tại sao cậu không nói với tôi rằng cậu thực ra rất xinh đẹp... "

Mặc dù Tiểu Hà cũng từng nói với nàng rằng hán chưa thành niên, nhưng không phải hán đã ba trăm tuổi rồi sao. Mặc dù nàng hiểu rằng trẻ vị thành niên ở Linh tộc có thể khác một chút với ở thế giới này, và hán cũng cao hơn, hán cũng chẳng có áp lực gì trước khi đi ngủ, giờ nhìn lại xem, hán hoàn toàn giống như một người nước ngoài.

Thanh Dung cầm tấm gương trên bàn cạnh giường và soi thử. Hán vẫn choáng váng. Hán thực sự đã hồi phục sao? Nhưng tại sao trông nàng vẫn có vẻ không hài lòng? "Bà chủ, cô, cô không thích khuôn mặt tôi sao?" Hán có chút mất mát hỏi. "Không phải là..."

Tần Trần bối rối, có chút lo ngại hần không hiểu được tâm trạng kì lạ hiện giờ của nàng. Nàng đương nhiên là thích nam nhân xinh đẹp. Nàng cũng rất vui khi thấy hần phục hồi diện mạo vốn có, nhưng khuôn mặt đó quá mức xinh đẹp, quá mức quyến rũ mị hoặc. Khuôn mặt tinh khiết giống như ngọc bích khiến cô cảm thấy tội lỗi.

"Quên đi, tất cả đã qua... Như bây giờ thật tốt..." Nàng hít mạnh một hơi và cúi người xuống một lần nữa, ôm lấy khuôn mặt hần và hôn hần. Mặc dù nàng cảm thấy tội lỗi, nhưng nàng vẫn cứ thô bạo như vậy. Thanh Dung bị khuôn mặt của nàng dụ dỗ, hần ôm nàng thật chặt, và hôn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Phần 7. Ảnh đế vs Fan nảo tàn (1): Tìm gặp ảnh đế sắp tự sát

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Khi Tần Trần tỉnh lại, đập vào mắt chứng kiến, bốn phía trên tường toàn là dán đến rậm rạp mình tinh poster ảnh chụp, lại đều là cùng khuôn mặt, lúc cười lúc giận đều có phong tình. Nàng thâm thở ra ngồi dậy, nhìn màn tường hình ảnh chỉ cảm thấy quá mắt, lại đánh giá bốn phía, nhỏ hẹp phòng ngủ, trừ bỏ án thư lại vô dư thừa chi vật, trên bàn sách trừ bỏ máy tính, đó là từng cuốn tạp chí chân dung.

Tùy ý phiến phiến, trong sách kẹp một trương trương cắt may xuống dưới nhân vật hình ảnh, tự nhiên lại là cùng người. Tần Trần xem đến thẳng lác đầu, mở ra máy tính sau, phát hiện giấy dán tường cũng là người này, vẫn kiện trong bao cất chứa muôn vàn bức ảnh, có tân có cũ, nhìn ra được khi trường vượt nhảy độ. Cũng có chút hồ sơ ghi lại này tinh sinh nhật yêu thích đủ loại, tinh tế tường tường, ký lục có tự.

Nàng xem đến nghẹn họng nhìn trân trối, thật sự lý giải không được loại này cuồng nhiệt si tình, trong lòng chính âm thầm phun tào. Tiểu Bạch lại là đột nhiên ở trên bàn hiện ra, một đôi đỏ mắt trừng đến rõ ràng, gấp giọng nói, "Đừng nhìn nữa, đừng nhìn nữa! Yên Hồng Khê muốn tự sát, cô mau đi cứu hần!"

"Cái gì?"

Tiểu Bạch không kịp giải thích, phun ra trương truyền tông phù hướng trên người nàng một phách, bỗng nhiên chi gian, Tần Trần đã không ở phòng, tập trung nhìn vào, phát hiện chính mình xuất hiện ở một tràng cao chọc trời cao ốc trên sân thượng.

Mà vòng bảo hộ ngồi một cái anh tuấn lại suy sút nam nhân, trong tay nắm một lọ rượu, lúc này đã uống đến trên mặt đỏ lên, làm như hơi say. Tần Trần xa xa nhìn một lát, đi bước một chậm rãi tới gần, nhẹ giọng kêu một tiếng: "Yên Hồng Khê?"

Yên Hồng Khê quay đầu nhìn lại, thấy là cái xa lạ nữ nhân, vẫn chưa để ý tới, lại quay đầu lại nhìn ra xa phương xa, hung hăng rót khẩu rượu, phát ra một tiếng thật dài thờ dài, sau đó đem sái bình một ném, đứng lên liền thả người nhảy.

"Bắt lấy!" Tần Trần thấp chú một tiếng, không nghĩ tới hần nhảy đến như vậy sạch sẽ lưu loát. Mà nàng cũng là bản năng tia chớp nhào lên trước, ở Yên Hồng Khê rơi xuống khi bắt được hần tay.

"Người thế nào nói nhảy liền nhảy, một chút dự báo cũng không có!" Tần Trần gian nan bắt lấy hần tay, một tay chết bái vòng bảo hộ không bỏ. Yên Hồng Khê một người nam nhân thế nào nói cũng có hơn trăm cân, lại hạ trụ tư thế, tuy có thể nắm chặt, nhưng không vài giây, cánh tay của nàng liền run rẩy lên.

"Vị tiểu thư này..... Người buông ra tay đi, bằng không người cũng sẽ rớt xuống....." Yên Hồng Khê chỉ là hơi huân, uống rượu chẳng qua là tưởng cấp chính mình tráng chút gan, hảo kêu chính mình đi được tuyệt quyết không sợ.

"Ta mẹ nó nhưng thật ra tưởng phóng a....." Đối với muốn chết người, nàng từ trước đến nay chỉ biết thờ ơ lạnh nhạt, cứu hần chỉ là xuất phát từ nhiệm vụ mà thôi. Tần Trần trong lòng phun tào, một bên gắt gao thủ sẵn hần cổ tay, một chút hướng lên trên kéo, may mà nàng tập võ sau sức lực biến đại, nếu không là tuyệt kéo không được như vậy cái đại nam nhân.

"Người đừng động ta..... Người buông tay đi....." Yên Hồng Khê vốn đã tâm như tro tàn, nhưng có thể nào kéo vô tội người bị liên lụy, khuyên nàng buông tay.

"Mẹ nó người thiếu cho ta vô nghĩa!" Vì sợ bị hần kéo đi xuống, nàng chỉ có thể một tay bắt lấy vòng bảo hộ, một tay kia sử ăn nãi sức mạnh đem hần hướng lên trên túm, khiến cho nàng trần trụi cánh tay tránh không được mà xát ở vách tường duyên góc cạnh thượng, quát đến nàng một trận đau nhức, nhưng lúc này nơi nào có được. Phí sức của chín trâu hai hổ, rốt cuộc đem hần cấp túm đi lên, chính mình đau đến đặt mộng ngủ ngồi trên mặt đất thẳng hừ hừ.

Yên Hồng Khê bị nàng túm đến té ngã trên mặt đất, thấy nàng đau đến nhe răng, vội tiến lên xem xét. Mới phát hiện nàng tả cánh tay hạ bị góc cạnh quát đến trầy da, lúc này chính tâm máu loãng chảy xuống.

"Người..... Người miệng vết thương này yêu cầu thương được....." Hân hơi tần mị, chưa làm chán chờ một cú người liền đem nàng hoành ôm dựng lên, vội vàng đuối xuống lầu mở cửa trở về phòng, đem nàng buông liền tìm được cấp cứu rương. Thật cẩn thận vì nàng cánh tay thanh khiết thương được triển bằng gạc. "Thực xin lỗi, bởi vì ta làm người bị thương." Yên Hồng Khê thành khẩn xin lỗi, lại đứng dậy đổ chén nước bùng cho nàng.

Tần Trần cử cử cánh tay, cánh tay hạ làn da tuy thương được, nhưng vẫn là nóng rất đau. Kêu nàng sắc mặt cũng xú thật sự, thẳng nhìn mảy trùng hân: "Người là nên thực xin lỗi, ta tay nếu là lưu lại vết sẹo, xem ta phi lột da của người ra không thể!" Đối này thân bạch bạch nộn nộn da, nàng vẫn là thập phần vừa lòng, nhưng không nghĩ thấy lưu lại cái gì vết sẹo.

Yên Hồng Khê lại lần nữa trình trọng xin lỗi, hân cũng không nghĩ tới sẽ đột nhiên xuất hiện cái nữ nhân, nhưng khi đó hân miễn đầu óc đều suy nghĩ chết, tự nhiên có không được người khác, có thể thấy được nàng như vậy cứu chính mình, trong lòng lại có chút xúc động.

"Đại minh tinh, người hiện tại còn muốn chết yêu?" Nàng vẻ mặt nghiêm túc chất vấn, nhưng không nghĩ lại cứu hân lần thứ hai. Yên Hồng Khê cười khổ một tiếng: "Tiểu thư hà tất giễu cợt, hiện giờ ta nào dám xưng cái gì đại minh tinh....."

Nhìn hân thống khổ đến vắn vẹo mặt, tuyệt vọng u ám ánh mắt, Tần Trần rút cuộc vẫn là động ti lòng trắc ẩn. Liền đuối tay ở cánh tay hân thương vỡ vỡ nói: "Tồn tại đi, xem ở ta vì cứu người bị thương phân thương, dừng lại đi tìm chết." Yên Hồng Khê không nói chuyện, thật lâu lúc sau, mới thấp thấp nói: "Người trụ nào, ta trước đưa người trở về đi....."

Không biết hân nghe không nghe đi vào, Tần Trần cũng không nghĩ lại khuyên, đuối tay ở trong túi lấy ra chi bút, từ điện thoại cơ bên xà trưng giấy nhắn tin giấy, bay nhanh viết xuống một chuỗi con số.

"Tuy rằng ta không phải bác sĩ tâm lý, nhưng nếu người muốn tìm người ta nói nói chuyện, có thể đánh cái này điện thoại. Người hiện tại nhất yêu cầu chính là bình tĩnh, ta không cần người đưa....." Nàng đứng lên, nhìn hân hơi mím cười nói: "Ta cứu người một hồi, người tổng nên mời ta ăn một bữa cơm mới có cảm tạ thành ý đi, cho nên ta hy vọng người sẽ sớm chút đánh tới."

Chờ nàng vừa đi, Yên Hồng Khê liền nằm liệt trên sô pha, trùng mắt hư không xuất thần.

Hân không phải không muốn sống, chỉ là đã không có đường sống, từ thiên chi khiếu tử đến chuột chạy qua đường mỗi người ghét bỏ, ngay cả cha mẹ cũng không thể lý giải tin tưởng hân, trong một đêm, hân tựa hồ thành toàn thế giới địch nhân.

Tuyệt vọng sớm đã như mạn đăng giống nhau quán lấy hân, lạc đến hân vô pháp hô hấp, đối mặt ái nhân phản bội cùng mặc hư có bôi nhọ hãm hại, hân lại không cách nào tự chứng trong sạch, không duyên cớ trên lưng tội danh, bị vạn chúng thẩm phán, nhưng đại chúng là mù quáng theo, không có người muốn đi hiểu biết chân tướng, chỉ nghĩ nước chảy bèo trôi cuồng hoan, cuồng hoan đứng ở đạo đức điểm cao thượng đối hân khẩu tru bút phạt, phảng phất ở hân trên lưng gièm pha kia một khắc, tất cả mọi người thành đạo đức mẫu mực..... Liền cha mẹ cũng là như thế..... Đối hiện tại hân tới giảng, tồn tại mỗi một phút đồng hồ, đều làm hân khó có thể kiên trì.

Điện thoại đột ngột vang lên, hân chưa để ý tới, mặc hân vang vọng, dù sao mấy ngày này, hân điện thoại đã bị đánh bạo, như đòi phụ cốt phóng viên, cùng với các loại nguyên rủa đe dọa nói, hân cũng đã nghe chết lặng.

Kia từng trận vang chuông điện thoại thanh, lúc này nghe vào trong tai, lại như là trong địa ngục tới đòi mạng ma âm, hân không tự chủ được đứng lên, đi tới bên cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ dưới lầu người, chầm chọc lộ ra cười, sau đó chậm rãi kéo ra cửa sổ.

Vốn đã một chân sai bước lên cửa sổ, trong óc lại bỗng nhiên thoáng hiện Tần Trần mặt, làm hân một chút dừng lại, quay đầu nhìn trên bàn trà kia trưng màu vàng giấy nhắn tin giấy, chậm rãi lại buông xuống chân, đi lên trước cầm lấy nhìn mắt.

Liền tính toàn thế giới người đều hận không thể hân đi tìm chết, nhưng nàng lại cứu hân, chính mình thật là nên hảo hảo thỉnh nàng ăn cơm, nếu nàng còn có cái khác yêu cầu, chính mình nếu có thể làm liền đều đáp ứng nàng, còn này một ân tình, chết lại đi.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Phần 7. Ảnh đế vs Fan nảo tàn (2): Bể thẳng cong nam là kỹ thuật sống

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Trở lại cho thuê phòng, Tần Trần mới rút cuộc có thời gian sửa sang lại suy nghĩ. Nhìn màn tường hoạ báo, bốn muốn xé rách, ngấm lại sau vẫn là để lại.

Không gian chật chội làm nàng phiền muộn, muốn mở ra phòng ngủ cửa sổ hít thở không khí, mới phát hiện bên ngoài đen như mực, ánh mặt trời toàn kêu bốn phía phòng ốc ngăn trở, trong phòng ban ngày cũng cần thiết muốn bật đèn. Này sinh tồn hoàn cảnh cũng quá không xong chút, nàng không được nhủu mảy, nhưng đã làm một hàng phải giống một hàng, coi như là thể nghiệm sinh hoạt hảo.

Tần Trần lại mở ra nguyên chủ di động nhìn nhìn ngân hàng tài khoản, phát hiện ngay trống bất quá mấy ngàn, lại xem xét phía đầu mua sắm danh sách, mỗi tháng sở mua chi vật không ít, lại bất tận là chính mình tư dùng, một đại bộ phận là cho này đệ sở mua đồ vật, một khác bộ phận tác rất nhiều là hoa ở truy tính.

Lại tùy tay cầm lấy trên bàn một quyển notebook lật xem, bên trong ký lục nguyên chủ sở hữu tâm sự.

Nguyên chủ cao trung chưa tốt nghiệp đã bị cha mẹ mạnh mẽ thôi học làm công, đã làm vất vả nhà xưởng dây chuyền sản xuất, bãi quá hàng vĩa hè, thay đổi vô số công tác, chịu quá vô số ủy khuất, nhất gan nhút nhát tính cách làm nàng không dám phản kháng vận mệnh bất công, chỉ có thể đem tâm sự toàn viết trên giấy, mà thích Yên Hồng Khê, khiến nàng sinh mệnh rất cuộc nhiều ti ánh mặt trời, hơn nữa ở trên mạng bởi vì thích cùng cái thần tượng, mà quen biết rất nhiều người, làm nàng rất cuộc cảm thấy chính mình tại đây trong thành thị có bằng hữu.

Xem xong sau, Tần Trần tuy vẫn là cảm thấy không thể tưởng tượng, vô pháp tưởng tượng đem tinh thần hy vọng ký thác ở một cái người xa lạ trên người, nhưng cũng rất cuộc nhiều chút lý giải, có lẽ ở nguyên chủ căn cốt buồn tẻ sinh hoạt, truy tính là nàng duy nhất an ủi đi.

Chính trầm tư, di động đột nhiên vang lên. Tần Trần cầm lấy vừa thấy, lại là nguyên chủ phụ thân đánh tới điện thoại, "Tiểu Trần, ngươi đệ sinh hoạt phí lại không đủ dùng, ngươi lập tức cho hẩn thu tiền qua đi....."

"Tần thủ thành, ngươi đối với ngươi nhi tử có nuôi nấng giáo dục nghĩa vụ, ta không có. Các ngươi nếu đưa hẩn vào đại học, nên chính mình phụ trách hẩn hết thầy phí dụng, muốn yêu, sẽ giáo dục chính hẩn học được độc lập kiếm tiền, nhưng về sau, thỉnh không cần lại làm ta vì hẩn tốn một xu!" Tần Trần không khách khí cự tuyệt. Nguyên chủ mười sáu tuổi bị bắt từ bỏ việc học ra ngoài làm công, hiện giờ 21 tuổi, gởi ngân hàng lại chỉ có mấy ngàn, đại bộ phận tiền đều gửi về nhà cho cha mẹ, hoặc là tiền trả này đệ đọc sách các loại phí dụng.

Tại đây loại trọng nam khinh nữ gia đình, nàng sớm bị tề môi tư tưởng, cảm thấy cha mẹ hết thấy yêu cầu đều là đương nhiên, đối bọn họ đem chính mình đương máy ATM, cũng cũng không có cái gì dị nghị ngược lại cam tâm tình nguyện, duy nhất sở tiếc nuối chính là không thể tiếp tục niệm thư.

Kia đầu Tần phụ vừa nghe, đầu tiên là ngẩn ra, tiện đà nổi trận lôi đình: "Ngươi hôm nay phát cái gì tật xấu? Dám như vậy cùng ngươi lão tử nói chuyện, tin hay không ta tẩu chết ngươi..... Ngươi....."

Tần Trần không kiên nhẫn lại nghe, trực tiếp kết thúc trò chuyện. Thay công tác chế phục liền ra cửa, nguyên chủ gần nhất ở một nhà năm sao cấp khách sạn đi làm, là này đồng học giới thiệu đi, tuy nàng không có nửa điểm làm phục vụ sinh kinh nghiệm, nhưng giám đốc ở thông báo tuyển dụng khi vừa thấy nàng dáng người bộ dạng, liền lập tức dẫn.

Á rượu ngon cửa hàng đình tăng tổng thống phòng, hôm nay tới hai vị thượng giới trù, Tần Trần là phụ trách phòng cho khách phục vụ nhân viên chỉ nhất, tuy nàng đối mặt loại người này có thể làm được bình tĩnh tự nhiên, nhưng đứng đắn hầu hạ người lại hiển nhiên là đầu một chuyện, cũng may vẫn chưa ra cái gì sai lầm.

Rời khỏi phòng sau không trong chốc lát, Tần Trần bị kêu vào giám đốc văn phòng, vốn tưởng rằng chính mình ra cái gì ô m từ. Giám đốc lại cười tủm tỉm nói: "Khách quý vừa mới phản ứng, ngươi làm được thực hảo."

Tần Trần không nói chuyện, trầm nghĩ như vậy kêu hẩn tiến vào, chỉ sợ có bên dưới. Quả nhiên lại nghe hẩn nói: "Hai vị này khách quý thực vừa lòng ngươi phục vụ, hy vọng ngươi có thể tiến đến bồi bọn họ trò chuyện tâm sự thiện."

Tần Trần khoe miệng vừa kéo, quả nhiên..... Này giám đốc ở đương ma cô yêu.....

Xem nàng không nói lời nào, giám đốc cho rằng nàng nghe không hiểu, liền không quanh co lòng vòng, nói thẳng: "Hai vị này Đại lão bản đều không phải người bình thường, bọn họ có thể xem trọng thượng ngươi, đây chính là ngươi mười đời đã tu luyện phúc phận, ngàn vạn đừng bỏ qua, ta chính là vì ngươi hảo a, hầu hạ hảo bọn họ, nói không chừng là có thể làm ngươi thay đổi vận mệnh bay lên chỉ đầu đương phượng hoàng....."

Ngươi muội, đem chiêu chiêu nói được như vậy tươi mắt thoát tục.

"Giám đốc, ta cự tuyệt." Nàng không chút do dự đánh gãy hẩn. Nếu là cái tuổi trẻ soái ca, đánh thượng một pháo cũng không cái gì, nhưng kia hai nam nhân đều lão đến về mặt vỏ cây nếp gấp, làm nàng đi theo bọn họ lên giường, ngấm lại đều phải phun ra hảo sao!

Cấp lại nhiều tiền cũng không thành!

Giám đốc sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn là chưa từ bỏ ý định, "Ngươi lại suy xét suy xét, cơ hội như vậy cũng không phải là mỗi ngày có....." Tần Trần xua xua tay, tỏ vẻ không nghĩ lại nghe, đứng dậy nhàn nhạt nói: "Nếu giám đốc không khác sự nhưng nói, ta trước đi ra ngoài vội công tác....."

Giám đốc sắc mặt trầm xuống, chụp bàn dựng lên, cả giận nói: "Đây là công tác của ngươi, ngươi cần thiết đi! Ngươi không nghĩ làm có phải hay không?"

"Y 《 hình pháp 》 đệ tam trăm 58 điều, cưỡng bách người khác mại dâm, đem chỗ 5 năm trở lên mười năm dưới tù có thời hạn. Lý giám đốc, uy hiếp ta phía trước ngươi cần phải nghĩ kỹ." Nàng lạnh lùng nói xong, xem hẩn đồ đến nói không nên lời nói, liền hơi hơi mỉm cười lui đi ra ngoài.

"Ta phi! Thế nhưng lấy pháp luật điều khoản tới hù dọa lão tử!"

Lý giám đốc đầu tiên là bị nàng hù đến thất thần, dãi nhàn đi rồi, liền tức giận lên. Trầm nghĩ phải cho nàng chút nhan sắc nhìn một cái, làm hẩn từ Tần

Trần hấn nhưng luyện tiếu, giống nàng như vậy tư sắc đáng người nữ nhân đi đương phục vụ sinh, vốn dĩ liền cảm thấy là lãng phí.

"Con mẹ nó trang cái gì thanh cao, sớm muộn gì lão tử muốn đem ngươi xiêm y lột sạch làm ngươi....." Hấn phun thanh, một bên sắc mặt âm trầm đánh thông điện thoại.

Tuy phát sinh này tiểu nhạc đệm, bất quá Tần Trần vẫn chưa lo lắng, không cảm thấy có người có thể cường bách chính mình. Rồi sau đó mấy ngày, giám đốc cũng xác thật không lại đối nàng đề phi công tác phạm trù nội yêu cầu.

Nghỉ phép hôm nay, Yên Hồng Khê rốt cuộc gọi điện thoại tới, nói muốn thỉnh nàng ăn cơm. Hấn lái xe, rẽ trái rẽ phải mới tìm được nàng trụ cho thuê phòng, ngừng ở dưới lầu đợi vài phút, liền thấy nàng xuất hiện ở cổng lớn, xem đến hấn trước mắt sáng ngời.

Bó sát người vấy liền áo đem nàng thân thể phác hoạ đến trước đột sau kiều, quyến rũ, thấp ngực cổ áo tiếp theo song phong nhu miêu tả sinh động chọc người hạ tường, cặp kia chân thon dài cân xứng thẳng tắp, toàn thân da thịt bạch đến sáng lên.

Tuy nàng dáng người nóng bỏng quần áo gợi cảm, khí chất lại không lưu với tục tăng, có lẽ là bởi vì nàng mặt mày thần sắc, tổng mang theo tự tin cùng ngạo khí, khí tràng cường đại, tự nhiên cũng khiến cho người vô pháp thấp xem.

"Tần tiểu thư, ngươi thật là lệ chất thiên thành." Trên mặt nàng vẫn chưa thi phần, nhưng lại nét mặt toả sáng. Làm hấn nhìn không được tự đáy lòng phát ra ca ngợi. Tần Trần nhướn mày, "Ngươi cũng sẽ thường thức nữ nhân mỹ?" Hấn không phải chỉ thích nam nhân sao? Còn tưởng rằng hấn chỉ biết thường thức nam nhân đâu.

"Mỹ là một loại tính chung, không quan hệ chẳng nam nữ." Hấn cười cười, thân sĩ vì nàng mở cửa xe. Lên xe sau, liền nghiêm túc dò hỏi, "Không biết ngươi muốn đi nơi nào dùng cơm?"

"Ngươi lựa chọn đi." Tần Trần không thêm đề ý xua xua tay, một bên đánh giá hấn, người này ngũ quan thuộc về thực nhu hòa tuấn nhã, thường lui tới poster xem ra, hấn khỏe mắt mi hơi đều mang theo ôn nhu, mắt bộ đặc tả luôn có một loại ở thâm tình xem người cảm giác, vừa thấy chính là tính tình thực tốt nam nhân, nhưng hiện tại cặp kia trong mắt, toàn là một mối cùng tình thần sa sút.

Nàng chẳng những muốn cứu vớt người nam nhân này, còn mẹ nó muốn bề thẳng hấn, này đều kêu cái gì chuyện này a!

Yên Hồng Khê liền tuyền gian bình thường thường đi nhà ăn, muốn gian ghé ló. Dùng cơm trong lúc hai người đều ở tùy ý nói chuyện phiếm, nàng đối đãi thái độ của hấn đã không có hung phần khản trương cũng không có khinh bỉ, tựa như ở cùng bằng hữu bình thường giống nhau liên hoan, cái này làm cho hấn dẫn theo tâm, rốt cuộc thả lỏng xuống dưới.

Bữa tối sau, Yên Hồng Khê lại lái xe đưa nàng về nhà, xuống xe khi, Tần Trần đối hấn nói: "Ta gần nhất đều rất nghèo, đại minh tinh có thể làm ta nhiều cạo vài lần cơm sao? Ta tận lực bảo đảm không ăn đến ngươi phá sản."

Yên Hồng Khê nhìn nàng, rốt cuộc phát ra từ nội tâm cười, "Hào, ta sẽ lại ước ngươi."

Nhìn theo nàng vào cửa lên lầu, hấn mới lái xe rời đi, tâm tình không hề như vậy không xong. Nhưng về đến nhà, lại vẫn là cảm thấy không đến lợi hại, từ xảy ra chuyện tối nay, hấn không còn có nhận được thông cáo, sở hữu hợp tác đều bị cáo đình, sở hữu bằng hữu, đều bảo trì khoảng cách. Trước kia hấn tổng hy vọng chính mình có thể nhàn rồi xuống dưới nghỉ ngơi, cũng thật có nhàn rồi, mới cảm thấy dày vò.

Tuy cảnh sát không thể chứng thực hấn tội danh, khá vậy chứng thực không được hấn trong sạch, nhưng trên người hiềm nghi ô danh, lại sợ là cả đời muốn đi theo hấn, hiện đã cơ hồ bị công ty tuyệt tòng, chỉ sợ lại vô xoay người khả năng.

Không làm diễn viên, hấn không biết chính mình còn có thể làm cái gì, liền tính muốn lui vòng, khá vậy không cam lòng làm chính mình công có lẽ có tội danh lui ly. Hấn sợ chính mình ăn không ngồi rồi sẽ nổi điên, cho nên quả nhiên mỗi ngày đều tiến đến định ngày hẹn Tần Trần, thỉnh nàng ăn cơm.

Tần Trần chưa cho hấn giảng cái gì nhân sinh đạo lý, chỉ mỗi đêm bồi hấn dùng cơm, ăn ăn uống uống nghe nàng nói chuyện, liêu khách sạn công tác khi kỳ ba thú sự, Yên Hồng Khê trong lòng áp lực chưa xót buồn phiền, đang từ từ thối lui, ít nhất đã không còn giống ngay từ đầu, như vậy một cỗ não yêu cầu chết giải thoát.

Đêm nay, Yên Hồng Khê lại lái xe đưa nàng về nhà, Tần Trần mới vừa vừa xuống xe, bên cạnh đầu ngõ đột nhiên nhảy ra hai người, lớn tuổi chút xông lên liền nhéo nàng quần áo, dương tay hung hăng một cái tát quất ở trên mặt nàng.

Tần Trần bị đánh đến che lại, lỗ tai âm âm vang lên, cả người còn không có phản ứng lại đây. Người nọ lại một chân đá tới, đá trúng nàng bụng, đau đến nàng nháy mắt ngồi xổm đi xuống, bụm mặt phần nộ ngẩng đầu trừng đi.

"Ngươi này nha đầu chết tiệt kia hiện tại cánh ngành, không nghe lời, cho rằng ở trong thành, lão tử liền bắt ngươi không có biện pháp có phải hay không?" Kia trung niên nam nhân cầm khăn lau nước miếng ngồi sao, thấy nàng trừng mắt, liền muốn lại đá tới. Vội vàng xuống xe Yên Hồng Khê xông lên trước đem hấn phá khai, cả giận nói: "Ngươi là cái gì người, thế nào có thể tùy tiện đánh người!"

Một bên đem Tần Trần nâng dậy, xem nàng đau đến cuộn tròn thân mình, liền đem nàng ôm chặt trong ngực.

Nam nhân phi thanh: "Ta là nàng lão tử, đánh nàng thế nào, không nghe lời chính là muốn đánh!" Nói trên dưới đánh giá hấn, xem hấn ăn mặc áo mũ chỉnh tề, lại phi thanh: "Ngươi là cái cái gì đồ vật, mau buông ra nàng, lão tử giáo huấn nữ nhi thiên kinh địa nghĩa."

"Ba, ta nhận được hấn, hấn là cái đại minh tinh đầu." Bên cạnh đi ra cái cao cao gầy gầy thiếu niên, trong miệng xích cười thanh, đôi mắt lại thẳng lẳng lẳng chăm chú vào Tần Trần trên người.

Trước kia hấn liền biết nhà mình xui xẻo tỷ tỷ là cái mỹ nhân phiêu, nhưng nàng sẽ không trang điểm, ăn mặc quê mùa, tính cách lại nhút nhát, cả ngày rủ đầu không nói lời nào, cùng kia trong thành trường học nữ học sinh không thể so, nhưng hôm nay vừa thấy, lại như là thay đổi cá nhân, khí chất khác nhau rất lớn.

"Phi, minh tinh có cái gì ghê gớm, là có thể quản lão tử đánh nhĩ tử lạp?" Nam nhân không để bụng, tiến lên dục muốn đem Yến Hồng Khê kéo ra. Thiếu niên lại cười quái dị nói: "Ba, ta là nói, tỷ tỷ cùng vị này đại minh tinh quan hệ chỉ sợ không bình thường đâu..... Nói không chừng là bị hấn bao dưỡng!" Tuy hấn gần nhất gièm pha quần thân, nhưng sớm nghe nói hấn thân gia thượng trăm triệu, cái gọi là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa a.

"Cái gì? Đây không biết xấu hổ đồ vật!" Nam nhân vừa nghe, sắc mặt biến thành màu đen, thấy Tần Trần dựa ở hấn trong lòng ngực, liền lập tức tin tiểu nhĩ tử nói. Lập tức hướng Yến Hồng Khê hung thần ác sát nói: "Người chiếm nữ nhĩ của ta nhiều ít tiện nghi, liền phải cho nàng nhiều ít bồi thường!"

Yến Hồng Khê mặt tức giận sắc, đang muốn bác bỏ, Tần Trần chịu đựng đau đứng thẳng thân, đẩy ra hấn đi rồi tiến lên, nhìn chăm chăm Tần phụ gần từng chữ: "Về sau, người còn dám chạm vào ta một cây lông tơ, đừng trách ta không niệm cha con chi danh!"

Nam nhân càng là giận dữ, "Người phản! Động người lại thế nào!"

Tần Trần không nói chuyện, chỉ là đột nhiên một quyền đánh về phía bên cạnh trên tường, mặt tường bị nàng ngạnh sinh sinh đập ra cái động, phách phách rớt vôi, nàng thu hồi quyền nhẹ nhàng phủi trần, ánh mắt lãnh khốc nhìn về phía nam nhân.

Tần phụ hải đến sắc mặt đại biến, ngập ngừng môi, sau một lúc lâu mới phun ra nói: "Dường người như vậy đại, người bản lĩnh, hiện tại bắt đầu hù dọa người lão tử....." Chưa kịp nói, lại ở nàng hung ác nham hiểm trong ánh mắt nuốt trở về, trong lòng thâm hận vô dụng, chính mình thế nhưng sợ hải ánh mắt của nàng.

Tần phụ hậm hực lôi kéo tiểu nhĩ tử xoay người liền đi, bộ ngực nghẹn một đoàn hỏa, vốn dĩ có ý từ quê quán tới rồi, tưởng hảo hảo giáo dục một phen, không tưởng phản bị nàng dọa sợ, trong lòng khẩu khí này thật sự có chút nuốt không dưới.

Thấy hai người xám xịt rồi đi, Tần Trần mới không chế không được vỗ về bụng ngồi xồm xướng. Yến Hồng Khê vội đỡ lấy, lo lắng nói: "Ta đưa người đi bệnh viện đi....."

Nàng lắc đầu. "Không như vậy nghiêm trọng."

"Ta đây đưa người lên lầu đi." Hấn thật sự không yên tâm, Tần Trần cũng không cự tuyệt, bị hấn nâng mở cửa vào lầu. Lên lầu vào phòng, đỡ nàng nằm đến trên giường, Yến Hồng Khê mới chú ý tới trên tường dán đầy poster cùng các loại cắt giấy.

"Người..... Người là của ta fan?" Yến Hồng Khê đẩy mặt kính ngạc, vì sao nàng chưa từng có nói lên quá. Tần Trần cười cười, lại bắt lấy hấn tay đặt ở bụng gian, "Giúp ta xoa xoa đi, làm ta hưởng thụ một chút fan phúc lợi....."

Yến Hồng Khê nhin không được cười, bàn tay ấn ở nàng bụng gian, nhẹ nhàng xoa nắn, một bên hỏi: "Thế nào dạng, hảo chút không?" Thấy nàng không đáp, chỉ nhắm mắt lại về mặt hưởng thụ biểu tình, bất giác mỉm cười, nghĩ nghĩ lại hỏi: "Vừa mới sự....."

Tần Trần mở mắt ra, nhìn hấn, đậm cười nói: "Người xem, vận mệnh kỳ thật đối ta cũng không có công bằng quá, còn là đến nỗ lực tồn tại, hơn nữa muốn sống được càng tốt, vừa mới ta đã phản kháng, kỳ thật cũng không như vậy không xong, đúng không?" Nếu y nàng vốn dĩ tính tình, một hai phải đem kia Tần phụ tấu bỏ không thể.

Nghe ra nàng lời nói ngoại chi âm, Yến Hồng Khê trầm mặc hạ, nhẹ nhàng gật đầu, "Người nghỉ ngơi đi, nếu có không thoải mái, đánh ta điện thoại."

Ngày hôm sau, Yến Hồng Khê còn có điểm không yên tâm, gọi điện thoại qua đi dò hỏi, nghe nàng nói không việc gì, mới vừa rồi buông lo lắng, chịu nàng sở cảm, hấn cảm thấy chính mình có lẽ hấn là tính lại lên, không thể lại như vậy mặc kệ đi xuống.

Buổi tối lại đánh xe tiến đến, lại thấy nàng trên lầu phòng một mảnh đen nhánh, chính nghi hoặc nàng có phải hay không ở tầng ca, liền nhận được Tần Trần đánh tới điện thoại, lại là hướng hấn cầu cứu, tựa ở khách sạn chọc phiền toái, Yến Hồng Khê vừa kinh vừa giận, lập tức đánh xe phong cấp hỏa liệu hướng khách sạn phương hướng chạy đến.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Phần 7. Ảnh đế vs Fan nảo tàn (3): Nàng cường thượng ảnh đế (H)

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Buổi tối 9 giờ, Tần Trân bồn chuẩn bị muốn tan tằm, lại là bị thợ cả Diêu Quyên gọi vào phòng nghỉ. Tần Trân tuy giác cùng nàng không cái gì lời nói nhưng liêu, nhưng nhân thợ cả là nguyên chủ đồng học, cho nên vẫn là vẫn duy trì lễ phép tính ứng phó.

"Tiểu Trân, ngày thường bận quá, ta cũng không có thời gian tìm người liêu, hôm nay chính là muốn hỏi một chút, người tại đây công tác còn thói quen sao?" Diêu Quyên thấp phần nhiệt tình, lời kéo nàng ở một bên ngồi xuống, xem nàng vẫn luôn xem đồng hồ, xoa tay cười nói: "Mới 9 giờ, người cấp cái gì, ngày mai người lại nghỉ phép."

Tần Trân đậm cười gật đầu.

Diêu Quyên lời kéo nàng nói được nước miếng bay thẳng, toàn là chút năm xưa chuyện cũ, kể ra năm đó đồng học tình, Tần Trân tuy giác không thú vị, nhưng vẫn là miễn cưỡng kiên nhẫn nghe. Diêu Quyên một bên nói, một bên tự mình phao một hồ trà, hướng nàng làm mặt quý, thấp giọng cười nói: "Ta pha trà tay nghề chính là nhất đẳng nhất hảo, đây là khách sạn cung khách nhân dùng cao cấp trà, kêu người hưởng thụ hưởng thụ, người cũng đừng nói đi ra ngoài a....."

Nhìn nàng khoe ra biểu tình, Tần Trân có chút bật cười, đảo cũng không có cự tuyệt, cổ động uống lên một ly, mắt thấy đã trì hoãn nửa cái giờ, liền đánh gãy Diêu Quyên nói, "Hôm nay quá muộn, lần sau lại liêu đi, cũng không thể chậm trễ công tác của người....."

"Là là....." Diêu Quyên chưa nói thêm nữa, chỉ biểu tình cười đến có chút quý dị. Tần Trân đứng dậy chuẩn bị rời đi, mới vừa đi một bước, liền giác một trận mãnh liệt chói mắt cảm truyền đến, nàng trong lòng giật mình trực giác không ổn, đỡ tường mới đi rồi vài bước, cuối cùng trước mắt tối sầm người liền trượt chân đi xuống.

Lý giám đốc từ vừa đi tiến, nhìn ngẩng trên mặt đất bất tỉnh nhân sự Tần Trân, trên mặt vừa lòng cười, hướng Diêu Quyên gật gật đầu nói: "Diêu thợ cả, lần này người làm được thực hảo....."

Diêu Quyên cười quyền rũ một tiếng, nhào vào hán trong lòng ngực, ngón tay ở hán ngực hoa quyền quyền, "Lý giám đốc, ta cho người giới thiệu một cái như vậy đại mỹ nhân tiến vào, người muốn thế nào cảm tạ nhân gia a?" Lý giám đốc cười hắc hắc, ở nàng vú thượng xoa một phen, đôi mắt lại nhìn chăm chăm Tần Trân phóng dâm quang: "Chờ chuyện này làm thỏa đáng, có người chỗ tốt....."

"Nhân gia mới không cần cái gì chỗ tốt....." Diêu Quyên hờn dỗi trừng mắt, "Chẳng lẽ người còn không biết nhân gia tâm ý?" Lý giám đốc là khách sạn lão bản anh em bà con, nếu không phải vì muốn gả cho hán, nàng cũng sẽ không che lại lương tâm làm những việc này.

Nhìn nàng như vậy phát tao, Lý giám đốc trong lòng cười lạnh một tiếng, ninh ninh nàng mặt, "Về sau rồi nói sau, trước thu phục nàng. Hai vị lão bản lập tức liền phải đã trở lại..... Còn không mau lấy đồ vật tới....."

Diêu Quyên dẫu dẫu môi, xoay người vào phòng bưng cái khay bạc ra tới, mặt trên phóng hai chỉ ống chích.

"Xem người ở lão tử trước mặt trang thuần khiết, về sau còn không ngoan ngoãn nghe lời." Lý giám đốc câu lấy cười lạnh, cầm lấy ống chích đem chất lỏng đẩy đưa vào Tần Trân tả hữu cánh tay.

Á rượu ngon chủ tiệm vốn là có thiệp hắc bối cảnh, dĩ vãng phạm là không nghe lời cô nương, đều dùng như vậy nhất chiêu. Bình thường hán giống nhau sẽ không đối phục vụ sinh xuống tay, nữ tử đều là phía dưới người ở mặt khác phụ trách, nhưng lần này xem Tần Trân tư sắc đáng người thật sự không kém, hảo chút gặp qua nàng lão tổng chính khách đều có ý điểm nàng, Lý giám đốc tự nhiên không thể buông tha như vậy một ngum thịt mỡ.

Tiền vào sau, lại làm Diêu Quyên coi ra Tần Trân quần áo lao động, kiểm tra rồi hạ thân thể của nàng, phát hiện vẫn là xử nữ phía sau, trong lòng đại hi, thay đổi điều gọi cảm vậy, sau đó đem người đưa đến phòng cho khách trên giường, hai người lúc này mới mặt mày hớn hờ rời đi.....

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện có người ở trên người vuốt ve vuốt ve, cùng với còn có hai cái nam nhân nữ cười dâm đẳng thanh, trong đầu cái loại này choáng váng cảm vẫn chưa giảm bớt, tầm mắt cũng có chút mơ hồ, nhưng nàng còn thượng tồn ba phần lý trí, nỗ lực mở to mắt, thấy rõ hai người mặt, nhận ra là phía trước phục vụ quá kia hai người, lúc này lại chính bò trên giường đối nàng giờ trò.

"Tiểu cô nương, tỉnh?" Trong đó một người tướng mạo hiền lành, cười rộ lên lại có vài phần tà ác.

Tần Trân một chân liền đá trung hán ngực, người nọ một chút phiến ngã vào giường, hai nam đều là giận dữ, nhào lên tới liền tương giáo huấn nàng. Tần Trân mãnh vừa lật lăn rớt xuống giường, muốn đứng lên, thân thể lại là lão đảo đến thiếu chút nữa té ngã, dường như uống say giống nhau, ý thức dần dần phân khởi, cảm giác thân thể ở biến nhẹ, mỗi đi một bước, đều dường như đạp lên bông thượng không chân thật, mà ngón tay xúc giác, dường như bị đánh thuốc tê giống nhau trở nên trì độn, sờ đến trong tâm tay chỉ vật lớn nhỏ hình dạng sở hữu khái niệm đã giác biết mơ hồ.....

Loại này chưa bao giờ từng có cảm giác, làm Tần Trân trong lòng hoảng hốt, này mẹ nó không phải hấp độc sau bệnh trạng yếu.....

"Lão Lưu, cho ta nắm chặt nàng, cô nương này thiếu dạy dỗ....." Té ngã Trần lão bản oán hận nói, một bên phun thanh: "Họ Lý không phải nói nàng sẽ nghe lời yêu, con mẹ nó thế nào này lấy khó lòng....."

"Hắc hắc, như vậy không phải càng có vị?" Lưu lão bản cười quái dị, xem nàng biểu tình hoảng hốt, bước đi không xong đỡ tường, lập tức triều nàng đánh tới ôm chặt người.

"Cút ngay!" Tần Trân hét lớn, đôi tay trắng run rẩy, thân thể khác thường cảm giác càng ngày càng cường liệt, thị giác lại là càng ngày càng rõ ràng,

đường như cảm kính lúp giống nhau, đem kia hai cái nam nhân nọ cười dâm đẳng mặt xem đến rõ ràng, tầm nhìn chứng kiến hết thấy đồ vật đều sắc thái huyền lệ no đủ, hơn nữa đang không ngừng khuếch trương, làm như bỏ thêm lự kính, thỉnh giác cũng đi theo phóng đại.....

Nàng biết chính mình ít ỏi lý trí sớm hay muộn phải bị ăn mòn cướp đoạt, cho nên chỉ có thể tận bản năng, ở hai nam nhân nhào lên tới khi, bắt lấy trên bàn bình rượu hung hăng nện xuống đi.....

Hai nam nhân đều là qua tuổi nửa trăm, bị như vậy một tạp, nhất thời liền hôn mê bất tỉnh. Tần Trân nhẹ nhàng thở ra, ngay sau đó mà đến, là một khác sống dị dạng cảm giác, thân thể như là trứ hỏa, khô nóng khó chịu, loại này thể nghiệm cũng không xa lạ.....

Dục hỏa ở trong thân thể giống pháo hoa giống nhau nổ tung, tới lại cấp lại mãnh, mà thuốc phiện càng thôi hóa loại cảm giác này. Thị giác từ bắt đầu quá mức rõ ràng, chậm rãi lại bắt đầu mơ hồ, mắt thấy chứng kiến chỉ vật đang không ngừng trọng điệp, không ngừng biến ảo, tựa như kính vạn hoa ở trước mắt xoay tròn, làm nàng choáng váng khó chịu. Nàng run rẩy tay, ngồi xồm xuống thân đi lung tung ở hai cái nam nhân trên người sò, rốt cuộc sò đến đi động, thân thể phản khởi làm nàng đang run rẩy, nàng miễn cưỡng kiên trì đến ấn hạ dây số.

"Yến Hồng Khê..... Cứu ta..... Ta ở....." Sau khi nói xong, cường căng ý chí hoàn toàn hồng mất đi động trượt đi xuống, xuân dược cùng thuốc phiện trọng điệp được lực, làm nàng đã thống khổ lại sung sướng, nàng vô ý thức hướng tới cửa đi đến, nhưng mỗi một bước đều giác dưới chân phù phiếm, có loại không trọng cảm, mà thân thể bị tiêm vào xuân dược sau, mỗi một tác da thịt đều trở nên cực độ mẫn cảm, ở thuốc phiện được lực hạ, kia cảm giác lại bị gấp bội phóng đại, tới rồi cạnh cửa, nàng lại đi bất động, xui lợ dựa vào ven tường trượt xuống ngã trên mặt đất thẳng thờ dốc.....

Không biết đợi bao lâu, bên tai rốt cuộc lại nghe thấy thanh âm, lại là dồn dập tiếng đập cửa, "Tần Trân, Tần Trân người ở bên trong sao....." Thanh âm kia nghe vào trong tai, bị vô hạn phóng đại, chấn đến nàng màng tai khó chịu, nàng sò soạn tiến lên mở cửa, Yến Hồng Khê một chút vọt vào tới, xem nàng muốn lại muốn ngã xuống, cuống quýt ôm lấy, gấp giọng nói: "Tần Trân, Tần Trân người thế nào? Trả lời ta!"

"Đừng như vậy lớn tiếng..... Ta lỗ tai đau....." Nàng lắc đầu, muốn nhìn kỹ thanh hấn, nhưng thế nào cũng thấy không rõ, đồng thời có trăm ngàn khuôn mặt ở trước mắt hoảng, hoảng đến nàng choáng váng đầu, "Người thế nào? Đừng lộn xộn....."

"Nên thế nào chính là người!" Yến Hồng Khê ôm trụ nàng, nhìn mắt bốn phía, trên mặt đất nằm hai cái trần trường lão nam nhân, lại xem nàng thần sắc hoảng hốt ánh mắt đại ra, thân thể nặng đến giống búp bê, trên mặt mang theo không bình thường ửng hồng, trong lòng biết không đúng, "Ta lập tức mang người rời đi....." Thấy nàng vô pháp đi đường, chỉ phải đem nàng chặn ngang bế lên.

Tần Trân hi hi cười, từ hấn hơi lạnh tay một dán lên thân thể, nàng liền cảm giác thật thoải mái, tuy trong mắt thế giới ở điên đảo hỗn loạn, vừa ý thức lại là thanh minh, thân thể khát vọng vượt qua hết thảy, không chiếm được thỏa mãn làm nàng hư không, nàng duỗi hai tay treo ở Yến Hồng Khê trên người, đầu môi đỏ đi thân hấn, ở hấn trên má khắp nơi loạn thân.....

"Tần Trân..... Người cho ta thanh tịnh điếm!" Yến Hồng Khê không dám buông ra, nhậm nàng loạn gặm, ý đồ muốn đem nàng đánh thức. Nào biết Tần Trân nhìn hấn một trương một hấp môi, lập tức liền dính sát vào đi lên, một xúc thượng hấn khô ráo mềm mại môi, liền điên cuồng liếm mát lên, song trọng được lực, làm cảm quan trở nên cực mẫn cảm, hôn môi khi mang đến choáng váng khoái cảm, làm nàng càng thêm trầm mê.

Yến Hồng Khê vài lần nghiêng đầu, muốn tránh đi, nhưng đều bị đối phương cường bẻ lại đây, hấn chỉ phải nhậm nàng cường hôn. Tuy đối nàng cũng không tình yêu nam nữ, thích cũng là nam nhân, nhưng nam nhân thân thể, có khi cũng không cần cảm tình bôi trơn, chỉ cần trâu chọc thích đáng, đối ai đều có thể nganh đến lên.....

Lý trí thượng tuy minh bạch, nhưng phát hiện thân thể dục vọng ần ần ngẩng đầu khi, hấn vẫn là có chút luống cuống, ở ôm nàng rời đi khách sạn thượng xe taxi sau, liền muốn đem nàng kéo ra, "Tần Trân..... Tần Trân người tỉnh vừa tỉnh....."

Hắn bắt lấy nàng hai vai lay động.

Tần Trân hát hát đầu, trong tai xuất hiện ảo giác, hấn trầm thấp tiếng nói lúc này nghe tới là như thế gọi cảm, thỉnh giác bị tập trung vọt tới âm lăng trên chọc, kêu nàng trong lòng khuấy khoả, giống như uống lên rượu ngon giống nhau lảng lảng, càng khát vọng chính là cùng người này thân thể trầm luân.....

"Ngô..... Yến Hồng Khê..... Ta chúng ta vì làm tình đi....." Nàng mê ly đôi mắt nhẹ nhàng nheo lại, biểu tình mê huyền, bắt mắt hấn đẩy ra lại triển tiến lên, gât gao ôm cổ hấn, dán lên hấn đôi môi địa khản triền, lập lại liếm mát liếm láp, nhẹ gặm chậm cắn, đầu lưỡi hoạt tiến hấn khoang miệng tham lam liếm.....

Yến Hồng Khê mặt đỏ lên, Tần Trân như vậy kỳ ngồi ở hấn trên người, đối hấn lại thân lại gặm lại sò, làm cho hấn thân thể phản ứng mãnh liệt, giữa hai chân không ngừng trương đại dục vọng làm hấn có chút xấu hổ, nhưng càng có rất nhiều đối nàng lo lắng.

Xe đến hấn gia chỉ có hơn mười phút, vào thang máy sau, cái loại này dày vò càng sâu, Tần Trân treo ở hấn trên người, hấn áo somi đã bị kéo xuống số viên nút thắt, quần áo bất chỉnh hỗn độn bất kham, khác chỉ tay tắc chui vào hấn dây quần, cảm tưởng đau dục cắn ở kia niết.

"Hi..... Thật lớn..... Người dương vật thật lớn a....." Tần Trân cười đến điên điên, bắt lấy cây đồ vật kia lột vài cái, liền một chút đem hấn dây quần cởi xuống, trượt xuống ghé vào hấn giữa hai chân, há mồm liền ngâm lấy quy đầu.....

"Tần Trân..... Đừng đừng như vậy....." Yến Hồng Khê khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, lần đầu hỏi hận chính mình vì cái gì muốn trụ như vậy cao, thang máy giống như đợi một giờ như vậy lâu. Bị nàng như vậy ngâm lấy dương vật liếm mát, sinh lý thượng mang đến khoái cảm là như thế mãnh liệt, lại làm hấn cảm giác tội ác. Vài lần muốn đem nàng kéo ra, nhưng nàng gât gao hàm ở trong miệng, hấn đã sợ bị thương nàng, cũng sợ bị thương chính mình mệnh căn tử.

Chỉ có thể nganh cổ, thừa nhận nàng môi an ủi, tuy rằng không thích nữ nhân, đối nàng cũng là bằng hữu chí tình, nhưng bị nàng như vậy một đại mỹ nữ khâu giao, thân thể bản năng phản ứng, vẫn là áp qua hân lý trí, thật hành ở miệng nàng không thấy mềm hạ, ngược lại càng liếm càng nganh, càng trưởng càng lớn, thậm chí hưng phấn đến ở nàng môi nháy đánh rung động.....

"Người thịt trắng hảo hảo ăn..... Chính là quá thô....." Tần Trần phun ra nuốt vào trong chốc lát, miệng lại toan lại sắp, nhưng tinh thần thượng hưng phấn, làm nàng cái gì cũng bất chấp, trước mắt chỉ có kia căn dương vật, chỉ khát vọng bị hân thao, vài lần muốn vén lên váy ngồi trên đi, đều hiềm hiềm bị hân kéo xuống.

Ở hân dầy vò đến sắp nổi điên trước, thang máy rốt cuộc đình một thanh âm vang lên, tới rồi ba mươi lăm lầu, Yên Hồng Khê lập tức một tay đem nàng vớt lên, ôm lấy trong ngực, cũng miễn cưỡng che khuất chính mình thân thể khác thường.

Tần Trần thân không đến hân dục căn, liền lại dán lên tới hút bờ môi của hân. Chờ Yên Hồng Khê mở cửa vào nhà sau, liền một tay đem hân phác gục trên mặt đất, không cho hân bất luận cái gì phản kháng cơ hội, lay hân hạ dây quần, móc ra kia căn còn thịt lớn vén lên váy liền khóa ngồi đi lên.

"Đừng..... A ân....."

Yên Hồng Khê tưởng ngăn cản đã không kịp, Tần Trần ngồi ở trên dương vật hân, hung hăng đi xuống một áp, dương vật ồm ộp một tiếng liền hoạt tiến một cái trơn trượt đường đi, thô tráng còn thịt bị một cái lại nhiệt lại khẩn trất thịt khang bao vây, vách trong tầng tầng thịt non cuốn còn thịt, kết hợp truyền đến thân thể khoái cảm, làm hân cảm lòng không đậu phát ra rên rỉ.

"Đau quá!" Bỗng nhiên ngồi xuống đi khi, hạ thể truyền đến sâu đau, làm nàng nhú mày hạ. Yên Hồng Khê nhìn lại, mới phát hiện hai người kết hợp địa phương dính vết máu, hân sắc mặt một chút trở nên cổ quái, chính mình thế nhưng muốn nàng xử nữ thân.....

Kia đau ý cũng không liên tục, Tần Trần ngồi ở hân trên người pháp phòng, không quá vài phút, khoái ý liền đem nàng bao phủ. "Hảo sáng..... Thật lớn....." Tần Trần thỏa mãn thở dài, lúc trước hư không nổi điên tiêu huyết, rốt cuộc bị mãn diện, đổ đến kín mít, no trường phong phú. Thuốc phiện được lực làm loại này khoái cảm, cảm giác thượng thành lần phóng đại, sớm ăn mòn năng lý trí.

Một bên ở hân trên người vặn vẹo nghiền nát, lại cúi xuống thân phụng hân mặt ở trên mặt hân liếm, từ bên tai liếm đến cằm, lại liếm đến môi, nhéo hân cằm, tiến vào hân trong miệng hút đầu lưỡi, trần trọc mút vào, càn quét mỗi cái mẫn cảm góc, cướp đoạt nước bọt.....

Yên Hồng Khê bị động thừa nhận, lý trí tuy một vạn cái kháng cự, nhưng thân thể lại thập phần thành thật, dương vật bị nàng hoa huyết bao vây, co rút lại mập nẩy gian một hút một mút, kẹp đến hân hôn phi thiên ngoại. Là một loại cùng nam tử giao hoan khi, không quá giống nhau cảm giác, hân chưa cùng với nó nữ tử đã làm, vô pháp làm tương đối, nhưng cảm thấy nàng này thân thể mang đến thực cốt tư vị, chỉ sợ dễ dàng nghiện.

Mất thấy vô pháp đình chỉ, hân đành phải thuận theo tự nhiên, ôm lấy Tần Trần một cái quay cuồng, đem nàng phản áp dưới thân, tách ra nàng hai chân, thô to mãnh lực ở huyết trung xô xuyên qua mà nhập, quy đầu ở kia trơn trượt đường đi ma xát, kích thích đến Tần Trần hoa huyết cơ bắp từng trận co rút, co rút lại khi gắt gao xoắn lấy hân còn thịt, kẹp đến hân chỉ cảm thấy một trận điện lưu thoán thượng tứ chi, thấu tiến làn da, tê môi đại não, trống rỗng.

Dương vật rốt cuộc mất khống chế, ở nàng hoa huyết run rẩy bắn tinh, nhưng không kịp rời khỏi, Tần Trần gắt gao kẹp hân nửa mềm đồ vật, vách trong đường như cái miệng nhỏ ở liếm mút, kêu hân lại lần nữa nhanh chóng bành trướng, lần lượt đảo tiến hoa tâm, va chạm nàng chỗ mẫn cảm.

Này một đêm cuồng hoan, không nhớ rõ giằng co bao lâu, thẳng đến hân lại bắn không ra tinh, bị ép đến sạch sẽ, Tần Trần mới rốt cuộc mới thỏa mãn té xỉu ở hân trên người, mà hân lại liên động sức lực đều không có.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Phần 7. Ảnh đế vs Fan não tàn (4): Lại đem ảnh đế cường thượng (H)

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

"Mượn đi rồi người hai kiện quần áo, về sau trả lại người."

Yên Hồng Khê tỉnh lại khi, trên giường sớm không có người, chỉ đầu giường lưu lại một trương giấy nhắn tin giấy, mặt trên viết những lời này. Hân nắm sợi tóc, cầm giấy nhắn tin giấy phát ngốc, đầu còn một trận phóng không, chậm rãi nhớ tới đêm qua điên cuồng, còn cảm thấy không thể tưởng tượng. Đứng dậy muốn xuống giường, mãnh vừa đứng khởi, thế nhưng giác lòng bàn chân một trận phù phiếm, cả người thiếu chút nữa ngã quỵ đi xuống.....

Hân mặt tối sầm, lại chậm rãi đỏ lên, đỡ giường ngồi nhắm mắt trong chốc lát, mới vừa rồi đem trong đầu cái loại này choáng váng cảm đuổi đi. Nhưng đi lại khi, hai chân còn có loại nhũn ra cảm giác, tứ chi cũng mệt mỏi thật sự, tiền phòng tắm rửa mặt, đối kính vừa thấy, hoảng sợ.

Trong gương người vảnh mắt biến thành màu đen, sắc mặt trắng bệch hai mắt vô thần, một bức tưng dục quá độ thận hư dạng.

Dùng nước lạnh rửa mặt, hôn trường đại não rốt cuộc thanh tỉnh rất nhiều, vào phòng ngủ thu thập phòng, lại đang xem thấy màu lam khăn trải giường thượng một đoàn khô cạn vết máu khi thất thần, màu lam giường chấn thượng khắp nơi càng dính đầy điểm điểm màu trắng đọng lại vật.....

Hắn đỡ đầu ngồi xuống, cảm lấy di động, vài lần muốn gọi điện thoại, cuối cùng vẫn là chưa gạt ra đi, chỉ sợ hiện tại nàng, nhất không nghĩ thấy, chính là chính mình đi. Hôn nữa hắn trong đầu hiện tại hồng bết bánh, thật gấp mặt, cũng không biết muốn nói cái gì mới hảo.

Vẫn là quá mấy ngày đi.

Tần Trần trở về nhà sau, tinh thần trạng thái cũng chưa so Yến Hồng Khê hảo, đem chính mình vút trên giường nằm liệt một hồi lâu, mới vừa rồi lại ngồi dậy, cởi nam trang thay quần áo khi, thấy cánh tay thượng lỗ kim, sắc mặt nháy mắt trầm xuống dưới, âm trầm trầm gọi: "Tiểu Bạch!"

Tiểu Bạch nhảy bắn đến trên giường, nhảy ngay thơ đôi mắt nhìn nàng. Tần Trần nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tối hôm qua ngươi thế nào không ngăn cản bọn họ?"

"Ta này không phải sáng tạo ngươi cùng Yến Hồng Khê bạch bạch cơ hội sao....." Tiểu Bạch vô tội nấp máy tam bẻ môi. Tần Trần da mặt quá thẳng tót, triều nó buông tay nói: "Giải được."

Tiểu Bạch lắc đầu.

"Tin hay không ta hiện tại liền đem ngươi thịt kho tàu?" Nàng nắm chặt nắm tay, tối hôm qua cái loại này tâm trí đánh mất, bị được vật không chế cảm giác, nàng nhưng không nghĩ lại thể nghiệm một lần.

"Ta đây là giúp ngươi..... Làm hắn giúp ngươi cai nghiện..... Giúp đỡ cho nhau cho nhau nâng đỡ..... Thật tốt cơ hội a....." Tiểu Bạch ra sức cắn hờ la bạch, nói được nghiêm trang, xem nàng trừng mắt, lại bỏ sung nói: "Đến ngươi thật sự kiên trì không dưới khi, ta sẽ cho giải được."

"Khách sạn sự đâu?" Tần Trần tâm hoa dâng lên, vẫn là đầu thứ bị thiết kế tề ngã, muốn y nàng suy nghĩ, tự nhiên là muốn gây ông đập lưng ông, nhưng lại cảm thấy quá tiện nghi bọn họ. Hôn nữa hiển nhiên, chính mình không phải đầu một cái bị cưỡng bách nữ tính, tuy nàng không cảm thấy chính mình là cái gì người tốt, nhưng lần này, chọc tới chính mình trên người, nàng lại là không thể liền như vậy thiện.

"Bọn họ chỉ là thế giới này muối bỏ biển, ngã xuống một hai người, sẽ không ảnh hưởng cách cục....." Tiểu Bạch đối thượng nàng ánh mắt, vẫn là có điểm sồn tóc gáy, trong miệng phun phun phun, phun ra một đại điệp văn kiện tư liệu, còn có cái USB. "Sớm đoán được ngươi sẽ phát hỏa, cho nên ta sớm giúp ngươi đem á rượu ngon cửa hàng sở hữu phạm tội chứng cứ thu thập hảo. Thế nào dạng, hiện tại nên khen khen ta đi?"

Tần Trần nhanh chóng lật xem biến, sắc mặt hoãn chút, cuối cùng Tiểu Bạch thượng nói, muốn cho chính mình một người đi làm nói, kia tiêu phí thời gian tinh lực nguy hiểm hệ số không thể dự đánh giá, càng không có thời gian tới quán Yến Hồng Khê sự.

Đem đồ vật dùng giấy dai túi trang hảo, sau đó tới rồi buổi tối, đi toà thị chính, thừa dịp bóng đêm lưu vào thị trường văn phòng, đem văn kiện lưu lại. Đây thị trường mới vừa tiền nhiệm, chỉ sợ nhu cầu cấp bách phải làm ra điểm chiến tích chứng minh, nghĩ đến, hắn là sẽ không cự tuyệt chính mình này phân đại lễ.

Yến Hồng Khê vài ngày không đi tìm Tần Trần, cũng không đánh quá điện thoại, nhưng tâm lý rốt cuộc vẫn là lo lắng, cũng lo lắng khách sạn người tìm nàng phiền toái, nội tâm giằng giụa một phen sau, đêm nay vẫn là lái xe tiến đến.

Tần Trần nguyên bản mấy ngày, thân thể đều không có khác thường, mở cửa làm hắn vào nhà sau, tứ chi lại đột nhiên truyền đến một trận đau nhức.

Thình lình xảy ra đau đớn, từ đỉnh đầu đến mũi chân, làn da đến xương cốt, toàn thân mỗi cái địa phương đều ở đau, đau đến nàng căn bản vô pháp tự hỏi, vọt vào phòng sau nàng một chút phác gục ở trên giường, ôm đầu dán trên giường bị, cắn chặt run rẩy khớp hàm.

Đáng chết Tiểu Bạch, thế nào làm nàng nghiện ma túy nói phạm liên phạm, một chút điểm báo trước cũng không cho! Nhưng mau đau chết nàng!

"Tần Trần, Tần Trần ngươi thế nào!" Yến Hồng Khê kinh hãi, xem nàng ghé vào trên giường toàn thân run rẩy, trong miệng phát ra áp lực nức nở thanh, cuồng quát tiến lên đem nàng xoay người, lại thấy nàng cho đã mất nước mắt, run run môi, đồng tử tán đại, cái trán冷汗 nhanh chóng chảy ra mồ hôi.....

"Đau..... Đau quá....." Tần Trần cả người run rẩy, tứ chi khớp xương cơ bắp không ngừng đau từng cơn, huyết nhục mỗi căn thần kinh cũng ở đau, làm nàng vô pháp tự tập tư duy, rơi lệ không ngừng.

Nàng ôm đầu, run thanh nói: "Yến Hồng Khê..... Ta ta khó chịu..... Ta đau đầu..... Toàn toàn thân đều đau....." Trong óc đột nhiên giống có mấy khoan điện ở chui vào tới, tư tư thanh âm, kích thích nàng màng tai, đau đến sắp nổ mạnh, nàng hung hăng đẩy ra Yến Hồng Khê, đi phía trước một phác liền phải đem đầu triều trên tường đánh tới.

Yến Hồng Khê sắc mặt đại biến, ôm lấy nàng hướng trên mặt đất một lần, chết lại chết ngăn chặn nàng tứ chi, run giọng nói: "Tần Trần, Tần Trần..... Ta đưa ngươi đi cai nghiện sở đi....."

Nàng như vậy yếu ớt thống khổ bộ dáng, hắn xem đến trong lòng không dễ chịu, lại tự trách không có sớm chút tới xem nàng. Tần Trần lý trí hoàn toàn biến mất, liều mạng lắc đầu, cắn xé vụn đánh hắn: "Ta không đi..... Ngươi buông ta ra..... Yến Hồng Khê ngươi tên hỗn đản này....."

Yến Hồng Khê đỏ hốc mắt, gất gao ôm lấy nàng, giam cầm, bàn tay sờ ôm chỗ, chỉ cảm thấy nàng toàn thân làn da năng đến lợi hại, tứ chi không được run rẩy. Đột nhiên đầu vai đau xót, lại là Tần Trần một ngụm cắn thịt, gất gao không buông khai.

Hắn đau đến thẳng nhú mào, lại là khó khăn lắm nhìn xuống, chỉ sợ chính mình thừa nhận da thịt chi khổ, không kịp nàng thống khổ một phần vạn đi, nàng vốn là kiều ngạo người, lại bị bách nghiệm ma túy, thanh tình sau nhớ tới điên cuồng chính mình, chỉ sợ sẽ chán ghét cực kỳ đi.

"Tần Trần..... Người có thể khắc phục, ta tin tưởng....." Nghĩ vậy, hắn đem nàng ôm đến càng khẩn, bàn tay khê vuốt ở nàng phía sau lưng, đau nhức dầy vò qua đi, Tần Trần súc ở hắn trong lòng ngực, ai qua lúc trước làm người sâu sắc quát tâm thống khổ sau, thân thể rốt cuộc không hề kịch liệt gãy gữa, nhưng trên người quần áo đều bị ướt đầm mồ hôi, dính ướt hắn áo somi, tuy giác không thoải mái, hắn lại không dám buông ra nửa phần.

Ngay từ đầu Tần Trần nghe không rõ hắn đang nói chút cái gì, trong đầu ong ong loạn hường, chờ đến mặt sau hơi hoãn, mới rốt cuộc cảm thấy hắn thanh âm, tự nơi xa mơ hồ, đến chậm rãi rõ ràng, nhưng thân thể không khoẻ vẫn như cũ không có đình chỉ, dạ dày bộ vừa kéo vừa kéo co rút co rút lại, làm nàng khó chịu đến tưởng phun. Cảm xúc bị lo âu tuyệt vọng cùng bức bối vây quanh, làm nàng thể nhưng nảy sinh ra muốn chết ý niệm.

"Yến Hồng Khê..... Ta có phải hay không không cứu được....." Nàng tròn to mắt, hai mắt tràn ngập tuyệt vọng, nhanh hơn tâm suất, nhảy lên đến làm nàng táo bạo bất an, đôi tay bắt lấy hắn ướt đầm áo somi chất vắn.

"Sẽ không....." Yến Hồng Khê mãnh lực đầu, "Tần Trần, ta tin tưởng người....." Nàng biểu tình có chút hoảng hốt, như là tin, duỗi hai tay cuốn lấy cổ hắn, môi dán đi lên, "Nhưng ta không tin..... Người phải đi có phải hay không....."

"Ta không đi, sẽ không đi." Yến Hồng Khê thoáng đem nàng kéo ra, Tần Trần lại dán đi lên, giống tiểu cầu giống nhau liếm bờ môi của hắn, "Ta không tin..... Ta thân thể khó chịu..... Người làm ta đi dùng sức làm ta..... Ách..... Như vậy ta liền sẽ quên thống khổ....."

Nhìn nàng tuyệt vọng biểu tình, Yến Hồng Khê trong lòng đau xót, nói không nên lời cự tuyệt nói, mấp máy môi, sau một lúc lâu ôm chặt lấy nàng, dùng sức dán khăn nàng mồm mép trụ, Tần Trần ở hắn trong lòng ngực run rẩy, bị thân đến lại khóc lại cười, đôi tay xé rách hạ hắn áo somi, kẹp chặt hắn eo lưng tung cạ hắn hạ thân.....

Bể lên nàng phóng ngã vào trên giường, đem nàng ướt đầm miên chất áo ngủ cởi ra, hắn hoài phức tạp phân loạn tâm tình, cời trên người quần dài cùng quần lót, sau đó nhẹ nhàng phúc trên người đi, Tần Trần mang theo hoảng hốt cười, ôm chặt hắn kiên cố bối, cùng hắn đôi môi tương dán, lửa nóng thân thể ở hắn trên người cạ, môi răng tương triển, dục hòa tập cuốn mà đến, quả giác sinh lý thượng khó chịu làm như hảo chút.

Nàng quần lấy hắn cơ khát hôn môi, mút đến Yến Hồng Khê cũng dục hòa tăng vọt, lại bị nàng bắt lấy tay đặt ở nàng cao ngất nhũ thượng, hai người tay giao điệp, mười ngón mạnh mẽ xoa bắt lấy vú, tê đến không ngừng biến hình, đồ bồng đầu vú thượng phun ra một đại cổ trắng sữa chất lỏng, nàng khó chịu ni non ra tiếng: "Hảo trưởng..... Người mau hút hút....."

Yến Hồng Khê không có biện pháp không mặt đỏ, không biết là nàng mê ly điểm sắc khuôn mặt mê hoặc, vẫn là nàng song nải phun nhũ hình ảnh càng câu nhân tâm, hắn vui đầu ngâm lấy bên trái đầu vú, một tay trào nắm cự nhũ, dùng sức liếm mút mấy khẩu, hút đến nàng lại đau lại ma lại sáng, cảm lòng không đậu kêu ra tiếng tới.

"Hiện tại hảo chút sao?"

Hắn ngừng đầu hồi, môi biên còn chảy chất lỏng, nhìn không được liếm liếm, tâm tình khó có thể miêu tả phức tạp, như vậy tuyệt điểm cực phẩm tốt đẹp nữ nhân, vốn nên có cái ái nàng nam nhân tới làm này đó, nhưng hiện tại, cố tình lại là hắn cái này bằng hữu đem sở hữu sự đều làm xong.....

"Không hảo....." Tần Trần cung khởi eo, đem phình phình trưởng trưởng vú đưa đến hắn bên miệng, bị nước mắt sưng nước hai mắt, giao tạp thống khổ cùng dục vọng, cùng với khát vọng.

Yến Hồng Khê liền lại dán lên đi, xoa bắt lấy vú, mạnh mẽ tê lộng, môi lưỡi hàm lộng, tham lam liếm mút, cổ cổ chất lỏng vào trong bụng, kêu hắn đều sắp uống no rồi.....

Tần Trần về mặt thỏa mãn, bóng loáng đùi ngọc nâng lên, không ngừng cạ ở hắn cường kiện trên đùi, cạ xát đến Yến Hồng Khê dục căn điên trưởng, dương vật thẳng tắp kiều lên, không ngừng chọc ở nàng giữa hai chân ma xát mà qua.

Nàng cảm thấy bụng quặn đau tiêu hoãn rất nhiều, thân thể tình dục lại ở tăng vọt, nhìn không được néo hắn sợi tóc, thúc giục: "Yến Hồng Khê..... Thao ta....."

Yến Hồng Khê phủ phục ở trên người nàng, qua lại bắt lấy nàng cự nhũ tê nải nước uống, nghe vậy một bên liếm mút, một bên tách ra nàng chân, nắm chính mình đồng dạng sung trưởng khó chịu dương vật, đề tiến nàng giữa hai chân.

Nàng huyết sớm đã dâm thủy thoan thoan, đẩy đưa vào đi, cũng không thống khổ, nhưng đột nhiên mà tới hoàn toàn đi vào thật lớn côn thịt, vẫn là căng đến nàng một trận kêu rên, ngay sau đó lại kẹp chặt hắn eo. Yến Hồng Khê cắn răng một cái, tạp ở nửa trung ương dương vật mãnh lực đỉnh đầu, quy đầu một chút thọc vào chỗ sâu trong, kêu hai người cộng mất hồn, cùng kêu lên thở dốc rên rì.

Dương vật nhất quán đi vào, đã bị nàng buộc chặt bụng nhỏ, gất gao kẹp lấy không bỏ, giống chi tham lam Thao Thiết thú, một tác tác đem hắn đồ vật hướng trong nuốt, cơ bắp mấp máy khi cái loại này liếm mút khoái cảm, làm hắn sáng đến sắp nổi điên.

Hắn dồn dập thờ hỗn hển, đè nặng nàng hai chân bắt đầu điên cuồng đưa đẩy, sợ chính mình dừng lại xuống dưới, liền phải bị nàng kẹp đến phun tinh

thất thủ, hấn đảo mỗi một chút đều lại thâm lại trọng, quy đầu không ngừng xử đánh hoa tâm, không ngừng chọc chỗ mẫn cảm, thọc đến nàng bụng nhỏ bần rùn phát trường, toàn thân mềm mại vô lực, cung khẩu bị kích thích đến ái thủy phun trào như tuyến, xối đến hấn còn thịt ướt đầm trơn trượt, đưa đầy gian tiếng nước tí tí.....

Tần Trần ở hấn dưới thân thờ dốc rên rỉ, thân thể thống khổ bị làm tình vui sướng sở thay thế, hấn làm được càng dùng sức, cái loại này sáng cảm giác liên càng mãnh liệt, đến cuối cùng, đã bắt đầu bị gây tê ý chí, ôm hấn ở trên giường quay cuồng, kịch liệt tính ái vẫn luôn liên tục số giờ.

Sau khi kết thúc, hai người đều xụi lơ trên giường, vô lực nhúc nhích, Yến Hồng Khê trừng mắt nốc nhà, thân thể còn ở cái loại này hút ma túy khoái cảm trung vô pháp rút ra, chỉ có mơ hồ ý thức suy nghĩ, chính mình thật vất vả bỏ trở về thân thể, chỉ sợ lại muốn mấy ngày mới có thể khôi phục.....

Nàng mau tốt hơn lên đi, bằng không còn như vậy nhiều vài lần, chính mình phi tinh tấn nhân vong không thể.....

Tính ái sau thanh tỉnh, làm hai người đều cảm giác có điểm xấu hổ, lên giường khi là sáng, lý trí thu hồi sau, đều có điểm không thể nhìn thẳng đối phương. Hấn tuy là Tần Trần nhiệm vụ mục tiêu, quái hấn lên giường cũng là mục đích, nhưng nàng cũng không muốn dùng loại này thủ đoạn, cùng nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của không cái gì khác nhau, hơn nữa hấn hiện tại căn bản vẫn là con, cùng nàng lên giường, cũng chỉ là sinh lý thượng dục vọng khuất phục mà thôi.....

Này chỉ sợ không phải cái gì chuyện tốt, bất quá hiện tại cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

"Tần Trần....." Yến Hồng Khê nhìn nàng, nhưng thật ra trước đó mặt.

Nàng nhướng mày, quang dưới thân giường, vào phòng tắm lôi kéo điều khăn tắm bao ở thân thể, đi ra, ở một bên ngồi xuống, nhìn hấn, một bức chờ hấn mở miệng biểu tình, ngược lại làm hấn không biết nói cái gì hảo.

Nàng lấy bao thuốc từ áo khoác hấn, rút ra một điếu, thật sâu hút miệng phun ra vòng khói, nhìn nàng như vậy, làm Yến Hồng Khê có loại giới tính đảo sai ảo giác. Xem hấn cau mày, Tần Trần bức bối bỏ bỏ phát, "Ngươi về sau, ta không kêu ngươi tới, cũng đừng tới, ta muốn gặp ngươi, sẽ chính mình đi tìm ngươi, miễn cho lại phát sinh loại sự tình này..... Bị ta mạnh hơn, nghĩ đến ngươi cảm giác cũng không tốt lắm đâu....."

Yến Hồng Khê thất thần, trong lòng có chút không vui, "Ngươi hiện tại ra loại sự tình này, ta thân là ngươi bằng hữu, thế nào có thể mặc kệ..... Đến nỗi..... Vừa mới sự..... Ta cũng không cảm thấy tệ lắm....."

Sinh lý thượng khoái cảm, thậm chí là cùng nam nhân làm tình khi cũng so không được, điểm này hấn vô pháp phủ nhận. Nhiều lắm là tâm lý thượng không thích ứng, hấn xác thật không nghĩ cùng một nữ tính bằng hữu luôn mãi phát sinh quan hệ tình dục, này đối hai người đều không tốt.

Tần Trần nhìn hấn thật lâu không nói chuyện, người này chẳng sợ cự tuyệt đến hoàn toàn một chút, nàng cũng vô pháp thực hiện được, chỉ sợ đây là Tiểu Bạch suy nghĩ thấy đi, bất quá hấn nếu cũng không phản cảm, kia chính mình liền không lý do cự tuyệt.

Tính cùng ái, có đôi khi cũng không thể phân đến như vậy rõ ràng, đặc biệt là hấn như vậy trọng tình người, chỉ sợ về sau hấn hiểu được, cũng là phải hối hận. Nhưng hiện tại, hấn nếu tự nguyện đưa tới cửa tới, kia nàng liền tự nhiên sẽ không khách khí.....

"Hảo, ta cứu ngươi, ngươi trợ giúp ta, chúng ta hai cái chỉ gian thiếu nhân tình, tính có thể huê nhau." Nàng đứng dậy, từ tủ quần áo tìm ra bộ quần áo ném cho hấn, cười nói: "Ngày đó mượn ngươi quần áo, mặc vào đi."

Nói ra nhỏ hẹp phòng ngủ, đi phía trước tiểu phòng khách. Yến Hồng Khê nhanh chóng thay sạch sẽ quần áo, nhưng cổ áo chi gian, vẫn là loáng thoáng ngửi được nước hoa vị cùng nhàn nhạt nãi hương khí.....

Cái này làm cho hấn cảm giác rất kỳ quái, có loại bị nàng ôm vây quanh ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Phần 7. Ảnh đế vs Fan nảo tàn (5): Fan nảo tàn cùng ảnh đế ở chung!

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Trên đời này đại bộ phận sự, đều là có một thì có hai, làm tình cũng là như thế. Đương lần đầu tiên lần thứ hai không thể cự tuyệt lúc sau, ba lần bốn lần, tựa hồ liền biến thành đương nhiên. Vô luận ngay từ đầu nhiều yêu lý trí kháng cự, nhưng mỗi lần Yến Hồng Khê đi gặp nàng, tổng không tránh được phải bị nàng đẩy ngã trên giường, ôm ở dục nghênh còn cự, lần vô số lần khăn trải giường.

Mỗi lần tính ái sau thanh tỉnh, đều làm hấn đối hai người quan hệ sinh ra lo lắng, lo lắng nàng có thể hay không đối hấn sinh ra một ít khác tình cảm, nói vậy, hấn sẽ không biết thế nào đối mặt nàng, nhưng còn hảo, nàng đối thái độ của hấn, cũng không có bởi vì hai người lên giường liền có điều thay đổi.

Cái này kêu hần nhẹ nhàng thở ra, nhưng đối nàng cảm giác cũng càng thêm phức tạp, cảm thấy chính mình cũng không thể xem hiểu nàng toàn bộ, chẳng sợ hai người đã thân mật không biết bao nhiêu lần, đối nàng hiểu biết, cũng cũng không có nàng đối chính mình hiểu biết càng nhiều.

Nhưng cũng may, hai người này kỳ quái quan hệ, cũng không có liên tục lâu lắm, bởi vì Tần Trân thể nghiệm rất cuộc hoàn toàn tiêu trừ, một tháng sau, nàng không còn có phát tác quá, cũng nói cho hần không cần lại ngày ngày tiến đến.

Hần rốt cuộc mới có thời gian suy nghĩ công tác sự, trong lúc người đại diện đánh quá hần mấy lần điện thoại, đều bị hần cự tiếp, hai tháng sau khi đi qua, phía trước kia tràng toàn dân phê phán cuồng hoan, đã trở thành qua đi, đầu bản đầu đề thượng tên đã đổi thành những người khác.

Hần phảng phất bị hoàn toàn quên đi, điên cuồng phóng viên điện thoại cùng phần nộ quấy rầy người, đều hoàn toàn biến mất, hết thấy lại khôi phục bình tĩnh, thậm chí đi ở trên đường, hần cũng không cần tái chiến chiến căng căng, không hề lo lắng sẽ bị người phun về mặt từ nước miếng.

Nói trắng ra, người luôn là dễ quên.

Như vậy tình hình, làm hần không biết nên khổ sở, hay là nên cao hứng. Nhưng ở đã trải qua Tần Trân xong việc, hần rốt cuộc hoàn toàn muốn tỉnh lại lên, công tác ở tiếp theo, đầu tiên phải làm, là nếu muốn pháp khôi phục danh dự, chứng minh trong sạch, chẳng sợ đã chậm, cũng không thể không làm. Cho nên hôm nay người đại diện Lý Nguyên lại lần nữa gọi điện thoại tới, hần rốt cuộc tiếp nghe xong. "Nguyên ca, người có thể tới nhà của ta yêu, ta có một số việc muốn cùng người thương lượng....."

"Hào người cái tiểu tử, như vậy lâu không liên hệ ta, còn tưởng rằng người đã chết đâu!" Lý Nguyên phun cháy nói, "Người ở nhà chờ, nào cũng đừng đi, ta lập tức đi người kia, vừa lúc ta tìm người cũng có việc!"

Hấp tấp đuổi tới hần gia, Lý Nguyên từ trong bao lấy ra kịch bản ném cho hần: "Nhìn xem đi, người Nguyên ca ta này hai tháng, rốt cuộc giúp người tranh thủ tới rồi một bộ không tới kịch bản, nhân vật cũng thực thích hợp người....."

Yến Hồng Khê tùy tay lật xem mắt, thẳng lúc đầu, "Liên tính ta không diễn chụp, cũng sẽ không tiếp như vậy nhân vật, phiền toái Nguyên ca hỗ trợ đẩy đi." Đã lưu lạc đến đi chụp tam lưu thấp kém sắc tình hài kịch? Hần có thể không chọn nhân vật, nhưng lại tuyệt không muốn tiếp lạn kịch bản tới tạp chính mình danh tiếng, tuy rằng hiện tại hần thanh danh cũng không thể lại hồng rồi.

"Ai nha, hiện tại người còn chọn cái gì? Có đến chụp liền không tòi..... Ai làm người chọc phải lâm Đông Hải, người không thể tái giống như trước kia như vậy tùy hứng....." Lý Nguyên xoa xoa mi, "Này hai tháng vì người sự, ta chạy mau gãy chân, cầu gia gia cáo nãi nãi, người khen ngược, làm cái gì đi?"

Yến Hồng Khê cười khổ thanh, lại nói: "Nguyên ca, nếu người thật muốn giúp ta nói, đừng tiếp này đồ sống, ta tình nguyện người đem tinh lực hoa những người khác trên người. Bất quá ta xác thật có việc muốn thỉnh người hỗ trợ." Lý Nguyên là danh người đại diện, có chính mình độc lập phòng làm việc, thủ hạ mạng còn có ba bốn danh nghệ sĩ, hiện giờ chính mình hồ, tự nhiên sẽ đem tinh lực trọng điểm đặt ở cái khác mấy người trên người.

"Người này nói cái gì lời nói!" Lý Nguyên trừng mắt, xem hần sau một lúc lâu, cuối cùng cuối cùng là thở dài, "Người này xui xẻo hài tử, nói đi, cái gì sự? Ta làm hết sức."

"Video sự tình, ta cần thiết muốn điều tra rõ, còn có bị chụp lên ảnh chụp sự. Nguyên ca, tuy này vòng lẩn quẩn ô tào việc nhiều thật sự, nhưng ta không thể như vậy nhậm người bát nước bẩn ở trên người." Hần nắm chặt nắm tay, khuôn mặt nhân thống khổ mà có ti vụn vụn.

Lý Nguyên lẳng hạ, kẻ người vỗ tay nói: "Người nghĩ thông suốt lạp? Thế nào, bỏ được đối Tiêu Nham kia tiện nhân xuống tay?"

Yến Hồng Khê sắc mặt trắng nhợt, cắn răng gật gật đầu, "Ta có thể tiếp thu hần thay lòng đổi dạ phản bội, nhưng bởi nhọ bát nước bẩn, không thể chịu đựng..... Hần cũng muốn học được vì chính mình hành vi phụ trách....."

Lý Nguyên vỗ vỗ bờ vai của hần, vui mừng nói: "Người có thể nghĩ như vậy, ta liền an tâm rồi. Liền sợ người đừng đến lúc đó lại mềm lòng..... Ta đã sớm nói Tiêu Nham kia tiểu tiện nhân không thích hợp người, sớm hay muộn muốn cùng người thôi, người chính là nghe không vào....."

Yến Hồng Khê hơi nhíu mi, thật sự không muốn nghe thấy tên Tiêu Nham.

"Hào, chuyện này ta nhớ kỹ, ta sẽ làm bằng hữu ra tay giúp vội, cảnh sát nơi đó hần là cũng có thể tìm được chút manh mối, còn có cái kia cùng người nháo tai tiếng nam hài..... Người nói còn có chuyện, là cái gì?"

"Ta gần nhất kết bạn một cái bằng hữu, nàng chính tìm công tác, ta muốn cho nàng đảm đương ta trợ lý....." Việc này hần còn không có cùng Tần Trân thương lượng quá, nhưng nghĩ đến, nàng hần là sẽ không cự tuyệt, chính mình cũng tuyệt không sẽ làm công tác quá mệt mỏi nàng.

"Nam nữ? Người đừng lại tìm một cái yêu điểm đồ đệ tiện tới....." Lý Nguyên về mặt cảnh giới, Tiêu Nham liền đã từng đương quá Yến Hồng Khê một đoạn thời gian trợ lý, kết quả cuối cùng chẳng những mượn hần thể thành minh tinh, còn đảo đánh một bá.

Yến Hồng Khê bật cười, thầm nghĩ yêu điểm có chi, tiện lại tuyệt không.

Mà Tiêu Nham..... Hần không thể không thừa nhận Lý Nguyên lời nói, chính mình thật là nhìn lầm rồi người, rõ ràng quen biết mười mấy năm thanh mai trúc mã, lại nguyên lai còn không có bị nhìn thấu triệt, có lẽ chỉ là bởi vì lúc trước tình yêu gây tê hần, đều nói tình yêu làm người biến xuân, hần vẫn luôn tự tin chính mình sẽ không, kết quả là mới biết được, chính mình xác thật bị ái mộ tâm che mắt.

Kính lúc này đây, hấn không biết chính mình còn có hay không dũng khí đi ái nhân.

Tiền đi Lý Nguyên hậu, Yến Hồng Khê lúc này mới gọi điện thoại cho Tần Trân, đem ý nghĩ của chính mình nói cho nàng. Tần Trân nghe được nhin không được cười, "Cái gì trợ lý, còn không phải là muốn cho ta đi đương người bên người bảo mẫu sao? Người tính toán cho ta nhiều ít tiền lương a? Thấp ta nhưng không làm, tuy rằng chúng ta là bằng hữu, nhưng cũng phải việc công xử theo phép công không phải....."

"Giá cả mặt nghị." Hấn không cầm bật cười, "Cho nên, người hiện tại ở đâu?" "Bên ngoài đi dạo phố đâu....." Tần Trân một bên nói, một bên chọn lựa quần áo, nguyên chủ trước kia quần áo, toàn bộ kêu nàng ném xuống.

"Người dọn đến ta kia đi trụ đi....."

Yến Hồng Khê do dự vài giây, vẫn là nhin không được nói ra. Gần nhất hấn cảm thấy Tần Trân nhà ở hoàn cảnh không tốt lắm, thứ hai cũng hy vọng nàng tại bên người có thể trợ giúp chính mình, hiện tại hấn còn ở thung lũng, nhất yêu cầu chính là bằng hữu duy trì.

Tần Trân nghe được lảng hạ, chột người cười: "Liên người kia, ta nhưng phó không dậy nổi tiền thuê nhà, hơn nữa người sẽ không cảm thấy không có phương tiện yêu?"

"Ai làm người ra khỏi phòng thuê?" Hấn nghe được nhủ mầy, lại mềm thanh khuyên nhủ: "Ta nơi đó không gian đại, sẽ không không có phương tiện. Hơn nữa ta hiện tại thực yêu cầu người, người không phải ta fan yêu? Cùng ta cùng ở một mái hiên cơ hội, thật sự không cần?"

"Ta sợ người nhin không được muốn thảo phần!" Tần Trân cố ý nói, hấn không quá tưởng đối mặt hai người quý dị quan hệ, nhưng nàng lại là xem đến mình bạch thật sự, thế nào cũng muốn đàm hấn một chút. Yến Hồng Khê cứng lại, biện giải nói: "Tần Trân, ta....."

"Hảo đi, ta đáp ứng người." Ở hấn muốn bảo đảm giải thích, nàng lại đánh gãy hấn, đáp ứng rồi hấn yêu cầu. Một bên gọi lên cười xấu xa, hấn người này, là đem lang tiền cử gia môn a!

"Ta đây ngày mai đi tiếp người....." Yến Hồng Khê vừa lòng cười, liền biết nàng sẽ không chân chính cự tuyệt chính mình. Nàng làm việc từ trước đến nay linh hoạt, có nàng ở, nói không chừng có thể giúp chính mình nghĩ cách. Hơn nữa ra khách sạn xong việc, hấn cũng thật sự không yên tâm nàng. Vẫn là tại bên người nhin, tương đối yên tâm đi.

Ngày thứ hai, sáng sớm hấn liền lái xe lại đây, xử lý lui chuyện phòng the nghỉ sau rồi đi. Tần Trân cứ như vậy dẫn theo hành lý trụ tiền hấn gia, dọn vào hấn phòng ngủ phòng bên cạnh, bên trong không gian rộng thoáng, xác thật so cho thuê trong phòng khá hơn nhiều.

Yến Hồng Khê gõ cửa tiến vào, liền thấy nàng nhào vào lại mềm lại hậu bị thượng, lười biếng không nghĩ động bộ đáng. Cười hỏi: "Còn vừa lòng đi, có cái gì yêu cầu liền nói cho ta....."

Tần Trân quay cuồng vòng, nghiêng người nằm, một tay nâng mặt nhin hấn, hỏi: "Người này lão bản thật không sai, chẳng lẽ là mỗi cái trợ lý đều làm cho bọn họ ở tại nhà người?"

Yến Hồng Khê sắc mặt cứng đờ, cường cười nói: "Tự nhiên không phải."

Xem hấn thần sắc có dị, Tần Trân không có hỏi lại, đứng dậy một bên thu thập quần áo, một bên hỏi hấn có cái gì tính toán, Yến Hồng Khê đảo cái gì cũng không giấu, đem kế hoạch toàn nói cho nàng, nói xong hài hước nói: "Nếu ta này một kiếp có thể quá, người này tiểu trợ lý đã có thể muốn đi theo ta com ngon rượu say, bằng không, hai ta cùng nhau muốn thất nghiệp..... Cho nên người cũng có thể hỗ trợ ngầm lại biện pháp....."

Hấn chỉ là nói giỡn, Tần Trân lại nghe đến thẳng gật đầu, "Này người nói đúng, ta chính là tới cứu vớt trợ giúp người....." Nói xong, nàng xoay người đến gần hấn, đôi tay đáp ở hấn bả vai, "Đến lúc đó, người nghĩ lại thế nào cảm tạ ta đi....."

Yến Hồng Khê thoáng lui về phía sau một bước, gật gật đầu, "Đến com điểm, ta đi chuẩn bị com trưa, người muốn ăn cái gì?"

Tần Trân đẩy hấn bối, cũng đi theo đi ra ngoài, hai người vào phòng bếp, nàng xem xét hạ tủ lạnh, thịt đồ ăn hàng khô đảo lại là thập phần đầy đủ hết. "Phóng đến như vậy mẫn, người sẽ nấu com?"

Hấn cười cười, "Trước kia là không thường làm, gần nhất tương đối nhàn, cho nên liền chính mình xuống tay."

"Kia tốt nhất, người phụ trách làm người thích, ta phụ trách làm ta thích." Tần Trân dẫn đầu tuyên đi rồi chính mình muốn nguyên liệu nấu ăn, một bên lại nói: "Công tác của ta phạm vi, không bao gồm cái này đi?"

"Nhất định phải tính đến như vậy thanh sao?" Hấn hỏi.

"Đương nhiên, công cùng tư muốn tuyệt đối phân rõ." Nàng ném hấn một cái xem thường, chớ tự vội lên. Yến Hồng Khê cũng là đầu thứ thấy nàng nấu com, đứng ở bên về mặt hứng thú xem.

Nhin một lát sau, hấn lại cười nói: "Sẵn hiện tại còn không có ký hợp đồng, sửa sửa đi, người bao ta tam com thể nào dạng....." Thấy nàng lộ một tay, liền biết chính mình không có biểu hiện tất yếu.

Tần Trân hừ một tiếng, thiết xong rồi thịt, phát hiện chính mình trên áo dính tí, liền xoay người hướng hấn nói: "Giúp ta hệ hạ tạp dề....." Yến Hồng Khê

cũng chưa nghĩ nhiều, tùy tay cầm lấy ô vuông tạp dề, từ sau lưng đuổi trước, giúp nàng hệ thượng dây lưng, động tác thập phần thành thạo.

"Bao người com có thể..... Bất quá người đến cho ta gấp đôi tiền lương....." Tần Trần xoay người, hướng hán mặc cả, này vừa chuyển đầu, mới phát hiện hai người khoảng cách thân cận quá, Yến Hồng Khê thiếu chút nữa liền thân đến nàng mặt.

Cho nhau đối diện, hai người đều ngẩn ra một giây, Tần Trần tròn mắt xoay vòng, không dấu vết sau này thối lui một bước. Nàng liền nói, loại quan hệ này xấu hổ đã chết, lại không thể trực tiếp khai thành công bố câu dẫn.

"Ta, ta giúp người rửa rau đi....." Yến Hồng Khê cũng hoảng sợ, cuốn lên tay áo tới rồi bồn nước bên. Trên mặt chuyên chú tẩy rau xanh, trong lòng lại dâng lên không hiểu tư vị tới.

Phía trước hai người thân mật không biết bao nhiêu lần, thế nào hiện tại ngược lại không được tự nhiên? Khi đó cùng nàng phát sinh quan hệ, chỉ là đặc thù tình huống, hôm nay Tần Trần, cũng không có khả năng giống như trước giống nhau lão tưởng phác gục hán, càng không thể có thể đối hán nói ra những cái đó dâm dăng câu nhân nói.

Com sau liền bắt đầu thương thảo chuyện của hán, ngay từ đầu truyền thông phơi ra hán cùng một người mặc giáo phục nam học sinh hôn môi chụp lên chiếu, đưa tin ra tới sau, Tiêu Nham đã bị đánh thượng sở thích luyện đồng hiềm nghị, về sau Tiêu Nham ở mỗi tiết mục phỏng vấn trung vô tình lộ ra, từng ở Yến Hồng Khê trong máy tính nhìn đến quá nhi đồng tính giao video, theo sau hán bị cảnh sát mang đi điều tra, quả thực ở máy tính trung tìm được rồi mã hóa video văn kiện.

Cũng may tuy có video, nhưng quốc nội pháp luật tại đây loại phạm tội cũng không hoàn thiện, nhân này chỉ là tư tàng văn chưa truyền bá, tình tiết so nhẹ, cuối cùng cũng chỉ giao phạt tiền, nhưng trên người sở thích luyện đồng mũ lại là từ đây bị khẩu lao, mà khi đó hán cùng Tiêu Nham là tình lữ quan hệ, cho nên lại nhiều xuất quỹ điểm đen.

Sự thật lại là Tiêu Nham bởi vì muốn được đến một cái kịch bản phim nam 1, thông đồng giới giải trí đại cá sấu lâm Đông Hải, cũng là điện ảnh sản xuất xuất phẩm người, sau lại lại bị Yến Hồng Khê phát hiện hai người quan hệ, vốn định muốn khuyên hán quay đầu lại, Tiêu Nham lại muốn chia tay, hán tự nhiên không đồng ý, muốn văn hồi, chỉ cảm thấy hán là đi lầm đường.

Không nghĩ tới lúc sau gặp được kia cái gọi là giáo phục thiếu niên, cũng chỉ là ngoài ý muốn, đối phương không biết sao nghe được hán chỗ ở, ở dưới lầu cửa đồ hán, nói muốn hán ký tên, hán chỉ cho rằng gặp cuồng nhiệt fan, nào biết kia thiếu niên ở hán sau khi gạt đầu liền nhào lên tới, treo ở hán trên người thân hán, hán đương nhiên bản năng muốn đẩy ra hán, nhưng ở phóng viên chụp lên ra tới góc độ, hiệu quả lại khác nhau rất lớn, cặp kia đặt ở thiếu niên bên hông chống đẩy tay biến thành ôm.

Ngày hôm sau đầu đề liền biến thành nỗ nỗ ảnh đế ở nhà mình ôm hạ ôm cái nam học sinh hôn nồng nhiệt..... Cũng không nhiều cao minh mưu kế, nhưng mảnh lời đủ bác đủ trồng mặt, hơn nữa mặt sau liền tiếp tin nóng, làm hán hoàn toàn thanh bại danh nứt. Liên tính sau này hán chứng minh rồi chính mình, cũng chưa chắc mỗi người đều nguyện ý tin tưởng chân tướng, bởi vì không phải mỗi người đều chịu thừa nhận chính mình phạm sai, nhưng nếu không làm, xú danh liền phải bối cả đời.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, Yến Hồng Khê mở cửa, thấy là Lý Nguyên, vui vẻ nói: "Nguyên ca, có tin tức?"

"Kia nam hài tư liệu, thám tử tư đã tìm được rồi xuống, nhưng muốn thế nào thuyết phục hán ra tới làm sáng tỏ, liền phải xem chính người....." Lý Nguyên đi theo tiến vào, lúc này mới thấy phòng khách Tần Trần, về mặt quái dị nhìn hán, Yến Hồng Khê vội vì hai người giới thiệu.

"Người lại làm trợ lý ở nhà? Đau khổ còn không có ăn đủ a?" Lý Nguyên nghe xong, lại nhìn Tần Trần liếc mắt một cái, quả nhiên lại là cái yêu điểm đồ đệ tiện, hán thế nào nhớ ăn không nhớ đánh đầu.

"Nguyên ca, nàng không phải người như vậy, hơn nữa chúng ta chỉ là bằng hữu." Hán vội vàng giải thích, không hy vọng Lý Nguyên hiểu lầm nàng. Dời đi đề tài nói, "Việc này, đa tạ người."

Lý Nguyên đem tư liệu cho hán, lại xem xét mắt Tần Trần, nhìn nàng đạm nhiên thanh thần biểu tình, lại cảm thấy thật là có điểm không hao mao muội hạ định nghĩa. Chỉ hướng Yến Hồng Khê nói: "Video sự, người cũng muốn xử lý tốt, đã muốn phản kích, liền phải phản kích đến xinh đẹp."

Nói xong, liền chuẩn bị rời đi, đi tới cửa, lại quay đầu nhìn mắt Tần Trần, cười nói: "Tần tiểu thư nếu thật là hán bằng hữu, làm hán trợ lý, không bằng tới ta này làm nghệ sĩ..... Người phản ứng điều kiện không tồi....."

"Nguyên ca, đừng có ý đồ với nàng, nàng sẽ không có hứng thú." Yến Hồng Khê thẳng nhíu mày, một cái Tiêu Nham là đủ rồi, hán không hy vọng nàng cũng tiến kia ô tào vòng luan quẩn, càng không nghĩ nàng bị đại chào nhuộm cấp nhiệm đen, tuy rằng nàng hiện tại có đôi khi cũng rất hắc.

"Người thế nào tấn thế nàng làm chủ?"

Lý Nguyên cười, xác thật Tần Trần điều kiện không tồi, khí chất cũng độc đáo, nàng nếu nguyện ý nói, phỏng chừng không khó. Tần Trần mỉm cười cự tuyệt: "So với đương mình tình, hiện tại ta càng vui đương hán tiểu bảo mẫu..... Cuối cùng, ta là fan nào tàn của hán a....."

Lý Nguyên ngoài ý muốn hạ, sau đó về mặt hiểu rõ biểu tình, cũng không hề khuyên, liền rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Phần 7. Ảnh đế vs Fan nảo tàn (6): Fan nảo tàn trả thù!

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Thấy Lý Nguyên rời đi, Tần Trần lúc này mới đối hắc nói: "Yến Hồng Khê, ngươi đã muốn ta hỗ trợ, vậy ngươi hiện tại cái gì cũng không cần làm, chỉ chuyên tâm tìm tốt hơn kịch bản, nỗ lực xây dựng công tác chuyên nghiệp hình tượng, dư lại nguyên do sự việc ta tới xử lý, những việc này, ta so ngươi càng am hiểu....."

"Không được....." Yến Hồng Khê trực giác muốn cự tuyệt.

"Vậy đừng làm cho ta trụ nhà ngươi!" Tần Trần trừng trừng về, hắc một chút ngậm miệng, đối thượng nàng không vui ánh mắt, chỉ có thể thỏa hiệp, thờ dài nói: "Hảo đi, ngươi tưởng thế nào làm?"

Tần Trần cảm lấy trên bàn văn kiện nhìn mắt, nhướng mày cười nói: "Thu phục cái tiểu quý, điểm này năng lực ta còn là có....." Một bên nói, lại nắm lên bút ở tư liệu thượng nhớ hoa, một bên nói: "Hiện tại ngươi đem ngươi cùng Tiêu Nham tình huống cùng ta đứng sự thật nói nói. Cởi chuồng còn cần người cột chuồng, đã là hắc thộc ra tới cái sọt, đương nhiên hắc là làm hắc tới bỏ....."

Nói xong, lại ngừng đầu liếc mắt: "Đừng không phải đau lòng đi?" Vừa nói đến Tiêu Nham hắc sắc mặt liền tái nhợt đến giống quý, chỉ sợ trừ bỏ có oán hận thất vọng ở ngoài, còn có ái đi.

"Hảo, ngươi muốn biết, ta đều nói cho ngươi." Yến Hồng Khê thế nhưng không dám nhìn thẳng nàng ánh mắt, có đôi khi ánh mắt của nàng thật có thể xuyên thấu nhân tâm, thẳng đánh trái tim, làm hắc không thể không tránh đi.

Hắc cùng Tiêu Nham, vốn là thanh mai trúc mã quen biết đã lâu, khi còn nhỏ hai người là hàng xóm, sau khi lớn lên hai người là người yêu. Sau lại Yến Hồng Khê vào giới giải trí, yêu diễn kịch, Tiêu Nham ở hắc bên người chịu hắc sở ảnh hưởng, cũng đối diễn kịch có hứng thú, ở hắc bên người làm mấy tháng trợ lý, liền cũng muốn làm nghệ sĩ, Yến Hồng Khê tuy giác hắc không thích hợp, nhưng cuối cùng vẫn là hỗ trợ giới thiệu đi vào.

Tiêu Nham ngoại hình không tồi, anh tuấn nhưng không có đặc sắc, cho nên lẫn lộn hai ba năm, vẫn là chỉ có thể vỗ vỗ phim thần tượng, hơn nữa diễn kịch cũng không có thiên phú, nói trắng ra chính là không có kỹ thuật diễn.

Nhưng hắc tâm chí cao, lập chí phải làm Yến Hồng Khê giống nhau thực lực diễn viên lấy thưởng, hắc tự nhiên cũng tận tâm giúp hắc, hai người cũng thường xuyên ở trong nhà đối diễn, Tiêu Nham dần dần có chút tiến bộ, nhưng rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ nóng nảy, còn chưa ở phim truyền hình vòng đứng vững, lại vội vã tưởng tiến điện ảnh vòng, tình không dưới tâm tới chậm rãi ma luyện, mặt sau gáy Yến Hồng Khê khê ở người đại diện khai thông hạ, nhận thức lâm Đông Hải.....

Mặt sau phát sinh hết thảy, đều đã lệch khỏi quỹ đạo mong muốn, nhưng yến hồng khê ngàn tưởng vạn tưởng, cũng không nghĩ tới hắc sẽ đối chính mình bát nước bẩn, vì hướng lên trên bò, liền như vậy không từ thủ đoạn.....

"Hảo, hiện tại đem hắc sở hữu địa chỉ nói cho ta." Tần Trần nghe xong, gật gật đầu tỏ vẻ đồng tình, thật là cái bi tình chuyện xưa.

"Ngươi muốn làm cái gì?" Yến Hồng Khê cảnh giác hỏi.

"Yên tâm, ta cũng sẽ không lấy hắc mệnh, ngươi khẩn trương cái gì?" Tần Trần nhướng mày, nhắc nhở nói: "Nếu ngươi trong máy tính ban đầu cũng không có những cái đó video văn kiện, như vậy đương nhiên là hắc bỏ vào đi, ta đương nhiên muốn đi tìm hắc, muốn yêu là hắc vốn dĩ liền có, muốn yêu chính là hắc từ người khác kia làm ra đồ vật, ta cần phải làm là tìm ra....."

"Ta chỉ là sợ ngươi sẽ cho chính mình mang đến phiền toái....." Yến Hồng Khê biện giải, không hy vọng nàng hiểu lầm chính mình.

"Yên tâm, ta sẽ không lưu lại bất luận cái gì dấu vết." Nàng đứng lên, vỗ vỗ hắc đầu vai, "Ngươi hiện tại phải làm sự, chính là đánh lên tinh thần, đem trạng thái điều chỉnh tốt, để cho người khác thấy ngươi, cảm thấy ngươi thân ở ở thung lũng, cũng lòng mang tinh thần phấn chấn, có chứa hy vọng cùng không khuất phục. Phải biết rằng, loại này tuyệt cảnh trung kiên cầm tinh thần, so thuận thế suy sút tự sa ngã muốn đáng quý đến nhiều....."

Yến Hồng Khê cười, "Ngươi thực hiểu xã hội tâm lý học." Hắc ánh mắt lại khôi phục cái loại này nàng ở poster thượng thấy ôn nhu, nhìn nàng khi, cũng hình như có tình ý.

Tần Trần tim đập nhanh như vậy một phách, đột nhiên có điểm minh bạch, này nguyên chủ như vậy si mê hắc nguyên nhân, bị hắc gần gũi dùng loại này ánh mắt nhìn, xác thật có một loại mê say nhân tâm hiệu quả.

"Tần Trần?" Thấy nàng thẳng lăng lăng nhìn chăm chăm chính mình đôi mắt, Yến Hồng Khê lại có điểm tâm hoảng.

Nàng cười cười: "Ta chỉ là tương đối hiểu học."

Hai ngày sau, Tần Trân xuất hiện ở chỗ gian cao trung cổng trường khẩu, đợi nửa giờ, bọn học sinh trào ra cổng trường, sau đó nàng nhìn chằm chằm khăn một thiếu niên, không xa không gần khoảng cách đi theo.

Dương Tân ngay từ đầu vẫn chưa chú ý, đi rồi một đoạn đường sau, đột nhiên quay đầu xem ra, cùng Tần Trân đánh cái đối mặt. Hắn vốn là muốn phát tác, nhưng thấy là cái mỹ mạo nữ nhân, hòa khí hoãn chút, nhưng ngữ khí vẫn là thập phần không vui: "Người đi theo ta làm cái gì?"

Tần Trân hướng hắn cười, vẫn chưa trả lời, chỉ ra tay như điện hai ngón tay chọc đến hán ngực, Dương Tân chân mềm nhũn, trước mắt tối sầm, thân thể liền đi xuống đảo ngất qua đi.

Chờ Dương Tân lại lần nữa mở mắt ra khi, phát hiện chính mình ở một cái xa lạ địa phương, nhìn không ra là nơi nào, chỉ biết là ở một tròng cao ốc tầng cao nhất sân thượng. Hắn hoảng sợ nhảy lên, tả hữu nhìn xung quanh, thấy phía sau mặt vô biểu tình Tần Trân.

"Người, người nữ nhân này tưởng đối ta làm cái gì?"

"Thế nào, không nhớ rõ sao, hai tháng trước, người tại đây dưới lầu cửa quầy rầy Yến Hồng Khê....." Tần Trân trên mặt đột nhiên thả ra cười, chậm rãi triều hắn đến gần, nhìn hắn cười, thiếu niên ngược lại phát lạnh.

"Cái gì..... Ta không quen biết người, không biết người đang nói cái gì....." Hắn ánh mắt lập loè, quảng câu liền phải hướng xuất khẩu phương hướng chạy. Mới vừa vừa động, Tần Trân thân ảnh chợt lóe, chắn trước mặt hắn, âm trầm cười: "Dương Tân, nói cho ta, bọn họ cho người bao nhiêu tiền, mua được người đi hãm hại Yến Hồng Khê? Có đủ hay không mua người lương tâm?"

"Người, người nữ nhân này nói hươu nói vượn cái gì? Mau tránh ra, bằng không ta báo nguy!" Thiếu niên bị nàng ánh mắt xem đến phát mao, ngay từ đầu kinh diễm toàn biến thành sợ hãi, hắn run run từ trong túi lấy ra di động, làm bộ muốn gọi điện thoại.

Tần Trân một phen đoạt qua di động, mở ra tuần tra một chút, khoe miệng một câu: "Giao dịch ghi lại thế nhưng còn ở, tám ngàn đồng tiền là có thể cho người đi hãm hại người khác?"

"Người, người này xú nữ nhân, mau đem điện thoại trả lại cho ta!" Dương Tân đại hoảng, muốn từ nàng trong tay đoạt lại, lại là phí công. Tần Trân cảm di động trước sau nhìn mắt, cười: "Rất tân, giống như này di động, cũng vừa vặn là cái này giới đi, lấy gia cảnh của người, hẳn là mua không nổi này nhân hiệu tân khoản di động....."

Thiếu niên mặt đỏ lên, bị chọc tới rồi chỗ đau, phần nộ đến hai mắt cũng đỏ, "Người hiểu cái gì, mau trả lại cho ta....." Nói xong liền gào rống triều nàng đánh tới, Tần Trân lại thuận thế bắt lấy hán tay, mạnh mẽ đem hắn túm tới rồi sân thượng bên cạnh, cũng nắm khởi hắn đứng ở vòng bảo hộ thượng, vừa thấy đến tâm mắt giống con kiến giống nhau thật nhỏ dòng người chiếc xe, thiếu niên đã sợ tới mức mềm chân, hai chân run hơi hơi run lên lên.

Hắn rút cuộc sợ hãi đến khóc lên, "Người, người rút cuộc muốn làm cái gì....."

Tần Trân trạm đến thẳng tắp, quan vọng dưới chân phong cảnh, cười cười, lại quay đầu nhìn về phía run bần bật thiếu niên. Nói: "Biết không, mấy ngày hôm trước, Yến Hồng Khê cũng đứng ở người vị trí này, từ nơi này nhảy xuống."

Thiếu niên cả kinh, "Cái gì? Hắn đã chết?"

Tần Trân không đáp, lại là đột nhiên hướng thiếu niên trên lưng một phách.

"A....." Rải tâm nứt phổi kêu thảm thiết vang lên, Dương Tân thân thể bỗng nhiên đi xuống rơi xuống, vô biên sợ hãi đem hắn bao phủ, rơi xuống gió thổi đến đôi mắt rơi lệ, mặt mờ, hắn thét chói tai tuyệt vọng nhắm mắt lại, cho rằng chính mình chết chắc rồi.

Rơi xuống đến trên đường, tay lại là bị người túm chặt. Quay đầu nhìn lại, lại là Tần Trân cũng đi theo nhảy xuống, hắn không kịp tự hỏi, đã bị nàng túm chặt cánh tay, ôm lấy hắn ở không trung xoay tròn, đi xuống lao xuống mà đi, cuối cùng vững vàng dừng ở một mảnh trên ban công.

Hai chân tuy rơi xuống mà, nhưng cái loại này không trọng cảm lại phảng phất còn ở, Dương Tân hai chân mềm thành bùn, hoàn toàn vô pháp đứng lên, chỉ có thể ngồi xồm trên mặt đất khóc, tứ chi còn đang không ngừng rung mình.

"Biết tuyệt vọng là cái gì cảm giác sao?" Nàng ngồi xồm xuống, triều hắn nhẹ giọng hỏi. Thiếu niên hai mắt đầm lệ mơ hồ, vẫn như cũ nói không nên lời nói. Tần Trân một phen nắm khởi hắn trong phòng đi, thiếu niên chân mềm đến trạm không thẳng, hoàn toàn là bị kéo vào đi.

"Ta cũng không nghĩ khảo vấn người đạo đức lương tri, người cho là uy hiếp cũng hảo, giáo dục cũng hảo, trước hướng Yến Hồng Khê xin lỗi, sau đó lúc cần thiết cần thiết hướng công chúng làm sáng tỏ chân tướng."

Nàng ở một bên lười biếng ngồi xuống, làm lơ từ thư phòng ra tới trọn mắt há hốc mồm Yến Hồng Khê, uống ngụm trà.

"Tần Trân..... Người thế nào..... Thế nào đem hắn mang đến?" Lúc trước nàng nói muốn đi xử lý chuyện này, không nghĩ tới nàng thế nhưng như vậy xử lý. Nàng đối này học sinh làm cái gì, đem hắn dọa thành như vậy?

"Người đừng động, ngồi xuống!" Tần Trân triều hắn ý bảo, sau đó nhìn về phía thiếu niên. Nhân nhạ nói: "Hư vinh cũng không đáng sợ, nhưng nếu bởi vì hư vinh đi làm ác, lại không phải cái gì sáng suốt sự, muốn làm ác phía trước, ít nhất người phải có cùng chi tướng tất chi số thông minh gan dạ sáng suốt năng lực, người giống nhau không có, còn dám đi học cái xấu? Xem người còn trẻ, làm sai sự, nhận cái sai, xin lỗi đi."

Dương Tân miễn cưỡng đứng lên, vừa mới cái loại này sống sót sau tai nạn cảm giác, làm hắn vẫn như cũ không dám hỏi tương. Hắn lau mặt thượng nước mắt, nhìn nàng, hàm răng nhai sợ hãi mà run lên. "Nếu, nếu ta cự tuyệt đâu....."

"Kia về sau ta khả năng muốn nhiều mạng người thể nghiệm một phen vừa mới kích thích cảm giác, cũng có thể lần nọ ta liền thất thủ....." Nàng cười tủm tỉm búng búng gò má, "Đương nhiên, đối với biết sai liền sửa hảo hải tử, chúng ta là có khen thưởng."

"Người, người ở uy hiếp ta....." Dương Tân trừng mắt nàng, lại là đại bùng lại là ngọt táo, này khủng bố nữ nhân rốt cuộc là cái gì sinh vật!

"Coi như là hảo." Nàng nhún vai cười.

Dương Tân thật sự sợ cực kỳ nàng, không thể không khuất phục, hắn cũng cũng không có hư đến xương cốt sinh đòi chảy máu, nghe thấy Yến Hồng Khê tương tự sát sự, vẫn là làm hắn dâng lên áy náy tới, nếu hắn chết thật, kia chính mình chính là vô hình đao phủ. Hắn đi đến Yến Hồng Khê trước mặt, mặt đỏ lên cúi đầu xin lỗi, hơn nữa hướng Tần Trần bảo đảm, lúc cần thiết nguyện ý phối hợp nàng ở công chúng trước mặt làm sáng tỏ sự thật.

"Người đối hắn rốt cuộc làm cái gì?" Dương Tân đi rồi, Yến Hồng Khê thật sự nhìn không được tò mò hỏi nàng, Tần Trần chỉ cười không đáp.

Lúc sau mấy ngày, Tần Trần lại tự mình bái phỏng vị kia chụp lên phóng viên, vừa đảm vừa xoa, từ hắn nơi đó bắt được hoàn chỉnh một tổ ảnh chụp, hơn nữa đồng dạng cũng thuyết phục đối phương, lúc cần thiết ra tới làm chứng.

Vài ngày sau, ở ngày nọ ban đêm, Tần Trần lại ẩn vào Tiêu Nham trong nhà, quả nhiên ở hắn máy tính trung nhảy ra sở tìm nhi đồng video.

Video là có người từ hòm thư phát tới, nàng liền lại từ trong phần mềm tra tìm đến bị cắt bỏ cùng phát kiện người nội dung, sau đó lại ở cái khác che dấu folder tìm được rồi càng nhiều thứ vị đồ vật.

Nàng trước đem tất cả đồ vật phục chế một phần, sau đó lại trực tiếp dùng Tiêu Nham máy tính, đem tìm ra sở hữu hình ảnh cùng video văn kiện, thông qua Tiêu Nham xã giao truyền thông account thượng phát ra đi.

Làm xong này hết thảy, nàng lại đem hết thảy khôi phục nguyên dạng, sau đó rời đi. Dư lại sự, chính là thời gian tới chứng minh rồi. Này chỉ là ăn miếng trả miếng. Hắn là không cần mấy giờ, là có thể truyền khắp internet, trở thành nhiệt gât đầu điều đi.....

Trở về khi, nàng cái gì cũng chưa nói. Mà Yến Hồng Khê đã thật lâu không chú ý, cho nên cũng không biết trong một đêm lại nhắc lên sóng gió. Thẳng đến ngày hôm sau, Lý Nguyên hưng phấn xông vào hắn gia, chất vấn có phải hay không hắn làm, hắn mới biết được đã xảy ra cái gì sự.

Tiêu Nham xã giao truyền thông account thượng, tuyên bố video hình ảnh vừa ra tới, liền ở trên mạng nổ tung nổi, tuy hắn người đại diện ở phát hiện trước tiên cắt bỏ, nhưng vẫn là bị truyền bá đi ra ngoài. Bên trong chẳng những hiểu rõ bộ nhi đồng sắc tình video, cùng gửi kiện người giao dịch nói chuyện phiếm nội dung, còn có Tiêu Nham cùng kim chủ lâm Đông Hải tính ái video, sắc tình hình ảnh.

Tiêu Nham tuy cũng ở trước tiên làm sáng tỏ, xưng máy tính bị hacker xâm nhập, nhiên người võng hữu cũng không chịu thua, bởi vì người của hắn thiết là không rành thế sự, như nai con giống nhau thuần khiết đại nam hài..... Nhưng trong video hắn lại các loại dâm đảng, thân thể bị kim chủ các loại giải khóa.

Hơn nữa cẩn thận người phát hiện hắn cùng lâm Đông Hải chụp sắc tình hình ảnh, bối cảnh có bao nhiêu trưng tuyệt cảnh đồ, thuyết minh hai người ở hai tháng càng lâu phía trước, đã sớm cùng lâm Đông Hải thông đồng, trước xuất quỹ chính là hắn mới đối.....

Tóm lại, mặc kệ là thật là giả, Tiêu Nham thanh danh, là xú.

"Hồng Khê, chính là hiện tại đi, mượn cơ hội này, ta có thể giúp người liên hệ mấy cái giải trí thăm hỏi tiết mục, hiện tại bọn họ nhất định vui thành người đi nói chuyện Tiêu Nham tiện nhân này!" Lý Nguyên hưng phấn đề nghị.

Tần Trần lập tức phản bác nói: "Không thể, hiện tại tốt nhất là cái gì cũng đừng làm." Lý Nguyên thoáng bình tĩnh hạ, nghĩ nghĩ, gật gật đầu: "Người nói đúng, hiện tại trầm mặc tốt nhất."

Hắn nhìn hai người, nhìn không được cười: "Người này tiểu trợ lý, nhưng thật ra rất lợi hại. Hiện tại Tiêu Nham đại thể đã mất, duy nhất thiếu chính là một đòn trí mạng, nhưng hiện tại còn chưa tới tốt nhất thời điểm, không bằng chờ một chút. Dư lại sự, giao cho ta đi làm!"

Nói xong, hắn hấp tấp đi rồi.

"Tần Trần....." Yến Hồng Khê nhìn nàng muốn nói lại thôi, trong lòng biết này hết thảy định là nàng làm, nàng này một lộng, Tiêu Nham thanh danh cùng hắn giống nhau xú đường cái.

"Thế nào, mềm lòng? Này còn chưa tới cuối cùng đâu." Tần Trần hí con người, đến gần rồi chút, gần từng chữ: "Người nhưng đừng hiện tại mới muốn kêu đình a....."

"Không phải, ta chỉ là tưởng cảm ơn người."

Hắn thoáng kéo ra khoảng cách, đối thượng nàng ánh mắt, làm hắn có loại hô hấp khó khăn cảm giác. Dù cho đối Tiêu Nham còn có tình, nhưng cũng đã không thể tái giống như trước kia giống nhau gây tê tê hữu hạn, cho nên đối nàng cách làm tuy không tán đồng, nhưng cũng cảm cam chịu thái độ.

Cảm giác được hấn tránh né, Tần Trần tâm tình đột nhiên biến hảo, "Ta là người fan a, đương nhiên muốn giúp người. Tưởng cảm tạ nói, đêm nay mời ta ăn cơm đi....."

Fan a.....

Nàng như vậy tận tâm giúp hấn, chỉ là bởi vì là hấn fan. Hấn lại có chút hựt hẩng.

Buổi tối 7 giờ, Yến Hồng Khê quả nhiên thỉnh nàng đi ăn cơm, sau khi ăn xong hấn lái xe tới rồi bờ sông, chuẩn bị ở bên ngoài hóng gió.

Hai người ngồi ở bờ sông trên cỏ, gió lạnh ào ào, Tần Trần hừ nhẹ khởi ca tới, hấn trong lòng vừa động, quay đầu nhìn lại. Tần Trần lúc trước uống lên mấy chén rượu vang đỏ, hiện tại gương mặt còn một mảnh đỏ hồng, hai tròng mắt mờ mờ tựa say phi say, thấy hấn nhìn, liền hướng hấn cười.

Trái tim chợt một giật mình, hấn không kịp cảm thụ cái loại này khác thường, Tần Trần nhộn nhạo cười, đôi tay phùng trụ hấn mặt, hỗn mùi rượu môi dùng sức đè ở hấn trên môi.....

Hấn ngã vào mềm mại trên cỏ, màn trời chiếu đất, say rượu Tần Trần lại ôm hấn lại thân lại gần, hấn phân không rõ nàng là thật say vẫn là trang say, nhưng đỡ ở nàng bên hông chống đỡ tay, lại thế nào cũng sử không thượng lực.

Lại bị nàng đẩy ngã, hấn rốt cuộc là từ vẫn là không từ?

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Phần 7. Ảnh đế vs Fan não tàn (7): Trước mặt ảnh đế bắn nước tiểu (cao H)

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Yến Hồng Khê nhậm nàng đẩy ngã ở mặt cỏ, trong đầu còn ở thiên nhân giao chiến, là nên lý trí đẩy ra nàng, hay là nên mơ hồ chính mình thuận theo nàng, hỗn loạn suy nghĩ làm hấn vô pháp tập trung tinh thần, ngồi hấn trên người Tần Trần đem trên mặt hấn giầy giụa xem đến rõ ràng, không cảm cười thâm, đương đoạn bất đoạn tất chịu này loạn, hiện tại chính mình nhưng tổng không phải ở cường bách hấn đi.....

Hấn muốn lại không đẩy nàng, nàng liền thượng la!

Trên môi hôn như mưa phùn kéo dài mặt mặt rơi xuống, nàng thơm tho mềm mại môi đỏ ở hấn môi thượng gặm cắn, vuốt ve, hàm răng mỗi một phân ôn nhu gặm cắn đều mang đến tê tê đại đại điện lưu. Nàng đầu tiên là mút hấn môi trên, đầu lưỡi ở hấn nờ nang trên môi liếm, miêu tả cánh môi hình dạng, sau lại trần trọc đi xuống, cắn hấn môi dưới nhẹ mút chậm cắn, ngay từ đầu thấp phần mềm nhẹ, mặt sau càng thêm dùng sức mút.....

Yến Hồng Khê cảm giác ý thức tựa cũng bị gây tê, bị nàng mút hôn đến có loại uống say sau mới có choáng váng cảm, trái tim cổ táo, hấn không tự giác hơi hơi trương môi, đáp lại nàng hôn môi, đặt ở nàng bên hông tay cũng biến thành ôm. Hé mở đôi môi bị Tần Trần thuận thế cạy ra, đầu lưỡi tiến quân thần tốc xông vào, ở hấn mẫn cảm hàm trên bộ khe liếm té quét, lại chậm rãi hoạt đến lưỡi căn, trần trọc đến lợi, tinh tế liếm quá mỗi cái răng, sau đó hoạt đến hấn đầu lưỡi, quán lấy thật mạnh một mút.....

Rùng mình khoái cảm mạn tập toàn thân, toàn thân làn da đều ở hôn môi trung nóng lên, sôi trào máu trừ bỏ vọt tới nửa người dưới, còn đánh sâu vào đại não, làm hấn cảm thấy chính mình say rượu phản ứng càng mãnh liệt, có chút vụng vui sướng, rõ ràng chính mình tích rượu chưa thấm.....

Hấn cảm lòng không đậu triển đi, cùng Tần Trần dây dưa, ôm chặt nàng cùng nàng môi lưỡi giao triển, cho nhau đoạt lấy xâm chiếm, hóa bị động biến thành chủ động, trừ bỏ hưởng thụ hôn môi mang đến khoái cảm, trong đầu còn đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, nàng này thành thạo hôn kỹ với ai học..... Đây vấn đề làm hấn có điểm khó chịu, khá vậy không nghĩ đi tởn, tổng cảm thấy truy cứu đi xuống, chính mình nhất định sẽ càng khó chịu.

Nhưng điểm này tóc ti nhi giống nhau tởn khó chịu, vẫn là khó chịu, hấn ôm vào Tần Trần bên hông tay, một chút hoạt tiến nàng y nội, sau đó hướng lên trên sờ soạng, từ trong y xoa bắt lấy kia hai luồng to lớn cự nhũ, mềm mại no đủ đến làm hấn có điểm dị thường hưng phấn, xoa trào lực đạo nhin không được cũng trọng chút, tởn đến chảy ra chất lỏng, chọc đến nàng ngực gian trần đầy nải hương khí.....

"Thế nào, người thích ta ngực?" Tần Trần cười khế, bàn tay đồng dạng cũng hoạt tiến hấn quần đương, bắt lấy kia căn nóng cháy cứng rắn cây gậy, cời bỏ dây quần làm nó từ bên trong giải phóng ra tới.

Yến Hồng Khê không có trả lời, bàn tay hoạt đến nàng sau lưng cời bỏ nội y nút thắt cời, không có trói buộc sau, cặp kia tuyết trắng hai vú ở trước mắt như thỏ chạy nhảy lên mà ra, đôi tay mạnh mẽ phủ lên hai vú, ý đồ muốn toàn bộ trào nắm nơi tay, bàn tay lại chỉ có thể che lại một nửa, bạch bạch nộn nộn giống tòa tiểu ngọn núi, phong đầu thượng ửng đỏ núm vú chính phun trắng sữa chất lỏng, hấn liền dán lên đi nhất nhất liếm đi.....

Một tay thường thức nàng vú, một tay kia tắc đi xuống đi, từ váy khẫu chui vào, phúc ở Tần Trân trên hông, chỉ cảm thấy nàng hông cũng cùng ngực giống nhau lại viên lại rất, rắn chắc lại mềm mại, hơn nữa té hoạt như tơ da thịt xúc cảm, thật sự là làm nam nhân không thể cự tuyệt mỹ diệu cảm giác.

Chính âm thầm thờ dài, trầm mê vú dụ hoặc, Tần Trân dùng bao tay trụ hân dương vật, từ hệ rễ nhẹ nhàng hướng lên trên loét, nàng lòng bàn tay nhiệt độ, làm dương vật cảm giác càng nhiệt, mà nàng thuần thực loét động kỹ xảo, cũng thượng hân sàng khoái đến không thể tự khống chế, tâm suất nhanh hơn hô hấp dồn dập, ở nàng loét động mang đến khoái cảm trung, càng một tầng sóng nhiệt vọt tới, dương vật ở nàng bàn tay trung nhảy lên, bành trướng đến lại lớn rất nhiều.....

"Ngô..... Thật không sai....." Tần Trân khen ngợi, một bên quan sát đến hân ở khoái cảm trung thờ dốc rên rỉ bộ dáng, thật là phi thường gọi cảm. Một bên lòng bàn tay ở đỉnh dù quan chỗ nhẹ nhàng vuốt ve, quan đầu hình dạng mượt mà, đỏ tươi mà bóng loáng, mặt trên lỗ nhỏ phân bố ra trong suốt chất nhầy, nàng dùng đầu ngón tay dính chút, bỏ vào môi ngậm lấy, đôi mắt nhìn hân liếm mút hạ, gật gật đầu: "Hương vị cũng không tồi....."

Nàng mút chỉ hình ảnh, làm Yến Hồng Khê xem đến huyết mạch sôi sục, máu tắn đi xuống thân dừng đi, dương vật ở nàng trong tay thỉnh thoảng nhảy, trướng đến hân khó chịu, hân đầu óc nóng lên liền ôm nàng một cái quay cuồng, biến thành hân ở thượng.

Tần Trân hơi nhướng mày, còn không có phát biểu cảm tưởng, Yến Hồng Khê cúi xuống thân phụng trụ nàng khuôn mặt, hung hăng dùng sức thân trụ nàng môi. Tần Trân gắt gao nhéo hân phát, cũng nhiệt tình đáp lại trở về, sợi tóc truyền đến nhàn nhạt đau ý, lại kêu hân phảng phất càng tính phần, tham lam cơ khát mút nàng cánh môi, đôi tay tắc giờ trò, tay trái hoạt tiến nàng giữa hai chân ở tư bộ vuốt ve nhẹ xoa, có thể đạt được chỗ, sờ đến toàn là hoạt hoạt dâm dịch.....

Tay phải phúc ở nàng vú thượng xoa nắn, hai vú sớm bị hân xoa nắn đến no trướng kiên quyết, núm vú cũng sưng to gồng gượng, theo xoa trào mà bài trừ chất lỏng, dặt đến nàng trên da thịt nhuộm đầy dấu vết, kia hình ảnh đã hương diễm lại dụ hoặc, hân liền lại giác lãng phí đáng tiếc, cúi đầu ngậm lấy bên trái chính viên đầu vú, ở trong miệng lại liếm lại hút, mút ra cô cô ngọt dịch, giữa hai chân tay tắc hướng trong chậm rãi thăm dò, tìm kiếm đến tiểu hoa để diễn chơi lên.

Kiên quyết tiểu viên viên bị hân vờ lộng, khẽ vuốt, mang đến tê dại cảm làm nàng rung mình, chịu không nổi thẳng hừ nhẹ ra tiếng, đầu vú bị hân liếm mút đến cũng là tê tê, trên lưng cô xanh cũng ma xát đến nàng phát ngứa, làm nàng nhịn không được quay người lên, lại phảng phất ở đón ý nói đùa hân động tác.

Yến Hồng Khê chuyên chú đùa bốn tiểu hoa đế, khẽ nhủ ần, qua lại vuốt ve, làm cho Tần Trân bụng nhỏ toan trướng khó chịu, đôi tay nắm cô xanh, cong người lên muốn né tránh, nhưng hân lại không buông tha, cũng hoàn toàn không thể nào quá phận đùa bốn, chỉ ở cuối cùng thời điểm, lòng bàn tay nhẹ nhàng ở làm cho sung huyết sưng to hoa đế đi lên hồi ma xát hạ, nàng liền hai chân một trận kịch liệt run rẩy, phát ra một tiếng lâu dài dụ hoặc rên rỉ.

"Ta, ta nhịn không được....." Tần Trân hai tròng mắt ướt át, hoa đế ở hân ngón tay hạ, mang đến khoái cảm tới lại cấp lại mãnh, ở một trận sóng nhiệt tập thượng sau, hai chân run rẩy khi, bàng quang chất lỏng đều bị phun ra mà ra.....

Yến Hồng Khê tránh không kịp, bị xối một tay, hân gật mình lắng hạ, mở ra tay nhìn hạ lại nghe thấy hạ, nhàn nhạt trong suốt chất lỏng, cũng không nước tiểu vị, chỉ có cô nhàn nhạt mùi tanh, chẳng lẽ là đây là trong truyền thuyết nữ tính trào thổ?

Tần Trân hai má ửng đỏ, bị hân ánh mắt vọng đến khó được có điểm thẹn thùng "Xem cái gì, chưa thấy qua nữ nhân cao trào?"

"Ta, ta cho rằng nữ nhân chỉ biết âm đạo cao trào....." Hân lẩm bẩm, trước kia tuy hai người cũng làm ái vô số lần, nhưng hân cũng không có chủ động thăm dò quá thân thể của nàng, mỗi lần đều là ở hormone kích thích hạ cùng nàng phát sinh quan hệ, hiện giờ nghĩ đến, lại có chút ảo não lúc ấy chỉ lo chính mình sáng.

Nói, hân tay vỗ về nàng hoa huyết chỗ, phát hiện cánh hoa gian dính hoạt chất lỏng biến nhiều, nguyên lai không ngừng niệu đạo phun ra thủy, hoa huyết cũng dừng rất nhiều hoạt lưu lưu ái dịch..... Xác thật nên học tập học tập.....

Hắn như vậy nghĩ, ngón tay hoạt tiến huyết khẫu xem xét, bên trong ướt át trơn trượt, hiển nhiên đã bôi trơn cũng đủ.

Đem nàng hai chân hơi tách ra chút, nắm chính mình sớm trướng đến phát đau còn thịt để thượng, trứng gà đại quy đầu để ở huyết khẫu, nhẹ nhàng hướng trong một đưa, tràn ngập co dãn huyết khẫu bị căng ra, gắt gao bao ở quy đầu, co rút lại gian khẫu cô co rút lại liếm mút, kêu hân trái tim không lý do hưng phấn, một chút hướng trong đẩy, theo đẩy đưa chỗ sâu trong, hân cảm giác dương vật tiến vào tới rồi một cái kỳ diệu đường đi, vách trong tầng tầng thịt non hoạt nhần mịn nhuận, đem hân đồ vật bao vây trong đó, ở đưa đẩy gian cấp dương vật mang đến hấp thụ cảm, càng làm cho người thâm trụ trong đó không thể tự kiềm chế.....

Tần Trân cũng giác huyết tê ngứa ngứa, dường như có vạn chỉ con kiến nhí ở gặm cắn, bị hân đại bông cảm xuống mà nhập, căng đến nàng lại trướng lại toan, hoa huyết lại tham lam co rút lại nhấp nháy, cắn chặt hân bông bông dường như sợ nó rời đi.

Như vậy một kẹp trụ, bên trong tầng tầng thịt non gắt gao bao lấy, quy đầu bị thịt non mút trụ, Yến Hồng Khê thờ hờn hờn, kiên nhẫn lại vô, nâng lên nàng cái hông nâng, cây gậy bắt đầu ở nàng trong cơ thể cấp trừu mãnh đưa.

Trở về chi gian bạch bạch thân thể tiếng đánh không dứt, hân thể công hưng mãnh, thao đến lại cấp lại liệt, dường như cái sơ động dục mao đầu tiểu tử, vội vàng vội không ngừng hướng trong xô xuyên qua, đỉnh đến thật sự tàn nhẫn, kêu nàng nhịn không được cung nổi lên eo bối, đôi tay túm chặt dứt cô xanh, theo hân va chạm, cao thấp hai vú trên dưới ném dao động hoảng.....

"Ân ân..... Ân..... Yến..... Yến Hồng Khê..... Ách a a....."

Đưa đẩy trên dưới một trăm hạ, hấn đột nhiên lại gia tốc, hoa tâm bị hợp với giả mấy chục hạ, sớm kêu nàng chịu không nổi, mê loạn khuôn mặt lắc đầu muốn thoát đi, phản kêu hấn giam cầm đến càng khẩn, hai chân bị áp đến đầu vai, hung mãnh hung hăng đưa đẩy, bụng nhỏ lại trường lại nhiệt, cung trong miệng phun trào xuất trận chất nhầy, thấm vào đến hấn còn thịt càng mượt mà. Nàng lại ở cao trào trung lại lần nữa mê loạn, thần sắc hoảng hốt hai mắt trắng dã.

Yến Hồng Khê cũng ở nàng cao trào nháy mắt, cảm giác hoa huyết ở mãnh liệt co rút lại, hấn cũng thu không được, chỗ trống đại não trung bạch quang hiện ra, dương vật đột nhiên run rẩy, tinh hoa tần tả ở nàng trong cơ thể.

Bản tính sau, thân thể được đến cực lạc thỏa mãn, nhưng ở rút ra thân thể của nàng sau, trong lòng lại không lý do cảm thấy hư không.

Có bao nhiêu vui sướng, liền có bao nhiêu mất mát, mà hấn lại không rõ loại này quái dị cảm xúc là thế nào hồi sự, chỉ có thể tìm điều thuốc điểm thượng phun ra nuốt vào mấy khẩu, mới vừa rồi cảm thấy kia trận bức bối bị áp xuống đi.

Trở lại trong xe sau, hai người đều ở trầm mặc, Yến Hồng Khê là không biết nên nói cái gì, phiền não bò bò phát, nếu trước kia cùng nàng phát sinh quan hệ là bởi vì tưởng trợ giúp nàng, kia hiện tại đâu, hấn còn có thể tìm cái gì lý do tới thuyết phục chính mình.

Hấn phiền muộn chính mình này rồi rầm tâm tình, cũng phiền muộn xem không rõ nàng, nàng trên mặt còn mang theo tình dục ửng hồng, nhưng thần sắc đã khôi phục bình tĩnh, giờ phút này chính cúi đầu đang xem di động, làm hấn cơ hồ muốn cho rằng vừa mới sự chỉ là hấn một giấc mộng.

Loại này nhìn không thấu nàng cảm giác, làm hấn cảm thấy tiêu táo.

Hiện tại, hấn có thể trăm phần trăm xác định, vừa mới nàng là ở trạng say, mượn rượu phác gục hấn, cố tình chính mình không có cự tuyệt. Hấn muốn hỏi một chút nàng vì cái gì muốn như vậy làm.....

Nàng như vậy lý trí lý tính người, vì cái gì muốn như vậy cùng hấn phát sinh quan hệ, nàng trong lòng rốt cuộc thế nào tưởng?

Nhưng hấn lại không dám hỏi ra, sợ nghe thấy muốn nghe thấy đáp án, cũng sợ nghe thấy được không muốn nghe đáp án, mặc kệ là nào một loại, đều làm hấn vô pháp lựa chọn, ít nhất hiện tại, không thể lựa chọn.

Hai người quan hệ, ở Lý Nguyên xem ra có chút khó bề phân biệt, bởi vì công tác gần nhất thường xuyên tới Yến Hồng Khê gia, xuất phát từ trực giác, hấn cảm thấy này hai người có gian tình, nhưng ở chung lại không giống tình lữ, hơn nữa Yến Hồng Khê không phải từ tiểu công đến đại yêu.....

Loại này tò mò giống Miêu nhi cào tâm, không biết rõ không thoải mái, cho nên sáng hôm nay Tần Trần không ở nhà, hấn bắt lấy Yến Hồng Khê về mặt nghiêm túc chất vấn: "Hồng Khê, người thành thật giao đãi, người cùng tiểu Tần rốt cuộc là cái gì quan hệ..... Đừng giấu ta! Các người có phải hay không thượng quá giường?"

Yến Hồng Khê táo đỏ mặt, không đáp Lý Nguyên đã được đến đáp án. "Người mẹ nó không phải công sao? Không phải nói nàng chỉ là bằng hữu sao? Phát sinh Tiêu Nham sự, người còn lý không rõ? Người hôm nay cho ta nói rõ ràng! Các người rốt cuộc là thế nào hồi sự? Người thế nào định vị các người quan hệ?"

"Nguyên ca, người đừng ép ta, ta chính mình cũng chưa biết rõ, thế nào trả lời người....." Yến Hồng Khê bức bối nắm phát, ngày thường Tần Trần ở chung cũng cực vui sướng, nhưng chỉ cần làm hấn tưởng tượng hai người quan hệ vấn đề, hấn liền đau đầu.

Đêm đó hai người bờ sông một loạn, sau khi trở về..... Liền liên tiếp đã xảy ra lần thứ hai ba lần hơn mười thứ quan hệ, chính mình giống như bị nàng hạ được dường như, mỗi lần bị nàng đẩy liền đảo.....

"Này có cái gì lộn không rõ?" Lý Nguyên trừng mắt hấn, quả thực đầu đại, người này ở cái khác phương diện đều rất thanh tĩnh, thế nào vừa đến cảm tình này khối, trong đầu liền cùng tắc hồ nhảo dường như nhìn không rõ đâu?

"Nguyên ca, người lại cho ta điểm thời gian đi....." Hấn cười khổ.

"Ta bó lốn thời gian, chỉ cần người đừng đem việc tư ảnh hưởng đến công tác liền thành, máu chó là tiểu Tần, người nếu không thích nàng cũng đừng treo người ta, nàng người như vậy còn sợ tìm không thấy nam nhân tốt?" Lý Nguyên thẳng nhử mày, tuy hấn cùng Tần Trần tương giao không nhiều lắm, nhưng cũng biết nàng tuyệt cùng những cái đó kiểu điểm đồ đệ tiện bất đồng, sóng đại mặt mỹ đầu óc hảo, hấn còn có cái gì không biết đủ.....

Nếu không phải hấn kết hôn, hấn đều muốn ra tay lạp.

"Nguyên ca, người hiểu lầm, Tần Trần nàng cùng ta chỉ là bạn tốt, nàng thích ta là bởi vì ta là thần tượng, nàng là ta fan..... Không phải người cho rằng cái loại này....."

"Cái gì? Người!" Lý Nguyên trừng mắt hấn đứng lên, có loại một quyền đánh vào bông thượng cảm giác, cũng nhịn không được nắm nắm phát. "Người cảm thấy nàng cùng người lên giường, liền bởi vì là người fan?"

Yến Hồng Khê tuy rằng nói chuyện, trên mặt đã có đáp án. Nhìn hấn chắc chắn biểu tình, Lý Nguyên cũng cảm thấy đầu mau tặc, nắm phát ở phòng khách đi tới đi lui, cuối cùng xì một tiếng khinh miệt: "Yến Hồng Khê, nhìn không ra, có đôi khi người thật đúng là con mẹ nó tự luyến!"

Nói những cái đó không rành thế sự tiểu nữ sinh fan não tàn, cam tâm tình nguyện cùng thần tượng ngủ, hấn còn tin, nhưng Tần Trần? Tuyệt đối không thể. Nàng giống cái loại này não tàn người sao? Nói là hấn fan, hấn còn liền thật tin lạp? Hấn nhưng không ở trong mắt nàng thấy đối hấn cái gì gặp quý

sùng bái.

Nhìn Yến Hồng Khê trên mặt mờ mịt ánh mắt, Lý Nguyên bỗng yếu điểm phá hấn, cuối cùng ngấm lại lại nuốt trở về, quan hấn đánh rầm, chờ chính hấn suy nghĩ đi!

"Ta tới là nói cho ngươi, ta rốt cuộc giúp ngươi tìm được rồi một cái kịch bản không tồi, lịch sử chính kịch, vốn ít, đạo diễn là Trần Surong, chủ yếu diễn viên là người mới tốt nghiệp trường điện ảnh, nhân vật của ngươi là vai phụ, liền nói ngươi tiếp không tiếp?" Hấn đem kịch bản ném cho hấn, "Nhìn xem đi."

"Tiếp đi." Yến Hồng Khê không thấy liền đáp ứng rồi, Trần Surong đạo diễn là hấn vẫn luôn thương thức người, là nữ đạo diễnru tú ít có trong giới, trọng chất không trọng lượng, hơn nữa thích bồi dưỡng người mới, nàng tuyển kịch bản sẽ không kém, cho hấn an bài hấn là cũng là nhất thích hợp nhân vật.

"Vậy ngươi hảo hảo chuẩn bị." Lý Nguyên nói xong liền đi. Đi tới cửa, lại quay đầu nhắc nhở hấn: "Còn có ngươi cùng tiểu Tần quan hệ, chính mình nắm chắc chừng mực, đừng ảnh hưởng đến công tác của ngươi."

Hấn gật gật đầu. Trong lòng một tiếng than thở.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Phần 7. Ảnh đế vs Fan nảo tàn (8): Nửa đêm yêu đương vùng trộm (hơi H)

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Yến Hồng Khê sở tiếp kịch bản, giai đoạn trước đại lượng cốt truyện muốn ở vùng núi tiến hành, mà đạo diễn Trần Surong yêu cầu toàn bộ thật cảnh quay chụp, sở tuyển quay chụp địa điểm ở Tây Nam khu mỏ son thôn, nhân giao thông không quá phương tiện, toàn bộ trong thời gian ngắn đều cần thiết ở tại trong núi, thức ăn cũng ở thôn trưởng gia nhận thầu, dừng chân càng không có cao cấp khách sạn, có ở nhờ ở thôn dân trong nhà, có trực tiếp liền đáp lều trại tạm chấp nhận qua đêm.

Quay chụp vất vả trước nay chưa từng có, nhưng toàn bộ đoàn phim bầu không khí vẫn là không tồi, hơn nữa diễn viên nhiều là chút tân nhân, cũng chịu chịu khổ học tập, không kiêu không chơi đại bài, ở chung dung hiệp. Cho nên đối Yến Hồng Khê tới giảng, lần này đóng phim quá trình, ngược lại là khổ trung có nhạc.

Yến Hồng Khê cùng Tần Trân ở tại một gian cũ tứ hợp viện, chủ nhân bên ngoài làm công, chỉ còn lại có một cái lưu thủ lão nhân, cho nên trông không phòng không ít, trừ bỏ hấn hai người ngoại, nam chủ nữ chủ cũng đều ở tại cách vách phòng, đạo diễn ý tứ là làm hai tân nhân cùng hấn ở cùng một chỗ, ngày thường nhân rồi khi có thể đứng đứng diễn, nhiều hơn hướng ánh để học tập đề cao kỹ thuật diễn.

Này nguyên bản là hảo ý, Yến Hồng Khê đương nhiên cũng nguyện ý trợ giúp hậu bối, nhưng ở chung mấy ngày xuống dưới sau, lại làm hấn càng ngày càng khó chịu vị này nam chủ. Đóng vai nam chủ tiểu thanh niên kêu Lục Trạch, trừ bỏ ái hướng hấn lãnh giáo diễn kịch kỹ xảo ngoại, Yến Hồng Khê còn phát hiện hấn thích hướng Tần Trân xum xoe, tính cách nhiệt tình miệng ngọt, tổng tỷ trước tỷ sau kêu cái không ngừng.....

Nhân gần nhất mấy ngày thời tiết khốc nhiệt, mà bọn họ chụp lại là cổ trang kịch, diễn phục dày nặng, cả ngày xuống dưới, cảm giác đều còi tảng da, thậm chí có thể chất kém nữ diễn viên bị cảm nắng ngất, đạo diễn xem thật sự vất vả, liền thả một ngày giả, làm mọi người hảo hảo nghỉ ngơi.

Này son thôn điều kiện kém, không có điều hòa nhưng thôi, chỉ có mấy bảo Đài Loan phiến, thổi ra phong cũng là nóng hầm hập. Làm tri kỷ tiểu bảo mẫu trợ lý nhóm, tự nhiên muốn chiếu cố hảo nghệ sĩ, tìm mọi cách hỗ trợ hàng thù.

Tần Trân mấy người trụ tứ hợp viện không có nước máy, nhưng cũng may trong viện có một ngụm giếng nước. Tuy là sắc trời đã tối, nhưng mấy cái tiểu trợ lý vẫn là muốn nhận mệnh đi một thùng thùng mức nước, làm cho bọn họ tắm rửa.

Yến Hồng Khê một hồi phòng, liền thay ngực, tuy quạt thổi, nhưng kia gió nóng phàn làm người càng phiền lòng. Tần Trân thấy hấn ngực cùng cổ làn da đỏ lên, tình tế vừa thấy, phát hiện tất cả đều là rôm.

"Thực ngứa đi, ngươi nhưng đến nhần đến dùng trà, ta đi đánh chút thủy tới, tắm rửa lại sát điểm đồ vật đi." Nàng nhú mày nhắc nhở, đem đại thùng di tiến vào, lại tìm tiểu thùng nước đi ra ngoài mức nước. Yến Hồng Khê cũng xác thật rất là khó chịu, thời tiết lại nhiệt, rôm ở mồ hôi sùng nước hạ càng kỳ ngứa khó chịu, nhưng hấn vẫn là có thể nhịn xuống không đi bắt cào.

Lục Trạch để vai trần ở trong sân hóng mát, cầm cây quạt nhỏ chính quạt gió, thấy Tần Trân dẫn theo thùng ở bên cạnh giếng mức nước, lập tức nhảy tiến lên, "Tỷ, để cho ta tới giúp ngươi đi....."

Không khỏi phân trần liền từ nàng trong tay cướp đi tiểu thùng nước đi mức nước, Tần Trân quay đầu nhìn lại, phát hiện nữ chính Bạch Thương cùng nàng trợ lý đều nhìn lại đây, Lục Trạch tiểu trợ lý trương đông cũng là vẻ mặt ngơ tào biểu tình.

Nàng cười cười, nhẹ nhàng ở Lục Trạch trên vai chụp hạ: "Lục Trạch, này đối với người ảnh hưởng không tốt. Người nhưng đừng đoạt công tác của ta....." Lục Trạch đánh tràn đầy một xô nước đi lên, quay đầu nhìn lại, phát hiện những người khác đang xem chính mình, hân hân không thèm để ý, xua xua tay cười: "Khoan thai là ta đồng học, ta đều là người một nhà, có cái gì ảnh hưởng không tốt, tỷ người đừng nói nữa, đi ngồi xuống hóng gió đi....."

Bạch Thương bụng miệng cười: "Ta nói Lục Trạch, người cũng thật thương hương tiếc ngọc a, như vậy thân sĩ, thế nào không giúp ta gia Tiểu Lan đánh mức nước a, người xem nàng cái đầu so Tần tỷ muốn nhỏ xinh nhiều....."

Tiểu Lan là nàng trợ lý, nghe vậy thật mạnh gật đầu, "Chính là chính là!"

Lục Trạch trắng nàng liếc mắt một cái, dẫn theo thủy liền đi vào phòng. Yên Hồng Khê thấy là hân dẫn theo thủy tiến vào, trừng thẳng mắt, lập tức xuống giường. "Tiểu Trạch thế nào có thể phiền toái người giúp ta mức nước, vẫn là ta đến đây đi. Người mau đi nghỉ ngơi." Hân đoạt lấy Lục Trạch thùng nước, buồn bực bực cũng đi mức nước.

Đứa nhỏ này, thế nào một chút không biết quá giới hai chữ?

Thấy hân cướp đi thùng, Lục Trạch liền không cùng hân tranh, lôi kéo Tần Trân đến trong viện giặt nho hạ ngồi xuống. Lại làm trợ lý trương đông đem thôn dân đưa đưa hầu cắt, bãi trên bàn đá.

"Tỷ, này dưa hấu ở giếng thả một ngày, nhưng lạnh, nhanh ăn đi." Lục Trạch cười đến sáng lạn, biểu hiện đến cũng bằng phẳng, thấy nàng quả nhiên cầm lấy ăn, mới nhớ tới bên cạnh Bạch Thương mấy người, "Các người nhìn ta làm cái gì, mau lấy a, một lát liền không lạnh." Nghĩ nghĩ, hân lại cầm lấy hai mảnh dưa hấu, vọt tới Yên Hồng Khê trong phòng, "Yên ca, ta cắt dưa hấu cho người tặng tới, ngại nhưng nhớ rõ ăn a."

Xem hân buông lại hưng phấn chạy ra đi, Yên Hồng Khê đem thùng nước một ném, tâm tình thật sự buồn bực, nghĩ thầm chính mình cùng cái hậu bối so đo cái gì, nhưng từ ô vuông cửa sổ hướng ra phía ngoài nhìn lại, thấy kia Lục Trạch ngồi Tần Trân bên cạnh vừa nói vừa cười, nhưng lại cảm thấy không quá thoải mái.

Lục Trạch biểu hiện đến quá bằng phẳng, từ tiến tổ nhìn thấy Tần Trân ngay từ đầu, liền biểu hiện ra lớn lao nhiệt tình, không chút nào che dấu đối nàng hứng thú, quá mức hào phóng ngược lại làm người không thể nào chỉ trích, hân trong lòng không thoải mái, nhưng tựa hồ lại không có lập trường can thiệp, cho nên đem loại này cảm xúc ghen ở trong lòng đầu, lại là càng ghen càng khó chịu, cường bách chính mình đem lực chú ý trút xuống ở công tác.

Lục Trạch mấy cái người trẻ tuổi ở trong sân nói chuyện phiếm tới rồi nửa đêm, từng người buồn ngủ mới vừa rồi trở về phòng nghỉ ngơi. Tần Trân cảm hộp phần xoa người tiến vào, phát hiện Yên Hồng Khê còn ở đọc kịch bản bối lời kịch.

"Đem ngực cời ra." Nàng ngồi quỳ đến trên giường, ở hân trên lưng vỗ nhẹ hạ. Yên Hồng Khê ngẩng đầu nhìn nàng, một phen cời ra ngực, đôi mắt nhìn chăm chăm nàng mặt.

Hân tắm xong sau, làn da rất cuộc không hề dính nhớp, Tần Trân cảm bông dấm phần dính chút phần, một chút ở hân trên người nổi sởi địa phương sát mặt, tình tế bột phần dính lên làn da, truyền đến từng trận mát lạnh cảm, làm hân cảm thấy thập phần thoải mái.

Tần Trân bắt lấy cánh tay hân, nơi tay khủy tay cong chỗ, tình tế bôi, cảm giác được hân vẫn luôn ở nhìn chăm chăm chính mình, rừ đầu cười hỏi: "Người như vậy nhìn ta làm cái gì..... Chính là ta công tác thượng nơi nào làm được không tốt?"

Nàng tắm rửa sau, trên người mang theo nhàn nhạt sữa tắm hương khí, hân nhẹ ngủ, trong lòng có chút xôn xao, nhìn không được gần sát chút, mới thiếu chút nữa hôn ở nàng bên má. Tần Trân lại chuyên chú cho hân sát phần, cũng không để ý tới hân, lau cánh tay lại đi lau phần lưng. Yên Hồng Khê vẫn là nhìn không được nói ra tới: "Cái kia Lục Trạch..... Hân giống như thích người....."

Nàng chọn hạ mi, gật đầu cười khê: "Rõ ràng."

"Vậy người....." Hân mấp máy môi, muốn hỏi nói lại nói không ra khẩu. Chỉ duỗi tay đem nàng chụp tới, ôm nàng ngã vào chiếu trúc thượng. Tần Trân nhìn nàng không nói chuyện, một đôi thủy nhuận trong ánh mắt lại bao hàm muôn vàn cảm xúc, Yên Hồng Khê chỉ là đột nhiên có chút hoảng, sợ hãi nàng sẽ thích thượng cái kia Lục Trạch, hân cái loại này thế công, giống nhau tiểu nữ sinh đã sớm đầu hàng.....

"Tần Trân, không cần cùng nghệ sĩ kết giao quá thâm, ta là này trong giới nhất hiểu biết, bọn họ cảm tình đa số đều không được chết già, ta, ta không hy vọng người bị thương tổn....." Hân cảm thấy chính mình làm bằng hữu, hân là nhắc nhở nàng. Lục Trạch hiện tại là đơn thuần đáng yêu, nhưng thời gian một lâu, tổng cũng không tránh được phải bị trong giới người đồng hóa, hơn nữa trong giới nhất không thiếu tuấn nam mỹ nữ, dụ hoặc quá nhiều.

Tần Trân chớp chớp mắt chưa ngủ, gia hòa này, đối người khác cùng chính mình tiêu chuẩn không giống nhau a, hân như vậy minh bạch, còn cùng nàng lên giường?

Nhìn nàng hé mở hồng nhuận môi, Yên Hồng Khê đột nhiên cảm thấy có điểm miệng khô, hân cúi đầu, dán lên nàng môi đỏ nhẹ nhàng mút, bàn tay tác hoạt tiến nàng áo ngủ, vuốt ve nàng bóng bóng da thịt, bắt lấy trước ngực to lớn vú, thờ hân hân hung hăng xoa trảo niết lộng, nóng rực môi gắt gao cùng nàng đôi môi tương dán, vội vàng cùng nàng đầu lưỡi tương triền trên chọc.....

Hân một tay muốn hoạt tiến nàng giữa hai chân, Tần Trân vội bắt được hân, "Cách vách có người."

"Ta sẽ nhẹ điểm." Hắn nói, lại lần nữa phong bế nàng môi, duỗi tay lôi kéo tuyến tất đèn, trong bóng đêm ôm trụ nàng, cấp khó dần nổi tách ra nàng hai chân tiến vào thân thể của nàng, sợ nàng kêu ra tiếng tới, liền vẫn luôn găt gao lấp kín nàng môi, đỉnh đưa đến thập phần ôn nhu, dương vật hoạt tiến nàng khản trầm tiểu huyết, cũng không quá vội vã ra tới, chỉ chôn ở trong đó tế ma loạn giao.

"Ân....." Tần Trần phát ra tình tế hừ thanh, hoa tâm bị hắn quy đầu không ngừng nghiền nát, mà đến nàng khó chịu dị thường, tởm ngứa mềm ma, kêu nàng hai chân ngăn không được phát run, nàng khản bám vào hắn bối, môi bị hắn đồ đến kín mít, hai người đầu lưỡi tương triền, như hai điều con rắn nhỏ dây dưa ở bên nhau, cho nhau liếm láp mút vào, kêu nàng ở khoái cảm trung choáng váng.

Đầu lưỡi bị hắn mút đến tê dại, môi bị gặm đến sưng đỏ bất kham, hắn song chưởng ở nhũ thượng tùy ý xoa trảo, trảo đến hai vú lại trướng lại rất, nãi dịch bốn sải.....

Hai người động tác thật sự nhẹ, Yến Hồng Khê cực kỳ khắc chế, từ đầu tới đuôi đều tiến hành đến thông thả mà ôn nhu, thời gian cũng đi theo bị kéo trường, hai người lẫn lộn gần một giờ, hắn tả ba lần mới vừa rồi thỏa mãn.

Tần Trần nhẹ đẩy ra cửa sổ, làm trong phòng hương vị bị gió thổi đi, sờ soạn xuống giường mặc vào áo ngủ, cúi đầu ở bên tai hắn nói: "Người nghỉ ngơi đi, ta về trước phòng....."

Yến Hồng Khê kêu nàng hô hấp phun đến trong lòng nóng lên, xúc động bất lấy nàng: "Ở lại trong phòng ta đi....."

"Người điên rồi?" Nàng cười nhẹ, liền phải kéo ra tay nàng, Yến Hồng Khê ngực toan trướng, trong bóng đêm đem nàng xả tiến trong lòng ngực, một tay thủ sẵn nàng cái gáy, tình chuẩn quắc trụ nàng đôi môi liếm mút gặm cắn, đại não đều bị xúc động sờ chi phổi, chi là đặc biệt muốn đem nàng lưu lại.

Hắn ôm đến quá dùng sức, lực đến nàng kêu sát ở hắn ngực, cao ngất ngực cọ đến hắn lại là một trận nóng nảy, lại lần nữa ôm lấy nàng quay cuồng trên giường. Tần Trần thở phì phò nhỏ giọng nhắc nhở nói: "Yến Hồng Khê, người nổi điên lạ? Người còn tưởng công tác không?"

"Ngày mai nghỉ ngơi." Hắn ôm lấy nàng, cúi đầu xoa bóp lấy nàng phong nhũ ngâm lấy mút vào, vội vàng lại lần nữa tách ra nàng hai chân, lại lần nữa dụng thẳng cây gậy, phốc kị một tiếng hoạt nhập huyết trung.

Tần Trần cắn môi khắc chế đè nén xuống rên rỉ, này Yến Hồng Khê hôm nay thật sự khác thường thật sự, chẳng lẽ là bị kia Lục Trạch kích thích đến? Thật muốn như thế, kia chính mình càng muốn nhiều hơn kích thích một chút hắn.....

"Yến Hồng Khê..... Ân..... Đừng như vậy thâm..... Ân....." Đêm nay hắn dị thường dùng mãnh, lúc này từ quy đầu nhắm thẳng bên trong hướng, ý đồ muốn thực tiến từ cung, mà đến nàng hoa tâm rừng mình.

Muốn nhắc nhở hắn, Yến Hồng Khê ngực lại không ngừng hướng trong đột phá, cuối cùng quy đầu chung đỉnh khai kia trần ngập co dẫn nhỏ nhỏ hoàn khẩu, lỗ nhỏ không ngừng bị tể đến căng ra, như dây thun giống nhau khản cô hắn dương vật, theo đại bồng hướng trong thâm nhập, không ngừng co rút lại tiểu thịt hoàn quát động cán da, nháy mắt mà đến khoái cảm làm hắn hồn bay qua thiên, tiếp theo dương vật tiến vào cái ẩm áp nơi, hắn ở bên trong tình tế quấy, quy đầu không ngừng đỉnh ở mãi cảm vách trong.....

Hắn đại bồng ở từ cung giao, rừng mình khoái cảm một đợt tiếp một đợt, Tần Trần nắm chặt nắm tay, không chế không được muốn hét kêu, cuối cùng lệch về một bên đầu cần ở hắn bả vai, hàm răng thật sâu rơi vào thịt trung, ở hắn rên âm tình khuynh khản phun trào mà ra.....

Yến Hồng Khê cũng không chịu nổi, còn thật ở nàng âm đạo cùng từ cung hai trọng bao vây, khoái cảm đem hắn thật mạnh vây quanh, thẳng đến lại vô lực thừa nhận, dương vật rung động ở nàng từ cung chỗ sâu trong bản tính, đem nàng rút đến trần đầy trướng trướng.....

Tả ra sau, Tần Trần lại không nhiều lắm lưu, khoái y sờ soạn mà ra, trở về phòng đi.

Ngày hôm sau toàn đoàn phim nghỉ phép, Lục Trạch đại đã sớm hưng phấn tiến đến, ước Tần Trần muốn đi chơi chơi, Yến Hồng Khê lẫn lộn một đêm, còn đang ngủ cũng không biết được, tỉnh lại hỏi những người khác, mới biết hai người sớm đi ra ngoài.

Son thôn phong cảnh tú lệ, không khí hợp lòng người, ông trời cũng phảng phất cảm nhận được đoàn phim khẩn cầu, ngày hôm sau mau giữa trưa đương thời vài tràng thái dương vũ, tách ra không trung nhiệt khí, làm tất cả mọi người giác thoải mái rất nhiều.

Lục Trạch là cái thành thị lớn lên, lần này vẫn là đầu thứ tiến nông thôn, xem hết thấy đều hiếm lạ, lôi kéo Tần Trần đi các loại chơi, nghe trong thôn tiểu hài tử nói phía bắc có phiến đại sơn động, bên trong thập phần mát mẻ không nói, vẫn là trong thôn tiểu hài tử nhóm đọc sách địa phương, liền lôi kéo nàng lên rồi.

Kia sơn động quả nhiên thật lớn, hơn nữa bên trong mát mẻ, mười mấy tiểu hài tử ở lí chính ở đi học, chỉ giáo lão sư đang ở dạy học, tuy điều kiện gian khổ, nhưng bọn hắn trên mặt đều tươi cười sáng lạn.

"Tỷ, này đó hài tử quá đáng thương, chờ ta đóng phim có tiền, về sau nhất định phải giúp bọn hắn tu cái trường học." Hai người đứng ở cửa động nhìn một lát, Lục Trạch không khỏi phát ra cảm khái.

"Chúng ta đừng quấy rầy bọn họ, đi nơi khác chơi đi." Hắn nhìn một lát, liền lại lôi kéo nàng rồi đi. Hắn cũng không nhận lộ, chỉ duyên trong rừng tiểu thạch đường đi, đi đến cuối chỗ, trước mặt là một mảnh tiểu hồ đậu, hồ nước thập phần thanh tịnh, ánh mặt trời chiếu hạ, nhìn trong suốt thanh bích, thập phần khả quan.

Hắn còn chưa phát ra tán thưởng, Tần Trần trực tiếp đem trường áo khoác một thoát, phác phốc một tiếng nhảy vào trong nước. Lục Trạch kinh hô một tiếng, "Tỷ, ngươi cẩn thận một chút đừng rút gân....."

Tần Trần nào để ý đến hắn, ở trong nước bơi trong chốc lát, cảm giác thân thể khô nóng tiêu rất nhiều, nằng từ trong nước chui ra tới, nhìn trên bờ Lục Trạch, cười nói: "Thế nào, không dám xuống nước?"

"Ai, ai nói ta không dám." Lục Trạch vừa nghe, lập tức cũng cởi áo somi nhảy vào trong nước, nước lạnh sũng nước đến hắn toàn thân sáng khoái. Hắn bơi một lát, thấy Tần Trần cả người ướt đầm ngồi ở bờ biển đá cuội thượng, áo ba lỗ màu trắng, ngực thâm mường mê người. Hắn xem đến thâm cảm thấy miệng khô, vội phùng hồ nước uống lên mấy tài ăn nói miễn cưỡng áp xuống nóng náy.

"Tỷ....." Hắn kêu một tiếng, có chút ngượng ngùng ngồi vào nằng bên cạnh. Đôi mắt từ trên mặt nằng, chột người lại rơi xuống nằng ngực, nhìn mắt lại cuồng quít vội dời đi, nằng đáng người thật sự quá cay, làm người cắn bản cầm giữ không được.

Tần Trần nhìn hắn mặt đỏ tới mang tai bộ dáng, âm thầm bật cười, trần trụi chân ngọc đặt ở trong nước đá động, liêu đến bọt nước tản hương hắn trên người sái, Lục Trạch liền muốn phản kích trở về.

Hai người tiểu hài tử dường như ở thiên bãi chơi thủy, nhìn nằng tránh né khi cười duyên liên tục, trong lòng ái mộ rất cuộc khắc chế không được, ở không cẩn thận đem nằng đẩy ngã sau, nhìn nằng sạch sẽ thoải mái thanh tân mặt, rất cuộc nhìn không được nói ra: "Tỷ, ta, ta hiếm lạ người, ta coi trọng người!"

Tần Trần ngẩn người, tiếp theo vèo cười.

"Tỷ, ta nói thật, ngươi cười cái gì a?" Hắn gãi gãi phát, mặt đỏ lên nói: "Tỷ, lần đầu tiên thấy ngươi, ta liền coi trọng ngươi....."

"Ta, ta muốn hôn ngươi."

Hắn đỏ mặt nói xong, thấy nằng còn đang cười, liền đánh bạo ôm lấy nằng thân thượng.

Hắn còn muốn càng nhiều, trên đầu lại đột truyền đến lãnh lãnh đậm đậm thanh âm: "Lục Trạch, ngươi ở đối ta trợ lý làm cái gì?"

Lục Trạch ngẩng đầu, Yên Hồng Khê mân khần môi cau mày trừng mắt hai người, hắn có chút ngượng ngùng, đem Tần Trần kéo lên. Đối Yên Hồng Khê nhưng thật ra không kiêu ngạo không siểm nịnh, cười nói: "Yến ca, ngươi tới tìm tỷ sao, chúng ta phát hiện cái này hồ, mới vừa ở bên trong bơi lội đâu, ngươi muốn hay không đi mát mẻ một chút?"

Yến Hồng Khê hừ một tiếng, "Lục Trạch, ngươi hiện tại nên chuyên chú chính là diễn kịch, mà không phải tán gái, phao vẫn là ta trợ lý. Ngươi như vậy đi xuống, sẽ ảnh hưởng đến ngươi ta hai bên công tác, về sau vẫn là khắc chế điếm đi."

Nói xong lời kéo Tần Trần liền đi, toàn bộ hành trình mặt đen.

"Yến ca, ta sẽ không trì hoãn công tác, trả ta có ta thật sự thích nằng!" Lục Trạch ở sau lưng lớn tiếng nói. Yên Hồng Khê sắc mặt càng khó xem, hận không thể lập tức mang theo nằng bay khỏi, Tần Trần mặc hắn lôi kéo, một bên quay đầu nhìn mắt Lục Trạch, triều hắn chớp chớp mắt.

"Yến Hồng Khê, ngươi trước buông ra tay, ta trào đầu ta." Bị hắn bắt lấy đi rồi một đường, nằng rất cuộc mở miệng nhắc nhở. Yên Hồng Khê trong lòng ngực châm một đoàn hỏa, thiêu đến hắn ngực phát đau. Nghe vậy đột nhiên đem nằng ấn ở ven đường trên vách đá, gắt gao nhìn chăm chăm nằng, ánh mắt dường như muốn đem nằng nuốt rớt.

"Ngươi, ngươi thích kia tiểu tử?" Hắn bắt lấy nằng nhũ mảy chất vấn. Thái độ của hắn làm Tần Trần cũng thực khó chịu, "Yến Hồng Khê ngươi uống lộn thuốc? Đối ta tức rồi cái gì hóa? Ta cũng không phải là ngươi nơi trút giận."

"Thực xin lỗi, ta không phải tương đối với ngươi phát hỏa....." Nhìn ra nằng không vui, Yên Hồng Khê cảm xúc hơi hoãn chút, hướng nằng xin lỗi giải thích, "Ta chỉ là, chỉ là không nghĩ thấy ngươi cùng hắn như vậy thân cận..... Nhìn đến ta liền phiền lòng....."

Tần Trần cúi đầu một trận buồn cười, nghe hắn toan khí tận trời nói, tâm tình sung sướng lên. Ngẩng đầu khi, biểu tình lại khôi phục đứng đắn, "Phiền lòng không xem không phải được rồi? Chẳng lẽ ngươi liền ta nghỉ ngơi một ngày, cũng muốn quản? Ngươi mất hứng không mất hứng?"

"Ta, ta không tương quản ngươi." Yên Hồng Khê không biết muốn thế nào nói rõ, hắn chỉ là trong lòng áp tích bức bối, vừa mới thấy Lục Trạch thân nằng hình ảnh, làm hắn có loại tưởng xông lên phía trước đánh hắn xúc động, cuối cùng lại khắc chế.

"Ta chỉ là..... Chỉ là....." Hắn nhìn nằng, trong lòng nhẹ nhàng nói thanh, chỉ là không nghĩ thấy người khác thân nằng. Hắn cho rằng ở nằng trong lòng chính mình là đặc thù, cho rằng chỉ có hắn mới có thể đối nằng làm những cái đó sự.

Nhìn ánh mắt của nằng, trong lòng không lý do một trận mát mát, hắn buông ra tay xoay người liền đi. Hắn ý thức được, chính mình ở nằng trong lòng, cũng không có như vậy đặc thù.....

Cái này phát hiện làm hắn dị thường khó chịu, loại này dị thường khó chịu, làm hắn lại giác dị thường, hắn lại không dám đi chất vấn nội tâm, sợ hãi đi tìm được đáp án..... Tiêu Nham lúc sau, hắn tựa hồ hoàn toàn đánh mất ái nhân dũng khí.

Đoàn phim ở trong thôn vượt qua hơn một tháng, tiến độ mới đến một phần tư, cũng may thời gian còn lại nhiều nhất còn có bốn năm ngày, lúc sau liền

phải khác đôi nơi sân, tất cả mọi người rút cuộc nhẹ nhàng thở ra.

Tâm tình không như vậy vui sướng, chỉ có Tàn Trần.

Nàng phát hiện chính mình mang thai.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Phần 7. Ảnh đế vs Fan nảo tàn (hoàn): Hôn lễ long trọng cùng ảnh đế

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Việc mang thai, Tàn Trần cũng không ở trước tiên nói cho Yến Hồng Khê. Mà là chờ đến vài ngày sau, hắn diễn đều sau khi kết thúc, mới chuẩn bị tìm hắn nói chuyện. Sơn thôn quay chụp tiến độ hoàn thành, đạo diễn chuẩn bị đệ nhị sớm rời đi, buổi chiều nửa ngày đều làm sở hữu nhân viên công tác nghỉ ngơi.

Từ hợp viện không phải nói chuyện địa phương, Tàn Trần liền lôi kéo hắn đi xa hơn một chút điền viên. Lúc này đúng là kim thu thời tiết, ngoài ruộng cốc lúa kim hoàng, bị gió thổi phát gian nhắc lên một trận một trận lãng, đập vào mắt nhìn lại, tất cả đều là ánh vàng rực rỡ hoàng, nhưng thật ra thập phần chi mỵ.

"Tàn Trần, ngươi có phải hay không có chuyện muốn nói?" Yến Hồng Khê thấy nàng ngắm nhìn phương xa, ánh mắt xuyên qua quá dãy núi, xuyên qua quá mây trắng, dường như liền phải càng ngày càng xa. Váy dài đi theo phong phiêu động, tóc dài bay múa bộ dáng, làm hắn có loại nàng cũng muốn bay đi cảm giác.

Nàng gật gật đầu, nhẹ giọng nói, "Yến Hồng Khê, ta mang thai."

"Cái gì?" Yến Hồng Khê cả kinh thiếu chút nữa ngã quy, quay đầu nhìn nàng đầy mặt khiếp sợ. "Ngươi, ngươi nói thật?"

"Ta tưởng ngươi hẳn là có cảm kích quyền, cho nên mới nói cho ngươi." Nàng nói được bình đạm, nhìn hắn kinh cuồng biểu tình, hơi hơi mỉm cười, đến gần hắn, cùng hắn nhìn thẳng mà hỏi: "Hiện tại ngươi đã biết, nói cho ta, ngươi tưởng thế nào làm?"

"Cái gì thế nào làm?" Yến Hồng Khê hoàn hồn, ánh mắt nhìn chằm chằm nàng bụng nhỏ, hiện tại còn cái gì đều nhìn không ra tới. Nhưng nơi đó mặt thể nhưng có hẳn hài tử?

"Ngươi muốn vẫn là không cần?" Thấy hắn còn không có tiến vào trạng thái, Tàn Trần đành phải đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Ta chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ muốn hài tử....." Hắn đứng sự thật trả lời, hắn là cái công, đã sớm làm tốt vô hậu tính toán, cho nên hài tử trước nay không ở kế hoạch của hắn bên trong. Tàn Trần lắng hạ, chậm rãi cả cười: "Xem ra chúng ta tại đây phương diện, đến là ăn ý mười phần. Nếu đạt thành chung nhận thức, ta đây liền an tâm rồi."

"Cái gì chung nhận thức?" Yến Hồng Khê trong đầu giống bị tắc đoàn đay rồi, còn ở chấn động bên trong. Thấy nàng xoay người phải đi, vội đuổi kịp trước truy vấn: "Tàn Trần, ngươi vừa mới nói là cái gì ý tứ?"

"Ta nói thật cao hứng chúng ta ý kiến thống nhất, ngày mai sau khi trở về ta liền đi bệnh viện làm phẫu thuật, ngươi sao, cấp phí giải phẫu là xong. Cuối cùng loại sự tình này đối nữ tính thân thể có thương tổn....." Nàng chậm rì rì nói xong.

"Giải phẫu....." Yến Hồng Khê nhắm mắt hai chữ, bỗng nhiên phản ứng lại đây, hắn lòng tràn đầy tức giận, bắt lấy nàng, "Ngươi, ngươi muốn đánh rớt hài tử? Không được! Ta không chuẩn!" Tàn Trần trừng mắt hắn nắm chặt tay, ngẩng đầu nhìn hướng hắn, nhũn mày nói: "Ngươi không phải nói ngươi không nghĩ tới muốn hài tử?"

Hắn ngăn hạ, "Đó là trước kia ý tưởng..... Hiện tại ngươi đã có ta bảo bảo, ta thế nào sẽ không nghĩ muốn?" Vừa mới chỉ là bị nàng đột nhiên ném ra tin tức tap đến đầu óc mông.

"Ngươi hy vọng ta sinh?" Nàng như bóng mây hỏi. Yến Hồng Khê thật mạnh gật đầu, tuy không ở kế hoạch của hắn bên trong, nhưng nếu đã đến, thế nào có thể cự tuyệt phần lễ vật này?

"Ngươi làm ta lấy cái gì danh nghĩa cho ngươi sinh hài tử?" Tàn Trần ôm ngực, ánh mắt lạnh lạnh nhìn hắn. Nàng chính là đang đợi giờ khắc này, cho hắn như vậy nhiều thời gian, nàng muốn nhìn gia hỏa ninh thanh không.

Yến Hồng Khê hoàn toàn bị nàng hỏi trụ.

Tần Trần thở dài một tiếng, "Dù sao còn có một ngày thời gian, người hảo hảo nghĩ kỹ, ngày mai cho ta cái lý do, nếu không thể thuyết phục ta, kia đứa nhỏ này liền không thể lưu."

Nói xong, nàng xoay người liền đi, thấy hần muốn đuổi kịp, nàng vẫy vẫy tay không kiên nhẫn nói: "Đừng đi theo ta, ta tưởng một người đi một chút."

"Cái gì danh nghĩa....." Yên Hồng Khê lẩm bẩm tự nói, lúc trước vui sướng, lúc này toàn biến thành lo âu, hần biết Tần Trần đang ép hần đổi mặt. Hần vẫn luôn nói cho chính mình bọn họ chỉ là bằng hữu, nhưng giờ phút này lại không dung hần lừa mình dối người, chỉ có trượng phu của nàng, mới có tư cách đi yêu cầu nàng sinh, cho nên, trừ phi chính mình làm trượng phu của nàng.....

Kia bọn họ liền không hề là cái gì chó má bằng hữu quan hệ.

Nghĩ thông suốt điểm này sau, Yên Hồng Khê nặng trĩu trong lòng rốt cuộc được đến thả lỏng, cũng làm hần có điểm tâm triều mệnh mông, nên bước nhẹ nhàng trở về đi đến, nghĩ thầm, trong chốc lát nhìn thấy nàng, liền nghiêm túc nói cho nàng, nếu nàng nguyện ý cùng hần kết hôn, vậy kết hôn đi. Hần chưa từng nghĩ tới muốn cùng nữ tử quá cả đời, nhưng nếu là nàng lời nói, hần tưởng kia vẫn là thực làm người chờ mong.

Về tới tứ hợp viện, chỉ có Bạch Thương hai người ở, Yên Hồng Khê lên tiếng hỏi, Bạch Thương nói cho hần Tần Trần cùng Lục Trạch đi phía bắc sơn động trường học. Yên Hồng Khê nghe được đen mặt, cái này Lục Trạch, thế nào tổng đối nàng dây dưa không thôi, tận dụng mọi thứ vô không bắt nhập.

Đáng tiếc, hiện tại nàng là hần hài tử mẫu thân, tiểu tử này không cơ hội!

Nghĩ vậy, làm hần tâm tình nhảy nhót lên, chỉ là còn chưa tới Bắc Sơn dưới chân, Yên Hồng Khê thân thể chợt run lên, chỉ cảm thấy dưới chân vùng núi thể nhưng lay động chấn động lên, hần trong lòng cả kinh, trong đầu chuông cảnh báo vang lớn, thân thể so đầu óc phản ứng càng mau hướng phía trước phương chạy như điên chạy tới.

Nhưng không chạy vài bước, đằng trước đường núi lại là chật đứ, hần một chân dẫm không, ngã vào bên cạnh ngoài ruộng, mà dưới chân vùng núi, cùng với phía trước khắp sơn đều ở kịch liệt lay động chấn động.

Hần nhanh chóng từ ngoài ruộng bò lên, vòng qua mặt vỡ muốn thượng Bắc Sơn, đi rồi không bao lâu, liền thấy phía trước một đám tiểu hài tử tê thanh nức phổi hét chói tai chạy vội mà đến, Yên Hồng Khê ngẩng đầu nhìn đi, chỉ nghe âm âm âm sơn băng địa liệt vang lớn truyền đến, Bắc Sơn ở hần trước mắt âm âm sập, vô số cự thạch từ sơn gian lăn xuống mà xuống. Sợ cục đá đập đến tiểu hài tử, hần không thể không trước bảo vệ bọn họ, một tay kẹp hai cái nhỏ nhất tiểu hài tử, làm đại đi theo hần đi phía trước chạy như điên, cuối cùng trốn đến một mảnh diện tích hơi quất rồi xa ngọn núi ruộng lúa bên trong.

"Tiểu Phong, nói cho thúc thúc, có hay không nhìn đến Tần tỷ tỷ, nàng có hay không ở bên trong?" Hần bắt lấy lớn nhất một cái tiểu hài tử chất vấn, kia tiểu hài tử nhảy mắt khóc ra tới: "Tỷ tỷ cùng Lục ca ca còn ở trong sơn động, là nàng cứu chúng ta ra tới, còn có Vương Anh Vương Tuấn hai người không có ra tới....."

Yên Hồng Khê hai chân mềm nhũn, nhảy mắt ngã ngồi trên mặt đất.

Lại nói Tần Trần, nàng cũng là trăm triệu không nghĩ tới, chính mình sẽ như vậy suy, cùng Lục Trạch vừa mới mới đến sơn động cửa, động đất liền tới rồi, cảm giác được đại địa mãnh liệt chấn cảm, nàng theo bản năng liền phải xoay người rồi đi, nhưng thấy Lục Trạch không muốn sống hưởng trong sơn động phóng đi cứu tiểu hài tử, nàng cũng chỉ hảo đi theo đi vào, bất quá vài giây chỉ gian, hai người đem dọa nằm liệt mười mấy tiểu hài tử đưa ra sơn động, khi muốn vào cứu dư lại hai tiểu hài tử cùng giáo viên, lại là chậm, chỉ nghe được âm vang một thanh âm vang lên, sơn động từ nội bộ trước bắt đầu sụp xuống, mắt thấy trên đỉnh cự thạch muốn đập người, nàng cũng chỉ có thể cắn răng xông lên trước đem hai tiểu hài tử ôm đi, tránh thoát cục đá oanh tạc, nhưng cửa động lại bị lấp kín, vị giáo viên kia cũng chết thảm ở dưới cự thạch.....

Đỉnh rơi xuống mấy khối cự thạch, đôi ở bên nhau ngược lại hình thành nhỏ hẹp không gian, làm cho bọn họ không đến mức bị bùn đất yếm chôn, nhưng đen nhánh hoàn cảnh nồng đậm bụi đất vẫn là làm người không khỏe.

"Tỷ, chúng ta, chúng ta có thể hay không chết?" Lục Trạch trong lòng ngực ôm lấy Vương Tuấn, trong bóng đêm run rẩy hỏi, hần rốt cuộc mới ra trường học, gặp được như vậy thiên tai, trong lòng rốt cuộc là sợ hãi, vừa mới cứu người toàn bình một cỗ nhiệt huyết xúc động.

"Sẽ không." Tần Trần nhẹ giọng trấn an, một bên ôm chặt trong lòng ngực phát run Vương Anh. Hai tiểu hài tử lúc trước dọa ngốc, lúc này lại là phản ứng lại đây, đen đen như mực hoàn cảnh thật sự sợ hãi, Vương Anh ở nàng trong lòng ngực cúi đầu khóc lên, "Tỷ tỷ, ta, ta sợ hãi. Tội quá."

"Đừng sợ." Nàng thấp thấp nói thanh, một bên vuốt tay ở váy trong túi lấy ra căn ánh huỳnh quang bóng tối. Mông manh lục quang, trong bóng đêm lại có vẻ thập phần chói mắt. Nàng lại lấy ra mấy cây, ném đi ra ngoài.

Nương ánh sáng nhạt, Tần Trần lúc này mới thấy rõ trong động tình hình, cửa động đã bị phong bế, trong động đại bộ phận bị sụp xuống vùi lấp, bọn họ này cự thạch rơi xuống nơi, ngược lại thành an toàn mảnh đất.

Mà Lục Trạch cùng hai cái tiểu hài tử trên mặt đều xám xịt, toàn tròn tròn đôi mắt nhìn nàng.

"Tỷ, nguyên lai người còn có cái bách bảo túi tiền a." Lục Trạch mới vừa cười thanh, đã bị tro bụi sặc đến thẳng ho khan. Tần Trần không đáp, cầm lấy ánh huỳnh quang bóng đứng lên, xem xét hạ bốn phía. Nghĩ nghĩ, làm Lục Trạch lấy ra bật lửa, mở ra sau cầm ở bốn phía ngừng một lát, thấy ngọn lửa hơi hơi lay động, nàng mới rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc sau thời gian đó là chờ đợi, Tần Trân bốn có thể cho Tiểu Bạch dẫn bọn hân rời đi, nhưng Tiểu Bạch nói không hợp quy củ không chịu đáp ứng, chỉ nguyện ý từ hệ thống lấy vài thứ cho nàng, nói có thể duy trì mấy người cơ bản sinh tồn.

Cho nên ở bên trong mấy ngày, Tần Trân ngẫu nhiên sẽ từ trong túi lấy ra bọc nhỏ khô bò, bình nhỏ thủy. Bốn người ăn không đủ no không đói chết, cuối cùng còn có mệnh ở, làm cho Lục Trạch xem ánh mắt của nàng là càng ngày càng quái dị.

Mà Tiểu Bạch cũng đảm đương tiếp sống nhân viên, đem bên ngoài mỗi ngày phát sinh sự đều nhất nhất nói cho nàng. Phụ cận mấy cái sơn thôn đồng thời động đất, mà này phiên sơn thôn lại là liên duy nhất quốc lộ cũng bị chấn sụp, giao thông tê liệt, cho nên đoàn phim người cũng bị bách ngưng lại xuống dưới. Sập hơn mười tòa phòng, bây giờ còn có rất nhiều thôn dân cùng mấy chục danh nhân viên công tác bị rơi xuống không rõ.

Ở chính phủ cứu viện đi vào phía trước, toàn thôn người đều tự phát cứu người, Yên Hồng Khê cũng tham dự trong đó.

Cứu viện nhân viên mấy giờ sau liền đến đạt, giao thông xui xẻo, chỉ có thể dựa máy bay trực thăng tặng người tiến đến. Chuyên nghiệp cứu hộ nhân viên không ngừng bị đưa tới, đi theo tiến đến còn có đài truyền hình phóng viên làm hiện trường cứu viện phát sóng trực tiếp.

Mấy ngày qua đi, trong thôn đại bộ phận thất liên người đều bị tìm được cứu ra, cuối cùng chỉ còn lại có sụp rớt Bắc Sơn. Cơ hồ tất cả mọi người không ôm hy vọng bọn họ còn sống. Liên tiếp mấy ngày, Yên Hồng Khê đều cưỡng chế cảm xúc, sợ hãi cùng tuyệt vọng đem hân vây quanh, hân không dám đi nghỉ lại nếu Tần Trân đã chết sẽ thế nào dạng, cho nên hân không thêm nghĩ, cưỡng bách chính mình lạc quan.

Càng có rất nhiều hối hận tự trách, nếu không phải ngày đó..... Chính mình làm nàng tâm tình không tốt, nàng cũng sẽ không muốn đi nơi nào.

Nếu nàng đã chết..... Hân..... Hân sẽ hối hận cả đời.

Toàn thôn người còn có người tình nguyện nhóm đồng tâm hiệp lực đem sụp rớt một đoạn quốc lộ cấp điền tu hảo, đại hình mấy móc chiếc xe rớt cuộc có thể khai tiến vào. Thăng đến ba ngày sau, Bắc Sơn vùi lấp sơn động, lúc này mới bị đào khai.

Tần Trân tỉnh lại khi, phát hiện chính mình ở bệnh viện phòng bệnh trung, trên tay còn ở truyền dịch. Nàng ngồi dậy thân, vừa định muốn cởi bỏ trên tay kim tiêm, cửa một bóng người đột nhiên vọt vào tới ngăn trở nàng, nằm xuống, mau nằm xuống!"

Yên Hồng Khê cường ngạnh nhưng cẩn thận đỡ nàng nằm xuống, trừng mắt nàng về mặt về mặt phần nộ, "Người hiện tại yêu cầu nghỉ ngơi!" "Yên Hồng Khê....." Nàng bị bộ dáng của hân xem đến mắt choáng váng, "Người là từ đoàn xiếc thú ra tới yêu? Người thế nào biến như vậy xấu?"

Yên Hồng Khê dở khóc dở cười, sờ sờ mặt, chính mình gần mười ngày không có thổi qua râu, tóc cũng không tẩy quá, dính tất cả đều là bụi bặm, nhìn mặt xám mảy tro xác thật khó coi. Hân đứng dậy đi rửa mặt, ra tới khi ngăn ngừa chòm râu thượng còn treo bọt nước.

"Hiện tại đâu?" Hân lau mặt, nhìn nàng cười hỏi, một bên sửa sang lại hạ quần áo.

"Vẫn là xấu." Nàng nói thẳng không có kỵ, hân mặt nhưng thật ra tẩy sạch, nhưng gầy gương mặt, xác thật khó coi. Nghĩ, lại nhìn nhìn tả hữu, hồ nghi nói: "Ta thế nào? Lục Trạch đâu?"

"Đừng động hân, hân không chết được." Yên Hồng Khê lời kéo ghế ở bên cạnh ngồi xuống, cầm tay nàng, mặt âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Người đối hôn mê. Lục Trạch nói người đem ăn toàn cấp tiêu hải tử, ta thế nào không biết người như vậy có thiện tâm? Là tưởng đối chết chính mình, vẫn là tưởng đối chết hai ta hải tử? Tần Trân, người hảo nhân tâm nộ!"

Tần Trân cười cười, "Ta là tập võ chi thân, thân thể không như vậy yếu ớt."

"Tần Trân, chúng ta kết hôn đi." Yên Hồng Khê đột nhiên nói, nói, nắm chặt tay nàng, nói được càng kiên định chút: "Qua này trận, chúng ta liền kết hôn đi. Bằng không lại lâu chút, bụng to xuyên áo cưới liền khó coi."

Tần Trân hơi hơi nhượng mảy, "Người muốn cùng ta kết hôn? Người không tìm nam nhân lạ?"

"Ta là thích nam nhân, nhưng hiện tại, người là ta duy nhất thích nữ nhân." Hân rốt cuộc nói ra, lúc trước tổ chức hồi lâu nói, nói ra nguyên lai không như vậy khó.

"Ta không phải người bằng hữu yêu?" Nàng có ý hỏi. Thế nào mấy ngày, người này liền nghĩ thông suốt lạ?

"Là, người là ta bằng hữu....." Hân nói xong, ở nàng mu bàn tay thượng hôn môi hạ, "Duy nhất có thể lên giường bằng hữu. Người dự ta cũng hữu cùng thê, không mâu thuẫn." Trước kia là hân không suy nghĩ cẩn thận, nhưng ở đối mặt nàng khả năng chết đi sợ hãi khi, không phải do hân không thêm nghĩ mình bạch. Lúc trước Lý Nguyên biết nàng mang thai xong việc, đem hân thoả nộ thống, cũng mắng tỉnh hân.

Hân vẫn luôn cho rằng Tần Trân không yêu hân, cho nên hân cũng không ngừng thuyết phục chính mình, bọn họ chỉ là bằng hữu, cho nên mới sẽ ở cùng nàng hoan ái sau cảm thấy hư không cùng mất mát.....

Lý Nguyên nói đúng, cảm tình này khối hân có đôi khi đầu óc chính là phát xuẩn. Tần Trân như vậy nữ nhân, nàng không phải dựa vào nam nhân mềm yếu tiểu phụ nhân, cho nên nàng làm hết thấy sự, sẽ chỉ là bởi vì nàng thích mà đi làm..... Cho nên, nàng là thích chính mình, xác nhận cũng chắc chắn điểm này sau, Yên Hồng Khê liền một hồi trầm thông.

"Trông cười ta? Đến xem người nhẩn kim cương có đủ hay không đại, nhỏ ta nhưng chương mắt." Nàng rút về tay, cảm lấy di động xoát hạ tin tức, nhìn một lát, khỏe miệng câu lên, "Yến Hồng Khê, nguyên ca nói thời cơ, chính là hiện tại."

Nàng đưa điện thoại di động để cho hắn, Yến Hồng Khê cảm lấy vừa thấy, cũng là kinh ngạc. Nguyên lai là lúc trước ở trong thôn cứu viện khi, bị phát sóng trực tiếp phóng viên tin tức nhóm quay chụp đi vào, hiện giờ tình hình tai nạn ổn định xuống dưới sau, hắn bị lột ra tới, lại thượng đầu đề, nhưng cùng phía trước bất đồng chính là, bình luận đều là một mảnh đảo khen ngợi, sau đó vì hắn lật lại bản án người càng ngày càng nhiều, hướng gió lại bắt đầu thay đổi.....

Một tháng sau, Yến Hồng Khê đóng phim rốt cuộc kết thúc, về sau tiếp nhận rồi Lý nguyên an bài phỏng vấn tiết mục, tiết mục thăm hỏi bên trong, còn tới hai vị thần bí khách quý, đứng là phía trước phóng viên cùng thiếu niên dương tân, hai người chủ động ở tiết mục trung bộc lộ sai lầm, làm sáng tỏ sự thật.

Đại chúng mới biết được, nguyên lai mọi người thật sự oan uổng Yến Hồng Khê, hắn rộng lượng đối hai người tha thứ, cùng với trên mặt đất tâm động đất dừng cảm cứu người sự tích, khiến cho hắn thanh danh chẳng những bị xoay chuyển, ngược lại càng hơn từ trước.

Cuối tháng, Yến Hồng Khê cùng Tần Trân ở một con thuyền xa hoa tàu biển chở khách chạy định kỳ thượng cử hành một hồi long trọng thế kỷ hôn lễ, Tiêu Nham giấu ở khách khứa bên trong, nhìn hai người cho nhau mang lên nhẫn sau, liền hồng con mắt rồi đi.

Hiện tại hắn thanh danh đã xú, sự nghiệp đã hủy, tình yêu đã qua, chính là kim chủ lâm Đông Hải, cũng nhân tính ái video lưu tiết mà rất là bức hắn, hắn đã hai bàn tay trắng, hồi hận thì đã muộn.

Hắn cuối cùng nhìn mất tân nhân phương hướng, sau đó lật qua lan can, thả người nhảy vào trong biển, nháy mắt bị cuốn vào lãng trung đã thất tung ánh, một màn này lại thể nhưng không người thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Phần 8. Thầy giáo vs Cô giáo (1): Thầy giáo cổ hủ gặp cô giáo phong tao

Trường học hôm nay có một vị nữ giáo viên mới tới, từ sau khi vào văn phòng giáo viên, liền gây ra xôn xao nhỏ nhỏ. Nhiệt huyết sôi trào tất cả đều là nam giáo viên, từ lúc Tần Trân vừa vào cửa, các quý ông cơ hồ đều dừng tiến, biểu hiện đối với nàng nhiệt tình xưa nay chưa từng có.

Trách không được bọn họ, nữ giáo viên trong trường hơn phân nửa là bác gái trung niên đã kết hôn, dư lại một nửa là lão xử nữ ngàn năm mất cao tâm ngạo, hoi có điểm tư sắc đều đã thành tình nhân của hiệu trưởng, hiện giờ một giáo viên tuổi trẻ mỹ điểm thời thượng xinh đẹp mới tới, tự nhiên cũng liền dẫn tới bọn họ nội tâm xôn xao hưng phấn.

Duy nhất thờ ơ, chỉ có Viên Sách ngồi cạnh cửa sổ, hắn như không nghe thấy rồi loạn trong văn phòng, mí mắt cũng không nâng một chút, chỉ cúi đầu phê bài học sinh trên bàn.

"Ai ai, thầy Viên, thầy cũng đừng viết nữa, mau tới làm quen, vị cô giáo Tần này tương lai cũng muốn phụ trách ban lịch sử khóa của thầy, về sau đều là đồng nghiệp, làm quen với nhau một chút không được sao!" Hiệu trưởng Lý gân cổ lên hô, hắn rốt cuộc mới đứng dậy, đi đến trước mặt Tần Trân vươn tay phải, đôi mắt dưới tròng kính đen nhìn không ra một tia gọn sóng, âm điệu cũng là bình đến giống bạch thủy: "Viên Sách, ban chủ nhiệm ba năm bảy."

"Thầy Viên thật đúng là nghiêm túc! Em kêu Tần Trân, mới đến, về sau còn thỉnh chỉ giáo nhiều hơn." Nàng duỗi tay bắt tay hắn, doanh doanh cười rục rồ cả phòng, khi rút tay ra, đầu ngón tay làm như vô tình khẽ nhẹ lòng bàn tay Viên Sách....

Cái chạm nhẹ nhàng như lông chim quét qua, Viên Sách trong lòng giật mình, yên lặng thu hồi tay bỏ vào túi quần, đôi mắt dưới tròng kính đen lại không khỏi nhìn nàng liếc mắt một cái, vừa mới..... Chỉ là ngoài ý muốn đi.....

Sau khi làm quen, hiệu trưởng mới dẫn dò mọi người những việc cần làm, lại dẫn dò Viên Sách cùng Tần Trân can thiệp một chút công việc, giao đãi xong mới rời đi. Bàn làm việc của Tần Trân bị bố trí ở cạnh bàn Viên Sách, thoáng dọn dẹp mặt bàn một chút, mới quay đầu hướng hắn hỏi tư liệu học sinh. Phát hiện người này mặt bàn sắp xếp rất gọn gàng, sách vở phân loại tinh tế, sạch sẽ đến không thấy một hạt bụi, liền người cũng là nười phần tinh thần, không giống các giáo viên khác sáng ngày thứ Hai toàn tinh thần ulla ngập liên miên.....

Thật là thú vị.

"Thầy Viên, giữa trưa tan tầm có thể giúp em lấy chút hành lý được không? Nghe hiệu trưởng Lý nói, phòng ký túc xá của em ở cách vách phòng anh. Về sau chúng ta xem như hàng xóm." Khi tiếp nhận tư liệu học sinh trong tay hắn, nàng cười tủm tỉm hỏi.

Viên Sách còn chưa đáp, thầy Trương công tác ở phòng bên lập tức nhiệt tình nói: "Cô Tần, anh giữa trưa có rảnh, anh có thể giúp em....." Hắn này vừa nói, làm công gian cái khác mấy cái nam giáo viên đều tranh tiên ra tiếng. Tần Trân khẽ cười một tiếng, đôi mắt lại nhìn hắn, hình như có chờ mong. Viên

Sách nhân nhặt quét mắt mấy cái mắt phóng lang quang nam đồng sự, lại liếc nhìn nàng một cái, nhân nhặt nói câu: "Tan tầm lại nói."

Nàng vừa lòng cười, xem ra người này chỉ là nghiêm túc chút, còn chưa tới bất cận nhân tình sao. Nàng không cảm nghĩ đến Tiểu Bạch cấp tư liệu thượng giới thiệu, Viên Sách người này, trời sinh tính cũ kỹ nghiêm túc nội liễm, hải hước vật cách điện, vị hôn thê chính là chịu không nổi hấn không thú vị nặng nề, ở thời điểm kết hôn liền từ hôn.

Hấn cùng vị hôn thê kết giao trong lúc dừng nói lãng mạn kinh hi, liền lời âu yếm cũng chưa nói quá, lễ vật càng không thu qua, cùng hấn tình yêu không có nửa điểm tình cảm mãnh liệt, từ đầu tới đuôi bình đạm đến giống ly nước sôi để nguội, cùng hấn kết giao ma hợp 5 năm, phát hiện hấn căn bản sẽ không thay đổi, thật sự sợ kết hôn phải hối hận, cho nên ở hôn lễ trước hơn mười ngày cùng hấn hoàn toàn kết thúc quan hệ.

Mà trên thực tế, Viên Sách thực yêu vị hôn thê, chỉ là hấn từ trước đến nay thói quen đem tình cảm đặt ở trong lòng, cũng cảm thấy làm vĩnh viễn so nói càng quan trọng, cho nên khi vị hôn thê hỏi hấn, hấn vẫn là không rõ bọn họ nơi nào xảy ra vấn đề, nhưng nàng nói bọn họ không thích hợp, nếu kết hôn sẽ có ngày ly hôn, nàng không nghĩ tương lai thống khổ, hấn đành phải làm nàng đi.

Mà hiện tại 5 năm qua đi, vị hôn thê đã thành vợ người khác, hấn vẫn một mình, có đôi khi vẫn nhớ tới nàng, có đôi khi vẫn ngẫm lại chính mình sai ở đâu, nhưng tính lại một vòng sau, vẫn cảm thấy chính mình không có sai, có lẽ thật là như nàng nói, hai người không thích hợp.

Tần Trần phân tích Viên Sách này duy nhất một đoạn tình yêu, thất bại là chú định, đảo không phải hấn không nghiêm túc, mà là hai người tính cách xác thật không hợp, hấn đã là ly nước sôi để nguội không ôn không hỏa, hấn vị hôn thê cũng là cái dạng này tính cách, hai người đều là nhân cách kiểu bị động, vị hôn thê tuy cũng tính cách nội liễm, vẫn có nữ hài tử giác mơ tình yêu công chúa, chờ mong hấn sẽ có lãng mạn, nhưng hấn lần lượt làm nàng thất vọng.

Cho nên cứu này nguyên nhân, hai người tính cách quá tương tự, một hai phải ở bên nhau, muốn yêu sẽ như tính cầu chạm vào nhau nổ mạnh, muốn yêu sẽ quy về tính mệnh không hề hòa hòa. Viên Sách người tính cách nặng nề như vậy, tìm hấn là kiểu nữ nhân chủ động xuất kích, tỷ như nàng.

Giữa trưa tan tầm, Viên Sách đánh hào cơm tuyền cái góc bàn ăn vị vừa mới ngồi xuống, Tần Trần liền bụng bàn ăn ở hấn đối diện ngồi xuống, hoàn toàn làm lơ những người khác xoát xoát xem ra ánh mắt.

"Thầy Viên, anh còn nhớ rõ buổi sáng đáp ứng chuyện của em đi?" Nàng cười tùm tùm nhắc nhở hấn. Nhìn ra nàng trong ánh mắt biểu hiện ra đối hấn nồng hậu hứng thú, chọc đến các nam giáo viên độc thân khác trong lòng kêu rên, thật vất vả tới cái mỹ nữ đồng nghiệp, vì cái gì sẽ đối Viên Sách cảm thấy hứng thú? Nữ nhân không phải không thích kiểu nam nhân như hấn nhất sao!

Tuy hấn là nam giáo viên soái nhất trong trường, nhưng soái thì làm sao, chỉ cần có hơi chút tiếp xúc hiểu biết, không cái nào nữ nhân chịu được nam nhân không thú vị như vậy, đừng nói nữ nhân, bọn họ nam nhân cũng không thích chơi cùng hấn, không uống rượu không hút thuốc lá không phao đi không háo sắc không xu nịnh không hiểu tình thú, quả thực giống đồ cô ngàn năm trong quan tài nhảy ra.

Trước kia trường học mới tới nữ giáo viên, ngay từ đầu cũng đều vừa ý hấn, nhưng sau khi tiếp xúc, liền tránh còn không kịp, cho nên nam các đồng sự tuy trong lòng kêu rên, nhưng cũng không xem trọng, thậm chí ở trong lòng tính toán, nàng sẽ bao lâu phát hiện hấn không thú vị mà tự động từ bỏ?

Viên Sách quét mắt nam các đồng sự, bọn họ trên mặt mang theo cái loại này thất vọng cùng chờ mong phức tạp biểu tình, loại vẻ mặt này, đã không phải lần đầu thấy. Hấn lại con mắt nhìn về phía Tần Trần, nàng như vậy ánh mắt, hấn cũng không phải lần đầu thấy, tân thấy hấn chưa lập gia đình nữ các đồng sự, ngay từ đầu cũng là cái dạng này ánh mắt, nhưng cuối cùng đều tiệt mà xa chi.....

Cho nên lúc này đây, nàng lại có thể kiên trì bao lâu đâu?

Cho nên nghe thấy nàng lời nói, hấn hơi trào mở miệng: "Vì cái gì tìm tôi hỗ trợ? Tôi nghĩ bọn họ rất vui lòng vì cô cống hiến sức lực." Tần Trần đang ăn canh, cầm lấy khăn giấy nhẹ lau hạ khóe miệng, sau đó câu môi cười: "Loại việc này, em thích có tính khiêu chiến....."

Viên Sách gật gật đầu, tỏ vẻ mình bạch. Giống nàng như vậy mỹ nữ, thói quen các nam nhân chú mục ân cần, cho nên thấy hấn loại này đối nàng không có hứng thú, ngược lại gọi lên hứng thú? Đây không khỏi có điểm ấu trĩ. Tuy như thế chửi thầm, nhưng cơm sau vẫn là đáp ứng nàng thỉnh cầu, tuy hấn không phải người nhiệt tình, nhưng đối với trong phạm vi năng lực, hấn vẫn là nguyện ý trợ giúp người khác.

Tần Trần hành lý cũng không nhiều, dọn đến ký túc xá giáo viên tốn không đến nửa giờ, bên trong phòng một phòng một thính, còn tính rộng mở sạch sẽ. Viên Sách dẫn theo hai cái rương hành lý lớn vào phòng, hướng trên mặt đất một phóng, đứng dậy liền phải rời đi.

Cửa lại bị Tần Trần duỗi cánh tay ngăn trở, thấy hấn phải đi, duỗi tay ấn ở hấn bả vai hướng trong đây: "Thầy Viên như vậy vất vả hỗ trợ, thế nào có thể không uống nước miếng lại đi....."

Viên Sách bị nàng ấn đến ngã ngồi ở phòng khách sô pha, ánh mắt hơi kinh trừng mắt nàng, nữ nhân này đâu ra như vậy đại lực khí?

Tần Trần đổ chén nước, đưa tới trong tay hấn, bỗng nhiên hơi hơi cúi người, hướng hấn cười nói: "Thầy Viên thể lực thật không sai, đề hai rương đồ vật đi lên, hơi thở còn như vậy bình ổn..... Em liền không được....."

Nàng một cúi người, Viên Sách liền thấy nàng trang phục áo somi rộng lớn mạnh mẽ cảnh xuân..... Kia đối bộ ngực sữa nặng trĩu trắng nõn, ngực mưng sâu không thấy đáy, theo hô hấp mà phập phồng đong đưa.....

Hấn cuống quýt dời đi ánh mắt, tuy hấn trước nay tự hạn chế không gần nữ sắc, nhưng vẫn là cái bình thường nam nhân, đối mặt như vậy hình ảnh sao có

thể có thể thờ ơ, tuy chỉ liếc mắt một cái, lại cũng xem đến trong lòng có chút táo ý. Hần vội vàng uống xong ly trung thủy, đứng lên, "Tôi còn có việc, về trước."

Tần Trân không hề can hấn, xem hần bỏ trốn mất dạng, không cảm vỗ tay mà cười, cái gì sao, quả nhiên sở hữu nam nhân đều giống nhau.....

Tần Trân lần đầu tiên làm công tác dạy học và giáo dục, cho nên trừ bỏ đối Viên Sách có hứng thú ngoại, đối đi học cũng hứng thú tràn đầy, càng có ý tứ chính là trong phòng học các thiếu niên, thật là mỗi người nhìn tươi mới lại đáng yêu a.

Đồng dạng, từ sau khi nàng tới, lịch sử khóa bọn học sinh trốn học suất chọt giảm, đối với chính ở vào tính phát dục giai đoạn dễ dàng nhất nóng nảy các nam sinh, mỹ điểm nữ giáo viên là đối tượng ảo tưởng tình dục tốt nhất của bọn họ. Cho nên đối với tự luyện Tần Trân tới giảng, mỗi ngày bị tuổi trẻ tiểu nam hải nhóm dùng si mê lửa nóng ánh mắt nhìn, như vậy cảm giác thật là không tồi a.

Buổi tối hạ tự học sau, Tần Trân hồi ký tức xá tắm rửa sau chuẩn bị lên sân thượng hóng gió, không nghĩ tới trên sân thượng thế nhưng cũng có người, thoáng đến gần, mới thấy rõ là Viên Sách, hần ăn mặc điều màu đen áo ngủ, trên mặt không hề giả mắt kính, ban ngày sơ đến không chút cầu thả sợi tóc hỗn độn nhỏ nước, thấy nàng khi, trong mắt cũng có ti kinh ngạc.

"Thầy Viên, thế nào lại ở đây một mình?" Tần Trân giờ lên cười, để sát vào trên dưới nhìn mắt: "Bộ dáng anh như vậy, thật là đẹp." Hần vốn dĩ tưởng mạo tuấn mỹ, nhưng bởi vì quá mức nghiêm túc ít khi nói cười, khí thế cường ngạnh, thực dễ dàng liền làm người bỏ qua hần diện mạo.

"Cô Tần, tôi đang muốn nhắc nhở cô, đi học khi thỉnh chú ý nắm chắc cùng học sinh khoảng cách chừng mực, bọn họ không nên là đối tượng câu dẫn của cô....." Đối với nàng lời nói, Viên Sách nhẹ nhú mảy, sau đó sắc mặt nghiêm túc nhắc nhở.

Hần là ban chủ nhiệm lớp ba năm bảy, đối với giáo viên mới tới như thế nào dạy học, hần đương nhiên là muốn lưu ý, ở nàng đi học khi, hần thực tự nhiên đứng ở phòng học cửa sau ngoại cửa sổ nhìn lên giám sát.

Đám kia bình thường nghịch ngợm bọn nhãi ranh ở nàng trước mặt thế nhưng ngoan đến kỳ cục, còn phát hiện có chút quý linh tính nam sinh cố ý ở nàng trải qua khi, đem sách vở bút thước ném đến lối đi nhỏ, sau đó ở nàng cong lưng nhặt đồ vật khi, tần nhìn chăm chăm nàng ngực phát ra hưng phấn tiếng kinh hô.....

Tuy nàng ăn mặc trang phục thực hợp quy phạm giáo viên, nhưng vẫn là xem đến Viên Sách có điểm tâm sinh không vui, đám kia tiểu tử vốn là hảo chơi, lại cả ngày đối nàng miên man suy nghĩ, học tập chẳng phải càng muốn chịu ảnh hưởng?

Viên Sách an ra có lẽ có tội danh, làm Tần Trân có điểm buồn cười.

"Thầy Viên, em nếu là thật câu dẫn, ban học sinh này của anh, đã có thể muốn toàn thua trong tay em....." Nàng cười đến ngạo nghễ tự tin, ngón tay cuộn lên một dùm nhỏ sợi tóc ở hần gò má thượng nhẹ quét, khóe mắt cong cong nhìn hần, trong mắt ba quang lăm lăm, chỉ nghe nàng đối nói: "Đồ ngốc..... Người ta muốn câu dẫn chính là anh....."

Gương mặt bị nàng tạo đến một trận phát ngứa, trong lòng cũng đi theo một giạt mình, hần sắc mặt trầm xuống, lui ra phía sau vài bước kéo ra khoảng cách, mảy rậm nhu chắt nhìn chăm chăm nàng, hần bình sinh cũng không gặp được quá loại này nữ nhân, cười rộ lên quả thực có thể muốn mạng người. Mặc kệ là đồng nghiệp hay là vị hôn thê trước kia, đều là nữ tính truyền thống, đó là có đảo truy hần nữ tính, lại cũng cũng không có thể hoàn toàn buông rụt rè.

"Cô thân là nhà giáo dục, hần là ôn trọng tự giữ, có thể nào tùy tiện như thế!" Hần áp xuống trong lòng nóng nảy, xụ mặt răn dạy. Tần Trân vẹo cười, "Thầy Viên thật đúng là thích thuyết giáo..... Nhà giáo dục chức trách chỉ là thụ nghiệp giải thích nghi hoặc, lại không phải khắc vào trên bia đạo đức mẫu mực muốn bắt thánh nhân tiêu chuẩn tới yêu cầu, hơn nữa, hiện tại đã tan tằm, em hiện tại là nữ nhân, không phải giáo viên....."

"Cô ề rằng mỗ nhon lợi hại." Viên Sách vô tình cùng nàng cãi cọ, chỉ nhú mảy nói: "Tôi mặc kệ cô tác phong như thế nào, chỉ cần đừng ảnh hưởng học sinh của tôi là được"

Tần Trân gật gật đầu, biểu tình khôi phục đứng đắn, "Vậy muốn anh vị này chủ nhiệm lớp tốn nhiều lo lắng, huống chi, chúng ta không phải hàng xóm sao, anh có thể tùy thời tới gõ cửa phòng em, cho nhau lãnh giáo học tập."

Viên Sách hừ một tiếng, cũng không trả lời phát tay áo mà đi.

Ngày kế, Viên Sách y nguyên như cũ, khi Tần Trân đi dạy, ở phía sau cửa sổ khẩu rình coi, hần chính là không yên tâm cô giáo mỹ điểm như vậy dạy học sinh của mình, không thường nhìn chăm chăm thế nào hành?

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Phần 8. Thầy giáo vs Cô giáo (2): Nàng đem thầy giáo

cường hôn!

Thứ Sáu, buổi chiều toàn bộ học sinh và giáo viên được nghỉ, trong văn phòng các giáo viên đều chính thu thập chuẩn bị tan tầm, niên cấp chủ nhiệm lại là hấp tấp đi đến, cũng vỗ vỗ chuông, lớn tiếng nói: "Mọi người dừng về vội, tôi vừa mới được hiệu trưởng truyền lời, nói đêm nay phải vì cô Tần đón gió, tư nhân thỉnh mọi người đi liên hoan, niên cấp giáo viên ai cũng không thể vắng....."

Chúng sư nghe vậy, đều là hoan hô, hiệu trưởng mời com, chuyện tốt bực này, bọn họ sao có thể cự tuyệt?

Lưu chủ nhiệm nhìn về phía Viên Sách, cố ý điểm danh hắn: "Tiểu Viên, cậu đừng lại cho tôi tìm có thoái thác không đi! Hiệu trưởng Lý dặn tôi trọng điểm nhắc nhở cậu, vì ích lợi cộng đồng của học sinh và giáo viên, vì quan hệ hài hòa giữa các đồng nghiệp, không thể lại để tiểu tử cậu làm đặc thù hóa quét vui vẻ của mọi người!"

Viên Sách chưa nghĩ hắn sẽ đem pháo khẩu đối hướng chính mình, hắn nhìn mất híp mắt chủ nhiệm, lại quét về phía các đồng nghiệp khác, cuối cùng nhìn mất Tần Trân, lại thấy nàng cũng đang nhìn cười như không cười, trong ánh mắt hình như có ý khiêu khích, không biết sao trong lòng liền có điểm ngấm bực, bang đem thư lầy hảo, thanh âm tứ bình bát ổn: "Đã là hiệu trưởng yêu cầu, Viên Sách sao dám phụ mệnh."

Lưu chủ nhiệm vui mừng cười, béo tay tại hạ ba loát vài cái, lắc đầu bải não nói: "Tiểu Viên trẻ nhỏ cũng dễ dạy."

Hiệu trưởng Lý từ trước đến nay tính toán chi li tích tiền như mạng, nay lại phá lệ tự xuất tiền túi đại làm phô trương, sớm đặt trước mỗ xa hoa nhà ăn thuê phòng, cả năm cấp hai mươi vị giáo viên ngồi đến đồng thời đương đương, nhìn thấy đầy cửa tiền vào Lý hiệu trưởng đều là đứng dậy đón tiền lên, Lưu chủ nhiệm tiên cười tiến lên, "Hiệu trưởng, chúng tôi đều chờ ngài, còn không có gọi món đâu."

Lý hiệu trưởng xua xua tay, cười đến không chút để ý: "Gấp cái gì, ngày mai nghỉ, tất cả mọi người đều có thời gian....."

"Vâng, vâng," Lưu chủ nhiệm vì hắn lời kéo ghế dựa, đài hiệu trưởng ngồi xuống, lúc này mới triều cái khác chúng sư xua xua tay, mọi người đang định muốn ngồi xuống, Lý hiệu trưởng chợt vẫy tay, "Tiểu Tần, tới tới, đừng ngồi như vậy xa, ngồi bên cạnh anh đi. Em mới đến, khẳng định có rất nhiều chỗ chưa quen, anh làm gương phong hiệu trưởng tự nhiên là có trách nhiệm chỉ đạo hỗ trợ, ngồi gần điểm, đại gia hảo giao lưu sao"

Hắn vừa ra thanh, toàn trường muốn có ngồi hay không các giáo viên, biểu tình đều có điểm vi diệu, ánh mắt không khỏi đều yên lặng nhìn về phía Tần Trân. Các quý ông đồng thời trong lòng thầm nghĩ, này sắc lão nhân quả thực muốn có ý đồ với nàng, tiến vào nữ giáo viên, phạm là có điểm tư sắc, đều phải bị hắn làm, bọn họ chẳng lẽ liền điểm canh cũng uống không đến?

Nữ sĩ nhóm cũng không khỏi trong lòng ám phúng, này lão sắc quý thật đúng là hảo sắc, xem kia tiên đầu ba mặt bộ dáng..... Khó trách ngày thường keo kiệt vất cổ chảy ra nước, hôm nay thế nhưng bỏ được như vậy tiểu tiên, nguyên lai là vì ở mỹ nữ trước mặt sung đầu to đầu.....

"Cô Tần, hiệu trưởng như vậy coi trọng em, cũng đừng làm cho hắn thất vọng." Lưu chủ nhiệm nghe vậy, một đôi mắt hạt châu xoay vòng, lập tức ngửi được mùi vị, ý vị thâm trường cười, ánh mắt triều hướng Tần Trân.

Tần Trân đem thần sắc mọi người tại hiện trường toàn bộ xem ở trong mắt, trên mặt làm như toàn vô sở giác, hơi hơi gật đầu, ngồi xuống hiệu trưởng bên cạnh, Lưu chủ nhiệm liền lại ở nàng bên cạnh ngồi xuống, Lý hiệu trưởng cười đến đôi mắt thành một cái tế phùng nhi, ý bảo Lưu chủ nhiệm phụ trách điểm com, chính mình tắc thập phần ân cần cấp Tần Trân phụng trà, một đôi đảo tam giác sắc mắt thẳng kém không dán đến trên người nàng.

Trên bàn chúng sư tuy một mảnh hài hòa, tựa cho nhau nhỏ giọng nói chuyện với nhau, nhưng khóe mắt lại đều chú ý này đầu, nữ giáo viên thấy lão hiệu trưởng thiếu chút nữa không đối Tần Trân chảy nước miếng bộ dáng, trong lòng thẳng hô đảo dạ dày, nhưng thật ra Tần Trân trên mặt không mừng không giận, nhất phái như thường, hắn phụng trà rót rượu, nàng thế nhưng cũng ngấm cười uống lên, như vậy bình chân như vại đạm nhiên như cục bộ đáng, phản kêu các nàng âm thầm kinh dị.

Viên Sách ngồi ở Tần Trân nghiêng đối diện vị trí, từ vừa mới hiệu trưởng vừa tiến đến, hắn liền đang âm thầm quan sát nàng, hắn ý đồ muốn từ nàng trong mắt nhìn ra điểm cái gì, lại cái gì cũng nhìn không ra tới, ngược lại là chính mình nhìn nhiều nàng hai mắt, liền bị nàng phát giác, nàng chén nhấp trà khi, nàng triều hắn chớp chớp mắt.

Kia khiêu khích một ánh mắt, mau phải gọi người không kịp nghĩ nhiều, Viên Sách lại là trong lòng so đo, nhú lại mi cúi đầu liền tiếp uống xong số khẩu nước trà, trong tai lại nghe đến Lý hiệu trưởng nói: "Tiểu Tần, em để bọn anh ngưỡng phong tán một phần tử, việc của học sinh, về sau còn khiến em vất vả, làm hiệu trưởng, anh muốn kính em một ly....."

Hắn thốt ra lời này, ở đây nam giáo viên toàn đồng thời tương xem, này nhiều quen mắt một màn a, hiệu trưởng cũng thật là cũng không đòi cái kịch bản? Mỗi lần đều đem nữ giáo viên chúc say, lại lấy cớ đưa người về nhà.....

Tần Trân khẽ cười, cũng không cự tuyệt, tiếp nhận rượu liền thống khoái uống hết. Hiệu trưởng thấy nàng biết điều như vậy, trong lòng mừng thầm, càng liền tiếp đồ mấy chén, Tần Trân cũng không cự toàn uống xong.

"Ai, đại gia đừng chỉ lo ăn, cũng tới kính Tiểu Tần một ly, về sau đều là đồng nghiệp!" Tần Trân mấy chén sau trên mặt phỉm hồng, mắt mang đào hoa, hiệu trưởng xem thẳng mắt, lại cố ý vẫy tay làm những người khác tới kính nàng.

Người khác tuy trong lòng không muốn, nhưng ngại với hiệu trưởng mặt mũi, không thể không tiến đến kính rượu. Hơn mười ly đi xuống, vốn tưởng rằng nàng chịu đựng không nổi muốn ngã xuống, không tưởng nàng lại vẫn nhĩ thanh mắt sáng, hiệu trưởng thầm nghĩ chính mình thật đúng là gặp được cái nữ trung hảo kiệt không thành?

Đãi dùng com sau, liền lại đề nghị, muốn thỉnh mọi người đi hát Karaoke. Chúng sư không ai từ chối, liền lại đi phụ cận KTV, thuê gian phòng lớn, làm người điểm ca điểm ca, điểm com điểm com, lại kêu chút rượu.

Thuê phòng ánh đèn lò mờ, đối với sắc lang tôi nói tất nhiên là tuyệt hảo địa phương. Lý hiệu trưởng tề đến Tần Trân bên cạnh, đảo rượu liền phải triều nàng kính đi, một tay nhân cơ hội bắt lấy tay nàng, "Tiểu Tần tử lượng tốt như vậy, kia lại cố động một ly đi....."

"Tạ ý tốt của hiệu trưởng." Tần Trân mặt ở màn hình lập loè quang hạ hơi câu môi, cười đến quỵên rũ, trăm mị ngàn kiều, không ngừng Lý hiệu trưởng cảm thấy chính mình xương cốt muốn tở, ở đây các quý ông đều có này cảm giác, chỉ có Viên Sách nhú chặt mày, hừ híp mắt nhìn chăm chăm nàng, thế nhưng từ nàng mị hoặc cười trông được ra một tia không có hảo ý.....

Hiệu trưởng bị nàng cười đến tâm đều loạn nhảy dựng lên, thầm nghĩ này tiểu Tần thật thật họa thủy nha họa thủy, nếu có thể làm nàng một lần, chết cũng nguyện ý, đang muốn mượn cơ hội ở nàng tiếp nhận chén rượu khi sờ lên một phen, lại chợt thấy bên hông một trận ma ý.

Tần Trân cười tủm tỉm nhìn hiệu trưởng liếc mắt một cái, chấp ly giữa đầu uống xong rượu vang đỏ, nhẹ nhàng đem ly hướng trên bàn một phóng, "Đại gia đừng chỉ lo ca hát, hôm nay hiệu trưởng tiêu pha thỉnh chúng ta ăn com, thế nào cũng muốn hưởng hân kính thượng một ly đi..... Còn em, trước đi toilet....."

Nói xong, nàng xinh đẹp cười, đứng dậy mà đi.

Lý hiệu trưởng thấy nàng phải đi, cũng đi theo nhớ tới thân, lại phát hiện chính mình nửa người dưới thế nhưng không thể động đậy, hân trong lòng kinh hãi, không kịp tưởng, cái khác các giáo viên quả nhiên đổ rượu vọt tới kính hân.

Viên Sách vẫn luôn đang âm thầm nhìn chăm chăm Tần Trân, thấy nàng đi ra ngoài, nghĩ nghĩ vẫn là không yên tâm, liền cũng đi theo đi ra ngoài. Ra tới cửa phòng thuê, liền thấy ánh sáng tối tăm không rõ tẩu đạo một người dựa vào tường, thấy không rõ lắm hân đành phải đến gần chút, liền nghe tiếng nói cười quỵên rũ: "Thầy Viên cùng ra tới, là lo lắng cho em sao..... Người ta cảm động lắm nha....."

Viên Sách nghe được mây cau lại, quay đầu liền phải đi. Tần Trân lại so với hân động tác càng nhanh, khi hân mới vừa động, liền duỗi ra tay phanh đem hân đẩy để ở mặt tường, đôi tay phủng trụ mặt hân, nhón chân lên.

Đó là như thế hắc ám ánh sáng, nàng cũng có thể tinh chuẩn quắc trụ hân đôi môi, hân ngũ quan lãnh ngạnh lập thể, môi cũng tước mỏng gọi cảm, đêm nay hân cả một đêm nhấp tăng cường môi nhú lại mị nhìn chăm chăm nàng, bộ dáng chủ nhiệm lớp nhìn chăm chăm học sinh hư, biểu tình nghiêm túc muốn mệnh, rồi lại gọi cảm đến muốn mệnh..... Cho nên nàng nhịn không được liền ra tay.....

Trên môi bị mút đến một trận điện lưu ma tới rồi trong lòng, Viên Sách đầu tiên là ngây người hai giây, hoàn hồn sau vừa kinh vừa giận, bản năng liền muốn đẩy nàng ra, nào biết nàng thế nhưng lực lớn vô cùng, một tay捏o cầm hân, một tay ấn ở đầu vai, phóng ra một cỗ cường lực đè nặng hân thế nhưng tránh không mở, càng muốn mệnh chính là bộ ngực nàng cao ngất dán ở trên người hân ép chặt.....

Mà trên môi mút vào càng ngày càng dùng sức, dường như muốn đem hân ăn luôn, hân trong lòng kháng cự, nhưng thân thể lại có loại choáng váng tở ý, mà nàng đỉnh bật mềm mại hai vú, đè nặng hân cổ hân, nụ hôn của nàng mang theo hương rượu, môi mềm mại, khắp nơi mê hoặc kích thích ý chí hân, cái này làm cho hân có cảm giác vớ vẫn không chân thật.....

"Ngô..... Môi anh không giống người anh cứng như vậy..... Nhưng thật ra thực mềm..... Còn có mùi hương trà..... Ăn khá ngon....." Tần Trân ở trên môi hân mút thật mạnh mấy khẩu, cười khê, lại triều trên môi hân nhẹ nhàng thổi khí.

Viên Sách điều trị hơi loạn hô hấp, kiềm chế bất quy tắc tim đập, lãnh ngạnh ngạnh nói: "Cô nếu là khát tình, trong phòng thuê rất nhiều người đều sẽ vui lòng vì cô phục vụ..... Cho nên, thỉnh không cần lại đối tôi làm loại việc này....."

Tần Trân một chương chống ở trên tường, đem hân vây giữa hai tay, dán đến bên môi hân cười nhẹ: "Chẳng lẽ anh không có nhu cầu tình dục..... Em không tin đâu..... Để em kiểm tra....."

Viên Sách trái tim giật mình, lời cuối cùng nàng nói làm hân trực giác không ổn, quả nhiên ngay sau đó tay nàng liền dán ở hạ bộ hân, bàn tay ấm áp ở giữa háng hân dùng sức xoa bóp, Viên Sách bị trào đến thể xác và tinh thần run lên, giật mình linh một cỗ điện lưu từ ngực đi xuống bụng nhỏ, tiếp theo liền nghe nàng cười nói: "Còn tưởng rằng anh thật là thánh nhân Liễu Hạ Huệ đâu..... Nguyên lai vẫn là phàm nhân sao....."

Viên Sách mặt tảo nhĩ nhiệt, không lý do một bức, đột nhiên nắm chặt tay nàng, một tay phản đặt ở trên lưng nàng nhấn một cái, Tần Trân liền nhào vào trong ngực hân, tay đặt ở hông hân càng dùng sức nắm chặt mệnh căn từ đang ngạnh bang bang.....

Hân thở sâu, thiếu chút nữa không làm kia cấp dừng mà đến khoái cảm mềm chân, phát bức cô khăn nàng eo, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cô rốt cuộc muốn làm cái gì? Treu đùa tôi làm cô rất có cảm giác thành tựu?"

Tần Trân thuận thế dựa vào trong lòng hân, khuôn mặt dán ở trên ngực hân cọ cọ, ngón tay ở ngực hân nhẹ tào hạ, "Ai nói em treu đùa anh..... Em thực nghiêm túc được không....."

Viên Sách bị nàng làm nũng động tác làm cho tâm như đay rỏ, đời này cũng chưa từng gặp loại nữ nhân như này, giống như mỹ nữ ngàn mặt..... Khiến hân thấy không rõ mặt nào mới là nàng.

Thấy hân không nói, cánh tay cương lâm như không biết nên ôm nàng hay là nên buông, Tần Trân một trận cười thầm, đầu hơi lệch về một bên, môi dán

ở trên áo sơ mi trắng của hắn, cách lớp vải may cần một viên nút vú trái, khẽ cắn xuống, lại duỗi đầu lưỡi liếm láp..... Mỗi lần nàng liếm một chút, liền khiến hắn một trận tim đập nhanh, Viên Sách hô hấp càng thêm dồn dập, ý chí dường như sắp hỏng mất.....

"Hương vị thân thể anh, cũng ngửi khá tốt....." Ngửi được trên quần áo hắn, là mùi hương xà phòng nhàn nhạt.

Tần Trần còn muốn làm càng nhiều, cửa phòng thuê chợt bị người đẩy ra, có hai người đi ra, Viên Sách theo bản năng duỗi tay đem nàng ấn vào trong ngực, một bên cúi đầu che lại mặt, nữ đồng nghiệp đi ngang qua, thấy tư thế hai người ái muội, cũng chỉ tưởng đôi nam nữ từ trong phòng nào đó đi ra làm loạn. Đợi đến đi xa, Tần Trần mới ngẩng đầu, hai tay vươn lên ôm cổ hắn, "Viên Sách, anh còn thiếu bạn gái sao....."

Tâm đột nhiên nhảy dựng, Viên Sách trong bóng đêm tròn tròn mắt, Tần Trần ngón tay ở hắn trên má nhẹ trượt xuống, môi dán đến bên tai hắn, khẽ sáng giọng: "Em chỉ hỏi lúc này đây, anh nếu hiện tại không trả lời, về sau chớ có hối hận....." Hắn trừng mắt nhìn nàng, nơi nào có thể phản ứng, hoàn toàn bị lời nói đột ngột của nàng lộng choáng váng, nàng, nàng thật muốn làm bạn gái hắn?

Nhưng liền ngay cả nữ hài ôn nhu như nhả nhện lịch sự, hắn đều lưu không được, huống chi nàng lại là nữ tử tựa phong tựa vân?

Hắn trầm mặc, Tần Trần liền đã hiểu, nàng buông ra tay, cười nói: "Em đi vào."

Sau khi nàng đi, Viên Sách cúi bỏ cúc cổ, đem áo khoác khẽ kéo lại chút, ngực bị nàng liếm ướt một mảnh, vẫn như cũ có chút lạnh lẽo, hắn chống tường nhắm mắt thờ ơ, trong lòng lại không lý do một trận buồn bã mất mát.

Tần Trần vào sau, hiệu trưởng cảm thấy thân thể ngăn ngại nhưng đột nhiên năng động, cái này khiến hắn thoáng nhẹ nhàng thờ ơ, lại cũng lại không dám uống nhiều, cho rằng thân thể mình ra cái gì tật xấu, đãi nhân sau khi tiến vào, liền nói phải đi, vừa mới đã dọa ra hắn một thân mồ hôi lạnh, lúc này nào còn có thể có sắc tâm gì.

"Tiểu Viên, Tiểu Tần là hàng xóm của cậu, cậu cần phải đưa nàng an toàn về đến nhà, giao cho cậu!" Khi lên xe, hắn triệu Viên Sách đưa ra mệnh lệnh, tuy thân vô năng lực, nhưng tâm còn ở xôn xao, trong số nam giáo viên, hắn chỉ tin nhiệm Viên Sách, hắn là kiểu người nguyên tắc tính cường, quyết sẽ không đối Tần Trần làm cái gì, cho nên giao cho hắn lại rất yên tâm.

Tần Trần cười thầm, hiệu trưởng nhưng thật ra giúp nàng một lần, liền thuận thế xoa cái trán, một bức khó chịu bộ dáng, nhìn về phía Viên Sách: "Thầy Viên..... Em khả năng uống quá nhiều, đầu óc chút choáng váng....."

Viên Sách tâm nói, cô cần bản không có say, giả bộ còn ma men làm cái gì.

Nàng một lộ ra khó chịu biểu tình, bộ dáng bước đi không xong, mấy nam đồng nghiệp bên cạnh lập tức tiến lên đỡ nàng, Viên Sách quá rõ ràng mấy nam đồng nghiệp là đức hạnh gì, trong lòng cũng có chút không vui nàng để người chạm vào, liền như nàng mong muốn duỗi tay ôm lấy eo nàng, hướng những người khác nói: "Hiệu trưởng đã giao đãi, vẫn là tôi đưa cô Tần trở về đi."

Nói liền đỡ nàng lên xe, chờ xe đi xa mấy trăm mét, thấy nàng còn ghé vào trong ngực mình, hắn nhủ mảy ra tiếng nhắc nhở: "Hiện đã đi rồi, còn muốn giả say?" Tần Trần khẽ nâng đầu, vô lại hướng hắn chớp mắt: "Ai nói em giả say, người ta là thật say, không còn sức lực..... Viên Sách..... Anh nhưng thật ra ôm chặt em một chút....."

Viên Sách khoe miệng khẽ nhếch, nàng là chơi ghen rồi đúng không!

Hắn còn không có mở miệng, lái xe phía trước đã nhận không được nói: "Trước tiên, nam nhân liền phải có chút đại khí, nhường nhịn nữ hài tử, bạn gái cậu xinh đẹp đáng yêu như vậy, cũng đừng lại trí khí....."

Viên Sách lặng hạ. Cúi đầu nhìn về phía nàng, nàng nhìn chẳng có chút nào có thể liên tưởng tới hai từ đáng yêu. Nào biết Tần Trần cũng chính xem ra, lại hướng hắn chớp hạ chớp, "Anh lái xe nói đúng, anh ấy chính là không hiểu phong tình....."

Thấy hắn thờ ơ, nàng mị mị mắt, thân mình chợt ngửa về phía sau, Viên Sách theo bản năng duỗi tay đem nàng ôm vào trong ngực, thấy nàng thực hiện được cười, trong lòng chợt dâng lên cổ cảm giác vô lực, liền chỉ phải tùy ý nàng thoải mái ghé vào trong lòng ngực ôm lấy.

"Này liền đúng rồi, đối bạn gái cần chút ôn nhu." Đại thúc lái xe phía trước thấy hắn rút cuộc ôm lấy Tần Trần, một bên gật đầu cười, chỉ đem hai người trở thành tình lữ nháo mâu thuẫn nhỏ.

Viên Sách cúi đầu nhìn mắt Tần Trần nhanh chóng tiến vào giấc ngủ, nàng thật đúng là nói ngủ là có thể ngủ. Khi nàng an tĩnh, nhìn nhưng thật ra không hùng hổ dọa người như vậy.

"Nàng không phải bạn gái tôi....." Biểu tình tiêu điều nhìn về phía ngoài cửa sổ, hắn thấp thấp lẩm bẩm câu.

An Tâm cùng hắn yêu nhau 5 năm, mới nói hai người không thích hợp, sợ hãi kết hôn tương lai hối hận, kia chỉ có thể thuyết minh hắn không thể cho nữ nhân cảm giác an toàn, không mang đến được thứ An Tâm muốn, hắn lại có cái gì tin tưởng có thể cho nàng?

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Phần 8. Thầy giáo vs Cô giáo (3): Câu dẫn đến mức khuất phục (hơi H)

Nửa giờ sau xe dừng lại ở cổng trường, Viên Sách vốn định muốn đánh thức nàng, cúi đầu nhìn mắt nhắm nhắm sau vẫn là không có đánh thức, đem nàng ôm eo một ôm dựng lên, sau đó ở trong ánh mắt khiếp sợ của đại thúc bảo vệ đẩy cửa đi vào.

Hai người ở tầng bảy, còn không có thang máy, hần cố hết sức ôm cái đại người sống lên lầu, đem nàng dựa vào tường, ở túi nàng tìm được chìa khóa mở cửa, lại đem nàng ôm vào.

Đem nàng phóng nằm ở phòng khách sô pha, đang chuẩn bị rời đi, vừa mới đứng dậy, cổ liền bị người cuốn lấy đi xuống một túm. Hần mày thâm túc, trừng mắt nhìn nữ nhân đang trợn mắt cười, "Buông tay." Tần Trần chớp chớp mắt, đột nhiên gỡ xuống hần kính đen tùy tay một ném, trắng nõn cánh tay triển ở hần cổ gian, một lòng tay ở hần môi mỏng thượng nhẹ ấn hạ, cười duyên nói: "Không bỏ sẽ làm thế nào? Anh sẽ đánh em sao?"

"Tần Trần!" Viên Sách trên mặt tối sầm, nữ nhân này có biết chính mình chơi với lửa hay không? Vẫn là chắc chắn hần không dám làm gì nàng? Nàng xinh đẹp cười, hơi hơi ngửa đầu, khẽ nhắm hai mắt: "Muốn em buông ra cũng được, trước hôn em một chút. Em chính là lần đầu tiên đòi nam nhân hôn....."

Viên Sách dở khóc dở cười, hần nên cảm thấy tự hào sao?

Ánh mắt dừng ở trên môi nàng tươi mới hồng nhuận, Viên Sách rất muốn cự tuyệt, vẫn là nhẹ dán lên. Chỉ là vừa khẽ chạm xuống, liền muốn thối lui, Tần Trần không vừa lòng trợn mắt, biểu tình thập phần u oán: "Thầy Viên, anh cho em là bạn nhỏ ở nhà trẻ sao? Vẫn là em trong mắt anh không có sức hấp dẫn? Anh cũng thật đã thương tự tôn người khác."

Đương nhiên không phải.

Hần ở trong lòng lập tức phản bác, nhìn chăm chăm nàng lúc nói chuyện, đôi môi đỏ rung động, đại não cuối cùng bị khát vọng chi phối, hần lại lần nữa tiến đến gần, kiềm chế tìm đập kịch liệt kinh hoàng, nhẹ mút hai mảnh hồng nộn, đôi môi nàng nở nang no đủ, mút lên lại mềm lại hương, làm hần có cảm giác như hôn cánh hoa hồng, tư vị ngọt ngào mềm mại khiến người mê luyến, hần hồ hập tiệm loạn, môi mỏng trần trọc hàm chứa hai mảnh môi, một phen nhẹ mút chậm liếm.....

Ôm lấy hần hai tay chậm rãi thu thập, Tần Trần môi đỏ hé mở, duỗi đầu lưỡi khiêu khích đi liếm hần lại lùi về, không khí ái muội thăng ôn làm Viên Sách mê loạn, như có như không trêu chọc kích ra ham muốn chinh phục, đầu lưỡi đột nhiên chui vào trong miệng nàng, khăn cuốn lấy tả hữu né tránh, làm càn khoang miệng âm áp phiến giảo liếm lấp, quán lấy đầu lưỡi nàng hung mãnh liếm mút túm lộn.....

Tần Trần bị hần hôn đến kiều uyển liên tục, đại não nhân thiếu ngựa mà choáng váng, đầu lưỡi hần thô ráp lửa nóng ở trong miệng quấy loạn, động tác thô bạo dã man, lại mút đến nàng tâm tởm cốt ma, khinh phiêu phiêu muốn hôn lia khỏi xác.....

Nàng vạn không nghĩ tới Viên Sách hôn lợi hại như thế, hôn môi lên một chút không chất phác khô khan sao.....

"Hiện tại, vừa lòng?" Viên Sách trầm giọng nhẹ hỏi, ánh mắt lại không cách nào từ trên đôi môi đỏ dời đi, đôi môi thủy nhuận bị chà đạp đến phát sung, tươi mới ngon miệng đến giống viên thực châu dầu tây, tư vị phẩm thượng, cũng giống như dầu tây chua chua ngọt ngọt.

"Ân....." Nàng lắc đầu hừ nhẹ một tiếng, tú bạch gò má tựa đỏ nhiễm mỡ, làm nàng chơi xấu bộ dáng hần thế nhưng cảm thấy đã kiều tiểu lại có chút đáng yêu? Viên Sách phát giác chính mình lấy nàng không hề biện pháp, trừ bỏ đối vô lại thỏa hiệp, trong lòng tựa cũng vô pháp cự tuyệt như vậy tổ cầu, liền lại dán lên kia hai mảnh cánh môi nhẹ mút, Tần Trần một bức hưởng thụ biểu tình, khẽ nhắm đôi mắt.

Hần có điểm muốn cười, nhưng hôn đến càng thêm đầu nhập, đôi tay không tự giác ôm sát nàng, thẳng đến hai người lại lần nữa thở hồng hộc, nàng cũng giác môi lại sưng lại ma, sau mới rút cuộc cảm thấy mỹ mãn, đẩy ra hần lần xuống sô pha, tìm tư thế thoải mái nằm xuống, một tay chống cằm nhìn hần, "Em mệt, muốn ngủ, thầy Viên tự về! Em không tiễn."

Viên Sách trừng mắt nhìn nàng, sao đột nhiên lại có cảm giác khó chịu như bị người dùng qua liền ném? Mà vừa mới hần đại khái cũng là đầu óc trì độn, mới có thể cùng nàng hôn lâu như vậy, không phải đã quyết định không phát triển cảm tình sao, thế nào liền cảm lòng không đậu vô pháp cự tuyệt.

Hai ngày nghỉ cuối tuần, Viên Sách từ trước đến nay không thích ra cửa, cũng liền thích đùa nghịch bồn hoa trên ban công, đây là hần sau khi làm giáo viên bồi dưỡng ra sở thích duy nhất, từng bồn bảo dưỡng đến cực hảo, đồng nghiệp đều cười hần đã sớm có lão niên sinh hoạt.

Thần chạy về tới sau, hần liền dẫn theo ấm nước cần thận tưới hoa, lại chợt nghe cách vách truyền đến tiếng cười: "Nhìn không ra tới, nguyên lai anh có sinh hoạt tình thú....."

Tần Trần mặc áo ngủ, biểu tình lười biếng ghé vào lan can, nâng má xem hần bận trước bận sau, cảm thấy rất có ý vị. Quay đầu lại nhìn ban công nhà mình, giương giọng hướng hần nói: "Viên Sách, ban công của em đẹp không, người đưa anh cho em một chậu đi?"

Viên Sách nhìn mắt nàng, không để ý tới, chỉ lấy kéo tu bỏ cành lá. Thấy hần không để ý tới mình, Tần Trần bảm riết không tha, lại nói: "Anh đưa em bồn hoa hồng vàng kia, em cho anh một cái hôn lại mời anh ăn cơm, thế nào?"

Hắn rút cuộc giương mắt nhìn lại, thấy nàng mặc áo ngủ dài đeo ý thái tàn mạn, nhũ mảy nói: "Bên cạnh chính là ký túc xá học sinh, quần áo cô như vậy làm các nam sinh thấy, có phải có chút không ổn hay không?" Tần Trần cúi đầu nhìn mắt, khẽ cười, thấy hắn biểu tình nghiêm túc, gật đầu nói: "Giáo huấn đã hiểu, anh nếu không thích em mặc như vậy, em liền không mặc..."

Cái gì hắn không thích..... Vì cái gì nàng muốn nói đến ái muội như vậy.....

Thấy nàng vào phòng, hắn đảo cũng thư khẩu khí, đối diện ký túc xá giáo viên chính là ký túc xá học sinh, kêu nam hài tử nhóm thấy, luôn là không quá thỏa đáng, nàng chú ý một chút cũng phải phép.

Nghĩ vậy, lại nhìn về phía bồn hoa hồng vàng kia, đây là hắn hoa rất nhiều tinh lực xử lý, hiện giờ hoa nở lại kiều lại diễm, hoa diễm lệ như vậy, nhưng thật ra xác thật xứng nàng, nghĩ nghĩ liền bê lên chậu hoa, tới gõ cửa phòng Tần Trần.

Đội nàng ra mở cửa, mới phát hiện nàng còn mặc áo ngủ vừa này.

Nàng thấy hắn ôm hoa tiến đến, trong mắt có chút kinh hi, "Thầy Viên thật đúng là người tốt bụng..... Còn đứng đó làm gì, vào phòng thôi....."

Tay duỗi ra kéo hắn tiến vào, thuận tay đóng cửa sau để ở trên cửa, hai ngón tay bắt một đóa nụ hoa dài phóng hoa đến chớp mũi nhẹ ngửi hạ, "Thơm quá a..... Em rất thích....." Nói, bàn tay dán đến hắn ngực, nhẹ nhàng vỗ hai cái, "Anh muốn em tạ hôn trước, hay là muốn em mời cơm trước?"

Viên Sách động động môi, tưởng nói chính mình không phải vì cái này mới đưa nàng.....

"Hiện tại còn chưa tới giờ cơm, kia vẫn là tạ hôn trước đi....." Nói xong, nàng duỗi tay đem hắn quần áo bắt lấy đi phía trước lôi kéo, hơi một nhón chân hôn lên môi hắn, giữa thân thể hai người chống đỡ một chậu hoa hồng, nhân nhật hương khí nháy vào trong mũi, Viên Sách cũng giống bị mê say, cúi đầu nhậm nàng hôn môi, đôi môi chạm nhau mềm mại, bị nàng liếm mút gặm cắn khi truyền đến điện giật điện lưu.....

Hắn không hiểu cảm thấy thân thể có điểm nóng lên, yết hầu phát lạnh, nhìn không được đáp lại khỏi nàng hôn, từ miệng nàng đoạt lấy nước bọt giải khát..... Hai người chính hôn môi đến như si như say tư tư có vị, trên cửa lại truyền đến tiếng gõ.

"Tiểu Tần có nhà không? Anh là hiệu trưởng Lý, có chút việc công tác muốn tìm em nói chuyện....." Hiệu trưởng Lý gõ cửa nói, một bên sửa sang lại trang phục, trang điểm đến mười phần tinh thần.

Hai người bị bắt tách ra, Viên Sách nhìn nàng, nổi lòng phật phật không chừng, chỉ là cảm thấy lại như vậy cùng nàng đi xuống, chỉ sợ chính mình liền phải hoàn toàn đình trệ. Tần Trần lại là mặt mày hớn hờ, nhẹ nhàng nhấp hạ môi, nhẹ nhàng ngực hắn: "Còn hảo không giống tối hôm qua đem em hôn sưng, bằng không để người nhìn ra....."

Viên Sách nắm chặt quyền, càng thêm cảm thấy nàng là nữ nhân nguy hiểm.

Tần Trần mở cửa, "Hiệu trưởng Lý, anh trăm công ngàn việc, sao lại rảnh tới chỗ em?" Hiệu trưởng Lý vào phòng, thấy nàng ăn mặc gợi cảm, đôi mắt đều trừng thẳng, đang muốn nói chuyện, mới thấy một bên Viên Sách, lẳng hạ, "Tiểu Viên, cậu sao lại ở đây?"

"Cô Tần nhìn trúng một chậu hoa tôi trồng, tôi tới đưa cho cô ấy....." Viên Sách đạm thanh giải thích, thấy hắn một đôi mắt thẳng lẳng lẳng nhìn chăm chăm nàng ngực, trong lòng thập phần không vui.

"Đúng vậy, em xem trên ban công cả một vườn hoa, cho nên muốn anh ấy tặng em một chậu....." Tần Trần cười, tùy tay bút lên sô pha một khối mao dẹt áo choàng đập trên vai thượng che khuất cánh xuân trước ngực, cũng không chuẩn bị mời nước hiệu trưởng, về mặt xin lỗi nói: "Em rất mệt, chỉ muốn hảo nghỉ ngơi. Hơn nữa hiện tại là ngày nghỉ, cho nên cũng không muốn bàn chuyện công tác, hiệu trưởng sẽ không để ý đi?"

Thấy nàng chỉ đầu, biểu tình khó chịu, chọc đến hiệu trưởng Lý lòng trĩu trĩu nổi lên, lập tức nói: "Em mới vào trường, có phản ứng không khoẻ cũng là bình thường, là anh suy nghĩ không chu toàn, lần sau lại đến tìm em....."

Nghe ra ý nàng muốn đuổi người, hiệu trưởng Lý cũng chưa bực, lại nói vài câu quan tâm, lúc này mới rời đi, lúc đi còn không quên dặn dò Viên Sách, muốn hắn hảo hảo chiều cố nàng.

Viên Sách toàn bộ hành trình lạnh mặt, đem hoa đặt ở ban công sau đó định rời đi, lại thấy phòng khách nhà nàng đồ vật loạn ném một đoàn, liền lại đi nhắt nhắt nhắt lên phân loại sắp xếp, đều nói nữ nhân mỹ lệ có khả năng nhiều không hiền huệ, xem ra quả là như thế, một nữ nhân việc nhà đều sẽ không làm, sao có khả năng thích hợp hắn đâu, cho nên nói nữ nhân truyền thống vẫn là có điểm tốt.

Tần Trần không biết ý tưởng trong lòng hắn, nếu không lại muốn cùng hắn lý luận một phen, nàng lười biếng ghé vào trên sô pha xem hắn giúp dọn sạch phòng khách, càng xem càng thấy vừa lòng, sau khi hắn sửa sang lại xong, liền kéo hắn ngồi xuống, đứng dậy rót nước cho hắn.

Viên Sách uống lên nửa ly, liền phải đứng dậy đi, Tần Trần lại ấn hắn ngồi trở lại, trực tiếp khóa ngồi ở trên đùi hắn, Viên Sách một trận kinh hoàng, ly nước vô ý chảy xuống, nước lạnh tẫn hắt ở trước ngực nàng, vẩy ngủ nháy mắt ướt đầm, vài dẹt kẻ sát làn da, đem nàng cao ngất hai vú hình dáng phác họa ra tới, thậm chí đỉnh đầu vú cũng rành mạch.....

"Thầy Viên, em còn nghĩ rằng anh thật là chính nhân quân tử, không nghĩ tới diễn trò nhiều như vậy..... Anh đem quần áo người ta lột ướt, hiện tại cái gì cũng đều bị anh xem hết....." Nàng cúi đầu nhìn mắt, quần áo toàn dán ở trên người, lại ướt lại lạnh.

Viên Sách gắt gao nhìn chăm chăm chỗ hai mảnh trắng bóng, vù theo động tác của nàng mà phiêu phiêu lắc lắc, sóng gió mênh mông, hình ảnh lay động pháp phồng khiến người xem hoa mắt hồn điều huyết mạch sôi sục..... Hắn cố sức áp xuống xúc động muốn nuốt nước miếng, lời áo choàng của nàng trượt xuống che lại cảnh xuân trước ngực, trong đầu lại chợt có cái tiểu nhân nhảy xuống thoán kêu gào, hắn rõ ràng càng muốn làm chính là đẩy ngã nàng, thao nàng đến khóc, lại còn giả bộ chính nhân quân tử!

Hắn đột nhiên ném đầu, ý đồ đem trong đầu tà ác thanh âm đuổi đi, đối thượng nàng kinh dị ánh mắt, trên mặt có chút không được tự nhiên, lại vẫn là hảo ý ra tiếng nhắc nhở: "Hiệu trưởng đối với cô không có hảo ý, cô không phải nhìn không ra chứ?"

Nàng hừ một tiếng, "Anh lo lắng cho em?"

Viên Sách cam chịu, trước kia việc hiệu trưởng cùng nữ giáo viên, hắn không phải không biết, chỉ là không nghĩ quản, chỉ cần hắn không xuống tay với học sinh là được, đến nỗi việc cùng nữ giáo viên, đều là người trưởng thành, giữa bọn họ nhiều cũng chỉ là theo nhu cầu thôi, nữ giáo viên từng thân cận cùng hiệu trưởng, cuối cùng đều điều đi trường tốt hơn, cho nên hắn cũng coi như không biết, nhưng Tần Trần.....

Hắn xác thật không muốn nàng cùng hiệu trưởng có liên lụy gì, thậm chí không cần suy nghĩ, chỉ cần thử nghĩ đến hình ảnh nàng ở trên giường hiệu trưởng, hắn liền cảm thấy không thể chịu đựng được.....

Tần Trần cười cười, tròn mắt nhỏ giọt xoay vòng, "Nói không chừng trong tay hiệu trưởng có cái em muốn đâu....." Viên Sách đột nhiên nắm chặt tay nàng, mặt mang phần nộ, "Nhưng em không cần dùng loại thủ đoạn này!"

Nữ nhân khác dùng thân thể trao đổi ích lợi, hắn có thể không tỏ ý kiến, nhưng nàng không được.

Nàng gật gật đầu, "Anh nói đúng....."

Gánh nặng trong lòng Viên Sách vừa được giải khai, Tần Trần lại gần sát tới, cố ý nói: "Vậy anh tới theo đuổi em đi, để hiệu trưởng biết em là nữ nhân của anh, hắn liền không gây khó dễ, bằng không, hiệu trưởng là thượng cấp của em, nếu như bị hắn vừa đâm vừa xoa vừa đe dọa vừa dụ dỗ, nói không chừng sẽ có ngày không thể kiên định....." Nói, đem áo choàng xả lác trượt xuống, lộ ra vai ngọc ngực mỹ, nhược phong đờ liễu dựa vào trong ngực hắn, "Anh hy vọng có ngày em dựa vào trong ngực hắn như vậy?"

Cúi đầu thấy nàng như vậy bộ ngực sữa nửa lộ, mặt mày hăm xuân nhìn chính mình, như vậy ở trong ngực lão hiệu trưởng? Viên Sách sắc mặt ảm đạm, biết rõ nữ nhân này là cố ý, nhưng vẫn là không muốn, không thể chịu đựng được khả năng nàng bị lão hiệu trưởng dâm loạn, hoàn nàng eo tay vừa thu lại khăn, liền đem nàng ôm chặt trong ngực, rốt cuộc cúi đầu nhận mệnh dường như thờ dài ra tiếng: "Tần Trần, anh sợ em tương lai phải hối hận....."

Nếu sau khi đã yêu đến tận xương, có ngày nàng lại nói cho hắn, bọn họ không thích hợp, muốn hắn để nàng tự do, hắn nên làm thế nào? Cho nên hắn mới đối nàng mọi cách kháng cự, đau đớn như vậy, hắn không muốn lại thừa nhận một lần. Nhưng nếu phải nhìn nàng lao vào trong ngực lão hiệu trưởng, hắn cũng vô pháp làm được.

"Kia muốn xem anh có bao nhiêu nỗ lực chứng minh anh đáng giá để em không rời không bỏ....." Nàng nhẹ cong môi, hai tay vòng lấy cổ hắn, dán lên cần chiếc mũi cao thẳng của hắn, lại chậm rãi đi xuống, liếm lên môi hắn, biểu tình giống nữ vương kiêu ngạo, rồi xuống mệnh lệnh: "Hiện tại, hôn em."

Viên Sách cảm xúc mênh mông, ở nàng câu nhân ánh mắt hạ hô hấp càng thêm dồn dập, cuối cùng rốt cuộc dùng sức ôm chặt nàng, cúi đầu quắc trụ nàng kiêu nộ đôi môi, hoàn toàn đầu hàng, thôi, liền tính thực sự có nàng hối hận ngày đó..... Rồi nói sau.

Sau đó không có kháng cự, thú tính trong cơ thể cũng đã không có ước thúc lao nhanh mà ra, hắn khăn thủ sẵn nàng cái gáy, tham lam lại kịch liệt mút nàng đôi môi, một tay kia tắc từ nàng vấy hạ chui vào, vuốt ve nàng bóng loáng đùi, dần dần đè nặng nàng ngã xuống trên sofa. Tần Trần liền hừ ra tiếng, hô hấp có chút không thuận, người này sinh mệnh kính nhi làm nàng cơ hồ muốn ăn không tiêu, hắn nóng cháy đầu lưỡi chui vào trong miệng, gắt gao dây dưa nàng mạnh mẽ liếm mút, một bức muốn đem nàng toàn bộ nuốt vào khí thế, hắn cường thế âu yếm hôn môi làm nàng xụi lơ thành bùn.....

Nàng như vậy kiều mị rên rỉ dưới thân, Viên Sách ảm đạm tình dục cũng đã chui từ dưới đất lên mà ra, cấp khó dần nổi muốn cùng nàng hợp thể, một bên cùng nàng môi lưỡi tương triền, một tay sờ tiến nàng giữa hai chân, vuốt ve nàng nồng đậm lông mao, Tần Trần lại đột nhiên bắt lấy tay hắn. Viên Sách lúc này như tên đã lên dây, bị nàng kêu đình tuy dây vò, nhưng còn vẫn duy trì lý trí, nghi hoặc nhìn nàng: "Sao vậy?"

Tần Trần gợn lên cười, nói ra nói lại kêu hắn thất thần: "Viên Sách, em hiện tại là bạn gái anh. Có quyền đề yêu cầu, mau ra câu nói thỉnh cầu, dễ dàng em." Viên Sách nhìn nàng, đối nàng đột nhiên tới yêu cầu có điểm không biết theo ai, nửa ngày mới mấp máy môi, tỉnh tã nói một câu.

"Cái gì, căn bản không nghe rõ."

"Anh nói em thực xinh đẹp, hiện tại anh chỉ muốn cùng em hợp hai làm một." Viên Sách thanh âm lớn chút, nói xong chỉ cảm thấy trên mặt có chút nóng lên, chính mình tân tân chức bạn gái, thật đúng là sẽ ở mấu chốt thời gian muốn nặng người.

"Vậy anh thích em sao?" Nàng cười cười, lại ở nàng giữa háng nhẹ bắn hạ. Viên Sách đảo trườu khẩu khí, cúi đầu hung hăng cắn môi nàng, dùng sức mút hai cái, thờ hồn hèn nói: "..... Thích..... Ánh mắt đầu tiên liền thích....."

"Thật sự? Vậy anh còn đối em cười đều không cười một chút? Còn đối em dữ như vậy?" Tần Trần ngón tay nhẹ nhàng vỗ hạo lều trại nhỏ dưới hạ thể hắn, một bên oán trách nói, tuy nàng căn bản không thêm để ý nam nhân có thể nói lời âu yếm hay không, nhưng như vậy bách hắn giằng cảm giác còn rất không xấu.

"Anh dữ với em lúc nào?" Viên Sách cảm thấy oan uổng, cho tới nay đều là nàng liêu chính mình không phải sao.

"Thường xuyên."

"Anh xin lỗi....." Viên Sách thấy nàng còn muốn nói, vội vàng hôn lên môi nàng, "Hiện tại trước đừng nói chuyện này được không?" Xem hai trông mắt hần đục hỏa mãnh liệt, Tần Trần lại chơi đến thập phần hưng phấn, "Về sau gọi em phải gọi là thân thân bảo bối nhi..... Hiện tại mau kêu một tiếng....."

Viên Sách biểu tình có chút kháng cự: "Này, này cũng quá buồn nôn, đổi cái được không....."

"Không chịu gọi? Anh quả nhiên không đủ thích em....." Tần Trần chơi đến nghiện, nàng cũng cảm thấy có điểm buồn nôn, nhưng nhìn trên mặt hần biểu tình gầy gầy, lại thập phần có ý tứ.

"Hảo, hảo, thân thân, thân thân bảo bối nhi....." Viên Sách kêu lên, chính mình bị ma đến sắp nổi da gà, nhưng thấy bộ dáng nàng cười đến mi mắt cong cong, lại chợt thấy cảm thấy lời nói tuy có chút buồn nôn, cũng không còn phản cảm như vậy.

Tần Trần vẹo cười, túm lấy vài sợi tóc của hần, chủ động hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Phần 8. Thầy giáo vs Cô giáo (4): Bú vú, liếm bồng, nhũ giao, nhan bắn (H)

Viên Sách sáng sớm bị nàng khiêu khích đến đục hỏa rào rạt, sớm cũng ném xuống bộ dáng nghiêm cẩn ở trước mặt học sinh, biến thành một nam nhân bình thường bị đục vọng tra tấn, cũng không nghĩ lại khắc chế chính mình.

Toàn thân sôi trào máu tập trung nhằm phía bụng nhỏ, dương vật ở quần căng đến thỉnh thoảng nhảy, ngạnh đến hần khó chịu, hần thở hổn hển, ôm lấy nàng thân trụ, bàn tay từ nàng vấy chui vào, phủ lên hai tòa nguy nga ngọn núi, cặp kia nhũ cực đại no đủ, căng phồng, bị hần trào nắm nơi tay đè ép xoa trào, cuồng biểu nhũ dịch chảy ướt lòng bàn tay, hần tâm giác có dị, một tay đem nàng vấy ngủ cởi ra, mới vừa rồi thấy rõ.

Hần nâng lên cặp vú như bạch sứ, nhẹ nhàng đè ép, nghiền cứu ánh mắt làm Tần Trần cũng trên mặt nóng lên, đều do Tiểu Bạch, làm hại mỗi lần đều phải bị nam nhân đương hiểm lạ đường như xem.

"Ánh mắt anh sao thế? Chưa từng thấy ngực nữ nhân sao?" Nàng hơi giận trừng mục. Viên Sách lắc đầu nói: "Như thế kỳ ba, xác thực chưa từng thấy."

"Anh nói em kỳ ba?"

"Này kỳ ba mang nghĩa tốt." Thấy nàng sắc mặt không tốt, Viên Sách vội giải thích. Tần Trần cười lạnh: "Vậy anh thích em kỳ ba như vậy sao?" Viên Sách thành thật gật đầu, chỉ cần là thắng nam đều sẽ thích, hần tưởng hần là không dị nghị. Đa số nam nhân đều đối ngực nữ nhân có dị thường chấp nhất, hần nghĩ có lẽ là bởi vì bản năng khát vọng đối sữa mẹ, cho nên khi làm tình nam nhân đều thích đi hút đầu vú nữ nhân, tuy rằng biết rõ hút không ra cái gì.

"Thích là được." Tần Trần khoe miệng một loan, đột nhiên đem hần đẩy ngã, nàng hông ngồi ở hần bên hông, cúi xuống thân đi, một đôi ngọc nãi lay động hoảng ở hần trước mắt phóng đại, Viên Sách xem đến thiếu chút nữa phun máu mũi, cũng giác trong đầu có chút vụng vụng.

"Em căng đến không thoải mái." Nàng cố ý áp xuống đi, thạc nhũ toàn đè ở trên mặt hần, kêu hần thiếu chút nữa không thể hô hấp, tâm lý sinh lý thượng kích thích trước nay chưa từng có, Viên Sách có dự cảm mãnh liệt, cảm thấy chính mình sẽ có ngày muốn chết ở trên người bạn gái.

Mỗi ngày tới như vậy kích thích một chút, hần sớm hay muộn sẽ bị bệnh tim.

Xem hần biểu tình hường thụ lại khó chịu, Tần Trần âm thầm bật cười, nàng bị này đối đại ngực làm cho các loại không tiện, hần không thể đi làm súc nhũ giải phẫu, trời biết nàng nhiều hoài niệm trước kia ngực phẳng a! Hiện tại làm hần cũng cảm thụ một chút nó có bao nhiêu trọng!

Bị nàng thủy mị nhân tình nhìn chăm chăm, Viên Sách nghĩ thầm, chính là bị nàng đại nãi áp chết, cũng bị chết thoải mái..... Hần hai tay các trào một con, nhẹ nhàng tê lỏng, môi ngậm lấy tư tư liếm mát, nuốt đến quá nhanh hại hần sắc mặt tím tái, mỗi khi như thế, nàng liền cười đến hoa chi loạn chiến, cười đến hần nhĩ vụng tâm mê, một bên mềm to tuyết mát sữa tươi ngon ngọt, một bên hoảng hốt thầm nghĩ, nguyên lai chính mình cùng với nam nhân khác không có gì bất đồng, đều là tù binh sắc đẹp.....

Sắc lệnh trí hôn, sắc mê tâm khiếu, đại để như thế.

"Thầy Viên, ăn ngon sao?" Tần Trần một bên tê một bên cười hỏi, ngày thường căng đến nàng khó chịu, hại khổ nàng, hần đã thích, về sau khiến cho hần hồ trợ chia sẻ một chút.

Hắn nguyên lành gập đầu, bị nàng tẽ đến dính đầy chính mặt, pha giác lãng phí lại ngậm lấy liếm mát, mát đến tàn nhẫn chút, Tàn Trần một trận run rẩy, này đáng chết thân thể bị hắn hút vài cái liền phải cao trào, tuy oán giận, nhưng vẫn là cảm thấy rất sáng.

"Anh cảm thấy anh không cần ăn cơm trưa." Mút một lát, hắn cảm thấy trong bụng no trướng, ngày thường hắn cũng không uống nhiều sữa như vậy..... Tàn Trần cười, ở hắn dính sữa tươi trên môi nhăn xuống, "Anh ăn no, em còn bị đói đâu....."

Nói túm hắn ngồi dậy, lại từ hắn trên người trượt xuống, đem quần hắn lột ra, quần lót xé lạn, Viên Sách trong lòng kinh hoàng, đang định động tác, Tàn Trần lại là quỳ gối trên sàn nhà, thân thể chen vào hắn giữa hai chân, tay ngọc cầm dương vật hắn đang nganh bang bang, lại là mở ra cái miệng nhỏ ngậm lấy.

"A....." Quy đầu tiến vào nàng ướt át khoang miệng, nàng mềm hoạt lửa nóng đầu lưỡi ở phía trên khe liếm, mang đến khoái cảm làm hắn da đầu tê dại, Viên Sách thờ hồn hên, không tự giác chống thân thể đem hai chân mở lớn hơn nữa. Hắn đương nhiên cũng từng có kinh nghiệm làm tình, nhưng hắn cùng bạn gái cũ đều là thuộc về bảo thủ người, quan hệ tình dục đều là quy củ tiến hành, hắn khi rảnh rồi cũng từng đề nghị, nhưng An Tâm thẹn thùng, không muốn khẩu giao.

Cho nên hắn dục vọng ở trước kia cũng là rụt rè, thậm chí tự đắc quá, chính mình so nam nhân khác càng có thể khắc chế, sẽ không bị nữ người dưới tả hữu, nhưng hiện tại mới phát hiện, chính mình vẫn là như vậy, gặp phải Tàn Trần, hắn đôi tình dục khát cầu xưa nay mãnh liệt chưa từng có.

Viên Sách dương vật thực thô tráng, lớn lên đảo không phải gặp qua dài nhất, nhưng thô độ lại là dọa người, cán cứng bình mỗi ti nhăn nếp gấp, mặt trên gân xanh cù kết, nắm ở trong tay lại nặng lại ngạnh, đỉnh hơi hơi uốn lượn, nắm đầu to mọng khéo đưa đẩy, phát ra nhiệt khí làm mặt nàng cũng thiêu đỏ, nguyên cây đồ vật giống cái chày gỗ đường như thượng thô hạ tế, uy phong lẫm lẫm. Hai viên cầu tử cũng là cổ trướng trướng, vừa thấy liền lâu chưa phát tả.

Nàng cảm hệ rẽ, cái miệng nhỏ miễn cưỡng mới đưa quy đầu bao ở, đồ vật thật sự quá lớn, nhét vào trong miệng đồ đến tràn đầy, không liếm vài cái liền lên men..... Thật sự vào không được, nàng liền cũng không dám cưỡng nhập, chỉ bao ở quy đầu liếm mát, vòng nắm tay tắc nhẹ nhàng trên dưới lột.

Viên Sách liền thanh thờ dốc, cơ hồ muốn chịu không nổi loại này khoái cảm mà muốn phun ra mà đến, lại là nỗ lực buộc chặt bụng nhỏ nhin xuống, tuy càng muốn đem toàn căn thọc tiến miệng nàng, nhưng thấy nàng ngậm lấy quy đầu liền khó chịu đến nhú mảy, liền liền áp xuống. Thả nàng khẩu kỹ cực hảo, linh hoạt đầu lưỡi tinh tế quét quy đầu mỗi cái góc, lại nhẹ cuốn lên quay lại đỉnh lộng mặt trên lỗ nhỏ, đâm vào hắn lại ngứa lại tê, khi người lại dùng đầu lưỡi đảo qua quy hoàn, nuốt nạp phun ra khi, hàm răng tổng hội nhẹ khải thượng, lại mang đến một trận rung mình điện lưu.....

Miệng toan đến lợi hại, nàng đành phải rời khỏi, liền lại nắm cây gậy dùng đầu lưỡi đi liếm, đem cán liếm đến ướt át trơn trượt, sau đó nàng thẳng thân eo, triều hắn cười một cái, đôi tay trao nắm trước ngực phiền não chi nguyên, dùng hai chỉ cự nhũ đem hắn dương vật kẹp ở trong đó.

"Hô..... Tàn Trần..... Ách....." Viên Sách nắm chặt quyền tròn tròn mắt, hưng phấn đến khó có thể tự giữ. Tàn Trần liếm liếm môi, hướng hắn chớp mắt nói: "Muốn kêu tiểu bảo bối nhi....."

Nói, nàng bắt lấy hai vú kẹp lấy hắn bồng bồng, nhẹ xoa trên dưới hoạt động, hắn cây gậy hoàn toàn bị bao ở hai đôi nhũ trong núi, một trên một dưới ma xát đè ép, hơn nữa tẽ lộng gian hai viên hồng điểm điểm núm vú cuồng phun sữa tươi, này hình ảnh là hương điểm lại đậm uế, loại này sa đọa vui sướng trước nay chưa từng có, nghe nàng yêu cầu, cũng không hề cảm thấy buồn nôn ghê tởm, một bên phối hợp nàng xoa nắn trên dưới rất bụng, một bên thất thanh kêu ra: "Tàn Trần..... Ha..... Bảo bối nhi..... Tiểu bảo bối nhi..... Ha a....."

Hắn theo kêu to, đưa đẩy đến càng nhanh, Tàn Trần cũng thấy da chỗ hai vú bị ma xát đến nóng lên tê dại, nàng xoa đến cũng thô bạo rất nhiều, tẽ đến sữa tươi văng khắp nơi, lại cúi đầu, ngậm lấy kia lộ ra quy đầu, đầu lưỡi liếm số hạ, về sau lại dùng nha nhẹ nhàng một cắn.

"A ha....." Hắn vốn đã nhăn nài đến mức tận cùng, lúc này quy đầu đột nhiên bị nàng cắn hạ, kêu hắn một trận giật mình linh phát run, một cổ sóng nhiệt thổi quét toàn thân, cuối cùng toàn lao xuống dương vật, hắn phát ra một tiếng rung mình rên rỉ, trong đầu một đạo bạch quang hiện ra, chỗ trống vài giây, súc tích tình hoa phá tan hết thấy trở ngại đi phía trước mãnh liệt mà ra.

"Ân....." Tàn Trần né tránh không kịp, bị hắn bắn đầy mặt, chất lỏng dính hồ hồ làm nàng hoàn toàn không thể trốn tránh, Viên Sách vội cầm khăn giấy giúp nàng chà lau, tay nhin không được còn đang run rẩy.

Tuy sát tĩnh, nhưng trên mặt nàng còn tàn lưu hương vị, đó là hương vị của hắn, cái này làm cho Viên Sách trong lòng dâng lên tư vị ngọt ngào, cảm lòng không đầu đem nàng ôm ôm ngồi ở hoài, Tàn Trần thủ chớp chớp mắt, mới vừa mở Viên Sách liền hôn đến.

"Ngô....." Nàng xô đẩy hạ, tốt xấu để nàng thở một chút đã.

Viên Sách ôm chặt nàng, không dung nàng kháng cự, gặt gao đồ nàng môi, đều nói tình dục là tình yêu thăng hoa, một chút không sai. Hắn cảm thấy hiện tại càng muốn lập tức tiến vào nàng.

Tàn Trần bị hắn ôm chặt trong ngực, vòng eo bị lực đến quá dùng sức, làm nàng sắp không thể hô hấp, hai vú ở hắn ngực thượng tẽ đến biến hình, hắn hôn đến dị thường cơ khát hung mãnh, thô ráp đầu lưỡi ở trong miệng các chỗ mẫn cảm công chiếm, sau đó quần lấy đầu lưỡi mãnh lực hút, Tàn Trần rung mình liên tục, hoàn toàn mềm hoá ở hắn trong lòng ngực, khẽ nhắm thượng đôi mắt.

Viên Sách một bên gặm cắn đôi môi nàng, một tay vuốt ve phần lưng bóng loáng, một tay xoa mông nàng rắn chắc mềm mại, nhiều lần xoa trao nhẹ véo, kêu nàng lại đau lại sáng khoái, tăng vọt lửa tình thiêu đến nàng đầu óc cũng hồ, trên mặt đỏ ửng, thời gian dài hôn môi làm nàng choáng váng, ý thức cũng đi theo tan rã, nàng thủ muốn đẩy ra chút để thở, cổ tình hắn chết ôm gặm nàng không bỏ.....

Viên Sách tay dần dần từ giữa đùi sờ xuống, từ sau đi phía trước tham nhập, hai ngón tay đâm vào cửa hoa huyết, bên trong đã đâm thủy thoan thoan, dính đến hần ngón tay ướt át trơn trượt, hần dùng ngón tay ở huyết nhẹ giao vài cái, Tần Trần khó chịu vận eo, tiểu huyết cảm giác hư không lợi hại, Viên Sách cảm giác nàng dùng tiểu huyết hút lấy ngón tay, không cảm thấy cười một tiếng.

Xem ra nàng là chờ không kịp, liền đem nàng ôm khẽ nâng cao, mới vừa bắt tĩnh không lâu dương vật lại tĩnh thần phần chấn lên, hần bắt lấy cán, đem cực đại quy đầu để ở tiểu huyết nàng đi vào, Tần Trần cũng là nhẹ hít hà một hơi, mười ngón thâm véo cấu vào da thịt đầu vai hần, cắn thịt quá thô, quả thực muốn kêu chính mình chịu khổ. Lúc này mới vừa tiến cái đầu, liền căng đến nàng một trận đau.

"Viên Sách..... Nhẹ nhàng chút....." Nàng đau đến nhủu mảy, liền thanh năn nỉ. Viên Sách cũng bị ném dầy vò, hai người kích cỡ tựa hồ nghiêm trọng không hợp, quy đầu khó khăn chen vào, nhập khẩu tiểu hoàn khẩu bị mạnh mẽ căng đại, gắt gao cô ở hần quy hoàn thượng, làm hần lại khó chịu lại sáng khoái, hần cắn chặt răng, tận lực khống chế chính mình, một chút ôn nhu hướng trong tể.

"Ân..... Ân....." Tần Trần mảy co chặt, nỗ lực thả lỏng khăn băng thân thể, nhưng dương vật thô to như vậy tiến vào, vẫn là quá khó tiếp thu. Viên Sách đồ vật chậm rì rì tiến vào, kêu hai người đều chịu không nổi, hần dứt khoát đột nhiên hướng trong đỉnh đầu, quy đầu đột nhiên không kịp phòng ngừa thọc xuyên phía trước trở ngại, Tần Trần đau đến thẳng kêu.

"Dừng, dừng lại!" Nàng run giọng kêu. Viên Sách thiếu chút nữa khiến nàng bức điên, có thể thấy được nàng trong mắt chứa đầy nước mắt, tâm cũng mềm, "Em là lần đầu tiên?" Vừa mới không màng tất cả thọc nhập, liền cảm giác được có cái gì chảy ra, kêu hần trong lòng cũng chấn hạ, nàng bình thường câu dẫn hần như vậy, vốn tưởng rằng nàng sớm nếm sự đời, không ngờ lại vẫn là thân xử nữ.

Tần Trần tức giận trừng hần liếc mắt một cái, nàng minh bạch tâm tư nam nhân về điểm này, nhưng nàng liền không thoải mái như vậy, bị phá thân, rất đau a!

"Anh, anh tận lực nhẹ chút." Thấy nàng sắc mặt trắng bệch, Viên Sách trong lòng vui sướng biến thành thương xót, vì dời đi nàng lực chú ý, liền cúi đầu hôn nàng, đôi tay cũng cảm nàng cơ nhũ xoa nắn lên.

Tần Trần nhào vào hần trong lòng ngực, bị hần vỗ về chơi đùa hôn môi, quả nhiên cảm thấy không như vậy đau, dài nàng thân thể không hề cứng đờ, Viên Sách liền bắt đầu đưa đẩy, ngay từ đầu hần động thật sự chậm, làm cho nàng thói quen chính mình đồ vật, nhưng nàng lửa nóng huyết thật sự quá mỹ diệu, đưa đẩy số hạ, liền không có kiên nhẫn, bắt đầu gia tốc.

Tần Trần bắt đầu chỉ cảm thấy đau đến giống bị xé rách, qua một lát liền rơi vào cảnh đẹp, ở hần đỉnh lộng quen thuộc khoái cảm rốt cuộc truyền đến.

Viên Sách chế trụ nàng eo, côn thịt giống binh lợi kiếm, từ dưới hướng lên trên, lần lượt hưng hăng đỉnh nhập. Thân thể của nàng tựa như lò luyện, một cát chứa tiến vào đã bị vây quanh ở một mảnh cực nóng bên trong, hẹp hòi đường đi tăng tăng nhục bích bao vây lấy hần, theo đưa đẩy mấp máy gian, mà mang đến một cỗ mạnh mẽ hấp thụ lực, là như vậy nhiệt liệt muốn đem hần nuốt hết lưu lại.

Hần to mọng quy đầu tổng có thể hoàn toàn thọc ở hoa tâm thượng, bên trong mềm mại nộn nộn tâm khẩu bị tàn nhẫn chọc, mỗi một lần kích thích, đều làm hoa tâm sinh ra liên tiếp biến hóa, tâm khẩu hiểm hiểm tổng tựa phải bị đỉnh khai, thịt thứ bị quy đầu đè xuống lực lượng căng ra, căng thành một cái tiểu hoàn khẩu, ở giây lát chi gian, cô trụ hần quy đầu sau đó lại hoạt khai co rút lại, tiến vừa vào một trương một hợp, mứt đến hần lý trí toàn hôn hội đến nát nhừ.

Cảm thụ được nàng mang đến xưa nay chưa từng có khoái cảm, hần nắm chặt nàng cặp mông, đỉnh lộng đến càng thêm dùng sức, Tần Trần chỉ cảm thấy tiểu huyết bị ma xát đến ma ma, hoa tâm cũng bị đỉnh đến lại tê lại ngứa, đâm thủy ở kích thích hạ phun trào mà ra, làm hần ra vào đến càng phương tiện.

Viên Sách mãnh lực đưa đẩy vài cái, cảm giác được bao lấy dương vật hoa huyết ở mãnh liệt co rút lại, cái này làm cho hần đầu óc không còn, nháy mắt thất thủ. Bắt tĩnh sau hai người đều thoáng thanh tĩnh chút, Viên Sách bế lên nàng đứng dậy, hai người thay đổi vị trí, làm nàng ngã ngồi ở sô pha, thoáng làm nàng nghỉ ngơi hai phút, liền lại bắt đầu tiến công.

Tần Trần cường chống thân thể, hai chân mở rộng ra, nhìn hần thô hắc cây gậy ở trong thân thể tiến vào, đảo đến nàng hoa tâm tê dại, khuấy khoả không dứt, dính đến tàn nhẫn, kêu nàng tiệm chịu không nổi, thân thể cung khởi thành đoàn tôm trạng, hai vú nhũ sóng mãnh liệt. Viên Sách này thể lực cũng là cực hảo, làm như muốn đem toàn thân sức mạnh đều sử ở trên người nàng, lần thứ ba lại là chết khiêng không nổi, thẳng đem nàng làm cho tay chân hư nhược, triều khởi triều lạc, mới vừa rồi bỏ qua.

Viên Sách một là bởi vì cảm dục nhiều năm, lúc này mãnh một thoát vậy, tự nhiên hưng mãnh, lại thêm nàng bạo nhũ kiều mông, nộn huyết nhi cực phẩm, không làm đến no đủ, thật không cam lòng, cho nên ôm nàng ở trên sô pha thay đổi nhiều lần tư thế, thẳng đến đem thân thể ép khô, rốt cuộc thỏa mãn.

Chờ đến ngày thứ Hai đi làm, hai người chi gian miêu nị bị phát giác càng dần vì thịnh nói, thật sự không phải đồng sự bát quái, mà là hai người biểu hiện quá rõ ràng, nửa điểm không có muốn che lấp ý tứ.

Càng đáng sợ chính là Viên Sách, có nhĩ tiêm đồng chí nghe thấy hần lên báo bôi nhọ bôi nhọ kêu Tần Trần, kêu đến nhất phải tự nhiên, mà đến người nói da gà, bọn họ mới hiểu được lại đây, nguyên lai trong văn phòng nhất mình tạo người là Viên Sách.

Giữa trưa tại nhà ăn công chức dùng cơm, Viên Sách bùng nổ tự động tự phát ngồi vào nàng đối diện, thoáng nhìn rất nhiều ánh mắt nam đồng nghiệp hâm mộ ghen tị, hần mấy không thể thấy công công môi, tâm tình rất tốt.

"Hiện tại giờ dạy học, anh còn muốn ở phía sau cửa theo dõi em sao?" Tần Trần uống canh cười hỏi. Viên Sách trên mặt nóng lên, nhưng vẫn là bình tĩnh gật gật đầu: "Công là công, tư là tư." Nàng muốn dạy không tốt học sinh của hần, hần vẫn là muốn nói vừa nói.

"Nha, thầy Viên thật là công tư phân minh a!" Nàng cười xấu xa một tiếng, đoạt lấy hán trong tay bàn ăn, đem đồ ăn toàn quét tiến đĩa của mình, khiêu khích nhìn hán: "Hiện tại, anh là muốn ăn riêng, vẫn là tưởng muốn đưa ra ăn chung?"

"Tần Trần tiểu bảo bối nhi, đừng nghịch ngợm như vậy." Hán cố ý thanh thanh lớn giọng. Nói xong, đem đĩa của nàng dịch ra giữa bàn, tự nhiên đi gấp đồ ăn ăn, "Không bằng cùng nhau ăn."

Đồng nghiệp đang ngồi dùng cơm bên cạnh, nghe được mỗi người phốc phốc cười sặc sụa, ghé mắt nhìn về phía hai người, biểu tình như gặp quỷ. Tần Trần da mặt hơi tái, gia hòa này, nguyên lai da mặt so nàng còn dày!

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Phần 8. Thầy giáo vs Cô giáo (5): Tới khi coi trọng hết thầy

Cô giáo xinh đẹp mới tới, thế nhưng thật sự cùng Viên Sách ở bên nhau, này chẳng những làm các nam đồng nghiệp độc thân thất vọng, còn làm hiệu trưởng Lý thập phần bức bối, cảm giác chính mình ăn lỗ nặng, đầu tiên là mắng Viên Sách một hồi, nói hán cô phụ tín nhiệm, nhưng không hảo nói rõ, chỉ lấy có nói hán công tác vấn đề, học sinh vấn đề, đủ loại.

Viên Sách trong lòng biết hiệu trưởng bắt nạt, nhưng hán chỉ nói công tác sự, hán cũng chỉ có thể nghe, trong lòng biết về sau chỉ sợ ít không được phải bị hán tìm phiền toái, này hiệu trưởng không ngừng so đo tiền tài, đối nhân xử thế cũng là như thế.

Mới vừa trở về văn phòng, Tần Trần cũng nhận được hiệu trưởng thông tri, kêu nàng lập tức tiến đến hiệu trưởng văn phòng. Viên Sách vừa nghe, nơi nào ngồi được, sợ nàng muốn có hại, muốn cùng đi tiến đến. Tần Trần cười tủm tỉm trấn an trụ hán, sau đó liền đi.

Chờ đợi nửa giờ, không thấy Tần Trần trở về, hán liền cảm giác lửa thiêu mông dường như, lại ngồi không được, trong đầu não bỏ ra đủ loại hình ảnh Tần Trần khả năng chịu khi dễ, lập tức ném việc trong tay xông ra ngoài, vừa đi một bên cuốn tay áo, muốn hiệu trưởng thật dám đối với nàng gây rối, kia hán.....

Viên Sách cấp hỏa hỏa xông lên tầng, chuẩn bị máu tươi vào phòng hiệu trưởng, lại thấy trên hành lang dài hiệu trưởng Lý cùng Tần Trần chính đi tới, không biết nói chút cái gì, chỉ thấy hán cúi đầu khom lưng, hán vội vàng một cái bước xa tiến lên, đem Tần Trần túm tới rồi bên cạnh, "Tần Trần, hán có hay không đối với em như thế nào?"

Hiệu trưởng Lý trên mặt cứng đờ, biểu tình có chút xấu hổ.

Tần Trần vỗ vỗ hán tay, cười nói: "Viên Sách, anh nói bấy cái gì, hiệu trưởng kêu em tới chỉ là để nói công tác học sinh." Hiệu trưởng Lý cười mĩa, vội ứng hòa, "Tiểu Viên, cậu chính là hiểu lầm tôi, tôi tìm cô Tần chỉ là vì công tác thượng sự."

Viên Sách ngưng mi nhìn mắt hán, liền lôi kéo Tần Trần đi, đi được xa, mới truy vấn thế nào hỏi sự. Tần Trần chỉ cười không đáp, thấy hán tức giận, mới cười nói: "Viên Sách, em sẽ giống người dễ người hại mình sao? Người này sao, luôn có chút uy hiếp a." Nói, ngón tay ờ hán da mặt thượng nhẹ quất hạ: "Em thật lo lắng cho em như vậy? Nếu hiệu trưởng thật muốn đối em làm cái gì, vậy anh muốn làm thế nào?"

Thấy nàng như vậy, Viên Sách liền biết nàng nói không giả, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nghe vậy nhú mày hạ, "Không thể để em bị chiếm tiện nghi, cùng lắm thì không làm giáo viên....."

Tần Trần ngẩn ra hạ, lại cười: "Thật cảm động, khen thưởng một cái hôn."

Nói xong đem hán hướng góc tường đẩy, túm cổ áo liền hôn lên. Viên Sách vốn có chút cố kỵ, nhưng sau khi bị nàng hôn liền đầu hàng, ôm eo nàng hôn lại, hôn đến hôn nhiên quên mình, có người tới cũng không phát giác, cho đến khi ánh đèn flash lóe lên, mới giật mình đẩy ra Tần Trần, đen mặt đoạt lấy di động từ trong tay học sinh, cắt bỏ ảnh mới vừa chụp.

Sau đó xụ mặt kéo học sinh làm tư tưởng giáo dục, nói đến khi thiếu niên chịu không nổi mới trả di động, thấy hán chạy nhanh như chớp, nhin không được lắc lắc đầu, khi quay đầu, thấy Tần Trần ôm hai tay để ở trên tường nhìn hán bật cười.

Hán trong lòng vừa động, tiến lên nhẹ ôm nàng, "Tần Trần, này cuối tuần đến nhà anh đi....." Nàng nhướn mày, ngón tay ờ trên môi hán nhẹ miết, "Sớm như vậy đã mang em đi gặp người nhà anh? Không cảm thấy quá nhanh?"

"Nhanh sao? Anh là sợ con dâu của bố mẹ anh chạy mất." Viên Sách bắt tay nàng hôn xuống, trong lòng hán xác thật có chút bất an, cảm thấy có chút giữ không được nàng, cảm thấy nàng giống như con gió, không chừng ngày nào đó sẽ bị thổi đi, cái này làm cho hán tiêu tảo.

Tần Trần vừa nghe, cười đến hoa chi loạn chiến, "Có tiến bộ, đã chủ động nói lời âu yếm."

Cười xong, lại gật gật đầu ứng.

Thứ Bảy, Viên Sách dẫn nàng về nhà gặp người nhà, cha mẹ hắn đã sớm vì lo lắng việc chung thân đại sự của hắn, hiện giờ thấy hắn đột nhiên mang bạn gái trở về, tự nhiên kinh hãi vạn phần, ở hai ngày sau rồi đi.

Lúc sau Viên Sách liền thường xuyên mang nàng về nhà, kết giao sau ba tháng, hai người đính hôn, lại quá nửa năm sau, hai người bắt đầu chuẩn bị việc kết hôn. Tần Trần đã làm tân nương mấy lần, cho nên đối việc này đã không còn nhiệt tình, nhưng vẫn là đến ứng phó, cuối cùng Viên Sách vẫn là lần đầu tiên đương tân lang.

Kết hôn ngày đó, Tần Trần lại lần nữa mặc vào áo cưới, tùy ý chuyển viên trang điểm ở trên mặt phấn thơm miêu trang, có chút hứng thú rồi, đợi chuyển viên trang điểm rồi đi, nàng mới nhìn không được liên ngập, đang chuẩn bị tìm điểm sự tới kích thích một chút buồn ngủ tinh thần, Tiểu Bạch lại đột nhiên nhảy ra tới, hướng về phía nàng nhẹ nhàng nhếch miệng, Tần Trần đang muốn cười nhạo, Tiểu Bạch lộ tai đột nhiên rũ xuống dưới, trong miệng còn phát ra tiếng kêu chi chi dị thường.

"Mây sao vậy? Đầu óc cháy hồng?"

"Không..... Không tốt..... Không tốt....." Tiểu Bạch rũ lỗ tai, mí mắt cũng đi theo đi xuống rũ, tiếng kêu hữu khí vô lực, nhưng cuối cùng vẫn là hô ra tới, cũng một móng vuốt chụp ở trên tay nàng: "Hệ thống xuất hiện bug, yêu cầu chữa trị..... Chữa trị....."

"Đồ ngốc! Hô ta sao!" Tần Trần bạo rống lên thanh, tiếp theo trước mắt tối sầm, nháy mắt mất đi ý thức.

Không biết qua bao lâu, Tần Trần hỗn độn không rõ đầu óc, rốt cuộc một chút có ý thức, sau đó loáng thoáng nghe thấy đã xa xôi lại mấy móc thanh âm truyền đến: "Đã chữa xong bug, lần này thanh linh trọng tới. Đã chữa xong bug, lần này thanh linh trọng tới."

Chờ nàng rốt cuộc mở mắt ra, phát hiện chính mình đứng ở cửa khu trường học, Tiểu Bạch ở trong lòng nàng an an tĩnh tĩnh ôm hồ la bạc ăn. Tần Trần nhìn chăm chăm cổng trường một lát, loát hạ con thỏ lông mềm, nhũn mảy hỏi: "Tiểu Bạch, ta sao lại ở chỗ trường học này, có điểm quen mắt đâu?"

Tiểu Bạch bình tĩnh nhắm mắt, cũng bình tĩnh trả lời: "Áo giác." Để nàng biết ký ức bị thanh linh, hết thảy trọng tới, nàng đến muốn giận đến xé nó đi, cho nên nó vẫn là bảo trì trầm mặc.

Tần Trần hỏi tới văn phòng hiệu trưởng, sau khi gặp hiệu trưởng, lại theo hiệu trưởng tới văn phòng giáo viên, các đồng nghiệp mới đối nàng thập phần nhiệt tình, chỉ có một mình Viên Sách nàng cần tiếp xúc vẫn luôn cúi đầu làm việc không để ý tới người.

Thẳng đến hiệu trưởng Lý chụp bàn kêu người, Viên Sách mới rút cuộc ngẩng đầu, hiệu trưởng Lý thấy hắn cư xử bất động, cả giận nói: "Viên Sách cậu sao cứ thất thần, bảo cậu cùng giáo viên mới chào hỏi một cái, thế nào giống như cùng Thái Thượng Hoàng lạy ba bốn cái, thái độ cậu như vậy không đúng, mau đứng lên làm quen cùng giáo viên mới!"

Viên Sách rút cuộc đứng dậy, đi đến trước mặt Tần Trần, chưa nghĩ chưa động, đôi mắt sau gọng kính đen ngưng mi nhìn chăm chăm nàng, dù chưa nghĩ, nhưng Tần Trần lại cảm giác được hắn trên người có oán phụ cảm xúc khó có thể tin.

Thấy hắn lâu không mở miệng, nàng nhướn mày, vươn tay phải, mỉm cười: "Tần Trần, mới đến, về sau thỉnh nhiều chỉ giáo."

Viên Sách chưa cùng nàng bắt tay, chỉ ngắn gọn nói hai chữ Viên Sách, liền lại quay đầu bẻ lên trên bàn sách bài tập ra cửa đi, làm cho toàn bộ người biểu tình đều có chút cổ quái, Tần Trần thu hồi thất bại tay, nhất thiết cần rằng.

"Viên Sách này là cái kiểu gì, hôm nay uống lộn thuốc sao! Thế nào một chút lễ phép cũng không có!" Hiệu trưởng Lý về mặt bức bối, quay đầu lại hướng Tần Trần cười nói: "Tiểu Tần cô vừa tới, cũng đừng để ở trong lòng, Viên Sách hắn tính tình không tốt lắm."

Tần Trần đậm đậm cười, tỏ vẻ sẽ không so đo.

Chờ đến Viên Sách lại về văn phòng, Tần Trần hướng hắn tác muốn học sinh tư liệu, hắn cũng mặc mặt đem đồ vật hướng nàng trên bàn một ném, cũng không cùng nàng nói chuyện, quay đầu lại muốn thanh làm việc.

Hắn không mở miệng, đành phải Tần Trần mở miệng, "Thầy Viên, trừ bỏ này đó cơ bản học sinh tư liệu, còn có yêu cầu gì khác cần chú ý sao? Em mới đến trường học, cho nên hy vọng biết thêm nhiều một chút."

Viên Sách cũng không trả lời, như là không nghe thấy lời nàng nói, liên tục hỏi ý mấy vấn đề, hắn đều không lên tiếng. Làm Tần Trần có loại một cảm giác như tay đánh vào bông, cảm thấy thật là không thú vị, tư liệu thượng nói hắn tính tình nặng nề nghiêm túc, nàng cũng có chuẩn bị tâm lý, nhưng nàng thế nào cảm thấy giống như so này còn nghiêm trọng, này Viên Sách giống như đối chính mình rất bất mãn a!

Bên cạnh thầy giáo Lý thấy nàng thẳng nhũn mày, liền nhiệt tình cùng nàng nói chuyện, "Tôi dạy môn hóa học đồng khóa cậu ta, học sinh nào thành tích tốt, học sinh nào nghịch ngợm tác quái, tình huống học sinh tôi đều nói cho cô....."

"Phải không? Thật rất cảm ơn anh." Tần Trần mỉm cười đáp lại, thầy Lý thấy nàng đối chính mình cười, nhất thời tâm hoa nộ phóng, lời kéo ghé đến nàng bên cạnh cùng nàng nói tí mĩ, thầy Lý một bên cẩn thận giảng, đôi mắt nhìn không được hướng Tần Trần váy ngắn tiếp theo song chân dài thẳng nhìn, lại ngồi được trên người nàng hương khí, nhìn không được để sát vào chút tường cần thận người người, chính tâm viên ý mã, cách vách chột truyền đến bang thanh trọng vang, cả kinh hắn tâm can thẳng run.

Hắn còn không có chất vấn, Viên Sách đã chụp bàn dựng lên, mặt tức giận trừng mắt hắn, "Thầy Lý Thanh, nơi này là văn phòng, không phải chỗ anh tán gái! Hơn nữa anh làm bà làm bầm ồn ào khiến người vô pháp công tác."

Thầy Lý mặt đỏ lên, hỏa đến đứng dậy đối trở về: "Viên Sách cậu bệnh tâm thần a, ai, ai đang tán gái, tôi, tôi chỉ là ở trợ giúp cô giáo Tần....."

Viên Sách quét mắt Tần Trân, hướng hắn cười lạnh: "Có hay không, trong lòng anh tự biết. Hơn nữa vấn đề học sinh, hắn là chính nàng tìm hiểu, đây là việc của nàng, yêu cầu anh loạn hiến cái gì ân cần?"

Thầy Lý khí bất quá, "Viên Sách, tôi đã nhìn cậu rất lâu rồi!" Dứt lời, vén tay áo liền phải xông lên trước, Tần Trân vội duỗi tay bắt lấy hắn, cười nói: "Thầy Lý, em mới ngày đầu tiên tới, nếu hại anh cùng người khác đánh nhau, khiến em thật ngại, thỉnh không chế cảm xúc." Nói xong nhìn về phía Viên Sách, "Thầy Viên giống như đôi em có rất nhiều bất mãn? Em hắn là chưa đắc tội gì với anh."

Viên Sách cười lạnh: "Tự nhiên không có đắc tội quá, chỉ là không quen nhìn có người vừa tới liền lợi dụng sắc đẹp câu tam đáp bốn! Trường học là chỗ thiêng liêng, dung không được người không đứng đắn." Mấy đồng nghiệp bên cạnh, đều nghe bất quá đi, sôi nổi đứng dậy đối hắn: "Thầy Viên lời này quá không tôn trọng người khác! Quá kỳ cục, mau hướng cô Tần xin lỗi."

Viên Sách cười lạnh mấy tiếng, thu thập sách vở liền ra cửa. Thấy hắn rời đi như vậy, đồng nghiệp trong văn phòng đều sôi nổi quở trách, một bên an ủi nàng đừng để ở trong lòng, Tần Trân trên mặt mang theo cười, trong lòng dè dặt hỏa.

Buổi sáng dạy hai tiết liền đến giữa trưa, Tần Trân trực tiếp ở nhà ăn lấp kín Viên Sách, song chương bang một tiếng chụp ở bàn ăn, trên cao nhìn xuống trừng mắt hắn: "Thầy Viên, em cảm thấy chúng ta hắn là nên nói chuyện."

Viên Sách nhìn mắt nàng, lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Tần Trân híp híp mắt, trực tiếp bắt lấy hắn một túm, lôi kéo liền đi ra ngoài. Viên Sách muốn ném ra, nhưng đều không có ném ra, sau đó ở trước mắt bao người bị nàng lôi ra khỏi nhà ăn công nhân viên chức, mãi cho đến sân thể dục, Tần Trân mới rút cuộc buông tay, ôm ngực nhìn chăm chăm hắn: "Viên Sách, anh đối em nhiều ý kiến như vậy, hiện tại không ai, vừa lúc nói chuyện. Nhưng về sau đừng ở thời gian công tác đem cảm xúc riêng tư mang lên."

"Không có cái gì để nói." Viên Sách nhú lại mày, tuy như vậy nói, nhưng Tần Trân lại có thể cảm nhận được hắn oán hận chi khí mau phá tan lồng ngực. Nàng không khỏi ở trong đầu hỏi Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch, mày xác định không có vấn đề? Hắn không cùng ta giao lưu, sao có thể hoàn thành nhiệm vụ?"

Tiểu Bạch có chút chột dạ, "Không có việc cô không thể hoàn thành, tôi tin tưởng cô." Mọi người ký ức bị thanh linh, duy độc Viên Sách không bị, chuyện này thật không thể trách nó.

Tần Trân thờ dãi trong lòng, thấy Viên Sách lại muốn đi, vội tiến lên chặn đứng hắn, "Thầy Viên, liền tính anh đối em bất mãn, nhưng cũng thỉnh xem ở học sinh phân thượng, có thể hay không đối em khách khí một chút? Cuối cùng nếu chúng ta đều đối lẫn nhau mang theo cảm xúc mà nói, chỉ sợ sẽ lan đến học sinh."

Viên Sách nhìn mắt nàng lại rũ xuống mí mắt, nhân nhật nói, "Cô muốn như thế nào?" Tần Trân thư khẩu khí, cuối cùng tìm được chỗ đột phá k, nàng một lần nữa lộ ra cười, "Em làm hại thầy Viên không kịp ăn cơm trưa, bữa trưa nay không bằng để em mời khách đi."

Viên Sách môi xốc xốc, "Không đi."

"Đi thôi, đừng cùng em khách khí." Tần Trân không để hắn cự tuyệt, lôi kéo hắn liền đi. Viên Sách trừng bóng dáng nàng, Tần Trân tóc dài bị gió thổi đến loạn phiêu, mùi nước hoa quen thuộc bay tới trên người hắn, kêu hắn nhảy mắt đỏ hốc mắt, khóe miệng không tự giác cong lên.

"Thầy Viên, anh như vậy soái, hắn là đã có bạn gái đi?" Tần Trân lôi kéo hắn đi ra cổng trường, lại nhìn không được quay đầu nhìn hắn, sau đó trừng lớn mắt, "Anh vừa mới cười! Đang cười cái gì? Sẽ không phải đang cười em đi?"

Viên Sách chớp chớp mắt, lại lắc đầu.

"Hừ, anh rõ ràng đang cười." Tần Trân nhú mày, lại truy vấn: "Mau trả lời em, thầy Viên có bạn gái hay không?"

Viên Sách nhìn chăm chăm mắt nàng, nàng cười, sáp thanh nói: "Có." "Cái gì?" Tần Trân nháy mắt trừng lớn mắt, trên tư liệu không phải nói hắn không có bạn gái sao, chẳng lẽ hắn nói chính là vị hôn thê kia?

Nghĩ vậy nàng không để ý, lại hỏi câu: "Thầy Viên nơi này khẳng định so với em quen thuộc, biết phụ cận nào có tiệm cơm ngon không?"

Viên sách động động môi, vẫn là trả lời.

Dùng cơm khi Tần Trân mượn cơ hội cùng hắn các loại nói chuyện phiếm hồ khẩu, muốn lấy này điều hòa hai người quan hệ, hiệu quả không quá rõ ràng, nhưng Viên Sách sắc mặt cũng cuối cùng hào chút, không hề khổ đại sầu thâm xem nàng như kẻ thù.

Thấy hắn tựa đối chính mình có chút mâu thuẫn, Tần Trân liền thả chậm câu dẫn tiết tấu, tưởng hoãn hợp hai người quan hệ sau lại tiến hành, cho nên đảo cũng không vội, nàng phát giác Viên Sách cùng trên tư liệu viết không hoàn toàn tương đồng, tính tình căn bản cổ quái khó dò.

Thứ Sáu buổi tối hiệu trưởng mời cơm, nàng uống đến say nặng nề trở về, không có mở cửa vào nhà, mà là đập loạn cửa phòng Viên Sách, Viên Sách mở cửa, đã bị nàng chi vào mặt nhũm mày chất vấn: "Anh đêm nay sao không đi? Liên hoan nhằm chán đã chết, anh đi tốt xấu còn có soái ca để nhìn....." Nói tể thân vào cửa, đi được có chút lảo đảo, hai chân một quảy thân thể đi phía trước tài đi.

Viên Sách vội ôm lấy nàng, thấy nàng thần sắc, đã biết là thật say. Hắn không đi, chỉ là không nghĩ đi, hơn nữa biết nàng sẽ không có hại, cho nên cũng không lo lắng, nhưng thấy nàng như vậy men say, liền khẳng định là uống quá nhiều.

Nàng nỗ lực mở to mắt, trừng mắt hấn nguyên lạnh nói vài câu, men say cùng buồn ngủ tề đánh úp lại, cuối cùng trực tiếp dựa trong lòng hấn ngủ rồi. Viên Sách ôm chặt nàng, ngửi được trên người nàng mùi thơm của cơ thể liền nổi lòng mãnh liệt, bế lên nàng phóng ngã vào trên sofa, ngồi xồm xuống thật gần tình tế quan sát, ngón tay khẽ vuốt trên khuôn mặt đỏ hồng của nàng, lầm bầm nói: "Tần Trần..... Em rốt cuộc là người như thế nào....."

Còn có, hấn quá nhớ nàng, nhớ đến nỗi điên.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Phần 8. Thầy giáo vs Cô giáo (hoàn): Trên tàu điện ngầm ma xát (hồi H)

Tần Trần tỉnh lại, phát hiện chính mình ở một gian phòng xa lạ, nàng xoa đầu ngồi dậy, có chút mờ mịt khắp nơi nhìn lại, liền thấy Viên Sách ngồi ở bên ngoài ban công, biểu tình thập phần thanh thản ngồi ở trên ghế nằm đọc sách.

Nàng tiến tới, ở bên người hấn ngồi xồm xuống, thấy bên cạnh một chậu hoa hồng vàng nở đến diễm lệ, nhìn không được đề sát vào ngửi ngửi, hương khí tiến vào toàn bộ trong mũi. Nàng không khỏi thờ sâu, lại nhìn về phía Viên Sách, "Này hoa thật đẹp. Có thể cho em sao?"

Viên Sách không xem nàng, cầm sách trở mình, đưa lưng về phía nàng.

Tần Trần trên mặt cười một chút cứng đờ, đối với hấn lạnh nhạt cái ót một trận nhe răng, bám riết không tha tới gần, ngón tay ở trên lưng hấn chọc nhẹ, "Viên Sách, em sao lại ở trong phòng anh, anh sẽ không làm gì em chứ?"

Viên Sách đột nhiên ngồi dậy, trừng mắt nàng.

Hấn có thể đối nàng làm cái gì? Hấn đã muốn thật đối nàng làm ra cái gì! Nàng khiến hấn giống như ngu ngốc đợi lâu như vậy, suy nghĩ lâu như vậy, muốn cho hấn dễ dàng tha thứ như vậy?

Tần Trần chớp chớp mắt, thế nào cảm thấy ánh mắt hấn mang tức giận u oán?

"Được rồi....." Nàng cảm thấy chính mình khả năng nhớ lời, hấn thế nào khả năng đối chính mình làm cái gì? Nhưng nàng thật sự cảm thấy chính mình miệng có điểm sưng a..... Thật sự không phải hấn buổi tối trộm hôn?

"Em là muốn nói, em mới đến nơi này, có rất nhiều chỗ còn không quen thuộc, dù sao nghĩ không có việc gì..... Không bằng chúng ta đi ra ngoài đi dạo thế nào..... Hôm nay thời tiết rất không tồi..... Thuận tiện mua điểm nguyên liệu nấu ăn trở về, buổi tối em muốn nướng BBQ ở trên sân thượng....." Tần Trần nói xong mở to mắt chờ mong, thấy hấn vẫn như cũ mặt không dao động, nàng liền lại đến gần rồi chút, thử tính nói: "Anh nếu là không chịu bồi em..... Em đành phải đi tìm thầy Lý, hấn giống như ở đối diện nhà em....."

"Anh đi." Nói còn chưa dứt lời, Viên Sách liền lập tức cắt đứt lời nói. Tần Trần cười nói: "Kia đa tạ, em trước tắm rửa thay quần áo, trong chốc lát đi ra ngoài đi dạo phố....."

Nói xong đứng dậy rồi đi, trên mặt như suy tư gì, xem ra không phải chính mình miễn mạn suy nghĩ a, mấy ngày nay quan sát xuống dưới, nàng phát hiện này Viên Sách bình thường còn bình thường, chính là tính tình ngoan điểm, nhưng mỗi khi chính mình cùng nam giáo viên khác quá thân cận, hấn liền sẽ cho nàng loạn chụp mũi tóc rối hỏa, cái này làm cho nàng không thể không tự mình đa tình suy nghĩ, chẳng lẽ hấn đối mình là nhất kiến chung tình?

Nàng không dám vọng đoạn, nhưng quyết định tái hảo hảo thử một chút, bởi vì nàng sắp bị hấn đã kích đến tự tin, chính cần phải một chút cổ vũ.

Hôm nay thời tiết chuyển âm, mát mẻ thoải mái, Tần Trần không cái gì mục đích tính, chỉ là lôi kéo Viên Sách khắp nơi loạn dạo, đi trước nhà bảo tàng, sau chuẩn bị đi giải trí thành, đối thừa tàu điện ngầm, trong xe ủa vào tới đại nhóm người, Tần Trần mới vừa bắt lấy tay vịn đứng một lát, bỗng cảm thấy trên hông bị người xoa nắn, ngay từ đầu chưa để ở trong lòng, qua một lát lại cảm giác hông bị cái gì đồ vật dính hạ.

Tần Trần mặt đều tái rồi, đang muốn phát tác, mới vừa vừa chuyển đầu, liền thấy Viên Sách mãnh một chân triều nàng phía sau nam nhân đá tới, nam nhân la lên một tiếng ngã xuống đất, cuống quýt muốn bò lên, Viên Sách lại truy tiến đến, nhéo phát hai quyền đâm đến đối phương trên mặt, một bên nặng to: "Thảo mẹ ngươi xú ngốc bức, kêu ngươi dính nàng! Ta mẹ nó phệ đi ngươi này ngốc bức ngoạn ý nhì!" Đánh hai quyền còn chưa đủ, lại đáp hai chân đi.

Trong xe người đầu xem ngậy người, bắt quá nghe thấy người này là biến thái trên xe bus, liền không ai ra tay giúp vội, nam nhân bị tay đấm chân đá, lại một chút thì cũng không dám phóng, chỉ ôm đầu né tránh kêu thảm thiết.

Đánh tới nam nhân sức đến môn giác khóc cầu, Viên Sách mới rút cuộc dừng tay, hấn đỡ đỡ mắt kính, nắm ngón tay đem roi rụng hỗn độn phát hợp lại đến sau đầu, động tác thể nhưng thập phần tiêu sái soái khí.

"Nhìn không ra tới, anh nguyên lai còn sẽ nói thô tục." Tần Trần cười tùm tùm tới gần qua đi, cùng hấn mặt đối mặt đứng, hướng hấn chớp mắt nói: "Anh vừa mới rất soái khí. Bạn gái anh nhất định rất có cảm giác an toàn."

"Không cái gì, chỉ là thấy bại hoại tức giận mà thôi." Hấn nhú lại mày, trong lòng còn đề nặng hóa khí. Nàng gật gật đầu, sau đó nói câu: "Viên Sách, bộ dáng anh tức giận rất gọi cảm a....."

Viên Sách nhìn nàng, thâm nghĩ chỉ sợ chỉ có nàng mới có thể cảm thấy hấn gọi cảm đi.

Thấy hấn còn xụ mặt, Tần Trần lại nhìn không được làm khỏi mờ ám, nương thùng xe chạy đông đưa, mu bàn tay nhẹ cọ thượng hấn bối. Viên Sách mặt vô biểu tình, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nhậm nàng tự mình chơi đùa.

Thấy hấn không có động tác, Tần Trần lại gan lớn chút, ngón tay đụng chạm đến hấn lòng bàn tay, nhẹ nhàng tao hai hạ. Viên Sách trên mặt biểu tình thiếu chút nữa phá công, nhưng vẫn là cố nén, tiếp tục xụ mặt trang xem quảng cáo.

Còn không có phản ứng?

Tần Trần lớn hơn nữa gan, hai ngón tay cắm vào hấn khe hở ngón tay, ngón tay cái thì tại hấn trong lòng bàn tay nhẹ tao. Viên Sách rút cuộc nhìn không được, trừng mắt nàng ác thanh ác khí nói, "Làm cái gì?" Tuy thực hưởng thụ nàng câu dẫn chính mình, nhưng đây là tàu điện ngầm thượng a, nữ nhân này muốn cho mình biến thành dã thú sao?

Đang chuẩn bị đem nàng tác loạn tay kéo ra, tàu điện ngầm bỗng nhiên dừng lại, cửa xe liền mở, càng nhiều hành khách vọt vào, làm thùng xe trở nên chen chúc bất kham, Tần Trần càng là bị tể đến một chút nhào vào Viên Sách trong lòng ngực, Viên Sách bản năng ôm sát nàng, vì tránh cho dòng dạt sự lại phát sinh, đành phải đem nàng tận lực hộ ở trong ngực, vốn là hảo ý, nhưng Tần Trần xem ra ánh mắt, làm hấn vô pháp ứng đối, đành phải nhìn chăm chăm hướng xe đỉnh hoặc nhìn phía nơi khác.

Thấy hấn nhìn chung quanh, chính là không cùng chính mình ánh mắt tiếp xúc, Tần Trần một trận cười thầm, đôi tay tắc không khách khí ôm lấy hấn eo, một đôi tay ở tây trang áo khoác che lấp hạ, đều ở bên trong làm mờ ám, sờ sờ hấn cơ bụng, xoa bóp eo tuyến, lại đến sau lưng khắp nơi vuốt ve..... Viên Sách âm thầm cắn răng, bị nàng sờ đến thân thể có chút khô nóng, không thể không cúi đầu cảnh cáo liếc nhìn nàng một cái.

Còn không có mở miệng, thùng xe chợt lay động đến lợi hại, cũng làm Tần Trần hoảng đến hấn trên người, trước ngực cao ngất mềm mại mà xát đến hấn một trận khí huyết quay cuồng. Hấn hung hăng nuốt vào nước bọt, nắm chặt tay vịn, nhưng không kịp cố gắng trấn định, mặt sau lại tới nữa mấy cái kịch liệt lay động, Tần Trần thân thể cũng giống trận nước gợn giống nhau ở hấn trên người hoảng.....

Viên Sách liền hút mấy hơi thở, tưởng áp xuống thân thể nóng nảy, còn là áp không được, hơn nữa nàng tay ở trong quần áo tác loạn, hấn không thể tránh khỏi cương cứng..... Viên Sách một trận nóng mặt, hoảng hốt cúi đầu, đối thượng ánh mắt Tần Trần kinh ngạc, sau đó liền thấy nàng khoe miệng cong lên, một bức biểu tình vui sướng xem diễn khi người gặp họa đáng giận.

Muốn em hỗ trợ không? Nàng dùng khẩu hình không tiếng động hỏi.

Không cần!

Viên Sách cường bách ánh mắt từ trên người nàng dời đi, khắc chế thân thể nóng nảy, cũng may nàng cũng rút cuộc không hề ở hấn trên người sờ loạn, đến khi xuống xe, đồ vật làm người xấu hổ trong quần rút cuộc đi xuống.

Mới ra nhà ga, Tần Trần liền nhìn không được cười rộ lên, "Viên Sách, anh vừa vặn rất không đứng đắn, nương trên xe người nhiều liền khi dễ em..... Em còn tưởng rằng anh thật là cái chính nhân quân tử đâu, nguyên lai hư như vậy....."

Viên Sách khoe miệng quát thẳng tới, hận không thể đem nàng bế lên tẩu một đống, tình cảnh vừa mới kia chính là thánh nhân cũng muốn ngạnh không phải sao?

Hấn mang theo Tần Trần ở giải trí thành đạo, chơi quý ốc băng thành, thấy có ảnh thành, liền nói muốn đi xem điện ảnh, Viên Sách rất muốn ngạnh tâm địa cự tuyệt, cuối cùng vẫn là luyến tiếc, liền đáp ứng rồi.

Mua phiếu còn có một thùng bắp rang lớn, sau đó liền đi vào, phim được chọn chính là một bộ huyền nghi kinh tủng, chiếu được một nửa, Tần Trần nhìn chăm chăm màn hình xem đến nhập thần, một bên duỗi tay tìm thùng bắp rang bơ hấn đang cầm, kết quả chộp vào một đoàn bánh bao thịt.

"Tần Trần!" Viên Sách trừng mắt nàng, thiếu chút nữa muốn bạo rống ra tới. Tần Trần quay đầu nhìn lại, mới phát hiện chính mình chộp vào phần hông hấn, thấy biểu tình hấn như sắp bạo tẩu, Tần Trần nuốt nuốt nước miếng, "Em thật không phải cố ý."

Viên Sách một trận nghiêng răng nghiêng lợi: "Trước buông ra." Tần Trần bắt lấy đoàn thịt kia, dưới biểu tình căm tức của hấn, dùng sức nắn vài cái, sau đó nhanh chóng buông tay.

Viên Sách bị nàng trao đến một trận khí huyết thượng hưởng, đương bộ khởi động lều trại nhỏ, may mắn hoàn cảnh tối đen, nếu không muốn lại ra đại khứ. Không cảm hối hận bởi nàng ra tới, này không phải tự tìm tội chịu sao.....

Ghê tởm hơn chính là, nàng còn cố ý nghiêng đầu dùng sức nhìn xem đương bộ hấn, ánh mắt nóng bỏng nếu như thực chất, kêu hấn cả người cũng khô nóng lên, đồ vật dưới háng không thấy mềm hạ ngược lại càng tỉnh thần.

"Đi toilet đi, làm người thấy nhiều không hảo a." Nàng thò lại gần hảo tâm nhỏ giọng nhắc nhở.

Viên Sách oán hận nhìn mắt nàng, đem bắp rang phóng vào trong lồng ngực nàng, đứng dậy ra ảnh thỉnh đi toilet. Tùy tay kéo ra một phiến môn đi vào, đóng cửa lại sau liền vội vàng giải khóa quần, móc ra kiên quyết nóng chảy côn thịt, nhắm mắt lại nghĩ Tần Trần, thờ hồn hèn cảm loát động, qua nửa phút, tinh hoa mới vừa rồi tả ra.

Hắn thoải mái thư khẩu khí, kéo quần, mở cửa ra tới, lại là lại hoảng sợ, trừng mắt nhìn Tần Trần đang đứng dựa vào tường, lại cấp lại bức nói: "Em thế nào lại ở đây?"

"Bên trong không có ai." Tần Trần cười, "Tiếng tự an ủi của anh, cũng rất gọi cảm."

Hắn một trận nghiêng răng nghiêng lợi, vội vàng rửa sạch tay, sau đó ôm eo bế lên nàng ra nam toilet, vừa đến bên ngoài, liền ấn nàng ghé vào trên tường, bàn tay ở trên mông nàng liền đánh vài cái, bạch bạch mỗi một chút đều đặn rắn chắc.

Tần Trần còn lại là bị hấn đánh ngây ngốc, chờ đến trên mông đau đớn truyền đến, mới giật mình kêu lên, "Viên Sách..... Anh dám đánh em!" "Em không nên đánh?" Hắn cả giận, "Ai bảo em đi vào WC nam? Thấy chút ô tao đồ vật thế nào làm?"

"Có thể có cái gì ô tao đồ vật? Không phải nam nhân lão nhị sao..... Ngô....." Nàng lời còn chưa dứt, Viên Sách liền bưng kín nàng miệng, tức muốn hộc máu nói: "Chính là không chuẩn xem, muốn xem để anh cho xem....."

Cái gì? Tần Trần xoa mông xoay người, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm hấn, tới gần, "Viên Sách, anh nói để em xem anh cái gì?"

"Không gì, em nghe lầm." Hắn có chút buồn nản, bị nàng khí đến nói không lựa lời. Tần Trần néo hấn hướng trên tường đẩy, đem hấn vây khốn, "Viên Sách, anh thế nhưng để em xem lão nhị của anh..... Xem anh áo mũ chỉnh tề, thế nhưng nói với em loại lời nói hạ lưu như vậy....."

"Tần Trần....." Hắn thờ dài thanh, vốn định muốn trừng phạt nàng, kết quả đến cuối cùng, giống như trừng phạt vẫn là chính mình.

"Anh nếu không cho giải thích, em liền đi đến chỗ hiệu trưởng khiếu nại anh tội lưu manh....." Tần Trần dán lên trước, đôi mắt nhìn chăm chăm xuống đương bộ hấn, ngẩng đầu nhìn hấn, chột nói: "Lúc anh vừa mới tự sướng, sẽ không ý dâm cũng là em đi?"

Viên Sách trên mặt cứng đờ, Tần Trần hừ một tiếng, "Anh được lắm, thân là giáo viên, thế nhưng đối với nữ đồng nghiệp ô ý tưởng đáng khinh như vậy, em muốn nghiêm túc phê bình anh....."

"Tần Trần....." Hắn một trận vô ngữ, xem nàng nói được có nề nếp, còn rất giống hồi sự. Tần Trần lại là chột che lại hấn miệng, dán lên trước, tà ác cười: "Nơi này không phải chỗ tiện lắm, đêm nay trở về, để em nhìn xem lão nhị của anh, bằng không, em liền đem chuyện này nói cho hiệu trưởng, làm hấn cho anh tới cái toàn giáo đại thông cáo."

Viên Sách nhìn nàng kiêu ngạo biểu tình, bắt đầu dĩ gât gât đầu, cùng nàng đấu, hấn có thể có phần thắng sao?

Tần Trần chậm rãi nhắc lên tay, sau đó dán lên hôn lấy môi hấn, Viên Sách chấn động, trong lòng một cỗ vui sướng cùng chua xót cộng tương giao tạp.

Thấy hấn không có phản kháng, Tần Trần bàn tay cái ở hai người chóp mũi thượng che khuất, hôn đến càng làm càng, liếm không đủ, còn muốn thật mạnh mút vài cái, sau đó cảm giác được hấn trong mũi phun ra hồ hấp thô nặng, đầu lưỡi một chút lưu tiến hấn trong miệng, ở hấn ẩm áp khoang miệng khắp nơi liêu, liếm mút đến cảm thấy mỹ mãn, thẳng đến hấn hơi thở đại loạn, rốt cuộc mới lui ly, cũng liếm liếm môi nói: "Anh ở trên xe điện ngắm đỉnh em một đường, em hôn anh vài cái, không quá phận đi."

Hắn vốn là bị nàng hôn đến tâm thần đại loạn, nghe xong lời này, trên mặt dâng lên trận sóng nhiệt, đối nàng lời nói thế nhưng vô pháp phản bác. Tần Trần lại là mặt mày hớn hớn, hiện tại nàng có thể mười vạn phần xác định, hấn chính là thích mình.

Xác nhận điểm này, việc về sau liền dễ làm.

Hắn ngưng ngừng thông báo, chuyện này để nàng tới làm, cũng thành. Bất quá nàng không kiên nhẫn đi chơi ngơoi đoán ta đoán trò chơi, cho nên, vẫn là sớm một chút đem chuyện này thu phục đi.

Ở bên ngoài chơi đến buổi chiều, Tần Trần nói buổi tối muốn ăn nướng BBQ, Viên Sách đành phải mang theo nàng đi chợ bán thức ăn, hai người chọn mua không ít nguyên liệu nấu ăn. Từ chợ bán thức ăn khẩu ra tới, Viên Sách lại là không cẩn thận đụng vào người, đang chuẩn bị xin lỗi, khi đang xem đến người bị đụng trúng liền lấp bắp kinh hãi, nhìn không được thất thanh hô ra tới: "An Tâm?"

Nữ tử bị đụng trúng, thấy hấn cũng là thập phần ngoài ý muốn, sắc mặt có chút mất tự nhiên cười cười, "Viên Sách, không nghĩ tới tại đây nhìn thấy anh, tới mua đồ ăn?" Viên Sách nhìn nàng, nhất thời có chút thất thần, thẳng đến Tần Trần đụng phải đâm hấn, mới vừa rồi phản ứng lại đây.

"Viên Sách, không giới thiệu sao?" Tàn Trần đánh giá An Tâm, một bên nhìn về phía hắn. Viên Sách sắc mặt không tốt lắm, miễn cưỡng trả lời, Tàn Trần phát giác không khí cổ quái, không nghĩ đức kết, liền đem trong tay hắn đồ vật xách đi, "Xem ra anh chị là bạn bè cũ gặp nhau, khẳng định có lời nói muốn nói, vậy tìm chỗ ngồi xuống hảo hảo nói đi, em về trước."

Thấy nàng xách theo cũng không quay đầu lại đi rồi, Viên Sách liền kêu vài tiếng, An Tâm thấy hắn thần sắc khẩn trương, nhin không được nói: "Viên Sách, anh hiện tại có khỏe không? Còn có nàng, không chỉ là đồng nghiệp của anh đi?"

Viên Sách nổi lòng phân loạn, gật gật đầu, "Không chỉ là đồng nghiệp, vẫn là nữ nhân làm anh đau đầu....." Nói xong, hướng nàng nói: "Nếu gặp, kia không bằng tìm một chỗ ngồi ngồi đi."

An Tâm cười cười gật đầu, hai người tới rồi phụ cận một gian quán cà phê, Viên Sách tâm tình mới rốt cuộc chậm rãi bình phục, nghe nàng nói lên chính mình sự, An Tâm gả đến khác thành thị, gần nhất mấy ngày trở về xem cha mẹ, buổi tối chuẩn bị nấu cơm, mới đến thị trường mua đồ ăn, nào tưởng hội ngộ thấy hắn.

Cùng nàng hàn huyên nửa giờ, hai người liền từng người rời đi, Viên Sách tâm tình đã bình tĩnh rất nhiều, đối nàng từng có tiếc nuối cũng rốt cuộc tiêu tan, kêu hắn quan tâm ngược lại là một cái khác nữ nhân.

Trở lại giáo viên ký túc xá, hắn đánh kêu nửa ngày, cũng không có người tới mở cửa, cũng không có người đáp lại, Viên Sách một chút luống cuống lên, lập tức đánh Tàn Trần di động, cách môn, nghe thấy bên trong có di động thanh ở vang, lại trước sau không người tiếp nghe.

Cái này làm cho hắn tiêu tảo lên, sợ hãi cùng hoảng hốt đồng thời vọt tới, làm hắn vô pháp bình tĩnh tự hỏi, bức bối ở trên hành lang đối tới đối lui, cuối cùng nhắc tới một chân đá cửa phòng nàng, bạo đập liên tục, rốt cuộc cửa gỗ phá khai, vọt vào kêu một tiếng: "Tàn Trần!"

Gặp khách thỉnh không người, lại vọt tới phòng ngủ, cũng không thấy người, Viên Sách trong đầu không còn, một chút ngồi liệt ở trên sô pha, nắm phát nứt nở lên. Nghiến răng nghiến lợi giọng căm hận nói: "Em..., nữ nhân này quá đáng giận....."

Chính lòng tràn đầy bi phẫn, chợt nghe đến một trận kinh hô truyền đến: "Ta khinh! Ai đá cửa thành như vậy!"

Hắn bỗng nhiên ngừng đầu, quay đầu nhìn lại.

Tàn Trần chính khiêng một đại kiện thùng giấy chuyển phát nhanh tiến vào, xem hắn ngồi trong phòng, đem đồ vật ném trên mặt đất, xoa xoa đầu vai, đi đến, oán giận: "Cửa sao lại thành như vậy, không phải tại anh đá hỏng đi?"

Mới vừa nói xong, Viên Sách liền đột nhiên xông lên, ôm lấy nàng xoay tròn thân, thật mạnh đem nàng đẩy ngã ở trên sô pha. Nàng lấp bấp kính hãi, rống giận, "Viên Sách, anh làm cái gì!"

Vừa nhắc đầu, đôi thượng hai mắt hắn lại nhất thời ngậy người, thanh âm yếu xuống, "Anh, anh làm sao lại khóc?" Viên Sách một đôi mắt hồng hồng, biểu tình không biết là phần nộ vẫn là kinh hi, trên mặt mang theo nước mắt, lông mi còn ẩm ướt, xem đến nàng trong lòng có điểm chấn động.

"Em, em không được lại rời bỏ anh!" Viên Sách trừng mắt nàng, hai tay ôm mặt nàng, nói xong dùng sức hôn lên môi nàng, vội vàng mà điên cuồng gặm cắn, một bên hôn nàng, một tay bắt lấy ngực nàng xoa nắn.

Tàn Trần tâm hồn rung động, bị hắn gặm đến môi phát đau, không thể không kéo kéo hắn sợi tóc, "Viên Sách, anh sao thế?" "Tàn Trần..... Đừng rời bỏ anh..... Không chuẩn lại biến mất..... Bằng không, bằng không anh nhất định sẽ giết em....." Hắn nhìn chằm chằm nàng, thanh âm cũng mang theo run rẩy, trong mắt còn có sợ hãi, sợ hãi nàng rời đi.

Xem bộ dáng hắn hiện tại, tựa như tiểu hài nhi yếu ớt, Tàn Trần duỗi tay ở hắn phát thượng xoa nhẹ, "Em không đi, sẽ không đi..... Em chỉ là đi xuống lấy cái chuyển phát nhanh....."

"Thật sự?"

"Thật sự, nếu lừa anh, em liền biến xấu bá quái." Nàng giơ tay bảo đảm.

Viên Sách hai mắt đắm lệ nhìn nàng, sớm không có ngày thường nghiêm túc bộ dáng, kêu nàng trong lòng có điểm xúc động, một bên ở trong đầu hỏi Tiểu Bạch: "Không muốn ta đem mầy làm nguyên liệu buổi tối nướng BBQ, tốt nhất lập tức giải thích chuyện này một chút!"

"Này, này trách không được tôi, không phải tôi sai....." Tiểu Bạch yếu ớt mở miệng, rốt cuộc nói ra việc hệ thống bị bug, cuối cùng nói cho nàng rằng ký ức trước đây không thể khôi phục.

Thấy nàng nhìn chằm chằm chính mình không nói, nhưng trong đôi mắt thần sắc đã chuyển biến, Viên Sách lại cúi đầu hôn, hôn hôn môi nàng, lại hôn đến bên má, hôn gương mặt nàng, hôn đến bên cổ, một đường đi xuống, khi nàng muốn mở miệng, lại dán lên tới lấp kín đôi môi đỏ, đôi tay vội vàng bóc ra từng màng lớp vảy nàng. Chờ đến bị hắn lột sạch quần áo, lại tưởng đích thân đến, Tàn Trần một chút ngăn trở miệng mình, "Viên Sách, thầy Viên, anh đây là muốn làm gì em?"

"Bảo bối nhì, lần này anh sẽ không lại cho em rời đi." Hắn bắt lấy tay nàng lật qua, ở lòng bàn tay nàng hôn xuống tới tấp, hôn đến Tàn Trần trong lòng to to, có chút giống như uống nhiều quá say mê man.

"Em không phải muốn nhìn lão nhị của anh sao, anh hiện tại cho em xem, không chỉ cho em xem, còn để em dùng nó."

Hắn bắt lấy Tần Trân tay đặt ở dương bộ, dưới ánh mắt kinh ngạc của nàng, lại lần nữa lấp kín môi nàng, thân thể kề sát nàng, hôn đến bên tai nàng, mút vành tai nàng, nghe tiếng thở dốc của nàng biến điệu, thấp thấp nói: "Em vừa mới, thật là dọa đến anh, anh cho rằng em lại biến mất....."

Tần Trân thở dài một tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, "Anh sao lại bị dọa đến như vậy, tốt rồi, em không rời bỏ anh là được..... Vậy anh về sau phải đối em thật ôn nhu..... Không chuẩn lại giống như trước kia mặt lạnh đối em....."

"Anh nào có....." Viên Sách nghe nàng luôn mãi bảo đảm, tâm cũng dần dần an, hắn một bên phản bác, một bên ở nàng bên cổ roi xuống rậm rạp hôn, mút đến nàng lại tê dại ma, thân thể dục hòa nháy mắt bị khơi mào.

"Thế nào không có, ngày đầu tiên anh liền triều em ném mặt lạnh....."

"Anh khi đó là..... Ai..... Là anh sai....." Hắn thở dài một tiếng, cuối cùng xin lỗi.

Kết hôn ngày đó, nàng đột nhiên biến mất không dấu vết, từ đó về sau chưa từng xuất hiện, tựa như từ nhân gian thăng thiên rồi, hắn không rõ đây là vì cái gì, hắn khổ sở đợi cả đời, chờ đến tóc trắng, đã chết xuống mồ, vẫn không hiểu được.

Sau khi chết, hắn tỉnh dậy và thấy mình trở lại quá khứ, hắn đã nghĩ rằng tất cả mọi thứ là một giấc mơ cho đến khi nàng xuất hiện một lần nữa.

Vào khoảnh khắc đó, hắn cảm thấy hạnh phúc bao nhiêu, càng cảm thấy nàng đáng ghét bấy nhiêu, vì vậy hắn cố gắng che giấu niềm vui, bày ra một khuôn mặt lạnh lùng. Hiển nhiên, các nam giáo viên nhanh chóng vây quanh nàng, hắn cảm thấy ghen tuông và giận dữ. Sau đó, nàng một lần nữa lại chủ động thân cận hắn, quyến rũ hắn, làm tim hắn giống như muốn nhảy dựng lên. Mặc dù rất muốn trừng phạt nàng, nhưng khi nhận ra rằng hôm nay nàng đã biến mất một thời gian, hắn lại cực kỳ hoảng sợ.....

Sau đó hắn ép môi mình xuống hôn nàng một lần nữa. Tần Trân che miệng mình, nhìn hắn say đắm và nói: "Anh muốn ăn em, nhưng em lại muốn ăn thịt nướng, và anh phải sửa chữa cửa....."

"Chúng ta sẽ cùng ăn tối vào đêm mai, đêm nay em hãy ngủ lại trong phòng anh....." Viên Sách giọng điệu kiên quyết, sau đó ôm lấy nàng và quỳ gối xuống, Tần Trân không thể đẩy hắn ra, sau đó nàng nghĩ, lát mềm buộc chặt. Không cần từ chối, chuyện gì đến sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Phần 9. Thiếu gia vs Bảo tiêu (1): Đem thiếu gia sò soạng lại hôn (hồi H)

Tôn Sĩ Tâm tan học trở về, phát hiện phòng khách không chỉ có cha hắn, bên cạnh còn có một nữ nhân trẻ tuổi xa lạ đang ngồi, hắn trên dưới đem nữ nhân quét mắt, trong lòng đánh giá: Không ngừng càng tuổi trẻ, còn càng xinh đẹp.

"Sĩ Tâm, mau tới đây, ba giới thiệu cho con một người, đến gặp nàng." Tôn Mưu bỗng đang cùng Tần Trân ở nhỏ giọng nói chuyện với nhau, thấy tiểu nhi tử trở về, vội triều hắn vẫy tay.

Tôn Sĩ Tâm đột nhiên đem cặp sách một ném, xuy thanh trào phúng nói: "Lão nhân, người cũng thật lợi hại, di Trương mới vừa đi nước ngoài, liền gấp không chờ nổi mang theo nữ nhân càng tuổi trẻ tiến vào..... Con nên gọi nàng là chị, hay vẫn là kêu dì bà?"

Tôn Mưu tức giận đến trên mặt cơ bắp giật tăng tăng, cả giận nói: "Con nói hươu nói vượn cái gì! Lại đây cho ta!" Thấy hắn vẫn không nhúc nhích, tiến lên liền túm lại đây, cứng rắn ấn hắn ngồi xuống, "Nàng là bảo tiêu ta vừa mời đến, về sau chịu trách nhiệm cho an toàn của con."

Tôn Sĩ Tâm rút cuộc an tĩnh lại, ánh mắt giống như radar quét ở trên người Tần Trân, lại là một tiếng xích cười: "Cha, người không làm đi? Nói nàng là tình nhân mới của người còn có khi còn đáng tin hơn....."

Bảo tiêu không đều phải dung mạo bình thường sao, hắn tìm cái như vậy mỹ điểm gọi cảm làm cái gì? Chẳng lẽ là muốn tới đây chiếm tiện nghi của người ta? Còn có quan trọng nhất một chút, nghĩ vậy hắn bỗng nhiên đứng lên, lạnh mặt nói: "Con nói rất nhiều lần rồi, không cần chó bám đuôi. Người sợ chết như vậy, có thể chính mình lưu trữ, lúc cần thiết còn có thể giúp người âm giương....."

Nói xong cũng thêm liếc Tần Trân, ánh mắt xem thường liếc Tôn Mưu, xoay người liền chạy lên lầu hai.

"Con, con hỗn trưởng nói bậy cái gì....." Tôn Mưu khí đỏ mặt, vừa muốn giáo huấn hắn, lại thấy trước mắt hắc ảnh chột lóe, không thể nào thấy rõ, Tần Trân đã đứng ở lầu hai cầu thang xoắn ốc khuất, cùng nổi giận dùng dùng chạy đi lên Tôn Sĩ Tâm đánh cái đối mặt, cả kinh hắn thất thanh kêu to thân thể sau này tãi đi, đôi tay ở không trung loạn huy, Tần Trân tay nắm lạnh lẽo bắt lấy hắn, hơi hơi đi phía trước một chút, tay phải quán tính vòng lấy hắn eo, ổn định thân thể hắn, khẽ cười nói: "Tiểu thiếu gia, đi đường phải nhớ đến chú ý dưới chân....."

Tôn Sĩ Tâm toàn bộ nửa người trên kê sát ở trên người nàng, đơn bạc ngực áp tới rồi Tần Trân đầy đặn chót vót hai vú thượng..... Hắn một trương Tiểu Bạch mặt trắng đến đỏ bừng, không biết khi xấu hổ, chỉ cảm thấy một trận huyết xông lên đại não, lại cảm giác được nàng hoàn ở bên hông tay, hạnh kiểm xấu sò soạng hai hạ, tay nàng giống như mang theo điện, làm hắn thế nhưng cảm thấy hai chân nhũn ra.

"Còn không đều là cô làm hại!" Tôn Sĩ Tâm mãnh đẩy ra nàng, điện giật dường như nhảy đánh khai, nữ nhân này thật to gan, gần nhất liền ăn hắn đậu hủ. Hắn hỏa đại quay đầu hướng dưới lầu Tôn Mưu rống lên thanh: "Con không cần cái gì bảo tiêu, càng không cần nàng! Người làm nàng cút đi!"

Rống xong liền vọt vào chính mình phòng, phịch một tiếng quăng ngã tới cửa.

"Tần tiểu thư, xin đừng để ý, Sĩ Tâm đứa nhỏ này vẫn luôn chính là xấu tính, nhưng hắn người không xấu, còn thỉnh cô đừng đem hắn nói để ở trong lòng" Tôn Mưu về mặt xấu hổ, vốn định hảo hảo giới thiệu, nhưng này tiểu nhi tử lại làm hắn mất mặt.

Tần Trân ậm ậm cười: "Không quan hệ, tiểu hài tử sao, đều có phản nghịch kỳ..... Không có việc gì nói, tôi muốn đi trước cùng hắn giao lưu." Tôn Mưu gật gật đầu, khiến cho nàng tự tiện, hắn cho nàng rất nhiều quyền lực, 24 giờ đi theo, đi học còn muốn đi theo bồi đọc, tóm lại chỉ cần bảo đảm tiểu nhi tử an toàn, hắn nguyện ý trả giá hết thảy, chẳng sợ hắn chưa bao giờ lý giải.

Tần Trân cầm một cây phát châm mở cửa, đi vào khi, Tôn Sĩ Tâm chính mẫn nhà ở đá đồ vật, thấy nàng tiến vào, lại dọa nhảy dựng, từ trên mặt đất nhảy đánh dựng lên, "Cô thế nào tiến vào? Ai bảo cô tiến vào, đi ra ngoài!"

"Xin lỗi tiểu thiếu gia, đây là Tôn tiên sinh phân phó, từ hôm nay trở đi, tôi là cận vệ 24 giờ của cậu, bao gồm nghỉ ngơi ngủ." Nàng đem áo khoác một thoát, ném ở trên tủ, đem trong phòng kiểm tra rồi biến, sau đó liền trực tiếp ở bên cửa sổ tiểu trên sofa nằm xuống.

"Cô..., nữ nhân này! Đi mau cho tôi, không được ngủ ở chỗ tôi!" Tôn Sĩ Tâm hướng nàng rống lên vài tiếng, nàng lại nhắm hai mắt, hắn lòng tràn đầy hỏa khí, một quyền đầu liền phải nện xuống đi: "Đừng cho là tôi không đánh nữ nhân!"

Nắm tay mới vừa tiếp cận nàng chớp mũi, tay đã bị nắm chặt, sau đó hắn cảm giác eo lại bị ôm lấy, tiếp theo nàng nhảy đánh dựng lên, thân thể giống lò xo giống nhau văng ra, sau đó hắn đã bị ngã vào chính mình mềm mại trên giường lớn.

"Cô, cô muốn làm cái gì?" Tôn Sĩ Tâm đã kinh ngạc đến ngây người, cường chế sợ hãi, trừng mắt dè ở hắn trên người nữ nhân, nàng là lão nhân mới đến bảo tiêu, hắn là không dám đối hắn làm cái gì đi?

"Không muốn làm cái gì, chỉ nghĩ làm tiểu thiếu gia cậu hảo hảo ngủ." Tần Trân hai chân ngăn chặn hắn chân dài, một tay gác ở hắn cổ, hướng hắn cười đến thập phần vô hại.

"Hảo, hảo, tôi ngủ, tôi lập tức liền ngủ, cô nhưng thật ra trước lên a....." Tôn Sĩ Tâm một trương Tiểu Bạch mặt lại đỏ, nữ nhân này làm gì áp như vậy khấn, nàng không biết nàng kia ngực có bao nhiêu đại sao? Tuy hắn còn chưa thành niên, khá vậy là cái nam nhân hảo đi!

"Đừng nóng vội sao, làm tôi hảo hảo xem xem mặt cậu, miễn cho về sau nhận sai người." Nghe ra hắn sợ hãi, nàng ngược lại càng vui vẻ.

Nguyên bản nàng cũng thực kháng cự, nàng đối loại này vị thành niên tiểu hài tử không có hứng thú hảo sao? Nàng thích chính là thành niên nam nhân, có đại cơ ngực nam nhân, không phải loại này tiểu thí hài tử. Hơn nữa Tôn Mưu còn muốn nàng bồi đọc, quả thực hổ cha đầu. Còn hảo này tiểu hài tử lớn lên cao, bằng không nhìn thật muốn sinh ra tội ác cảm tội, nhưng thấy chân nhân, như vậy xử tính tình tiểu quý, nàng liền càng muốn thuận phục hắn.....

"Ngô, cậu này khuôn mặt nhỏ thật tuần tiểu a..... Làn da cũng thủy nộn nộn....." Nàng một bên sắc sắc sờ, một bên cười tùm tùm nói, tay trước sờ đến hắn bụng gian, từ rộng thùng thình giáo ăn vào chui vào đi, sờ đến mềm mại bụng, thực bóng loáng..... Còn hảo không phải gầy con khi quậy, bằng không nàng nhất định sẽ ghét bỏ chết.

"Cô..... Cô dừng tay!" Tôn sĩ run sợ run kêu, cảm giác tay nàng giống như có ma lực, sờ đến hắn toàn thân tê dại tứ chi nhũn ra, liền khiển trách thanh âm cũng bắt đầu biến điệu.

"Cậu nếu là sợ hãi, có thể đi nói cho Tôn tiên sinh, tìm hắn chủ trì công đạo a....." Tần Trân chẳng những không ngừng, ngược lại sờ đến càng hăng say, từ hắn mềm mại bụng nhỏ sờ đến ngực, ở bên trong đùa bốn tiểu anh đậu, thiếu niên thực mau liền không chế không được ở nàng dưới thân rên rỉ thở dốc.....

"Trụ..... Dừng tay....." Tôn Sĩ Tâm nhãn trung phiếm thủy quang, nói chuyện thanh càng ngày càng nhỏ, trước ngực hai viên đậu đậu bị nàng niết lộng nhẹ xoa, tê dại ma tư vị làm hắn khó chịu, kêu hắn hướng đi lầu từ cáo trạng, nói bị nữ nhân ăn đậu hủ đùa giỡn? Hắn sĩ diện! Hắn mới không cần! Cho nên nữ nhân này chính là cố ý đi!

"Tiểu thiếu gia..... Cậu kêu rất khá nghe....." Tần Trân tận tình đùa bốn thiếu niên non nớt thân thể, tiến đến hắn bên tai thổi nhẹ khẩu khí, sau đó liền nghe thấy hắn hô hấp dồn dập đến giống ngư suyễn, ới, quả nhiên là quá ngây ngô.....

Bất quá còn rất có thú vị.

"Cô, cô cái này lưu phôi..... Ý lớn hiếp nhỏ thắng chi không võ....." Hắn lại thẹn lại bức, càng phần nộ chính là không biết nàng sử cái gì thủ pháp, khiến cho hắn hoàn toàn không thể nhúc nhích, tựa như bị điểm huyết giống nhau.

"Ân, khi dễ cậu lại làm sao..... Hướng cha cậu cáo trạng đi a....." Nàng lại triều hắn bên tai thổi khẩu khí, Tôn Sĩ Tâm tròn tròn mắt, bên tai bị nàng hô

đến lại ngứa lại tở, hợp với tâm cũng tựa muốn hóa.

"Cô, cô rút cuộc muốn như thế nào?" Tôn Sĩ Tâm sắp khóc, "Cô, nữ nhân này không có chức nghiệp đạo đức..... Không chuẩn sớ nữa tôi....." Mới vừa nói xong, liền cảm giác lỗ tai bị liếm hạ, hân cảm lòng không đậu a thanh, thân thể xâu lên cổ xa lạ ngọn lửa tới.

"Cô..... Không chuẩn loạn liếm..... Cô làm càn....." Hân thở hỏn hỏn mắng, muốn ngăn cản nàng, nhưng tâm lý lại giống như muốn nàng tiếp tục đi xuống, không cảm khí hận chính mình, bị nữ nhân này chơi, còn chơi đến như vậy hưng phấn.

Tần Trần liếm hân hơi mỏng vành tai, lại dùng nha khê cắn hạ, thiếu niên thân thể sớm đã tỉnh phần, tiếng rên rĩ cũng khá tốt nghe sao.....

Nàng quay đầu đi, duỗi tay vỗ về hân hơi cuốn mềm mại tóc ngắn, đem hân giữa trán nghịch ngợm đóng đưa sợi tóc về phía sau sớ đi, lộ ra tron bóng no đủ cái trán, lại tỉnh tề xem kỹ hân mặt, mười lăm tuổi thiếu niên, ngũ quan còn thực mượt mà nhu hòa, da bạch trắng tuyết phần phần nộn nộn, trường mi hạ là một đôi xanh nước biển trong mắt, một đầu đậm kim sắc mềm mại tóc quăn, đây là một trương tú lệ mặt, diện mạo hân là kế thừa hân vị kia Thụy Diễm tạ mẫu thân.

"Đừng sợ, tôi sẽ không thật khi dễ cậu....." Nàng ở hân chớp mũi thượng điểm hạ, cười khanh khách nói. Tôn Sĩ Tâm nghiêng răng nghiêng lợi, sẽ không khi dễ hân? Kia hiện tại nàng ở làm cái gì?

Tần Trần không hề trêu đùa hân, đứng dậy vì hân đắp lên chăn, tắt đèn liền trở lại tiểu trên sô pha nằm xuống. Tôn Sĩ Tâm thử tưởng ngồi dậy, phát hiện chính mình vẫn là không thể động, đáng giận chính là giữa hai chân dựng thẳng cân bằng bóng chống chân, nàng đem hân khơi mào hòa, chính mình liền ngủ..... Nay mẹ nó đều cái gì người nột!

Ngày hôm sau, Tôn Sĩ Tâm phá lệ sớm rời giường, phát hiện chính mình năng động sau, chuyện thứ nhất chính là vọt tới Tần Trần trước mặt, thấy nàng còn ngủ ở trên sô pha, hơn nữa tư thế ngủ cực kém, một chút thực nữ hình tượng đều không có!

Vốn định muốn một cái tát đem nàng đánh tỉnh, hảo cho nàng cái ra oai phủ đầu, nhưng ngẫm lại sau, vẫn là không có làm, ôm ngực nhìn chăm chăm hảo một lát, liền cười xấu xa lên, tìm đem kéo tới, đem Tần Trần quần áo cấp cắt đến nát như.

Xem nàng tựa ở trong mộng bán hạ, liền lập tức chui vào giường giả bộ ngủ đi. Khó khăn chờ đến 7 giờ, Tần Trần rút cuộc tỉnh lại, đứng dậy sau chợt thấy trên người lạnh căm căm, cúi đầu vừa thấy lại dờ khóc dờ cười, thượng thân màu đen áo thun sam bị cắt thành phá mảnh vải, còn có áo khoác cũng thành vải vụn, trên mặt đất còn có đem kẻ phạm tội kéo. Nàng đi lên trước, trừng mắt kia cùng khỏi giường chần, duỗi tay một túm đem bị kéo ra.

"Tiểu thiếu gia, cậu nếu là tò mò nữ nhân thân thể, cũng không cần như vậy phiền toái cắt người quần áo....." Nàng trên cao nhìn xuống nhìn hân, một bên cười. Tôn Sĩ Tâm vừa nghe, lập tức ngẩng đầu, muốn mắng nàng tự luyến, lại thấy nàng thể nhưng cời kia kiện phá áo thun, màu đỏ ren nội y đem nàng đẩy đặn hai vú cao cao nâng lên..... Hân lập tức nghĩ đến đêm qua nàng đè ở trên người, ma xát chi gian cái loại này mềm mại xúc cảm.....

"Cô nữ nhân này có bại lộ phích đi, còn không mau mặc tốt quần áo!" Hân đỏ mặt, bỏ qua một bên ánh mắt. Rống xong rồi liền ném môn mà ra, tới rồi dưới lầu, thấy Tôn Mưu đang ở ăn bữa sáng, tiến lên tức giận nói: "Người lập tức đem nữ nhân này đuổi đi! Con mới không cần nàng làm bảo tiêu!"

Tôn Mưu bình tĩnh ăn cái gì, một bên hỏi: "Nàng có cái gì không tốt?"

"Nàng là cái nữ nhân! Không có phương tiện! Người còn làm nàng ở phòng con? Lão nhân người có phải hay không nổi điên?" Thấy hân không dao động, Tôn Sĩ Tâm phần khó làm, chính mình ở nàng kia ăn mệt, còn ngượng ngừng hướng lão nhân cáo trạng, xem hân ăn đến yên tâm thoải mái, liền càng thêm sinh khí, vung tay lên, liền đem trước mặt hân chén đĩa toàn quét hạ, xôn xao nát đầy đất.

"Tôn Sĩ Tâm!" Tôn Mưu trừng mắt hân.

"Người cho con tìm cái nữ nhân đương bảo tiêu, đầu óc có phải hay không bởn?" Tôn Sĩ Tâm một chút không sợ hân, cũng rống trở về, "Người nói người an cái gì tâm? Có phải hay không xem nàng lớn lên xinh đẹp, tướng về sau lưu trữ chính mình dùng?"

Tôn Mưu vỗ về ngực, kiên nhẫn giải thích nói: "Tần tiểu thư là ta hoa đồng tiền lớn thỉnh trở về, nàng thân thủ nhất lưu, có thể bảo hộ con. Đến nỗi nàng ngủ phòng con, xác thật là ta an bài....."

Nói xong, hân về mặt ý vị thâm trường biểu tình, "Con cũng trưởng thành, ta biết con khẳng định đối nam nữ sự tình tò mò, ba bà thà rằng an bài một cái tin được, cũng không thể cho con đi ở bên ngoài tiếp xúc chút lung tung rối loạn nữ nhân..... Diễm này, Tần tiểu thư cũng là ngầm đồng ý....."

"Cái gì..... Người..... Người hảo xấu xa....." Tôn Sĩ Tâm một chút đỏ mặt, "Người đem con đương cái gì người đâu? Người cho rằng con cùng người giống nhau?"

"Tóm lại, con phải đối Tần tiểu thư khách khí điểm, không cần khi dễ trêu đùa nhân gia."

Hân khi dễ nàng? Rõ ràng là nàng ở khi dễ chính mình! Tôn Sĩ Tâm lòng tràn đầy ủy khuất, lại nói không nên lời, tâm tình tệ hơn.

Tôn Mưu nói xong, đứng dậy chỉnh y, một bên lời nói thâm thúy nói, "Sĩ Tâm, anh con đã qua, ta không nghĩ con lại ra cái gì ngoài ý muốn..... Cho nên mặc kệ con thích không thích, chuyện này không có thương lượng đường sống, con đi học, Tần tiểu thư chính là bồi đọc của con, trường học nơi đó ta đã thông tri hiệu trưởng"

"Cái gì!"

"Cứ như vậy đi, ba ba muốn đi trước đi làm, con muốn cùng nàng vui sướng ở chung....." Tôn Mưu nhìn ra hấn đã đến bùng nổ bên cạnh, nói xong lập tức liền lui.

"Cái gì lung tung rối loạn, ta muốn cái gì bồi độc? Hấn thật cho rằng chính mình nhi tử là cái gì vương tôn quý tộc đâu!" Tôn Sĩ lòng dạ đến đem trên bàn đồ vật một cốt não toàn ngã trên mặt đất, trong lòng đồ cháy khí, lại tìm không thấy xuất khẩu, chỉ có thể cầm đồ vật phát tả.

"Như vậy ái quăng ngã đồ vật, cũng thật không phải cái hào thói quen." Tần Trần đi xuống lầu, nhìn đầy đất hỗn độn, còn có dọa đến không dám tiến đến dong phó nhóm, lắc lắc đầu, quả nhiên là sùng hư tiểu hài tử.

Tôn Sĩ Tâm trừng mắt nàng, rất muốn triệu nàng phun hỏa, nhưng lại có điểm sợ hãi, cuối cùng chỉ có thể thở phì phì dẫn theo cặp sách lao ra môn. Hai người lên xe, tôn sĩ lòng dạ thang vẫn luôn pháp phòng không chừng, tích cháy khí, thấy nàng thần nhiên bộ dáng, liền càng tức giận.

Trên đường hai người ai cũng chưa nói chuyện, thẳng đến xe chạy đến cổng trường khẩu, vừa xuống xe, Tôn Sĩ Tâm liền lập tức cảnh cáo nàng: "Cô, cô đừng đứng gần ta, xa xa đi theo là đến nơi!"

"Cách đến như vậy xa, còn thế nào kêu cận vệ? Vì cậu nhân thân an toàn, tiểu thiếu gia không thể quá tùy hứng nga, hơn nữa tôi chỉ nghe tôn tiên sinh, cho nên mệnh lệnh của cậu đối tôi vô dụng." Nàng hơi hơi mỉm cười, trước sau đi theo hấn phía sau hai bước xa.

Tôn Mưu nguyên bản có hai cái nhi tử, trưởng tử lại ở một năm trước tao ngộ bất cốc, hấn thanh toán giá trên trời tiền chuộc, bọn bất cốc lại vẫn là không tuân thủ tin nặc xé phiếu, hấn trừ bỏ cực kỳ bị thương, đối duy nhất tiểu nhi tử càng lo lắng hãi hùng, một năm tới tìm năm sáu cái bảo tiêu, lại đều làm không lâu, cuối cùng bằng hữu cho hấn đề cử Tần Trần. Vì hấn an toàn, Tôn Mưu đáp ứng cho nàng xưa nay chưa từng có quyền lực.

"Cô này trừng theo đuôi, nhất định phải gần tôi như vậy?" Đi ở trường học lộ gian, chốc đến rất nhiều người xem ra, Tôn Sĩ Tâm cảm thấy mắt mắt đã chết, thấp giọng muốn đem nàng oanh khai, Tần Trần lại dầu muối không ăn, mặc hấn tức giận dậm chân không dao động.

Tần Trần nhìn hấn hai má ửng đỏ bộ dáng, không cảm có điểm tâm động, cười nói, "Ta nếu là trừng theo đuôi, kia tiểu thiếu gia chính là cái rắm. Như vậy nói chính mình thật sự hào sao?"

"Cô nữ nhân này hào chán ghét!" Tôn Sĩ Tâm bực đến thẳng cắn răng, nghĩ thầm nhất định phải đem nàng đuổi đi, tựa như cường chế đi đòi trước kia kia mấy cái nam bảo tiêu giống nhau, liền tính nàng lợi hại, cũng luôn là cá nhân, vẫn là cái nữ nhân, luôn có nhược điểm đi.

"Kết luận đừng nói như vậy sớm a, nói không chừng có này cậu sẽ thích tôi thích đến chết đi sống lại....." Nàng cùng hấn sóng vai mà đi, hướng hấn chớp chớp mắt, gần sát chút, nhỏ giọng nói: "Tôi hôm qua, cậu không phải kêu đến rất thoải mái sao?"

"Cô....." Tôn Sĩ Tâm đỏ bừng mặt, một chút nhớ tới phụ thân lời nói, chẳng những muốn cho nàng đương chính mình bảo tiêu, còn làm nàng đương chính mình âm giường..... Nữ nhân này tưởng cũng đừng nghĩ, hấn sẽ không làm nàng thực hiện được!

Hấn sinh khí, Tần Trần lại là tâm tình vui sướng, nện bước nhẹ nhàng. Vào phòng học, phát hiện lão sư cũng ở, nàng cùng lão sư giao lưu hạ, đối phương đã biết nàng thân phận, liền an bài điều vị, làm Tần Trần ngồi xuống Tôn Sĩ Tâm bên cạnh.

Ai làm Tôn Mưu là giáo đồng đầu, cho nên bọn họ tuy giác không rất thích hợp, cũng chỉ có thể như thế, hơn nữa tôn gia sự, cơ hồ không người không biết, cũng là thập phần đồng tình.

Tần Trần tâm tình cũng không thấy đến thật tốt, chính mình một cái thành niên nữ tính, cùng một đám tiểu hài tử ngồi cùng nhau, thượng đầu tháng ba khóa, nàng cũng thực buồn bực a! Bất quá cũng may không phải thật sự đương học sinh, chỉ là bồi ngồi bồi nghe, phụ trách nhìn chăm chăm Tôn tiểu thiếu gia liền thành.

Tần Trần nghe nghe, liền buồn ngủ đánh úp lại, nghĩ thầm trường học có thể có cái gì nguy hiểm, vẫn là trước mị trong chốc lát đi, liền ghé vào trên bàn khải đi ngủ..... Thấy hấn một ngủ, Tôn Sĩ Tâm lập tức triệu nàng xếp sau nam sinh tể nhảy mắt.

Nam sinh đến hấn lệnh, toàn đưa thư bản, liền cầm điều dây thừng, đem Tần Trần cẳng chân cùng ghé nhẹ trói chặt, sau đó lại thừa dịp lão sư xoay người ở bảng đen viết đề, cầm bình nhựa cao su ngã vào nàng rồi tung tóc dài thượng.....

Chờ đến tan học tiếng chuông vang, Tần Trần bị cả kinh tỉnh lại, theo bản năng muốn đứng lên lại thiếu chút nữa bị quấy đảo, mới phát hiện chân bị trói trụ, Tôn Sĩ Tâm cùng cái khác một đám tiểu thí hài tử toàn nhìn chăm chăm nàng oanh đường cười ha ha. Thấy có người chỉ vào nàng sau lưng, nàng duỗi tay một sờ, phát hiện tóc thế nhưng đều bị niêm trụ.

"Cô nữ nhân này, không nghĩ lại mắt mắt nói, tốt nhất mau chút tự động rời đi, bằng không, ta mỗi ngày đều phải chinh đến cô khóc!" Thấy nàng sắc mặt khó coi, Tôn Sĩ Tâm đắc ý nở nụ cười.

"Tiểu thiếu gia, cậu thật là quá nghịch ngợm." Tần Trần cười đến hấn khí dày đặc, duỗi tay hướng trong quần áo một sờ, lấy ra đem chùy thủ, bắt lấy bị niêm trụ tóc dài xích một chút cắt đứt, tùy tay một túm, liền đem xà cạp thượng dây thừng xả đoạn, thật là hơi một sơ sẩy đã bị hấn chơi tiểu xiếc a, loại này ấu trĩ hành vi, thật đúng là phù hợp hấn tuổi tác.

"Hiện tại biết sợ rồi sao?" Tôn Sĩ Tâm đắc ý dào dạt, chỉ chỉ sau lưng một đám học sinh: "Bọn họ đều là ta sau trợ, chúng ta nhưng có vô cùng tinh lực, cô lại chỉ có một người, không có khả năng lúc nào cũng đều cảnh giới....."

"Nói được không sai." Nàng gật gật đầu, quét mắt cái khác học sinh, này tuổi tiểu hài tử đều quý linh tinh, ái tác quái, muốn mỗi ngày phòng bị, còn xác thật làm người đau đầu, không bằng làm điểm cái gì nhất lao vinh dật đi.

Nàng cười cười, triều Tôn Sĩ Tâm ngoắc ngoắc ngón tay, Tôn Sĩ Tâm bỗng không nghĩ tiến lên, nhưng mặt sau có rất nhiều đồng học nhìn, không thể làm cho bọn họ cho rằng chính mình sợ nữ nhân này, cho nên liền đỉnh đỉnh ngực đến gần, "Làm cái gì? Là tưởng nói cho tôi cô biết khó mà lui?"

Hắn đang đắc ý, Tần Trần duỗi ra tay liền ôm lấy hắn, đem hắn áp đảo ở trên bàn, ở một trận hút không khí thanh tiếng kinh hô trung, thân thượng hắn nộn nộn môi, Tôn Sĩ Tâm là hoàn toàn dọa choáng váng, trừng mắt mất đi phản ứng.

Tần Trần dùng sức ở thiếu niên hồng nộn trên môi mút hai khẩu, liếm vài cái, cắn mấy cắn, còn lưu tiến hắn trong miệng liếm vòng, cuối cùng, nâng dậy hắn, về mặt vừa lòng gật đầu, sau đó quay đầu, hướng một đám tròng trắng mắt học sinh cười tùm tùm nói: "Về sau hắn chính là ta người, ai cũng không cho phép nhúc nhích hắn, ai cũng không chuẩn giúp hắn, nếu không, có như vậy bàn."

Nói, nàng một chương phách về phía án thư, rầm một tiếng, bàn gỗ ở nàng dưới chương bị bang thành một đoàn bột mịn. Bọn học sinh lại cả kinh một trận hút không khí, nàng nhìn nhìn lòng bàn tay, hướng bọn họ cười nói: "Ta cấp này nhất chiêu lấy cái danh, kêu hóa cốt miên chương, hắn là không có đồng học nghĩ đến thử xem đi?"

Nghe nàng vừa nói, lại xem kia bàn, một đám học sinh cảm thấy xương cốt một trận tê dại. Tức khắc toàn không nói, nữ nhân này nima thật là đáng sợ, đây là đe dọa a!

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Phần 9. Thiếu gia vs Bảo tiêu (2): Thiếu gia là dùng để đùa giỡn (hồi H)

Tần Trần đương mấy ngày bảo tiêu, tâm đắc chính là đặc biệt mệt, nàng rốt cuộc có thể lý giải trước mấy cái vì cái gì làm không dài, tựa như Tôn tiểu thiếu gia nói như vậy, hắn có vô cùng tinh lực, mỗi thời mỗi khắc đều vẫn duy trì chiến đấu tinh thần, hơi không chú ý, đã bị hắn trò đùa dai thành công.

Này phân nhìn như thực nhân công tác, thế nhưng so trước kia đương luật sư còn khiến người mệt mỏi, nàng cảm thấy hắn là cùng Tôn Mưu một lần nữa thương lượng hạ thù lao vấn đề.

Cuối cùng nàng chẳng những phải bảo vệ hắn an toàn, còn muốn ứng phó hắn chinh người tiểu hoa chiêu đầu.

Tôn Sĩ Tâm mấy ngày nay tâm tình, cũng thực không xong, bởi vì nữ nhân này xưa nay chưa từng có khó đối phó không nói, còn sẽ đối hắn đồng quân tây quân, càng thích đối hắn động tay động chân, thân thân sờ sờ, hắn thật sự chịu không nổi hướng Tôn Mưu thử phản ứng hạ, kết quả nước lấy hắn cười to, nói hắn sẽ không hưởng điểm phúc, toàn vô muốn xen vào ý tứ.....

Hắn cảm thấy chính mình có thể là lão nhân nhặt về tới, khẳng định không phải hắn thân nhi tử, bằng không thế nào khả năng mặc hắn bị nữ nhân khinh bạc khi dễ, cũng mặc kệ không hỏi, còn ở một bên ái muội loạn cười.

Toàn thế giới đều cùng hắn đối nghịch, hắn có thể thế nào làm?

Chỉ có thể dựa vào chính mình.

Hắn muốn đem nàng phiên đến nổi điên, chịu không nổi liền chủ động xin từ chức.

Hắn ôm hai tay, cười xấu xa nhìn chăm chăm Tần Trần. Nàng đang ở nghỉ trưa, mỗi khi nàng tỉnh lại khi, nàng sẽ thói quen tính uống nước, đây là hắn phát hiện quy luật, cho nên hắn đang chờ. Hắn nhìn mắt đồng hồ, chờ đến một chút khi, Tần Trần quả nhiên đứng giờ tỉnh lại, trợn mắt sau nàng liền bùng lên ly nước uống nước, uống đến một nửa khi, mới phát hiện Tôn Sĩ Tâm trợn tròn mắt chính nhìn chăm chăm nàng.

Cái loại này nóng bỏng, mang theo kỳ vọng bộ dáng..... Nàng một bên quan sát, một bên đem thủy toàn uống lên, thấy nàng uống xong, Tôn Sĩ Tâm nhân tình một chút phút chốc lượng, chính một bức xem diễn biểu tình. Tần Trần đột nhiên duỗi tay một trào, đem hắn một chút ấn ngã vào tiểu trên sofa, ở hắn kêu sợ hãi giây giữa gian, mạnh mẽ niết khai hắn miệng, đem trong miệng hàm chứa một ngụm thủy nuốt vào hắn trong miệng.....

"Cô..... Cô thế nào đem uống qua thủy cho tôi uống..... Dơ muốn chết....." Tôn Sĩ Tâm một trận hồi hận, hạ được nên đi, làm gì một hai phải xem nàng uống xong phát khứ bộ dáng, hiện tại hảo, chính mình cũng bị bách uống lên, vẫn là miệng nàng thủy.....

"Tôi xem cậu như vậy nhìn chăm chăm tôi, cho rằng cậu khát nước, hảo tâm cho cậu uy một ngụm đâu, tiểu thiếu gia thế nào không biết tốt xấu? Lại nói, tôi nước miếng cậu đều ăn qua, còn ngại cái gì dơ a?" Nàng ép chặt hắn, nhẹ niết hắn nhân sinh khí đỏ lên mặt, tuổi trẻ thật tốt a, này khuôn mặt nhỏ tràn đầy Collagen, nhìn hắn thủy đô đô môi nhĩ, quả nhiên lại áp xuống đi hôn mấy khẩu.

"Cô, cô thế nào lại loạn hôn người." Tôn Sĩ Tâm cảm thấy chính mình này 1 mét 8 thân thể, ở nàng trước mặt thì dùng không có, dễ dàng đã bị nàng ngăn chặn, xoay người đều phiên không được, hần trước nay không cảm thấy chính mình như vậy nhu nhược quá.

"Cậu biết rõ mỗi lần trò đùa dai sau phải bị trừng phạt, thế nào còn làm cái không ngừng?" Tần Trần hai ngón tay捏 hần môi, mềm mại, giống chơi đất dẻo cao su dường như niết, ái muội cười nói: "Cậu có phải hay không cố ý, làm cho tôi mỗi ngày hôn cậu?"

Tôn Sĩ Tâm chụp bay tay nàng: "Cô đừng quá quá mức! Còn có ai muốn cô hôn? Là cô lớn hơn thích chiếm tiện nghi của tôi, hồ tị oai vũ ý thế hiếp người thôi!" Nếu không phải lão nhân cho nàng gan, nàng dám đối với chính mình như vậy làm càn sao? Cũng không biết nàng cấp lão nhân rót cái gì mê hồn canh.

"Cậu nói đúng, tôi thích chiếm tiện nghi của cậu." Nàng áp xuống đi, môi dán ở hần trên môi làm càn liếm, trần trọc nhẹ gặm, tiểu tử này miệng tuy rằng thường thường nói chuyện chọc nàng sinh khí, nhưng này tư vị lại thật là không tồi, mềm mại ngọt ngào, thân lên thực thoải mái.

"Ha..... Ngô..... Buông ra....." Tôn Sĩ Tâm miệng bị nàng gât gao đồ, không thể hô hấp, mà hần còn không có học được để thở thì, mấy phen xuống dưới, bị nàng thân đến sắp đau sốc hông, choáng váng đại não làm hần cảm thấy thân thể khinh phiêu phiêu, hai chân giống dẫm lên bông thượng, bị nàng lửa nóng đầu lưỡi ở trong miệng khắp nơi liếm láp, thân đến dục hỏa đốt người khô nóng khó chịu.....

Đại não thiếu dưỡng làm hần vô pháp tự hỏi, vì không bị nghiền chết, hần chỉ phải mồm to hút miệng nàng dưỡng khí, lại một chút đem nàng đầu lưỡi cấp hút lấy, sau đó hần cảm giác được thân thể của nàng ở phát run..... Tôn Sĩ Tâm liền liều mạng ôm lấy nàng, dùng sức mút nàng đầu lưỡi, quả nhiên nghe thấy nàng phát ra một tiếng to người tiếng rên rì, thân thể ở hần trên người run rẩy.....

Tách ra khi, hai người đều thở hồng hộc, hần một đôi xanh nước biển con người, sáng trong thủy nhuận, ngốc hơi giật mình nhìn chăm chăm nàng.

Tần Trần thư khẩu khí, ngón tay ở hần môi thượng vỗ hạ, cười nói: "Tiểu thiếu gia cũng thật lợi hại, thiếu chút nữa đem linh hồn nhỏ bé của tôi cũng cấp hút đi....."

Gi? Chỗ trống đại não, lùi lại vài giây mới khôi phục ý thức, nghe hiểu nàng ở khen chính mình hôn kỹ hảo, Tôn Sĩ Tâm hừ một tiếng, có điểm nhỏ nhỏ đắc ý, "Ai cho cô vẫn luôn hôn tôi, hôn đến tôi mau tắt thở, cô là phải bảo vệ tôi còn là tưởng mưu sát tôi à?"

Tần Trần ở hần thịt thịt trên má mút khẩu, mút đến một trận tâm can nghi loạn run, đang muốn hướng nàng rống, trong bụng lại đột nhiên truyền đến một trận không khỏe..... Hần trừng lớn mắt, một phen đẩy ra nàng, ôm bụng liền lao xuống lầu đi.

Thấy hần gà bay chó sủa lao xuống lầu, đem chính quét tước hai người hầu dọa nhảy dựng, thấy hần vọt vào toilet, lo lắng tiến lên hỏi thanh, sau đó liền nghe thấy thấp phần xấu hổ thanh âm truyền đến.

Tôn Sĩ Tâm cho nàng trong ly hạ cường cường thuốc xổ, vốn định hảo hảo chinh nàng, kết quả chính mình kéo đến mau còi tầng da. Sau đó cả buổi chiều đều nào nào, lại không tinh thần tìm nàng phiên tới.

Tần Trần cho rằng hần hội quy củ trong chốc lát, không nghĩ tới buổi tối, hần lại tung tăng nhảy nhót, nói muốn đi ra ngoài tìm hồ bằng cầu hữu chơi. Nàng chỉ phải lại nhận mệnh đi theo, xe chạy đến hội họp địa phương, công viên con đường biên dừng lại bốn lượng xe máy, đứng bốn cái chiều cao không đồng nhất tuổi trẻ nam tử, xa xa thấy Tôn Sĩ Tâm liền triều hần vẫy tay, đài đến gần, thấy hần phía sau đi theo Tần Trần, không khỏi đều nhú mày lên.

"Hugh, nữ nhân này ai a, cái bô của mày?" Tóc húi cua nam sinh, nhìn chăm chăm nàng cười không ngừng, tò mò hỏi. Hugh là tên mẹ ruột hần đặt cho, bằng hữu cùng nhau khi đều như vậy kêu hần.

"Cái gì cái bô, nàng là bảo tiêu cha tao tìm tới!" Tôn Sĩ Tâm xú mặt trả lời, mới vừa nói xong, liền chọc đến bốn cái nam sinh cười ha ha lên. Tóc húi cua nam lại cẩn thận nhìn nàng một cái, hướng Tôn Sĩ Tâm nói: "Hugh, ba mày cũng thật có ý tưởng, thế nhưng tìm cái nữ nhân đảm đương bảo tiêu, vẫn là cái mỹ nữ..... Tiểu tử mày hảo điểm phúc a, cha tao thế nào tìm không thấy nữ bảo tiêu xinh đẹp như vậy tới bảo hộ tao....."

Dứt lời mấy người lại cười rộ lên.

Tôn Sĩ Tâm sắc mặt càng khó nhìn, tàn nhẫn trừng nàng liếc mắt một cái, quả nhiên ở bằng hữu trước mặt mất mặt.

"Hảo, nếu nàng tới, khiến cho nàng đi theo đi!" Tóc húi cua nam vỗ vỗ chính mình xe, "Mày có thể cùng nàng ngồi xe này, tao cùng Kim Thế Vinh một xe, kị ồn điểm, đừng đem người ta ném bay....."

Tôn Sĩ Tâm gât gât đầu, tâm tình có điểm hưng phấn, mấy người bọn họ đều thích chơi máy xe, nhưng hần lão tử liền không muốn cho hần mua, một hai phải chờ hần thành niên, sợ hần xảy ra sự cố, hại hần mỗi lần đều chỉ có thể ngồi bằng hữu xe, năm trước trộm dùng chính mình tiền lẻ mua lượng hắc xe, bị hần phát hiện, ngạnh cấp tạp, hần tức giận đến một tháng không nói với hần lời nói.....

Tôn Sĩ Tâm kích động vuốt ve xe tòa, đang muốn khóa ngồi đi lên, Tần Trần lại là kéo lấy hần, "Tiểu thiếu gia, đua xe là hành vi rất nguy hiểm, tôi nghĩ Tôn tiên sinh sẽ không thích cậu làm chuyện này....."

"Uy! Cô sao lại như vậy phiền? Nguy hiểm nguy hiểm, uống nước còn nguy hiểm đâu, cô thế nào không cho tôi dùng uống nước à!" Hần rất là ánh lửa, mang cái nữ bảo tiêu ra tới, đã làm bằng hữu chê cười, hiện tại nàng còn muốn xen vào hần.

"Nếu cậu một hai phải chơi, trừ phi để cho tôi tới lái xe....." Nàng vẻ mặt chân thật đáng tin biểu tình, này đó tiểu thí hài tử, còn không phải là muốn đi

chơi đua xe sao, bọn họ này tuổi, liền thích tìm kích thích, thử nghiệm mạo hiểm. "Tôi nhưng không hy vọng cậu này đầu nhỏ quăng ngã thành lạn dựa hấu....."

"Cô nguyên rửa tôi!" Tôn Sĩ Tâm trừng mắt nàng.

Tần Trần nhún nhún vai, leo lên xe, phát động động cơ, hướng hấn bãi đầu: "Đi lên đi....." Nhìn mấy cái xem kịch vui bằng hữu, Tôn Sĩ Tâm tuy khí, vẫn là ngồi trên nàng mặt sau, lại nghe nàng cười khê nhắc nhở: "Tiểu thiếu gia, ôm chặt tôi, tôi nhưng không nghĩ trong chốc lát đem cậu vút ra đi....."

Bốn lượng máy xe ở trên đường chạy như bay, động cơ thanh âm như dã thú ở rít gào gầm nhẹ, bốn xe một đường hướng vùng ngoại thành địa phương hướng, cuối cùng quái thượng một cái sơn đạo, này sơn đạo ban ngày cũng là dân cư thưa thớt tiểu tâm đi chậm, buổi tối lại là đua xe liều mạng tộc thích nhất nơi.

Tôn Sĩ Tâm ngay từ đầu còn có chút khó chịu, nhưng theo tốc độ xe bay lên, hấn không khỏi ôm chặt Tần Trần eo, mặt bị cuồng phong thổi đến biến hình, ở sóng gió trung triều nàng cấp rống: "Mau! Lại nhanh lên! Siêu kia hai cái vương bát đần!"

"Loạn rống cái gì! Lỗ tai đều bị cậu chấn điếc!" Tần Trần cũng rống lên trở về, mãnh nhân ga gào thét mà qua, vượt qua trước nhất Kim Thế Vinh, Chu Bất Phàm, sau đó bên tai lại là hấn một hồi loạn rống: "Làm tốt lắm, lại nhanh lên! Mau vọt tới đỉnh núi đi!"

Sơn đạo là xoắn ốc hình hướng lên trên, cho nên một vòng một vòng tất cả đều là ở quẹo vào, càng lên cao càng đầu tiểu, xe chạy trốn bắt đầu có hết sức, vì bảo đảm an toàn cùng tốc độ, nàng không thể không đánh lên toàn phúc tinh thần, cổ tình bên tai tiểu tử này vẫn luôn quỷ rống quỷ kêu, thiếu chút nữa không ổn ào đến nàng bệnh tim phát.

Mặt sau tam xe thấy nàng một đường xông vào đằng trước, cũng là ăn kinh, này sơn đạo đầu đến người bình thường nhưng không cái kia gan tới chạy, lên núi khi có hết sức, xuống núi khi dọa người, cho nên thấy nàng như vậy một cổ não đi phía trước hướng, khai đến còn thực vững chắc, đối nàng sơ ần tượng đều bị lật đổ.

Tần Trần kỳ thật là chịu đủ rồi Tôn Sĩ Tâm quỷ rống quỷ kêu, một đường vọt mạnh tới rồi đằng trước, cuối cùng ngừng ở đỉnh núi, trên đỉnh núi nhưng thật ra một mảnh bình thản, trung tâm chỗ chót vót một tòa sáu bảy tầng cao sáu giác cổ thạch tháp.

Đỉnh hảo xe, nàng chuẩn bị ngồi xuống nghỉ tạm hạ, ở trên đường biểu gần một giờ, nàng mông đều mau bị xóc tán giá! Vừa muốn ở tháp biên ghé đá ngồi xuống, mặt sau tam xe cũng vọt tiến lên, mới vừa dừng lại xuống xe, Tôn Sĩ Tâm lại đột nhiên nhào lên tới phùng trụ mặt nàng, dùng sức ở trên mặt nàng hôn vài hạ, hét lớn: "Tần Trần, cô thật là lợi hại, tôi còn là lần đầu tiên thắng quá bọn họ đâu....." Cuối cùng ở hấn bằng hữu trước mặt cho hấn mặt dài lap!

Tần Trần một cái tát huy khai hấn, "Cút ngay! Cậu hôn loạn cái gì!"

Tôn Sĩ Tâm nhìn mất bằng hữu, thấy hấn mỗi người biểu tình có chút quái, tức khắc một hỏa, ủy khuất triều nàng rống: "Cô..., nữ nhân này! Hôn tôi khi liền muốn hôn liền hôn, tôi hôn cô một chút liền như vậy hung..... Cô....."

Kim Thế Vinh nghe được mấu chốt chỗ, hắc hắc cười nói: "Nguyên lai nàng không chỉ là bảo tiêu của mày, tao liền nói sao..... Mấy anh trai của tao, liền mày vẫn là đồng tử kê, có năng như vậy mỹ nhân nhi, mày thế nào khả năng nhẫn được sao....."

"Tên mập chết tiệt, mày nói hươu nói vượn cái gì!" Tôn Sĩ Tâm bốn đang giận nàng, nghe thấy Kim Thế Vinh nói, nháy mắt đỏ mặt. Tóc húi cua trần nhiễm đã đi tới, vỗ vỗ hấn đầu vai, cười nói: "Tao xem nữ bảo tiêu này của mày không tồi..... Không thể so mẹ kế của mày khá hơn nhiều?"

Nói xong, hấn hướng bên cạnh ghé đá thượng một nằm, buồn bã nói: "Ít nhất nàng càng tuổi trẻ xinh đẹp a....."

Tần Trần nhướng mày, nhìn mất Tôn Sĩ Tâm, thấy hấn biểu tình có chút khác thường, cũng không nghĩ hỏi nhiều, liền chính mình tiến thạch trong tháp đi, vẫn luôn bỏ tới rồi bảy tầng, đứng ở cổng tò vò khẩu xuống phía dưới xem, mấy cái người trẻ tuổi ngồi cùng nhau, chính nói nói cười cười, nàng liền cũng nằm ngã vào đá phiến thượng, một dán lên đi, liền thoải mái đến không nghĩ nhúc nhích.

Năm cái nam sinh từ trong tháp dọn ra lò nướng, thể nhưng khắp nơi bên ngoài lộng nổi lên nướng BBQ, công cụ đều là bọn họ trước kia đặt, ngày thường liền ái biểu xe tới này chơi, chơi đủ liền nướng đồ vật ăn.

"Hugh, đi kêu mỹ nữ bảo tiêu của mày xuống dưới ăn cái gì a!" Thấy hấn toàn đem người quên mất, Kim Thế Vinh hảo tâm nhắc nhở. Tôn Sĩ Tâm hừ một tiếng, "Không cần phải xen vào nàng....."

Kim Thế Vinh xô đẩy hấn một chút, cười đến phá lệ đáng khinh: "Mau đi. Nếu không, mày cho nàng bụng lên đi cũng thành."

Hấn nói thầm vài câu, đầy mặt không tình nguyện, còn nhớ vừa mới nàng hung chính mình sự, cảm thấy trong lòng đặc không thoải mái, ngày thường nàng động bất động liền thân hấn sờ hấn, vừa mới hấn chỉ là tưởng ở bằng hữu trước mặt khoe ra một chút, đã bị nàng chụp một cái tát, vừa nhớ tới liền cảm thấy ủy khuất sinh khí.

Hấn dùng bàn bụng chút nướng tốt đi lên, tới rồi bảy tầng mới thấy nàng, phát hiện nàng thể nhưng nằm trên mặt đất ngủ rồi. Hấn không thể không đánh thức nàng: "Tỉnh tỉnh..... Cô sao lại thích ngủ như vậy....."

Tần Trần tròn mắt tới, liền thấy hấn trừng mắt chính mình, nàng ngồi dậy, từ trong tay hấn đoạt quá bàn, liền tiếp ăn mấy khối nướng nấm, tốc độ mau phải gọi hấn trở mắt, "Cô quỷ chết đói đầu thai đâu?"

Nàng cùng nhau đem một cái chân gà cánh gà cũng ăn, ăn xong lời kéo hấn tay áo sát sát miệng: "Lại đi lấy chút tới....." Hấn trừng mắt nàng, lại cúi đầu nhìn mắt chính mình tay áo thượng đầu mỡ, "Cô, cô đem tôi đương sai sử nha đầu đâu! Dám làm dơ quần áo tôi..... Cô thật ghê tởm!"

"Đi lấy." Nàng chống tường, nhắm hai mắt không nghĩ nói nữa. Mấy ngày nay bởi vì hấn, lẩn lộn đến nàng người cũng chưa tỉnh thần, căn bản không cái gì ăn uống ăn cơm, lúc này lại là thật sự đói bụng.

Thấy nàng này phúc uể oải bộ dáng, Tôn Sĩ Tâm không biết sao có điểm mềm lòng, thế nhưng ngoan ngoãn hạ thấp, lại bùng một mâm đồ vật đi lên. Lần này nàng cuối cùng ăn đến chậm một chút, Tôn Sĩ Tâm nhìn chăm chăm nàng thông thả ung dung ăn cái gì, nhìn không được hỏi: "Khi ta bảo tiêu rất mệt?" Tần Trần nâng gương mặt da, "Tiêu thiếu gia cậu thiếu lẩn lộn điểm tôi, liền không như vậy mệt mỗi....."

"Vậy cô đừng làm....." Hấn ở nàng đối diện ngồi xuống, hảo tâm khuyên bảo: "Cô một nữ nhân làm bảo tiêu nhiều vất vả a..... Hôn nữa tôi ghét nhất có người quân tôi đi theo tôi..... Cô nếu không phải bảo tiêu của tôi, tôi còn có thể làm bạn với cô..... Cho nên trở về cô hướng cha tôi từ chức đi....."

Nàng ăn sạch cuối cùng một cây chân gà, lại lời kéo hấn bên kia sạch sẽ tay áo mặt miệng, "Cậu cho rằng tôi muốn làm bảo tiêu của cậu..... Còn không phải bởi vì..... Bởi vì cha cậu trả thù lao cao sao."

"Cô thế nào lại sát trên quần áo tôi!" Tôn Sĩ Tâm thấy nàng không thuận theo, một chút trở mặt, "Cô nếu không chính mình đi, tôi liền mỗi ngày lẩn lộn cô..... Ngộ ngộ....."

Hấn tàn nhẫn lời nói không lược xong, nàng nắm hấn một túm, không kiên nhẫn hôn miệng hấn.

Nàng cảm thấy ngoài miệng có điểm dính nhớp, liền hôn miệng hấn để lau, tuy bị nàng hôn sờ rất nhiều thứ, nhưng mỗi lần đều làm hấn há hốc mồm. Nàng đầu lưỡi chui vào trong miệng tư lưu quét vòng, làm cho hấn trong miệng tất cả đều là ngọt ngào mật ong hương vị.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Phần 9. Thiếu gia vs Bảo tiêu (3): Trên đỉnh tháp cấp thiếu gia an ủi (hơi H)

"Cô, cô lại hôn tôi....." Tách ra khi, hấn có điểm hơi thở không xong, tâm suất nhanh hơn. Tần Trần mím môi, quả nhiên không dính. Khẽ cười gật đầu, "Cậu còn muốn lẩn lộn tôi sao? Kỳ thật tôi thích ứng năng lực rất cường..... Cậu thật sự muốn bị tôi hôn mỗi ngày?"

Không cần thận ở trước mặt hấn yếu ớt vài giây, đã kêu hấn đắc ý đi lên.

"Ai, ai muốn bị cô hôn....." Hấn trừng mắt, nàng không cần như vậy tự luyến được không?

"Kia liền hảo hảo phối hợp!"

"Liền không..... Cô lại không phải mẹ tôi, tôi mới không cần nghe lời cô nói....." Hấn hừ một tiếng bất quá mức, cùng nàng đấu, này nhạc vô cùng, hấn mới không phải muốn nàng hôn chính mình, tuyệt không phải! Hấn nghĩ, một bên lại lặng lẽ quay đầu, mới vừa vừa chuyển đầu, hai mảnh môi đã bị nàng ngậm lấy..... Lần này trực tiếp bị nàng ôm lấy áp đảo, nàng hôn đến đặc biệt thô bạo, gặm đến hấn môi phát đau.....

Tần Trần bị này tiêu hài nhi làm phát hỏa, đã muốn một lòng cấp chính mình làm đối, kia nàng đương nhiên phải hảo hảo thu chút thêm vào lợi tức.....

Nàng trừng phạt tính mứt hấn hai mảnh nộn môi, động tác cũng không ôn nhu, một tay gác ở hấn trên người sờ tiền hấn quần trung, cảm hấn nửa ngạnh kia lời nói nhĩ, loét ngạnh lúc sau, liền nhẹ bóp chặt quy đầu, Tôn Sĩ Tâm trừng lớn hai mắt, bị nàng làm cho kịch liệt thờ dốc, không chế không được tình tế nước nờ lên, thịt cắn bị nàng véo đến một trận đau một trận sáng..... Tay nàng dần dần gia tốc vuốt ve, cuối cùng hấn một trận run rẩy ở nàng trong tay tả ra tới..... Bần tình khi, hấn cảm thấy chính mình thượng thiên đường. Tình dục huân đến hấn hai tròng mắt ướt át khỏe mắt ứng đồ, giường miệng giống thiếu thủy con cá đường như nấn hứ khí.....

"Ha ha, cậu đồ vật đâu." Tần Trần đem lòng bàn tay một đoàn nùng tanh tình dịch mật đến hấn trong miệng, sau đó dán lên đi hôn lấy, hấn cả người run lên, cao trào sau thân thể còn thực mẫn cảm, trong miệng đặc sệt đồ vật, còn có nàng dán tới môi, đều kích thích hấn sở hữu ý thức..... Chính mình thế nhưng ở nàng trong tay bắn, còn ăn chính mình đồ vật..... Nàng cũng ăn.....

Làm hấn không hiểu hưng phấn, không biết là tình dục hướng hôn nào, vẫn là bởi vì cái khác, hai tay ôm chặt ở nàng, đầu lưỡi thử cùng nàng nhẹ triền đáp lại, cho nhau giao đến hai người trong miệng tràn đầy tình dịch hương vị..... Thăng đến cho nhau ăn đến sạch sẽ, hấn còn có chút mê đắm, giống như là uống say sau tri độn, thân thể dựa vào nàng trong lòng ngực thẳng thờ dốc.

Thăng đến nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, hấn mới bỗng nhiên thanh tỉnh, phát hiện chính mình thế nhưng chìm nhỏ nép vào người dựa trên người nàng, trên mặt mới vừa giáng xuống độ ấm lại tăng trở lại, hấn cuống quýt đứng lên, hận không thể ném chính mình một cái tát.

"Hai người làm gì đâu, ở mặt trên như vậy lâu, nên trở về lap!" Kim Thế Vinh cùng Chu Bất Phàm đi lên kêu hân, lại thấy hai người đều khuôn mặt đỏ lên, trong lỗ mũi còn ngửi được một cỗ không xa lạ hương vị, hân cùng Chu Bất Phàm nhìn nhau ái muội cười, hướng Tôn Sĩ Tâm nghĩ: "Hai người ở phía trên làm cái gì chuyện xấu đâu? Như vậy đại hương vị? Hugh này sa đọa a....."

Trước kia hân chính là người ngây thơ nhất trong bang năm người, hiện tại thế nhưng cùng người ở mặt trên trộm chơi cầm kỳ trò chơi?

"Nói bậy cái gì!" Hân tàn nhẫn trừng hai người, sờ sờ nóng lên mặt, còn không đều là bởi vì nàng..... Lão đối chính mình loạn thân sờ loạn, chính mình căn bản không phải nàng đối thủ, chỉ có thể bị nàng cường tới.

Hân tiện nghi đã bị nàng chiếm hết!

Hai người trở về khi, đã gần đến 10 giờ, không thấy Tôn Mưu, phòng khách chỉ có vị mỹ phụ nhân đang cùng người đang nói chuyện, nghe thấy thanh âm nàng liền quay đầu xem ra, thấy Tôn Sĩ Tâm liền lập tức cười khanh khách tiến lên, lôi kéo hân tay nói: "Thế nào như vậy vẫn mới trở về? Ba con mới vừa còn hỏi con đâu..... Thế nào chơi đến mờ hơi đầy đầu....."

Nàng vẻ mặt hiền lành cười, lại cầm lấy khăn tay phải vì hân lau hân.

"Di Trương, con không phải tiểu hài tử....." Tôn Sĩ Tâm mở ra tay nàng, xụ mặt ngồi xuống, tùy ý xả một đồng giấy hướng trên mặt một mặt. Trương Nghiễm biểu tình cương hạ, lại cười cười, xoa xoa hân phát, "Con đùa nhỏ này, thế nào không phải hài tử? Còn ở di Trương di trước mặt trang đại nhân đâu....."

Nàng nói, ánh mắt đảo qua, dường như hiện tại mới thấy Tần Trân, trên dưới đánh giá mắt, chào đón cầm nàng tay nói: "Cô chính là Tôn Mưu nói Tần tiểu thư đi..... Không nghĩ tới như vậy tuổi trẻ, Sĩ Tâm đùa nhỏ này ngày thường nghịch ngợm, không làm cô khó xử đi?"

"Con đói bụng!" Tôn Sĩ Tâm chợt nắm lên trên bàn trà một con gạt tàn thuốc, tàn nhẫn nện ở trên mặt đất, "Con nói con đói bụng!"

"Sĩ Tâm, con lại tóc rối cái gì hòa?" Trương Nghiễm triều nàng xin lỗi cười cười, quay đầu đi nhỏ giọng hỏi Tôn Sĩ Tâm, nghe nàng vừa hỏi, Tôn Sĩ Tâm sắc mặt càng khó xem, đem trên bàn trà đồ vật toàn quét rác thượng.

"Hảo hảo, đói bụng gọi người làm điểm đồ vật, đừng tức giận hảo sao?" Trương Nghiễm biểu tình có điểm cấp, kiên nhẫn hống hân, lại triều một bên vô thố hầu gái sử đưa mắt ra hiệu, hai người vội vàng vội đi phòng bếp chuẩn bị.

Tần Trân vẫn luôn ở quan sát hai người, vị này Trương Nghiễm lớn lên ung dung xinh đẹp nho nhã, nói chuyện thanh âm cũng tinh tế, vừa thấy chính là cái ôn nhu nữ nhân, nhưng nàng lại nhận thấy được hai người gian có loại vi diệu không khí, Tôn Sĩ Tâm hành vi, không giống ở cổ tình làm khó để mẹ kế, càng giống tiểu hài tử vì thảo đường ăn, cố ý chọc đại nhân sinh khí.

Nàng lại nghĩ tới tư liệu thượng giới thiệu, này Trương Nghiễm là Tôn Mưu đệ nhị thê, máu chó là thân phận của nàng, nàng vốn là Tôn Sĩ Tâm mẫu thân Elena hảo bằng hữu, ở Elena tai nạn xe cộ sau khi chết hai năm, nàng lại thành Tôn Mưu vị thứ hai thê tử. Có thể gả cho bạn tốt trưởng phu nữ nhân, nàng cảm thấy, nàng hân là không có mặt ngoài thoát nhìn như vậy đơn thuần vô hại.

Nàng đối hai người trình diễn mẫu tử từ từ bất hiểu tiết mục không có hứng thú, cho nên lên lầu đi, ngủ đến mơ mơ màng màng gian, mơ hồ nghe thấy ngoài cửa lại vang lên khắc khẩu thanh, tiếp theo liền nghe thấy quảng ngã môn thanh, nàng bị hoàn toàn bùng tỉnh.

Tôn Sĩ Tâm nhận vòng ứng đồ, vừa tiến đến liền phác gục ở trên giường, Tần Trân hí hí mắt, gia nhân này diễn cũng thật nhiều..... Nàng đẩy ra cửa sổ, ngồi dậy, trừu điều thuốc điểm tốt nhất.

"Cô sao lại hút thuốc trong phòng tôi?" Tôn Sĩ Tâm ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt còn nước mắt lưng tròng. Nhìn hân hồng hồng đôi mắt, Tần Trân nghĩ thầm, kia nữ nhân còn có thể đem hân lộng khóc..... Thực sự có ý tứ a.

"Cậu khóc cái gì? Hay là nàng chưa cho đến cậu đường ăn?" Nàng trừu điều thuốc nhướng mày hỏi.

"Ai khóc!" Hân dụi dụi mắt, ở bên người nàng tễ ngồi xuống, từ nàng trong tay đoạt quá điều thuốc, cũng học hút khẩu, lại là bị sắc đến thẳng ho khan, lau nước mắt đều hạ xuống.

"Tiểu khóc bao, còn học đại nhân hút thuốc, cho tôi." Nàng một trận cười nhạo, ngày thường ở nàng nơi này như vậy hung, nguyên lai là không gặp được lợi hại nữ nhân a. Hân thẳng lác đầu, tuy bị sắc đến roi lệ, vẫn là dùng sức hút hai khẩu.

"Tôi, tôi hỏi cô một vấn đề....." Hân dùng sức xoa xoa đôi mắt, mở to một đôi xanh nước biển đôi mắt nhìn nàng, "Cô cần thành thật trả lời, không chuẩn gạt tôi....." Tần Trân dùng đầu ngón tay đem hân khóe mắt nước mắt hủy diệt, cười gạt đầu: "Tôi tận lực thành thật."

"Cô..... Cô....." Hân liền nói mấy lần "cô", nghẹn đến mức khuôn mặt đỏ lên, rốt cuộc hỏi ra tới: "Cô phi lễ tôi..... Có phải hay không thích tôi? Không được gạt tôi!" Tần Trân lắng hạ, "Vi cái gì hỏi cái này?"

"Tôi chính là muốn biết." Hân thúc giục hỏi: "Mau trả lời a!" Nàng nghĩ nghĩ, trịnh trọng gật gật đầu: "Ừ." Hân nháy mắt trừng lớn mắt, trên mặt đỏ ửng chậm rãi càng sâu, sau đó một chút nhào vào nàng trong lòng ngực, nức nở nói: "Tôi liền biết cô yêu thầm tôi..... Xem cô như vậy thành thật, tôi liền tha thứ cô phi lễ tôi....."

Cảm giác được có nước mắt tích ở trên tay, nằng hơi hơi cúi đầu, thấy hấn căn căn mảnh dài lông mi thượng dính bọt nước, khóc thút thút bộ đáng, thật là có điểm nhìn thấy mà thương cảm giác, cung khuynh trường thân hình oa ở nằng trong lòng ngực bộ đáng, cằng giống chỉ chịu ủy khuất đại cầu.

"Cậu vì cái gì có như vậy cảm giác đâu?" Nàng nhẹ hỏi, một bên nhẹ xoa hấn phát, mềm mại thập phần bóng loáng, Tôn Sĩ Tâm bị nằng sờ đến thoải mái, cảm thấy cuộn cuộn nổi lòng cũng bình tĩnh chút, ở nằng trong lòng ngực cằng cằng, lăm bầm câu, "Tôi chính là biết....." Xem hấn thương tâm đến có điểm quên chợt cho nên, Tần Trân đột nhiên hỏi: "Tiểu thiếu gia, dựa vào tôi ngực, thoải mái sao?"

Tôn Sĩ Tâm di thanh, thoáng ngẩng đầu, mặt xoát đỏ, khó trách vừa mới cảm thấy như vậy mềm như vậy thoải mái, chính mình thế nhưng vẫn luôn dựa vào nằng bộ ngực thượng. Hấn đỏ mặt xin lỗi: "Thực xin lỗi..... Tôi, tôi có điểm thất thố....."

Hấn đối thượng Tần Trân hai trông mắt, bỗng nhiên vừa nhắc đầu thân thượng nằng môi. Tần Trân một cái tát đem hấn chụp phi, Tôn Sĩ Tâm một chút quay cuồng trên mặt đất, bụm mặt nhìn nằng, "Cô, cô thế nào lại đánh tôi!"

"Cậu hôn tôi làm cái gì?"

"Cô hôn đến tôi, tôi thế nào hôn không được cô?" Hấn không phục. Nàng cười hắc hắc, "Tôi có thể thích hôn liền hôn cậu, nhưng cậu không thể tùy tiện hôn tôi....."

"Bằng cái gì!" Hấn một chút đánh tới, đem nằng đẩy ngã, "Tôi cũng muốn hôn liền hôn!" Nói đầu môi muốn đích thân đến, Tần Trân mặt lệch về một bên tránh thoát, Tôn Sĩ Tâm cá giận nói: "Cô không phải thích tôi sao? Thế nào không cho tôi hôn!"

"Tôi có thể tùy ý hôn cậu, nhưng cậu không thể hôn tôi....." Nàng nheo lại mắt, cười đến giống hồ ly, tay ở trên mặt hấn vỗ hạ, "Ít nhất hiện tại cậu không thể, cho nên vẫn là tôi tới hôn cậu đi....." Nói, ôm lấy hấn xoay người một lần, một lần nữa đem hấn đè ở dưới thân, cúi đầu hôn lấy hấn, bốn môi tương dán, mềm mại tư vị lăm lăm nhau đều có chút mê luyến, Tần Trân mút hấn môi, thơm tho mềm mại, thực ngon miệng.

Tôn Sĩ Tâm chớp mũi cùng nằng khẽ chạm, khẽ nâng đầu chủ động đáp lại nằng, hấn vẫn là không rõ, nằng vì cái gì không cho chính mình thân, nhưng cùng nằng như vậy thân cận, lại làm hấn ủy khuất khổ sở tâm, bỗng nhiên chữa khỏi rất nhiều.

"Tôi..... Lòng tôi khó chịu....." Hấn rầu rĩ nói, duỗi hai tay ôm lấy nằng, đón nhận đi dán lên nằng môi, nhậm nằng lại dùng sức áp xuống tới, nhắm mắt lại bị nằng thô bạo găm cắn mút vào, đang run lật khoai cảm trung, trong lòng thống khổ rốt cuộc dần dần bị vượt phẳng, không cảm buộc chặt ôm ấp, môi cùng nằng liều mạng khấn triển, hôn hôn đến hưng mãnh nhiệt liệt lên.

Tần Trân lại có chút ăn không tiêu, rên rĩ, thiếu chút nữa mềm mại ngã xuống ở hấn trên người, nghe nằng phát ra nhỏ vụn thanh âm, hấn chợt tâm suất nhanh hơn, cằng quần chặt nằng cổ, đôi môi cùng nằng kề sát, đem trên người nằng học được hôn kỹ toàn tảng trở về, đầu lưỡi cùng nằng phiên giáo cộng triển, trần trọc hi diễn, làm cho không ngừng nằng hô hấp thô nặng, hấn cũng là thân thể nổi lên phản ứng.....

Hấn quá mức vong tình, liền có người mở cửa tiến vào, cũng chưa phát hiện, thẳng đến cái ly rơi xuống đất thanh âm truyền đến, mới giật mình tỉnh, hấn cuống quýt cùng Tần Trân tách ra, đứng lên, sắc mặt cũng có chút âm trầm: "Di Trương, người thế nào không gõ cửa liền tùy tiện tiến vào?"

"Sĩ Tâm, ta gõ cửa....." Trương Nghiễm trừng mắt hai người, biểu tình mười phần khiếp sợ, nằng bạch mặt đem trên mặt đất quăng ngã toái ly chén nhặt lên, "Vốn định đưa chút táo đỏ nắm tuyết canh tới, không nghĩ tới không cẩn thận quăng ngã."

"Không cần, con không muốn ăn!" Hấn cau mày.

Trương Nghiễm gật gật đầu, ánh mắt lại nhìn về phía Tần Trân, do dự hạ, mới nói: "Tần tiểu thư..... Sĩ Tâm còn chưa thành niên, cô làm như vậy có phải hay không không ổn? Nếu không, nếu không ta cho cô an bài một khác gian phòng đi, nam nữ có khác, như vậy....."

"Di Trương!" Tôn Sĩ Tâm không kiên nhẫn đánh gãy nằng, "Đây là phụ thân ý tứ! Không nên quản người liền không cần loạn quản! Lần sau không cần không kinh con đồng ý liền tiến phòng con, người đi ra ngoài đi!"

Trương Nghiễm sắc mặt càng khó nhìn, dùng một loại vô pháp tin tưởng ánh mắt nhìn Tôn Sĩ Tâm, tựa hồ còn mang theo ti ủy khuất, nhưng ở hấn mặt lạnh hạ, chỉ có thể bạch mặt rời khỏi phòng.

Hấn lôi kéo một đại đoàn giấy đem trên mặt đất nước đường hút khô sát tịnh, vừa nhắc đầu, liền thấy Tần Trân như suy tư gì nhìn chằm chằm chính mình. Hấn tắt đèn, tiến lên nganh tể ở nằng tiểu sô pha, đối mặt nằng xem ra cổ quái ánh mắt, hấn nói thầm thanh: "Tôi muốn cùng cô ngủ." Nói ôm chặt nằng eo, dùng sức hướng nằng trong lòng ngực cằng. Nàng nhướng mày: "Tiểu thiếu gia, cậu không phải coi tôi như mẹ đi?"

Hấn trừng thẳng mắt, "Ai coi cô như mẹ! Mẹ tôi mới không như cô vậy hung! Cô không phải tôi cận vệ sao? Tôi đây là làm cô bên người bảo hộ tôi..... Đây là công tác của cô....."

Nàng cười như không cười, "Cậu không sợ tôi ăn cậu?" Trên mặt hấn nóng lên, nhỏ giọng phản bác: "Ai ăn ai còn không nhất định đâu....." Lại không nói lời nào, khấn ôm nằng eo nhắm hai mắt đi ngủ.

Ngày kế lên, Tần Trân cảm thấy toàn thân đều không thoải mái, đêm qua này chết tiểu hài tử thiếu chút nữa không áp chết nằng, nửa đêm thật sự chịu không nổi, một chân đem hấn đạp đi xuống, kết quả sau nửa đêm hấn lại bò đi lên, không biết thế nào đột nhiên đổi tính, cùng thuốc cao bôi trên da chó đường như bỏ cũng không xong.

Đi xuống lầu, Tôn Mưu, Trương Nghiễm đều ở, hai người nhìn thấy nằng, đều nhiệt tình chào hỏi, nằng mới vừa ngồi xuống, Tôn Mưu liền đem một phen

chìa khóa xe ném cho nàng, chỉ chỉ ngoài cửa, cười nói: "Về sau cô liền khai khóa xe đi, có cô xem hán, tôi cũng liền an tâm rồi."

Đêm qua bọn họ biểu xe sự, hán cũng là biết đến, đối Tần Trần xử lý phương thức, vẫn là thực vừa lòng, đã không thể hoàn toàn thúc khởi hán, cũng không thể hoàn toàn phóng túng hán, cho nên chỉ có thể có cái đáng tin cậy người nhìn chăm chăm hán.

Nhìn mắt kia tao bao hồng xe, Tần Trần không thể không nói này Tôn Mưu lợi hại, liền nàng yêu thích đều thăm dò. Đang muốn cảm tạ, Tôn Sĩ Tâm từ hoa viên đi đến, thế nhưng ngồi quý ở bên người nàng, vì nàng nhéo lên bả vai cánh tay.

"Tiểu thiếu gia?" Tần Trần ám trùng hán, tiểu tử này chơi cái gì đâu! Hán dường như chưa thấy, ngược lại hướng nàng cười không ngừng, "Thực xin lỗi, tôi tối hôm qua tư thế ngủ không tốt, đè nặng cô đi, tôi giúp cô xoa xoa, cô liền thoải mái."

Tôn Mưu, Trương Nghiễm đều ghé mắt xem ra, khiến cho nàng đứng ngồi không yên, lập tức đứng lên, "Tiểu thiếu gia, hôm nay Tôn tiên sinh nghỉ, gia đình cậu nên hảo hảo ngồi cùng nhau trò chuyện tâm sự, tôi đi thử xe....."

Nàng da đầu tê dại, ném ra hán lên xe.

Tôn Sĩ Tâm xem nàng quý truy dường như lái xe nhanh như chớp lao ra đại môn, khế cắn môi dưới, trong lòng bỗng nhiên có điểm sinh khí. Nàng tổng tùy tiện hôn chính mình, nhưng chính mình hơi một chủ động thân cận, nàng liền tránh đi, này cái gì đạo lý!

"Sĩ Tâm, xem ra con thực thích Tần tiểu thư sao!" Tôn Mưu trên mặt hiện lên ý vị thâm trường cười, lời kéo hán ngồi xuống, "Hôm nay ta không đi làm, con không đi học, dì Trương của con cũng ở nhà, nàng nói đúng, chúng ta người một nhà là nên hảo hảo trò chuyện....."

"Đúng đúng." Trương Nghiễm phụ hợp thanh, lại từ sau lưng lấy ra cái tinh phẩm túi, "Sĩ Tâm, tối hôm qua ta còn không có tới kịp đem lễ vật cho con đâu, con nhìn xem, thích không thích?"

Tôn Sĩ Tâm bắt lấy túi ném xuống đất, lại khởi xướng tính tình: "Ai hiếm lạ người lễ vật! Con cái gì cũng không muốn!"

"Tôn Sĩ Tâm!" Tôn Mưu cảnh cáo kêu một tiếng, thấy hán xú mặt, trầm giọng nói: "Lập tức cấp dì Trương xin lỗi!"

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Phần 9. Thiếu gia vs Bảo tiêu (4): Thiếu gia luyện mẫu tình kết

Hán một trận cười lạnh: "Con không sai, xin lỗi cái gì?"

Nói xong đứng dậy chạy ra khỏi môn, Tôn Mưu tức giận đến trên trán gân xanh bạo khởi, hận không thể đánh hán một đòn, Trương Nghiễm vội trấn an hán: "Anh đừng nóng giận, em đi thôi....." Nói xong nàng cũng đuổi theo. Thấy hán chạy ra đại môn, cũng chỉ có thể dẫn theo vấy đuổi theo, một bên kêu: "Sĩ Tâm!"

Tôn Sĩ Tâm nghe thấy nàng tiếng la, cũng không đình, ngược lại nhanh hơn nện bước, Trương Nghiễm truy đến nóng nảy, giày cao gót một chút tẹo chân, cả người té ngã trên đất, nghe thấy đau tiếng hô, Tôn Sĩ Tâm dừng nện bước, quay đầu bước nhanh tiến lên đỡ nàng: "Dì Trương, người không sao chứ?"

Trương Nghiễm lắc đầu, "Ta không có việc gì." Nói muốn nỗ lực đứng lên, lại là đau đến thân thể một lão đảo thua tại hán trong lòng ngực, Tôn Sĩ Tâm vội ôm lấy nàng, ổn định thân thể của nàng, nhíu mày nói: "Người tại đây nghỉ ngơi, ta đi kêu cha."

Trương Nghiễm bắt lấy hán, lắc đầu nói: "Sĩ Tâm, con đừng đi, nghe ta trò chuyện hảo sao?"

Tôn Sĩ Tâm nhìn nàng, mặt không có phản ứng. Thấy hán như thế, Trương Nghiễm về mặt khổ sở, "Thực xin lỗi..... Ta, ta chỉ là hy vọng con vui vẻ, không nghĩ tới đưa đồ vật con không thích....."

"Người biết rõ con muốn không phải cái gì lễ vật!" Hán mắt không chế rống lên, đôi mắt cũng đi theo đồ. "Thình người về sau đừng động con, cũng không cần lại quan tâm con....."

"Ta thế nào có thể không quan tâm con? Con thế nào có thể nói tru tâm như vậy?" Trương Nghiễm trên mặt mang theo thương tâm, nhẹ nắm trụ hán tay, một tay ở trên mặt hán khế vuốt, lột quá trên trán buông xuống sợi tóc, "Ta từ nhỏ nhìn con lớn lên, con kêu ta thế nào có thể không quan tâm con, con vì sao nhất định phải như vậy thương ta tâm?"

"Người thương tâm, con liền không thương tâm sao?" Hán trừng mắt nàng, ném ra tay nàng, "Con không dám xa cầu khác, chỉ cần người đừng lại lý con, được rồi sao? Đừng động con chết sống....."

Hắn cảm giận nhiên nói xong, xoay người muốn đi, Trương Nghiễm muốn bắt trụ hắn, bị hắn vung tay lại té ngã trên đất, Tôn Sĩ Tâm vội đem nàng nâng dậy tới, Trương Nghiễm khẩn bất lấy hắn tay, "Sĩ Tâm, con đừng như vậy rất tốt với ta không tốt? Con như vậy làm lòng ta khó chịu..... Ta thật sự chỉ là hy vọng con vui về..... Ta nơi nào làm được không tốt, con nói cho ta a....."

Nói, nàng dựa vào hắn trong lòng ngực thương tâm khóc lên.

Tôn Sĩ Tâm cương không thể nhúc nhích, trong lòng làm như không, trừng mắt nhìn thiên, nỗ lực không cho nước mắt chảy xuống tới, hắn đã vì nàng rót quá nhiều nước mắt, hắn lại không nghĩ chảy.

Nếu nàng không để ý tới hắn thì tốt rồi, nhưng nàng lại như vậy quan tâm hắn, làm hắn hận cũng hận không hoàn toàn.

Tần Trần chính mở ra xe thể thao vọt vào tới, thấy ven đường ôm nam nữ, thiếu chút nữa một đầu đụng phải, vội vàng tránh đi, nàng dừng lại xe, đôi mắt tặc lư nhìn chăm chăm hai người nhìn, nàng liền nói này hai người có miêu nị, quả nhiên a!

Tôn Sĩ Tâm đối thượng nàng trào phúng ánh mắt, tâm bỗng nhiên một trận hạ trụ. Muốn giải thích, mấp máy môi lại nói không ra lời nói, yết hầu giống bị người bóp lấy. Tần Trần không thấy hắn, triều Trương Nghiễm nói: "Bà giống như bị thương, muốn tôi đưa bà đi vào?"

Trương Nghiễm cười đến cứng đờ, gật gật đầu, lên xe, duy độc đem hắn ném xuống, gào thét khai đi.

Tần Trần xem nàng bạch mặt, đôi mắt hồng hồng bộ dáng, thật là có điểm điểm đậm đáng yêu cảm giác, không ít nam nhân đều thích này một khoản đi? Liên kia mao không tưởng tề tiểu tử, cũng bị mê đến tam hồn năm đạo. Nàng một bên giám tốc độ, một bên cười hỏi: "Bà cùng tiểu thiếu gia quan hệ thực hảo đi, thật là rất khó đến."

"Đúng vậy....." Nàng mặt gât lẹ, gật gật đầu, cười khổ nói, "Ta từ nhỏ nhìn hắn lớn lên, cơ hồ là hắn cái thứ hai thân phụ, quan hệ tự nhiên thân cận, nhưng gần nhất hắn ở cùng ta cầu kính, hài tử trưởng thành, cũng có chính mình ý tưởng....."

Tần Trần nhướng mày, không tỏ ý kiến, đưa nàng tới cửa hạ, mới đưa xe khai tiến gara, đình hảo xe xuống dưới khi, lại thấy Tôn Sĩ Tâm đứng ở bên ngoài, nàng ôm ngực đến gần, cười hỏi: "Có việc?"

"Vừa mới sự, cô không muốn hỏi tôi sao?" Hắn một đôi lam mắt nhìn nàng, Tần Trần từ hắn trong ánh mắt đọc ra một ít chờ mong, cũng có chút hoảng loạn, nàng câu môi cười, xua xua tay chỉ: "Các người loại này hào môn người giàu có gia lung tung rối loạn sự, tôi cũng không tưởng tham dự, cũng không có hứng thú nghe bát quái, cho nên không nói cũng thể."

Tôn Sĩ Tâm nhẹ nhàng thờ ra, lại không hiểu mất mát, bước nhanh đuổi theo nàng, "Nhưng lòng tôi khó chịu, tôi, tôi tưởng nói cho cô..... Tôi chỉ nói cho cô....." Nàng dừng lại bước chân, trừng mắt hắn: "Cho nên cậu là đem ta đương thùng rác đâu? Kia không bằng cậu đổi thùng rác nói đi thôi!"

"Cô nữ nhân này!" Hắn tức giận đến cắn răng, bất lấy nàng: "Không được đi! Tôi càng muốn nói cho cô!" Tần Trần trong lòng cười thầm, trên mặt một bức không kiên nhẫn biểu tình, dùng ngón út moi moi lỗ tai, "Tiểu thiếu gia cậu hảo phiền a, tôi đều nói không nghĩ đương thùng rác."

"Tôi không đương cô là thùng rác." Hắn một trận khí khổ, "Tôi chỉ là trong lòng buồn, muốn tìm người nói chuyện..... Có chút lời nói tôi chỉ có thể nói với cô....." Nhìn hắn này phúc thống khổ biểu tình, cuối cùng thờ dài một tiếng, "Hảo đi, bất quá lúc sau cậu cần mời khách ăn cơm."

Hắn thật mạnh gật đầu, sau đó lôi kéo nàng vẫn luôn đi, xuyên qua quá hoa viên, lại xuyên qua quá nhà ẩm trồng hoa mặt sau vành đai xanh, Tần Trần mới phát hiện bên trong cát giấu một mảnh tiểu hồ đậu, hồ nước bốn phía đều cỏ xanh từ từ, sau đó nàng bị kéo đến một đại tàng cây tường vi dưới tàng cây.

"Nơi này là căn cứ bí mật của tôi khi còn nhỏ!" Hắn về mặt đắc ý, lôi kéo nàng ngồi ở mềm mại trên cỏ, hái được đóa vàng nhạt tường vi hoa đưa cho nàng, "Cô người xem, rất thơm! Hơn nữa phụ cận có cái tổ ong, mỗi năm tôi sẽ đi trộm chúng nó mật ong, cũng là cái này hương vị, lại ngọt lại hương, lần sau tôi trộm cho cô ăn....."

Nhìn hắn lượng tình hiện bảo dưỡng như ánh mắt, nàng nhẹ ngửi hạ, là một cổ nồng đậm lại không nị người hương khí, xác thật dễ ngửi, nàng chợt hỏi: "Căn cứ bí mật này, cậu đã từng mang ai tới?"

Tôn Sĩ Tâm lẳng hạ, chớp chớp mắt, "Liên, liền cô a."

Nàng cười cười, gật gật đầu: "Hảo, cậu nói đi, ta nghe." Nói xong thoải mái nằm đi xuống, lôi kéo mấy đóa hoa phóng tới chớp mũi, hương khí làm nàng nghe được thực thoải mái.

Hắn ngồi quỳ bên người nàng, rũ đầu, thấp thấp nói: "Tôi, tôi thích đi Trương....." Nàng lôi kéo vàng nhạt cánh hoa tiến trong miệng, nhắm nuốt, nghe xong gật gật đầu: "Đã nhìn ra....."

"Cô đã nhìn ra? Cô không cảm thấy kỳ quái?" Hắn trừng lớn mắt kêu sợ hãi, nàng thể nào nhìn ra tới? Hơn nữa biểu tình còn như vậy bình tĩnh?

Xem hắn gập quỳ bộ dáng, Tần Trần thầm nghĩ, chỉ sợ không ngừng nàng nhìn ra tới, Tôn Mưu cũng đã nhìn ra đi, nếu không sẽ không cố ý tìm cái nữ bảo tiêu, còn làm nàng trụ hắn phòng, nàng đối hắn làm sự, hắn hẳn là đều biết.

"Kỳ quái cái gì? Trên đời này có một vài nam nhân, chính là có luyện mẫu tình kết." Nàng không thèm để ý hừ một tiếng, lại xả vài miếng cánh hoa tiến

trong miệng, nhắm nuốt đến đầy miệng hương khí.

"Tôi, tôi mới không có luyện mẫu....." Hấn nhọc khí phản bác.

"Bà ấy giống như đã bốn mươi mốt đi, tuổi không đủ làm mẹ cậu sao?" Nàng xích cười, thúc giục nói: "Nếu tưởng nói, liền toàn bộ nói đi..... Đừng cò tới cò lui....."

"Cô thế nào một chút kiên nhẫn cũng không có!" Hấn lẩm bẩm.

Nàng mặt tròn trắng, nàng không phải cái gì bát quái bà tử, thậm chí nhiệm vụ còn muốn công lược hấn, nghe hấn giảng khổ bức yêu thâm sử, đôi nàng lại không chỗ tốt, lại tất cả đều là mặt trái cảm xúc, hấn muốn cho nàng có cái gì kiên nhẫn đi nghe? Cho rằng giảng tẩu đơn đầu!

"Khi còn nhỏ ba mẹ tôi luôn là rất bận....." Hấn lẩm bẩm, một chút lăm vào hồi ức, "Bọn họ tổng vội đến không rảnh lo tôi, chỉ có dì Trương, nàng thường xuyên sẽ đến xem tôi, chơi với tôi cũng luôn là nàng, nàng vĩnh viễn đều như vậy ôn nhu mỹ lệ, thiện lương hào phóng....."

"Đình! Cậu kể chuyện xưa liền kể chuyện xưa, không được ở trước mặt ta khen nữ nhân khác! Chẳng lẽ cậu cảm thấy này đó phẩm chất, tôi liền không có sao?" Nàng đánh gãy hấn. Hấn ngẩn ngơ, "Cô mỹ lệ là có, chính là ôn nhu không có....."

Nàng hừ một tiếng, dám nói nàng không ôn nhu?

Nàng đột nhiên một cái kéo tay, bắt lấy hấn giữa hai chân đồ vật dùng sức nín hạ.

Tôn Sĩ Tâm đau lòng đến ngao ngao thẳng kêu, che lại hạ thân, "Cô, cô xem đi, nữ nhân ôn nhu thế nào sẽ đối nam nhân làm loại việc này....." Thấy nàng trừng mắt, lập tức yếu đi thanh: "Hảo đi, cô tuy rằng không ôn nhu, chính là, chính là còn không tính quá chán ghét....."

"Thì nói lời tạm biệt như vậy nhiều, mau nói!" Nàng không kiên nhẫn thúc giục.

"Cô lại như vậy hung....." Hấn nói thầm thanh, ở nàng ánh mắt nhìn gằn hạ, lại tiếp tục kể ra.

Kỳ thật Tần Trần đại khái cũng đã đoán được cốt truyện phát triển, từ tiểu hấn cha mẹ không rảnh lo hấn, trong mắt chỉ có công tác, sau đó xuất hiện mỹ lệ ôn nhu Trương Nghiễm, thường xuyên tới tới bởi xem hấn, bỏ khuyết hấn hư không tâm linh, đền bù thiếu hụt tình thương của mẹ.

"Nàng đối tôi quá tốt, tôi, tôi không thể không được thích đi Trương....." Hấn nói, biểu tình có chút hỗn loạn, lắc đầu lại nhấn phát, "Nhưng tôi không rõ, nàng vì cái gì đột nhiên gả cho cha tôi..... Tôi cho rằng, tôi cho rằng nàng thích chính là tôi..... Tôi, tôi còn tưởng lớn lên cưới nàng..... Nhưng nàng lại đột nhiên trở thành mẹ kế....."

Nói, hấn một trận mủi toan, đôi mắt lại đỏ.

Tần Trần mặt tròn trắng, tâm nói này có cái gì không rõ? Đơn giản là Trương mẹ kế một bên ở trước mặt hấn sắm vai từ mẫu cho hấn ấm áp, một bên mượn cơ hội tiếp cận nam chủ nhân, cuối cùng thành công thượng vị bá! Chỉ có hấn loại này đơn thuần Tiểu Bạch si mới có thể tưởng không rõ.

Nhất hiểu nữ nhân, vẫn là nữ nhân a.

Hấn nhìn nàng một cái, không rõ nàng vì cái gì tròn trắng mặt, chỉ là cúi đầu nức nở nói, "Tôi không biết nên thế nào đối mặt nàng, nghĩ đành phải cách xa nàng một chút, bảo trì chút khoảng cách, nhưng nàng lại như vậy quan tâm tôi..... Kêu tôi tổng không thể nhẫn tâm tới..... Nhưng nàng hiện tại là vợ của cha tôi, tôi thế nào có thể có phi phân chi tương đầu..... Tần Trần, tôi, tôi thật không biết muốn thế nào làm....."

Hấn thương tâm nói xong, lại thấy nàng đóng mắt, làm như đang ngủ, vội đẩy hạ nàng. Tần Trần mở mắt ra, nhìn hấn, "Như vậy tiểu đồ ngọc, cậu tưởng thế nào đối nàng?"

Nhìn nàng đôi mắt, Tôn Sĩ Tâm chợt đỏ mặt, gật đầu trả lời: "Tôi không nghĩ lại thích nàng, cái này làm cho tôi thống khổ. Tôi không có khả năng cả đời thích nữ nhân của cha tôi, muốn hấn biết, phi tẩu chết tôi không thể....." Nàng một trận xích cười, thầm nghĩ cha cậu như vậy khôn khéo người, sớm nên nhìn ra tới rồi, bằng không liền sẽ không phải nàng tới.

Nàng hướng hấn ngoắc ngoắc ngón tay, Tôn Sĩ Tâm ngoan ngoãn loan hạ lưng đến, nháy mắt thấy nàng, "Cô có biện pháp?" Tần Trần duỗi tay đem hấn lôi kéo, hấn ngã vào trên người nàng, cái ót bị nàng ấn hạ, bốn phía lửa nóng môi kề sát trụ, Tần Trần đình khai hấn khớp hàm, thăm tiến hấn trong miệng liếm láp, Tôn Sĩ Tâm bị nàng hôn lên khi, trong đầu ong một thanh âm vang lên, lại lần nữa mất đi phản ứng.

Nàng đầu lưỡi đình tiến vào khi, mang thêm vài miếng tường vi cánh hoa, ở hấn trong miệng phiến giao càn quét, làm hấn miệng đầy đều là hoa nồng đậm hương khí, còn có mặt hoa ngọt ngào hương vị..... Hấn nhắm mắt lại, ngoan ngoãn nhận nàng hôn, trong lòng giống muốn bay lên tới, hấn say mê ở cùng nàng môi răng tương triền trung, hấn áp lực chưa xốt trong lòng, rốt cuộc nhiều tí ngọt ngào, có ánh mặt trời, trong lòng ngực có cái gì đồ vật ở chỗ trưởng, muốn phá kén mà ra.....

Chờ đến môi bị nàng gặm đến sưng thành lập xương, nàng rốt cuộc mới buông ra hấn, đối thượng hấn hồ nghi ánh mắt, cười nói: "Tiểu thiếu gia, quên một đoạn tình phượng thức tốt nhất, chính là tới một đoạn tân tình yêu, hướng chi cậu chỉ là yêu thâm đầu....."

Hấn thất thần, chợt trừng mắt nói: "Hừ, tôi xem cô là tường nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đi, cho rằng tôi không thích nàng, cô liền có cơ hội? Cô tưởng cũng đừng nghĩ, tôi mới sẽ không thích cô....."

Tần Trần nhún nhún vai, xoa bóp hán mặt: "Tôi biết, Tôn tiểu thiếu gia thế nào khả năng thích tôi. Bất quá này đề nghị là thật sự, cậu nếu không muốn thương tổn cha cậu, tốt nhất vẫn là nhanh lên xử lý tốt việc này, bằng không làm hán phát hiện, muốn cho Tôn gia gà chó không yên sao?"

Hán gật gật đầu, "Tôi nghe cô"

"Lần sau nàng thân cận nữa, cậu liền nghiêm từ cự tuyệt nói thẳng, đừng do dự không quyết đoán, tại đây điểm cậu còn hần là hướng Tôn tiên sinh học....." Nhân nhật nhắc nhở.

Nếu y hần theo như lời, kia Trương Nghiễm thật là cái thủ đoạn lợi hại nữ nhân, chẳng những thay thế được bạn tốt thành Tôn gia cái thứ hai nữ chủ nhân, còn đem hán mê đến đầu óc choáng váng, tựa hồ còn thực hưởng thụ loại này ái muội, không nghĩ cấp này tiểu tử ngược kết quả, rồi lại không nghĩ làm hán hết hy vọng, hần một xa cách, liền lập tức đệ viên đường tảo đi lên, dẫn tới hần lại khởi bốc cháy lên hy vọng, như gần như xa ngư đến bay lên, quả thực là câu cá chung cấp cao thủ a.....

Hán gật gật đầu, kéo nàng đứng lên, vỗ vỗ trên người nàng thảo, lại hái được một đồng tử vi hoa.

"Đi thôi."

Tôn Sĩ Tâm rũ đầu cùng nàng phía sau, trong lòng hạ quyết tâm, nàng nói đúng, chính mình không thể tiếp tục đi xuống, tổng phải cho chính mình một cái kết quả, vẫn là tìm trung đi nói rõ ràng đi.

Cho nên chiều hôm nay, thừa dịp lão nhân ra cửa không đương, hần kêu Trương Nghiễm vào thư phòng, đóng cửa lại cùng nàng nói chuyện suốt một giờ, ra tới sau, mới rút cuộc thư khẩu khí, cũng phát hiện, nguyên lai kết thúc cũng không có như vậy khó.

Hần vào phòng ngủ, thấy Tần Trần hí mắt ở bên cửa sổ tiểu trên sofa ngủ gật, bên cửa sổ phóng cái bình thủy tinh tử, cắm đầy vàng nhật cây tường vi hoa. Hần xem nàng ngủ đến như vậy thoải mái, cũng đi theo tể đi lên, đem nàng tể tỉnh lại.

"Tôi nói cậu này tiểu hài tử, thế nào lão thích cùng tôi tể, lăn trở về giường lớn của cậu!" Nàng đang ngủ ngon giấc, bị hần làm tỉnh, hỏa khí đại thật sự. Tôn Sĩ Tâm không thuận theo, hướng nàng trong lòng ngực tể đi, "Không đi, cô nơi này thoải mái, còn có ánh mặt trời."

"Hảo phiền nhân hùng hài tử a!" Nàng vô lực rên rỉ.

"Tôi mới không phải hùng hài tử, cũng không phiền nhân!" Tôn Sĩ Tâm đang nâng cánh tay thượng chọc hạ, trừng mắt nàng: "Cô rõ ràng thích tôi, lại vẫn nói tôi phiền!" Tần Trần trên mặt cơ bắp run rẩy, không nghĩ cùng hần tiếp tục cái này đề tài, liền hỏi: "Giải quyết?"

Hần lẳng hạ, cắn cắn môi, gật đầu.

"Thế nào nói?" Nàng hỏi, ngủ không được, đành phải ngồi dậy, ôm cửa sổ thượng bình thủy tinh ngửi mùi hoa, Tôn Sĩ Tâm xem đến cũng thò lại gần, hút hai hạ, bị nàng một cái tát chụp bay, mới ủy khuất dẫu môi, "Tôi hướng nàng thông báo, sau đó nói cho nàng về sau không hề thích nàng."

"Nàng cái gì phản ứng?" Thấy hần lại ngoan cố thấu tới, nàng lại một cái tát chụp bay. Tôn Sĩ Tâm trừng mắt nàng, "Nàng bộ dáng thực khiếp sợ, vẫn luôn không nói chuyện."

Nàng gật gật đầu, kia đương nhiên, nàng hưởng thụ chính là loại này không nói xuyên ái muội, hần như vậy một thông báo, nàng còn có thể giống như trước như vậy đối hần? Cần thiết bảo trì xa cách có lẽ khoảng cách.

"Làm tốt lắm." Nàng vỗ vỗ vai hần, "Cậu hiện tại còn đối nàng dư tình chưa xong, cần phải làm là tìm cái bạn gái, đem này một tờ xẹt qua đi, liền không có việc gì, mỗi tình đầu sao, mỗi người đều có."

"Vẫn còn cô, cô có sao?" Hần tò mò hỏi. Tần Trần lời kéo cánh hoa lại ăn lên, lắc đầu: "Không có....." Nàng trong xương cốt liền không tin cảm tình, cảm thấy đó là dễ dàng nhất biến chất đồ vật, chẳng sợ trải qua những người này lúc sau, cũng không tin quá.

"Không có khả năng! Cô lớn như vậy, lại lớn lên không xấu, thế nào khả năng không mỗi tình đầu!" Tôn Sĩ Tâm không tin, nhưng lại có điểm tương tin tưởng. Tần Trần lời kéo một đóa hoa nhét vào hần trong miệng, "Cậu là đang chê tôi già?"

Hần mãnh lắc đầu.

"Cũng là, cậu vốn dĩ liền có luyện mẫu tình kết, ta tuổi tác còn chưa tới trình độ làm được mẹ cậu....." Nàng cười gật đầu, Tôn Sĩ Tâm trên mặt tối sầm, lại lần nữa giải thích: "Tôi không có luyện mẫu tình kết!"

"Hảo hảo!" Nói xong, nàng một chân đem hần đá văng, "Đi chơi trò chơi của ngươi, làm tôi ngủ một lát....." "Cô nữ nhân này, thế nào cả ngày liền biết ngủ, cô là heo sao?" Bị đá vào mả, hần cũng khí.

Tần Trần nghiêng người, nhắm hai mắt mặc kệ hần, thoải mái hưởng thụ tắm nắng.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Phần 9. Thiếu gia vs Bảo tiêu (5): Rừng cây trộm yêu, hậu quả đáng sợ (hồi H)

Tôn Sĩ Tâm phát hiện sau khi nói rõ cùng Trương Nghiễm, nàng không còn quá phận quan tâm mình, chỉ vẫn duy trì thăm hỏi cơ bản, cái này làm cho hắn rất cuộc nhẹ nhàng thờ ra, tuy còn có chút toan, nhưng đã không còn cục đá đè nặng trong lòng nữa, thoải mái rất nhiều.

Khiến hắn không quá thoải mái, ngược lại là Tần Trân, nàng càng ngày càng làm hắn không hiểu được, vì cái gì nàng vừa muốn hôn hắn sờ hắn, vừa muốn giúp hắn tìm kiếm bạn gái.....

Không sai, mấy ngày nay nàng thập phần ham thích ở trường học loạn ngấm nữ sinh, thấy ai xinh đẹp, liền hỏi hắn thế nào..... Hắn một chút cũng không hiểu nàng, chẳng lẽ nàng không nên mượn cơ hội này hướng hắn thổ lộ, yêu cầu làm bạn gái hắn sao? Kịch bản nằm ở chỗ nào? Chẳng lẽ tư duy của nữ nhân thành thực, cùng nam thiếu niên có khoảng cách lớn như vậy?

Hay là nàng có ý lạt mềm buộc chặt? Muốn cho mình chủ động mở miệng? Nàng đừng tưởng bở! Hắn không có khả năng như ý nàng! Nàng muốn lại không chủ động chút, đừng trách mình không cho nàng cơ hội.....

Hắn mãi đầu óc miên man suy nghĩ, thấy nàng ăn cơm cũng không an phận, một đôi mắt khắp nơi chuyển động, trong lòng liền càng thêm buồn bực. Dùng đũa gõ bàn ăn, thúc giục nói: "Cò loạn xem cái gì! Mau ăn cơm!"

Tần Trân vội uống mấy ngụm canh gà, thức ăn trường học này thật ngon quá, không biết có phải Tôn Mưu sợ con trai mình ở trường học ăn không ngon, can thiệp công việc nhà ăn? Dựa vào tác phong của hắn, nàng cảm thấy rất có khả năng.

Thấy nàng chẳng những ăn sạch cơm, còn uống hết canh, ăn uống nhiều đến dọa người. Tôn Sĩ Tâm lấy làm kỳ lạ, "Cò sao lại có thể ăn nhiều như vậy? Thịt đều đi đâu hết?" Nàng là nữ nhân ăn nhiều cơm nhất hắn từng gặp, cổ tình còn không mập.

"Đi nơi nào, cậu cảm thấy đi nơi nào?" Tần Trân ái muội chớp chớp mắt, Tôn Sĩ Tâm nghe vậy, ánh mắt không tự giác xẹt qua ngực nàng, lại trộm dò đi, tâm khẳng định toàn bộ đi vào ngực.....

Hắn mỗi đêm dựa trên người nàng, nhưng rõ ràng cặp vú kia có bao nhiêu mềm bao nhiêu lớn, dán lên đi thoải mái muốn chết.....

Đang sắc sắc nghĩ, Tần Trân chợt chọc hắn một cái, triều hắn làm mặt quỷ, "Tiểu thiếu gia mau xem, nữ sinh vấy dài tóc đuôi ngựa kia thế nào? Có phải hay không thực đáng yêu? Chân cũng rất dài a....."

Tôn Sĩ Tâm trừng mắt nhìn nàng, lòng không thêm đề ý, nhưng vẫn quay đầu nhìn mắt, phiên môi nói: "Chả thế nào, tôi không thích Thái Bình công chúa, lại không phải học sinh tiểu học, hệ cái gì tóc đuôi ngựa trang cái gì đáng yêu....."

"Cậu sao lại khắc nghiệt như vậy!" Tần Trân nhủ mảy. Lại xua xua tay: "Tính, cậu không thích kiểu này, chúng ta nhìn lại, trường học nhiều nữ sinh như vậy, sẽ có một kiểu cậu thích....."

"Tôi không thích kiểu giống nữ sinh!" Hắn bực bội trừng mắt, đem mấy khối xương sườn lớn trong hộp mình gấp cho nàng, "Cầu cô ăn nhanh đi, cô là bảo tiêu của tôi, không phải làm bà mối."

Một ngụm canh trong miệng Tần Trân thiếu chút nữa phun tới, "Tôi quên mất, cậu có luyện mẫu tình kết, thích phụ nữ trung niên, này nhưng hơi khó, tôi không biết mấy nữ nhân lớn tuổi lại độc thân....."

"Đù rồi a!" Hắn gác đũa, "Cò muốn nói lịch sự này, tôi muốn sinh khí." Nàng làm gì vẫn luôn dấm hắn đau chân, di Trương đó là tình huống đặc thù, hắn thật không phải có cái gì gặp quỷ luyện mẫu tình kết! Sớm biết rằng như vậy, hắn liền không nên nói cùng nàng.

"Hảo đi, tôi tin tưởng cậu, cậu không phải thật sự có luyện mẫu tình kết, như vậy liền nghe lời tôi, tìm một tiểu nữ sinh nói chuyện, cậu bỏ qua chuyện này, tôi cũng hào yên tâm....."

"Việc này liên quan gì đến cô! Cô chỉ là bảo tiêu của tôi, không cần vượt rào!" Hắn hoàn toàn phát hỏa, quăng ngã bàn trên mặt đất, tức giận phát tay áo bỏ đi, nàng nói vậy là ý gì? Vì cái gì nói yên tâm? Cứ làm như là mẹ mình không bằng!

Tôn Sĩ Tâm quá sinh khí, tạm thời không muốn thấy nàng, liền trốn vào trong rừng cây sau trường học, thấy trong rừng vài đôi tình lữ đang ngồi, áp áp ôm ôm, hắn liền một trận hỏa đại, nhìn cảm thấy thật là chướng mắt, liền trèo lên một thân cây bạch quả, thoải mái nằm dưới bóng cây hít thở mát mẻ.

Hắn chạy quá nhanh, Tần Trân tốn hai mươi phút mới tìm lại đây.

"Tiểu thiếu gia." Nàng đứng dưới tàng cây kêu một tiếng. Tôn Sĩ Tâm chậm rãi mở mắt, trừng mắt nhìn tán lá bạch quả vàng óng, cũng không liếc nàng. Tần Trân ôm hai tay, hạ thông điệp cuối cùng: "Cậu nếu không lập tức trèo xuống, tôi đành phải lên." Tôn Sĩ Tâm đập vào thân đại thụ, trừng mắt nàng: "Cò có thể đừng làm phiền tôi hay không? Hiện tại tôi không muốn thấy cô!"

"Xin lỗi, thân là bảo tiêu bên người cậu, luôn phải đặt cậu vào trong vòng theo dõi, cho nên cậu cần thiết thấy tôi." Nàng nhàn nhạt nói, không biết tại sao lại chọc tới tiểu thiếu gia.

"Cô....." Hắn trừng mắt nhìn nàng, bụng muốn phát hỏa, lại phát không ra, trông mắt chuyển động, chợt đi đến hướng cách đó không xa, một đôi tiểu tình lữ đang ôm nhau nói chuyện, nhặt lên bình nước khoáng bên người nam sinh, vặn nắp ra đổ xuống trên đầu nữ sinh.

Nữ sinh thét chói tai, sau đó nam sinh nhảy dựng lên, giáng xuống một quyền trên mặt hắn, hắn tránh cũng không tránh, ăn tiếp một quyền, nam sinh còn muốn đánh hắn, vừa định giáng xuống, tay lại bị người bắt lấy.

"Vị đồng học này, cậu đã đánh hắn hai quyền, đủ rồi." Nàng túm hắn, lôi kéo Tôn Sĩ Tâm rời đi. Nếu cứ đi cùng hắn, hại nàng cũng bị người mang bệnh tâm thần.

Đi được xa, nàng mới ôm ngực nhìn hắn, "Tiểu thiếu gia, cậu vừa mới làm cái gì?"

Tôn Sĩ Tâm nhìn nàng, cười lạnh, "Chỉ là xem cô làm bảo tiêu quá nhàn, tưởng cho cô tìm việc làm, cô không phải nên bảo vệ tốt tôi sao, lại hại tôi bị người đánh hai quyền....."

Hắn xoa xoa mặt, nắm tay nam sinh kia thật đúng là cứng a.

Tần Trần tức giận đến nghiêng răng, tiểu tử này có phải đầu óc có hồ không lấp được hay không? Nhìn ánh mắt hắn khiêu khích, nàng híp híp mắt, "Thế nào đến bây giờ, tiểu thiếu gia còn chưa từ bỏ ý định, còn muốn lẫn lộn tôi?"

"Vậy thì làm sao? Tôi nói rồi tôi ghét nhất bảo tiêu, đặc biệt là cô như vậy! Trừ phi cô rút đi, bằng không tôi mỗi ngày đều cố ý cho cô chọc phiền toái như vậy....." Hắn oán hận nói.

Tần Trần một trận cắn răng, nhéo giáo phục sau cổ hắn, kéo đi về hướng đầu hồi khu dạy học. Mặt sau cũng là một rừng cây nhỏ, đại thực cao lớn đan xen, cỏ xanh mơn mơn, hoa nở vô số, nhưng thật ra rất đẹp.

Nhưng nàng vô tâm ngắm cảnh, thô bạo đem hắn đẩy ngã vào trong bụi cỏ, bực bội áp lên người hắn, phát hiện hắn cư nhiên còn đang cười, nhất thời nổi trận lôi đình, trừng mắt nhìn hắn: "Tiểu thiếu gia, cậu nói cậu có phải hay không thiếu thao? Mỗi ngày không bị tôi trừng phạt một lần liền tâm ngứa?"

"Đánh rắm! Tôi lại không bệnh?" Hắn thè thốt phủ nhận.

"Vậy cậu thế nào ngoan mấy ngày, lại phát bệnh?" Tần Trần nhéo cằm hắn, duỗi tay chui vào trong áo hắn, nhéo ngực đậu đậu, vẩy vẩy hắn đau đến nhúm mày, cười nói, "Tôi xem cậu chính là có bệnh."

Hắn đồng dạng tràn ngập lửa giận trừng mắt nhìn nàng, nhìn ánh mắt hắn khó thuần, nàng liền tâm ngứa, cúi đầu thô bạo hôn hắn, ngón tay dùng sức nhéo đầu vú hắn, xem hắn đau đến rớt nước mắt, liền cảm thấy đặc biệt thoải mái, nghe hắn vừa rên vừa khóc, Tần Trần liếm liếm môi hắn, ôn nhu nói: "Tiểu thiếu gia, cậu ngoan một chút không tốt sao? Mỗi ngày lẫn lộn tôi, làm tôi rất mệt."

Thấy hắn không nói lời nào, càng dùng sức nhéo đầu vú hắn, hắn đau đến sinh khí, khoe mắt nước mắt rớt xuống, ủy khuất nói: "Cô, cô chỉ biết khi dễ tôi..... Ân..... Đau đau....."

"Tôi nói cậu này, tiểu khóc bao, sao lại thích khóc như vậy?" Nàng một bên trào phúng, một bên càng dùng sức làm đau hắn, một hai phải hắn khóc lóc xin tha mới thôi. Nhưng Tôn Sĩ Tâm cũng là tính tình bướng bỉnh, bị nàng làm cho vẫn luôn rớt nước mắt, lại chết không xin tha, còn vẫn luôn mở miệng chọc giận nàng.

Xem hắn rơi lệ đầy mặt khóc đến thật sự thê thảm, Tần Trần không thể không đầu hàng, dấn lên liếm rớt nước mắt trên mặt hắn, nghe giọng hắn khụt khịt, lại có điểm không đành lòng, lại chậm rãi cúi đầu, phủ lên đôi môi hắn ủy khuất run rẩy, dùng môi nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó tỉnh táo gặm cắn, cho đến khi hắn khóc lóc thở dốc, đầu lưỡi lại hoạt tiến trên đầu khoanh miệng hắn.

"Ngô ngô....." Hắn lại lần nữa không thể hô hấp, đầu lưỡi bị nàng mút trụ, gương mặt hắn đỏ bừng, nghĩ thầm có bệnh rõ ràng là nàng mới đúng, thích hắn rồi lại không ra tay, chỉ biết nương loại này lặn lấy cơ tới ăn hắn đậu hủ.

Tần Trần công chiếm môi hắn, tay chui vào trong quần hắn, bắt được căn thịt bắt đầu cứng rắn, thuận thực vuốt ve loát động, lộng tới đến hắn lại lần nữa khóc thút thít run rẩy, rầm rì, cuối cùng xuất ở lòng bàn tay nàng.

"Hừ, tự mình liếm sạch!" Nàng bắt tay đưa đến bên miệng hắn, ra lệnh, "Liếm sạch sẽ!"

Hắn mặt đỏ hồng nhìn nàng, ngoan ngoãn cúi đầu lưỡi liếm đi một bãi tinh dịch nùng tanh, liếm tinh sau môi nàng lại dấn lên, lại lần nữa hoạt nhập trong miệng hắn, hai người xem tinh dịch giống như mật ong đưa đẩy cho nhau, cuối cùng từ từ ăn vào bụng.....

Thấy trên đầu ngón tay còn một ít tiểu tích tàn lưu, nàng đem ngón tay cho vào trong miệng hắn, "Liếm sạch." Tôn Sĩ Tâm tròn to mắt nhìn nàng, bắt tay nàng, ngậm lấy ngón giữa, đầu lưỡi ở đầu ngón tay quấn lấy liếm mút, liếm sạch sẽ, lại quấn lấy nguyên ngón tay nàng liếm xuống, cho đến khi nàng thở dốc nhúm mày, mới buông ra. Tần Trần ánh mắt phức tạp nhìn hắn: "Cậu là học sinh ngoan."

"Tôi vốn dĩ liền thông minh." Hắn về mặt đắc ý.

Tần Trần nhìn chăm chăm hần một lát, tần mi mượn sức cổ áo hần, đứng dậy liền đi, Tôn Sĩ Tâm lập tức đuổi theo đi, đột nhiên bắt lấy nàng hỏi: "Cô vẫn luôn thúc tôi tìm bạn gái, vì cái gì không tự đề cử chính mình? Cô không phải thích tôi sao? Hơn nữa chúng ta cũng rất hợp, nước phù sa không chảy ngoài ruộng sao..... Cô muốn theo đuổi tôi, nỗ lực một chút, nói không chừng tôi liền đáp ứng đâu..... Tôi, tôi kỳ thật rất dễ mềm lòng....."

Nổi băn khoăn này đề ở trong lòng hần, nếu không hỏi trong lòng hần liền đồ thật sự, nhờ việc vừa rồi, hần rốt cuộc có dũng khí chất vấn nàng. Nàng dừng lại bước chân, quay đầu nhìn về phía hần, khoe miệng cong nhẹ không dễ phát hiện, sau đó lắc đầu: "Bởi vì tôi không thể."

"Không thể?" Hần thất thần, đây là đáp án gì? Hần lại truy vấn, "Vì sao không thể? Là vì tôi chưa thành niên sao? Nhưng cô đều dám hôn tôi sò tôi lột tôi, lại không thể làm càng nhiều?"

Nàng vỗ lộn tóc giữa trán hần, thấy được rõ ràng nồn nóng trong mắt hần, nàng nhàn nhạt nói: "Đúng vậy, liền tính tôi và cậu làm hết thầy, chẳng sợ có cùng cậu lên giường, cũng không thể hưởng cậu đề loại yêu cầu này."

"Vì cái gì!" Hần khó hiểu, nghe thấy nàng nói hai chữ lên giường, tâm đột nhiên nhảy loạn, mặt xấu hổ đến đỏ bừng.

"Cậu đến cả lý do vì sao tôi không làm như vậy đều không thể tưởng được, đã nói lên việc tôi làm là chính xác, chờ tới ngày cậu có thể suy nghĩ cẩn thận, tôi có khả năng sẽ hướng cậu đề loại yêu cầu này." Nàng vỗ nhẹ vào mặt hần, cười nói: "Đừng quá vội vã lớn lên, như vậy là được, đến tuổi liền có việc cần làm, cho nên nghe tôi nói, đi tìm bạn gái đi."

Tôn Sĩ Tâm đột nhiên chụp lấy tay nàng, đôi mắt đỏ lên, trừng mắt oán hận nói: "Cô chính là khinh tôi tuổi còn nhỏ, cho rằng tôi không hiểu? Cô cũng đáng giận như Trương Nghiễm! Nói cái gì tôi không rõ! Tìm lấy cái cớ gì! Cho rằng tôi không có người yêu! Trên đời này nữ nhân thích tôi cả tá, mới không thiếu cô..... Cô nữ nhân này quá chán ghét!"

Nói xong khóc lóc chạy đi như điên, Tần Trần thở dài một tiếng, lần này lại không đuổi theo.

Tôn Sĩ Tâm trốn đến một góc không người, đôi tay ôm mặt khóc lóc thương tâm, một bên thống hận chính mình một bên nhịn không được rơi lệ, hần vì cái gì muốn tức giận như vậy, nữ nhân thành niên đều không phải cái gì tốt, mình cho nàng cơ hội, nàng còn cố ý làm bộ làm tịch, đông xả tây gạt kiếm cớ..... Rõ ràng chính là khinh thị đùa bỡn hần.....

Nữ nhân hư đồn, cho rằng hần không cần nàng làm bạn gái liền không thể sao?

Hần cảm giận lau sạch nước mắt, đứng dậy chạy như điên về hướng phòng học, hiện tại vẫn là thời gian nghỉ trưa, trong phòng học sinh còn đang chơi đùa, Tôn Sĩ Tâm đi đến chỗ ba nữ sinh đang nói chuyện, nhìn nữ sinh tóc dài nói: "Lâm Tiểu Yến, hiện tại tớ muốn cậu làm bạn gái, cậu có làm hay không?"

Hần mơ hồ nhớ rõ nàng từng viết thư tình cho mình? Tìm nàng hần là không sai.

Mấy người đều cả kinh há hốc miệng, mặt Lâm Tiểu Yến càng đỏ bừng, lại thấy đôi mắt hần hồng hồng, "Tôn Sĩ Tâm, cậu, cậu sao thế, mắt sao lại hồng như vậy?"

"Không sao, bụi bay vào mà thôi. Cậu mau trả lời tớ, muốn làm bạn gái tớ hay không!" Hần chớp chớp mắt, thúc giục, Lâm Tiểu Yến thấy hần đột ngột như vậy, trong lòng hoảng thật sự, nhưng lại sợ nếu suy xét thêm hần liền đổi ý, đem tâm một hoành liền gật gật đầu.

"Được, cậu hiện tại chính là bạn gái tớ!" Hần nắm tay nàng. Lâm Tiểu Yến chỉ cảm thấy hạnh phúc này quá đột ngột, giống như gió lốc không có dự báo. Sau đó chờ đến khi đi học, hần kéo tay nữ sinh đến trên bục giảng, lớn tiếng nói: "Tớ Tôn Sĩ Tâm có cái tin tức tốt muốn chia sẻ cùng mọi người, về sau Lâm Tiểu Yến chính là bạn gái tớ! Bạn gái chính quy!"

Thông báo của hần, đem người toàn ban đều kinh sợ, cao ngạo vương tử đột nhiên nhớ tới trần tục, còn tìm nữ sinh bình phàm nhất trong lớp? Quả nhiên là danh gia ra tay không giống bình thường a.....

Tôn Sĩ Tâm không để ý tới những người khác, chỉ trừng hướng Tần Trần: "Cô không phải hy vọng tôi tìm bạn gái sao? Hiện tại tôi tìm được rồi? Cô muốn hay không phát biểu một chút cảm tưởng?"

Biết rõ hần giận dữ, Tần Trần thở dài, gật gật đầu: "Lâm đồng học rất đáng yêu, thực không tồi."

Tôn Sĩ Tâm lại đỏ mặt, vốn định khí nàng, cuối cùng phát hiện bị chọc tức chỉ có chính mình, nàng nói cái gì thích mình, căn bản là không thích đi..... Hần sao lại muốn khổ sở như vậy.....

Xem hần đôi mắt lại đỏ, Tần Trần thầm kêu không tốt, này tiểu khóc bao, lại muốn khóc rồi. Nàng vội tiến lên kéo hần xuống bục giảng, ha ha cười nói: "Liền tính có bạn gái, cũng không cần kích động đến phát khóc..... Mau đi học, đừng đứng mãi như vậy....."

Thấy nàng xông lên, Tôn Sĩ Tâm vốn là vui vẻ, kết quả nàng nói một hồi, nước mắt rốt cuộc nhịn không được lăn xuống, thất hồn lạc phách bị nàng lôi kéo ngồi xuống.

Nàng đưa cho hần giấy lau, một bên nhỏ giọng khuyên: "Tiểu thiếu gia, đừng khóc..... Cậu như vậy không phải làm toàn ban đồng học chế giễu sao....." "Không cần cô lo!" Hần rồng lên, sau đó nhào vào trên bàn khóc rồng lên.

"Uy, bọn họ đang xem cậu, thật sự không thu lại sao?" Tần Trân xấu hổ cực kỳ, học sinh toàn ban đều nhìn vào nàng, cứ như thể nàng khi dễ bộ dáng của hắn, được lắm, nàng xác thật là khi dễ, chỉ là không nghĩ tới hậu quả là cái dạng này.....

"Không cần cô lo!" Hắn rũ đầu khóc, nghe thấy nàng thanh âm càng sinh khí.

Tiếng chuông vào học vang lên, giáo viên chủ nhiệm lớp ôm sách tiến vào, phát hiện truyền đến tiếng khóc, tìm được nơi thanh âm phát ra khi, lại là hoảng sợ, cuống quýt tiến lên, "Tôn Sĩ Tâm, em sao vậy? Phát sinh việc gì?" Bọn họ vẫn là lần đầu thấy hắn khóc, thật là mới mẻ, còn khóc đến thảm như vậy, tiểu hài tử này luôn luôn giữ mặt mũi, hôm nay là thế nào vậy, mặt mũi cũng không màng.

Tôn Sĩ Tâm đem nước mắt một mặt, liền đứng lên, quay đầu chỉ vào Tần Trân, lớn tiếng nói: "Thầy Hoàng, là cô ấy khi dễ em! Cô ấy đem em lộng khóc!" Một bên nói một bên rút nước mắt, bộ dáng thương tâm, khiến chủ nhiệm lớp càng lo lắng, một bên trấn an hắn, một bên hướng Tần Trân nói: "Tần tiểu thư, em, em sao có thể khi dễ hài tử....."

Tần Trân vô lực cười khổ, "Thực xin lỗi, xác thật là em sai."

Tôn Sĩ Tâm oán hận trừng mắt nàng, "Cô đi ra ngoài, tôi không muốn thấy cô!" Thầy giáo Hoàng về mặt khó xử nhìn về phía nàng, Tần Trân thờ dài, gật gật đầu, "Em đi ra ngoài." Nàng không nghĩ tới, nàng cự tuyệt sẽ làm hắn thương tâm như vậy, tiểu hài tử này, hắn là thích nàng đi?

Tôn Sĩ Tâm hoảng hốt ngồi xuống, lúc nàng tìm lấy cớ cự tuyệt hắn, hắn liền minh bạch, mình thích nàng, bởi vì một khắc kia tìm thấy quả thực rất đau, giống như nhân sinh bị xé rách, cảm xúc khổ sở, thương tâm như vậy làm hắn vô pháp tự khống chế, hắn bắt lấy tay nữ sinh muốn xem nàng sinh khí ghen, nhưng bộ dáng nàng không chút nào để ý, làm hắn chịu không nổi, cảm xúc một chút hồng mắt, làm hắn ở trước mặt người toàn ban khóc đến giống khóc từ.....

Nói cái gì thích hắn, nàng căn bản không để bụng hắn! Nàng chính là kẻ lừa đảo, giống hệt như Trương Nghiễm, chính là đùa bỡn hắn không muốn phụ trách! Hắn càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng hận.

Cả ngày còn lại, Tôn Sĩ Tâm chưa thấy được nàng, đến khi tan học, hắn mới thấy nàng ở cổng trường.

Hắn cứng người đi qua trước mặt nàng, mặt vô biểu tình lên xe, Tần Trân thờ dài, cũng lên xe, dọc đường đi hai người ai cũng chưa mở miệng, nàng lại cảm thấy chính mình đem thờ dài cả đời đều dùng hết. Đến buổi tối khi nghỉ ngơi, hắn vẫn như cũ chưa cùng nàng nói chuyện.

Đêm nay hắn cũng lại không thể đến ghế sofa chỗ nàng ngủ, trở về giường hắn nàng nghĩ thầm tiểu hài tử thương tâm đến mau, khôi phục cũng đến mau, vừa cảm giác hắn ngủ, ngày mai thi tốt rồi, tuy có điểm lo lắng, cũng không quá lo lắng, nằm trên đó liền ngủ.

Đến nửa đêm lúc đang mơ mơ màng màng ngủ, Tần Trân tỉnh lại, vốn tưởng rằng là nằm mơ, ngồi dậy dựng tai nghe một lát, phát hiện không phải đang nằm mơ, mắt nhìn đồng hồ, tiểu thiếu gia kia còn trốn trong chăn khóc đâu?

Nàng tự vỗ về, thờ dài, nghĩ thầm chính mình chọc chuyện này, vẫn là chính mình tới giải quyết đi. Rón ra rón rén xuống đất, sau đó kéo một góc chăn chui vào, mở ra đi đồng chiếu trên mặt hắn, dọa Tôn Sĩ Tâm nhảy dựng.

"Tiểu khóc bao, cậu rốt cuộc muốn khóc đến bao giờ?" Nàng duỗi tay sờ đến đèn tường, bật lên, ánh sáng màu da cam nhạt rơi trên mặt hắn, nhìn thật phần thê thảm.

"Liên quan gì đến cô! Tôi muốn khóc liền khóc, đây là giường tôi, cô không được đi lên!"

"Cậu thích khóc thật xấu a." Nàng đem hắn đang co thành một đoàn duỗi thẳng người ra, cầm di động ở trên mặt hắn chụp một cái, cho hắn xem: "Cậu xem, còn không phải là rất xấu....."

Tôn Sĩ Tâm nhìn thấy, liền một phen huy khai, "Tôi mới không xấu! Cô lại nói tôi xấu!" Tần Trân ôm lấy hắn, bên người ngăn chặn, tay ở trên mặt hắn một trận loạn mặt, lau sạch nước mắt. "Dừng khóc, tôi xem như sợ cậu....."

"Ai muốn cô sợ tôi....." Hiện giờ hắn tâm linh yếu ớt, nghe nàng vừa nói, trong lòng đau xót, lệ ý lại vọt tới. Tần Trân nhìn hắn, "Tiểu khóc bao, cậu muốn lại khóc, tôi không muốn khi dễ cậu."

Hắn trừu khí, "Khi dễ liền khi dễ, ai, ai sợ cô?"

Hắn không sợ, là nàng sợ!

Nàng không khỏi hôn lên, liếm nước mắt ở khóe miệng hắn, trong lòng đột nhiên hạ quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thệ Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Phần 9. Thiếu gia vs Bảo tiêu (6): Uống sâm thủy, thao tiểu huyết, lột cúc hoa

Đều tại cô, hại ta ở đồng học trước mặt mặt mặt." Tôn Sĩ Tâm xô đẩy hạ, lại ôm chặt lấy nàng, khóc đến thở hổn hển.

"Ân. Đều do tôi." Nàng liếm hần nước mắt, mút hần môi, ngón tay một viên viên giải rớt hần áo ngủ khấu, sau đó bắt lấy tay nàng phóng tới chính mình ngực. Tôn Sĩ Tâm một chút quên mất khóc, tròng lớn mắt, ở nàng cổ vũ dưới ánh mắt, run rẩy xuống tay đi giải nàng cùng khoen áo ngủ khấu.

"Xem ai trước cởi sạch đối phương quần áo, trong chốc lát ai liền tại thượng, thế nào dạng?" Nàng cười xấu xa hỏi.

Tôn Sĩ Tâm trái tim kinh hoàng, không thể tin được, nhưng càng sợ nàng hối hận, cho nên đôi tay bắt lấy cổ áo, trực tiếp một túm, nút thắt lách cách toàn nhay đánh rơi xuống, hần vôi vàng kéo xuống nàng áo ngủ, phát hiện bên trong còn có kiện áo ba lỗ, cũng cùng nhau cởi ra.

"A....." Màu đen áo ba lỗ bị kéo xuống, một đôi thỏ ngọc nhảy ra tới, bạch bạch nộn nộn, lại đại lại viên, hần xem đến kinh hô một tiếng. Tàn Trần một chút che lại hần miệng đem hần áp đảo, "Tiểu tổ tông, cậu kêu lớn tiếng như vậy, không sợ đánh thức cha cậu?"

Tôn Sĩ Tâm cảm giác được nàng mềm mại hai vú đề ở ngực, lần đầu tiên đã không có quần áo cách trở, hần ôm lấy nàng nghiêng người, biến thành chính mình tại thượng, một bên vôi vàng xả lác lẫn nhau trên người chỉ có quần lót, phục hạ thân đi ôm lấy nàng trần trụi thân thể.

"Không khóc?" Nàng cười hỏi.

"Cô không khi dễ tôi, tôi liền không khóc." Hần chớp chớp mắt, đôi tay kích động bắt lấy nàng một đôi vú, nhẹ nhàng nhéo hạ, mềm đến không thể tưởng tượng, hần lại nhéo hạ, "Cô ái ninh tôi, hiện tại tôi cũng muốn chơi một hồi."

Nói, nhéo nàng hai viên núm vú, nhẹ nhéo vài cái, hồng anh đào dường như tiểu thịt châu liên từ mềm biến nganh, hần ần ần, lại bắt lấy xoa nắn vài cái, cảm giác phình phình vú ở trong tay hần trở nên càng kiên quyết, hần song chường cái hai vú, vòng quanh vòng luẩn quẩn động, dường như ở đây mà dường như, cảm thấy nhéo lên tới tựa như khối nộn đậu hủ thập phần thoải mái, hần trào lộng một lát, vốn là đây đặn vú trưởng đến tròn trịa no đủ.

Đỉnh phẫn hồng núm vú phun ra một tia trắng sữa chất lỏng, hần cúi đầu ngậm lấy, tư tư có vị liếm mút, mút đến núm vú càng sung huyết sung đỏ, cự nhũ cũng càng kiên quyết, hần bắt lấy xoa xoa, trắng nõn trên da thịt tất cả đều là hồng hồng dấu tay.

Tàn Trần bị hần xoa đến cả người nóng lên, thô nặng hô hấp cùng hần giao hòa, nàng dồn dập thở hổn hển, đôi tay ở hần trên lưng dao động vuốt ve, hần sinh đến tuy cao, lại còn thực đơn bạc, eo bụng gian cơ bắp vuốt mềm mại, nhưng thật ra rất thoải mái.

Tôn Sĩ Tâm đồng dạng bị nàng sờ đến nổi lửa, một tay xoa nàng kiên quyết mềm mại hai vú, một tay hoạt đến nàng giữa hai chân, vuốt ve nàng bóng loáng đùi, nhẹ nhéo bắp đùi da thịt, sau đó lơ đãng vỗ đến nàng giữa hai chân tư bộ, hoàn toàn chỉ là dựa hormone thôi phát bản năng, thăm dò thân thể của nàng.

Bàn tay ở nàng bình thân bụng nhỏ hạ kia phiến nồng đậm mao từng gian, tiểu thịt khâu cổ đến giống tiểu son, hần nhẹ xoa bắt lấy, hai ngón tay chậm rãi đi xuống vuốt ve, qua lại khẽ vuốt vuốt ve, ngón giữa tách ra huyết cánh, cắm vào một cái ướt át địa phương, ngón tay tìm tòi nhập, đã bị gắt gao hút lấy..... Hần ngực cấp khiêu, vô pháp không chế tâm suất, thô nặng hô hấp phun ở nàng bên cổ, ngón tay hướng trong càng cắm vào chút.

"Ân....." Tàn Trần ần đau nhừ mảy, phẫn ôm lấy vai hần bối, dị vật tiến vào làm nàng có chút đau đớn, móng tay một chút véo tiến hần làn da trung. Tôn Sĩ Tâm quan sát đến nàng biểu tình, ngón tay ở bên trong nhẹ nhàng quấy, bên trong lại ướt át lại lửa nóng, một tầng một tầng mềm tay hút hần ngón tay, làm cho hần khí huyết quay cuồng, hạ thân cây đồ vật kia cùng khí cầu dường như không ngừng trương đại.

"Tôi..... Tôi nganh đến khó chịu..... Cô giúp giúp tôi....." Hần bắt lấy tay nàng đặt ở chính mình giữa háng, biểu tình đã vô thố lại dày vò. Tàn Trần cảm hần bông bông, đánh giá hạ, cười khê: "Thật tú khí."

Tú khí chỉ chính là hình dạng nhan sắc, phần phần nộn nộn, chiều dài còn thực khả quan, nàng trào nắn nơi tay khoanh lại vuốt ve, một tay kia tác ần ở đỉnh quy đầu thượng, vuốt ve nhẹ thứ, không lột vài cái, liền cảm giác được trong tay bông bông lại trưởng đại vòng, nắn trong tay có thể cảm giác được mặt trên bác động. Người trẻ tuổi chính là dễ dàng xúc động a.....

"Tôi có điểm đói bụng....." Nàng đột nhiên cười nói, ngồi dậy đem hần đẩy ngã, "Tôi muốn ăn đại lap xưởng của cậu, không ngại đi?" Hần trừng thẳng mắt, hương, lap xưởng?

Tàn Trần xoay thân phận khai chân ngồi quỳ, đem toàn bộ lại bạch lại viên mông đối với hần mặt, cầm hần cây gậy, há mồm hàm vào trong miệng..... Tôn Sĩ Tâm cả người run lên, thiếu chút nữa kêu sợ hãi ra tiếng, Tàn Trần ần áp khoang miệng bao bọc lấy hần dương vật, chậm rãi trên dưới phun ra nuốt vào hàm lộng, kích thích đến toàn thân máu tẫn đi xuống thân dừng đi, dương vật hưng phấn ở miệng nàng rung động.

Mà nàng đưa lưng về phía chính mình, hai chân mở rộng ra ngồi quỳ hần trên người, nàng ần mặt hoa huyết, còn có hậu mặt co rút lại đỏ tươi cúc lõi, cứ như vậy bại lộ ở trước mắt, từ nàng chân hạ nhìn lại, thấy nàng là như thế nào nuốt vào chính mình dương vật, lại như thế nào rời khỏi tới, đem như vậy lớn lên đồ vật toàn nuốt vào đi, theo thân thể pháp phóng, trước ngực hai luồng trắng bóng vú cũng ở ném, hần còn chỉ là cái hải từ a!

Tôn sĩ lòng đang trong lòng kêu cứu mạng, thị giác tâm lý số trọng kích thích, làm hần đại não chỗ trống, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, một bên hưởng thụ nàng vì chính mình khẩu giao hàm mút phục vụ, ở khoái cảm cao trào trung muốn thét chói tai.

Hắn dùng ngón tay đâm vào Tàn Trần hạ huyết, hơi hơi tách ra, liền thấy bên trong đỏ tươi huyết khẩu, ngón tay thọc tiến kia lỗ nhỏ trung, một chút thẳng tiến đi, phối hợp nàng phun ra nuốt vào, cũng đi theo đưa đẩy moi đào.

"Ân ân..... Ngô ngô....." Tàn Trần ngậm lấy hắn cây gậy, tham lam liếm mát, bỏ qua về điểm này nhân nhát tanh tảo vị, có thể là chịu nhiệm vụ ảnh hưởng, nàng cảm thấy chính mình càng ngày càng thích ăn nam nhân dương vật, này cũng thật không phải cái gì hảo hiện tượng a.....

Tôn Sĩ Tâm đồ vật thực tú khí, lớn lên thon dài, tề là cùng kia mấy nam nhân so, mà không phải người thường, cho nên vẫn là không tồi, về sau hắn còn có thể phát dục sao..... Không như vậy thô tráng, gọi được nàng hàm đến nhẹ nhàng rất nhiều, cơ hồ nhiều lần đều cắm vào yết hầu chỗ sâu trong, bạn làm ngứa cùng sinh lý tính buồn nôn, còn có hít thở không thông kích thích.

Mà phía sau hắn dùng ngón tay ở huyết giáo, làm cho nàng bụng nhỏ lại nhiệt lại trường, tuy không cái gì kỹ xảo, nhưng cũng đủ làm nàng ướt. Tôn Sĩ Tâm phát hiện đưa đẩy quá loạn vài cái, nàng huyết liền chảy ra từng luồng trong suốt dính hoạt chất lỏng, từng sợi nhỏ giọt tới, hắn liền dán lên đi, một bên vận bụng ra nàng háng, đầu lưỡi ngăn chặn ngọc giữa đùi tiểu nhục động.

"A a..... Ngô ngô....." Cảm giác được hắn đầu lưỡi chui vào huyết, ở bên trong quấy loạn loạn liếm, nàng thoải mái đến thẳng run, bao ở hắn môi đỏ theo phun ra nuốt vào mà nước bọt tứ lưu. Tôn Sĩ Tâm đầu lưỡi lại mềm lại nhiệt, đồ lỗ nhỏ không cho tao thủy chảy ra, đầu lưỡi ở nàng huyết linh hoạt liếm, đem ái dịch tham lam ăn luôn, đôi môi cùng mũi gian phun ra nhiệt khí, hồ ở bên ngoài hai mảnh phi thịt non cánh thượng, dường như bị ôn năng thủy an ủi quá giống nhau, thật sự nói không nên lời thoải mái, nàng hưng phấn đến rung mình, giữa hai chân mật huyết theo hắn đầu lưỡi an ủi, chỗ sâu trong trào ra dâm thủy tinh dịch càng nhiều.

Tôn Sĩ Tâm từ nàng dồn dập tiếng thờ dốc trung, liền biết nàng bị liếm thật sự thoải mái, thực thích chính mình như vậy liếm nàng..... Liền ngừng đầu càng dùng sức gần sát hoa huyết, không ngừng dùng đầu lưỡi liếm lỗ nhỏ, liếm bên ngoài thật dày cánh hoa, dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn, mẫn cảm huyết cánh bị ôn nhu gặm cắn, mang đến một trận đau một trận sáng khoái.

Hắn liếm ướt song cánh, lại liếm quá bấp đầu chỗ mẫn cảm, lại đến đáy chậu chỗ, nhìn nàng vừa thu lại co rút lại đỏ tươi cục huyết, cũng thấy giống đóa tiểu hoa mê người, đầu lưỡi chuyển qua cục lõi, tinh tế quét cục cánh.

"A..... Ngô....." Nàng chịu không nổi loại này tô ngứa, lỗ đít bị hắn liếm đến lại thoải mái lại khó chịu, nhịn không được lắc mông muốn tách rời khỏi, hắn rồi lại quán lên tới, qua lại quét nơi đó, liếm đến nàng cục động bản năng co rút lại mấp máy.

Tôn Sĩ Tâm nhìn kia hậu huyết tiểu hồng hoa mấp máy, ám nuốt nước miếng, liền thử đem ngón tay thọc đi vào, chưa tưởng nàng hậu huyết cũng như trước mặt giống nhau ướt át, ngón tay hơi dùng một chút lực liền chen vào đi, lại cảm giác so phía trước còn khăn còn nhỏ, dị vật tiến vào, tràng đạo bản năng như muốn bài xuất, co rút lại chỉ gian phản đem ngón tay hướng trong nuốt.....

"Thật là lợi hại a....." Hắn thấp thấp nói, ngón tay bị cục động mát đến gắt gao, hắn có thể cảm giác được bên trong mấp máy, hoạt hoạt mềm mại thịt non xô đẩy hắn ngón tay, nếu là đem dương vật cắm vào đi, nhất định thoải mái đã chết.....

Nàng lắc mông muốn tách rời khỏi, ngược lại ăn đến càng sâu, Tôn Sĩ Tâm bên trái ngón tay cắm vào nàng lỗ đít lỗ nhỏ, bên phải ngón tay cắm vào phía trước tiểu huyết, bốn chỉ tề ở bên trong quấy, động tác thập phần ôn nhu, mang đến khoái cảm kích thích lại là làm nàng da đầu tê dại.

Tàn Trần cũng chịu không nổi, liền mát hắn bồng bồng, hàm chứa quy đầu dùng sức liếm mát mấy khẩu, hắn một trận run rẩy, dương vật đầu như núi lửa phun trào giống nhau, đem một cổ nùng dịch toàn phun tiến nàng yết hầu hạ bụng.

Nàng đứng lên, một lần nữa hông ngồi ở hắn bên hông, bàn tay phúc ở kia đoàn vừa mới mềm hạ đồ vật thượng, nhẹ xoa chậm xoa, mới tả đồ vật chậm rãi lại đứng lên, không kịp chờ nó hoàn toàn biến ngạnh, nàng liền gấp không chờ nổi nâng lên mông, bắt lấy côn thịt nhắm ngay ướt hoạt tiểu huyết ngồi xuống.

"A..... Ha....." Tôn Sĩ Tâm mãnh một trận hút không khí, trường lên dương vật tiến vào cái cực nóng ẩm áp địa phương, nhỏ hẹp nộn huyết kẹp đến hắn đồ vật nhảy mắt trường đến ngạnh như gậy sắt, hắn liền cũng phối hợp hướng lên trên một đỉnh, chỉ nghe Tàn Trần ai u một tiếng đau kêu, quy đầu đỉnh xuyên phía trước trở ngại, một đường đỉnh đến chỗ sâu trong thẳng tới hoa tâm.

"Đau..... Đau đã chết....." Nàng một trận cắn răng, vì cái gì phá thân cảm giác một lần so một lần còn đau? "Thực, rất đau sao?" Hắn dừng lại động tác, tuy hận không thể lập tức ôm lấy nàng làm lên, nhưng thấy nàng trong mắt đau đến rớt nước mắt, liền không dám lại động. Nàng trừng mắt hắn: "Cậu tò mò? Làm tôi lấy cây gậy thọc mông cậu một lần, cậu sẽ biết."

"....." Hắn không dám lại nói, mới không nghĩ đi thử nghiệm bị cắm mông, nàng đều rớt nước mắt, khẳng định là thật đau. Liền ngồi dậy ôm trụ nàng, hôn nàng bên cổ mẫn cảm da thịt, một tay xoa xoa nàng phong nhũ. Tàn Trần hông ngồi ở hắn trên người, hai chân nhẹ cong khỏi bàn trụ hắn eo, động tác chỉ gian, hạ thể đau nhức lại truyền đến, này đáng chết thân thể!

Hắn đem nàng ôm vào trong ngực, xem nàng rơi lệ bộ dáng, đầu thứ ở trên mặt nàng thấy nhu nhược bộ dáng, làm hắn cảm thấy lại kinh diễm lại đau lòng, bắt lấy nàng hai vú dùng sức thân cắn, hôn lấy nàng cổ sau da thịt nhẹ gặm, thâu nàng bên tai hỏi: "Còn đau yêu?"

Nàng như vậy chim nhỏ nép vào người ở trong ngực, cảm giác thật tốt a!

"Cậu động đi." Tàn Trần khó được ngưng ngừng, Tôn Sĩ Tâm liền đem nàng phóng ngã vào giường, nâng lên nàng chân, chậm rãi đem ngạnh trối trối dương vật rút ra, phát hiện nguyên cây côn thịt thượng đều mang theo huyết, cái này làm cho hắn trong lòng vui sướng vạn phần, kiểm chế kích động tim đập, đem tâm huyết quy đầu nhắm ngay huyết khẩu, từ từ đưa vào, tuy hắn cây gậy thô độ bình thường, nhưng vẫn là quá đến nàng phát đau.

Tần Trần khăn nắm đệm chần, thả lỏng thân thể đón ý nói đùa hân hân đẩy đưa, ngay từ đầu hân động tác thực nhẹ, mặt sau vào hơn mười hạ, liền không chế không được, chậm rãi nhanh hơn, bắt lấy nàng mộng, nàng hai chân đáp ở hân trên người, còn thịt nhất nhất đâm vào, trứng dái bạch bạch đánh vào nàng giữa hai chân. Theo hân gia tốc, nàng liền cũng cảm thấy không hề đau đớn, dần dần giác ra khoái ý.

Tôn Sĩ Tâm lần đầu khai trai, ngay từ đầu còn có thể thu liễm, đến trên đường liền lại không chỗ nào cố kỵ, chỉ nghĩ cùng nàng phóng túng cuồng hoan, ôm nàng hai chân thao mấy chục hạ, thao đến nàng hoa tâm tê dại ma, dâm dịch roi mà xuống, hân đồ vật rất dài, ở bên trong giáo đến long trời lở đất, động tác cũng càng ngày càng thô bạo cây mạnh, nàng ở khoái cảm trung dần dần cung khởi eo, đôi tay chết nắm chặt bị, bị hân va chạm đến vòng eo sắp tán giá.....

"Sĩ Tâm..... Tôn Sĩ Tâm..... A a..... Đừng đừng như vậy..... Mau a....." Nàng khác chế, lại vẫn là bị đỉnh đến dâm kêu rên rì không ngừng, hân đúng là khí huyết phương cương, dục hóa phía trên nào nghe được tiến vào, đè nặng nàng một chân đến ngực, một bên xoa tê chà đạp nàng hai vú, một bên mạnh mẽ thẳng tiến, thật dài dương vật giống căn mộc bồng hươu trong thọc, không ngừng đảo hoa tâm, còn một chút phá tan cung khẩu, thẳng tiến từ cung.

"Cô..... Bên trong cô hảo khăn a....." Hân thờ hân hân, sảng đến thẳng kêu, lại đem nàng một khác chân cũng nâng lên, gấp áp đến ngực, nàng hai vú bị áp tê đến biến hình, hân ngăn chặn nàng, gắt gao đem quy đầu hướng trong đỉnh đầu, lại lần nữa thọc tiến từ cung, ở kia nhỏ hẹp địa phương một hồi loạn giáo, vừa kéo một đưa chi gian, hoa huyết từ cung song trọng kích thích khoái cảm, làm nàng không chịu nổi, bị đỉnh đến thẳng trợn trắng mắt, vô lực lắc đầu, "Tiểu hổn dân..... Đừng đừng a..... Tôi tôi..... Tôi chịu không nổi....."

Nàng cảm thấy chính mình giống như muốn chết, bị đỉnh đến giật tăng tăng, giường miệng khó khăn hô hấp, hân còn thịt ở từ cung giáo, làm nàng cảm giác sống không bằng chết, đã thống khổ lại vui sướng, mê loạn rên rì cầu xin.

"Tôi..... Tôi cũng chịu không nổi....." Hân ôm nàng, nàng thân thể kịch liệt co rút lại, làm hân mất khống chế, dương vật rung động ở nàng từ cung phun trào cuồng bắn, đột nhiên tới một trận nhiệt lưu uất đến nàng lại là một trận sáng khoái, ý thức sớm đã hôn mê, chỉ có thể ở hân dưới thân thờ ơ.

"Tôi, tôi tưởng cảm lỗ đít cô." Ở nàng từ cung bắn tinh sau, hân cảm thấy mỹ mãn, ôm nàng ở nàng bên tai thỉnh cầu. Tần Trần hoảng hốt trợn mắt, "Cái gì....."

"Tôi nói tôi muốn làm mặt sau cô....." Thấy nàng biểu tình mê loạn, chỉ sợ không nghe rõ, hân ôm lấy nàng nghiêng người, làm nàng bò ngủ, nắm lại lần nữa dựng thẳng cây gậy, nhắm ngay nàng chu lên mộng liền một đỉnh mà nhập.

"A!" Nàng bị đỉnh được mất thanh kêu to, thân thể nghiêng về phía trước, nặng trĩu hai vú ném dao động hoảng, làm nàng cảm giác không quá thoải mái, một tay chống giường, một tay nâng hai vú.

"Thật thoải mái a....." Tôn Sĩ Tâm cắm vào nàng bên trong mộng, bị kia khăn trát làm cho tưởng nổi điên, nàng tràng đạo lại nhuận lại hoạt lại khăn lại nhiệt, thật là cái mất hồn cực phẩm nơi, hơn nữa nghĩ đến chính mình đem nàng thân thể mỗi cái bộ vị đều chiếm hữu, cái này làm cho hân mười phần hưng phấn, đứng ở trên giường ôm nàng mộng, rút ra dương vật lại đột nhiên đỉnh đi vào.

Tuy nghe thấy nàng một trận đau kêu, nhưng từ vừa mới lúc sau, hân liền minh bạch, ngay từ đầu sẽ có điểm đau, nhưng mặt sau nàng liền sẽ sáng lên, cho nên hân liền chưa lại tạm dừng, ngược lại càng thêm hưng phấn.

"Tiểu hổn dân..... Cậu..... Cậu tưởng đem mộng tôi thọc nở hoa không thành..... Đau đau a....." Nàng đau đến thẳng kêu, thần trí cũng rối cuộc khôi phục hơn phân nửa, tuy như vậy kêu, lại là chủ động đem mộng đầu đến càng cao, hảo phương tiện hân tiến vào. Hừ, chính mình cho rằng hân thuần khiết, không nghĩ tới đa dạng xiếc còn không ít, gần nhất liền chơi phía trước chơi mặt sau.....

"Tôi, tôi nhìn không được..... Mông cô thật chặt....." Hân thờ hân hân, ôm chặt trụ nàng eo, hai tay từ nàng phủ hạ xuyên qua, bỗng nhiên bắt lấy nàng một đôi cự nhũ thô bạo xoa lỏng, Tần Trần bị hân xoa đắc ý loạn tình mê, thân thể mềm ở hân trên người rên rì. Đôi tay cũng cảm lòng không đậu ấn ở trên tay hân, dùng sức xoa xoa ngực, hai người đều cảm xúc mê mẩn, bị lửa tình thiêu đốt cộng tâm.

"Vú cô thật lớn..... Thật thoải mái a....." Hân thô bạo xoa bóp, thế nào cũng đùa bỡn không đủ, Tần Trần hừ hừ, trở tay ôm lấy cổ hân, hai chân phân câu lấy hân eo, mộng ngồi ở hân song gian, hân kia căn cứng rắn cây gậy ở nàng bên trong mộng giáo, tràng đạo bị ma xát đến lửa nóng lại tê dại, huyết khẩu cơ vòng gắt gao cô hân đồ vật, gắt gao chôn ở bên trong loạn đỉnh.

Hai vú bị hân trào đến lại đau lại trướng lại nhiệt, sửa tẽ đến bốn sai, nàng khăn nắm hân sợi tóc, cảm giác được hân đỉnh đến càng ngày càng thâm, cuối cùng lại chịu không nổi, lỗ đít kẹp hân cây gậy một cổ mãnh lực co rút lại, hân liền một trận run rẩy, đem một đại phao tinh dịch bắn vào lỗ đít.

Hiển nhiên này còn không thể làm hân hoàn toàn thỏa mãn, Tôn Sĩ Tâm bế lên nàng dịch đến mép giường, thử các loại tư thế điên chơi, sau khi kết thúc, hai người đều mệt đến hư thoát, liền đi thanh khiết sức lực cũng không có, hân ôm nàng trong ngực, nặng nề ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Phần 9. Thiếu gia vs Bảo tiêu (7): Ăn qua tình nhân liền không muốn phụ trách

Hắn cho rằng, đã xảy ra quan hệ, bọn họ chính là tình nhân rồi.

Nhưng tỉnh lại sau, Tần Trần phùng hắn mặt nói, bọn họ hết thầy đều không có thay đổi, nàng vẫn là bảo tiêu của hắn, mà không phải bạn gái hắn, hắn hỏi vì cái gì, Tần Trần lại nói ra đã từng trả lời.

Hắn chính là không rõ, bọn họ đều thích nhau, cái gì đều làm, thế nào còn không thể ở bên nhau.

Nàng nói như vậy, hắn trừ bỏ sinh khí, cái gì biện pháp cũng không có. Cuối cùng không thể không buộc chính mình thay đổi ý nghĩ, tuy nàng không thừa nhận quan hệ của hai người, nhưng ở trong lòng hắn, nàng chính là bạn gái mình, danh phận nào quan trọng bằng thực chất quan hệ?

Hắn tưởng, cùng lắm thì chờ ba năm, chờ chính mình thành niên, đến lúc đó xem nàng lại thế nào nói, muốn nàng lại tìm lấy cớ, hắn liền trực tiếp kéo nàng đi đăng ký kết hôn hảo! Hắn đã ở trong đầu kế hoạch hảo hết thảy.

"Tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia?" Nàng kêu mấy tiếng, hắn còn ở mơ to mắt xuất thần, kêu nàng không cảm có điểm lo lắng, hắn nhưng ngăn vịn dừng lại khóc. Vừa tỉnh tới, nàng liền đem lời nói mình bạch thả ra, bọn họ có thể làm hết thầy sự, nhưng bọn hắn không phải tình lữ quan hệ. Vốn tưởng rằng hắn muốn phát hỏa, kết quả hắn mở to mắt nhìn chăm chăm nàng nửa ngày không mở miệng. "Tôi hiểu được." Hắn lấy lại tinh thần, nhìn nàng, "Tôi, tôi nghe cô, đều nghe cô." Tần Trần về mặt kinh ngạc, nghĩ đến hắn phỏng chừng là chính mình nào bỏ cái gì, hoặc là thật sự nghĩ thông suốt?

"Tôi minh bạch, chúng ta không phải nam nữ bằng hữu, cô là bảo tiêu của tôi!" Hắn ôm chặt nàng eo, tay nhẹ nhàng ở nàng trên lưng vuốt ve, trên mặt hơi hơi đỏ lên, tối hôm qua, tối hôm qua thật là quá tốt đẹp..... Nàng toàn thân trần trụi ở hắn trong lòng ngực, song ngực dè nặng hắn, hơn nữa một hồi nhớ đêm qua phong cảnh, sau đó, "Chào cò".

"Tinh thần cũng thật hảo, muốn sao?" Hắn như vậy nghe lời, Tần Trần tâm tình cũng biến hảo, thấy hắn đỏ mặt gât đầu, thấp thấp cười, tay chui vào trong chăn, sờ đến hắn giữa hai chân, bắt được kia căn tinh thần rạng rỡ nhiệt cây gậy, sau đó hơi hơi trương chân thả đi vào.

Tôn Sĩ Tâm phun khí thô, dùng sức ôm chặt nàng mãnh lực, Tần Trần cắn môi, lời kéo chăn che lại hai người thân thể, trong chăn lửa nóng hai khối thịt thể lại là gât gao tương dán, như giao cấu xà giống nhau dây dưa ở bên nhau liều chết triển miên.

Chợt truyền đến tiếng đập cửa, "Sĩ Tâm, nên rời giường, trong chốc lát đi học muộn rồi?"

Hắn không để ý tới, cũng không cần thận nghe, đôi tay bắt lấy nàng hông, một trận một trận hướng lên trên đỉnh động, dương vật vèo vèo thọc tiến nàng mắt hôn diệu mà, hoạt lưu nóng hầm hập địa phương, gât gao bao hắn, tư vị thật sự mỹ diệu.

Tần Trần chợt bứt lên bị che lại hai người, trong bóng đêm hôn lấy bờ môi của hắn, hông ngồi ở hắn trên người quay người đóng cửa, bịt kín không gian không khí loãng, hơn nữa vận động, khiến cho không khí càng thiếu, làm hai người đều có loại thiếu ngửa hít thở không thông khẩn trương kích thích cảm.

"Tần Trần, tôi yêu em..... Ngộ....." Tôn Sĩ Tâm ôm lấy nàng eo, cuối cùng mãnh lực tiến lên thượng đỉnh mây, bắn tinh nháy mắt, hắn cảm lòng không đầu kêu lên, chưa nói xong, môi lại bị nàng lại lần nữa lấp kín.

Nửa giờ, bị trung điền cuồng hoan ái mới kết thúc. Hai người xuống lầu khi, chỉ có Trương Nghiễm ở dùng cơm, thấy hai người xuống dưới, biểu tình thập phần quái dị, sắc mặt lại hồng lại bạch, vừa mới nàng ở bên ngoài đều nghe thấy được.....

Tôn Sĩ Tâm lời kéo nàng vào phòng tắm, hai người cùng nhau tắm rửa, khi tới trường học, quả nhiên đã đến trễ. Hai người dứt khoát liền không tiến phòng học, khoáng chính tiết khóa, ở phía sau rừng cây nhỏ ngủ cùng nhau nói chuyện phiếm.

Đến tan học, mới vào phòng học. Tôn Sĩ Tâm không nhiều tự hỏi, đi tới trước mặt Lâm Tiểu Yến, đối nàng nói: "Ngày hôm qua tớ là nhất thời xúc động, nói muốn cậu làm bạn gái, chỉ là vui đùa."

Lâm Tiểu Yến trừng mắt hắn, mặt trưởng đến đỏ bừng, "Tớ liền biết, chuyện tốt như vậy sẽ không đến phiên tớ! Bất quá tớ còn là thực tức giận. Liên tính tớ thích cậu, tớ còn muốn giáo huấn cậu." Nói xong, nàng nắm khởi quyền, đột nhiên một quyền đánh ở trên mặt hắn.

Tần Trần ôm ngực ở một bên nhìn, thở dài, thôi, không buộc hắn, về sau thế nào dạng thuận theo tự nhiên đi.

Trên mặt hắn treo đoàn thanh ô, đi tới ngồi xuống, nhìn nàng. Tần Trần gât gât đầu: "Là tôi sai. Về sau tôi lại không cho cậu tìm bạn gái, đừng nóng giận?"

Hắn không nói chuyện, trầm mặc làm nàng cấp trên mặt sát được.

Tan học sau, hai người không có lập tức về nhà, Tần Trần mở ra màu đỏ xe thể thao đi ra ngoài căng gió, xe cuối cùng ngừng ở một ngọn núi dưới chân, mới vừa dừng lại xe, Tôn Sĩ Tâm liền ôm lấy nàng tác hôn, khai trai làm hắn thực tùy biết vị, trước kia xem nàng chỉ cảm thấy nàng đặc biệt xinh đẹp, hiện giờ xem nàng, lại cảm thấy nàng đặc biệt mỹ vị ngon miệng, tâm tính hoàn toàn thay đổi.

Hắn trực tiếp ngồi vào nàng trên đùi, phủng nàng mặt ướt hôn mặt mật roi xuống, thân thân, tay từ nàng cổ áo đi xuống toàn, mạnh mẽ xoa bắt lấy hai luồn mềm mại cự nhũ.

Tần Trần hơi thở hơi loạn, bắt lấy hắn tay, "Tiểu thiếu gia..... Cậu hẳn là học được tiết chế..... Túng dục không tốt....."

"Không cần." Hắn cùng nàng cái trán kề sát, pi pi hôn môi nàng, tùy ý trào lộng ngực nàng, thờ gấp nói: "Vú người đã trưởng ngành, còn nói không muốn?"

Tần Trần táo đỏ mặt, "Cậu học hư."

Hắn hừ một tiếng, còn không đều là nàng giáo hảo yêu, nghĩ, khẽ nâng nàng cằm, dán khăn nàng môi mãnh lực mút vào, kịch liệt cùng nàng giao triền, Tần Trần bị thân đến hai chân nhũn ra, mười ngón cắm vào hắn phát trung, duỗi đầu lưỡi cùng hắn ở không trung giao hội tương triền, từ xa tới gần, cuối cùng chặt chẽ tương dán, không hề khoảng cách, hai đầu lưỡi như nước đĩa giống nhau khoanh ở cùng nhau, qua lại nhẹ đỉnh liếm mút.

Hai người thân đến hồn nhiên quên mình, chưa chú ý bốn phía hoàn cảnh.

Không ai nhìn đến phía trước một chiếc màu đen trọng tạp chính hướng phía trước vọt tới, phịch một tiếng vang lớn, màu đen trọng tạp mãnh lực va chạm, màu đỏ xe thể thao bị đâm bay đi ra ngoài hơn mười mét xa, ở không trung phiến mấy lần, cuối cùng lại thật mạnh ngã xuống. Hai người đều bị chấn đến đầu đau muốn nứt ra, Tần Trần hất hất đầu, khi nhắc lên lại là cả kinh. Kia trọng tạp đụng phải một lần, rồi lại truy kích lại mãnh chàng đi lên.

Xe lại lần nữa bị đâm bay, lần này trừ bỏ đầu văng mất hoa, nàng còn tương phun, nhìn mắt Tôn Sĩ Tâm lại đã bị đâm ngắt xiu đi. Mất thấy kia xe tải còn muốn đánh tới, xem ra thể tất muốn đâm chết hai người không thể.

Nàng miễn cưỡng chống thân thể, sau đó đột nhiên một chân đá văng cửa xe, đem ngắt Tôn Sĩ Tâm kéo đi ra ngoài, phóng một bên nằm xuống, lúc này mới quay đầu nhìn về phía kia tới gần tiến đến trọng tạp. Từ áo khoác nội tử lấy ra số binh tiểu đao, phi ném mà đi.

Trong đó một đao xuyên thấu kính chắn gió, cắm trung tài xế mất trái, một đao cắm ở hắn bên phải bả vai, đau nhức làm hắn kêu thảm thiết kinh hoàng thất thố, xe khai đến vụn vụn méo mó mất không, cuối cùng một đầu đánh vào trên vách núi đá.

Tần Trần lại vô lực khí, thân thể mềm nhũn liền ngã trên mặt đất.

Tôn Sĩ Tâm tỉnh lại khi, phát hiện chính mình ở bệnh viện phòng bệnh, tay trái bó thạch cao treo băng mang, hơn nửa phần đầu còn ần ần làm đau, hắn nhìn quanh bốn phía, sau đó thấy Tôn Mưu cầu hoà bình Trương Nghiễm đang từ bên ngoài tiến vào, mặt sau đi theo mấy cái bác sĩ.

"Tỉnh? Cảm giác thế nào dạng?" Tôn Mưu ở bên ngồi xuống, hỏi thanh, mặt sau bác sĩ cũng tiến đến dò hỏi nơi nào còn không thoải mái. Hắn lắc đầu, hỏi Tôn Mưu: "Tần Trần đâu? Nàng có hay không bị thương?"

"Nàng chỉ có điểm trầy da, không quá đáng ngại, con không cần lo lắng. Nhưng thật ra con, đâm cho cánh tay gãy xương, cha con lo lắng gần chết....." Trương Nghiễm ở một bên lau nước mắt xen mồm.

"Nàng nếu không có việc gì, thế nào không tới xem con?" Hắn nhủu mày hỏi.

"Không cần. Nàng không có bảo vệ tốt con, đã là thất trách, ta đã xa thải nàng, còn cho tìm cho con hai bảo tiêu lợi hại, mấy ngày nay ba đều sẽ bồi con....." Tôn Mưu nhân nhậ giải thích, Tôn Sĩ Tâm nghe được kinh sợ, cả giận nói: "Nàng thế nào không có bảo vệ tốt, con không phải còn sống tốt sao? Hơn nữa, hơn nữa việc này muốn trách con....."

Nếu không phải hắn một hai phải ở trên xe cùng nàng thân thiết, nàng cũng sẽ không mất cảnh giác với bên ngoài trạng huống.

"Làm gì cũng có luật lệ, nàng cầm ta phó giả trên trời thù lao, lại làm con bị thương, chính là thất trách!" Tôn Mưu mày thẳng nhăn, lại xoa xoa hắn phát, trấn an nói: "Con hảo hảo dưỡng thương, cái gì cũng không cần nghĩ nhiều."

"Con mặc kệ! Con liền phải thấy nàng, con chỉ cần nàng! Người đem nàng tìm tới a!" Tôn Sĩ Tâm lập tức phát giận, lôi kéo trên người băng mang liền phải nhảy xuống giường, Tôn Mưu nắm hắn hướng trên giường nhấn một cái, cả giận nói: "Cho ta ngừng nghĩ đi! Con thiếu chút nữa tặng mạng nhỏ có biết hay không!"

"Con mới không để bụng! Con muốn gặp nàng!" Hắn hướng hắn rống giận, đột nhiên nắm lên bó thạch cao tay hướng tới mép giường thượng ném tới, sợ tới mức mấy cái bác sĩ sắc mặt đại biến, Tôn Mưu bắt lấy hắn hướng trên giường một ấn, hung hăng phiến hắn một cái đại tát tai, lạnh lùng nói: "Con về sau không được gặp lại nàng!"

Tôn Sĩ Tâm bụm mặt, cả người bị đánh懵, lão nhân trước nay không đánh quá hắn, như vậy lãnh khốc khủng bố biểu tình, hắn cũng là lần đầu tiên thấy. Hắn run rẩy môi, hỏi: "Vì cái gì..... Vì cái gì!"

"Không có vì cái gì. Con hảo hảo dưỡng thương!" Tôn Mưu bỗng nhiên đứng dậy, hướng ra phía ngoài mặt kêu một tiếng, đi vào tới hai cái hắc tây trang người vạm vỡ, hắn nhân nhậ đối Tôn Sĩ Tâm nói: "Đây là ta thuê bảo tiêu mới cho con, bọn họ sẽ nhìn con." Nói xong túm Trương Nghiễm ra phòng bệnh.

Tôn Sĩ Tâm trong đầu một mảnh hỗn loạn, hắn nhảy xuống giường, muốn rời đi, hai cái đại hán chắn hắn trước mặt, "Tiểu thiếu gia, cậu không thể đi ra ngoài....."

Hắn cúi gập lưng nhìn hai người, bức bối ở phòng bệnh đi tới đi lui, nghĩ nghĩ quay đầu triều hai người nói: "Di động, ai có di động? Tôi muốn đánh cái điện thoại." Hai người hai mặt nhìn nhau, đưa điện thoại di động cho hắn.

Hắn lập tức bắt đánh Tần Trân dây số, truyền đến hồi phục lại là không hào.

Hoàn toàn thất liên.

Lúc này hắn mới hồi hận, mới phát hiện chính mình đối nàng hiểu biết thiếu đến đáng thương, nàng là người ở nơi nào, gia trụ nơi nào, thế nhưng hoàn toàn không biết gì cả, không có duy nhất nhưng liên hệ điện thoại, nàng liền từ hắn trong thế giới biến mất.

Lúc sau hắn thử qua các loại phương pháp, vẫn cứ không có tìm được nàng tin tức, mặc hắn la lối khóc lóc chơi xấu phát giận, Tôn Mưu cũng không nói cho về nàng càng nhiều tin tức. Không chỉ như thế, bên người còn nhiều hai cái bảo tiêu, mỗi ngày nhìn chăm chăm hắn nhất cử nhất động.

Hắn tìm không thấy nàng, nhưng vì cái gì nàng không tới tìm chính mình?

Nàng chẳng lẽ liền không nghĩ hắn sao? Nhưng hắn rất nhớ nàng a.

Nghỉ đông trong lúc, trước kia Tôn Sĩ Tâm thường xuyên đêm không về nhà, lần này lại cực ít ra cửa, Tôn Mưu nguyên bản là cảm thấy cao hứng, nhưng không vài ngày sau, lại không như vậy cao hứng, hắn nhìn ra này tiểu nhi tử người ở nhà, linh hồn nhỏ bé lại là ném.

Cái này làm cho hắn lại lo lắng tiểu nhi tử sẽ buồn ra bệnh tới, vài lần kêu chính hắn đi ra ngoài chơi, Tôn Sĩ Tâm lại hứng thú thiếu thiếu, ở nhà đương nói lên trách nam. Tôn Mưu thật sự lo lắng, liền tự chủ trương thỉnh hắn kia mấy cái trước kia chưởng mắt hồ bằng cầu đảng tiền đến bồi hắn chơi.

Kim Thế Vinh bốn người tới khi, Tôn Sĩ Tâm chính ngủ ở Tần Trân tiểu trên sofa, lam đôi mắt mở lại đại lại viên, nhìn ngoài cửa sổ. Thẳng đến Kim Thế Vinh kêu một tiếng, hắn mới đột nhiên hoàn hồn.

"Chúng mày sao lại tới?" Hắn ngồi dậy, về mặt ngoài ý muốn.

Trần Nhiễm nhú mày nói: "Là cha mày bảo bọn tao tới, nói sợ mày buồn ra bệnh, làm bọn tao tới giải buồn cho mày, sao? Mày nữ bảo tiêu của mày đi rồi, liền hại tương tư bị bệnh?"

Hắn nói chưa dứt lời, nhắc tới khởi, Tôn Sĩ Tâm sắc mặt liền trở nên một mảnh tối tăm, chỉ nhìn chăm chăm bên cửa sổ bình thủy tinh phát ngọc, hiện giờ hoa đã sớm tàn, không biết khi tường vì lại nở, nàng có thể hay không trở về?

"Đến! Tiểu ngậy thơ của chúng ta, hiện giờ biến thành tiểu si tình." Trương Dịch cười, lôi kéo hắn cánh tay túm túm: "Đi, đi ra ngoài ngoạn nhi đi, cả ngày ở nhà giống cái gì chuyện này!"

"Không đi!" Hắn phiết quá mức, hắn hiện tại làm cái gì cũng chưa kính nhi, đối chơi cũng không có hứng thú.

Chu Bất Phàm thấy hắn này một bức nào bí đao dạng, nhướn mày nói: "Thật không đi? Kia bọn tao đi lập? Bất quá vốn dĩ chúng ta nghĩ đến nói cho mày, chuyện về mỹ nữ bảo tiêu của mày đâu....."

"Cái gì?" Hắn một chút nhảy dựng lên, nhéo chu bất phàm, "Mày nói cái gì? Mày biết nàng rơi xuống?"

Chu Bất Phàm chụp bay hắn tay, hắc hắc cười không ngừng: "Chúng ta không phải anh em tốt sao, tổng không thể gặp mày như vậy vì tình bộ đáng nghèo túng, nàng có họ có tên, còn biết diện mạo, chỉ cần là cá nhân, chỉ cần ở thế giới này, tổng có thể lưu lại dấu vết để lại đi..... Anh em vì mày, chính là vất vả mấy ngày mới tra được....."

"Thật sự? Phàm ca, nàng ở đâu?" Hắn ánh mắt sáng lên, lập tức có tinh thần. Chu Bất Phàm xích cười một tiếng: "Hiện tại biết gọi ca rồi sao? Đi..... Miễn cho cha mày biết chúng ta đi làm gì, mày lại đi không được....."

Tôn Sĩ Tâm áp xuống trong lòng nhảy nhót, cùng bốn người đi xuống lầu, nhìn thấy Tôn Mưu ở phòng khách, xú mặt đối hắn nói: "Con muốn đi chỗ Phàm ca chơi....." Tôn Mưu trên mặt cười, xoa tay: "Đi thôi, hảo hảo chơi." Lại làm hai bảo tiêu cũng đi theo.

Nửa giờ sau, xe ngừng ở một gian ngõ nhỏ bên ngoài, Chu Bất Phàm hướng hắn triều ngoài cửa sổ chỉ chỉ, "Chính là tòa tiểu viện kia, nàng ở bên trong....." Tôn Sĩ Tâm vừa nghe, lập tức liền phải xuống xe, Chu Bất Phàm vội bắt lấy hắn: "Mày đừng xúc động."

"Thế nào? Tao hiện tại liền phải thấy nàng!" Nghe thấy nàng trụ này, hắn nơi nào bình tĩnh đến xuống dưới. Chu Bất Phàm triều hắn sử dụng mắt ra hiệu, Tôn Sĩ Tâm quay đầu nhìn mắt cuối cùng tòa hai bảo tiêu, tâm tình đại hư, khẽ cắn môi gật gật đầu.

Chu Bất Phàm triều hắn ngoắc ngoắc ngón tay, kêu hắn đưa lỗ tai lại đây, Tôn Sĩ Tâm thò lại gần, Chu Bất Phàm cùng hắn nói thầm vài câu, hắn gật gật đầu. Sau đó lớn tiếng nói: "Phàm ca, đưa tao đi trung tâm giải trí nhà này đi....."

Xe một lui về phía sau, thay đổi phương hướng, chui ra ngõ nhỏ, hắn một đường yên lặng nhớ kỹ lộ tuyến, kiên nhẫn ngồi xe tới trung tâm giải trí nhà Chu Bất Phàm, hai bảo tiêu cũng đi theo đi vào, Tôn Sĩ Tâm trang khắp nơi chơi, cuối cùng đi sông bạc chơi bài, chơi bài trong lúc cảm đi động tra tư liệu, người phụ trách từ theo dõi thấy, làm người tiến đến xử lý, hắn liền chơi hoành.

Hai bảo tiêu vì bảo hộ hần, cùng sòng bạc nhân viên an ninh nổi lên phân tranh, hần liền mượn cơ hội trốn, hai bảo tiêu bị người trong trung tâm giải trí cuốn lấy không cho đi.

Ném ra bảo tiêu, Tôn Sĩ Tâm chạy ra liền phải đi tìm nạng, muốn đánh xe, mới phát hiện chính mình không mang tiền, đành phải một đường chạy bộ tiến đến, cũng may giải trí trung tâm ly ngõ nhỏ không xa. Tới rồi cửa nhìn một lát, trực tiếp leo cây treo tường đi vào.

"Ai!" Roi xuống thanh âm, kinh đến ở trong phòng người. Tàn Trần đi ra, chính thấy hần bò lên, nạng kinh ngạc hạ: "Tôn Sĩ Tâm, cậu sao lại ở đây?"

"Tới xem cô a." Hần cười vỗ vỗ đầu gối mỏng tuyết, triều nạng đến gần, đắc ý nói: "Cô cho rằng cô không tới tìm tôi, tôi liền tìm không đến cô?" Tàn Trần nhìn hần không nói chuyện, Tôn Sĩ Tâm tới gần, hô hấp phun ra sương trắng ở miệng nạng biên vòng, hần chớp chớp mắt, "Thấy tôi, cô không vui sao? Tôi lạnh quá a....."

Tàn Trần nhìn mắt đồng hồ, nhều mày nói: "Cậu trở về đi."

Trên mặt hần cười cứng đờ, "Cô đuổi tôi đi?" Nạng thở dài một tiếng, đôi tay phùng trụ hần mặt, thò lại gần thân trụ hần lạnh băng môi, sau đó dán đến hần bên tai, nhỏ giọng nói: "Nghe lời, đi về trước....."

Trên môi hôn môi, làm hần trong lòng nóng lên, nhìn nạng lắc đầu: "Nhưng tôi mới nhìn đến cô." Tàn Trần ngẩng đầu nhìn mất cửa, lại dán lên đi, môi cùng hần lạnh băng môi nhẹ dán, Tôn Sĩ Tâm nắm chặt tay nạng, thấp thấp nói: "Tôi rất nhớ cô, cô đừng đuổi tôi được không?"

Nạng lửa nóng đôi môi ngậm lấy hần cánh môi, nhẹ mút vài cái, Tôn Sĩ Tâm chỉ cảm thấy lạnh băng môi chậm rãi trở nên nóng hổi, hần mừng thầm, lại nghe nạng thấp giọng nói: "Cậu không thể ở lại nơi này, ngoan, trở về đi."

"Cô dễ tiểu hài tử sao!" Hần trừng mắt, "Cô có nhớ tôi? Có nhớ không?"

"Cậu không phải tiểu hài tử sao?" Nạng cười nhẹ, che lại mặt hần, "Nghe lời, chờ đến lúc tôi có thể đi gặp cậu, tôi sẽ đi tìm cậu..... Hiện tại đi về trước....."

"Đến lúc nào? Rốt cuộc muốn lúc nào?" Hần ép hỏi. "Cô có phải hay không dễ ngọt tôi?"

"Vi an toàn của cậu suy nghĩ." Nạng thấp thấp trả lời. Tôn Sĩ Tâm nhăn tình sáng hạ, trong đầu hiện lên mấy cái mơ hồ ý niệm, rồi lại vô pháp tự lại rõ ràng, hần mắt chuyển nhỏ giọt vừa chuyển, "Tôi rồi đi có thể, nhưng phải nghe cô nói thích tôi."

Hần chỉ là muốn xác định một chút. Xác định nạng không phải lừa mình.

Cho nên nói, nạng cảm thấy tiểu hài tử phiền toái, cả ngày nị oai, thích nghe thể non hèn biến lời âu yếm, còn đặc biệt dính người, không hiểu người với người là hần là có khoảng cách, bất quá, đây cũng là một loại mới mẻ thể nghiệm. Đây là người thiếu niên mới đặc có nóng cháy tình cảm, đám người tới rồi thanh niên trung niên, tiến vào xã hội sau trở nên khéo đưa đẩy hiện thực, loại này cảm tình liền sẽ càng ngày càng trần quý thừa thốt.

"Ân, tôi thích cậu." Nạng ở hần môi thượng mổ vài cái, thấp thấp liền nói vài câu. Tôn Sĩ Tâm nghe được tâm hoa nở phóng, gương mặt hơi hơi phiếm hồng, đắc ý nói: "Tôi biết!"

"Về sau, không thể lại đến." Nạng đẩy hần tới cửa. Tôn Sĩ Tâm trong lòng dâng lên mãnh liệt không tha, rất muốn chơi xấu lưu lại, lại sợ nạng muốn sinh khí phát hỏa, chỉ phải xoay người ôm chặt trụ nạng, trong bóng đêm hôn lấy nạng, nhỏ giọng lại kiên định nói: "Cô đừng nghĩ trốn. Sẽ có ngày tôi cùng cô kết hôn. "

Nạng một trận cười khê, sờ sờ hần mặt, nhìn hần chạy vội rồi đi thân ảnh, thở dài thanh, chuyện này, vẫn là sớm chút xử lý đi, bằng không làm hần lão trộm đi tới này, cũng là phiền toái..... Ai, ai làm chính mình so nạng đại, thích cái tiểu quý, quả nhiên muốn lo lắng đánh rầm nhi một đồng.

Tôn Sĩ Tâm vui sướng hài lòng trở về nhà, đem Tàn Trần muốn hần không chuẩn lại đến nói sớm ném ở sau đầu, đã biết nạng chỗ ở, nạng thể nào có thể làm hần trang làm không biết? Dù sao hần làm không được. Hần chính là muốn gặp nạng, mỗi ngày tới gặp nạng.

Ngày hôm sau, Tôn Sĩ Tâm lại trăm phương nghìn kế ném ra bảo tiêu, ban ngày ban mặt liền treo tường tiến nhà nạng, xông vào trong phòng, lại phát hiện lại là không ai, chỉ có trên bàn phóng một tờ giấy: "Liền biết cậu sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, đừng lại tìm tôi, lúc nào nên gặp sẽ tự gặp, đừng tùy hứng. Bằng không lần sau gặp mặt tôi muốn đập nát mông cậu....."

Tôn Sĩ Tâm trừng mắt nhìn tờ giấy, còn có kết cục hai chữ bảo bối, hần trong lòng đã sinh khí, lại có điểm cao hứng, nạng kêu chính mình bảo bối đầu..... Nhưng làm gì lại không thấy người.....

Hần lòng tràn đầy mất mát rồi đi, nạng kêu hần nghe lời, hần có phải hay không hần là ngoan ngoãn nghe lời? Hần chỉ là muốn gặp nạng mà thôi a, vì cái gì như vậy khó, nạng còn làm cái thô khốn có ba hang. Hần nhăn đầu óc miên man suy nghĩ, chậm chậm đi ra ngõ nhỏ, quyết định làm chính mình kiên nhẫn điểm.

Tôn Sĩ Tâm chính đi ra đầu hẻm, nghênh diện lại đột nhiên đánh tới ba đạo hắc ảnh, hần bị người đánh ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 72: Phần 9. Thiếu gia vs Bảo tiêu (hoàn): Mười năm truy thê lộ

Tôn Sĩ Tâm sau khi tỉnh lại, phát hiện bốn phía tối đen, chỉ có vài sợi ánh sáng nhạt lọt vào qua khe hở của tấm ván gỗ trên đỉnh đầu, không đủ để thấy rõ hoàn cảnh xung quanh, chỉ có thể suy đoán là ở chỗ nào đó dưới tầng hầm.

"Có người sao?" Hần lớn tiếng kêu mấy tiếng.

Hần sợ hãi, trước đó không nói việc đã trở lại cho người lớn, hiện giờ bị bắt cóc, mới rồi cuộc sợ hãi, hắn vẫn luôn không muốn nhớ lại việc của đại ca Tôn Luật, bởi vì quá khủng bố quá thảm. Tôn Luật sau khi bị bắt cóc, bị tra tấn nửa tháng, Tôn Mưu vừa gửi tiền chuộc, ngày hôm sau con tin đã bị giết, hung thủ đóng gói thi thể thành chuyển phát nhanh gửi tới, một người đang sống bị phanh thây thành khối, Tôn Mưu chết ngất.

Mà cho tới bây giờ, vẫn chưa tìm thấy hung thủ, hắn biết Tôn Mưu vẫn không từ bỏ, nhưng không nghĩ, mình hôm nay cũng gặp phải. Hắn không dám liên tưởng, người bắt cóc hắn cùng đại ca có phải cùng một nhóm hay không.

Suốt một ngày, Tôn Sĩ Tâm bị nhốt tại tầng hầm tối đen như mực, không nước uống, cũng không có người đến, ngày hôm sau cũng như thế, tới ngày thứ ba, hắn vừa đói vừa khát, cơ hồ cho rằng mình sắp chết, vào lúc giữa trưa, rốt cuộc có người đi vào, khi đó hắn đã đầu vầng mắt hoa, nghe thấy tiếng bước chân, lập tức bừng tỉnh.

"Người là ai? Là người bắt cóc ta? Ta muốn uống nước....." Hắn hí hóp mắt, muốn kêu to, yết hầu lại đau đớn vì khát khô, phát ra thanh âm yếu ớt đi vài phần, từ khe hở của tấm ván gỗ, thật sự thấy không rõ diện mạo người đó, chỉ nhìn ra là một nam nhân rất cao.

Người nọ cũng không nói lời nào, chỉ lấy một bình nước đồ uống, nước từ khe hở chảy ra, hắn thật sự quá khát, chỉ có thể dùng tay hứng uống. Sau khi đồ nước, hắn lại bóc cửa tấm ván gỗ, ném túi bánh mì xuống dưới.

"Uy! Người mẹ nó đừng đi, trở về!" Thấy hắn phải đi, Tôn Sĩ Tâm đập kêu vài tiếng, nhưng cách tấm ván gỗ hơn hai mét, thật sự mua không đến, chỉ có thể thở dài nhặt bánh mì lên ăn.

Hiện tại hắn có thể xác định, người bắt cóc hắn, cùng lúc trước trói đại ca chính là cùng một hội, dùng thủ pháp đều giống nhau. Trước treo một cái mệnh, sau đó cùng người bị đòi tiền chu toàn, mười phần kiên nhẫn.

Hắn có thể tưởng tượng người lớn hiện tại sót ruột đến mức nào, lo lắng, hiện giờ hối hận cũng đã muộn, nếu không ai tới cứu hắn, chỉ sợ hắn sẽ có kết cục giống đại ca.

Hắn còn không muốn chết, còn có Tần Trân..... Hắn vừa mới nói muốn kết hôn với nàng.

Bị nhốt bảy tám ngày, bình quân hai ngày ăn một bữa cơm, không chết nhưng sống không tốt, mỗi ngày đều đói khát khó nhịn, ở lo âu cùng sợ hãi vượt qua.

Hôm nay ban đêm, hắn ngủ đến mơ mơ màng màng, lại nghe thấy kéo kéo kéo tiếng bước chân truyền đến, hắn đột nhiên tròn mắt, thấy một cụm sáng từ phía trên chiếu xuống, tiếp theo cửa trên tấm ván gỗ môn bị vạch ra, bóng người một giây liền nhảy xuống tới.

"Tiểu thiếu gia, còn hảo?" Tần Trân đem đèn pin chuyển qua trên tường, tránh cho bắn thẳng đến đôi mắt hắn.

Tôn Sĩ Tâm cho rằng mình quá đói, hôn mê xuất hiện ảo giác, hắn nỗ lực dụi mắt, quang hạ, rốt cuộc thấy rõ khuôn mặt Tần Trân đang cười. Vui sướng cùng chưa xót cùng nhau vọt tới. "Cô, cô tới kiểu gì?" Nói lại lau lau mặt cùng tay, dùng quần áo chà xát, hiện tại khẳng định mình hơi muốn chết.

"Đến xem cậu." Nàng đi lên trước, ghé cằm hắn nhìn nhìn, khuôn mặt Tôn Sĩ Tâm vốn mềm mướt, mới qua mấy ngày đã gầy sọm, sắc mặt cũng không tốt lắm, trên người càng là dơ bẩn, nhìn thật sự đáng thương.

"Cô tới cứu tôi?" Hắn ngượng thanh hỏi.

"Hiện tại chưa thể, cậu cần nhẫn nại mấy ngày." Nàng từ trong túi lấy ra mấy quả táo, bánh quy, khô bò còn có nước cho hắn, "Người bắt cóc cậu đã bị tôi theo dõi, nhưng hắn là còn có người chủ mưu." Hắn gật đầu thật mạnh, dùng sức gặm quả táo, Tần Trân chụp vài cái trên lưng hắn. "Đừng ăn quá gấp quá nhiều."

"Cô, cô vẫn luôn ở đây?" Hắn sờ sờ bụng, trước nay không cảm thấy táo ăn ngon như vậy.

Nàng gật gù đầu: "Từ lúc cậu bị bắt đi, tôi đã biết. Bất quá, tôi thật ra muốn nhìn đại thiếu gia cậu ha ha đau khổ, cho nên trước không xuất hiện, thế nào, nhớ khổ tư ngọt đi?"

"Cô hảo tàn nhẫn. Sẽ không sợ tôi bị đói chết?" Hắn lại cao hứng lại thương tâm, nàng nếu vẫn luôn ở đó, thế nhưng nhìn hắn bị đói. Tần Trân nhướng

mày cười khê: "Không khổ sở, cậu nào có thể hiểu được lòng cha cậu?"

Hắn lúc này mới nhớ tới Tôn Mưu, "Cha tôi sao rồi? Thân thể vẫn ổn chứ?" Nàng gật gật đầu, cùng hắn nói một lát, nhìn xem thời gian, liền nhảy lên rồi đi. Lúc sau mỗi đêm nàng sẽ đưa chút ăn, Tôn Sĩ Tâm rốt cuộc không hề sợ bị chết đói.

Dưới mặt đất nhà tù ngày người mười lăm ngày, hôm nay hắn rốt cuộc bị người từ phía dưới bắt được tới, bởi vì biết Tần Trần giấu ở âm thầm, hắn đảo không hề khăn trương, mang theo đầy ngập phần nô thù hòa đánh giá trong phòng vài người.

Một người giữ hắn, ba nam nhân khác ngồi, nam nhân ở giữa sinh trường mắt thô mi, trên mặt có vết sẹo, ánh mắt hung ác nham hiểm, cả người tràn ngập một cỗ lệ khí làm người không thoải mái. Mà trước mặt hắn bày cái tiểu bàn, trên bàn bày hương đàn, cắm tam chi hương, hoa quả rượu.

"Tôn thiếu gia, ngại quá làm cậu chịu nhiều ngày ủy khuất như vậy, bất quá thực mau cậu có thể được giải thoát rồi." Hắn nói lại nhẹ lại chậm, trong tay thường thức một phen quân đao, dùng giẻ lau chà lau đến sáng bóng.

"Người cùng Tôn gia chúng ta có thù gì?" Hắn giận dữ hỏi, tội phạm bắt cóc thường chỉ vì tiền, nhưng thủ đoạn của hắn, lại vượt ra ngoài, trừ bỏ cừu hận, hắn không nghĩ được hắn làm như vậy vì lý do gì khác.

"Người cùng ta không thù, nhưng cùng cha người có." Hắn cười lạnh, "Đừng cảm thấy bất công, ai bảo hắn là cha người, nợ cha con trả. Hắn làm hại ta cửa nát nhà tan, ta liền khiến hắn đoạn tử tuyệt tôn. Quá mấy ngày, ta liền dùng mạng người tới tế vong hồn cả nhà ta!"

Hắn tâm trầm xuống, quả nhiên là có thù oán cùng người lớn? Tôn gia ban đầu là dựa vào địa ốc lập nghiệp, có chút thủ đoạn không quang minh, hắn cũng có nghe thấy, hiện giờ là Tôn gia gặp báo ứng?

Lại cách hai ngày, hắn rốt cuộc được Tần Trần cứu ra từ tầng hầm, nàng nói tội phạm bắt cóc cùng người đồng mưu đều đã bị bắt, việc này xem như hoàn toàn giải quyết, cũng tự mình lái xe đưa hắn về nhà.

Sau khi trở về, chuyện thứ nhất chính là tắm rửa, sạch sẽ sau mới ra tới thấy nàng. Lại thấy nàng ở phòng khách, cùng Tôn Mưu thấp giọng nói chuyện với nhau, thấy hắn ra tới, hai người lập tức ngưng nói chuyện.

"Ba, dì Trương đâu?" Hắn hỏi, mình xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng không ở?

"Người về sau đều sẽ không thấy lại nàng." Tôn Mưu đã lâu không nghe thấy hắn gọi mình là ba, lúc này trong lòng rất là vui mừng, nghe thấy hắn hỏi nói, sắc mặt lại không đẹp như vậy.

"Vì cái gì?" Thấy phụ thân sắc không đúng, hắn ép hỏi. Tần Trần nói: "Bà ấy là đồng phạm với kẻ bắt cóc cậu." Tôn Mưu vừa nghe, lập tức ngừng đầu nhìn tới, nàng đạm thanh nói: "Tôn tiên sinh, cậu ấy hẳn nên biết, ông không thể đối đãi hắn như chim non."

Tôn Mưu ngáy cả người, thờ dài một tiếng, gật gật đầu.

"Nói bậy!" Hắn cả kinh nhảy lên, "Bà ấy sao có thể là đồng phạm?"

"Cùng kẻ bắt cóc móc nối chính là bà ấy, ngày đó ở trong rừng hai người trao đổi tiền mặt, bị chính tay tôi bắt." Nàng bình tĩnh nói xong, nhìn mắt hắn, lại nhìn Tôn Mưu, hắn sắc mặt hồi bại, không nghĩ nói, đành phải nàng tới nói, "Tai nạn xe cộ của mẹ cậu cũng liên quan với bà ấy."

Ngày ấy sau khi Tôn Sĩ Tâm bị xe đâm, Tôn Mưu liền thề muốn tra ra hung phạm, cho nên đem việc này phó thác cho nàng, làm nàng tạm thời rời Tôn Sĩ Tâm, không nghĩ tới tra ra rất nhiều chân tướng hắn không muốn tiếp thu.

Hắn vẫn luôn nghĩ mình hại chết vợ trước, vẫn luôn tự trách, Tôn Sĩ Tâm càng bởi vậy đối hắn canh cánh trong lòng, cha con trường kỳ bất hòa. Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, Trương Nghiễm sẽ tăng sâu đến như vậy, vì hướng về phía trước làm nhiều việc điên cuồng đến vậy.

"Sao lại như vậy?" Tôn Sĩ Tâm không thể tin, nhưng hắn biết bọn họ không có khả năng đùa giỡn kiểu này, nhưng hắn không rõ, dì Trương vì cái gì muốn mạng mình, nàng không phải vẫn luôn yêu quý mình sao.

Ngày hôm sau, Tôn Sĩ Tâm đi trại tạm giam, gặp được Trương Nghiễm, nàng hiện tại trạng thái thật không tốt, cả người thập phần tiều tụy, đã không có ưu nhã ung dung, cho tới bây giờ, hắn vẫn là vô pháp coi nàng như kẻ giết người hung tàn.

Tuy rằng tay nàng chưa giết người, lại là trực tiếp đồng lõa.

Hắn chỉ là không rõ.

"Vì sao?"

"Vì sao ư?" Trương Nghiễm nhìn hắn, thê lương nở nụ cười: "Con muốn hỏi ta vì sao phải làm những việc này? Người như con, sao mà hiểu được, liền tính ta nói cho con, con cũng vĩnh viễn không lý giải được."

"Tuy ta sắp đổi mặt lao ngục tai ương, nhưng ta không hối hận. Không hối hận ta làm hết thấy." Nàng đôi mắt như vậy bình tĩnh, làm hắn vô pháp tưởng tượng nàng nội tâm, nàng thế nào có thể như vậy bình tĩnh đâu?

"Con muốn biết. Ta nói cho con." Cuối cùng, nàng thờ dài một tiếng, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Nàng sinh ra thanh bản, từ tiểu gia đình tưng quẩn, nhưng người thông minh hiếu học, cha mẹ đập nôi bán sắt cho nàng đi học. Đại học trong lúc ở Thụy Điển lưu học, kết bạn Elena, Elena là con gái quan lớn Thụy Điển, đối nàng khuyên tâm tương giao, quan hệ càng là thân cận, lại càng làm nàng bị lạc, đặc biệt sau khi Elena gả cho Tôn Mưu, nàng trong lòng càng không thể cân bằng.

Nàng cũng không yêu Tôn Mưu, chỉ là cảm thấy không cam lòng, cảm thấy không công bằng, Elena xuất thân so nàng tốt, cuối cùng còn có thể gả cho nam nhân ưu tú như vậy. Nàng không phục, nàng cũng thực ưu tú, đầu óc thông minh, công tác năng lực xuất chúng, mặc kệ phần đầu thế nào, cuối cùng vẫn chỉ có thể nhìn lên người khác, các nàng kém chỉ là một cái xuất thân.

Nàng chỉ nghĩ bò lên trên, bò đến chỗ càng cao làm người đứng trên người khác, vì vậy nàng nguyện ý trả giá hết thảy đại giới.

Mà gả cho Tôn Mưu là lối tắt nhanh nhất, nàng cực có kiên nhẫn, không có lập tức từ Tôn Mưu xuống tay, lại là lựa chọn Tôn Sĩ Tâm, dùng vô cùng kiên nhẫn, đem nhu tình đều cho hắn, này thành công làm Tôn Mưu cảm kích nàng, cũng làm Tôn Sĩ Tâm ý lại nàng, còn phát triển ra cảm tình ái muội không rõ. Tôn Sĩ Tâm chậm rãi lớn lên, sau khi thời cơ chín mùi, nàng thiết kế tai nạn xe cộ của Elena, dùng hai năm thời gian bồi bên cạnh Tôn Mưu, dùng ôn nhu tiêu trừ đau xót trong lòng hắn, cuối cùng rút cuộc thành vợ sau của hắn.

Hắn đối nàng tuy cũng săn sóc, nhưng phong lưu tính vẫn chưa biến, này nàng cũng có thể nhẫn, dù sao nàng cũng không yêu hắn. Nhưng Tôn Mưu tỏ vẻ sẽ không muốn lại có con, tuy hắn nói được cực êm tai, nói sợ nàng thừa nhận sinh đẻ khổ sở, nhưng nàng chỉ cảm thấy mình căn bản không phải nữ chủ nhân chân chính của tòa nhà này.

Đối Tôn Mưu quan trọng nhất chính là hai đứa nhỏ Elena lưu lại, chẳng sợ nàng biểu hiện tốt đối với bọn họ, ở trong lòng hắn phân lượng cũng còn chưa đủ, ít nhất không thể thỏa mãn mong muốn của nàng. Cho nên nàng nổi lên sát tâm, chỉ cần hai người bọn họ chết đi, hắn sẽ yêu cầu người thừa kế?

Tuổi càng lớn, nàng sợ càng khó mang thai, cho nên liền bắt đầu kế hoạch, đương nhiên loại việc này không thể tự mình làm, nhưng hắn ở thương giới hoành hành ngang ngược, tổng hội có mấy cái địch nhân. Tìm một chút, thật đúng là làm nàng tìm được rồi.

Kê bắt cóc giết người kia, từng bởi vì năm đó thủ hạ của Tôn Mưu bạo lực cường huy, ngoài ý muốn giết chết một nhà ba người, hắn sớm lòng mang oán hận, nhưng cổ tình tình không thấy cơ hội tiếp cận, cho nên nàng cho hắn một cơ hội báo thù.

Sau khi giết chết đứa lớn, vốn dĩ nàng cũng không quá muốn giết đứa nhỏ, hắn thực ý lại tín nhiệm nàng, Trương Nghiễm cũng cảm thấy chính mình có thể nắm giữ hắn, nhưng sau khi kết hôn, hắn liền càng thêm phản nghịch quái đản, sau đó cùng Tần Trần thân cận xa cách mình, làm nàng hận không được tâm sinh ghen ghét phần hận, sát tâm lại nổi lên.

"Ta không hối hận..... Ta đã nỗ lực qua, chỉ là làm được không tốt, ta thất bại, nhưng liền tính lại tới một lần, ta vẫn sẽ làm như vậy..... Các người từ nhỏ đã là người ưu việt, sao có thể hiểu được quyết tâm dù có bị chặt đứt gân cốt vẫn muốn giãy giụa bò về phía trước của những người ở tầng dưới chót? Chúng ta không bò lên trên liền bị loại người như các người dẫm đến bùn lầy cười nhạo, bị các người cao cao tại thượng nhìn xuống thương hại, cho nên con đừng hy vọng ta xin lỗi con, ta không có sai, cũng không hối hận, ha ha....."

Ra tới khi, bên tai còn ở tiếng vọng nàng điên cuồng cười, Tôn Sĩ Tâm thờ hắt ra, trong lòng thật sự đổ đến lợi hại, hắn nghe mình bạch lời nàng nói, lại xác thật lý giải không được, có lẽ vĩnh viễn cũng lý giải không được.

Trần ai lạc định, Tần Trần có phải hay không có thể đáp ứng, cùng hắn ở bên nhau?

Nghĩ vậy, hắn tâm tình vui sướng lập tức chạy về nhà. Nhưng về nhà sau, hắn không phát hiện Tần Trần, chỉ có Tôn Mưu ở phòng khách chờ hắn, cái này làm cho hắn tâm không ngừng trầm xuống, còn là báo may mắn tâm: "Ba, nàng đâu?"

"Ngồi xuống, ta có lời muốn nói cùng con." Tôn Mưu biểu tình nghiêm túc. Tôn Sĩ Tâm trực giác cùng chính mình có quan hệ, liền ngoan ngoãn ngồi định rồi, vẫn là nhịn không được hỏi câu: "Nàng có phải hay không lại đi rồi?"

"Ừ." Tôn Mưu gật gật đầu.

Tôn Sĩ Tâm nắm chặt đầu, nàng cùng chính mình ước định, nói sự tình sau khi kết thúc, liền như hắn nguyện, kết quả lại lừa hắn!

"Sĩ Tâm, con thật sự thích nàng?" Hắn sắc mặt thật sự khó coi, Tôn Mưu có điểm lo lắng, thấy hắn thật mạnh gật đầu, thờ dài, "Con bây giờ còn nhỏ, có một số việc, không thích hợp làm ở thời gian này. Ta cũng coi trọng nàng, nhưng nàng không thích hợp với con, ít nhất không thích hợp với con hiện tại. Cho nên ta để nàng đi, nàng cũng đáp ứng, về sau sẽ không gặp con."

"Người dựa vào đâu tự mình quyết định chuyện của con?" Tôn Sĩ Tâm phẫn nộ đến run rẩy, nguyên lai là hắn vẫn luôn từ giữa làm khó dễ. Hắn tức giận muốn đứng dậy, Tôn Mưu kéo hắn ăn trở lại ghế, "Nàng cũng đồng ý cách làm của ta, chẳng lẽ con để nàng kết hôn cùng con, cứ ở bên nhau như vậy? Nếu con không phải con trai ta, chỉ bằng con như bây giờ, thật đúng là không xứng với nàng!"

Tôn Sĩ Tâm ngây người, trừng mắt, "Con sao lại không xứng với nàng?"

"A, con còn không phục." Tôn Mưu một trận bật cười, vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Con hiện tại hai bàn tay trắng, trừ bỏ khóc lóc, còn có thể mang cho nàng cái gì? Nếu không phải cha của con có tiền, đem con ném vào xã hội, chỉ sợ là muốn đổi chết, con nói con làm thế nào xứng với nàng?"

Tôn Sĩ Tâm thất thần, nhú mày cắn môi, hắn trước nay không nghĩ tới vấn đề này, hắn một lòng chỉ nghĩ muốn ở bên nàng, lại không nghĩ tới ở bên nhau

sau đó sinh hoạt kiểu gì, nghe cha hấn vừa nói, lại bị hỏi vặn, đúng vậy, hấn chính là nam nhân, chẳng lẽ để nàng nuôi mình?

"Hon nữa, con hiện tại mới mười lăm tuổi, con hiện tại thích nàng, tương lai đâu?"

Tôn Mưu lời nói thắm thía, xem hấn liền phải bảo đảm, vỗ vỗ hấn nói: "Cho nên ta cùng với nàng làm cái chi ước mười năm, mười năm sau, nếu con vẫn thích nàng, như vậy ta đồng ý các con ở bên nhau. Cho nên, có thể cưới được nàng hay không, quyền quyết định vẫn là ở con..... Con khi đó mới có tư cách, mới là nam nhân chân chính, mà không phải như bây giờ chỉ biết khóc lóc cùng làm nũng....."

Tôn Sĩ Tâm không có hé răng, không ngừng nhắm nuốt lời hấn nói.

Xem hấn không nói lời nào, trên mặt thần sắc lại đã thay đổi, Tôn Mưu biết con trai đã nghe lọt, trong lòng đã có điểm vui mừng, lại có chút thương cảm, làm hấn thay đổi không phải kẻ làm cha như mình, lại là một nữ nhân.

Con trai lớn không cần cha a!

Mười năm có bao nhiêu trường đầu, 3650 ngày. Khả năng làm một thiếu niên hấp tấp biến thành thanh niên ổn trọng, cũng có thể làm một đứa trẻ đơn thuần dưới áp lực tình cảm bị buộc thành biến thái.

Ít nhất trước mắt Tần Trân cho rằng như vậy.

Tôn Sĩ Tâm từ một khắc thấy nàng kia, hai lời chưa nói giữ chặt nàng bé lên, khiêng trên vai lao ra khỏi phòng họp. Nói thật, khi thấy biểu tình âm trầm trên mặt hấn, nàng thật có ý muốn bắn tia.

Nàng giãy giụa vài cái, lại nhéo lỗ tai hấn uốn éo, thấp giọng mắng: "Tôn Sĩ Tâm, cậu trước đặt tôi xuống dưới, cậu làm như vậy tôi rất khó coi! Cấp dưới đều đang xem cậu, cậu còn biết xấu hổ hay không!"

Còn chưa nói xong, Tôn Sĩ Tâm té mông nàng một cái, đau đến nàng thẳng kêu.

Hấn khiêng nàng vào văn phòng, đá tới cửa kéo xuống mạnh, hoàn toàn ngăn cách đôi mắt bên ngoài nhìn trộm, mới đưa nàng hung hăng ném lên trên sofa. Cũng không hé răng, thân hình cao lớn phủ lên, phụng nàng liền một trận mảnh thân, bàn tay một bên hướng vào trong váy nàng.

Tần Trân bắt lấy hấn, mắt hạnh tròn tròn: "Tôn Sĩ Tâm! Hiện tại là thời gian làm việc..... Cậu..... Uy uy tay cậu sờ nơi nào a....." Thấy hấn lại nghĩ đến còi áo trên của mình, dứt khoát một lóng tay điểm ở giữa bụng hấn, Tôn Sĩ Tâm lại không thể nhúc nhích.

"Lại tới chiều này, tháng chi không vô." Tôn Sĩ Tâm rót cuộc mờ miệng, mang theo thập phần bất mãn.

"Dùng được là được. Ngoan, đừng bất mãn, trước để tôi kiểm tra, xem cậu có thiếu chỗ nào hay không....." Nàng cười tủm tỉm nâng cằm hấn lên, xem kỹ mặt hấn, mười năm không thấy, mặt hấn trở nên góc cạnh, vẻ non nớt đã bị ý vị nam nhân thay thế, khi đôi mắt lam thâm thúy nhìn nàng, quả thực có thể mê chết người, hơn nữa thân thể cũng thật cao.

"Àn. Càng thành thực anh tuấn." Nàng ghé sát vào, hôn lên đôi môi mỏng gợi cảm, một bên tay sờ soạng, chui vào trong áo, sờ đến cơ ngực phình phình, khoe miệng nàng ý cười càng đậm, "Tôi thích cơ ngực cậu....." Nói, ngón tay vuốt hai viên đậu đậu chơi, như nguyện nhìn trên mặt hấn biểu tình da nẻ.

"Tần Trân..... Buông tôi ra....." Hấn thờ phỉ phò, vội vàng thúc giục nàng. Mười năm không thấy, hấn có một bụng lời muốn nói, có rất nhiều việc muốn làm, nhưng nàng một chút cũng không vội, hấn lại là vội muốn chết.

"Muốn ôm một cái, đơn giản." Nàng cười mở ra hai tay, ôm ôm hấn. Ôm xong sau, tiếp tục ở hấn trên người tác loạn, ngón tay một viên viên còi bỏ cúc áo somi của hấn, "Khi cậu thân mặc sơ mi trắng vừa mới đi vào, thật là soái muốn chết, đáng tiếc biểu tình quá hung hiểm..... Tôi còn tưởng rằng cậu muốn ăn thịt tôi đầu....."

"Tôi là bởi vì ai?" Hấn một trận cắn răng, nàng đi rồi mười năm, nhiều tiêu sái a, mười năm chính là không trở về liếc mắt xem hấn một cái, hấn lại mỗi ngày nhớ nàng, ngay từ đầu hấn thống khổ đến mỗi đêm trộm khóc, trải qua mỗi một ngày trong chờ mong lại dày vò, liều mạng học tập công tác, liền vì phụ thân cậu kia xứng đôi nàng. Nghĩ vậy, hấn ánh mắt thật sâu nhìn nàng, oán hận nói: "Hiện tại, tôi đã sẽ không lại vì em mà khóc, sờ hữu nước mắt, đã toàn chảy vào trong lòng..... Em, nữ nhân nhần tâm này, có đôi khi tôi thật hận em chết đi được....."

"Thật sự? Tôi còn rất hoài niệm đâu?" Nàng vẽ mặt tiếc nuối biểu tình, đối thượng đôi mắt màu lam thâm thúy của hấn, có loại ảo giác như bị hút vào, trước kia thể nào không loại cảm giác này đâu, quả nhiên vẫn là nam nhân thành thực càn trí mạng a.

"Tôi là trở về phó phụ thân cậu mười năm chi ước, xem cậu hận tôi hận đến như vậy nghiêng răng nghiêng lợi, có lẽ tôi không nên trở về....." Nàng vẽ mặt biểu tình thất vọng, ngón tay cuốn hấn đậm kim mềm mại sợi tóc nhẹ vòng, "Vốn đang cho rằng cậu đối tôi có vài phần tưởng niệm đâu."

"Một khi đã như vậy, tôi đây liền đi rồi." Nàng làm bộ muốn đứng dậy.

"Em dừng lại cho tôi!" Tôn Sĩ Tâm hoảng loạn, hận cơ thể không thể di chuyển, thực sự muốn trói nàng bằng một sợi dây thừng, nữ nhân này thực sự khiến hấn vừa yêu vừa hận.

Tần Trân cười nhẹ, sau đó đẩy hấn xuống sofa, ngồi trên người hấn, hôn lên môi hấn. "Nói với tôi, cậu nhớ tôi?" Hấn nhìn nàng chăm chú rồi gật đầu: "Nhớ, không chỉ nhớ, hàng đêm trong giấc mơ tôi đều muốn làm em!"

Cô ngập ngừng, môi mang ý cười hỏi hần, "Bây giờ, anh vẫn muốn lấy em chứ?" "Anh từng nói, em không bao giờ tin anh sao? Em vẫn nghi ngờ anh! Anh nói anh muốn kết hôn với em! " Khuôn mặt hần trông thật giận dữ.

"Khoảng thời gian đó, anh vẫn còn quá trẻ, làm sao em tin được." Nàng trông hết sức ngây thơ, sau đó tay lần vào trong áo, chọc lên phần bụng, giải huyết cho hần. Tôn Sĩ Tâm ngay lập tức xoay người, kéo nàng vào ngực. Hần nức nở: "Anh biết em cố tình bắt nạt anh, đùa giỡn với cảm xúc của anh! Anh đã chờ đợi mười năm rồi, anh thật sự rất hận em! "

"Nhưng... trái tim anh vẫn luôn yêu em! "Hần hét lên.

Hần thú nhận, sau đó hung hăng hôn nàng, "Mười năm, em là toàn bộ mười năm của anh."

Hần trưởng thành trong tuyệt vọng, nàng trở thành dấu ấn duy nhất trong toàn bộ thời niên thiếu của hần. Hần mỗi ngày đều mơ thấy mình trở thành chú rể của nàng, vì vậy khi nàng xuất hiện trước mặt hần, hần giống như kẻ bị sốc thuốc ảo giác. Ngày trở lại, nàng không hề báo trước, không một cuộc cú điện thoại, thỉnh thoảng thực sự xuất hiện trong hàng ngũ công ty đối tác.

Hần quá mức hưng phấn, trong khi hôn nàng, tay hần lần vào trong túi áo tìm đến một cái hộp, sau đó thực sự lấy ra một chiếc nhẫn kim cương khổng lồ, "Anh mang nó mỗi ngày để nhắc nhở bản thân mình, chờ đợi tới ngày này. Lần này em thậm chí đừng nghĩ đến việc bỏ chạy."

Sau đó, hần giữ lấy ngón tay của nàng và đeo nó trên ngón tay đeo nhẫn.

"Chỉ như thế này thôi sao? Không có lời cầu hôn, không có hoa, không hứa hẹn chân thành." Nàng nhìn chiếc nhẫn và mỉm cười, nhưng vẫn không tha cho hần. Nhìn vào nụ cười của nàng, Tôn Sĩ Tâm cảm thấy trái tim như đã bay lên: "Em muốn gì?"

Nàng mỉm cười và vuốt ve khuôn mặt hần: "Bây giờ, em muốn ngủ với anh." Còn điều gì có thể cảm động hơn câu nói đó của nàng, hần nghĩ, sau đó hần ôm xiết lấy nàng rồi nằm xuống, mỉm cười với nàng: "Như em mong muốn."

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Phần 10. Chuyện ở vương phủ (1): Vương gia muốn sờ vú nghiệm thân (hơi H)

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Tìm bà vú, là Tĩnh Vương trong phủ gần nhất hạng nhất đại sự nhi.

Tĩnh Vương vì việc này, đem bọn hạ nhân lẫn lộn đến gà bay chó sủa, kêu khổ không ngừng. Nguyên bản tìm cái bà vú, cũng không phải nhiều khó chuyện này, huống chi vẫn là vương phủ tìm người, nhưng vấn đề là Vương gia yêu cầu quá hà khắc, tới một cái đi một cái.

Vương gia cùng Vương phi thành thân 5 năm, hiện giờ Vương phi rốt cuộc sinh hạ cái tiểu thế tử, tất nhiên là toàn phủ vui mừng, Tĩnh Vương càng đối tiểu thế tử là việc phải tự làm, tã lót đệm chăn đều tự mình chọn lựa, bà vú sự hần cũng muốn tự mình trấn của ải, yêu cầu một chuỗi một chuỗi, thiếu chút nữa không đem quản gia trốn thoát gãy chân.

Nửa tháng tới, quản gia chạy biến kinh châu thành, thậm chí làm người đến ngoài thành mười thôn tám hương địa phương đi tìm, đã tới có bảy tám chục cái bà vú, cuối cùng lại đều không hài lòng, ngại người xấu, ngại người già rồi, ngại sữa không đủ nhiều, hoặc ngực không đủ mỹ không đủ đại, cũng có mọi thứ tự toàn, Vương gia lại nói xem đến không hợp mắt duyên, cuối cùng toàn một lưu cấp tiến đi.

Lưu quản gia rất muốn đổi Vương gia rỗng, hần là tìm bà vú, không phải tìm lão bà a!

Tĩnh Vương lại đối chính mình yêu cầu thập phần kiên trì, hơn nữa cảm thấy cũng không tính làm khó dễ, chẳng lẽ hần đường đường Tĩnh Vương, tìm cái hoàn mỹ bà vú, này yêu cầu thực quá phận? Người bình thường gia hài tử, tạm chấp nhận cũng thế, hần Tĩnh Vương hài tử, tự nhiên hết thầy muốn tốt nhất, nếu không, đối tiểu thế tử sinh ra bất lương ảnh hưởng thế nào làm? Tự nhiên qua loa không được.

Cũng may Lưu quản gia vì thế cũng không có sầu lâu lắm, mấy ngày trước hần an bài ra khỏi thành đi Vương bà tử, hôm nay mang về bốn cái bà vú, đem người hướng Vương gia trước mặt vừa đứng, Tĩnh Vương gia một đôi độc ác đôi mắt như vậy trên dưới đảo qua, liền lập tức mất sáng rực lên.

Hầu hạ nhiều năm Lưu quản gia, vừa thấy Vương gia này ánh mắt, trong lòng liền có để.

Hần bắt tay vừa nhắc, chỉ vào ăn mặc áo vải thô Tần Trân, đối Tĩnh Vương đứng sự thật bẩm báo nói: "Vương gia, vị này tiểu phụ là vương bà ở ngoài thành lạc vân thôn tìm tới, họ Tần, trong nhà đứng hàng lão tam, nhân xưng Tam Nương, nhà chồng là cái thư sinh nghèo, nhân trong nhà kham khổ, lại nghe nói vương phủ số tiền lớn thịnh người, mới tiến đến tìm sống, nghe Vương bà nói nàng sữa vẫn luôn thực đủ, tiểu hài tử ăn tới rồi ba tuổi, lớn lên

chắc nịch khỏe mạnh....."

Thắm Tha một đôi phong lưu mắt tấn đặt ở Tần Trân trên người, này mỹ điểm thiếu phụ trên mặt trong trắng lộ hồng, tinh thần no đủ nét mặt rạng rỡ, nhưng một chút nhìn không ra là nghèo khổ nhân gia nữ nhân sẽ có trạng thái, nhưng hẳn cũng tin tưởng, quản gia không kia gan tới lừa lừa hẳn.

Hắn gật gật đầu, lại xua xua tay, quản gia liền sẽ ý, lệnh dư lại ba vị rời đi. Lại nghe Tĩnh Vương nhân nhạ nói: "Đi trước bên ngoài chờ đi, lưu không lưu, bốn vương còn muốn đích thân kiểm nghiệm mới có thể hạ quyết định."

Quản gia lĩnh hội, lập tức rời khỏi phòng kéo lên môn.

Thắm Tha đến gần hai bước, mặc phiền nhẹ khoi mào Tần Trân cầm, đôi thượng năng bình tĩnh đôi mắt, trong lòng âm thầm kinh dị, rất ít có bình dân đối mặt quyền quý sẽ như vậy ánh mắt, bọn họ sẽ bản năng tâm tồn sợ hãi.

"Đem quần áo cởi. Bốn vương muốn kiểm tra." Hắn thông thả ung dung rơi xuống mệnh lệnh.

Tần Trân khoe miệng hơi trều, bất quá vẫn là không quá nhiều phản ứng, cởi bỏ bên hông trói buộc bó mang, trên người áo vải thô từng cái bong ra từng mảng, cuối cùng chỉ còn lại có một kiện mề màu trắng áo lót cùng một cái quần lót.

"Yếm cũng cởi." Thắm Tha lại lần nữa mệnh lệnh, ánh mắt chăm chú vào nàng nở nang lại mảnh khảnh vòng eo, thực vừa lòng nàng một thân trắng nõn tinh tế da, là lột eo tuyền cang là câu đến người suy nghĩ bậy bạ.

Tần Trân mặt vô biểu tình cởi bỏ thắt mạng, yếm phiêu nhiên rơi xuống, đầy đặn ngạo nhân ngọc nãi ở Vương gia trước mắt hiện ra, cặp kia nhũ duyên dáng yêu kiều, đỉnh bật mượt mà, đứng đầu chỗ núp vú nhan sắc phần nộn mê người.

Đó là Tĩnh Vương gia sớm đã xem biến nhân gian xuân sắc, trong phủ càng là điểm cơ mỹ thiếp vô số, trước mắt người này này mặt này dáng người này siêu mại tuyệt luân vú, cũng là tuyệt vô cận hữu hiếm lạ.

"Cũng không tệ lắm." Hắn rút cuộc đánh giá, song chường trào cảm sóng gió mãnh liệt hai vú, lại phát hiện chính mình bàn tay căn bản vô pháp hoàn toàn nắm giữ..... Trong tay cự nhũ lại bạch lại mềm, sờ lên thoải mái cực kỳ.

Hắn hơi thở hơi loạn, nổi lòng phập phồng, trên mặt lại thấp phần thông dong, bất lấy đại nãi thường thức xoa nắn, mạnh mẽ tể lộng dưới, hai cổ sữa tươi cuồn phun bắn ra bốn phía, hẳn mãnh lực bất số hạ, mới vừa rồi bỏ qua, cảm khăn tay nhẹ lau đi trên tay chất lỏng.

"Thực hảo." Nói xong, hẳn liền đi ra ngoài. Tần Trân một bên mặc quần áo, về sau nghe thấy bên ngoài thanh âm truyền đến: "Lưu Phúc, liền nàng đi. Cho nàng an bài hạ ăn trụ vấn đề....."

"Là." Lưu quản gia rút cuộc nhả ra, tâm nói Vương gia ngài nhưng cuối cùng vừa lòng, thấy hẳn phải đi, lại hỏi thanh: "Vương gia, kia phụng bạc....."
"Mỗi tháng một lượng kim đi! Nàng giá trị cái này giới! Còn có, làm thù phùng người cho nàng lộng chút giống dạng quần áo, nhưng đừng lại làm nàng xuyên kia áo vải thô, mại mơn nàng kiều nộn da bốn vương cần phải thật mạnh phạt người." Vương gia nói xong, cười ha ha mà đi, tâm tình làm như cực hảo.

Tần Trân bởi vì chức vị đặc thù, bị an bài phòng, so giống nhau nô bộc muốn vài cái trình tự, ly Vương gia Vương phi trụ đến cũng so gần, thức ăn là chuyên môn có người phụ trách, công tác cũng hoàn toàn không nhiều, trừ bỏ dứt uy tiễu thế tử, nàng không cần làm bất luận cái gì sự, hơn nữa ngày thường tiêu thế tử cũng có bốn năm cái bà tử chuyên môn chiếu cố, cho nên liền trước mắt tới giảng, này phân sai sự, còn rất nhẹ nhàng.

Tuy không ở ở kinh thành, nhưng vương phủ chi xa hoa cũng không thể so Vương cung kém, Tĩnh Vương cùng hoàng đế quan hệ thân hậu, cố ý ở Giang Nam tuyển phiên phong thủy bảo địa kiến phủ, bên trong gác mái đình đài hoa viên nhà thủy tạ hồ sen, mọi thứ đều có, thả Giang Nam khí hậu hợp lòng người, đảo làm Tĩnh Vương càng thiên vị nơi đây nhiều quá kinh thành.

Giang Nam không ngừng sơn thủy hảo, mỹ nhân cũng rất nhiều, ngày hôm sau Tần Trân liền ở trong vườn gặp ba bốn thiên kiều bá mị nữ tử, đều là nghe nói trong phủ tới cái xinh đẹp bà vú, tiền đến dò hỏi quân tình.

Không nghĩ này mỹ nữ lại vẫn một bát bát tới, hôm nay nguyên bản nàng đang ở trong viện giặt nho hạ thích ý đọc sách, chợt vài đạo nữ tử hi tiếng cười truyền đến, giương mắt nhìn lại, liền thấy năm bốn cái hồng mang lục mỹ mạo nữ tử đi vào tới.

"Uy, người thấy chúng ta, sao không dậy nổi thân hành lễ." Mấy cái hoa kỳ pháp phới mỹ nữ đem nàng bao quanh vây quanh, trong đó một cái mặc đồ đồ áo dài nhi nữ tử nhũ mại hương nàng mắng thanh.

"Chính là, thế nào một chút không biết lễ nghĩa." Cái khác mấy nữ đi theo ứng hợp.

Tần Trân một tay chỉ khoi cầm, nghe mấy cái phần trang la hết âm ỉ, ồn ào đến làm nàng trong tai khó chịu, đành phải đứng dậy có lễ hành lễ làm phúc. Mấy nữ tử sắc mặt mới hơi hoãn, hồng sam mỹ nhân nhi còn tưởng huân nàng, chợt nghe môn đầu truyền đến tiếng kêu: "Tam Nương! Thế tử gia lại tới bụng, người mau cấp uy uy....." Vương bà tử Lý bà tử chính cấp hỏa hỏa tiến vào, huy khai mấy cái nữ tử: "Vài vị cô nãi nãi, các người nhưng đừng không có việc gì tới Tam Nương nơi này la cà, muốn kêu Vương gia biết được, sợ là muốn phát hỏa."

Vương bà tử từ Lý bà tử trong lòng ngực tiếp nhận tiểu thế tử, cẩn thận bỏ vào Tần Trân trong lòng ngực, thấy mấy cái nữ tử còn ở tò mò quan vọng, cấp mi trừng mắt nói: "Đi đi, tể một đoàn làm cái gì, đừng dọa tiểu thế tử....." Tuy này hai bà tử chỉ là hạ nhân, nhưng bởi vì là Vương phi người, mấy cái nữ tử cũng không dám rải hỏa, đành phải uest oải đi rồi.

Tiểu thế tử nguyên bản ở khóc, Tần Trân hơi nghiêng người, đem một bên cổ áo kéo xuống, ôm ấp tiểu thế tử đem đầu vú uy hấn trong miệng. Tiểu thế tử một ngậm lấy đầu vú, liền lập tức dừng lại khóc, miệng nhỏ tham lam liếm mút lên, tuy là vô nha, lại vẫn là hút đến nàng hơi giác đau đớn.

"Ai nha, Tam Nương người này đôi ngực nhô lên cũng thật hảo, sữa cũng cực hảo, tiểu thế tử tự ăn người sữa sau, đều không yêu khóc náo loạn, này thật đúng là kỳ!" Vương bà từ thấy nàng nghiêng người tránh đi, phát tay cười thanh, đuổi cổ càng muốn đi xem, một bên tấm tắc bảo lạ.

Đứng trước cấp tiểu thế tử thỉnh mấy cái bà vú, tiểu thế tử tuy cũng ăn, nhưng ăn sau tổng ái khóc nháo không ngừng, nhiều đến Vương phi phiền lòng, này Tần Trân tới ba ngày, tiểu thế tử liền ngoan rất nhiều, trừ bỏ đói bụng, ngày thường cũng không yêu khóc.

"Hắn là tiểu thế tử cùng ta có duyên đi." Nàng nhân nhạt cười, vuốt tay ở tiểu thế tử trên mặt chọc hạ, vật nhỏ này lớn lên nhưng thật ra rất chính tề, bộ dáng mười phần mười giống Tĩnh Vương gia.

Tiểu bao tử đôi mắt lưu viên, chính ăn đến hoan, bị nàng quấy rầy, thập phần không cao hứng, tiểu bèo tay chụp phui tay nàng, khác chỉ nắm chặt vú, cắn đến có chút dùng sức, Tần Trân hơi nhíu mi.

Tuy hiện giờ không hề như vậy trưởng đến khó chịu, nhưng mỗi lần này tiểu thế tử cắn, không biết nặng nhẹ, làm cho nàng còn rất đau.

Tiểu thế tử ăn no sau, nhắm mắt lại dường như ngủ rồi, nàng liền muốn kéo lên quần áo, mới vừa đem đầu vú từ hấn miệng nhỏ lấy đi, tiểu thế tử liền mở mắt ra tới, làm bộ muốn khóc bộ dáng, nàng vội vàng lại cấp tắc trở về.

Xem nàng buồn rầu bộ dáng, Vương bà từ cười nói: "Em bé đều như vậy, thích hàm, người khiến cho hắn hàm chứa đi." Tần Trân đành phải làm hắn ngậm, tiểu thế tử lại làm như đang nằm mơ, nhắm mắt lại thỉnh thoảng táp thượng hai khẩu, kia tiểu biểu tình thoải mái phải gọi nàng cũng muốn hâm mộ.

Hai bà từ đang ngồi ở một bên cầm khăn quạt gió, lại nghe tiếng bước chân truyền đến, trợn mắt nhìn lại, thấy là Thẩm Tha, hoảng loạn đứng lên hành lễ, "Gặp qua Vương gia, chính là tới xem tiểu thế tử? Tiểu thế tử mới vừa ăn no ngủ đầu."

Thẩm Tha xua xua tay, ý bảo các nàng đi xuống, hai bà từ lập tức khom người lui ra.

"Tam Nương, ở trong phủ còn trụ đến thói quen?" Thẩm Tha nhẹ lay động cây quạt làm một cổ phong lưu trạng, triều nàng đến gần, mới phát hiện nàng trong lòng ngực ôm tiểu thế tử, một bên cổ áo mở rộng ra, bộ ngực sữa thần lộ, kia tiểu tử ngủ rồi trong miệng còn ngậm người núm vú.

"Tạ Vương gia, Tam Nương ở trong phủ hết thấy mạnh khỏe." Nàng liếc hắn liếc mắt một cái, thấy tiểu thế tử ngủ đến chín, nhẹ nhàng đem đầu vú lấy ra kéo lên cổ áo, này quần áo cũng là vương phủ đặc chế, vì phương tiện nàng tùy thời tùy chỗ vì tiểu thế tử bú sữa, cho nên cổ áo mở rộng ra, cực dễ dàng kéo xuống, nói cách khác, ở nam nhân trong mắt, này quần áo là quá phận gợi cảm.....

Thấy mỹ nữ bị quần áo che thượng, Thẩm Tha ánh mắt lộ ra mặt tiếc nuối. Hắn từ tiểu liền cực thương hương tiếc ngọc, tính cách phong lưu, nhân sinh tín điều chính là chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng cam nguyện. Cuộc đời một đại yêu thích chính là thu thập mỹ nhân, cho nên hắn trong phủ mỹ nhân mau đuổi kịp hoàng huynh hậu cung.

Đối này mới tới bà vú, hắn hiểu biết không nhiều lắm, nhưng đã trở thành hắn mới nhất săn điểm đối tượng, trong vương phủ như vậy nhiều kiểu điểm nữ tử, hắn còn không có tiếp xúc hơn người thế đâu, hơn nữa hiện tại vẫn là con của hắn bà vú, ngấm lại liền cảm thấy kích thích a.

Tần Trân tuy không biết hắn nội tâm suy nghĩ, nhưng từ hắn trong ánh mắt nhìn ra hắn ở đánh cái gì ý đồ xấu, lần này nàng muốn công lược vị này Vương gia, tuân tiểu phong lưu. Phong lưu là thật phong lưu, ái nữ hảo sắc không hàm hồ, từ tiểu liền thích liêu mỹ nhân, thấy một cái thích một cái, cổ tình như vậy một cái hoa tâm nam nhân, lại vẫn là cái si tình loại.....

Vì Vương phi, hắn cam nguyện từ bỏ ngôi vị hoàng đế tranh đoạt, chủ động rời đi kinh thành, tới Giang Nam làm nhân vương. Tuy trong vương phủ kiểu hoa đồng đảo, nhưng làm hắn để bụng, chỉ có Vương phi một cái.

Cho nên hậu viện nữ tử như thế nào lợi hại bá đạo, cũng chưa từng người dám ở Vương phi trước mặt bãi tâm nhân, trước kia cũng từng có vị mỹ cơ ghen ghét Vương phi được sủng ái, ở hoa viên thường cảnh khi không cẩn thận đem Vương phi đẩy lạc hồ sen, thiếu chút nữa sống sờ sờ bị đánh chết, cho nên các nàng tuy ghen ghét, lại trăm triệu không dám ở Vương phi trước mặt lại dùng móng vuốt dùng móng vuốt.

Thẩm Tha là cái mặt ngoài đa tình, kỳ thật vô tình, nhưng đối ái người rồi lại si tình nam nhân. Hắn xem chính mình ánh mắt, làm nàng có điểm muốn cười, này phong lưu Vương gia là tương ở sưu tập tem sách thượng nhiều tập một trương đi.

Hiện tại chính mình ở trong lòng hắn, đại khái chính là những cái đó hậu viện bọn nữ tử giống nhau tem.

Như thế làm nàng có điểm hứng thú.

Thẩm Tha bị nàng kia liếc mắt một cái, nhìn đến trong lòng có điểm xôn xao, không cầm tay nàng, "Người trèo đèo lợi suối rồi xa quê nhà tới bốn vương trong phủ, về sau chính là người một nhà, người phải có cái gì yêu cầu hỗ trợ, cứ việc tìm bốn vương mở miệng."

Tay nàng như vậy mềm, như vậy trắng nõn nhẹ hoạt, thon dài như hành đoạn, Thẩm Tha sờ đến trong lòng một tơ, nhưng lại không dám quá mức. Đối thượng nàng kinh ngạc ánh mắt, hắn không chút hoang mang cười, thuận tay từ nàng trong lòng ngực ôm quá tiểu thế tử, "Làm bốn vương nhìn xem." Tần Trân ra vẻ không biết rồi xuống đôi mắt, cái này hai người bọn họ chính là vương bài đối vương bài, liền không biết là ai trước thua?

Hắn ôm tiểu thể từ ở một bên ngồi xuống, nhìn hắn béo đô đô mặt, nhin không được dùng ngón tay đi chọc, chọc đến tiểu thể từ thể nhưng mở bừng mắt, "Di, thiên nếu gần nhất ngoan rất nhiều a."

Thấy hắn lại là chưa khóc, ngược lại hướng hắn khanh khách cười không ngừng. Thảm rất có chút kinh dị, lúc trước tiểu thể từ thường xuyên không thể hiểu được khóc, đặc biệt là buổi tối, khóc đến tê tâm liệt phế, mấy ngày nay tiếng khóc nhưng thật ra thiếu rất nhiều.

"Xem ra đứa nhỏ này thích người." Thảm Tha nhìn nàng, vẻ mặt vui mừng biểu tình, quả nhiên chính mình vừa lòng, nhi tử cũng vừa lòng, xem ra bọn họ quả thật là thân phụ tử a.

Tần Trần trong lòng cười thầm, lúc trước tiểu thể từ lão khóc, là bởi vì thường thấy trẻ con tràng quần đau, nàng điều chế chút được ăn xong, được vật tiến vào sữa trung, lại bị tiểu thể từ ăn luôn, hấp thu sau được đến thực tốt giảm bớt.

"Đây là Tam Nương phúc phận." Nàng mỉm cười đáp ứng, duỗi tay qua đi trêu đùa tiểu bao tử, tiểu thể từ bắt lấy tay nàng chỉ, trong miệng nha nha kêu, nàng cũng nhin không được vào cười ra tiếng.

Thảm Tha ghé mắt nhìn lại, lại vô pháp dời đi mắt, nàng bởi vì cúi xuống thân, vốn là mở rộng ra cổ áo, ngực phong cảnh toàn bại lộ ra tới, bên trong chưa yếm, hai luồng trắng bóng vú ở bên trong điều đến gọn sóng không dứt..... Nàng hương điểm một màn, hắn xem đến một trận miệng khô, bụng nhô hạ đồ vật ần ần xôn xao.....

"Tam Nương, vẫn là người tới ôm hắn đi." Hắn ám nuốt nuốt nước miếng, trong lòng càng thêm kiên định muốn đem này bà vú quái đến chính mình trên giường, vì chính mình huy hoàng sẵn chuyện tình yêu thêm nữa một bút nùng mực.

Tần Trần duỗi tay tiếp nhận, truyền đạt khi, Thảm Tha lại trao một cái đã bắt được tay nàng..... Tần Trần ánh mắt hơi lóe, hơi chau mày: "Vương gia còn thỉnh buông tay..... Người như vậy làm ta thể nào ôm hải tử....."

Thảm Tha không bỏ, bắt lấy cái tay kia phóng tới bảo bảo phía sau lưng, "Như vậy thì tốt rồi....."

Bảo bảo ôm vào trong ngực, ép tới nàng cổ áo càng thấp, nàng duỗi tay nhẹ nhàng hướng lên trên kéo kéo, Thảm Tha theo nàng động tác, một đôi mắt toàn tiêu ở nàng nửa lộ bộ ngực sữa thượng.

Nhìn hắn này cấp mi sắc mắt bộ dáng, Tần Trần thầm nghĩ khí chất thật là thần kỳ, giống nhau nam nhân làm như vậy biểu tình, kia chỉ có đáng khinh hai chữ có thể hình dung, nhưng này Thảm Tha như vậy nhìn chăm chăm người, chẳng những không cho nàng cảm thấy đáng khinh, lại vẫn cảm thấy hắn ánh mắt thực liêu nhân. Cũng khó trách hậu viện như vậy nhiều nữ nhân có thể bị hắn câu tới tay, trừ bỏ tôn quý thân phận ngoại, còn có hắn loại này được trời ưu ái nam tính nị lực đi.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Phần 10. Chuyện ở vương phủ (2): Bị Vương gia hạ được cường bạo (cao H)

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Đêm nay giờ Tý thời gian, cho tiểu thể từ bú lần cuối cùng, nhân thời tiết khô nóng, liền đi tới hồ nước sau hoa viên, đem giày một thoát, vấy chụp tới hai chân tằm vào trong nước phao.

Chính thoải mái đến sắp ngủ, lại chợt nghe thấy sần sật tiếng vang, nàng hơi hơi trợn mắt, liền thấy Thảm Tha đứng ở phía sau, chính vẻ mặt kinh dị nhìn nàng. Nàng vội ngồi dậy, nhưng hai chân còn gác ở nước cạn trung, hai căn ngón tay cái vịn tới động đi.

"Canh thâm lộ trọng, Vương gia không đi ngủ, thế nào chạy tới bên hồ?" Nàng lời kéo căn cỏ xanh tiến trong miệng nhắm nuốt, một bên không chút để ý hỏi. Thảm Tha ở nàng bên cạnh ngồi xuống, một đôi mắt nhìn chăm chăm nàng, "Đây cũng là bản vương muốn hỏi vấn đề của người."

Nguyên lai nàng không ngừng mặt vũ mị, vú đại ngoại, này song chân ngọc nhi cũng như vậy xinh đẹp, mười cái tiểu đầu ngón chân ở kia nhích tới nhích lui, thế nhưng làm hắn cảm thấy thập phần đáng yêu, rất muốn chộp vào trong lòng bàn tay thưởng thức một chút.

"Ta yêu? Chỉ là cảm thấy trong phòng nhiệt thật sự, ra tới mát mẻ mát mẻ, trong phòng lại không giống Vương gia người, còn có khối băng tới giải nhiệt....." Thiên nhiệt làm nàng phiền lòng, đại mùa hè vốn dĩ liên nhiệt, mỗi ngày còn muốn xuyên trường bào, lại khinh bạc, kia cũng so ra kém hiện đại váy ngắn quần đùi mát mẻ a.

Nàng lời nói làm Thảm Tha hơi nhượng mày, đối nàng tùy ý thái độ, thế nhưng cũng bắt giác sinh khí.

Ánh mắt lại dừng ở nàng bả vai, đại cổ áo bị nàng kéo đến cực hạ, hai vai đều lộ ra tới, nửa che ngực nhũ dập dờn bông bênh dạng miêu tả sinh động,

ánh trăng đem nàng da thịt chiếu ánh đến trong sáng trong suốt, bạch đến thật là muốn sáng lên.

Hắn âm thầm lấy làm kỳ, nàng không phải son thôn nữ tử yêu, thế nào này một thân nộn da, so tiểu thư phu nhân còn muốn kiều nộn đâu? Quả thật là thiên sinh lệ chất a. Thắm Tha trong lòng xôn xao, nhìn không được bắt lấy tay nàng phóng chính mình trong tay, nhẹ nhàng qua lại vuốt ve, "Nguyên lai người như vậy sợ nhiệt, bốn vương nhưng thật ra sợ lạnh, người sờ sờ tay của ta, có phải hay không thực lạnh thực thoải mái....."

"Vương gia....." Tần Trần trên mặt hơi nhiệt, trong lòng xích cười, này Vương gia đoạn số không khỏi quá cấp thấp, vẫn là cảm thấy nàng loại này thôn phụ, tùy tiện câu một câu liền thượng thủ?

"Tam Nương, bốn vương mới gặp người khi liền giác thân thiết, nghe nói người vì phu gia bốn ba, không ngại cực khổ khắp nơi tích góp tiền dưỡng gia, thật sự khó được. Làm bốn vương tâm sinh thương tiếc....." Thấy nàng khuôn mặt ửng đỏ, Thắm Tha trong lòng nóng lên, cảm thấy nàng cúi đầu cười nhạt bộ dáng, diễm quả phù dung, trong lòng nóng nảy càng khó bình phục, liền cúi người đi lên, xúc động một phen ôm ở nàng.

"Vương gia!" Nàng khẽ quát một tiếng.

"Tam Nương, người không bằng làm bốn vương người đi, đi theo ta, về sau cũng không cần chịu khổ....." Hắn vội vàng nói, trong ánh mắt thiêu hừng hực ngọn lửa, nói xong liền áp xuống tới, thân thượng nàng miệng nhĩ.

Nhẹ nhàng cắn thượng một ngụm, chỉ cảm thấy kia miệng nhĩ cũng ngọt ngào mềm mại, thấp phần ngon miệng, hắn trong lòng đại duyệt, nhìn không được muốn thâm nhập càng nhiều. Ngay sau đó lại chợt thấy ngực đau xót, tiếp theo thể nhưng phốc thông một tiếng bị người đá vào trong hồ.

Tần Trần đem làn váy vung, trên cao nhìn xuống nhìn ở trong nước phịch Thắm Tha, cười lạnh nói: "Vương gia chẳng lẽ là cho rằng Tam Nương một giới thôn phụ, liền nhưng tùy ý khinh bạc? Lúc trước nghe nói Tình Vương thâm ái Vương phi, bốn làm Tam Nương kính phục, hiện giờ vừa thấy, lại bất quá là cái lạp hái hoa mặt ong mót!" Muốn câu dẫn, cũng nên là nàng câu dẫn hắn, hắn này cấp thấp câu dẫn thủ pháp, nàng thật là xem bất quá đi!

"Người, người làm càn!" Thắm Tha bị nàng nói được trên mặt nóng lên, lại chưa chân chính sinh khí, hai mắt thẳng lăng lăng nhìn chăm chăm nàng dờ dờ không ra, nàng như vậy giận dữ mắng chửi bộ dáng, thế nhưng so ban ngày kiều mị thái, còn câu nhân tâm hồn.

Thấy nàng phiêu nhiên mà đi, Thắm Tha lau mặt từ trong hồ thượng ngạn, nhặt lên trên mặt đất một đôi giày thêu nhĩ, tàng vào trong tay áo, thấy nàng tức giận một mặt, phản làm cho hắn tâm ngứa, thế đem nàng lộng tới tay.

Vài ngày sau, Vương gia Vương phi muốn đi thiên long chùa vì hải tử cầu phúc, Tần Trần cũng đến tùy đi theo, Vương gia Vương phi cùng xe, nàng tắc ôm tiểu thể từ đơn độc một xe, đi được tới nửa đường khi, tiểu thể từ lại khóc nỉ non lên, Thắm Tha liền hạ lệnh đoàn xe tạm dừng đi trước.

Hướng Vương phi nói: "Thiên nếu ở khóc, bốn vương đi xem liền tới."

Thắm Tha hưng phấn lên xe ngựa, vén rèm lên, quả nhiên thấy Tần Trần chính kéo xuống quần áo muốn dứt uy hải tử. Hắn cười khom người đi vào, "Nghe thấy tiểu thể từ ở khóc, bốn vương có ý đến xem hắn."

Tần Trần không để ý đến hắn, ôm tiểu thể từ trong ngực, đem hắn khuôn mặt nhỏ gần sát ngực, đối đến ngao ngao khóc tiểu gia hỏa, bắt lấy vú liền cắn đầu vú, rót nước mắt mồm to mút nổi lên ngọt lành chất lỏng.

Hắn biên uống, tiểu béo tay còn một bên trảo, sữa tươi từ bên miệng chảy ra. Nàng ngày thường vốn là trưởng nữ, vào vương phủ sau, tam cơm đều là chút thức sữa phong nhũ dinh dưỡng thực phẩm, khiến cho nàng sữa thể nhưng càng ngày càng nhiều.

Thắm Tha nhìn chăm chăm nàng trưởng phình phình vú, không cảm có chút hâm mộ khởi nhĩ từ, vẫn là hắn thoải mái a, bị nàng ôm vào trong ngực không nói, còn như vậy bắt lấy nàng vú, nhưng hâm mộ chết hắn.

Nhìn nàng nặng trĩu bộ ngực, hắn cảm thấy miệng khát khô, tâm ngứa tay cũng ngứa, đầu óc nóng lên, thế nhưng đem nàng bên kia cổ áo túm xuống dưới, giấu ở y hạ cự nhũ nhảy đánh ra tới, nhao lên dưới có thể nói là một thước thủy mười trượng sóng, xem đến chỉ cảm thấy mũi gian nóng lên, tùy ý dùng cổ tay áo lau, liền nhào lên đi bắt lấy vú.

Mới vừa néo hạ, trên mặt đã bị người quát một cái tát.

Nếu không phải trong lòng ngực ôm tiểu thể từ, Tần Trần nhất định phải một chân đem hắn đá xuống xe đi.

"Người đánh ta?" Thắm Tha bị đánh đến ngây người hạ.

"Vương gia lại không tự trọng, nhưng không ngừng và mặt như vậy đơn giản." Nàng tức giận trừng hắn, một bên ôm hải tử uy nãi. Thắm Tha xoa xoa mặt, cảm thấy chính mình có điểm phạm tiện, bị nàng trừng đến trong lòng ngược lại càng muốn liều, "Không tự trọng lại thế nào? Bốn vương coi trọng người, đây chính là phúc khí của người!"

Nàng nhìn hắn một cái, Thắm Tha cảm thấy, ánh mắt kia, giống như đang nói hắn giống cái ngu ngốc.

Nganh liều không được, liền muốn dùng cường quyền tới áp người, không hề trang đa tình hạt giống? Quả nhiên thực phù hợp quyền quý tác phong.

Thắm Tha luôn luôn tự cho là phong lưu, hắn ái nữ tử, nhưng rất ít dùng thân phận tới áp người, nữ nhân đều yêu hắn dung nạo tình thú, nhiều câu vài cái tâm liền động, cũng gặp được quá đối hắn vô tình, hắn cũng không yêu làm khó người khác, nhưng lúc này, lại thế nào có loại một hai phải nàng chịu thua

không thể sức mạnh đâu?

Hắn chỉ là cảm thấy Tần Trần xem hắn ánh mắt đặc biệt hăng hái nhí, nói là câu dẫn lại không thể nói, hắn duyệt nữ vô số, tự xưng là hiểu biết nữ nhân, nhưng lại hoàn toàn cân nhắc không ra năng.

Hắn tuyệt không cho rằng nàng chán ghét chính mình, cũng không cho rằng là hắn tự mình đa tình, chính là cảm thấy nàng xem chính mình ánh mắt nhí, là mang theo dụ hoặc trêu chọc, bởi vì nàng xem trong phủ nam nhân khác khi, ánh mắt kia cũng không phải là như vậy, nhưng nàng lại giống hậu viện nữ nhân cái loại này trắng ra lộ liễu câu dẫn, mang theo điểm dục nghênh còn cự, dục nói còn xấu hổ.

Kia cảm giác, giống như là bên miệng treo một miếng thịt, lại cố tình thấy được mà ăn không được đến, làm cho hắn mỗi ngày trong lòng tưởng tất cả đều là thể nào đem nàng cáo thượng giường.

"Hôm nay ta còn phi liên phải không tự trọng....." Hắn nói xong, bắt lấy tay nàng ngăn chặn, cúi đầu, mồm to cắn vú, tư tư liếm mút mấy mồm to, chỉ cảm thấy miệng đầy ngọt thanh, hắn mới phát hiện, nàng sữa tươi hương vị có điểm không quá giống nhau.

Tần Trần trừng mắt hắn, giận cực phản cười, một tay ôm chặt tiểu thể tử, mặc hắn ấn xuống tay bắt lấy ngực.

Thấy nàng không có phản kháng, Thẩm Tha trong lòng đắc ý, cho rằng nàng chịu thua, liền thả xuống dưới, trào xoa bên phải cự nhũ, tề nãi nước, cùng chính mình nhí từ đoạt nổi lên thực tới. Tần Trần vốn là hơi bức, bị hắn xoa nắn vài cái, hô hấp liền trở nên thô nặng, trên mặt lộ ra đỏ ửng.

Thẩm Tha nhìn ra nàng khác thường, biết nàng thân thể đã động tình. Hắn liền nói, nàng loại này đã kết hôn tuổi trẻ phụ nhân, rời xa trượng phu, lâu chưa thân thiết, nào có khả năng không nghĩ muốn.....

Hắn mồm to mút nàng vú, lại thân lại trào, tề đến sữa bắn ra bốn phía, nhìn nàng nhân thờ dốc mà hơi hơi trương hấp môi, cảm thấy thật là mê người, liền dán lên đi gât gao lấp kín.

Tần Trần vốn định một chân đá văng hắn, lại xác thật bị hắn làm cho nổi lên dục hỏa, bắt lấy hắn tay ỡm ờ, rốt cuộc không có đẩy ra. Thẩm Tha cẩn thận che chở nàng trong lòng ngực bảo bảo, tránh cho áp đến hắn, môi tắc cơ khát mút nàng cánh môi, nàng môi nhí cũng thơm tho mềm mại, mút lên có khác tư vị, mà miệng nàng thở ra lửa nóng hơi thở, cũng làm hắn giác thân thể khô nóng vô cùng.

"Người miệng nhí cũng thật ngọt." Hắn mút, một tay mạnh mẽ xoa lưng nàng vú, xoa vài cái, liền nghe nàng hô hấp càng thêm dồn dập, thô ráp đầu lưỡi chui vào miệng nàng, quấn lấy nàng đầu lưỡi, cuốn một trận mãnh hút lưu, Tần Trần một trận run rẩy, này Vương gia câu dẫn người kỹ xảo kém, nhưng này thân nhân kỹ thuật còn rất lợi hại.....

Thẩm Tha thân nàng, chính mình lại nổi lên hỏa, tay liền hướng tới nàng giữa hai chân sờ soạng, liêu váy muốn sờ hợp thời, Tần Trần lại đột nhiên một phen đẩy ra hắn. "Đủ rồi!" Thẩm Tha đang muốn hòa trung thiêu, nơi nào y đến, liền muốn lại lần nữa dán lên, Tần Trần trực tiếp một chân đá tới, Thẩm Tha la lên một tiếng, từ trên xe ngựa quảng ngã đi xuống, cả kinh một bên thị vệ toàn dừng tiến lên, "Vương gia?"

Thẩm Tha xoa xoa tay, đứng lên, sờ sờ khóe miệng. Đi đến cửa sổ, vén lên màn, Tần Trần chính kéo hảo quần áo, giường mắt xem ra, biểu tình cười như không cười.

Con mẹ nó thật đủ kính nhí!

Muốn nói nàng này ánh mắt không phải đang câu dẫn hắn, hắn đem đầu chặt bỏ đảm đương cầu đá!

Thẩm Tha xem đến trong lòng nắng thanh, đem đầu hướng trong dò xét chút, nhìn nàng nói: "Tam Nương, luôn có thiên, người sẽ tự nguyện bỏ lên trên bốn vương giường....."

"Tinh Vương gia, ta là nhà người bà vú, không phải người hậu viện nữ nhân, muốn lần sau lại tùy tiện đối ta vô lễ, đừng trách ta không khách khí!" Nói xong, nàng một phen kéo xuống mạnh.

Thẩm Tha cũng không để ý, trong lòng nhận định nàng chỉ là ngoài miệng chơi tàn nhẫn, trong lòng không chừng đã đối chính mình phương tâm ám động. Bằng không vừa mới liền sẽ không ngoan ngoãn nhận hắn hôn, cũng là chính mình quá nóng vội..... Nàng rốt cuộc là nữ nhân sẽ thẹn thùng, không có khả năng làm chính mình ở trên xe đem nàng làm.

Từ trong chùa sau khi trở về, Thẩm Tha kia viên xôn xao tâm, vẫn luôn chưa đình quá, ăn không đến nàng thịt, hắn đã ăn mà không biết mùi vị gì, càng muốn muốn chính là nàng vì chính mình khuất phục, giống hậu viện mỹ nhân nhóm giống nhau bị chính mình mê đảo, hắn có thể không yêu các nàng, nhưng các nàng lại cần thiết yêu hắn.

Hắn nương các loại cơ hội, trong tối ngoài sáng ăn Tần Trần đậu hủ, nhưng nhiều nhất cũng liền thân cái miệng nhỏ sờ cái vú, còn mỗi lần phải bị nàng tay đâm chân đá ném bàn tay, hắn cũng đều vui vẻ chịu đựng, nhưng trước sau cũng vô pháp đến cuối cùng một bước, này câu đến hắn trong lòng tiêu tảo khó nhịn.

Ban ngày cùng quản gia đi cửa hàng thu bạc tra trưởng, khi trở về, trên đường đi qua một cái phong nguyệt phố, trong lòng liền động oai niệm. Thanh lâu từ trước đến nay không thiếu chút xuân dục trợ dâm chi vật, nếu lộng chút tới, làm nàng ăn xong, nàng không phải tùy ý chính mình làm?

Cái gì? Nói hắn đề tiện? Hắn trước nay chưa nói chính mình là chính nhân quân tử a! Ai làm nàng như vậy lâu rồi, đều làm hắn chưa thực hiện được, phản bị điều đến tâm ngứa khó nhịn, đành phải dùng chút phi bình thường thủ đoạn.

Hắn không thích loại này bị cái nữ nhân làm cho tim gan cồn cào cảm giác, như vậy nữ nhân, có Vương phi một cái là đủ rồi, lại đến cái nữ nhân, chẳng phải là muốn hấn mạng già yếu.

Cho nên hắn cảm thấy, này trận bởi vì Tần Trần làm cho thương nhớ đêm ngày, đơn giản bởi vì là không có được đến, chỉ cần ngủ nàng một lần, hắn đại khái liền sẽ không như vậy mỗi ngày tưởng thao nằng, nam nhân yêu, đều như vậy.

Từ thanh lâu cầm được, hồi phủ sau, hắn liền phân phó Lưu quản gia, làm phòng bếp cấp bà vú nấu com khi, đem được thêm tiến canh. Lưu quản gia cầm kia bao được, lại xem hắn thần sắc, trong lòng thật sự không thể tin được.

"Vương gia, này không tốt lắm đâu?" Lưu quản gia cảm thấy thân là một người ưu tú quân sự, cần thiết nhắc nhở chủ nhân không cần đi làm không lý trí sự. Thẩm Tha chính lòng tràn đầy đắc ý, nghe vậy không vui nói: "Có cái gì không tốt?"

"Vương gia, này Tam Nương là có trượng phu người..... Hôn nữa nàng là đẳng hoàng nữ tử..... Không phải hậu viện những cái đó cơ người..... Này đoạt nhân tề như gết người phụ a, Vương gia tam tư a....." Lưu quản gia tận tình khuyên bảo khuyên bảo.

Trong phủ đã có một ỏ mỹ nhân, Vương gia còn ngại không đủ? Lúc này liền người khác lão bà cũng muốn xuống tay!

Thẩm Tha sắc mặt có chút khó coi, nghe hắn nhắc tới Tam Nương có trượng phu, thế nào cảm thấy thập phần chói tai, càng nổi trận lôi đình phi làm không thể. "Có trượng phu lại thế nào? Đoạt lại thế nào? Bỏ vương một cái hoàng thân quốc thích, còn ngủ nàng không được? Chẳng lẽ bỏ vương so ra kém nàng kia nghèo túng thư sinh? Ta còn chưa nói nàng chiếm tiện nghi đâu....."

"Vương gia....." Thấy hắn biểu tình cường ngạnh, Lưu quản gia cuối cùng chỉ phải lắc đầu, ai thanh thờ dài rồi đi.

Thẩm Tha trong lòng không hiểu bức bối, hung hăng một phách bản, "Vương phi ta không thể đem nàng thế nào dạng, chẳng lẽ này đó bình thường nữ nhân ta còn không thể....." Vương phi kháng cự hắn liền thôi, liền nàng cũng muốn kháng cự hắn? Chẳng lẽ hắn Thẩm Tha, liền không đáng hảo nữ nhân tới thiệt tình yêu hắn?

Hắn lại cứ không tin!

Đêm nay bữa tối thập phần phong phú, sắc hương đều toàn, căn cứ vào mỹ thực không thể cô phụ nguyên tắc, nàng toàn bộ quét vào bụng, dù sao sẽ không mập lên, cũng liền không cần khắc chế muốn ăn.

Hai cái tiểu nha đầu tiến vào thu thập chén đĩa, nàng vuốt bụng, đang chuẩn bị đi ra ngoài tản bộ tiêu hóa tiêu hóa, Thẩm Tha lại là xông vào, một chút ngăn chặn nàng đường đi.

"Tam Nương, đêm nay, đêm nay ta liền phải ngủ người." Thẩm Tha ôm chặt nàng, Tần Trần nghe thấy được hắn trên người dày đặc mùi rượu. Nàng còn không có thể nào động, đã bị Thẩm Tha đẩy để ở trên cửa, "Người không cho ta ngủ, ta liền một hai phải ngủ người. Ta là Tĩnh Vương, là hoàng đế thân đệ đệ, không ai có thể cự tuyệt ta..... Người cũng không thể....."

"Vương gia, uống nhiều quá cũng đừng mơn rượu tóc rối điên." Tần Trần cau mày hừ một tiếng.

"Người nói ta nổi điên?" Hắn mờ to mắt, "Bỏ vương không nổi điên, bỏ vương chỉ là muốn cho người biết..... Ta muốn người yêu ta..... Người nhất định phải yêu ta..... Trên đời này trừ bỏ nàng..... Trừ bỏ nàng sẽ không yêu ta....."

Thấy hắn nói chuyện lộn xộn, Tần Trần liền biết hắn thật say, không nghĩ cùng cái hắn tử say so đo, hơi dùng sức đem hắn đẩy ra, mới vừa đi hai bước, thế nhưng giác dưới chân mềm nhũn, lại bị nhào lên tới Thẩm Tha ôm lấy.

Tần Trần vỗ về ngực, chỉ cảm thấy tay chân vô lực, càng quý dị chính là bụng nhỏ dâng lên một cỗ không xa lạ ngọn lửa tới. Kia dục hỏa tới lại cấp lại mãnh, không hề có đạo lý. Nàng một phen nhéo hắn, "Người..... Người ở ta canh..... Hạ cái gì....."

"Đi, phát tác?" Thẩm Tha ôm lấy trượt xuống nàng, tiến lên đem nàng phóng ngã vào giường.

"Người..... Thẩm Tha cho người dám đối ta hạ được..... Người ở tìm chết....." Nàng chống đầu, lại giác một trận choáng váng, một chút lại ngã vào bị thượng, trên mặt một mảnh đà hồng.

Lý trí dần dần bị tình dục thay thế, nàng cảm thấy thân thể nhiệt đến thật sự khó chịu, nhịn không được xả từng đai lưng, trao khai quần áo.

"Đêm nay ta liền phải ngủ người. Nhất định phải ngủ người." Thẩm Tha bắt lấy nàng quần áo, hung hăng xé nát, nàng trắng bóng thân thể ở trước mắt, kích thích đến hắn nhiệt huyết sôi trào, hạ thân đương vật lập tức đứng lên, hắn mãnh cúi đầu thân trụ nàng môi.

Tần Trần chủ động ôm lấy hắn, môi đỏ dán lên đi, hai người một ôm chặt liền như củi khô lửa bốc, xuân được thiêu hồ nàng đầu óc, nàng xé rách Thẩm Tha áo gấm, vuốt ve thượng hắn rắn chắc ngực, bụng nhỏ, xé lạn hắn quần lót, bắt lấy kia đoàn cứng rắn còn thịt xoa nắn.

"A....." Dương vật ở nàng trong tay, bị nàng trao xoa, lập tức lại trương đại một vòng.

Thẩm Tha thở dốc như ngư ông ôm chặt nàng, liễu mạng nút nàng môi, cuốn nàng đầu lưỡi, lại hút lại cắn, Tần Trần cũng nhiệt tình đáp lại hắn, ôm sát cổ hắn.

Thẩm Tha bị nàng thân đến lão hồn cũng mau rút, trong lòng thẳng kêu sàng, một tay sờ đến nàng giữa hai chân, xoa bắt lấy nàng nơi riêng tư, hai ngón tay thô bạo đâm vào huyết, ở bên trong một trận loạn giáo.

"Ân..... Ân ân..... Nhẹ nhàng điểm....." Nàng bị làm cho phát đau, nỉ non kêu lên tiếng. Mối lại lại lần nữa bị lấp kín, kia hai ngón tay ở bên trong giáo, lại hoặc nhẹ thứ đưa đẩy, thẳng đem nàng làm cho đâm thủy rơi, Thẩm Tha mới đỡ chính mình ngạnh trối trối lão nhị để gần.

Hắn mãnh lực đỉnh đầu, dương vật òm ọp một tiếng xò xuyên qua rớt cuộc, nàng bị đỉnh đến thân thể mềm mại run rẩy, chỉ cảm thấy huyết lại trường lại toan, câu lấy chân nhị bàn ở hắn trên eo, đón ý nói hòa khỏi hắn đưa đẩy.

"Đáng chết, nguoi hảo khản..... Từng điểm..... Nguoi tưởng bầm gãy bốn vương không thành?" Dương vật cắm vào đi, mới kêu hắn một trận ám sáng, bằng hắn hái hoa vô số kinh nghiệm, dương vật một thọc đi vào, ở bên trong động thượng vừa động, liền biết nàng này thân mình là cái danh khí, loại này khả ngộ bất khả cầu chuyện tốt, thế nhưng kêu hắn gấp.....

"Ân ân....." Thẩm Tha như vậy phong lưu, có thể ngự nữ vô số, trên giường công phu tất nhiên là lợi hại, kia căn cây gãy cũng là vạn trung vô nhất cực phẩm, kích cỡ hình dạng đều hoàn mỹ, một thọc tiến vào khi, Tần Trần liền cũng thấy ra bất đồng, hoảng hốt nghĩ, như vậy nói đến, hai người bọn họ nhưng thật ra trời sinh một đôi.

Thẩm Tha cũng đúng là ý này, nghĩ liền một trận kích động, đè nặng nàng hai chân mãnh trều cuồng đưa, mỗi đảo đi vào, dương vật đầu liền đỉnh ở hoa tâm, nàng hoa tâm cũng cùng người khác nữ nhân không quá giống nhau, bên trong co rút lại nổi lên thành thịt thứ, mỗi lần thọc đi vào, đỉnh đến hoa tâm khi, kia thịt thứ liền một chút đâm vào quy đầu mà mất chỗ, kia từng cái chọc, kêu hắn sáng đến hồn phi thiên ngoại, chính xác mất hồn thực cốt.

Hắn khó nhin hưng phấn, đem nàng hai chân áp chạy đến lớn nhất trình độ, mỗi một chút đều đâm cho lại thâm lại trọng, dương vật thọc đi vào ở bên trong giáo, tìm kia chỗ làm hắn mất hồn tim khảm, cắm đến tim sau, liền gắt gao đứng vững chậm rãi ma, quy đầu đỉnh chớp lỗ nhỏ bị thịt thứ chọc trụ, đâm vào một trận nhị mãnh liệt điện lưu đánh tới, hơi kém làm hắn tỉnh quan thất thủ, chính là cần rằng nhin xuống, hưởng trong cang sâu chỗ xâm nhập, sinh sôi tưởng đẩy ra tìm khảm.

"A..... Đừng đừng a....." Tần Trần giương miệng hút khí, cung khôi eo khó chịu nhú mảy. Tưởng đẩy ra hắn, nhưng run rẩy tứ chi lại sử không ra nửa điểm lực tới.

Thẩm Tha đại dương vật mạnh mẽ hướng trong đỉnh, quy đầu một chút căng ra nhỏ hẹp tâm khảm, thẳng đến toàn bộ quy đầu thọc nhập, kia nhập khảm bị căng ra thành một cái thịt hoàn, bản năng co rút lại hạ, thịt hoàn gắt gao cô ở hắn quy hoàn khảm chỗ, đem hắn sáng đến một trận giật mình run rẩy.

"Không cần..... Không được....." Nàng khó chịu lắc đầu, mười ngón ở hắn trên lưng trảo ra điều điều vết máu, Thẩm Tha ở một trận đau đớn trung, hưng hăng đỉnh đầu, dương vật rớt cuộc thuận lợi xâm nhập từ cung, hắn bắt đầu ở bên trong giáo, giáo đến đâm thủy tàn sát bữa bãi, thân thể của nàng ở kích thích hạ kịch liệt co rút lại, dương vật bị bọc đến một tầng lại một tầng, co rút lại mấp máy gian, giống như ngăn vạn trường cái miệng nhỏ ở liếm mát.

"A!" Thẩm Tha một tiếng gầm nhẹ, tinh dịch khổng lồ không được phun trào mà ra, như tiết hồng giống nhau, đem nàng từ cung rớt đến tràn đầy. Nàng sớm đã không nói nên lời, cả người run rẩy.

Thẩm Tha men say, vào lúc này đã tỉnh

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75: Phần 10. Chuyện ở vương phủ (3): Vương phi đối Tam Nương

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Ngày kế, trước tỉnh lại lại là Thẩm Tha, chờ hắn tẩy sơ một phen tiến vào sau, phát hiện nàng còn ở ngủ say. Bước lên trước, nhìn chăm chăm bờ ngũ ở giường Tần Trần, trong lòng thế nhưng dâng lên một cỗ nói không rõ tư vị tới.....

Hắn không nghĩ tới, bọn họ ở trên giường thế nhưng như vậy phù hợp, liền phảng phất thật sự trời sinh một đôi. Hắn hảo mỹ nhân, lại thiên phú dị căn, cho nên dục vọng rất nặng. Mà nàng thật là thân kiều thể nhuyễn nại đây ngã diên phạm, bị hắn lấn lộn hơn phân nửa đêm, lại vẫn có thể thừa hoan, kia hoa huyết cũng chỉ hơi hơi sưng đỏ chưa từng bị thương, không giống cơ thiếp nhóm bị hắn tác muốn một lần nghỉ ngơi mấy ngày mới có thể khôi phục.

Hắn nhìn mắt, liền giúp nàng nhắc lên chăn che lại lỏa bối, sầm cười chỉ vừa lòng đến rồi khỏi môn.

Hôm nay trong phủ tới khách khứa, là Thẩm Tha ở kinh châu kết bạn vài vị bạn tốt. Thẩm Tha cùng nhị hữu ở hoa viên tiểu đình cộng uống tán gẫu, tò mò thấy viên trung mẫn tri hoa sen nở phóng, không cảm nổi lên ý thơ, lời kéo Thẩm Tha, Tổng Nhân phải đối thơ.

Thẩm Tha cũng là rất tốt phong nhã, hơn nữa cũng xác thật có ba phần tài tình, làm nha hoàn lấy bút mực giấy tời, đề bút dính mực trên giấy huy viết, đương đương nhiều liền nổi lên thiên hảo văn.

"Tổng huyính, bốn vương đều xấu." Ba người cầm viết tốt thơ trao đổi lẫn nhau duyệt, Tổng nhân xem đến không được gật đầu khen ngợi, Thẩm Tha một trận đắc ý, đang muốn khiêm tốn một phen, chợt nghe một tiếng thanh uống: "Thẩm Tha!"

Quay đầu nhìn lại, lại là Tần Trần trừu đi một người thị vệ kiếm, phi thân nhảy xẹt qua hồ sen, trường kiếm thế nhưng thẳng tắp triều hán đâm tới. Thẩm Tha bản năng chợt lóe, vừa chuyển đầu, Tần Trần kiếm xoát một tiếng đề ở hán trên cổ.

"Vương gia!" Bọn thị vệ ơng dừng mà đến.

"Thẩm Tha, ta tới hôm qua liền nói quá, người dám đối ta dùng hạ lưu thủ đoạn, chính là ở tìm chết!" Tần Trần vừa tỉnh tới, nhớ tới đêm qua bị ám toán sự, liền một trận câu giận, cái gì chó má thân phận cũng mặc kệ, chỉ nghĩ hảo hảo giáo huấn này đáng chết nam nhân.

Thẩm Tha đầu tiên là lắp bắp kinh hãi: "Nguyên lai người còn sẽ võ công....." Cái này làm cho hán đối nàng tò mò càng bị kích phát, nàng một cái bình thường thôn phụ, đâu ra như vậy tuyệt diệu khinh công?

"Người nói, người trường thế nào chết?" Nàng hung hăng trừng mắt.

"Vương gia....." Thị vệ trường sắc mặt trắng bệch, hướng Tần Trần quát: "Người dám thương Vương gia, cũng biết là phạm vào tử tội? Mau đi kiếm xuống!" Thẩm Tha lại là không sợ, hướng bọn họ xua xua tay: "Các người đều đừng tới đây."

Nói xong, cầm Tần Trần kiếm, cười nói: "Nhất dạ phu thê bách nhật ân, ta không tin người bỏ được giết ta."

Tần Trần trong lòng mừng thanh nằm tào, này chết nam nhân so nàng còn không biết xấu hổ a!

"Ta nói rồi, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, người muốn giết ta, ta không một câu oán hận." Nói đến này, hán ngược lại dư vị khỏi đêm qua cùng nàng triền miên tư vị tới, đêm qua nàng không có như vậy hung ác trừng mắt hán, ngược lại nhu tình như nước, phong tình vạn chủng.

"Người cho rằng người như vậy nói, ta cũng không dám động thủ?" Tần Trần một trận cười lạnh, sắc mặt trầm xuống, tay cầm kiếm đột nhiên đi phía trước đây, lại sau này dùng sức vừa kéo. Thẩm Tha đau đến thất thanh kêu ra, lòng bàn tay bị vẽ ra một đạo thật sâu vết kiếm, trên cổ cũng bị cắt ra một cái tinh tế vết máu tới, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, lại cũng thập phần đau.

Bọn thị vệ thấy một màn này, sắc mặt đều trở nên chết bạch, xông lên liền phải triều nàng chém giết, Thẩm Tha lại là bắt lấy nàng hướng phía sau một túm, không màng chảy huyết tay phải, hướng mọi người nói: "Đều đi xuống! Ai cũng không chuẩn thương nàng." Bọn thị vệ hai mặt nhìn nhau, vừa mới nữ nhân này muốn giết hán, Vương gia thế nhưng còn che chở nàng, này, này, quả nhiên là cái đa tình Vương gia a!

"Tam Nương, người xuống tay cũng thật tàn nhẫn, nói động thủ liền động thủ." Thẩm Tha dùng khăn bao ở chảy huyết tay, lại lau lau trên cổ tế ngân, nhìn chăm chăm nàng đôi mắt đã không có ý cười, lại mang theo một cổ nhất định phải được hung ác, hán đến nói, nàng thành công khơi mào hán hứng thú, hán nhất định phải chinh phục nữ nhân này.

Tần Trần đẩy ra hán, xoát đem kiếm vào vỏ, sau đó ném cho vừa mới thị vệ.

Nhìn hán nói: "Thẩm Tha, ta không thích người khác cưỡng bách ta, càng không thích người khác đối ta dùng hạ lưu thủ đoạn, tới hôm qua sự, chỉ này một lần, lại có lần sau, người trên cổ thương, liền không phải như vậy thiên."

Nói xong liền đi, đi rồi vài bước, lại quay đầu xem hán, "Tình Vương gia, hiện tại người nên đã biết, ta có thể là cái nguy hiểm nhân vật, còn muốn cho ta ở trong phủ đương bà vú sao?"

"Thiên nếu thích người, bốn vương cũng không thể làm tiểu thế tử không có nãi ăn....." Hán liếm liếm trên tay dính huyết, nhìn chăm chăm nàng rồi đi bóng dáng, ánh mắt tựa như chỉ kên kên, trên mặt đầu thứ đã không có điều người dây xích.

"Vương gia, này nữ tử đến tốt cùng người nào, bị thương người, lại vẫn như vậy dung túng nàng?" Tổng nhân về mặt hứng thú, vừa mới kia mỹ điểm nữ tử nhất kiếm đâm tới khi lãnh khóc biêu tình, lại có loại kinh tâm động phách mỹ đầu.

"Cái này, ta cũng rất hiếu kì." Thẩm Tha nắm ly nhẹ nhàng vuốt ve, đầy mặt đều mang theo dư vị, nghĩ đến này không đến một tháng thời gian, Tần Trần cho hán cảm giác thế nhưng như là một quyển sách, mỗi phiên một tờ đều có kinh hi.

Lòng bàn tay đau đón truyền đến, kêu hán ần ần hưng phấn, một cái liệp báo giống nhau nữ nhân, thật sự thật sự thực mê người a..... Càng đừng nói nàng kia mỹ diệu trên giường công phu.....

Nàng nói không thích dùng sức mạnh, kia thích hán như thế nào đối nàng?

Quỳnh Ngọc uyển.

Tỳ nữ Thanh Nhi chính cẩn thận cấp Vương phi chải đầu, Vương phi hỏi ngày gần đây trong phủ sự, Thanh Nhi nghe vậy, liền nhớ tới phía trước sự, hứng thú bừng bừng nói cho Vương phi nghe, cuối cùng, lại khó hiểu hỏi: "Tam Nương đem Vương gia đâm bị thương, vốn nên là tử tội, vì cái gì Vương

gia không tức giận đâu?"

Liễu Ngọc Trinh lắng hạ, chậm rãi cười, "Nghe người nói, ta nhưng thật ra đối này Tam Nương tò mò. Thanh Nhi, trong chốc lát kêu nàng tới gặp ta đi." Đã từng nàng chỉ cùng Tần Trần đánh quá đối mặt, lại chưa tiếp xúc nhiều hơn hiểu biết, hiện giờ nghe Thanh Nhi nói lên, nhưng thật ra nổi lên hứng thú.

"Phu nhân làm gì muốn gặp nàng, ta hữu bất quá thêm một cái mỹ nhân, tóm lại phu nhân địa vị sẽ không bị bất luận kẻ nào dao động, Vương gia yêu nhất chính là người....." Thanh Nhi cho rằng nàng là lo lắng phải bị tân mỹ nhân đoạt sủng, liền như vậy an ủi, cũng thật là sự thật, này trong phủ tiền vào mỹ nhân một năm so đã hơn một năm, khả năng được sủng ái có một tháng, đều khó lường.

Vương gia yêu nhất chính là Vương phi, đây là toàn phủ người đều biết đến sự, những cái đó nữ nhân cũng biết.

Liễu Ngọc Trinh cười cười, buông quyển sách, nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói: "Nàng là tiểu thế tử bà vú, vốn cũng hẳn là trông thấy nàng, nghe nói nàng tới sau, tiểu thế tử đều không yêu khóc, trong phủ người đều đang nói là nàng công lao, ta làm tiểu thế tử mẫu thân, là nên là cảm tạ nàng....."

"Cảm tạ cái gì, đây là nàng nên làm! Nàng chính là một tháng một lượng kim đầu, ta cũng chưa nàng một nửa nhiều....." Thanh Nhi nói thăm câu. Liễu Ngọc Trinh bật cười, nhìn nàng mặt, "Hào, đi thôi."

Tần Trần bị đưa tới Vương phi Quỳnh Ngọc uyển, tiến đến khi, Vương phi đang ở trong vườn trích hoa, thấy nàng tới, liền đem lăng hoa đưa cho Thanh Nhi, hướng Tần Trần vẫy tay, lại cười nói: "Đừng khản trương, ta tìm người tới, chỉ là muốn cùng người nói một chút lời nói nhĩ."

Ở Vương phi đối diện ngồi xuống, nhậm nàng cẩn thận đánh giá, nàng cũng ở quan sát vị này Vương phi, nàng vào phủ cũng có một tháng, nhưng vẫn chưa gặp qua Vương phi vài lần, đều là an an tĩnh tĩnh, cho nàng ấn tượng chính là ôn hòa điềm đạm cùng thế vô tranh, cùng Vương gia hậu viện những cái đó mỹ nhân nhóm, toàn không giống nhau, này có lẽ chính là Vương gia đặc biệt sủng nàng nguyên nhân chỉ nhất đi.

"Tam Nương thật là cái mỹ nhân phiêu, nghe nói người mới mười tám tuổi, so với ta còn nhỏ mấy tuổi, nhưng thật ra làm khó người....." Liễu Ngọc Trinh lôi kéo tay nàng, trên dưới nhìn kỹ, mỉm cười gật đầu khen hay. "Người đem tiểu thế tử chiếu cố rất khá."

"Phân nội việc mà thôi, phu nhân quá khen." Nàng đạm cười trả lời. Liễu Ngọc Trinh cùng nàng nói một lát lời nói, thấy nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh, thông dong trấn định, liền nổi lên chút tâm tư tới.

"Thanh Nhi, các người đều trước tiên lui hạ." Liễu Ngọc Trinh càng xem nàng càng vừa lòng, quay đầu phân phó đi theo tỷ nữ, đợi mọi người đều sau khi rời đi. Mới bắt lấy Tần Trần tay nói, "Tam Nương, trước đó vài ngày Vương gia cường bức người thân mình, có phải hay không?"

Nàng tuy cũng không quản sự, nhưng trong phủ phát sinh lớn nhỏ sự tình, lại đều rõ ràng, hơn nữa có Thanh Nhi cái này trung tâm hộ chủ tỷ nữ, sợ có người đoạt Vương gia đối nàng sủng ái, nhưng phạm là Vương gia cùng nữ nhân phát sinh chuyện này, nàng đều hỏi thăm đến rõ ràng.

"Phu nhân....." Tần Trần nhủ lại mảy, vương phủ như vậy nhiều mỹ nhân, nàng cũng chưa từng hỏi đến quá, thế nào Vương gia ngủ nàng một lần, nàng liền đẻ bụng? Chẳng lẽ là đối nàng có sở cầu?

Thấy nàng hồng thấu gương mặt, Liễu Ngọc Trinh hơi hơi mỉm cười, nắm tay nàng, ôn nhu nói: "Tuy có chút quá mức, nhưng thỉnh người không nên trách tội Vương gia..... Hẳn kỳ thật không phải người xấu..... Hẳn làm được như vậy quá phận, ta tưởng hẳn là quá thích người..... Người..... Hẳn là cũng thích Vương gia đi?" Nếu không nói lên này bị khinh bạc việc, nàng cũng sẽ không chỉ là mặt đỏ, mà vô chán ghét phần hận chi sắc.

"Phu nhân có chuyện thỉnh nói thẳng." Nàng thẳng nhủ mảy, thầm nghĩ nàng nói thích, cùng Thẩm Tha thích không phải cùng cá tính chất, hiện tại Thẩm Tha, đương nhiên là thích nàng, bởi vì nàng cũng là cái mỹ nhân sao, hẳn sở thích chỉ là nàng mặt, thân thể của nàng thôi, là mang theo hiệp ngoạn ý vị, là không có tôn trọng.

"Người thật là băng tuyết thông minh." Liễu Ngọc Trinh nhẹ gật đầu, thu hồi tay. "Nếu người cũng thích Vương gia, kia thỉnh giúp ta một cái vội, thỉnh tiếp thu hẳn, cũng tận lực làm hẳn yêu người đi."

"Phu nhân vì sao như thế?" Nàng này yêu cầu, thật là có điểm mới mẻ. Liễu Ngọc Trinh phết quá mức, sắc mặt có chút khó coi, sau một lúc lâu lại sâu kín thờ dài thanh, "Cũng thế, đã là ta có cầu với người, liền không nên giấu người."

Nói đến này, nàng trong mắt đột rớt nước mắt, cầm khăn tay nhẹ lau đi nước mắt, mới ngẩng đầu nói tới: "Ta tuy là Vương gia chi thể, lại không yêu hẳn, lúc trước, lúc trước là hẳn cưỡng bức ta, nguyên bản..... Nguyên bản ta ái chính là hẳn đại ca..... Hẳn biết rõ ta ái chính là hẳn đại ca a..... Nhưng hẳn cầu tiên hoàng tử hôn..... Tuy hẳn vẫn luôn đối ta cực hảo, nhưng ta chính là vô pháp tha thứ hẳn..... Ta ta hận hẳn....."

Nói đến thương tâm chỗ, Vương phi một chút mắt không chế khóc lên, nàng là Lại Bộ Thượng Thư chi nữ, Đại hoàng tử Nhị hoàng tử cùng nàng từ tiểu quan hệ thân hậu, thanh mai trúc mã, này hai huynh đệ đều thích nàng, nhưng nàng thích chính là Đại hoàng tử, vốn dĩ Đại hoàng tử hứa hẹn nhất định sẽ cưới nàng, kết quả cuối cùng cưới nàng lại là Nhị hoàng tử, thành thân lúc sau, bọn họ liền dọn tới rồi Giang Nam, nàng liền lại chưa thấy qua Đại hoàng tử, cũng chính là hiện giờ hoàng đế.

Này 5 năm tới, nàng không có một ngày không nghĩ niệm hẳn, cũng không có một ngày không hận Thẩm Tha, mặc cho hẳn đối nàng thật tốt, cũng không thể đền bù nàng trong lòng thống khổ cảm hận.

Nàng hy vọng có người có thể tới giúp giúp nàng, nếu Vương gia yêu người khác, liền sẽ hết hy vọng đối nàng buông tay. Nhưng trong phủ vào như vậy nhiều mỹ nhân, cũng vẫn như cũ khóa không được hẳn tâm, làm nàng càng ngày càng thất vọng.

Hôm nay nghe thấy Thanh Nhi nói lên, lại làm nàng trọng tâm hy vọng. Vương gia tuy hảo mĩ nhân, nhưng cũng sẽ không dùng hạ tam lạm thủ đoạn dùng ở nữ nhân trên người, hiện giờ lại nghe nói hấn cấp bà vú hạ được cường bức nhân gia thân mình, bị nàng đâm bị thương cũng chưa sinh khí, nàng liền cảm thấy, cái này cứu vớt nàng nữ nhân rốt cuộc xuất hiện. Cho nên nhất định phải trông thấy nàng, gặp mặt hân huyền vài câu, liền càng thêm vừa lòng, nàng chính là chính mình chờ người kia.

"Tam Nương, ta tại đây trong phủ mỗi ngày đều ở đây chờ, ngươi từng yêu người sao, ngươi nếu từng yêu người, liền sẽ minh bạch ta loại này tâm tình..... Ta..... Ta một ngày cũng không nghĩ đổi mặt hấn..... Thành ngươi đáp ứng ta, giúp giúp ta đi, nếu có thiên hấn yêu ngươi, ta liền tự do..... Lòng ta phóng một người..... Nếu ta không đi gặp hấn, ta sợ chính mình luôn có thiên muốn chết héo tại đây trong vương phủ....."

Nàng trong hai mắt thông khô là chân thật, nước mắt cũng là chân thật, nàng không có hoài nghi nàng lời nói, chỉ là nghĩ tới Thẩm Tha, hấn sở hữu thống khô, chính là bởi vì nàng không yêu hấn đi, càng thông khô càng phóng đảng hình hấn, cuối cùng chỉ có thể ở sa đọa trung tìm kiếm vui sướng.

Này hai người đều ích kỷ, ít nhất ở tình yêu thượng là ích kỷ, đều chỉ vì chính mình. Vương phi tuy lương thiện, nhưng ở tình yêu thượng là không có thiện lương, nếu không sẽ không làm nàng đi làm như vậy sự, biết rõ nàng là có trượng phu có hải tử người đâu.

Bất quá, như thế chính hợp nàng ý.

"Hảo, ta đáp ứng ngươi." Tần Trần đem chính mình khăn tay cho nàng, thấy nàng vui sướng cười khai, lại bỏ thêm câu: "Ta có thể giúp ngươi, nhưng là có thù lao hỗ trợ." "Hấn là, hấn là." Nghe nàng muốn thù lao, Liễu Ngọc Trinh trong lòng càng yên tâm, nàng như vậy thực tế Liễu Ngọc Trinh càng thêm vừa lòng, có thể sử dụng tiền mua được, kia thật là không thể tốt hơn.

Vương phi lập tức gọi tới Thanh Nhi, đem cất chứa rương gỗ nhỏ mang tới, đem tiểu rương mở ra, bên trong tất cả đều là kim thời cùng châu báu ngọc thạch, "Mấy thứ này đều về ngươi, nhưng ngươi cần thiết hoàn thành nhiệm vụ, sự thành sau, ta lại đưa ngươi một rương."

"Vay đa tạ phu nhân." Tần Trần bế lên một cái rương châu báu rồi đi, Thanh Nhi thật sự tò mò, hỏi Vương phi nói: "Phu nhân, ngươi thế nào không duyên cớ đưa nàng như vậy nhiều bảo bối, Thanh Nhi hầu hạ ngươi như vậy lâu, cũng không đưa ta như vậy nhiều đâu....."

"Ngươi ăn bấy cái gì đảm, nàng thu tiền của ta, là vì ta làm việc." Liễu Ngọc Trinh tâm tình rất tốt, nhìn Thanh Nhi khuôn mặt, thầm nghĩ nàng nhưng ngàn vạn đừng làm cho chính mình thất vọng a.

Thẩm Tha buổi tối từ tiệm gạo trở về, trực tiếp liền tới rồi Tần Trần nơi này, thấy môn phát hiện Tần Trần chính mặt mày hơn hờ kiểm kê đồ vật, mà trên bàn phóng một đồng lấp lánh sáng lên vàng bạc châu báu, đến gần mới thấy rõ nàng ở điểm ngân phiếu.

"Ngươi đâu ra như vậy nhiều tiền?" Thẩm Tha lấp bắp kinh hãi, duỗi tay muốn đi sờ trên bàn châu ngọc, bị Tần Trần hung hăng chụp đánh khai, "Đừng chạm vào tiền của ta!" Nói xong, lại thần sắc cổ quái nhìn mặt hấn, nhàn nhạt nói: "Này đó châu báu, là Vương phi đưa ta."

"Nàng thưởng ngươi?" Thẩm Tha trừng mắt nàng, "Nàng không có việc gì thưởng ngươi như vậy nhiều tiền làm cái gì?" Thế nhưng chạm vào đều không cho hấn chạm vào một chút, nàng này phúc tham tiền tâm trộm bộ dáng, hấn cũng là đầu một hồi thấy, mới biết được nguyên lai nàng thích tiền.

"Ngươi thật muốn biết nguyên nhân? Ta sợ nói, Vương gia ngươi pha lê tâm muốn vỡ vụn." Nàng lúc lắc đầu, đem ngân phiếu toàn cuốn lên bao ở, lại bỏ vào rương nhỏ, trong lòng vui sướng hài lòng, Vương phi ra tay thật là hào phóng, hiện tại nàng đã từ bản cùng thôn cô, thăng cấp thành tiểu phú bà lạ.

"Nói!" Thẩm Tha sắc mặt trầm xuống, trực giác chính mình không nên câu thật, còn là muốn nghe. Nàng đem rương nhỏ tàng tiền quấy, dùng đem tiểu khóa khóa lại, mới quay đầu nhìn về phía hấn, "Vương phi cho ta này đó tiền, muốn ta giúp nàng một cái vội, nàng hy vọng ta tới câu dẫn ngươi, hảo kêu ngươi yêu ta, lại phóng nàng tự do....."

"Im miệng!" Thẩm Tha sắc mặt đại biến, sắc mặt xanh mét, bỗng nhiên ra tay một phen bóp chặt nàng cổ, cả giận nói: "Ngươi thật to gan, dám nói hươu nói vượn châm ngòi ta cùng Vương phi quan hệ! Ngươi muốn chết có phải hay không?"

"Xem đi, ta liền nói không thể nói, quả nhiên, ngươi không ngừng pha lê tâm, còn muốn ta mệnh....." Tần Trần một trận xích cười, "Xem ra này tiền vẫn là đáng giá."

"Nàng, nàng thật sự như vậy nói?" Thẩm Tha sắc mặt hồi bại, chậm rãi buông ra tay, thân thể giống mất hồn giống nhau, ngã ngồi trên mặt đất.

"Là." Tần Trần nhìn hấn thống khô bộ dáng, lại không tính toán buông tha hấn, đếm kỹ nói: "Vương phi nói ở trong phủ sống một ngày bằng một năm, nói nếu lại ngốc đi xuống sẽ chết héo ở chỗ này, nói nàng hận ngươi ghét ngươi....."

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa....." Thẩm Tha phùng trụ mặt, nhiệt lệ nhịn không được trượt xuống, nàng nói mỗi cái tự, đều giống dao nhỏ cắm trong lòng khâu, làm hấn đau không thể ức, nhưng hấn lại biết, nàng nói mỗi cái tự đều là chân thật.

Vương phi nguyên bản là cá tính tình ôn hòa, nhưng hôn mặt sau đối hấn, trước nay đều lạnh như băng sương không triển cười, này 5 năm tới, hấn tận tâm ái nàng sủng nàng, khá vậy che không nhiệt nàng tâm, hấn há có thể không biết, hấn trong lòng thông khô, chưa bao giờ so nàng thiếu.

"Ngươi đã như vậy ái nàng, vì cái gì chưa bao giờ nói cho nàng hoàn chỉnh chân tướng?" Tần Trần ở trước mặt hấn quỳ xuống, dùng khăn tay lau đi hấn trên cằm nước mắt, một bên nhẹ hỏi.

Tiên hoàng vốn là muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền hấn, là hấn tự nguyện đem cơ hội nhường ra, yêu cầu duy nhất, chính là muốn Thẩm Phục đem Liễu Ngọc Trinh nhường cho hấn, Thẩm Phục đáp ứng rồi, buông tha tình yêu, muốn giang sơn. Thẩm Phục cũng ái Liễu Ngọc Trinh, nhưng kia tình yêu phân

lượng, còn chưa đủ trọng, ít nhất không trọng đến nguyện ý làm hấn từ bỏ giang sơn quyền lợi, nếu Thẩm Tha đem chân tướng báo cho, nàng tướng Liễu Ngọc Trinh chưa chắc sẽ không yêu hấn.

"Ta, ta không thể nói, ta không nghĩ làm nàng thương tâm." Hấn trong lòng quá mức cực kỳ bi ai, thế cho nên chưa đi nghỉ lại, nàng thế nào sẽ biết việc này. Chỉ trào quá tay nàng khăn lau mặt.

"Ngươi đảo cũng có trận ngu dân." Nàng tới gần qua đi, nhẹ nắm trụ hấn tay, "Vương phi hoa đồng tiền lớn để cho ta tới câu dẫn ngươi, ngươi suy xét hảo, muốn hay không đuổi ta ra phủ." Nàng mềm như bông thanh âm, nghe được nhân tâm trung một tờ, Thẩm Tha một chút quên mất thống khổ, mở to ửng đỏ mắt thấy nàng, "Bôn vương vì cái gì muốn đuổi ngươi ra phủ?"

"Không đuổi ta đi, đó chính là hy vọng ta tới câu dẫn ngươi la....." Nàng từ hấn trong tay lấy qua tay khăn, nhẹ nhàng xoa trên mặt hấn nước mắt, khoe miệng hàm xuân mặt mày mang tình, cùng bình thường hoặc lãnh đạm hoặc giận dữ ánh mắt khác nhau rất lớn, biết rõ nàng là bởi vì kia đôi châu báu, mới lộ ra như vậy tới câu dẫn hấn, nhưng hấn vẫn là cảm thấy trong lòng nổi lên điểm gợn sóng.

Hấn đột nhiên đem nàng phác gục trên mặt đất, "Như vậy nói, hiện tại ta có thể đối với ngươi làm hết thảy muốn làm sự?" Tần Trần khoe miệng một câu, nhẹ nhàng gạt đầu, "Hiện tại Vương gia có thể đối ta làm bất luận cái gì sự....."

Thẩm Tha cảm xúc pháp phòng, vốn định muốn cúi đầu thân thượng kia mặt hồng, lại đột nhiên nghĩ đến, lúc trước chính mình mọi cách câu nàng, phản bị nàng các loại kháng cự, còn dám đánh hấn mặt đá hấn chân thương hấn thân, bằng cái gì hiện tại nàng vừa nói câu dẫn, hấn liền vô cùng cao hứng đem chính mình đưa tới cửa đi?

Nghĩ vậy, trên mặt hấn lạnh lùng, hừ khời, "Ngươi cho rằng bôn vương tương đối với ngươi làm cái gì? Đừng tưởng rằng ngươi có ba phần tư sắc, liền quên mất chính mình thân phận! Bôn vương trong phủ mỹ nhân dữ dội nhiều, không thiếu ngươi một cái....."

Nói xong, liền đứng dậy phất tay áo mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Phần 10. Chuyện ở vương phủ (4): Đuổi tới khiến cho người hắc hắc

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Nàng đang chờ hấn tới biết không quý đâu, kết quả hấn thế nhưng chạy.

Tần Trần cong cong môi, đứng lên, đối hấn về điểm này nam nhân tâm tư, đại khái cũng là hiểu biết. Liền dương bước đuổi theo, "Vương gia bớt giận, Tam Nương chỉ là khuyính mộ Vương gia vì ngan oai hùng, cảm lòng không đau mà thôi, tuyệt không bắt kính chỉ ý."

Thẩm Tha trong lòng đại duyệt, có ý xụ mặt nhìn nàng, tâm nói nàng rốt cuộc biết hấn phía trước tư vị đi. Nhưng vừa mới đắc ý, liền lại nghĩ tới nàng là Vương phi tiêu tiền sử, mới có thể như vậy đối chính mình kiêu mị cười, trong lòng đột nhiên không quá thoải mái.

"Hừ!" Hấn sắc mặt trầm xuống, bước nhanh muốn ném ra nàng. Trong lòng thống hận lên, chẳng lẽ hấn liền không đáng người thiết tình tới ái, nàng đối hấn lộ ra phong tình vạn chủng, cũng tất cả đều là giả!

Tần Trần còn chưa phản ứng, Vương bà từ ôm tiểu thế tử chạy tiến vào, nhìn thấy Vương gia vội vàng hành lễ, sau đó đem tiểu thế tử đưa vào nàng trong lòng ngực, Tần Trần ôm hài tử, ở một bên ngồi xuống kéo xuống cổ áo lộ ra vú đút ụy. Thẩm Tha đi tới cửa, quay đầu nhìn lại, Tần Trần chính cúi đầu nghiêm túc bú sữa, hấn khẽ thở dài thanh, liền xoay người mà đi, chính mình hướng nàng giận chó đánh mèo làm cái gì đâu.....

Thẩm Tha vô tình đi đến quỳnh ngọc uyển, Vương phi đang cùng mấy cái tỷ nữ ngồi ở viên trung hành lang gấp khúc thượng, hấn vốn định tiến đến, rồi lại chột dừng lại, chỉ xa xa quan vọng, trong đầu nhớ tới lúc trước Tần Trần nói, những lời này đó hấn vẫn luôn không muốn đi đối mặt chân thật nội tâm, hấn vẫn luôn lảng tránh suy nghĩ vấn đề này, lại bị Tần Trần máu chảy đầm đìa xé mở tới, bức cho hấn không thể không đối mặt.

Hấn cho rằng, thời gian là hấn lớn nhất lợi thế, tự tin Vương phi chung có thiên có thể vì hấn động tâm, tin tưởng nước chảy đá mòn, nhưng sự thật lại làm hấn như vậy nan kham, hấn muốn đi hỏi một chút nàng, nhưng hai chân giống rút chì, hấn cũng sợ hãi, giáp mặt chất vấn sau, nếu nàng đều nhất nhất thừa nhận, chính mình muốn thế nào làm? Là nên tiếp tục đồng sàng dị mộng, vẫn là phóng nàng rồi đi?

Tuy Tần Trần xé rách giả tướng, nhưng hấn lại vẫn như cũ không có dũng khí đối mặt, chỉ có thể chặt vật rồi đi, ít nhất hiện tại, hấn còn không có dũng khí đi đối mặt. Nhưng tâm lý đồ buồn khổ, giống son giống nhau đè nặng hấn, liền sắp thấu bất quá khí tới.

Không tự giác lại đi vào Tần Trần lưu hoa các, tiến vào sau, lại thấy nàng chính ôm vô rượu, trên bàn phóng hai chỉ mồm to chén, chính hướng trong chén rót rượu, ngã xuống sau lưng lên chén nhấp khẩu sau thẳng gạt đầu, "Trong vương phủ rượu, chính là cùng bên ngoài bán không giống nhau."

Thấy hần tiến vào, hướng hần cười vẫy tay nói: "Ta đoán ngươi hiện tại đại khái yêu cầu cái này, ta hướng Lưu quân gia muốn, nói là trong phủ nhất liệt rượu, đại khái đủ làm ngươi say đồ....."

"A....." Hần một trận cười lạnh, "Ngươi là gan không nhỏ, dám trào phúng bản vương."

Nói, lại là ngồi xuống, bưng lên chén rượu uống lên, rượu một chút bụng, trong bụng liền lửa đốt giống nhau nóng lên. Tần Trần chỉ cười không nói, một bên giúp hần rót rượu, hần uống một chén đảo một chén, Thẩm Tha cũng là không muốn sống, uống lên bốn năm chén lớn xuống bụng, lại chịu đựng không nổi, mặt trắng đến đỏ bừng, mắt say lơ lơ mê mang, một phen nhéo Tần Trần, say thanh nói: "Vương phi..... Vương phi..... Vì cái gì ta không thể..... Vì cái gì....."

"Vì cái gì không thể yêu ta..... Vương phi..... Ta nơi nào so ra kém hoàng huynh..... Nơi nào so ra kém hần....." Còn thiếu đến hần đầu óc một mảnh hỗn loạn, phát trường đến dường như muốn nổ mạnh mở ra. Thẩm Tha khó chịu xoa đầu, cái gì mượn rượu tưới sào, một chút dùng đều không có! Càng uống đầu càng đau! Nhưng tâm lý đồ buồn bức thống khổ, lại phảng phất rốt cuộc có phát tiết mà.

Thẩm Tha trong miệng kêu Vương phi, lôi kéo Tần Trần muốn ôm nàng: "Vương phi..... Bản vương..... Bản vương so Vương huynh càng ái ngươi..... Yêu nhất ngươi....." Nói đầu môi liền phải dính thân đến, Tần Trần trực tiếp một chân đem hần đá văng, Thẩm Tha thuận thế nằm ngã xuống đất, mở to một đôi vô thần đôi mắt ni non. "Vương phi..... Vương phi....."

Tần Trần ngồi xổm thân bắt ngọn tóc ở trên mặt hần nhẹ tảo, "Mặc kệ ngươi có phải hay không thật say, ta phải nói, trang lứa đen đã điều không phải cái gì cao minh biện pháp, nhưng lại là lừa mọi người nhất thực dụng."

Nói xong đứng dậy đóng cửa rồi đi.

Vương gia ở lưu hoa các ngủ một đêm sàn nhà, ngày hôm sau liền bị bệnh trên giường. Lại là uống lui tiến đến hầu hạ tỳ nữ nô tài, một hai phái Lưu quân gia tìm Tần Trần tới gặp hần, nếu không không chịu uống thuốc xem đại phu.

Quân gia vô pháp, đành phải sai người truyền nàng tiến đến, vừa thấy mặt, thần dung tiểu tụy Tĩnh Vương gia liền chỉ vào nàng trách cứ: "Tần Tam Nương! Ngươi thật to gan, dám đem bản vương một mình ném trong phòng ngủ một đêm lạnh sàn nhà, bản vương kêu gì tôn quý thân phận, hiện giờ lại phải bị ngươi làm hại ốm đau trên giường..... Ngươi nói, bản vương nên thế nào phạt ngươi?"

"Tam Nương nhưng bằng Vương gia xử trí." Tần Trần rũ mục liễm mi, một bức nằm yên nhậm phạt thái độ.

"Hừ..... Bản vương liền phạt ngươi..... Hầu hạ đến bản vương lành bệnh mới thôi....." Nói xong, hần chống thân muốn ngồi dậy, hai tỳ nữ vội vàng tiến lên hỗ trợ phóng hai cái gối mềm để ở sau lưng, hần thoải mái dựa tường, xoa xoa tay: "Không phải nói được ngao hảo yêu, còn không mau bưng tới."

Tỳ nữ vội vàng bưng tiến vào, Thẩm Tha lại sai sử Tần Trần, muốn nàng tự mình uy. Tần Trần bưng chén thuốc, đem mặt ngồi vào mép giường, dùng cái muỗng múc, uy đến hần bên miệng, Thẩm Tha há mồm uống xong, đầu tiên là về mặt hưởng thụ biểu tình, sau đó lại về mặt thống khổ, thẳng nhũu mày, lại không chịu uống. Thấy nàng nhũu mày, liền nói: "Này được như vậy khổ, các ngươi là tường mưu sát bản vương không thành?"

Mấy cái tỳ nữ nghe được về mặt sợ hãi.

Thẩm Tha lại nhìn về phía nàng: "Ngươi muốn cho bản vương uống hạ này khổ đồ vật, trừ phi chính ngươi uống trước!"

"Nếu như thế....." Tần Trần cười nhẹ thanh, bưng lên chén hãm một mồm to nước thuốc, đột nhiên nhéo Thẩm Tha miệng, tẩn đem chua xót nước thuốc dứt tiến hần trong miệng, Thẩm Tha bị khổ đến thẳng nhũu mày, bản năng muốn cấp nhổ ra, lại là đình đến nàng đầu lưỡi, đối phương lại dùng sức đem hần đầu lưỡi đồ trở về, gần nhất một hồi đây tới đưa đi, không ngừng nước canh toàn uống tiến bụng khẩu, còn rần chắc bị Tần Trần cường hôn một phen.

"Ngươi thật lớn mật! Chẳng những buộc bản vương uống này khổ dược, còn mạnh mẽ khinh bạc bản vương!" Thẩm Tha liếm liếm môi, về mặt chưa đã thêm, nhưng ngoài miệng lại là tàn nhẫn mắng, nghĩ thầm cái này hầu hạ phương thức, quả nhiên không tồi.

Nói xong, lại sai sử Tần Trần vì hần đắp chân xoa vai, Tần Trần cũng đều y, Thẩm Tha nhắm hai mắt dựa giường, thoải mái thoải mái, đột mở mắt ra tới, Tần Trần vì hần niết chân, nắm đến háng, thế nhưng làm cho hần thân thể có chút nóng này.

Trong lòng đang có chút khác thường, Vương bà từ đi đến, hành lễ nói: "Vương gia, tiểu thể từ chối bụng chính khóc lóc, lão nô tới gọi Tam Nương tiến đến dứt uy thế từ."

Thẩm Tha trầm giọng nói: "Đem thể từ ôm tới."

Vương bà từ nghe xong, lập tức đi ra ngoài ôm tiểu thể từ tiến vào, Tần Trần tiếp nhận thể từ trong ngực, đang muốn kéo xuống xiêm y, Thẩm Tha lại xoa tay nói: "Những người khác đều lui ra!"

Thấy mọi người rời đi mang lên cửa phòng, Thẩm Tha mới vỗ vỗ giường, "Đi lên. Bản vương hứa ngươi ngồi này." Nói hướng trong biên dịch chút, Tần Trần đành phải ngồi bên cạnh hần, lại thấy tiểu thể từ đối diện ngao ngao thẳng khóc, đem cổ áo đi xuống lôi kéo, bên phải thạch nhũ liền đạn nhảy ra tới, tiểu thể từ một trào trụ, lập tức liền dừng lại khóc, ngậm lấy tấp mứt không được.

Thẩm Tha làm càn nhìn chăm chăm nàng, nàng như vậy bộ ngực sữa thân lộ dứt uy sữa mẹ hình ảnh, quá phận tình sắc cùng gọi cảm, nhìn bảo bối nhi tử

tay nhỏ bắt lấy kia trắng nõn vú chếp chếp ăn, thế nhưng cũng thấy có chút cơ khát.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Phần 10. Chuyện ở vương phủ (5): Trước mặt nhi tử bị thao bấn nước tiểu (H)

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Tần Trần đang chuyên tâm cho tiểu thế tử bú, không thể nào chú ý hẳn, Thẩm Tha lại là bỗng nhiên ôm lấy nàng, một tay hoạt tiến nàng y gian, đem bên trái vú xoa bắt lấy, may mắn hải tử nàng ôm đến bên chắc, mới không dọa đến rớt đi ra ngoài, cũng không cảm kêu nàng bực: "Làm cái gì!"

"Bốn vương xem tiểu thế tử ăn, cũng có chút đói bụng, dù sao Tam Nương sửa sung túc, không bằng cũng phân cho bốn vương một ít đi....." Hân tà khi cười, nói xong liền phục hạ thân đi, đại chương xoa bắt lấy cự nhũ, đầu lưỡi quấn lấy đỉnh đầu vú, tham lam mút tấp lên. Tần Trần nhũm mày nói: "Có người như vậy loạn phát tình đoạt tiểu hải tử ăn?"

Thẩm Tha hàm hồ hừ hai tiếng, một tay sờ lên nàng bóng loáng bối gian, một tay bắt lấy nàng mềm mại cự nhũ, thô bạo mà vội vàng gặm cắn mút vào, Tần Trần bị hân mút liếm đến một trận thứ ma ma tô ý truyền đến, làm cho bộ ngực lại trường lại nhiệt, nhưng muốn cố kỵ ăn nãi tiểu thế tử, chỉ có thể run rẩy chịu đựng. Nghe nàng nhỏ vụn tiếng rên rì, Thẩm Tha lại thủ sẵn nàng cái ót, bên người tiến lên hung hăng lấp kín nàng miệng nhỏ.

"Thẩm Tha..... Người như vậy cũng không sợ dạy hư tiểu thế tử?" Tần Trần thờ phỉ phò trừng hẳn. Hân cười hắc hắc, "Hắn còn như vậy tiểu, sợ cái gì. Người cũng không thể khác nhau đối đãi, chỉ cho hắn ăn không cho ta ăn....."

Nói liền lại dán lên nàng môi, dùng sức mút cánh môi, bàn tay tác phúc ở cao ngất nhũ phong thượng, hoặc nhẹ hoặc trọng xoa nắn, trào đến nàng kiều uyển liên tục, ngón tay捏 nắn vú ninh lộng. "Tam Nương..... Người này song vũ, có thể so bốn vương trong viện sở hữu mỹ nhân đều phải đại..... Người nói người có phải hay không biết bốn vương thích như vậy đại đu đủ, mới có ý đường như vậy đại tới ta vương phủ..... Bốn vương nhưng mau bị người làm cho thần hồn điên đảo....."

Thẩm Tha một bên nói, bàn tay thô bạo trào lộng nhũ vú, nghe nàng nhột nhột tiếng thở dốc, trong lòng cảm giác có điểm kỳ diệu.

Nàng cùng hân nhận thức sở hữu nữ nhân đều không giống nhau, không giống Vương phi, cũng không giống hậu viện bất luận cái gì một nữ nhân, Vương phi là trên giường đứng đắn, dưới giường cũng đứng đắn người, hậu viện mỹ nhân nhóm, trên giường dưới giường đều không đứng đắn, mà nàng đâu, lên giường phong tao, xuống giường là khi đứng đắn khi không đứng đắn, thân thể nắn cảm dễ động tình, cười khi kiều mị, giận có phong tình.

"Vương gia quá khen, Tam Nương chẳng qua là vì đường gia sống tạm mà thôi....." Lỗ tai bị hân ngậm lấy liếm mút, quét nhĩ oa hơi thở, lại cắn vành tai, một trận gặm lộng, nàng mẫn cảm thân thể đã bị khơi mào hóa, nghe thấy hân nói không cảm bật cười ra tiếng.

"Hừ! Không cần lần nữa nói cho bốn vương người gả cho cái vô dụng trượng phu!" Thẩm Tha không hiểu sinh khí, bắt lấy nàng ót nhũ tay cũng càng thêm thô bạo, niết đau nàng, nghe nàng hừ nhẹ thanh, lại dùng sức mút nàng bên cổ trắng nõn da thịt, gặm ra một đám dấu răng vết đỏ tói.

"Ân ân..... Thẩm Tha....." Bên cổ da thịt thập phần mẫn cảm, bị hân liên tiếp mút vào, từng đợt tê dại cảm truyền đến, tình dục đã lửa cháy đỏ thêm dầu. Thẩm Tha thực vừa lòng nàng trắng nõn trên cổ bị gặm ra hồng ấn, nghe nàng kêu chính mình tên, trong lòng cảm giác cũng thực kỳ diệu, rất ít có người như vậy thẳng hô tên của hắn, càng đừng nói như vậy mang theo kiều mềm dụ hoặc kêu ra tới.....

Thấy tiểu thế tử ăn no sau liền ngoan ngoãn huy xuống tay trêu đùa, Thẩm Tha đem hân ôm mờ ra đến giường nhất bên trong, chậm rãi đem Tần Trần đẩy ngã, duỗi tay liền phải đi giải nàng đai lưng. Tần Trần bắt lấy hẳn, "Thẩm Tha, người nhi tử tại bên người."

"Không cần phải xen vào hẳn." Thẩm Tha lúc này tính dục phía trên, đầu thềm nhi tử, hân ăn no, chính mình còn không có ăn đâu. Nói xong duỗi tay một xả, đai lưng buông lỏng, nàng quần áo đã bị hân nhẹ nhàng lột cái tinh quang.

Hắn yêu thích không buông tay bắt lấy hai vú, này hai vú một tay không thể nắm giữ, đó là như vậy nằm thẳng hạ, cũng vẫn như cũ cực đại ngao nhân, thật sự là nhũ trung hào kiệt..... Hắn lòng tràn đầy yêu thương, mang theo cùng bãi ánh mắt, từ nàng tinh xảo xương quai xanh chỗ liếm mút, ở xương quai xanh thượng gặm cắn ra hồng ấn, mút đến nàng vẫn luôn gan run, mỗi một đường đi xuống, liếm quá trước ngực mỗi tắc da thịt, lưu lại ướt mĩ dấu vết.....

Đầu lưỡi âu yếm nàng hai vú, tay tác duyên bụng nhỏ đi xuống, sờ tiến nàng giữa hai chân, Tần Trần kẹp chặt hai chân, hân tay duỗi ra nhập, cũng bị gắt gao kẹp, nàng khó chịu thở dốc, cung eo dựng thẳng bộ ngực, nhắm chặt hai chân chậm rãi ma xát, Thẩm Tha tay không thể ngăn cản hướng trong toàn, hai ngón tay cắm vào tiểu huyết, bên trong ướt át trơn trượt, bàn tay trên dưới vuốt ve, lòng c* đã nhiễm đến bạc lượng.

Hắn một bên thân một bên sờ, một tay kia cũng không rời hạ, không tiếng động cởi bỏ đai lưng, áo gấm rơi rụng hoạt khai, lộ ra bên trong rắn chắc thon dài thân thể, hạ thân đại dương vật sớm đã cơ khát khó nhịn, đỉnh đến giống cần đại gia dưa, đỉnh hơi hơi uốn lượn.

Trước một lần, Tần Trần căn bản không nhìn kỹ quá, chỉ cảm thụ quá này đại bồng mang cho chính mình vui sướng, có bao nhiêu mất hồn, hiện giờ thanh tình trạng thái tiếp theo xem, mới giác ngạc nhiên, này bảo căn quả nhiên bất phàm, vô luận chiều dài thô độ hình dạng, đều trang hoàn mỹ.

Cảm nhận được nàng ánh mắt, Thẩm Tha thập phần đặc ý: "Bồn vương bảo vật, Tam Nương cảm thấy như thế nào?"

Tần Trần không trả lời, lại là bắt lấy hân đầy, đem hân đầy ngã trên giường, Thẩm Tha vừa định động đã bị nàng kỵ ngồi ở thân, Tần Trần đôi tay đỡ cảm kia bằng nhiên cự vật, thâm nghĩ khó trách hân có thể chinh phục hậu viện rất nhiều nữ tử, chỉ bằng này căn dương vật, cũng có thể kêu nữ tử yêu.

Nàng cúi xuống thân đi, đỡ bồng bồng liếm lên, đầu lưỡi an ủi đỉnh nâm đầu, nhẹ cuốn lên ở mã mắt chỗ nhẹ nhàng quét lộng, ngón tay tắc bắt lấy hân hai bao nặng trĩu tinh tú xoa nắn, Thẩm Tha bị nàng liếm đến cốt tủy tâm ma, linh hồn nhỏ bé cũng mau rớt, nhìn nàng miệng nhỏ hàm chứa quy đầu trên dưới phun ra nuốt vào, pháp phòng gian trước ngực một đôi trắng bóng đại vú nhẹ nhàng đong đưa, thật giác giờ phút này chết nàng dưới thân cũng đủ.

Bị nàng liếm đến thoải mái, lửa tình thiếu đến kiên nhẫn toàn vô, bắt lấy nàng tay đi xuống một túm, Tần Trần thở nhẹ một tiếng phác gục ở hân trần trụi ngực, nàng hai luồng mềm mại cự nữ ép tới hân trong lòng rung động, một tay khấn ôm vào nàng bên hông, khiến nàng kề sát chính mình, hưởng thụ kia đại vú không ngừng ma sát ngực cảm giác. Một bên nói: "Bồn vương giờ phút này cả người khó chịu, chỉ có vào Tam Nương trong cơ thể, mới có thể giải thoát....."

Tần Trần cũng là động tình, cũng không giãy giụa, mặc hân vội vàng tách ra chân, duỗi tay đỡ đại cây gậy ở nàng giữa hai chân một trận ma sát, quy đầu nhắm ngay huyết khẩu sau, liền đột nhiên hướng lên trên một đỉnh.

"A a....." Nàng bị đỉnh đến một trận kêu to, kia cự bồng thọc tiến vào, ngành sinh sinh đem tiểu huyết căng ra, tuy có dâm dịch dễ chịu, lại vẫn như cũ đau không thể ức, kêu nàng bản năng muốn vận vẹo gãy giữa, Thẩm Tha vội đỡ lấy nàng eo, sau đó lại lần nữa thả người một đỉnh, dương vật phá tan tầng tầng khăn thật nhục bích, xô xuyên qua mà nhập, kết hợp khi, hân đã giác sáng đến không thể chính mình, thoải mái đến sắp thân hồn ly thể.

Tần Trần nhũ mảy, đau đến hai chân trắng run, tiểu huyết bị hân cự bồng căng ra tới rồi cực điểm, bên trong tràn đầy thật thật, lại toan lại trưởng, đã thoải mái lại khó chịu, nàng rõ ràng muốn rời đi, rồi lại không dám co rút lại khỏi tiểu huyết, gắt gao kẹp hân cây gậy không bỏ.

"Đáng chết..... Đừng như vậy kẹp ta....." Hân sáng đến một trận hút không khí, cảm giác chính mình dương vật mau bị nàng bầm gãy, nàng bên trong bấp lò giống nhau nhiệt, đem hân vốn là nóng cháy dương vật bao ở, thịt khang lại khăn thật lại mềm mại, như vậy khăn, nàng còn ở co rút lại..... Hân hưng phấn đến đầu ngón tay đều đang run rẩy, đè nặng nàng cái ót, gắt gao lấp kín nàng miệng, "Người nói, người có phải hay không tưởng mưu sát bồn vương, muốn cho bồn vương chết trên người của người?"

Tần Trần trừng mắt nhìn hân liếc mắt một cái, tâm nói chính mình mới sắp bị hân thao đã chết! Khó trách hân muốn làm như vậy nhiều nữ nhân, một nữ nhân căn bản không có khả năng thừa nhận hân toàn bộ dục vọng, bị thao vài cái liền muốn chết muốn sống đi.

Tuy như thế tưởng, lại xác thật cũng thích hân, cuối cùng hàng to xài tốt sao.

Hai tay chống ở hân trên đầu phương, nàng bắt đầu vận vẹo mông, ở hân trên người pháp phòng vận vẹo, thế tất muốn cho này Vương gia bị nàng ăn một lần liền thực tủy biết vị, cuối cùng hân duyệt nữ vô số, không cho hân đủ sáng, thế nào cho hân khắc sâu ấn tượng?

"Úc..... A..... Tam Nương..... A..... Úc..... Đáng chết..... Đáng chết người đừng đừng..... Đừng như vậy tàn nhẫn a..... Úc....." Thẩm Tha tuy sớm lĩnh giáo qua nàng tiểu huyết lợi hại, nhưng lần đó nàng thần trí không rõ dưới phát sinh quan hệ, là bị động thừa nhận, lần này lại là bất đồng, nàng ngồi hân trên người, nắm giữ quyền chủ động, vừa động uốn éo, tiến vừa vào, tiểu huyết đều cần đến hân sáng đến kích động đến kêu to.

"Thế nào, Vương gia không thích yêu?" Tần Trần một trận cười quyền rũ, ở hân trên người pháp phòng, mông cao cao nâng lên, lại dùng lực ngồi xuống, Thẩm Tha đại dương vật giống đóng cọc đường như thật mạnh đỉnh nhập, đỉnh đến nàng từng trận mất hồn, lại ở nàng lên mông khi rút ly khi, buộc chặt tiểu huyết kẹp chặt hân đại cây gậy, Thẩm Tha thoải mái đến ngón chân đầu cũng cuốn sức lên, trong cô họng phát ra rùng mình rên rỉ.

Này tiểu yêu tinh, thật muốn hân mạng già nga!

Hân dữ tợn đại dương vật, cán thượng che kín cù kết gân xanh, mỗi lần rút ra tiến vào khi, đều sẽ bị tầng tầng nhục bích quất cọ hấp thụ, thịt khang lại lửa nóng lại ướt át, nàng đầu mông một trên một dưới, nửa ngồi xồm hai chân sức chịu đựng cũng là hân gập qua sở hữu nữ nhân trung lợi hại nhất, kẹp hân cây gậy chậm rãi nạp vào, lại rời khỏi, như đẩy lão ma giống nhau, tả hữu trên dưới vận vẹo, dương vật ở bên trong một đốn cuồng giảo, làm cho nàng từ cung từng đợt dâm thủy cuồng phun ra tới, ở dương vật rút ra khi từ bắp đùi trượt xuống.....

Mà theo nàng vận eo bãi mông, trước ngực hai cái dứa cầu cực đại vú, cũng trên dưới ném dao động hoảng, hoảng đến hân một trận huyết khí mãnh liệt, liền ở nàng hơi dừng lại hạ khi, ôm lấy nàng nghiêng người, một lần nữa áp đảo nàng.

"Tam Nương, bồn vương hôm nay sợ là muốn chết ở người bên trong....." Đem nàng hai chân hướng lên trên một áp, rút ra chính mình thô hắc dương vật, nhìn chăm chăm nàng chậm rãi thu hợp tiểu huyết, ánh mắt có chút khó có thể tin, nàng này huyết nhi co rút lại năng lực thật tốt quá, khép kín khi như vậy một cái lỗ nhỏ, thế nhưng có thể dung hạ nàng như vậy thật lớn. Hân cảm đạn pháo đường như côn thịt, đỉnh khai huyết cánh, rốt cuộc thấy rõ nàng là thế nào nuốt hết chính mình.

Tần Trần vô pháp ngôn ngữ, hai chân mở rộng ra thả lỏng thân thể, tiếp nhận hân tiến vào. Thẩm Tha mỗi tiến vào một phân, đều cảm giác được bên trong thịt khang hấp thụ chi lực, mấp máy đem hân dương vật hướng trong nuốt, hân liền mãnh đến một túm, quy đầu đỉnh độ sâu chỗ, bắt lấy gối đầu lót ở nàng mông hạ, không đợi nàng lại lần nữa thích ứng, liền điên cuồng bắt đầu đưa đẩy.

"Ân..... Ân ân..... Thảm Tha..... A a..... Ân..... Hào hảo..... Thật sâu a....." Tần Trần nắm đệm chần, thân thể bị đảo đến một trận phập phồng, hai vú kịch liệt ném động, hoảng đến người hoa cả mắt. Nghe nàng tiếng kêu, Thảm Tha càng thêm dùng mãnh, rắn chắc eo bụng đem sức tích toàn bộ lực lượng, đều phát tả trong đó, mỗi đỉnh một chút, đều đâm cho lại thâm lại trọng, to mọng quy đầu đỉnh ở hoa tâm từ thượng, hai tương mất hồn.

Tần Trần chỉ cảm thấy hoa tâm bị thọc đến lại toan lại ma, lại nặng lại tồ, hần cứng rắn còn thật mỗi lần đỉnh nhập tiến vào, đều va chạm đến chỗ mẫn cảm, từng trận sóng nhiệt tích trung triều hạ bụng dừng đi, bụng nhỏ trướng trướng khó chịu, bàng quang cũng giác toan trướng đến lợi hại.

Thảm Tha tuy sinh đến nhất phái văn nhã, nhưng trên giường hung mãnh sức mạnh, rất giống chỉ động dục dã thú, hần không thể đem nàng bụng cấp đỉnh xuyên, từng cái đảo tiến, thật dài dương vật đem bụng đỉnh đến hơi hơi nhô lên. Quá độ khoái cảm kích thích, làm nàng chịu không nổi, hai chân rùng mình liên tục, nhìn không được muốn giãy giụa, nhưng vận vẹo khi phản ma đến hần dương vật thoải mái sáng khoái, Tần Trần lại chịu không nổi, toan trướng bàng quang không chế không được nước tiểu ý, ở hần rút ra dương vật khi, một cổ tao thủy phun ra ra tới.....

Thảm Tha tâm sinh đắc ý, ngoài miệng lại ra vẻ không vui nói: "Tam Nương, người như vậy đại nhân, lại vẫn học tiểu hài tử đại dâm, không e lệ yêu?" Nhìn chảy ướt đệm chần, hần cảm thấy cực có thành tựu cảm, này thuyết mình nàng bị sáng tới rồi cực điểm a. Mà đến này, hần còn không có bán, liền này công phu, cũng nên kêu nàng sùng bái, về sau nào có so với hần lợi hại nam nhân, có thể kêu nàng như vậy sáng? Nàng kia phé vật tướng công yêu?

Nghĩ vậy, trong lòng về điểm này đắc ý, lại bị đột nhiên tới khó chịu áp xuống, lại là càng nghĩ càng không thoải mái, nàng kia vô dụng nghèo túng trượng phu, có tài đức gì có thể chính đại quang minh có được như vậy tuyệt sắc lão bà?

Chỉ nàng một người, liền đỉnh quá hần hậu viện trên dưới một trăm cái mỹ nhân.

Hừ, chẳng lẽ hần đường đường một cái Vương gia, còn so ra kém một cái nghèo kiết hủ lậu thư sinh không thành? Đơn giản là kêu hần chiếm tiên cơ thôi. Thảm Tha giác ra trong lòng có chút ghen tuông, chỉ cảm thấy là ghen ghét bất mãn một cái bình thường nam nhân có được nữ nhân, so với chính mình mỹ nhân còn muốn lợi hại.

Hần danh môi chính cười lại như thế nào, lão bà như thế nào còn không phải phải bị bốn vương thao!

Tư cập này, Thảm Tha đột nhiên hưng phấn, bẻ lên nàng trong ngực, đem dương vật cô pi một tiếng đỉnh nhập, ôm nàng tình té lại đẩy đà vòng eo, cái mông kích thích kịch liệt, mau đến giống tiểu mô-tô, thẳng đem nàng đỉnh đến kiều uốn từng trận, mồ hôi thom roi, rên rỉ liên miên không dứt.

"Tam Nương, người nói..... Ha..... Là bốn vương lợi hại..... Vẫn là người tướng công lợi hại..... Mau nói....." Hần đem nàng xoa tiến trong lòng ngực, khiến nàng thật lớn hai vú cọ ở ngực, ép hỏi nàng, "Trả lời bốn vương..... Ta cùng hần, cái nào thao đến người sáng....."

"Ân..... Ân a a..... Đương..... Đương nhiên là người....." Nàng khấn bám vào bờ vai của hần, tiếng bị đâm cho đứt quãng, nàng lại không bị kia Liễu Phụng Hiểu thao quá? Như thế nào tương đối? Nếu ngày nào đó có cơ hội, cùng hần tới thượng một phát, lại làm tương đối cũng không muộn.

Thảm Tha nghe được trong lòng đại duyệt, đắc ý thập phần, liền khấn khấn nàng cái gáy, dán lên nàng môi đỏ nhi hung hăng liếm mút, Tần Trần khó hiểu hần thể nào đột nhiên như vậy hưng phấn, đầu lưỡi bị hần mãnh hút, liếm trong miệng khắp nơi, cuốn lại túm lại cắn, hút đến nàng thiếu chút nữa tắt thở.

Nổi lòng mãnh liệt, chỉ có thể chôn ở hần trong lòng ngực thở dốc, Thảm Tha thân thân, lại đem nàng áp đảo trên giường, hai chân chiết thành hình chữ M, một bên hung ác hướng trong xô xuyên qua, một bên khấn lấp kín nàng môi, làm cho nàng cũng là ý loạn tình mê, phiêu phiêu như tiên.

Nàng nhiệt tình bị vén lên, cùng hần kịch liệt triển miên, không thể so đêm đó ăn xuân được hiệu quả kém, Thảm Tha không cảm cảm xúc mệnh mông, thâm nghĩ vẫn là ái nàng như vậy chân thật hiện lên bộ dáng, nghĩ, càng thêm tham lam, hàm lỏng nàng cánh môi, xé rách liếm mút, nghiêng đầu há mồm cùng nàng lẫn nhau ăn nước miếng, lẫn nhau hút đầu lưỡi, liếm mút vào túm, Tần Trần ôm sát cùng hần hôn sâu nhập hần, bụng nhỏ ở thường xuyên khoái cảm kích thích hạ, cũng không được co rút lại lên.

"Ngô ngô..... Ân ân..... A....." Thảm Tha lâu ngạnh không bán dương vật, ở nàng liền tiếp mãnh sức tàn nhẫn kẹp dưới, rốt cuộc tình quan thất thủ, một đại phao lại nùng lại nhiệt tình dịch hướng nàng từ cung bán, nàng cả người rùng mình, trong cổ họng phát ra hàm hồ rên rỉ, đều bị hần nuốt hết.

Thảm Tha ở bán tình nháy mắt, cũng giác chính mình dường như muốn chết, đồ vật một phun trào mà ra sau, thân thể liền vọt tới một trận mãnh liệt hưng không, hần ngã vào ở trên người nàng, trong miệng phun nóng rực khí thô, ôm chặt trụ nàng vòng eo, thật lâu mới bình phục hơi thở, tâm suất lại còn vẫn như cũ cuồng loạn.

Tần Trần đẩy đẩy hần, Thảm Tha không vui ôm chặt, không cho nàng đứng dậy, quay đầu vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm nàng, Tần Trần hai má đã hồng tựa đào hoa, lông mi thượng tâm bọt nước, thu thủy con ngươi xuân tình từ từ, đôi môi bị chính mình chà đạp đến lại hồng lại sưng.....

Vũ mị lại mê người, diễm lệ mà không biết.

Như vậy tuyệt sắc mỹ nhân nhi, lại cố tình lại là có trượng phu! Cái này làm cho hần không cam lòng, tức giận, còn có chút nói không rõ ghen tuông, chỉ cần tưởng tượng đến nàng nằm ở trên giường bị nàng đáng chết tướng công xâm phạm khi, hần liền nổi trận lôi đình, như vậy mỹ nhân nhi, hần là bị hần giấu ở hậu viện, trở thành hần đồ cất giữ chi nhất, thế nào có thể bị nam nhân khác có được đâu!

"Vương gia, người nên nổi lên." Nàng ở hần ngực thượng chọc hạ. Thảm Tha cau mày, càng dùng sức đè nén, ép hỏi nàng: "Người bị bốn vương như vậy lâm hạnh, muốn cái gì, nói!" Dĩ vãng mỹ nhân, tổng muốn ở tính ái sau đề chút yêu cầu, cầu chút ân sủng hoặc là châu báu. Hần hiện tại vội vàng muốn biết, nàng tưởng từ hần nơi này được đến chút cái gì?

Tần Trần ngăn ra hạ, chột người vào cười. "Ta muốn cái gì? Vương gia như vậy dùng mãnh, Tam Nương có thể thừa người chi hoan, đã giác thỏa mãn,

nào còn muốn cái gì đâu....." Lời này nhưng thật ra không giả, nàng muốn, sẽ tự lấy cái khác phương thức đi muốn, làm tình yêu, chính nàng cũng sáng tới rồi, lại không phải ăn cái gì mệt, cuối cùng hẳn như vậy lợi hại nam nhân, cũng không phải tùy tay nhưng tìm.

Thẩm Tha lắng nghe, nữ nhân này thật là không giống bình thường gan lớn, cái khác nữ nhân ở hẳn trên giường, bị thao khi cũng ái nói chút lắng lời nói, nhưng xuống giường, tổng cũng muốn trang hạ rụt rè, nàng lại liền trang cũng khinh thường trang.

Hắn không biết là cảm thấy cao hứng, hay là nên khổ sở. Thương cảm chỉ là một giây, ngay sau đó lại một tiếng tà cười: "Nếu ngươi như vậy thích, kia chúng ta lại đến một lần đi."

Thẳng đến buổi trưa, Luru quản gia hoặc cái khác nô bộc, lục tục có người tiến đến, có việc dục muốn bẩm báo, nhưng mỗi lần tiến đến, đều nghe thấy bên trong truyền đến ái muội tiếng kêu, bọn họ cũng đối này thấy nhiều không trách, Vương gia phóng đảng quán, duy độc hiềm lạ chính là đại đã sớm ở làm người, làm vẫn là tiểu thế tử bà vú.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Phần 10. Chuyện ở vương phủ (6): Bị Vương gia ôm thao trong rừng trúc (cao H)

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Từ hôm nay sau, Vương gia không biết là cùng Vương phi trí khí, vẫn là bất chấp tất cả ý nàng, liền lại không tiến nàng trong phòng mạnh mẽ tác loạn, mỗi ngày tổng muốn tìm chút có, đem bà vú muốn thượng một lần hai lần ba lần.

Thẩm Tha gần nhất xuân phong đắc ý, chẳng những vương phủ bên ngoài sinh ý cửa hàng lửa đỏ, lợi tức hàng tháng đột nhiên phiến bội, hơn nữa cùng Tần Trần quan hệ cũng như đường mật ngọt ngào, dẹt hoa trên gấm, đi ra ngoài cùng nhị hữu gặp gỡ, không khỏi cũng muốn lấy Tần Trần tới khoe ra, hai hữu tất nhiên là hâm mộ hẳn lại hàng phục mỹ nhân, ngày này nhị hữu lại tới bãi phóng, Thẩm Tha tự mình chiêu đãi, ba người ở trong hoa viên uống rượu mua vui thẳng đến chạng vạng.

Lúc này chính lâm kim thu, trong vườn kim cúc nô phóng, nhất phái khí thịnh, thêm chi chạng vạng chân trời rắng màu bắn ra bốn phía, đem cái vương phủ chiếu xạ đến giống như Thiên cung tiên khuyết, Thẩm Tha cùng bạn bè uống nhiều mấy chén, lòng tràn đầy vui sướng, nói thơ luận văn còn giác không có suy nghĩ, thấy có tỷ nữ trải qua, liền bắt lấy, "Đi, đem Tam Nương gọi tới, kêu hắn tới gặp bốn vương!"

Tỷ nữ theo tiếng, vội vàng gọi tới Tam Nương.

Tần Trần vốn tưởng rằng hắn có chuyện quan trọng, tới rồi khi, lại thấy hắn cùng bạn bè uống rượu, liền phải rời khỏi. Thẩm Tha giữ chặt nàng, cười nói: "Tam Nương, ngươi không phải kiểm pháp cao siêu yêu, không bằng tới vũ chơi một đoạn, làm Tô huynh Tổng huynh kiến thức kiến thức, mở mở mắt."

"Thẩm Tha, ngươi uống nhiều đi? Không có việc gì, ta liền trước đi xuống." Mày nhăn lại, nàng nói thẳng cự tuyệt, phát tay áo muốn đi. Thẩm Tha bị nàng ở bạn bè trước mặt cự tuyệt, còn trực tiếp kêu hắn tên, trong lòng rất là ánh lửa, cảm thấy mất mặt mũi, sắc mặt trầm xuống, quát: "Tam Nương ngươi làm càn! Dám thẳng hô bốn vương tên húy! Còn đem bốn vương nói vào tai này ra tai kia!"

Tần Trần quay đầu, mị mắt nhìn về phía hắn, thấy Thẩm Tha gương mặt ửng đỏ, thật là rượu tráng người gan a!

"Đã là Vương gia phân phó, Tam Nương làm sao dám không tuân lời?" Nàng áp xuống lửa giận, ngược lại cười, này háo sắc Vương gia đương nàng cái gì đâu? Vũ cơ? Cho rằng ngu nàng vài lần, liền tưởng nắm giữ nàng?

Nói xong, nàng phi thân dựng lên, thân như mị ảnh xẹt qua, cướp đi một bên thị vệ kiếm, như hắn mong muốn ở ba người trước mặt chơi khỏi kiếm tới, Tô Nhiên Tổng Nhân hai người, tuy ngày thường khinh thường giờ đao múa kiếm, cảm thấy có nhục vẫn nhả, nhưng thấy nàng tay cầm trường kiếm, hoặc chọn hoặc thứ, thân hình phiêu dật, tựa như du long, kiếm thanh ào ào, ánh như cầu vồng, lại lại là thập phần tiêu sái phong lưu.

Hai người xem đến nghiêm túc, thấy nàng trường kiếm vũ qua chỗ, liền giác một cổ hồn hậu kinh khí áp vào trước mặt, viên trung kim cúc hoa cánh bị kiếm phong phát khởi, lại là đầy trời rơi, như mưa rơi xuống.

Tần Trần vũ động trường kiếm, xem đến ba người si ngốc như say, lại chợt mũi chân một chút, thân nhẹ như yến bay qua cúc viên, xẹt qua núi giả, cuối cùng ở hồ sen mặt nước nhẹ đá mà qua, bay lộn thân tới, bỗng nhiên chi gian, lại đã trở về viên trung, trong tay lại nhiều một thanh một bạch hai chi hoa sen, mũi kiếm đảo qua một chọn, xanh trắng hai hoa các bay vào Tổng Nhân tô Nhiên trong lòng ngực.

"Tổng công tử, Tô công tử, ngươi nhị vị đáng người như bách ý vị nếu liền, thật phong lưu nhân vật, đương kham xứng này hoa!" Nàng thu kiếm, hướng hai người rử mắt cười sòng mặt nhẹ chọn, lại nhẹ làm vạn phúc thi lễ.

Hai vị công tử, đều đã ngây người, thanh sam Tổng Nhân giờ thanh liền ngời ngời, nhưng giác thanh hương từng trận, lại bị nàng sòng mắt quét tới, ngực

tựa chùy mãnh tạc, phốc thông kinh hoàng, mắt tròn mắt vía. Bạch sam Tô Nhiên cũng là ngây người, nhưng giác nàng sóng mắt lưu chuyển gian, mị nhãn như tơ, nhẹ nhẹ triển người, nháy mắt tâm như nổi trống, mệnh môn như nước, rung động phân tới.

"Vương gia, vũ đã tắt, Tam Nương cáo lui." Nàng nói xong, đem kiếm một ném vào vỏ, ổn định vững chắc, hai công tử lại cùng kêu lên vỗ tay, Tần Trần hướng nhị công tử xinh đẹp cười liền thông thả ung dung lui ra.

Thẩm Tha lại là tức giận đến phát run, sắc mặt xanh mét, lớn mật Tần Tam Nương! Dám, dám ở trước mặt hần câu dẫn nam nhân, vẫn là hần hai vị bạn tốt, thật là, thật là khí sát hần!

Quay đầu vừa thấy, hai bạn bè còn thẳng lẳng lẳng nghiêng cổ nhìn nàng rồi đi phương hướng, càng cảm thấy tức giận, tức giận đến tâm can ti phổi đều ở phát run, hắc mặt nói: "Hôm nay sắc trời đã tối, Tổng huynh Tô huynh vẫn là mời trở về đi! Thứ bốn vương không tiễn!"

Nói xong, liền lập tức bỏn tẩu tạt truy.

Trải qua một mảnh rừng trúc u kính khi, rốt cuộc bắt được Tần Trần, nổi giận nói: "Ngươi là ta vương phủ người, vừa mới ở ta hai vị bằng hữu trước người có thể nào như thể tùy tiện! Ngươi có biết không này ném bốn vương mặt?"

"Vương gia lời này nói, Tam Nương bắt quá nhỏ nhỏ bà vú, nào có như vậy đại bản lĩnh ném người mặt? Hơn nữa y ta chứng kiến, kia hai vị công tử, không giống giác Vương gia mắt mặt, đảo như là tự mình ném linh hồn nhỏ bé đầu....." Nàng chụp bay hần tay, trên mặt cười đến khinh mạn, lời nói càng làm cho Thẩm Tha lửa giận thiêu ngực. Nàng cũng biết bản thân làm cho bọn họ ném linh hồn nhỏ bé!

"Nếu như thế, ngươi nên kiểm điểm một chút! Lần sau, không được ngươi lại như vậy làm vậy!" Thẩm Tha cả trái tim đều giống bị hỏa nung, nói xong lại tức cấp bại hoại bỏ câu: "Không đúng, về sau, về sau bốn vương sẽ không lại làm ngươi nhìn thấy bọn họ....."

Nàng không bị kiểm chế? Hừ!

Nàng giận cực phản cười, âm thanh lạnh lùng nói, "Kia Vương gia tốt nhất tìm điều dây xích, đem ta xuyên trói lại tới. Nếu không, ngươi phòng được bọn họ, lại phương không được người trong phủ..... Miễn cho ta này không bị kiểm chế nữ nhân..... Chuyên câu ngươi trong phủ thị vệ....."

Nàng một câu một câu nói xong, thành công khơi mào Thẩm Tha lửa giận. Mỗi nói một câu, liền hướng hần hỏa thượng rót đem du, nghe nàng nói xong lời cuối cùng, càng thêm thái quá, lại nghe không vào, một phen che miệng nàng lại ba, ôm lấy nàng, cả giận nói: "Ngươi lại nói vậy, đừng trách bốn vương vô tình!"

Tần Trần chụp bay hần tay, trừng mắt nói: "Nói lại như thế nào, ngươi tưởng như thế nào vô tình? Hưng đến ngươi hèn hạ ta, không được ta cao hứng tìm hai cái nam nhân chơi chơi? Liên tính ngươi là cái gì chó má Vương gia, cũng quản không được như vậy khoan....."

"Ngươi! Ngươi im miệng!" Thẩm Tha tức giận đến phổi mau tặc, nữ nhân này, cố ý cùng hần đối nghịch, nói những lời này tới khí hần, còn mắng hần là chó má Vương gia? Nàng này miệng, thật sự nói chuyện làm giận.

"Không được lại như thế nào....." Nàng nghẹn một bụng hỏa, hận không thể đem hần phun cái máu chó phun đầu. Thẩm Tha lại nghe không đi xuống, dứt khoát ôm lấy nàng một cúi đầu liền quặc trụ nàng môi, Tần Trần chính sinh khí, hần lại loạn thân, đứng là giãy giụa.

Thẩm Tha không dung nàng kháng cự, lực khẩn nàng eo thủ sẵn cái ót, gắt gao lấp kín nàng miệng, tiến quân thần tốc xâm nhập phòng trong thô bạo quần lấy nàng liếm mát, đại chương thì tại nàng trên lưng vuốt ve du tẩu, cuối cùng đi xuống bắt lấy cánh móng tàn nhẫn xoa, nàng đầy đặn mềm mại thân thể mềm mại ở trong ngực cọ động, Thẩm Tha tiệm giác hơi thở thô đục, nàng mềm mại song ngực ma sát ngực, càng làm cho hần khí huyết quay cuồng

"Thẩm Tha..... Ân..... Đối phó ta..... Ách..... Ngươi liền không khác chiêu số?" Tần Trần ngực nóng lên, hần hai tay ở trên lưng vuốt ve, làm cho nàng cũng nổi lên hỏa. Hần khẽ hừ một tiếng, ôm nàng thoán tiến rừng trúc chỗ sâu trong, chống nàng ở sở cần thanh trúc gian, bàn tay từ nàng cổ áo khâu trượt xuống, bắt lấy kia hai luồng kiều ngạo đứng thẳng ót nhũ, thờ dốc nói: "Ta không tin..... Ngươi không nghĩ muốn....."

Tính ái là tốt nhất dập tắt lửa phương thức, điểm này thượng, Tần Trần cùng hần tư tưởng nhưng thật ra thống nhất.

Hai tay phân bắt lấy sau lưng cây trúc, ưỡn ngực, Thẩm Tha một tay ôm nàng eo, một tay xoa bắt lấy nàng tuyết trắng thạc nhũ, cúi đầu há mồm ngâm lấy, nhòn nhọn đầu vú ở hần đầu lưỡi liếm láp hạ, chậm rãi sung huyết biến nganh, lại cuốn một trận liếm mát, nhũ dịch cổ cổ không dứt, lại ngọt lại hương, hần mồm to tát mát, mát cắn đến đầu vú sưng đỏ, chung quanh da thịt cũng bị véo hồng, hoặc lưu lại tình tế dấu răng.

"Ân..... Ân ân....." Tần Trần cao ngẩng cổ, bị hần qua lại liếm mát hai vú, mẫn cảm thân thể cảm giác càng thêm mãnh liệt, không tự giác cung khởi eo, đem cao ngất nhũ phong đưa đến hần bên miệng, còn giác hần mát đến không đủ lợi hại, duỗi phùng tê lộng, thẳng đem hần quần áo nhiễm ướt, nãi hương bốn phía. Nghe nàng mê người thờ dốc, Thẩm Tha lại nhìn không được dán lên trước, phong bế nàng nộn môi, tình dục đại động, nàng cũng chủ động bám lấy hần, đầu lưỡi dò ra bên môi, hoặc duỗi hoặc thu, lại bị hần cuốn lấy, gần nhất một hồi, cho nhau liếm mát.

"Tam Nương..... Tam Nương....." Thẩm Tha cơ khát gặm cắn nàng cánh môi, tay tắc xà từng đại lưng, quần áo đi theo chảy xuống, hần môi dần dần đi xuống, từ nàng hai vú một đường liếm, liếm quá mềm mại bình thân bụng nhỏ, lại chậm rãi đi xuống, từ rốn liếm đến phình phình âm phủ, tiểu đòi núi thượng hắc mao từng từng, hần liếm kia chỗ, thẳng đến mao mao một mảnh ướt lượng.....

Hần đột nhiên bế lên Tần Trần eo, không ngừng hướng lên trên nâng, Tần Trần cũng phối hợp thân thể hướng lên trên dịch, hai chân đẩy cao ly mà, Thẩm Tha đem nàng hai chân đạp ở chính mình hai vai, tách ra giữa hai chân chôn hần mặt.

Tần Trần khẩn bảm vào gậy trúc, cái móng bị hấn nâng lên chút, hai chân lại kéo ra, nơi riêng tư hoàn toàn bại lộ ở hấn trước mắt. Thẩm Tha đầu vai thừa nhận nằng toàn thân hơn phân nửa trọng lượng, đôi mắt nhìn chăm chăm trước mặt mở rộng ra huyết khẩu, đem mỗi cái bộ vị chi tiết đều thấy được rõ ràng.

"Tam Nương, người nơi này thật đẹp....." Hấn một bên xem, một bên ca ngợi, nằng thân thể mỗi cái địa phương, đều đã trần hoàn mỹ, liền tư bộ cũng là như vậy, nhan sắc lại phần lại nộn, ngoại cánh no đủ nội cánh nộn hồng, mà kia cát chứa hấn cự vật nhập khẩu, chính hơi hơi co rút lại, hình dạng như đoá tiêu hoa, hướng trong nhìn lại, một mảnh màu đỏ thẫm sâu không thấy đáy.

Liền Tần Trần loại này không yêu then thùng người, da mặt cũng một trận nóng lên. Cũng chỉ có hấn như vậy sắc phôi, mới có thể nhìn chăm chăm nữ nhân hạ thể nhìn chăm chăm đến như vậy băng phẳng. Còn không có làm cái gì, liền cảm giác chính mình đã bị hấn dùng tâm mắt gian toàn thân.....

Nằng đến nói cảm giác này còn rất kích thích, xem ra chính mình lý biến thái cũng không xa.

Cảm giác được nằng đang run lật, Thẩm Tha khoe miệng nhẹ dương, thân thể của nằng quả thực không phải giống nhau lẫn cảm..... Nghĩ, liền gần sát tiến đến, duỗi đầu lưỡi từ mao từng từng âm phụ gian, quét lộng phình phình bánh bao thịt giấu kín vùng cấm, hoa để bị hấn tìm được, dùng đầu lưỡi các loại an ủi, trên dưới liếm láp, nhất biến biến quét qua, hoặc dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn.....

"Ân ân..... Thẩm Tha..... Ngô..... Ân ân..... A....." Hoa để bị hấn linh hoạt đầu lưỡi an ủi, liếm đến lại thoải mái lại khó chịu, nằng không tự giác vặn vẹo lên.

Xem nằng đầy mặt xuân triều, khó chịu rên rỉ bộ dáng, hấn cũng trong lòng phẫn động, an ủi hoa để, lại chậm rãi đi xuống, đầu lưỡi thăm tiến nằng lửa nóng tiểu huyết, một bên dùng tay đem huyết cánh bé ra, đầu lưỡi toàn đến càng.

"A a..... A..... A..... Ân..... Thẩm Tha..... Ngô..... A..... Ở bên trong điểm....." Nằng cắn môi, hàm hồ phát ra rên rỉ, hấn đầu lưỡi giống xà giống nhau ở huyết toàn động, thô ráp tựa lưỡi giống mao xoắn giống nhau xoắn vách trong, khi liếm khi đỉnh, toan trường bụng nhỏ sớm đã đắm thủy tràn lan, tinh dịch cổ cổ dật ra, Thẩm lăm mồm đầu ở cuốn, tần đem đắm thủy ăn vào trong miệng.

"Người thủy cũng như vậy ngọt....."

Hấn liếm liếm môi, u âm hai tròng mắt thiêu đốt dục hòa, nói, lại gần sát, đầu lưỡi giống tiểu cầu ở nằng bấp dùi liếm, môi lấp kín huyết khẩu, theo nằng co rút lại, dùng sức liếm mút bên trong dật ra đắm dịch, ăn đến tư tư rung động.

"Ân..... Ta..... Ta chịu không nổi....." Nằng bắt lấy gậy trúc tay đang run rẩy, như vậy bảm vào vốn là cố sức, hơn nữa hấn đầu lưỡi ở huyết liếm, khoái cảm kích thích hạ, thân thể một chút mệt mỏi lực, um một tiếng thân thể liền đi xuống tới, bị hấn mẫn ôm ở hoài.

"Ta cũng chờ không được....." Đem nằng đè ở trúc gian, nâng lên nằng chân trái, vén lên áo choàng, vội vàng đem dương vật từ quần lót trung giải thoát ra tới, trường ngành bông bông hưng phấn đến ở trong tay hấn run rẩy, hấn thở hổn hển, bắt lấy cán đem quy đầu để ở nằng huyết khẩu, một chân đạp trên vai, như vậy thả người một đỉnh, toàn căn liền chính tề hoàn toàn đi vào, tiếp theo liền điên cuồng thọc vào rút ra.

"A....." Nằng bị đỉnh được mất tiếng gầm kêu, thân hình để ở mấy khóa trúc gian, mà theo hấn mạnh mẽ chống đối, cây trúc bị đâm cho trước sau lắc lư, lá cây sôi nổi rơi xuống, hai vú nhũ sóng trên dưới rung động ném hoảng.....

Thẩm Tha từ mặt bên thao mấy chục hạ, thô hắc dương vật nhiều lần đỉnh đến hoa tâm, phình phình bánh bao thịt cắn chặt hấn đồ vật, rút ra tiến vào, dần dần mất hồn, lại đưa đẩy hơn mười hồi, đem nằng buông chân lật qua thân.

Tần Trần bắt lấy thanh trúc, nửa phục thân mình, phi bạch móng cao cao chu lên, Thẩm Tha từ sau nhìn lại, chỉ cảm thấy kia móng lại đại lại viên, tựa như viên đại mặt đào, mê người kẻ móng hạ huyết khẩu nhắm chặt, lúc này đã bị đắm thủy thấm ướt, hấn một trận tỉnh phấn, nắm lên ướt hoạt còn thịt, phụt một tiếng từ móng mặt sau đỉnh nhập, kia một chút quá mức dùng sức, Tần Trần bị đỉnh đến thân thể một trận trước đi, lại bị hấn đôi tay khấn bắt lấy móng sau này mang, Thẩm Tha lấy lại bình tĩnh, dương vật lại bắt đầu đưa đẩy.

Sau nhập tư thế, phương tiện tiến vào, cho nên thao đến quá sâu, từng cái đỉnh tiến vào, đào ở hoa tâm thượng, làm nằng có loại khôn kể đau, lại tô lại đau, bị giã vài cái, liền chịu không nổi tưởng quay người, Thẩm Tha không dung nằng trốn, chết ôm lấy nằng eo, như động dục công cầu, trường dương vật từ phía sau không ngừng kích thích đâm vào, nằng kẹp chặt hai chân làm tiểu huyết càng khấn.

"Tam Nương, người bên trong thật thoải mái..... Bốn vương thật là không nghĩ rồi đi....." Hấn một bên thao, một bên cảm lòng không đậu nói, Tần Trần quay người bả mộng, tóc mai đã loạn, bị hấn thao đến đã lớn não chỗ trống hỗn loạn, nơi nào nghe rõ hấn nói cái gì.

"Tam Nương, về sau người này mộng, chỉ có bốn vương có thể thao, chính là người tướng công, cũng mơ tưởng thao người!" Hấn nói, đem nằng hai chân tách ra chút, thô hắc dương vật từ dưới hướng lên trên đỉnh đầu, nằng bị đỉnh đến a nha kêu to, hấn một bên nói, lại đột nhiên tiến lên, tốc độ chọt nhanh hơn rất nhiều, thọc đến nằng chỉ cảm thấy nội tạng sắp bị phá đi, từng đợt khoái cảm cao trào, bức cho nằng tưởng thét chói tai, không cảm khóc cầu lên.

"Chậm rãi điểm..... Ân..... Thẩm Tha....." Hấn tưởng thao loạn hấn mộng không thành? Sao không thấy mỏi mệt, nhưng thật ra càng thao càng tinh thần, tuy là thoải mái cực kỳ, nhưng lại thống khổ dày vò đến khó chịu.

"Về sau bốn vương sẽ không lại làm bất luận cái gì nam nhân chạm vào người..... Tuyệt không hứa....." Hấn cắn chặt răng, ôm lấy nằng mộng, dương vật chôn ở bên trong, hưng hăng giao, mà đến nằng tâm tô cốt mềm, hai mắt trắng dã, thần hồn thất trí.

Thắm Tha một bên kêu, dương vật cũng đã thu không được, nóng hằm hạp tình dịch toàn bắn vào nàng trong cơ thể, thoải mái đến nàng lại là run lên. Hấn rút ra dương vật, nàng liền giác hai chân mềm nhũn, thân thể đi xuống đi. Thắm Tha ôm lấy nàng, hai người lăn đến trên mặt đất, mặt đất phủ kín thật dày trúc điệp, hấn cúi người tiến lên, hôn nhẹ nàng hãy còn ở thờ đốc môi, "Tam Nương, làm bổn vương nữ nhân đi..... Chi cần ngươi đáp ứng..... Bổn vương có biện pháp kêu hấn cùng ngươi hợp ly....."

Nàng có cái tướng công, có thể danh chính ngôn thuận có được hấn, vừa nhớ tới chuyện này, khiến cho hấn ghen ghét đến nghiêng răng nghiêng lợi. Đặc biệt là vừa mới phát sinh sự, càng làm cho hấn thiếu chút nữa giận đến lý trí toàn vô, may mắn một hồi tính ái, làm hấn không có mất không chế.

Hấn muốn nàng hoàn toàn thuộc về chính mình, không ngừng là thân thể.

"Cái gì....." Tần Trần hai mắt mê ly, ý thức rời xa, nghe hấn nói, ni non hỏi câu. Hấn bao lại nàng môi, liếm láp, nhẹ gặm, ngón tay thọc tiến nàng huyết, giao, tình dịch chảy ra, lại bị hấn đẩy đưa vào đi.

"Bổn vương muốn ngươi làm ta nữ nhân....." Hấn dẫn đến nàng bên tai nói, Tần Trần rên rỉ, cảm giác được hấn đồ vật lại định tiến vào, không cảm nhũn chặt mảy, cần môi dưới, rên rỉ lại dật ra tới.

"Đáp ứng ta..... Vĩnh viễn lưu lại....." Hấn vội vàng bách nàng trả lời, chỉ cần nàng gật đầu, đối phó cái không quyền không thể lực tiểu thư sinh, hấn tưởng hấn là dễ như trở bàn tay, nhưng nhất tưởng chính là chính miệng nghe nàng nói ra.

"Cái gì a....." Tần Trần ý thức hoảng hốt, chỉ nghe hấn cắn lỗ tai, lại liếm lại thân, còn nói lời nói, thật sự dài dòng. Thắm Tha đem nàng hai chân áp đến ngực, dương vật chôn ở bên trong, kia lửa nóng nơi làm hấn lưu luyến, tham luyến ở bên trong đồ, nhẹ nhàng xoay tròn quấy.

"Ân ân....." Hoa tâm bị hấn cực đại quy đầu nhẹ ma, chính xác tô nhân tâm cốt, hồn bay khỏi thể. Thắm Tha ở nàng trên lỗ tai thật mạnh cắn khâu, đau ý làm nàng thanh tỉnh chút, liền rút cuộc nghe thấy hấn nói: "Làm ta nữ nhân..... Rồi đi ngươi kia vô dụng tướng công....."

"Ha..... Ngươi..... Ngươi đang nói cười sao....." Nàng chịu hai chân một trận run rẩy, miễn cưỡng trả lời, "Ta không làm hấn cưới hỏi đảng hoàng lão bà, đảm đương ngươi tiểu thiếp cơ người?"

Hướng hồ hiện tại, nàng còn chỉ là cái bà vú, hấn hướng nàng đề này đó yêu cầu, không khỏi khỏi hài.

"Ngươi không muốn?" Thắm Tha trong lòng không vui, trong lòng một trận cảm toan, đề nặng nàng hai chân phần nộ một trận mãnh lực, thẳng đem nàng thao đến lưng kêu không dứt, khỏe mắt nước mắt khóc, mới vừa rồi giác trong lòng thoải mái, lại gần sát ép hỏi nói, "Ngươi không muốn? Vậy ngươi vì sao nguyện cùng bổn vương nhiều lần tìm hoan?"

Nàng nheo lại con ngươi, duỗi tay vỗ hướng hấn mặt, "Đừng hiểu lầm, Vương gia, ta nguyện ý cùng ngươi lên giường, chỉ là bởi vì ngươi kia căn dương vật cũng không tệ lắm, trên giường công phu bỗng mà thôi....."

"Cái gì?" Hấn trừng lớn mắt, không biết nên cao hứng vẫn là sinh khí, chẳng lẽ chính mình đối nàng tới giảng, chính là một cây đại dương vật? Mà không có cái khác cảm giác? Hấn không tin.

"Ngươi không thích bổn vương?" Hấn không tin, nhéo nàng môi, bách nàng nhìn chính mình. Tần Trần không kiên nhẫn nhũn mảy, "Ngươi có phiền hay không..... Không thích cùng ngươi làm cái gì ả?"

Thắm Tha nghe ra tới, nàng thích chính mình, là nam nữ chi ái, rồi lại không phải tình nhân dường như thích..... Hiểu được sau, làm hấn trong lòng như đánh nghiêng ngũ vị bình, thật là cái gì tư vị đều có.

Nghe nàng như vậy nói, chẳng lẽ chỉ cần tùy tiện một người nam nhân, lớn lên soái hàng to xài tốt, nàng liền sẽ nguyện ý cùng đối phương lên giường? Hấn âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, bọn họ thể nhưng như thể giống nhau..... Đây nhưng làm hấn một chút cao hứng không đứng dậy.

"Muốn như thế nào, muốn như thế nào ngươi mới có thể thiết tình thích bổn vương?" Hấn gần sát nàng môi, hôn khâu, dụ hống nhẹ hỏi. Tần Trần hai chân kẹp lấy hấn eo, một bên vận vẹo, một bên túm hấn phát, xích thanh nói, "Ngươi đã đối ta vô thiết tình, sao dám muốn ta đối với ngươi trả giá thiết tình?" Nàng khinh phiêu phiêu nói, làm Thắm Tha lại là trong lòng chấn hạ. Ánh mắt dừng ở nàng mắt gian, thật lâu, mới rút cuộc mở miệng, "Bổn vương mình bạch....."

Nói xong, hấn lại ôm lấy nàng, mãnh trườn thẳng đỉnh, vào trên dưới một trăm hạ, lại lần nữa bắn tinh, lại không có muốn, đem dương vật rút ra, cảm lựa khăn nhẹ lau đi nàng giữa hai chân tình dịch, giúp nàng mặc xong quần áo.

Tần Trần toàn thân mệt mỏi, chỉ có thể nằm ở hấn trên người, hấn nhẹ ôm lấy nàng trong ngực, môi không được mút hôn nàng bên cổ, gương mặt, vành tai, thẳng đến nàng hồ hấp tiệp bình, trên mặt hồng triều lui ra, ánh mắt khôi phục thanh minh, mới phùng nàng mặt, gần từng chữ: "Nếu bổn vương lấy thiết tình đối đãi ngươi, ngươi nhưng, có bằng lòng hay không yêu ta?"

Tần Trần nhìn hấn, trong mắt nhiếp người quang tựa có thể xuyên thấu nhân tâm, Thắm Tha không tránh không tránh, cùng nàng bình tĩnh đối diện. Hấn là thiết tình, đối với Vương phi, hấn đã ai đại mặc với tâm chết, không hề chờ mong xa cầu, nhưng nàng đâu, đem lửa mình đối người hấn chọc phá nàng, nàng đừng nghĩ như vậy phui tay rồi đi, là nàng khơi mào tới, cũng nên từ nàng phụ trách.....

Nàng không trả lời, chỉ là lộ ra cười, Thắm Tha liền đã lĩnh hội. Hấn bắt lấy tay nàng, lại thân đi lên, thẳng đến hai người lại lần nữa thờ hồng học, mới nâng dậy nàng

Chương 79: Phần 10. Chuyện ở vương phủ (7): Cùng tướng công tới một pháo (H)

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Tự trong rừng trúc đối Tần Trần hứa hẹn sau, Thẩm Tha đối nàng cho xưa nay chưa từng có sủng ái, trừ bỏ không có danh phận, đối nàng cùng Vương phi cơ hồ không có khác nhau, trong vương phủ mỹ nhân tất nhiên là lại đồ lại tiện.

Không khỏi cũng có chút muốn tìm cơ tìm nàng phiền toái, cuối cùng đều tức với trầm mặc, gần nhất Tần Trần đều không phải là thiện nhược nữ tử, thứ hai lần nọ bị Thẩm Tha phát hiện mỹ nhân ghen ghét tác quái sự, bị một đòn đau trách trọng đánh sau liền lại không người dám chọc nàng.

Thẩm Tha đối gần nhất sinh hoạt cảm thấy mỹ mãn, không ngừng nguyên với hần cùng Tần Trần hài hòa mỹ mãn thân mật quan hệ, lại còn có phát hiện, Tần Trần không ngừng dài quá trường đẹp túi da, còn rất có đầu óc. Nàng không thích ngày ngày ngốc trong phủ, Thẩm Tha liền thường xuyên làm nàng nữ giả nam trang ra phủ, cùng hần đồng xuất đồng nhập, tiếp xúc vương phủ sinh ý lui tới, thường xuyên còn đề chút nhưng dùng kiến nghị.

Thẩm Tha này Vương gia chưa bao giờ tham dự triều chính, có thể nói nổi danh không có quyền, tuy triều đình cũng có phụng bạc, nhưng kia tiền tổng cũng hữu hạn, thêm chi hần ái sẵn diễm, trong phủ người càng ngày càng nhiều, cho nên Thẩm Tha từ kinh thành đi vào Giang Nam này giàu có và đồng đúc nơi lúc sau, liền bắt đầu lợi dụng thân phận ưu thế, nganh sinh sinh ở thương hội cầm một chân, đoạt người một phần tử, mấy năm xuống dưới, phạm là kiếm tiền ngành sản xuất hần đều xuống tay, cho tới bây giờ cửa hàng cũng có mấy trăm gia, nhưng thật ra kiếm được bòn mần bát mần.

Tuy hần cướp đi người khác bánh kem, nhưng bởi vì thân phận của hần, chẳng những không có câu oán hận, còn muốn nịnh bợ cùng hần phân thượng quan hệ, tuy hần nổi danh không có quyền, nhưng cùng hoàng đế thân hậu, chỉ cần ở Hoàng Thượng kia tùy ý đề cái lời nói, lấy chút cùng triều đình hợp tác sống, kia đoạt được chỗ tốt cũng không phải hần cướp đi không quan trọng tàn canh có khả năng so.

Các thương nhân thường lui tới vì lấy lòng Tĩnh Vương, mỗi người gài đúng chỗ ngựa, nghe nói hần thích mỹ nữ, cho nên các đều hoa công phu tìm tới mỹ nữ đưa hần, vương phủ hậu viện hơn phân nửa cơ người, đều là bọn họ đưa lễ.

Hôm nay Thẩm Tha lại dắt Tần Trần thượng một con thuyền hoa lệ hoa thuyền, phó mấy cái Giang Nam phú thương du hồ mời. Dĩ vãng Vương gia trước mặt chỉ có Lưu quân gia, hôm nay tiến đến, mấy phú thương lão gia phát hiện bên cạnh hần theo cái tuần tiểu công tử, lại tề vừa thấy kia công tử bộ ngực dị trạng, lại tất cả đều lĩnh hội lại đây, không khỏi cũng có chút kinh dị, trong lòng ám đạo Vương gia thế nào mang cái nữ nhân tới.

Tần Trần không phải không phát hiện bọn họ ánh mắt, nàng cũng thực bất đắc dĩ a, tuy đã dùng bỏ mạng thúc ngực, làm nam trang trang điểm, nhưng kia số đo, chính là thúc, vẫn như cũ vẫn là có thể nhìn ra manh mối tới.

Đãi hần vừa lên thuyền, mấy cái phú lão gia liền phân phó ca vũ cơ tiến đến biểu diễn, đều biết hần ái này đó, sớm liền chuẩn bị tốt. Tần Trần tắc ngồi bên cạnh hần, xem đám kia gọi cảm vũ nương vũ đến hằng say, không khỏi tiến đến hần bên tai, hướm cười nói: "Thế nào chỉ an bài mỹ cơ, nếu để cho chút tuần tiểu công tử tới thôi kéo đàn hát biểu diễn, sợ càng có ý tứ."

Thẩm Tha hừ một tiếng, tay duỗi ra liền đem nàng kéo vào trong lòng ngực, thấp giọng nói: "Những cái đó kỹ nữ bạch diện nam nhân, anh tuấn có thể so sánh đến quá bản vương? Người muốn nhìn, trở về ta biểu diễn cho người xem."

"Đây chính là người nói." Tần Trần ánh mắt lập loè, làm hần vừa thấy liền biết nàng trong lòng ở tính kế chính mình.

Tần Trần một trận cười nhẹ, hai người chính nói nhỏ nói ti mi, vũ cơ nhóm lại lui xuống, sau đó, lại tiến vào cái che mặt sa tuôi thanh xuân mỹ nhân, kia rần nước vòng eo, câu hồn đôi mắt, Tần Trần xem một cái, liền tới rồi hứng thú, đẩy đẩy hần, "Mau xem!"

Thẩm Tha quay đầu nhìn lại, quả nhiên một chút bị hấp dẫn trụ ánh mắt, khiêu vũ mỹ nhân một thân hồng sa, ở xoay tròn vận bãi gian, nhẹ tiêu bay múa phiêu phiêu như tiên, trên mặt che hồng sa, thấy không rõ bộ mặt, chỉ một đôi mắt thủy linh linh, mị nhân tâm cốt.

Mấy cái phú lão gia vừa thấy Vương gia này biểu tình, trong lòng mừng thầm, liền biết bọn họ tìm đúng rồi người, đãi mỹ nhân vũ bệ sau, khiến cho nàng tiến đến cấp Tĩnh Vương rót rượu, về sau khiến cho nàng rời khỏi.

"Thẩm Tha, này lựa đồ cô nương, có thể so người hậu viện mỹ nhân đẹp đầu, bọn họ này lễ vật, cũng thật đủ thành ý mười phần a....." Thấy hần đôi mắt cùng ném linh hồn nhỏ bé dường như, nhìn mỹ nhân rồi đi phương hướng, khoe miệng nàng nhẹ cong, dán đến hần bên tai lời nói nhỏ nhẹ câu. Thẩm Tha đang bị kia mỹ nhân hương khí liễu đến trong lòng xôn xao, nghe xong nàng lời nói, theo bản năng tần gật đầu: "Không sai..... Xác thật vu vật....."

Nói xong vừa chuyển đầu, liền đối thượng Tần Trần cười như không cười biểu tình. Hần trong lòng một lộp bộp, vội nói: "Nàng lại mỹ, cũng so bất quá người, Tam Nương không cần ghen, bản vương vẫn là thích nhất người, nàng sẽ không đoạt người ở bản vương trong lòng địa vị."

"Phải không?" Tần Trân sóng mắt vừa chuyển, cũng không nói nhiều, chỉ nói: "Ta xem này mấy cái phú lão gia, chỉ sợ sở cầu không nhỏ, Vương gia vẫn là cẩn thận điểm ứng phó đi."

"Cái này tự nhiên."

Tần Trân xem hần thần sắc, trong lòng sáng tỏ, chẳng sợ này Tĩnh Vương gia đối nàng yêu thích, thật là nhiều hậu viện bọn nữ tử, nhưng cũng liền như vậy đi, hần không có khả năng bởi vì chính mình mà liền thu hoa tâm, từ bỏ hoa viên, hơn nữa hần một cái cổ đại nam nhân cũng căn bản không có như vậy ý thức giác ngộ, điểm này thượng, nàng vô tình đi thay đổi nam nhân.

Như vậy cũng hảo, hần không thu tính, nàng liền không cần có cái gì tâm lý gánh nặng, cảm thấy có phụ với người, cho nên cũng nên thay đổi khẩu vị, cuối cùng cùng cái đồ vật mỗi ngày ăn, lại ăn ngon cũng sẽ chán ngấy.

Từ trên thuyền xuống dưới khi, mấy cái phú lão gia đưa lụa đỏ, cũng đi theo lên kiệu đưa vào vương phủ. Đây lụa đỏ là mấy cái phú lão gia cố ý chọn tới tuyệt sắc nhân vật, tình cờ thì họa mọi thứ tinh thông, lại giàu có tinh thú, song thương đủ số, gần nhất liền khơi mào Thảm Thạ hứng thú, thành hần hậu viện tân sủng.

Cũng có lẽ ở cái này thời tiết, Tần Trân hướng Thảm Thạ đưa ra thỉnh cầu, tỏ vẻ phải về thôn đi thăm ấu tử, mấy ngày nay Thảm Thạ miễn tâm miễn nhàn đều là tân sủng lụa đỏ, đối nàng hứng thú vượt qua Tần Trân, cho nên đối với Tần Trân thỉnh cầu, tuy có chút không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn là đáp ứng rồi.

Tần Trân tới vương phủ gần một năm, vẫn là đầu thứ hồi hương. Khi trở về, sắc trời đã mau hắc, tới rồi nguyên chủ trọng phụ Liễu Phụng Hiểu tiểu viện Khẩu Bắc, liền nghe thấy trong viện có đọc sách thanh truyền đến, nàng gõ cửa mấy tiếng, qua một lát mới có người tiến đến mở cửa. Mở cửa chính là cái áo xanh tuổi trẻ thư sinh, thân hình đỉnh bạt, môi hồng răng trắng, mục tựa đầy sao, thật là cái thanh tuyền tuấn tiểu công tử.

"Tam Nương!" Liễu Phụng Hiểu trừng mắt trước người, hoảng hốt muốn cho rằng chính mình là đang nằm mơ, quyển sách trên tay rơi xuống, cũng chưa phát hiện, chỉ si ngốc nhìn nàng. Thẳng đến phía sau một tiếng tiếng hô, mới thanh tỉnh.

"Nương!" Tần Trân còn không có mở miệng, hần phía sau vọt tới cái tiểu shota, một chút ôm lấy nàng chân, liền kêu mấy tiếng nương. Tần Trân một chút có chút che lại, lại đột nhiên bị Liễu Phụng Hiểu ôm, "Tam Nương, Tam Nương người cuối cùng đã trở lại."

Này hai phụ tử đều là một trận kích động, đặc biệt là Liễu Phụng Hiểu, ước chừng ôm nàng mấy phút đồng hồ mới buông ra, lôi kéo nàng vào cửa. Tần Trân yên lặng quan sát khắp nơi, Liễu thị phụ tử trụ phòng ở không quá lớn, đảo còn sạch sẽ chỉnh tề.

"Tam Nương, người ở trong vương phủ thế nào dạng, có hay không chịu ủy khuất....." Liễu Phụng Hiểu lôi kéo nàng, liền tiếp dò hỏi, hần vẫn luôn tưởng nàng lo lắng nàng, nhưng một bên muốn chiều cô hài tử, một bên còn muốn đọc sách, hơn nữa nàng ở trong vương phủ, cũng thường xuyên viết thư gửi tiền trở về, tin trung còn báo cho hần không thể sa vào với nhi nữ tình trường, cho nên mới chưa đi kinh châu thành trung đi tìm nàng.

Hiện giờ thấy nàng trở về, thật sự mừng rỡ như điên.

"Ta ở trong vương phủ, hết thảy mạnh khỏe, không cần lo lắng." Nàng mỉm cười nhẹ đáp, lại nhìn chăm chăm bên cạnh tiểu shota, này tiểu nam hài sinh cũng là thanh tú đáng yêu, phân bảy giống nàng ba phần giống Liễu Phụng Hiểu, thấy như vậy cùng chính mình giống nhau tiểu hài tử, nàng cảm giác thật là có điểm kỳ diệu, hơn nữa lưu lại là đồng dạng huyết, cho nên làm nàng khó được, đối này tiểu hài tử có điểm hảo cảm.

"Nương..... Từ Mục rất nhớ người a....." Tiểu hài tử cũng nhìn chăm chăm nàng, sau đó chui vào nàng trong lòng ngực làm nũng lên. Tần Trân một trận bật cười, xoa xoa đầu của hần, Liễu Phụng Hiểu liền nhủ thầm: "Từ Mục, người đã lớn, không thể tái giống như tiểu hài tử giống nhau làm nũng, người nương lên đường một ngày, cũng nên mệt mỏi, đi, đánh chút thủy tới, làm nương tẩy rửa mặt."

Tiểu hài tử đầu môi, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đi.

Mắt thấy sắc trời ám hạ, hai phụ tử lại tề đi phòng bếp chuẩn bị bữa tối, làm nàng chỉ lo nghỉ tạm. Tần Trân đối hần cảm giác còn rất không tồi, này thư sinh khó được không có toan hủ khí, còn sẽ xuống bếp, không tồi a.

Cơm sau, lại chiêu thủy, làm nàng tẩy tắm rửa đi đi mệt. Chính mình thì tại trong phòng điểm đèn dầu đọc sách, chờ một chút một lát, đã nghe đến một cổ nhàn nhạt hương khí truyền đến, không cấm ngăn đầu nhìn đi, Tần Trân khoát móng y tiến vào, trên mặt còn mang theo bọt nước, gò má trong trắng lộ hồng, nửa ý ở cạnh cửa nhìn hần, thấy hần xem ra, liền lộ ra cười.

Liễu Phụng Hiểu ngờ ngác nhìn nàng, tổng cảm thấy thế từ sau khi trở về, nơi nào có chút không giống nhau, tuy mặt vẫn là kia khuôn mặt, nhưng khí chất lại thay đổi rất nhiều. Đặc biệt, đặc biệt là nàng giờ phút này ánh mắt. Tam Nương từ trước đến nay hàm súc thu liễm, chưa bao giờ sẽ cảm tình ngoại phóng, như vậy nị nhần như to, quyển rũ Tần Trân, hần chỉ xem một cái, liền giác ngực nóng lên, nghĩ thầm nhất định là bởi vì nương từ lâu không thấy chính mình, cùng chính mình giống nhau, tình cảm áp tích quá độ, phủ vừa thấy mặt, mới như vậy lộ liễu nhân.....

"Tam Nương....." Hần lôi kéo nàng ngồi trên giường, nhìn chăm chăm nàng trên dưới đánh giá, này một năm không thấy, nàng trước kia mảnh khảnh khuôn mặt, hiện giờ lại nở nang trắng nõn rất nhiều, xem ra ở trong vương phủ xác thật không có chịu khổ, trong lòng cuối cùng yên tâm xuống dưới.

"Đây một năm tới, ta không phải gửi tặng rất nhiều tiền bạc trở về, tướng công thế nào không cho nhà ở mua thêm vài thứ?" Nhà này thanh bản thật sự, trong phòng bài trí đồ vật, còn không có nàng ở trong vương phủ trụ phòng nhiều.

"Đó là nương tử vất vả kiếm tiền, ta sao dám loạn hoa, đều dùng ở đọc sách cùng từ mục trên người." Hần có thể không để bụng gia đình hoàn cảnh,

nhưng đôi hai người nhĩ tử, lại là một chút không muốn làm hấn chịu khổ, cho nên gửi trở về tiền, hoa chút cho hấn bỏ thân mình. Nghĩ, lại nắm nằng tay, về mặt ấy nầy nói: "Người một cái nhược nữ tử, lại xa đi trong thành làm người tôi tớ, thật sự kêu lòng ta bất an, vì phu chỉ có chịu khổ chịu khó đọc sách, ngày nào đó cao trung, mới có thể không làm thất vọng nương tử một lòng say mê."

"Phu thê nhất thê, không cần so đo." Nằng đậm đậm cười, tâm nói chính mình còn không có đương quá Trạng Nguyên phu nhân đâu, hấn nhưng ngàn vạn đừng làm cho nằng thất vọng a, thật cao trung, mới hảo không làm thất vọng này nguyên chủ một mảnh khổ tâm sao.

"Tam Nương....." Liễu Phụng Hiểu nghe nằng lời nói, trong lòng càng thêm cảm động, thấy hấn trong mắt dạt nước mắt. Tần Trần thâm nghĩ, ai ngờ nghe người nói này đó lạ, so với cảm kích nói, đối hấn thân thê càng cảm thấy hứng thú. Này Liễu Phụng Hiểu cũng bất quá mới 21, thanh tú mặt, nằng nhìn thực ngon miệng, liền một tay đem hấn đẩy ngã trên giường, "Đêm đã khuya, không bằng nghỉ ngơi đi....."

Sợ hấn then thùng, Tần Trần thổi tắt ngọn đèn dầu, nhào lên đi liền ôm hấn mặt thân, tay một bên đem hấn áo trong cởi ra, ở hấn ngực thượng vỗ vài cái, kiểm tra rồi, rốt cuộc vừa lòng, còn hảo, tuy không có ngành trời trời cơ bắp, nhưng không đến mức là cái gầy gò xương sườn.

"Nương..... Nương tử....." Liễu Phụng Hiểu bị nằng dọa sợ, liền thanh kinh hô, Tần Trần lấp kín bờ môi của hấn, liếm vài cái, hôn mấy khẩu, thực hảo, môi cũng thực mềm, xem ra này thư sinh phu thê hai người, ít nhất bên ngoài thượng là xứng đôi.

"Thê nào, không nghĩ muốn?" Tần Trần hung mãnh gặm bờ môi của hấn, mút vào đầu lưỡi của hấn, thẳng đem Liễu Phụng Hiểu làm cho cả người run rẩy, dâng lên mãnh liệt cảm giác, bụng hạ chi vật càng là nhảy mất tinh thần phấn chấn.

"Nương tử....." Hấn là cái thư sinh, tuy không toan hủ, nhưng trên giường đệ việc thượng, cũng cũng là quy củ không thú vị, thê từ thân là đứng đắn nữ tử, liền càng là như thế, cho nên chưa từng từng có dạng bị nữ tử chủ động phác gục, nhiệt tình cường hôn âu yếm quá, kia mang đến kích thích cảm giác, trước nay chưa từng có.

Tần Trần trong lòng biết này thư sinh đọc sách thánh hiền, nhất thủ lễ khắc đã, nhưng loại người này, nhất kêu nằng thích trên chọc, muốn nhìn bọn họ mất khống chế bộ dáng, giống Vương gia cái loại này trời sinh tao khí, liền không như vậy có ý tứ.

"Không thích yêu?" Tần Trần một tay trượt xuống hấn bụng nhỏ, tuy không có cơ bắp, nhưng trên bụng không có thịt thừa, vuốt còn mềm mại thập phần thoải mái, nằng một bên thân bờ môi của hấn, liếm mút đầu lưỡi của hấn, làm cho hấn tâm hồn đều thất, thờ dốc như ngư, ở hấn bên hông nhéo một lát, lại sờ đến giữa háng, cảm hấn kia cứng rắn sự việc trên dưới loát động, một bên dán ở bên tai hấn bật hơi nhẹ hỏi.

"Nương tử..... A..... Ha....." Rõ ràng sớm thành thân nhiều năm, Liễu Phụng Hiểu lại cảm thấy tối nay ở nằng dưới thân, bị làm cho giống lần đầu đường như, hưng phấn lại kích thích, tay nằng cầm hấn côn thịt, trên dưới vuốt ve, không vài cái, hấn liền rên rỉ bản tính ra tới.

"Thích yêu?" Nằng lại dán lên đi, một bên cởi bỏ trên người áo lót, bắt lấy hấn tay đặt ở chính mình bộ ngực thượng, sờ lên kia mềm mại cự nhũ, hấn trong đầu lại là một trận chỗ trống, một trận sóng nhiệt xông thẳng đại não, kêu hấn cái gì cũng rớt rề lễ giáo cũng quên mất, đôi tay mạnh mẽ tế bắt lấy nằng vú, một bên thờ dốc nói: "Thích....."

"Nương tử..... Người này vật thể nào lớn rất nhiều....." Trước kia tuy nằng hai vú cũng đầy đặn, nhưng không có như vậy đại a. Tần Trần cắn hấn lỗ tai, khẽ liếm hạ, kêu hấn lại là một trận rung mình, "Trong vương phủ cấp bà vú làm, toàn là chút phong nhũ thúc sữa chi vật, ăn một năm, tự nhiên lớn, thê nào, người không thích?"

Hấn thờ hồn hên lác đầu: "Hi, thích....."

"Thích kia liền hảo hảo chơi." Tần Trần thấp thấp cười, sau đó bị hấn ôm chặt trụ, chủ động ngăn chặn môi, Liễu Phụng Hiểu súc tích một năm tình dục, ở nằng nhiệt tình khiêu khích dưới, lại không nghĩ áp lực, một bên liều mạng mút nằng môi, bàn tay tắc dùng sức xoa bóp vú, nghe nằng từng trận tiếng thờ dốc, hạ thân cây gậy cũng bành trướng đến ần ần phát đau.

Chính giác dày vò, chợt thấy nằng ầm áp tay cầm côn thịt, sau đó chậm rãi cắm vào cái nhiệt như bếp lò mềm mại đường đi trung, côn thịt cắm xuống nhập, đã bị gắt gao mút trụ, kêu hấn thoải mái đến đầu ngón tay đều đang run rẩy, cảm lòng không đậu phát ra rên rỉ. Hai người trong bóng đêm, tiến hành kịch liệt tình sự, bởi vì nhìn không thấy, lẫn nhau tiếng rên rỉ, lại càng thúc dục tình dục, làm người nhiều rất nhiều tưởng tượng.

Tần Trần nằm ở hấn trên người, vặn vẹo pháp phòng, hấn đồ vật kích cỡ bình thường, không bằng Vương gia hùng vĩ, nhưng cũng có khác một phen tư vị, càng có chính là mới mẻ cảm, này cùng Vương gia ở lụa đỏ trên người cảm giác là giống nhau.

"Tam Nương..... Ha..... A..... Ta ta nhìn không được....." Nằng cười ở hấn trên người, kia khăn trắng tiểu huyết kẹp hấn đồ vật, không ngừng liếm mút nấp mảy, căng bất quá một khắc, côn thịt liền run rẩy một trận bành trướng, ở một trận sáng khoái rên rỉ trung, lửa nóng tình dịch tẫn tã mà ra.

Tần Trần nghĩ thâm, này đại khái chính là nam chủ cùng nam xứng khác nhau, hấn thời gian là bình thường nam nhân thời gian..... Quả nhiên cùng hảo sắc Vương gia không thể so..... Bất quá khi không ở trường, đủ sáng là được.

Nghĩ vậy, liền lại dán lên đi, phong bế Liễu Phụng Hiểu môi liếm mút, một tay đùa bỡn hấn trước ngực núm vú, quả nhiên không trong chốc lát, hấn cây gậy lại ngành lên, Liễu Phụng Hiểu một trận kích động, không cầm ôm chặt nằng, đôi tay ở nằng trên hông xoa, tiếp theo nghiêng người đem nằng đè ở dưới thân, nắm giữ quyền chủ động. Dem nằng hai chân hướng lên trên một áp, liền bắt đầu mãnh liệt đưa đẩy.

Liễu Phụng Hiểu rốt cuộc là cái văn nhược thư sinh, cùng nằng ở trên giường trên đùa tam hồi, đã giác mệt mỏi, tả ra sau liền ôm nằng đi ngủ. Tần Trần nằm ở trên giường, lại vô buồn ngủ, thẳng đến lúc này, nằng mới phát hiện cái muốn mệnh vấn đề, chính mình dục vọng giống như càng ngày càng nặng, gặp phải nam nhân bình thường như vậy, giống như căn bản không thể hoàn toàn thỏa mãn nằng.

Chẳng lẽ biến tao, chính là nhiệm vụ cho nàng duy nhất phụ gia tác dụng? Lần đó đến hiện thực sau, lại đụng vào không đến bị hệ thống thêm vào có được cường hãn tính năng lực nam nhân thế nào làm? Mỗi ngày đều dục cầu bất mãn, như vậy sẽ làm người biến tao bạo.

Này thật đúng là cái không thể bỏ qua di lưu vấn đề.

Cho nên dục cầu bất mãn Tần Trân, lần hai ngày thấy "chào cờ" Liễu Phụng Hiểu, liền lại lần nữa nhào lên hấn thân thượng sò lên, ngồi trên đi chính mình động lên, Liễu Phụng Hiểu một bên hưởng thụ nàng mang đến vô thượng khoái cảm, một bên kinh dị nàng biến hóa, nhưng lại cảm thấy này biến hóa không cái gì không tốt.

Thê tử lâu ly trở về nhà, Liễu Phụng Hiểu liền cũng tạm thời lười biếng mấy ngày, mỗi ngày cùng Tần Trân du sơn ngoạn thủy, ôn tồn triển miên, bất giác một chút qua đi nửa tháng.

Lại nói Thẩm Tha, phú thương đưa tới mỹ nhân lựa đồ, thật là tư dung tuyệt lệ, quyến rũ khả nhân, nhưng không bao lâu sau, hấn lại giác mất hứng thú, nàng mị tắc mị rồi, tài tình cũng giai, nhưng ở chung chi gian, phát hiện nàng cùng hậu viện nữ tử không cái gì bất đồng, nàng luôn là muốn sử hoàn toàn lực, đối hấn nhìn mặt đoán ý, sợ chọc bực hấn lấy lòng hấn, rốt cuộc vẫn là kính sợ thân phận của hấn.

Cho nên ở trước mặt hấn, tổng cũng không phải nhất chân thật bộ dáng. Hấn cũng không biết có phải hay không chính mình phạm tội, các nàng nếu thật muốn bắt kính hấn, hấn định là muốn tức giận, nhưng quá phận thật cẩn thận, hấn lại giác không dễ chịu, lại mỹ nữ nhân, mới mẻ kính một quá, liền cảm giác dần dần vô vị, lựa đồ lại lần nữa bị quên đi ở hậu viện chúng mỹ nhân bên trong.

Chờ đến lúc này, hấn mới rút cuộc nhớ tới Tần Trân, lần này tưởng, mới phát hiện chính mình hồi lâu không thấy quá nàng, vừa hỏi quản gia, mới biết nàng lại là hồi hương nửa tháng chưa về, tức khắc giận dữ. Lúc này mới nhớ tới, phía trước chính mình đáp ứng rồi làm nàng hồi hương sự, vốn tưởng rằng nàng ở nhà lưu lại nhị ba ngày liền hồi phủ, kết quả thế nhưng đi như vậy lâu chưa về.

"Lưu phúc, lập tức tìm người đi kêu nàng trở về, lập tức cho bốn vương hồi phủ!" Hấn tiêu tảo đậm bước, thấy Lưu quản gia đi ra ngoài, vẫn là cảm thấy trong lòng thiếu đem hòa, thật sự ngồi không được, đứng lên, "Bốn vương tự mình tiến đến! Nhìn xem nàng rút cuộc chuyện gì lười biếng không về!"

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Phần 10. Chuyện ở vương phủ (8): Thích làm liền làm (hồi H)

Lưu ý: Chương này là bản convert chưa sửa chữa

Thẩm Tha ngồi xe ngựa, thời gian một ngày mới đến Vân Vạc thôn, khi tìm được Liễu thư sinh gia, viện môn chính mở ra, một cái tiểu đồng ở cửa đuổi theo chỉ ech xanh chơi đùa, trong viện đầu truyền đến nam nữ tiếng cười nói, Thẩm Tha nghe thấy quen thuộc thanh âm, chỉ cảm thấy trong lòng kia đem hỏa đã đốt tới cổ họng. Thẩm Tha không tiếng động đi vào, tìm tiếng cười nhìn lại, trước mắt một màn lại kêu hấn giống như bị tạt một chùy, ngực một trận buồn đau.

Trong viện bàn đá trước một đôi nam nữ tương ý đưa lưng về phía mà ngồi, nữ đứng là Tần Trân, nàng bị cái tuổi trẻ tuấn tiểu thư sinh nửa ôm ở hoài, hai người cộng cảm một quyền sách, một bên xem một bên nói giỡn, khi người còn cho nhau mút hôn, lẫn nhau hình thái thân mật, không coi ai ra gì.

"Uy, các người là ai a! Xông vào nhà ta tới!" Liễu Từ Mục thấy mấy cái người xa lạ tiến đến, cũng đi theo hồi viện, tò mò kêu một tiếng, rút cuộc cả kinh hai người quay đầu lại.

"Các người là cái gì người? Sao tự tiện xông vào tiến vào?" Liễu Phụng Hiểu nhìn chăm chăm Thẩm Tha trên dưới đánh giá, thấy hấn sắc mặt tái nhợt, thần sắc hung ác nham hiểm, nhìn chăm chăm chính mình ánh mắt, quả thực tựa như điều rắn độc, không cảm âm thầm để phòng lên.

"Tướng công, hấn là Tĩnh Vương điện hạ, tới này, có thể là tìm ta có việc." Tần Trân bắt lấy hấn, té nói vài câu, Liễu Phụng Hiểu lại là cả kinh, không cần nói lời nói, Tần Trân liền đi rồi tiến lên, lộ ra biểu tình có chút ý vị sâu xa, "Vương gia, người thế nào tại đây?"

Thẩm Tha trừng mắt nàng, lòng đó kị lửa giận thiêu đến hấn ngực phát đau, yết hầu như là bị người bóp lấy, thật lâu mới phun ra tự tới, "Đã nhiều ngày người không ở trong phủ, thế tử tưởng niệm thật sự, mỗi ngày khóc nháo không ngừng, bốn vương đành phải tự mình tới đón người hồi phủ."

"Nguyên lai là bởi vì tiểu thế tử....." Tần Trân câu môi cười, về sau gật đầu nói: "Đã là như thế, Tam Nương ngày mai liền hồi, hôm nay sắc trời đã tối, Vương gia không bằng tại đây trụ hạ đi." Thấy hấn ứng, liền cấp Liễu Phụng Hiểu sử ánh mắt, chính mình đi vào đề hồ ra tới châm trà, Liễu Phụng Hiểu lúc này mới lấy lại tinh thần, không thể không tiến đến bái kiến hấn.

"Vương gia, Tam Nương ở người trong phủ, nhận được người chiếu cố, Liễu Phụng Hiểu kính người một ly." Biết được hấn là Vương gia sau, Liễu Phụng Hiểu liền không có hoài nghi, nghĩ thế tử ở trong vương phủ, chẳng những không có đường gầy, còn so ở nhà khí sắc càng tốt, liền biết không có

bạc đãi nàng, trong lòng tự nhiên cảm kích, cho nên đồ ly rượu liền chân thành giờ lên hướng hân kính rượu.

"Tam Nương là tiểu thể tử bà vú, nhưng tính hân cái thứ hai nương, bốn vương quan tâm nàng, cũng là hân là....." Thẩm Tha ngồi xuống sau, nỗi lòng vẫn như cũ mãnh liệt, trên mặt vẫn duy trì mỉm cười, trong lòng lại nghĩ đến đủ loại ác độc biện pháp.

Bữa tối qua đi, Liễu Phụng Hiểu đem duy nhất dư thừa phòng để lại cho Thẩm Tha mấy người trụ. Nhân biết thể tử ngày mai liền phải vào thành, trong lòng rất nhiều không tha, ở trên giường lôi kéo nàng nhỏ giọng nói chuyện. "Tam Nương, lần sau, nếu không ta vào thành đi xem ngươi đi."

"Không được, ngươi chuyên tâm đọc sách....." Tần Trần diệt đèn, nằm sắp ở hân trên người sờ loạn lên, sờ đến Liễu Phụng Hiểu hơi thở đại loạn, hoảng hốt cảm nàng tay: "Tam Nương..... Vương gia ở cách vách đâu....."

"Sợ cái gì, liền tính là Vương gia, cũng quân không được phu thê trong chăn chuyện này đi....." Tần Trần hừ một tiếng, cắn hân lỗ tai liếm, thổi khí nhĩ nói: "Ngày mai ngươi liền thấy không làm vợ, còn không nghĩ muốn?"

Liễu Phụng Hiểu tức khắc không nói, xác thật tưởng tượng đến nàng rời đi, về sau chính mình lại muốn hư không tịch mịch một người quá, trong lòng xác thật hựt hẫng, liền cũng không màng như vậy nhiều, trong bóng đêm thân trụ nàng môi, "Chúng ta đây nhỏ giọng đi....."

Nói đôi tay hoạt tiến nàng y, vuốt ve nàng bóng loáng da thịt, trong lòng cảm xúc quay cuồng, mãnh liệt không tha cũng thôi phát ra tình dục, đem cổ ký ném đến sau đầu, xả lạc nàng quần áo, khẩn ôm nàng trong ngực trung, gặm nàng môi, bóp vú tể lộng.

"Ân..... Ngộ ngộ....." Tần Trần phùng trụ hân mặt, ở hân môi thượng thân đến pi pi ra tiếng, đùi ở hân giữa hai chân ma sát, cùng hân một phen mút hôn liếm láp, nắm côn thịt đi xuống ngồi đi, nàng khắc chế không kêu ra tới, lại cố ý dùng tiểu huyết một trận một trận co rút lại, liễu mạng kẹp hân cây gậy, hai tay còn đùa bốn nhẹ véo hân đầu vú.

"A..... Ha..... Ha..... Tam Nương....." Liễu Phụng Hiểu ở nàng dưới thân thờ dốc không chừng, bị nàng tiểu huyết liếm mút đến từng trận mất hồn, đầu vú bị véo chơi, tiếng rên rĩ liền tiếp dật ra, đôi tay không cầm khăn ôm nàng, côn thịt gắt gao hướng lên trên đỉnh.

Thẩm Tha tuy nằm lên giường, nhưng căn bản vô buồn ngủ, chính tâm phiền ý loạn, trong tai lại chợt nghe thấy áp lực tiếng rên rĩ từ cách vách truyền đến, này thanh âm làm hân cả người chấn động, giận đến ngũ tạng rung mình, đột nhiên nhảy lên, trừu khỏi quây thượng kiếm liền phải đi ra ngoài, lại là một chút bị người chế trụ. Lưu quân gia vốn dĩ ngủ ở trên mặt đất, cũng là nghe thấy được rất nhỏ ái muội thanh âm, trong lòng liền giác không ổn, thấy hân muốn bạo tẩu, một phen bám trụ hân.

"Vương gia, Vương gia!"

"Lưu Phúc ngươi buông tay!" Hân sắp khí điên rồi. Lưu Phúc gắt gao bám trụ hân, "Vương gia, đừng xúc động a..... Ngươi này muốn đi ra ngoài, không ngừng sẽ hỏng rồi Tần cô nương thanh danh, còn sẽ chọc giận nàng..... Dù sao, dù sao ngày mai nàng liền đi trở về....."

Thẩm Tha nhảy mất định trụ, từng mất hắc ám hư không, trong lòng lại đau lại giận, lại sinh sôi khắc chế không có lao ra đi. Như vậy lao ra đi, nháo lớn, xác thật đôi nàng thanh danh không tốt. Trong vương phủ người không dám nói hân, hân có thể tùy ý, nhưng bên ngoài nhân ngôn đáng sợ.

Hân bắt lấy kiếm nằm hồi giường, nghe cách vách truyền đến thanh âm, cắn chặt khớp hàm, trong lòng có loại bị xé nát đau, mỗi một đạo thanh âm đều kích thích hân màng tai, hận đến hân mỗi phân mỗi giây đều tưởng vọt vào đi, giết chết Liễu Phụng Hiểu, lại chính là khắc chế đầy ngập thô bạo sát khí, nhin xuống.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Tha liền lập tức cùng nàng ngồi trên xe ngựa trở về thành, chờ đến thượng quan đạo, Thẩm Tha đè ép một đêm hỏa, mới rốt cuộc bộc phát ra tới. Túm nàng ở trong ngực, nhéo nàng cảm, trầm giọng nói. "Về sau, hân lại đụng vào ngươi một đầu ngón tay, ta liền làm thịt hân! Tam Nương, gả cho ta đi, làm bốn vương trắc phi."

Chỉ cần hân nguyện ý, hân lập tức là có thể làm Liễu Phụng Hiểu cùng hân hòa li, mặc kệ vừa đe dọa vừa dụ dỗ, hân luôn có biện pháp kêu hân khuất phục. Hân thật sự chịu không nổi, chỉ cần tưởng tượng đến đêm qua đủ loại, liền phải nổi điên.

"Ngươi dám động hân một cây lông tơ, ta sẽ muốn ngươi mệnh!" Tần Trần sắc mặt trầm xuống, cảnh cáo một phen, lại xích cười lắc đầu: "Cưới ta làm trắc phi? Ta mới không cần làm người tiểu lão bà, làm ta làm ngươi trắc phi, không bằng bảo trì loại quan hệ này càng tốt."

"Trắc phi ngươi còn không hài lòng?" Thẩm Tha trừng mắt nàng, vốn dĩ lấy thân phận của nàng, muốn làm trắc phi cũng là không có khả năng, nhưng bởi vì hân thích nàng, những cái đó quy củ, cũng có thể ném một bên mặc kệ.

"Ta không làm người tiểu lão bà." Tần Trần lại lần nữa nói rõ. Hân nếu không thể làm nàng làm chính thất, vậy bảo trì bình thường pháo hữu quan hệ, như vậy nàng tâm lý thượng liền sẽ không có cái gì không mau, đại gia chỉ là vì tình dục, ngươi tình ta nguyện sáng, cũng không có kém một bậc, thành hân trắc phi, đã có thể lùn một đoạn, thành hân tư nhân vật phẩm.

"Ngươi muốn làm chính phi?" Thẩm Tha mày thẳng liếm, "Tam Nương, người không cần quá lòng tham, chính phi vị trí không có khả năng cho ngươi. Hơn nữa bốn vương có thể bảo đảm, này chỉ là tên tuổi thượng bất đồng, bốn vương đối đãi ngươi, tuyệt không so Vương phi kém....."

Nhìn hân nghiêm túc biểu tình, Tần Trần một trận bật cười.

"Kỳ thật ta cũng không để ý danh phận, chính bất chính, cũng không như vậy quan trọng, mấu chốt là..... Ta chính mình có nghĩ muốn, cùng ngươi có nghĩ cấp, là hai ký hiệu sự....." Nàng lại nhiu mày nói, "Đã ngươi cảm thấy ta không xứng làm chính thất, vậy không cần nhắc lại việc này, ta lại không

phải phi đương lão bà người không thể, như vậy tình nhân quan hệ, không cũng khá tốt yêu....."

Thẩm Tha nói không nên lời lời nói, nàng muốn hấn đích xác cấp không được, ở trong lòng hấn, hấn Vương phi chỉ có thể là Liễu Ngọc Trinh, chẳng sợ nàng không yêu chính mình, chẳng sợ có thiên, hấn có lẽ thật sự sẽ phóng nàng rời đi, sự thật cũng sẽ không đổi biến, cái kia danh hiệu chỉ có thể thuộc về nàng, điểm này vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Mà Tần Trân, chính mình đãi nàng, tuyệt không sẽ so chính thất kém, nàng hiện tại không nghĩ ra, chính mình chậm rãi thuyết phục nàng là được. Cho nên nghe thấy nàng cự tuyệt, Thẩm Tha vẫn chưa nhiều lo lắng, nghĩ vậy liền một cúi đầu liền hôn đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Phần 10. Chuyện ở vương phủ (hoàn): Thê tử dâm đẳng của Hoàng đế (hồi H)

Sau khi trở lại vương phủ quá một năm, Thẩm Tha rốt cuộc đáp ứng tâm nguyện của Vương phi, để nàng rời đi, nhưng lại cũng không nguyện viết hưu thư hoặc hòa li, cuối cùng đối ngoại tuyên bố, Vương phi bị bệnh không trị được, mất đi. Vương phủ bởi vậy còn nghiêm túc làm tang sự, sau lại giúp nàng lấy thân phận mới, chu toàn cho nàng, đưa ngân lượng cùng Thanh Nhi tới kinh thành.

Tất cả mọi người biết, Tần Trân thành Vương gia tân sủng, tuy không có danh phận, nhưng Vương gia đối nàng đủ loại, cũng không kém so với Vương phi, thậm chí từng có chi mà không kịp.

Thẩm Tha không phải không muốn cho nàng danh phận, trong lúc hành lạc cũng hướng nàng đề qua mấy lần, muốn cưới nàng làm Trắc phi, Tần Trân đáp án lại trước sau như một, mà về điểm này, hấn cố chấp không phân cao thấp với Tần Trân.

Ở trong lòng hấn, cho dù Vương phi đi rồi, danh hiệu cũng vẫn là của nàng, nàng trở về kinh thành, cho dù ở bên hoàng đế, cũng là danh không chính ngôn không thuận, cho dù chết, cũng vẫn là người của hấn, đây là hấn tự cho mình một chút an ủi tưởng niệm cuối cùng.

Cho nên, hết thảy những gì Tần Trân muốn, hấn đều có thể thỏa mãn, chỉ có yêu cầu này, là vô pháp đáp ứng. Đến cuối cùng, hấn cũng chỉ có thể cam chịu lời nàng nói, nghĩ thâm dù sao nàng ở trong phủ, có hay không danh phận, quan hệ giữa hai người cũng không thay đổi gì, cũng liền không nói lại việc này.

Tần Trân ở lại vương phủ hai năm, trong hai năm đó, Thẩm Tha lấy các loại danh nghĩa không cho nàng hồi hương, nàng cũng không vì việc đó mà dây dưa nhiều, bất quá số lần gửi tiền về Liễu gia lại càng nhiều, Thẩm Tha đối việc này cũng mất nhấm nháp, chỉ cần nàng ở lại, đưa thêm tiền bạc liền không vấn đề gì, điểm độ lượng này hấn cần phải có.

Trừ bỏ này đó làm người không mau việc nhỏ, hai người cả ngày sa vào phong nguyệt tình sự, nị nị oai oai ngoắc ngoắc triền triền, đối với Thẩm Tha mà nói, cùng Tần Trân cộng độ mấy năm nay, lại là nhất tử vui sướng nhất trong cuộc đời, loại bình tĩnh ngọt ngào này, làm hấn có cảm giác như đang ở trong mộng, thẳng đến một ngày, Tần Trân đột nhiên đi không từ giả, chỉ để lại một phong thư lời ít mà ý nhiều, mới khiến hấn bừng tỉnh từ trong mộng đẹp.

Nàng đi không hề báo trước nửa điểm, Thẩm Tha lập tức đi Vân Lạc thôn, lại phát hiện tiểu viện lúc trước sớm đã rách nát ngã xuống, dò hỏi thôn dân, biết được Liễu gia phụ tử hai năm trước đã dọn khỏi thôn, còn đi đâu tất nhiên là không biết.

Tần Trân rời đi, đối hấn mà nói là đột nhiên, đối nàng mà nói, lại đã sớm là một phần kế hoạch. Thẩm Tha yêu nàng, về điểm này nàng biết, nhưng trong lòng hấn còn không bỏ xuống được Vương phi, đơn giản là không chiếm được, vĩnh viễn là bất trắc, cho nên nàng cũng không chuẩn bị làm vú em ở vương phủ cả đời.

Trong vương phủ kiếm tiền, không chỉ có tiền công vú em, còn có một phần nhỏ hoa hồng chia từ sinh ý ở vương phủ, mấy năm vừa rồi tiền bạc chi nhiều không ít, toàn bộ gửi cho Liễu Phụng Hiểu, cũng báo tin cho hấn, muốn hấn dọn khỏi thôn, Liễu Phụng Hiểu cũng nghe theo, cùng ấu tử trực tiếp dọn đến kinh thành, mua phòng ở, lại tĩnh tâm đọc sách.

Đội hai năm, Liễu Phụng Hiểu không phụ sở vọng, xuân khảo thi đình nhất mình kinh nhân, chung rút đến đình nguyên tên tuổi, được thụ mệnh đến Hàn Lâm Viện làm biên tu. Liễu Phụng Hiểu sau cao trung, việc đầu tiên là viết thư cho Tần Trân, vốn muốn thỉnh người tới đón nàng, Tần Trân không hồi âm, lại trực tiếp một mình đến kinh thành.

Liễu Phụng Hiểu ba năm không thấy nàng, hiện giờ thấy nàng đột nhiên xuất hiện, tất nhiên là kinh hi như điên, một nhà đoàn tụ, lẽ chẳng rơi lệ, từ đây mỗi ngày tán nha sau cũng không ra ngoài, chỉ về nhà bồi dục con.

Ngày đó giờ Dậu, Liễu Phụng Hiểu tán nha sau đó về nhà, trên đường còn mua nửa con vịt nướng, sau khi vào cửa, liền thấy nhi tử ở trong đình đọc sách, không thấy Tần Trân, giương giọng cười hỏi: "Từ Mục, nương người đâu."

"Nương đang nấu cơm." Ngửi được mùi thơm, Liễu Tử Mục chạy vào, nghe thấy hai hạ, nước miếng đều sắp chảy xuống, liền chạy đến phòng bếp, kêu lên: "Nương, cha mua vịt nướng!"

Tần Trần đang xắn tay áo xào rau, nghe vậy cười cười, làm hắn tiến đến hỗ trợ. Tuy Liễu Phụng Hiểu hiện giờ đã là Trang Nguyên lang, nhưng quan phẩm thấp, phụng lộc thiếu, về điểm này tiền bạc là thuê không nổi người hầu, may mắn mấy năm nay nàng tích rất nhiều tiền, nhưng cung độ nhật, bằng không, để nàng mỗi ngày ăn chay nuốt trái, nàng cũng thật không chịu được sinh hoạt như vậy.

Sau đó, ba người đang dùng cơm, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng đập cửa truyền đến, Liễu Phụng Hiểu thả chén đũa tiến đến quản môn, sau khi mở ra thấy người tới, nhất thời sắc mặt biến đổi, lại vội vàng gọi thê nhi ra tới, từ trước đến nay người quý xuống hành lễ: "Hoàng Thượng vạn tuế!"

"Liễu khanh xin đứng lên." Hoàng đế Thẩm Phục mặt mang đậm cười, sau khi ba người đứng dậy, ở trên người mấy người nhẹ quét một vòng, ánh mắt dừng ở trên người Tần Trần thêm vài giây, toại lại cười, "Trăm hôm nay cải trang ra cung, đi được một mẻ, Trần công công nói Liễu khanh phủ trì liền ở phụ cận, cho nên tiến đến nhìn xem."

Liễu Phụng Hiểu thở phào nhẹ nhõm, giờ lên cười đón hai người vào nhà, bốn muốn phân phó Tần Trần thu thập, hoàng đế tiến vào thấy trên bàn bày đồ ăn, đột nhiên chính mình ngồi xuống: "Ngửi được này mùi thơm đồ ăn, trăm nhưng thật ra đói bụng."

Liễu Phụng Hiểu lại là cả kinh, lập tức bảo Tần Trần xới cho hai người mới đến hai chén cơm đầy, lại thấy trên bàn chỉ có ba món ăn, lại kêu Tần Trần lại đi xào thêm mấy món, chính mình liền bồi hoàng đế nói chuyện phụng trà rót rượu.

Chưa tới nhị khắc chung, lại xào hảo ba đạo đồ ăn, Tần Trần bụng thức ăn tiến vào, hoàng đế dương tay cười nói: "Vốn là trăm đột nhiên tới quấy rầy, thế nào còn có thể làm chủ nhân ở bên chờ, Liễu khanh, kêu phu nhân ngồi cũng ngồi xuống đi."

Liễu Phụng Hiểu tuy thấy không ổn, nhưng hoàng đế mở miệng, tất nhiên là ứng, hướng nàng đưa mắt, Tần Trần ngồi vào gần Liễu Phụng Hiểu, Liễu Tử Mục bên cạnh nhìn mặt đoán ý, cũng an an tĩnh tĩnh, không dám bướng bỉnh.

"Trăm nghe nói Liễu khanh mỗi ngày sau khi tán giá, cũng không cùng đồng liêu bên ngoài lui tới đi lại, mỗi ngày đứng giờ về nhà, trăm vốn dĩ nghĩ thâm, này Liễu khanh trong phủ, sợ là có cộp mẹ lợi hại, mới giáo người không dám ra cửa, hôm nay vừa thấy, nhưng thật ra giải trăm nghi hoặc..." Thẩm Phục ăn một lát, hài hước cười ra tiếng, nói được Liễu Phụng Hiểu trên mặt lại là một trận sợ hãi.

"Nương tử của Liễu khanh người, không chỉ có mỹ mạo vượt qua phi tử hậu cung của trăm, liền tay nghề nấu ăn có thể so với ngự trù trong cung, khó trách người có thể mỗi ngày sớm về nhà, không giống các quan văn khác thích lưu luyến nơi kinh thành pháo hoa..."

Lời này nói xong, Liễu Phụng Hiểu một trận khiêm tốn, Tần Trần nhưng không khỏi nhìn hoàng đế liếc mắt một cái, cảm thấy hoàng đế xem ánh mắt của nàng, có điểm cổ quái. Quả nhiên sau chốc lát, liền chứng thực loại dự cảm này không phải vô căn cứ.

Sau bữa tối, hoàng đế vừa vận tử một mẻ muốn nghỉ tạm, Liễu Phụng Hiểu lập tức an bài phòng tốt nhất, phổ thông hoàn toàn đệm chăn mới, nhóm lò đốt lên an thần hương Tần Trần tự chế, hoàng đế ngồi trên giường, biểu tình thập phần vừa lòng, khi hắn muốn lui thân ra khỏi phòng, Thẩm Phục lại đột nhiên nói: "Liễu khanh, trăm thói quen cung nữ hầu hạ thay quần áo, trong phủ người không có tới tới, chỉ có thể phiền tới tôn phu nhân tới hầu hạ trăm..."

"Hoàng Thượng!" Liễu Phụng Hiểu sắc mặt trắng đến đỏ bừng, không dám tin tưởng hắn thế nhưng đưa ra bức này yêu cầu, "Hoàng Thượng, này thật sự không ổn, thỉnh Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, hơn nữa kinh thê ngọc, sợ chiếu cố không chu toàn chọc giận Hoàng Thượng..."

"Làm càn!" Trần công công bên cạnh Hoàng đế hét lớn ra tiếng: "Liễu đại nhân, người muốn cải thánh mệnh sao?"

Liễu Phụng Hiểu sắc mặt trắng bệch, run run môi nói không nên lời.

Trần công công thanh âm lại thấp chút, "Liễu đại nhân, quân muốn thân chết, thân cũng không thể không chết, trong mắt người còn có hai chữ trung quân? Hôm nay thánh thượng đề mắt tôn phu nhân khiến nàng nhận được ân sủng, người Liễu gia đến này thánh quyến, không biết cảm tạ, dám kháng cự... Còn không mau đi thỉnh tôn phu nhân tiến vào..."

Liễu Phụng Hiểu sắc mặt trắng bệch một mảnh, lòng tràn đầy tức giận ra khỏi phòng, tiến đến cùng Tần Trần nói, Tần Trần nghe xong, mày nhíu chặt, lâu không nói chuyện. Liễu Phụng Hiểu nắm chặt nắm tay, phần thanh nói: "Tam Nương, ta có thể nào làm người tao vũ nhục này, cùng lắm thì chức quan này, ta không làm nữa!"

Tần Trần lắc đầu, "Không thể, dưới bầu trời này, đất nào không phải là đất của Thiên tử, chỉ sợ tướng công từ quan không làm, chọc giận hắn, họa cập người ta cũng liền thôi, người có thể tưởng tượng ra Từ Mục?"

Thấy hắn lại nói không ra lời, Tần Trần đậm cười nói: "Phụng Hiểu, người khổ đọc mấy năm nay, còn không phải là vì nhập sĩ quang diệu môn mi, như vậy từ quan, qua đi làm vợ ăn khổ không phải nhận không? Người thả giải sầu, làm ta đi ứng phó hắn chính là."

"Tam Nương!" Liễu Phụng Hiểu trước mắt kinh dị, Tần Trần lại đề lại hắn môi, không cho hắn mở miệng, để sát vào nói: "Đừng xúc động. Liền tính vì Từ Mục suy nghĩ, hơn nữa có thể được hoàng đế làm hạnh, chính là thiên hạ nữ tử nghĩ đến tưởng không tới thù vinh đâu."

Liễu Phụng Hiểu bạch mặt, biết nàng là vì trấn an chính mình mới nói lời này, trong lòng càng thêm chua xót, sớm biết như thế, hắn liền không tới khảo này quan, hiện giờ liền tính đi, cũng như nàng theo như lời không thể toàn thân mà lui, thế nhưng chỉ có thể tro mắt nhìn nàng đi rồi.

Thấy nàng tiến đến, canh giữ ở cửa Trần công công đầy mặt tươi cười, đẩy nàng đi vào liền nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tần Trần tiến vào sau cấp đèn thêm chút đu, Thảm Phục đang ngồi ở mép giường, đôi mắt thâm thúy thần sắc sắc bén, giống chỉ chim ưng nhìn chăm chăm nàng, nhìn một lát, mới nhân nhạ mở miệng: "Lại đây."

Nàng đến gần tiến lên, còn chưa mở miệng, Thảm Phục duỗi tay một túm, ôm nàng eo đem người bế lên ném lên giường, khuy nh lớn lên thân thể như liệt báo giống nhau áp đi lên, không cho nàng thở dốc cơ hội, liền một tay từ cổ áo khẫu chui vào y nội.

Thảm Phục một bên thoát nàng y, một bên đếm kỹ: "Tần Tam Nương, người ở trẫm vương đệ trong phủ làm bốn năm bà vú, sau lại thành hẳn chuyên sủng tình nhân, hẳn vì người thậm chí tiến đi Vương phi... Trẫm vẫn luôn tò mò, là dạng nữ nhân nào, thế nhưng làm hẳn từ bỏ Trình nương... Hôm nay vừa thấy, nhưng thật ra có thể lý giải..."

Tần Trần cho đã mất kinh dị, nhưng nghĩ lại lúc sau, liền cũng minh bạch, Thảm Phục là hoàng đế, liền tính Thảm Tha đi tới Giang Nam xa xôi, nhưng hẳn cũng không có khả năng hoàn toàn yên tâm, sẽ không tin tưởng hẳn vô tâm quyền thế, khẳng định là thả người ở trong vương phủ giám thị, cho nên mới đối việc trong phủ rõ ràng như vậy.

"Trẫm hiện tại càng tò mò chính là, người thế nào không ở trong phủ hẳn, làm nữ nhân của hẳn?" Thảm Phục nhìn nàng lập loè con ngươi, trong lòng không cảm vừa động, khóe miệng gợi lên mặt tà cười: "Lúc trước, hẳn đoạt đi nữ nhân của trẫm, hiện giờ, trẫm cũng muốn ăn miếng trả miếng..."

"Người sai rồi." Tần Trần không giận phản cười, "Ai nói ta là nữ nhân của hẳn? Hẳn bắt quá là một bạn giường cũng không tệ lắm mà thôi..."

Thảm Phục ngẩn người, mạch đến cười ha hả, đại chương bắt lấy trên người nàng cuối cùng một kiện yếm, hung hăng một phen xé nát, đôi tay như ung trào, phủ lên kia hai luồng sống nhảy loạn nhảy cự nhũ, thô bạo xoa nắn, "Chỉ sợ vương đệ yêu quý của ta, không phải nghĩ như vậy."

Vương phủ nhất cử nhất động đều ở hẳn trong lòng bàn tay, mà Thảm Tha mấy năm nay hành động, làm hẳn thực vừa lòng, hẳn quả nhiên chỉ là khuy nh với hưởng lạc, không tư quyền lực, chỉ cần hẳn tiếp tục như vậy đi xuống, bọn họ liền vĩnh viễn là hảo huynh đệ, chẳng qua, lúc trước hẳn cướp đi chính mình nữ nhân sự, vẫn như cũ làm hẳn ghi hận không mau.

Mà gần nhất, hồi báo tới tin tức, lại nói hẳn cả ngày ở trong phủ uống rượu giải sầu, tình cảnh này, nhưng một chút không giống nàng nói như vậy. Chiếm hữu nữ nhân hẳn thích, loại này trả thù khoái cảm liền đủ để thắng qua hết thảy. Cho nên hẳn mới làm mất thân phận sự, đã mạn đoạt thân từ nữ nhân.

Thảm Phục cười đến đắc ý, một bên tách ra nàng hai chân, móc ra chính mình dưới háng ngạo nghễ cự vật, một chút chen vào nàng hẹp hòi mật huyết, phủ vừa tiến vào, liền giác bị cái búp lò giống nhau địa phương bao bọc lấy, kêu hẳn thoải mái đến thẳng thờ dài.

Thảm Phục cùng Thảm Tha chỉ có ba phần giống nhau, ngũ quan càng thâm thúy, sinh đến cao lớn vĩ ngạn, trên người cơ bắp rắn chắc cứng rắn, cả người đều tràn ngập giống đục hơi thở, liền vật dưới háng cũng là hùng vĩ ngạo nhân, thô hắc cực đại. Hoàng đế long căn một đưa vào, liền bắt đầu điên cuồng luật động, làm được lại tàn nhẫn lại mãnh, thẳng đem Tần Trần hoa tâm đỉnh đến tê tê đại đại, dâm thủy như nước.

"Người hảo khản... Hảo bổng"

Thảm Phục ở nàng bên trong đưa đẩy trên dưới một trăm hạ, khó khăn lắm nhìn không được, tả ra tới, nhưng không một lát dương vật lại lập tức ngạnh trói trói dựng thẳng, nâng lên nàng mông cuồng thao mãnh làm, Tần Trần nói không nên lời lời nói, cung khởi eo nắm bị, bị hẳn chống đối đến thân thể mềm mại run rẩy, nhũ dập dòn bông bành dạng.

"Thân thể người như vậy, khó trách hẳn sẽ yêu người." Thảm Phục ôm nàng trong ngực, dán lên đi cắn đầu vú, một hồi liếm mút, mút ra một đại cổ ngọt dịch, không cảm ngạc nhiên tâm hỉ, lớn hơn nữa lực xoa nắn, nâng lên nàng chân đạp ở bên hông, dương vật hung hăng đỉnh. Tần Trần tóc mai tán loạn, ở hẳn trên người như lay động cuộn sóng, hai vú bị tê trào đến tựa muốn nổ tung.

Nghe nàng từng trận yêu kiều rên rỉ, Thảm Phục lại dán lên đi lấp kín nàng miệng nhĩ, cơ khát hút nàng đầu lưỡi, nhưng giác miệng nàng nước bọt cũng như vậy ngọt ngào mê người, thật sự vui sướng vạn phần, trách không được Nhị đệ hiện giờ vì nàng mất hồn mất vía, thật là cái tuyệt diệu nhân nhĩ a.

Đêm hôm đó, Thảm Phục cùng nàng trên giường quay cuồng dây dưa, đứt quãng bắn mấy lần long tinh, ép khô thân thể, mới chịu bỏ qua.

Từ hôm đó, hoàng đế tổng hội tìm chút có, thường xuyên tiến đến phủ Trạng Nguyên, hàng đêm cùng thần tử chi thể triền miên, có khi còn muốn lôi kéo Liễu Phụng Hiểu cùng nhau gia nhập chơi trò song long.

Về sau, đứt khoát đến buổi tối liền phái người đến tiếp Tần Trần tiến cung, nửa đêm lại đưa về, tới tới lui lui, hơn nữa Trạng Nguyên lang gần nhất liền thăng ba cấp, chọc đến người có tâm phát giác manh mối, nhưng mặc dù khuy đến chân tướng, cũng không ai dám can đảm đi khuyên bảo hoàng đế, càng sợ sau khi truyền ra, thanh danh hoàng đế có tổn hại mà ương cấp cá trong chậu, chính là biết cũng muốn giả bộ không biết.

Nửa năm sau, hoàng đế sinh nhật ba mươi tuổi, đủ loại quan lại mừng thọ, Thảm Tha cũng thu được thánh chỉ cần tiến cung dự tiệc. Tiệc mừng thọ đêm đó, Thảm Tha thế nhưng ở trong cung gặp được Tần Trần, đủ loại quan lại huê quyền tiến cung, Liễu Phụng Hiểu cũng ở trong đó.

Thảm Tha kiểm chế lòng tràn đầy kích động, chờ đến cung yến kết thúc, chuẩn bị ra cung đi tìm nàng, Trần công công lại đột nhiên đích thân đến truyền lời, xưng hoàng đế muốn lập tức thấy hẳn, Thảm Tha chỉ phải đi trước ngự thư phòng.

Đi tới cửa, lại phát hiện thủ vệ toàn vô, cửa phòng mở rộng ra, bên trong ánh nến nhấp nháy, quang ảnh xuróc xuróc, hướng trong gần đi, mơ hồ nghe thấy nam nữ ái muội tiếng thờ dốc truyền đến, hẳn trong lòng thất kinh, chờ đến gần chút khi, thấy rõ trước mắt một màn, lại là trong lòng rung mạnh cả người

lạnh lẽo.

Hai bài cao ngất kệ sách gian, Thảm Phục chính ôm nữ tử từ đề ở bàn thượng, hai người quần áo bất chỉnh hạ thể gắt gao tương liên, nàng kia lại lại là ngày nào đó tư đêm niệm Tần Trần...

"Hoàng huynh..." Hấn khiếp sợ hô thanh.

Thảm Phục chính ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, long căn hung hăng ở nàng trong thân thể xò xuyên qua, nghe thấy thanh âm, không khỏi quay đầu xem ra, thấy Thảm Tha sắc mặt trắng bệch, khóe miệng nhẹ cong, "Nhị đệ, trẫm chính vội vàng, ngươi đi trước ngoại chờ đi..." Thảm Tha chưa động, trừng mắt hai người, đột nhiên một cái bước xa xông lên trước, một quyền huy ở Thảm Phục trên mặt. "Ngươi không chuẩn chạm vào nàng!"

Thảm Phục bị bắt buông ra trong lòng ngực mỹ nhân, xoa mặt đứng lên, âm trầm nhìn hấn, "Nhị đệ, ngươi đây là phải vì nữ nhân, mà tội phạm quan trọng tội khi quân sao?"

Thảm Tha cúi tay một túm, liền đem Tần Trần xả tiến trong lòng ngực, lại đem trên người áo choàng một xả đáp ở nàng nửa thân trần trên người, gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực, nhìn về phía Thảm Phục, khuôn mặt hung ác nham hiểm, "Hoàng huynh, ta vô tình đối với ngươi bất kính, chỉ là nàng, ngươi không thể đụng vào."

"Ta chạm vào không được?" Thảm Phục một tiếng cười lạnh, "Ngươi hỏi một chút Tam Nương, ta chạm qua nàng nhiều ít trở về... Huống hồ muốn tới chất vấn, cũng nên là trượng phu nàng, ngươi có tư cách gì?" Thảm Tha sắc mặt càng thêm khó coi, chỉ ôm chặt Tần Trần, cúi đầu hung tợn nhìn nàng: "Ngươi biết rõ hấn là huynh đệ của ta, thế nào còn cùng hấn..."

Tần Trần vô tội cười: "Vương gia, hấn là Hoàng Thượng, ta là một nữ tử bình dân, ngươi còn trông mong ta dám cãi lại hoàng mệnh?" Nói xong đem hấn đẩy, lôi kéo quần áo che khuất thân mình, nhìn về phía hai người, sắc mặt phong khinh vân đạm, "Hoàng Thượng, Tam Nương nên ra cung, huynh đệ ngài gặp nhau, nghĩ đến có rất nhiều lời muốn nói, ta không tiện ở lại..."

Chờ nàng vừa ra khỏi cửa, Thảm Tha lòng tràn đầy lửa giận, lại nhịn không được, nhào lên liền triều Thảm Phục nắm tay ném tới. Thảm Phục trong lòng cũng đề nặng hỏa, hai người ở ngực thư phòng vung tay đánh nhau, cho đến khi mặt mũi bầm dập.

Cuối cùng Thảm Tha bị hoàng đế ấn ở dưới thân, đắc ý cười nói: "Nhị đệ, ngươi hà tất sinh khí như vậy, ta bắt quả này đây một thân chi đạo còn trị một thân chi thân, năm đó ngươi cướp Trinh nương, hôm nay ta đoạt thân nàng, bất chính huê nhau?"

"Nguyên lai, ngươi là muốn trả thù ta?" Thảm Tha giận không thể át, tức giận đến phát run, "Lúc trước là ngươi tự nguyện từ bỏ! Ngươi thế nhưng ghi hận ta đến nay? Vương phi cũng không yêu ta, thả hiện tại ta đã đem nàng trả lại cho ngươi, ngươi còn không hài lòng?"

"Dù trở về, nhưng nàng đã bị ngươi chiếm dụng nhiều năm, sớm đã không phải Trinh nương năm đó, lại còn vì ngươi sinh nhi tử nói dối tông đường, đã không có tư cách làm Hoàng Hậu, chỉ có thể làm phi tử... Ngươi là huynh đệ thân thiết từ nhỏ, thích chia sẻ lẫn nhau, lần này sao không như thế? Đãi Tam Nương cũng vì trẫm sinh đứa con trai, trẫm liền cưới nàng làm hoàng phi, đứng đứng đắn đắn làm nữ nhân của ta..."

"Ngươi... Ngươi quả thực vô sỉ!" Thảm Tha tức giận đến trên trán gân xanh thẳng nhảy.

Thảm Phục buông hấn ra, đứng lên, một bên sửa sang lại quần áo, nhàn nhạt nói: "Hiện giờ ta đã là thiên hạ chí tôn, liền tính muốn một nữ tử, cũng không gì không thể, ngươi là huynh đệ duy nhất của ta, ta không nghĩ cùng ngươi là địch, ngươi ở Giang Nam gốc đến lâu rồi, sợ là cùng ta xa lạ, về sau, liền không cần trở về, lưu tại kinh thành đi..."

Hấn đối Thảm Tha có hận, nhưng tổng vẫn là huynh đệ, chẳng qua, việc năm đó ném mặt mũi của hấn, hiện giờ hòa nhau một thành, trong lòng hấn cuối cùng thoải mái chút, hấn chỉ là muốn Thảm Tha nếm trải tư vị năm đó.

Thảm Tha trong lòng lại đau lại hối, thấy hấn đi đến cửa điện, trầm giọng nói: "Ngươi muốn cưới nàng làm phi? Không có khả năng, nàng sẽ không làm hoàng phi, trừ phi ngươi cho nàng Hoàng Hậu chi vị..."

Thảm Phục chỉ cho hấn một đạo tự tin cười khế.

Ngày thứ hai, Thảm Tha đến Liễu phủ, Liễu Phụng Hiểu đi thượng nha, Liễu Tử Mục đi học đường, chỉ có một mình Tần Trần ở nhà, mở cửa thấy là hấn, không khỏi như rồng mây cười khế, "Tình Vương có chuyện gì?"

"Tam Nương, ngươi chính là không chịu cho ta cơ hội? Ngươi cũng biết, ngươi cũng biết mấy ngày nay bản vương muốn ngươi biết bao nhiêu..." Thảm Tha trong lòng đỏ đến hốt hoảng, nàng đi được nửa năm, hấn sắp bị tương tư tra tấn điên rồi, khi tái kiến nàng, lại bị khiếp sợ thống khổ đồng thời áp đảo, nhưng hiện tại hấn cái gì cũng bất chấp, nàng nghĩ muốn cái gì, phải làm chính phi, hấn tất cả đều đáp ứng nàng.

"Vương gia hậu viện nhiều mỹ nhân như vậy, chẳng lẽ còn làm ngươi cảm thấy tịch mịch? Ngươi hiện tại nguyện ý để ta làm chính phi, nhưng ta lại không muốn. Vương gia nếu luyến tiếc ta, có thể tới ở kinh thành... Ngươi có thể tùy thời tới gặp ta..."

Xem thần sắc nàng, biết nàng không phải đang vui đùa, tâm Thảm Tha từng đợt trầm xuống, trước kia chưa bao giờ đem lời nàng lời là sự thật, hiện giờ mới hiểu được, việc nàng đã quyết định, nửa điểm sẽ không thay đổi, hiện giờ hấn đáp ứng rồi, nàng lại không chịu gả cho hấn...

Ba tháng sau. Đại niên mừng một.

Trong viện tuyết đọng trắng xóa, gió lạnh đến xương, trong phòng lại ấm áp nồng đậm, bốn người ngồi ở trên giường đất chơi xúc xắc, Tần Trần dựa vào bả vai Liễu Phụng Hiểu, cười tủm tỉm nhìn ba người, một bên cầm ống lay động, cuối cùng hướng tiểu trên bàn một gác, mở ống, vừa thấy điểm số, tức khắc nhào vào trên người Liễu Phụng Hiểu cười đến hoa chi loạn chiến, chỉ vào Thẩm Phục nói: "Hoàng Thượng, người lại đoán sai, mau thoát y uống rượu đi..."

Thẩm Phục vẻ mặt biểu tình bất đắc dĩ, nhưng vẫn là theo lời thoát ra một kiện y phục. Sau đó lại tiếp nhận nàng đảo rượu, một ngụm uống xuống.

Tần Trần mặt mang ý cười, không biết như thế nào điều, mỗi lần đi xuống, đều là mấy nam nhân thua, mấy vòng xuống dưới, đều bị thoát đến chỉ còn lại có áo lót, chỉ có nàng quần áo chỉnh tề.

"Các người mấy cái, không phải cố ý đi... Cố ý bại bởi ta..." Nàng được tiện nghi còn khoe mẽ, chúc rượu cho hai người thua trận Liễu Phụng Hiểu, Thẩm Tha, ba người uống đến gò má ửng đỏ, thấy bộ dáng nàng cười đến giáo hoạt, biết rõ nàng chơi quý kẻ, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười.

Thẩm Phục chân dài đảo qua, trực tiếp đem tiểu bàn quét xuống dưới đất, một chút nhào lên trước đem nàng áp đảo.

Mấy tháng trước hắn cũng từng nghiêm túc hướng nàng đề qua, muốn cưới nàng làm hoàng phi quả nhiên bị nàng cự tuyệt, sau lại bị nàng thuyết phục, hắn cũng đích xác không nghĩ bởi vì nữ nhân mà cùng thân huynh đệ quyết liệt, cho nên ba người bảo trì một loại ăn ý, ai cũng không đi đánh vỡ cân bằng này.

Quần áo trên người Tần Trần, nháy mắt bị lột quang, ba nam nhân hôn âu yếm thân thể nàng, đã không phải lần đầu tiên tụ chúng dâm loạn, nhưng vẫn khiến nàng mười phần hưng phấn, cùng với tranh tới tranh đi chọc chút phiền toái, nàng cảm thấy bảo trì loại quan hệ tình nhân ngầm này, quả thực càng có ý kích thích.

Ai, quả thực càng đòi càng tao.

Toàn vẫn xong

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Ác Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.